

ဝတ္ထုတို၏အမည်	စာမျက်နှာ
၁။ ညဿိးကျီး	၂ မှ ၅
၂။ ပြတိုက်မှအပြန်	၆ မှ ၁၁
၃။ သစ်တစ်ပင်ကောင်း	၁၂ မှ ၁၄
၄။ အချစ်ရဲ့အလှ အချစ်ရဲ့အရသာ	၁၅ မှ ၁၇
၅။ ကမ္ဘာမြေရဲ့ချစ်သူ	၁၈ မှ ၃၁
၆။ ကျမနှင့်ဆေးလိပ်	၃၂ မှ ၄၀
၇။ ကျမတို့မိန်းမတွေ	၄၁ မှ ၅၁
၈။ လေထဲမှာပျံဝဲသူများ	၅၂ မှ ၅၇
၉။ ချစ်သူ၏သမီး	၅၈ မှ ၆၅
၁၀။ ငါးများခြင်း	၆၆ မှ ၇၃
၁၁။ ဆဲတတ်သူများနှင့်တစ်ညနေ	၇၄ မှ ၈၅
၁၂။ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်	၈၆ မှ ၉၁
၁၃။ ဆူးနှင့်ဖက်	၉၂ မှ ၉၆
၁၄။ နာမည်နှင့်အသက်	၉၇ မှ ၁၁၆
၁၅။ ပြတင်းပေါက်	၁၁၇ မှ ၁၃၁
၁၆။ ဖျားနေတဲ့မြို့	၁၃၂ မှ ၁၄၇
၁၇။ ဘဝဇာတ်ဆရာ	၁၄၈ မှ ၁၅၉
၁၈။ မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ	၁၆၀ မှ ၁၆၅
၁၉။ မိန်းမနှစ်ယောက်	၁၆၆ မှ ၁၉၂
၂၀။ မြရဲ့လ	၁၉၃ မှ ၂၀၆
၂၁။ မိုးခေါ်တဲ့ပွဲ	၂၀၇ မှ ၂၂၃
၂၂။ မတော်တရော်	၂၂၄ မှ ၂၃၂
၂၃။ ရဲရင့်သောနှလုံးသား	၂၃၃ မှ ၂၃၆
၂၄။ ရာဇဝင်ထဲမှာမောင့်ကိုထားရစ်ခဲ့	၂၃၇ မှ ၂၄၅
၂၅။ ရွက်လှေများ	၂၄၆ မှ ၂၄၉
၂၆။ လူနှင့်ကြီး	၂၅၀ မှ ၂၆၂
၂၇။ လရောင်ကိုကြောက်သူ	၂၆၃ မှ ၂၆၉
၂၈။ သစ်တောလမ်း	၂၇၀ မှ ၂၈၁
၂၉။ သူတို့တွန်းအားကြောင့် ကျနော်လုပ်မိသွားတာပါ	၂၈၂ မှ ၂၈၆
၃၀။ အဆိပ်	၂၈၇ မှ ၃၀၁
၃၁။ အဝါရောင်ရထား	၃၀၂ မှ ၃၁၁
၃၂။ အသံဖမ်းသူ	၃၁၂ မှ ၃၂၁
၃၃။ အာရုံဝင်စားခြင်း	၃၂၂ မှ ၃၃၀
၃၄။ အနုပညာရှင်များနှင့် စံလက်ရာများ	၃၃၁ မှ ၃၃၃
၃၅။ ကောင်းကင်မပါသောည	၃၃၄ မှ ၃၃၉
၃၆။ ရေမျောသီး	၃၄၀ မှ ၃၄၄

ညမီးကျီး

အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီးအဖွဲ့က အသံချဲ့စက်ဖြင့်အော်၍ သတိပေးကြော်ငြာလိုက်၏။
'အခုတစ်ခါ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့အလှည့် ကျတာကတော့ ရွှေအင်းသားအဖွဲ့ရဲ့ ညမီးကျီးဖြစ်ပါတယ်'
လက်ခုပ်သံများ လက်ခေါက်မှတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ 'ရွှေအင်းသားအဖွဲ့ကို အားပေးသူများလည်းပါမည်။
ညမီးကျီးဟူသောအမျိုးအစားအပေါ် အားရကျေနပ်စွာ အားပေးသူများလည်း ပါလိမ့်မည်။ တောင်ပေါ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး
ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကား ကျပ်ညပ်နေသော ပရိသတ်သည် တဖြည်းဖြည်းစူးရှသိပ်သည်းလာသော အအေးဒဏ်ကို သတိမပြုမိသလိုပင်ဖြစ်သည်။
ခွဲကောင်းလှပါပေရဲ့ဟု စောက မှတ်ချက်ချမိသည်။ စောအနီးမှာရပ်နေသော စောယောကျ်ားသည် မီးပုံးပျံများစောင်ကြည့်ခြင်းကို
သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ ၁၅မိနစ်တခါလောက် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်နေ၏။

'အမြင်ပေဖေဝါထိပ်ဝအကျယ် ၂၅ပေရှိပါတယ်၊ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ယမံး အလေးချိန်ကတော့ ပိသာ၄ဝတိတိ ဖြစ်ပါတယ်'။
ပရိသတ်က ဝေါခနဲအာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်ကြသည်။ ယမံးပိသာချိန်များသည် အခါ ထိုမီးပုံးပျံကြီး ကောင်းကင် မရောက်မီပေါက်ကွဲခဲ့သော်
ရရှိလာမည်အန္တရာယ်သည် တော်တော်ကြီးမားမည်ဖြစ်သည်။

'ကုန်ကျစရိတ် စုစုပေါင်းကျပ် နှစ်သိန်းတိတိဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား'
အဲဒီကုန်ကျစရိတ် ကျပ်နှစ်သိန်းရှိပြီး ယမံးပိသာချိန်၄ဝ ရှိသောမီးပုံးပျံကြီးကို မှိုင်းတိုက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ မီးပုံးပျံကြီးကို မှိုင်းဝအောင်
မီးရှို့မှိုင်းတိုက်နေချိန်မှာ ရွှေအင်းသားအဖွဲ့၏ ဖျော်ဖြေရေး တာဝန်ခံအဖွဲ့ငယ်က အိုးစည် ဗုံမောင်းများတီးခတ်ပြီး နောင်ဗေဒနောင်ဖြင့် ရိုးရာအက
ကနေကြသည်။ စောသည် ပျော်ရွှင်စွာ တီးမှုတ်နေသူများ၊ မှိုင်းတိုက်နေသူများအလုပ်ရှုပ်စွာတက်ကြွနေကြသူများကို ခြေဖျားထောက်ကာ
လူအုပ်နောက်မှကြည့်ရင်း အံ့ကြဲနေသည်။

ဪ... ငွေနှစ်သိန်းကို လှလှပပမီးရှို့ပြဖို့ လူအင်အားတွေ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်စတေးခဲ့ရပါသလဲ။ သူတို့ဘာအတွက်လုပ်နေကြတာလဲ။
အနုပညာအတွက် သက်သက်ပဲလား။ သူတို့အတ္တ၊ သူတို့ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက်လည်းပါမှာပေါ့လေ။ ဒါဟာတစ်နည်းအားဖြင့် Performance
Art တစ်မျိုးပဲ။

'စော ပြန်ကြဖို့ကောင်းပြီးထင်တယ်၊ နှစ်နာရီထိုးနေပြီ'
'ခဏလေးဒီတစ်လုံးကြည့်ပြီးရင် ပြန်မယ်'

သူ့ကို 'မောင်' ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့်ဆက်ဆံလို့မရခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကြာခဲ့တာလား၊ သုံးနှစ်ကြာခဲ့တာလား စော
ကောင်းကောင်းမမှီတ်မိတော့ချေ။ သူ့အတွက် စော သည် လူသားတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ ဇနီးအဖြစ်တီထွင်ခံထားရသည့်
စက်ရုပ်တစ်ခုသာဖြစ်တော့သည်။ တစ်ခါတုန်းက အဲသည်စက်ရုပ်သည် ချစ်မြတ်နိုးတက် ကြင်နာတက်သော ဇနီးဖြစ်ခဲ့သတဲ့။
စော သူ့ကို ဘာကြောင့်များ ချစ်ခဲ့မိပါလိမ့်။ ညသန်းခေါင်ကျော်ကာလ၊ အမှောင်ထု သိပ်သည်းနေဆဲအချိန်မှာ စောသည် သူ့မယောကျ်ားအား
စေ့စေ့စပ်စပ် မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စော သူ့ကိုဘာတွေချစ်မိခဲ့တာလဲ။ သူ့မျက်နှာမှာ၊ သူ့ဟန်အမူအရာမှာ စောချစ်ချင်စရာ
ဘာမှကိုရှာမတွေ့ချေ။ စောကိုယ်ကိုယ်ကို သဘောကျစွာ အသံထွက် ရယ်လိုက်မိ၏။ ဟုတ်ပြီ။ သူ့အမူအကျင့်ကရော။
ဇနီးအပေါ်ထားသည့်စိတ်သဘောထားကရော။ Bull Shit! လို့ပဲပြောရမလား။ Dam It! လို့ပဲပြောရမလား။ ဘယ်စကားလုံးက
ပိုယဉ်ကျေးပါလိမ့်။

'ဘာရယ်တာလဲ စော'
သူ့မပို၍သာရယ်မိပြီး မီးပုံးပျံဆီကို အကြည့်ပြန်လို့လိုက်သည်။ မီးပုံးပျံကြီးက တဖြည်းဖြည်းပီပြင်လာပြီ။
တဖြည်းဖြည်းဖောင်၍ဖောင်း၍လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မီးခိုးမှိုင်းများသည် မီးပုံးပျံထဲမှတဆင့် လေဝေရာသို့ လွင့်နေသည်။
ကပြနေသူတို့က မမောနိုင်မပန်းနိုင် က ဆဲ။ တီးသူတို့ကလည်း တီးဆဲ။ အိုးစည်သံနှင့် မောင်းသံသည် လှပစွာ ရောနှောလျက် ကွင်းတစ်ခုလုံး
ပျံလွင့်စိုးမိုးထားသည်။
စော သည်ကိုရောက်ခါစက အင်းသားနှင့် ပအိုဝ်းကို မခွဲခြားတက်ပေ။ အဝတ်အစားအရသော်လည်းကောင်း၊
စကားပြောလေယူလေသိမ်းအရသော်လည်းကောင်း၊ အကဟန်အရသော်လည်းကောင်း အနည်းငယ်ကွဲပြားကြောင်း လေးငါးရက်နေပြီးမှ
သိလာသည်။ နှစ်မျိုးလုံးဟာ စော အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာချည်း ဖြစ်နေ၏။

'ပအိုဝ်းလေးတွေ လက်ချိုးတာက ဟောဒီလို ဟောဒီလို၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ'
ဟု ကထိန်လှည့်လာသည်ပွဲကို ရပ်ကြည့်ရင်းက အားကျလာပြီး သူတို့လက်ချိုးသလို ချိုးကြည့်ကာ ကကြည့်တော့ သူ့မယောကျ်ားက သူ့ကို
ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် ရိုသေး၏။

'စော... မင်းကိုယ်ကိုမယူဘဲ ပအိုဝ်းတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ တွေးနေပြီမဟုတ်လား'
တွေ့လား။ စော သူ့ကို မနှစ်မြို့ရခြင်းအကြောင်း အကြောင်းများစွာထဲမှာ သူတစ်ပါးကို နာလိုခံခက်ဖြစ်အောင် ရိတ်တတ်သည့် အကြောင်းလည်း
တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ အမယ် သူကသာ သူတစ်ပါးကို စသလို နောက်သလို ရိချင်ပေမယ့် သူ့ကို ရိုသလိုလိုပြောလျှင် မချီအောင် နာကာ
ဒေါပွတ်တတ်သေး၏။

'ပအိုဝ်းတစ်ယောက်ကို ယူတာ၊ မယူတာ အသာထားလိုက်ပါလေ၊ ရှင်ကိုတော့ ကျွန်မ ယူကို ယူခဲ့ဖို့ မကောင်းတာအမှန်ပဲ'
ထိုစကားကို မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြောမိတော့ သူ့မျက်နှာ မည်းခနဲ မှောင်သွားတာ အကြာကြီး။ သူ့စိတ်ကို သူထိန်းချုပ်ကာ
စကားပြောဖို့ စက္ကန့်သုံးဆယ်လောက် အချိန်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက်မှ မပြုံးချင်ပြုံးချင်

'အခုတော့ မင်းနောက်ကျသွားပြီ'
ဟုအထက်စီးလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။ စောလေ သူ့ကို မုန်းလိုက်တာ။ မုန်းလွန်းလို့လည်း စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းပဲ ပြန်ပြောမိသည်။
'ထင်သလား၊ နောက်မကျသေးပါဘူး'

ဟုတ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ပြန်ပြင်ဖို့၊ သို့မဟုတ် ဖြိုခွဲပစ်ဖို့မှာ နောက်ကျတယ်ဆိုတာ မရှိပါ။ အခု နှစ်နှစ် သုံးနှစ်အတွင်း
သူ့မအချိန်ယူစဉ်းစားပြင်ဆင်နေသည်မှာ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆုံးသတ်သင့်၊ မသတ်သင့် မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အနာတရကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဖြစ်ဘဲ လှပစွာ သိမ်မွေ့စွာ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ပစ်ရမလဲ ဟူသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

‘လေက အရှေ့တောင်အရပ်ကနေ အနောက်မြောက်အရပ်ကို တိုက်ခတ်နေတာဖြစ်ပါတယ်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ခင်းဗျား . . . အနောက်မြောက်အရပ်မှာ မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျား၊ မီးပုံးပျံမှိုင်းဝနေပါပြီ ခင်ဗျား’
စောတို့ရုပ်နေသည့်နေရာမှာ တောင်အရပ်တည်တည်ဖြစ်သည်။ အန္တရာယ်ကင်းမည်ပုံ ပေါ်ပါသည်။ အနောက်ဘက်အရပ်မြောက်ဘက်အရပ်မှာ စုပေါင်းနေကြသူများ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ သည်လိုတော့လည်း တွက်လို့မရနိုင်ပါ။ အခုမှ မီးပုံးပျံက မှိုင်းဝကာ ရုပ်လုံးပီပြင်စွာ တက်ဖို့အရှိတ်ယူနေဆဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေသည် အရပ်မျက်နှာပြောင်းကာ တိုက်ချင်တိုက်ပစ်လိုက်နိုင်၏။ ထိုအခါ စောတို့ရုပ်နေရာနေရာသည် အန္တရာယ်နစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်သေးသည်။
‘ရွှေအင်းသား မှိုင်းဝနေပါပြီခင်ဗျား၊ တက်လာပါတော့မယ်ခင်ဗျား၊ ယမ်းပိသာချိန် လေးဆယ်တိတိ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ မီးပုံးပျံလမ်းကြောင်းမှာ မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျား’

ယမ်းပိသာချိန်၄၀သာ ပေါက်ကွဲလိုက်လို့ကတော့ . . .။ စော ပခုံးလေးသာ ကျုံ့မိ၏။ ဈေးဆိုင်တန်းများဆီမှ အသားကင်ရန်သည် ကွင်းပြင်ဆီကို လွင့်လာပြန်သည်။ ဆိုင်တန်းတွေဆီ လှည့်ကြည့်မိတော့ လူတွေနည်းနည်းကျဲသွားပြီ။ ဒါပေမယ့်နံနက်နှစ်နာရီထိအောင် စားသောက်သူများရှိနေဆဲ။ စောဖြင့် သည်လောက်ရှည်လျားများပြားလှသော ဈေးတန်းကြီးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။ ဤကွင်းပြင်ရှိရာသို့ ရောက်ဖို့ ဘုရားစောင်းတန်းအုတ်လှေကားထစ်များမှ ဆင်းပြီးနောက် ထိုဈေးတန်းကို ထောင်ဖြတ် ဖြတ်ယူနေရသည့်အချိန်တုန်းက စော၏ ခြေထောက်တို့သည် မြေနှင့်ထိတစ်ချက် မထိတစ်ချက်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဆိုင်တန်းမျက်နှာစာတွေကိုကြည့်ပေမယ့် မမြင်ရ။ ဘေးမှာပတ်လည်မှာ စောလိုပင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်၊ ပွဲဈေးတန်းလျှောက်ပရိသတ်တို့ဖြင့် အပြည့်မို့ ကြည့်လေရာရာမှာ လူမျက်နှာတွေမည်းနက်သော ဆံပင်တွေချည်း မြင်နေရသည်။ နည်းနည်းလူချောင်သည်ဆိုင်တန်းများကို ဖြတ်မိမှ ဘာဆိုင်တွေလဲဆိုတာ မြင်ရသည်။
အခုလို နံနက်နှစ်နာရီ ချမ်းစိမ့်အေးစက်လှသည် နှင်းမှုန်အောက်တွင် မီးပုံးပျံစောင်ကြည့်လိုက်၊ အနီးအနားက ဆိုင်တွေဆီ သွားစားသောက်လိုက်နှင့် သည်ဒေသက လူတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပုံနှင့်တူသည်။ စော အနေဖြင့် ချမ်းစိမ့် တုန်ခိုက်နေသည် ကိုယ်ခန္ဓာကြောင့် ပူနွေးသည့် ကော်ဖီခါးခါးမွှေးမွှေးလေး တစ်ခွက်တော့ သောက်ချင်သား။ သို့သော်ဆိုင်တန်းဆီသွားနေတုန်း သည်မီးပုံးပျံကောင်းကင်ထက်ရောက်သွားသည်ကို မကြည့်လိုက်ရမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။ နောက်ပြီး ဆိုင်မှာ ထိုင်မသောက်ချင်။ ကော်ဖီခွက်ကို လက်နှစ်ဖက်ကြားမှာ အုပ်ကိုင်ကာ ကော်ဖီ၏ အပူကို တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ဝင်နွေးထွေးသွားအောင် ခံစားရင်းလမ်းလျှောက်ရင်း သို့မဟုတ် မတ်တတ်ရပ်ကာ မီးပုံးပျံစောင်ရင်း ကော်ဖီသောက်ချင် နေသည်။ သူမ၏ အတွေးကို မဟုတ်သေးဘူးဟုသိ၏။ တောင်ကြီးလို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်မြို့မှာတော့ ကိစ္စမရှိပါ။ တခြား သာမန်မြို့ကြီးတွေမှာတော့ ပြန်ဆေးယူရသည် ကြွေခွက်ဖန်ခွက်တွေနှင့် ကော်ဖီလက်ဖက်ရည် ရောင်းချလျက်သားနှင့် အမှိုက်တွေ၊ ဘူးခွံတွေနှင့် ညစ်ပတ်ရှုတ်ပွနေခဲ့ပြီးပါပြီ။ သူမဆန္ဒရှိသလို ကော်ဖီကို တစ်ခါသုံးစကားပြောဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လမ်းလျှောက်ရင်း အလုပ်လုပ်ရင်း သောက်နိုင်ဖို့ စကားပြောယဉ်ကျေးမှုတစ်ခု ခေတ်စားအသုံးများလာခဲ့လျှင် အပိုလိုက် အပိုလိုက်ဖြစ်လာမည် တစ်ခါသုံးစကားပြောတွေကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ မနည်းမနော ရှိမှာပဲ။ အိုးစည်မုံမောင်းသံက ပို၍ပို၍ကျယ်လောင်မြိုင်ဆိုင်လာသည်။ လူတွေပို၍ပို၍ပင်တိုးဝေ့လာကြသည်။ မီးပုံးပျံစတင်တက်နေပြီ။

အားပါးတရအော်ဟစ်သံများဖြင့် တစ်ခဏဆူညံသွား၏။
‘တို့အင်းဆားကွ’

အင်းသားဟု အသံမထွက်ဘဲ အင်းဆားဟု ခပ်ဝဲဝဲအသံထွက်ဖြင့် အော်ဟစ်အားပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဆိုင်းသံ ဗုံသံအောက်မှာ အိမ်လောက်ကြီးသည် မီးပုံးပျံကြီးသည် ယိမ်းထိုးလျက် တရွေရွေတက်လေသည်။ မီးပုံးပျံ၏အောက်မှာ စနစ်တကျချက်ဆွဲထားသော ယမ်းခွက်အမျိုးအမျိုးသည် ယိမ်းနွဲ့လျက် တွဲလောင်းပါသွားသည်။ မီးပုံးပျံကို မှိုင်းတိုက်ခဲ့သော သစ်လုံးကြီးများအား မီးစွဲလောင်လျက်သားနှင့် ငြိမ်းသတ်ဖို့ ကွင်းပြင်တစ်ဖက်သို့ အပြေးအလွှား သယ်သွားကြသည်။ ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံး လူတွေရွစ်ရွစ်ဖြစ်နေကြသည်။
မီးပုံးပျံတစ်ခု ကောင်းကင်ကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်တက်သွားဖို့ သူတို့အားလုံး တတ်စွမ်းသမျှကြိုးစားခဲ့ကြပြီးပြီ။ ကျန်သည်အပိုင်းကတော့ ကံကြမ္မာ၏ အလုပ်ပဲဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လေ၏အလုပ်ပေါ့။ လေသည် အရှိန်မှန်မှန်ဖြင့် မီးပုံးပျံကို အထက်မြင့်ရာသို့ တစ်လက်မချင်း တစ်လက်မချင်း သယ်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။ လေ၏အကူအညီဖြင့် မီးပုံးပျံများ လွတ်တင်သည်အခါ အဖွဲ့သားအားလုံးကတော့ မီးပုံးပျံလွတ်တင်ခြင်း အတက်ပညာအရ တည်တည်မှန်မှန်တက်အောင် ထိန်းချုပ်လွတ်တင်ကြတာချည်းပါပဲ။ တစ်စုံတရာ ချွတ်ချော်ပြီး ကောင်းကင်သို့မတက်ဘဲ မီးလောင်ပျက်စီးသွားရတာတွေလည်း ရှိနေခဲ့သည်။
မီးလောင်ပျက်စီးမှုချင်းအတူတူဆိုလျှင် ‘ညမီးကျီး’ အမျိုးအစားမီးပုံးပျံက မီးလောင်လျှင် ယမ်းပိသာချိန်များစွာ ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းမှာပဲဖြစ်သည်။ ပို၍အန္တရာယ်ကြီးသည်ဟု ဆိုပါစို့။ အခုလွတ်တင်နေကြသော မီးပုံးပျံများတွင် အမျိုးအစား နှစ်ခုကွဲပြား၏။ တစ်ခုက ‘စိန်နားပန်’ ဟုခေါ်သော အလှူချိတ်ဆွဲ တန်ဆာဆင်ရုံသက်သက် မီးပုံးပျံအမျိုးအစား။ နောက်တစ်ခုက ‘ညမီးကျီး’ဟုခေါ်သော မီးရှူးမီးပန်းဖောက်သည် အမျိုးအစား။ စော၏ ယခုနှစ်ညသုံးည မီးပုံးပျံကြည့်ရသည် အတွေ့အကြုံအရပြောလျှင် ‘ညမီးကျီး’မီးပုံးပျံက ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည်။ သူကကောင်းကင် အမြင့်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အမျိုးအစားကွဲပြားစွာ လှပစွာပေါက်ကွဲပြလေသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲ အမှောင်ထုထဲသို့ တည်တည်ထိုးဖောက်ဖြာထွက်သော မီးရှူးမီးပန်းများကတစ်ဆင့် ထို့နောက်ငါးကလေးတွေ ရေမှာ ကူးလွန်ကူးခတ်သလို လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲဖြာထွက်သော မီးရှူးများကဆင့်ထို့နောက် ခိုကလေးများ ပျံသန်းသွားသလို မီးရှူးမီးပန်းကလေးများ လေမှာဝေ့ဝဲပျံတက်ကာ လောင်ကျွမ်းစေသည် ခိုပျံဟု အမည်ရသော ပေါက်ကွဲမှု အမျိုးအစားကလေးများက တစ်ဆင့်၊ ကောင်းကင်သို့ တောက်ပသောမီးပုံးပျံကြီးတက်နေသည်အချိန်အတွင်း နောက်ထပ်ဆင့်ကဆင့်ကဆင့်ကရောင်စုံဖြာထွက်သောမီးရှူးမီးပန်း လှပများ၏ ပုံစံအမျိုးအမျိုး လှပဆန်းကြယ်မှုအမျိုးမျိုးကို စုစည်းရောနှောကာ မြင်ရကြည့်ရသည်မို့ ပြည့်စုံစွာ စိတ်လှုပ်ရှားစေတတ်သည်။ အဲသည် အဆင့်ဆင့်သော မီးရှူးမီးပန်းများကို စနစ်တကျလှပစွာ ပေါက်ကွဲအောင် တွက်ချက်ပြီး တပ်ဆင်ရသည် အတက်ပညာကလည်း တော်တော်ချီးကျူးဖို့ကောင်းပါသည်။

‘လေကြောင်းပြောင်းသွားပါတယ်ခင်ဗျား၊ ပရိသတ်များ သတိထားကြပါ။ မီးပုံးပျံရဲ့အောက်တည်တည်မှာ မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျား’
မီးပုံးပျံကြီးသည် ဘေးတိုက်ရွေလျားလျက် အက်ဖြတ်လူကြီးများ ထိုင်ကြည့်ရာ ပွဲကြည့်စင်၏အနောက်ဘက်သို့ ယိမ်းထိုးပါသွားသည်။ လူတချို့ အော်ဟစ်ကာ ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးသတ်ကားသည် အဆင်သင့်စက်နှိုက်ကာ ကွင်းပြင်ဆီသို့ ဦးတည်ထားရာမှ စတင်မောင်းထွင်လေသည်။ ‘မီးသတ်ကားရဲ့ ရှေ့တည်တည်မှာ မနေကြပါနဲ့ခင်ဗျား၊ လွတ်ရာသို့ ရွှေပေးကြပါခင်ဗျား’

မီးပုံးပျံကြီးဆိုသို့ အုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ ဝေါခနဲအောင်ဟစ်သံများ ကြားရသည်။ စော၏ဘေးနားကလူတွေ အထိတ်တလန့်ပြေးရာ စောသည် ထိုလူအုပ်နှင့်အတူ ကပ်ငြိပြီးရွေ့သွားသည်။

‘စော . . .’

သူ့အသံသည် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သော လူအုပ်အသံနှင့် ရောထွေးသွား၏။ စောတို့ရပ်နေသော ကွင်းပြင်သည် ညီညာသောမြေပြင်မဟုတ်။ အနည်းငယ်စောင်းနိမ့်သွားသော ဆင်ခြေလျှော မြေပြင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပြေးလွှားရင်းမှ အရှိန်အထန်နှိုင်းဘဲ စောတစ်ချက်ခြေခေါက်ကာ လဲကျသွားသည်။ လူတေသည် စော၏ခြေတွေ လက်တွေပေမို့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ တက်နင်းပြေးကြ၏။ နာကျင်မှုနှင့် ထိတ်လန့်မှုပေါင်းစပ်ကာ လဲရာမှ ဇွတ်ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားဆဲ လက်တစ်ဖက်က စော၏ပခုံးမှ ဆွဲညစ်ကာ ထူမပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူး’

ကျေးဇူးတင်စကားဆိုဖို့ အာရုံသိစိတ်ဖြင့် စကားစလိုက်ပေမယ့် ထိုသူက စောကို လက်မောင်းရင်းမှ တင်းတင်းဆုပ်ကာ သူ့နောက်ဘက်သို့ တွန်းပို့ပြီး အကာအကွယ်ပေးလိုက်သဖြင့် စကားစပြတ်သွားသည်။ ရုပ်ရပ်သံသ လူအုပ်ကို ရှောင်ရင်း၊ မတ်တတ်ရပ်အတွန်းခံရင်း အမှောင်တစ်ဝက် အလင်းတစ်ဝက်အောက်မှာ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာကတော့ မျက်ခွံမို့မို့နှင့် နုနယ်သေးသော လူငယ်တစ်ဦး၏ မျက်နှာပဲ။ ရှမ်းလား၊ အင်းသားလား၊ ပအိုဝ်းလား။ တောင်ပေါ်တိုင်းရင်းသားလူမျိုးမှန်းတော့ သိသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထိုစကားကို သူ့ကြားပုံမရ။ သူ့အာရုံသည် သူ့လက်မောင်းမှ တင်းတင်းဆွဲဆုပ်ထားမိနေသော မိန်းမထံမှာ ရှိမနေတာ သေချာသည်။ သူ့အာရုံသည် တစ်ဖက်မှာ ပေါက်ကွဲပျက်စီးကာ မီးလောင်နေပြီဖြစ်သော မီးပုံးပျံကြီးထံ ရောက်နေသည်။ မြေပြင်အထက် ပေ၁၀၀၊ ၂၀၀မှာ ပေါက်ကွဲပျက်စီးခြင်းဖြစ်၍ မီးတောက်မီးလျှံများ နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေသည်။ ကွင်းပြင်ရှိ ပရိသတ်သည်လည်း ကွင်းလယ်မှာ မရှိကြတော့ဘဲ ဘေးပတ်လည်မှာ ကပ်နေကြပြီ။ သစ်ပင်နှစ်ပင် မီးလောင်နေသည်။ ယမ်းနံ့များ မွန်ထူနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မီးခိုးမှိုင်းများဖြင့် မှောင်နေ၏။ နောက်ထပ် ကြီးမားသောပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ခု ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ထိုပေါက်ကွဲသံကြောင့် တိုင်းရင်းသားလူငယ်သည် သူမ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာဆီလွင့်စဉ်လာနိုင်ဖွယ်မရှိသော မီးစ၊ယမ်းစများကို ကာကွယ်ဟန်ဖြင့် လက်များကို မျက်နှာရှေ့ အမှတ်တမဲ့ ကာလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် လူငယ်က ကြိတ်မိနိုင် ခဲမရဟန်ဖြင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်သည်။

‘သွားပြီကွာ’

လူငယ်သည် ရွှေအင်းသားအဖွဲ့ထဲမှ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော် မီးပုံးပျံကြီး ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားသည်အတွက် သူခံစားနေရဟန်ဖြစ်သည်။ ‘ဒီကောင်ကြီးသာ အောင်အောင်မြင်မြင်တက်သွားလို့ကတော့ ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်မယ်မြင်ကွင်း’ စော၏အနီးမှ အားရပါးရ ညည်းညူလိုက်သံတစ်ခုကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ ပရိသတ်သည် ယခုအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုမှ လွတ်ကင်းခဲ့ပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ နှမြောတသမှု၊ အားမလို အားမရဖြစ်မှုတို့နှင့် မီးပုံးပျံကြီးအား တဖွဖွ တသနေကြသည်။ ကံအားလျော်စွာ ပေါက်ကွဲမှုသည် ကွင်းတစ်ဖက်က ငှက်ပျောပင်အုပ်ဆီမှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သဖြင့် ပရိသတ်ထဲမှ အသေအပျောက်လုံးဝမရှိဘဲ မီးဟတ်သူ၊ ဒဏ်ရာရသူ အနည်းငယ်မျှသာရှိခဲ့သည်။

‘မီးပုံးပျံတိုင်းဟာ ကောင်းကင်ထိ တက်ချင်မှတက်နိုင်မှာပေါ့၊ အောင်မြင်မှုဆိုတာ ဒီလိုပါဘဲ၊ မျှော်လင့်တိုင်း မရကြပါဘူး’

တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ယောက်ယောက်ကို အားပေးနေသံကြားရသည်။ သို့သော် ပွဲကြည့်စင်အခြေမှာတော့ အသံထွက် ငိုကြွေးနေသူတစ်ယောက်ရှိသည်။

‘ဆယ်ငါးရက်လုံးလုံးပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ မနားမနေ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ’

ငိုကြွေးနေသည့် လူငယ်လေးဘေးမှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးက ရေရွတ်နေ၏။

‘တခါတလေ ဒီလိုပါပဲ ငါ့ညီရုာစိတ်ကိုဖြေပါ’

ယောက်ျားခပ်လတ်လတ်တစ်ယောက်က ငိုနေသောလူငယ်၏ ပခုံးကို ပုတ်သည်။

‘တခါတလေ . . . ဟုတ်လား၊ တနှစ်လုံးလုံး တည်ဆောက်လာခဲ့ရတဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေထဲမှာ တစ်ခါတလေဆိုတာ ဘယ်နေရာမှ မပါခဲ့ဘူး’ ‘တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါတည်းသာပါပဲ’

မကျေမနပ်ရေရွတ်သံကို ကြားရသည်။ စော သူ့ကို သွားဖျောင်းဖျာချင်စိတ် ပေါ်နေ၏။ ချာတိတ်ရယ်၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာဆိုတဲ့ မျှော်လင့်မှုအောက်မှာ ဆုံးရှုံးရတာဟာ ဘဝမှာ တစ်ခါသာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်မှုအောက်မှာ ဆုံးရှုံးရသလောက် မနာကျင်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ နောက်နှစ်ဆိုတာ ရှိပါသေးတယ်၊ အေးလေ . . . နောက်နှစ်အထိ အခြေအနေ ပေးလားခဲ့သေးရင်ပေါ့။

စော သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မျှောင်လင်ချက်တွေ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားသူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ နာကျင်မှုတွေ အပြည့်ပါ၏။ ‘စော’

သူမယောက်ျား၏အသံ။ သူမလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူတွေကြားမှာ တိုးဝှေ့လာနေသော သူမယောက်ျားကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ‘ရှာလိုက်ရတာ စောရယ်’

သူ့အနီးရောက်လာပြီး စော၏လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ကိုယ်တို့ချင်းကွဲသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မင်း ကိုယ်လက်ကို တွဲထားခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်မ ဟိုတယ်ဆီ ပြန်တတ်ပါတယ်’

‘မင်းကို ပြောလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ လာ ပြန်ကြစို့၊ အေးလဲအေးလှပြီ၊ ခုဟာက ကံကောင်းလို့ မသေတာ’

ထို့နောက် သူသည် အငိုတိတ်စပြုနေပြီဖြစ်သော၊ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသော ရွှေအင်းသားလူငယ်ဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အငိုမျက်နှာကို သူ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်သလိုပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

‘သနားပါတယ်နော်’

စော သူ့နှင့်အတူလိုက်လာရင်း ရေရွတ်မိတော့ သူက စောအား လိုက်လျှောဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်သည်။

‘အေးလေ . . . နှစ်သိန်းကြီးများတောင်’

စော သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။ ဒီဆုံးရှုံးမှုမှာ ငွေနှစ်သိန်းဟာ အဓိက မကျဘူး။ သို့သော် ဤခံစားချက်ကို သူ နားလည်မည်ပုံမပေါ်သဖြင့် စော တိတ်တိတ်ပဲ နေလိုက်သည်။

‘မအေးဘူးလား စော’

‘အင်း . . . အခုမှ အေးမှန်းသိတော့တယ်’

‘ကိုယ်တော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ’

မနက်ဖြန် စောတို့ပြန်ကြတော့မည်။ ငါးရက်ကြာ ခွဲခွာထားခဲ့ရသော သမီးလေးဆီပြန်ကြတော့မည်။ သမီးလေးအတွက်

တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံလေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပါလာသည်။ သူမစိတ်မှတ်မထင် ပြုံးမိသွား၏။

‘အခုဆက်လက်ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်အဖွဲ့ကတော့ ဖိုးသာထူးအဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖိုးသာထူးအဖွဲ့ကလွတ်တင်မယ်၊ မီးပုံးပျံအမျိုးအစားဟာလဲ ညမီးကျီး ပဲဖြစ်ပါတယ်’

ဪ . . . အခုဟာ ရိုးရိုးမီးပုံးပျံလွတ်နေတာမဟုတ်။ ပြိုင်ပွဲလုပ်နေတာပါလားဟု သတိရသွား၏။ ရွှေအင်းသားအဖွဲ့၏ ဆုံးရှုံးမှုများမှာ ထင်တာထက် ပိုကြီးမားပါလိမ့်မည်။ အချိန်ကာလ၊ ငွေကြေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ စည်းလုံးမှုအင်အား၊ ယုံကြည်ခံရမှုနာမည်၊ ဖိုက်ထုတ်လိုက်ရသည့် ခွန်အား၊ အားလုံးထက်ပို၍ဆုံးရှုံးလိုက်ရသောအရာမှာ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘ကိုယ်နားမလည်တာက ဒီငွေတွေကို မီးပုံးပျံလုပ်ပြီး မီးရှို့ပွဲကျင်းပတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်တော့ မီးလောင်ပေါက်ကွဲတာဟာ ဘာခံစားစရာရှိသေးလဲ၊ ကောင်းကင်အမြင့်ကျမှပဲ ပေါက်ကွဲကွဲ၊ မြေပြင်နီးနီးပဲ ပေါက်ကွဲကွဲ ပျက်စီးတာတော့ ပျက်စီးသွားတာပဲ၊ ဒါဟာ ဘာထူးခြားလို့လဲ၊ လူတွေ အသက်အန္တရာယ်မရှိရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား’

‘ထူးခြားတာပေါ့’

‘ဘာထူးခြားတာလဲ’

ဘုရားစောင်းတန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း စောသည် မီးပုံးပျံကွင်းပြင်ဆီသို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်မိ၏။

တစ်ယောက်ယောက်က ဤအဖြေကို စောထက်ပို၍ ရှင်းပြပေးနိုင်ကောင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်။

‘မီးပုံးပျံလွတ်တယ်ဆိုကတည်းက တစ်ချက်မှာတော့ ဆုံးရှုံးပျက်စီးမှာဆိုတာ မှန်ပါရဲ့။ အခုလိုညမီးကျီး မီးပုံးပျံမှာတော့ စိန်နားပန်ထက် မျှော်စိန်နားပန်မှာက အောင်အောင်မြင်မြင် လွတ်တင်ဖို့

လင့်မှုပိုတယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ ညမီးကျီးမှာက အောင်အောင်မြင်မြင်လွတ်တင်နိုင်ဖို့က တစ်ဆင့်၊ မီးရှူးမီးပန်းလေးတွေ ကိုယ်လိုချင်သလို လှလှပပ

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပေါက်ကွဲဖို့က နောက်တစ်ဆင့်၊ အခုလို ဘာမှမရလိုက်ဘဲ အလဲလဲအကွဲကွဲ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားရတာက ရင်နာစရာကြီးပါ၊

ဘယ်သူမဆိုလေ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ လှလှပပလေး ပေါက်ကွဲအဆုံးသတ်သွားချင်တာချည်းပါပဲ’

စော၏ စကားကို သူသိပ်နားလည်ပုံမပေါ်ပါ။ စော ညံ့တာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘ကျွန်မလဲ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ညမီးကျီးမှ လွတ်တင်တော့မယ်ဆိုရင် အထိတ်တလန့် အလဲလဲအကွဲကွဲတော့

အဆုံးမသတ်သင့်ဘူးလှလှပပ သိက္ခာရှိရှိလေး’

သူ ရယ်မောသည်။

‘မီးပုံးပျံနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘သမီးလေး မြန်မြန်ကြီးပြင်းစေချင်လှပြီ’

သူမ ညည်းညည်းကလေးပြောရင်း စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်မိ၏။ လောကတစ်ခုလုံးမှာ သူမဂရုစိုက်ဆုံးအရာမှာ

သမီးလေး၏ စိတ်ခံစားမှုပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ပြတိုက်မှ အပြန်

ပြတိုက်တစ်ခု၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုသည် လူတို့အား အံ့ဩငေးမောစေလိမ့်မည်။ ဤပြတိုက်သည်ကား လူတစ်ချို့အား အံ့ဩငေးမောစေ၏။ လူအချို့ကို သေးငယ်စေ၏။ လူအချို့ကို သိမ်ငယ်စေ၏။ လူအချို့ကို လောဘတက်စေ၏။ လူအချို့ကို ပန်းတွန့်စေ၏။ လူအချို့ကို ပျော်ရွှင်စေ၏။ လူအချို့ကို ပြုံးရယ်စေ၏။ အဝင်တံခါးပေါက်၏ လက်ယာဘက်တွင် ဝင်ကြေးကောက်ခံရာဌာန ရှိသည်။ ဤဌာနမှ ဝန်ထမ်းသည် မထူးခြားသော မျက်နှာထားဖြင့်သာ ဧည့်သည်တို့ကို လက်ခံ၏။ ဒေသသုံးငွေကြေး တစ်ဆယ်ဆိုသည်မှာ အလွန်နည်းပါးလှသဖြင့် ဝင်ကြေးသည် အံ့ဩဖွယ်ရာပင် နည်းပါးသေးသည်။ လူလေးငါးယောက် အုပ်စု ဝင်လာသည်။ အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်သည် ကျသင့်ငွေကို ကမ်းပေးပြီးနောက် မိမိ၏ အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာနှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တို့ကို စာရင်းစာအုပ်တွင် ကိုယ်တိုင်ရေးသားဖြည့်စွက်ရသည်။ မှန်ကောင်တာနောက်မှ ဝန်ထမ်းသည် အေးဆေးစွာပင် လက်မှတ်ပေးခြင်း၊ ငွေအမ်းခြင်းအမှုကိုပြုလေသည်။ နောက်ထပ်စောင့်နေသည့်ဧည့်သည်များ မရှိ။ မည်သူမျှလည်း အလျင်လိုခြင်းမရှိ။ အားလုံးသည် နေသားတကျ အေးအေးဆေးဆေးဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များသည် အတော်အသင့်သေးငယ်သော အိတ်တစ်ချို့ကို မိမိနှင့်ယူဆောင်သွားခွင့် ရှိသည်။ ပြခန်းအဝင်တွင် အစစ်အဆေးမရှိ။ အချက်ပြကိရိယာတို့ဖြင့် ဧည့်သည်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို စစ်ဆေးခြင်းမရှိ။ ဤနိုင်ငံသည် အေးချမ်းသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်တို့သည် အစစ်အဆေးမခံရ၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြ၏။ ဝန်ထမ်းတို့သည် စစ်ဆေးခြင်းအမှုကိုစွဲကို ပြုလုပ်ရန်မလိုသဖြင့် လူရောစိတ်ပါ သက်သာစွာကျေနပ်နှစ်သိမ့်ကြ၏။ ဤပြတိုက်ကား အဝင်မှစ၍ လူတို့ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှု ပေးစွမ်းနိုင်လေသည်။ လက်မှတ်သိမ်းသော ဝန်ထမ်းသည် ဧည့်သည်တို့အား အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ငြီးငွေ့မှုကို ဖယ်ရှားနိုင်သည်။ ဧည့်သည်အမျိုးမျိုးသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အောက်ဆုံးပြခန်းသို့ ဝင်ရောက်ကြ၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခေါင်းပေါင်းထားသော ကျေးလက်ဒေသမှ ဧည့်သည်များသည် တက်ကြွသောမျက်နှာထား၊ ကျီးကြည်ကြောင်ကြည်မျက်လုံးအကြည့်များဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် အုပ်စုလိုက် လာကြလေ့ရှိ၏။ အဝင်တွင်လည်း အချင်းချင်း စကားပြောဆိုမှုကို ခဏရပ်တန့်ကာ လက်မှတ်ကို ရိုသေစွာထုတ်ပေးကြ၏။ ဝန်ထမ်းများ ပြုံးရယ်ကြ၏။ ဝန်ထမ်းက လက်မှတ်ကို တစ်ဝက်ဆုတ်ယူပြီး ပြန်ပေးအပ်သည်ကို ခပ်ရိုရို လက်ခံကြ၏။ ထို့နောက်စောစောက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စပြန်ဆက်ပြီး အထဲဝင်သည်။ အတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါမှာကား အားလုံးသည်သတိထားသည့် အနေအထားဖြင့် နံရံကို စတင်ရှာဖွေကြည့် ရှုလေသည်။ ကလေးများသည် မိမိတို့သိသော သင်ပုန်းကြီးအကွာရာစာလုံးများကို မြင်သောအခါ ပျော်ရွှင်ကြသည်။ မှတ်စုစာအုပ်နှင့်ဖောင်တိန်ကို လက်မှတ်ကိုင်၍ ဝင်လာကြသူများလည်း ရှိသည်။ အများအားဖြင့် လူငယ်ပိုင်းအမျိုးသမီး အမျိုးသားကလေးများဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား အဆင်အပြင် ကြည့်ရသည့် သို့သော်ခေတ်မီသည်။ ဟန်အမူအရာ သွက်လက်သည်။ စူးစမ်းသောမျက်လုံးဖြင့် အရာရာကို သတိအနေအထားကြည့်တတ်သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ချင်းလည်း လာရောက်တတ်သည်။ နှစ်ယောက်တွဲလျက်လည်း လာရောက်တတ်သည်။ သုံးယောက်ထက်လည်း မပိုတတ်ကြ။ ပြခန်းထဲရောက်မှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မြင်တွေ့ပြီး ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ သူတို့စကားပြောသည့်အခါ ဒေသသုံး ဘာသာစကားနှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားဘာသာစကားများ ရောညှပ်၍သုံးတတ်ကြသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားဘာသာစကားများမှလည်း လူအမျိုးမျိုးကိုလိုက်၍ အမျိုးမျိုးသုံးနှုန်းကြသည်။

သူတို့ကိုမြင်လိုက်လျှင်ပင် ဧည့်လမ်းညွှန်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူများဟု ချက်ချင်းသဘောပေါက်နိုင်သည်။ မိမိတို့တာဝန်ယူရမည့် နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်များအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များမေးသမျှကို မိမိတို့ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ဖို့လိုသည်မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်များသည် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးခွန်းများကို ရှာကြံ၍ မေးတတ်သည်မဟုတ်လား။ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းဝတ်စုံကျောင်းသားကျောင်းသူများလည်း လာကြသည်။ လူသုံးလေးဆယ်ခန့် သို့မဟုတ် လေးငါးဆယ်ခန့်လည်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဆရာမတစ်သုံးယောက်အထိ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ယောက်မှ လိုက်ပါကြ၏။ ကလေးများသည် အရာရာကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေးမြန်းကြ၏။ ဆရာမတို့ ဖြေနိုင်သည်လည်းရှိ၊ မဖြေနိုင်သည်လည်းရှိ လေသည်။ ဤအရာသည် ပေစာ ဤအရာသည် ပုရပိုက်စာ၊ ဤအရာသည် ကျောက်စာ စသည်ဖြင့် ဖြေနိုင်ကြသည်။ ရေအိမ်ဆိုတာဘာလဲ ကလေးငယ်တစ်ယောက်က မေလျှင် အိမ်သာကို ခေါ်တာပေါ့ကွယ်ဟု အလွယ်တကူဖြေနိုင်၏။ သို့သော် အဆောင်တိုင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်သာတစ်ခုစီမရှိရသလဲ ဟူသည်အမေးကိုတော့ ဆရာမ မဖြေနိုင်ပေ။ နန်းတော်၏ အဆောက်အအုံ အဆောင်အခန်းပုံစံငယ်များကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာဖွေလျှင် ကလေးများအတွက် မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီးထွက်လာတတ်၏။ ဆရာမ ဦးနှောက်ခြောက်ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းသားကလေးတစ်ယောက်က ဝင်၍ဖြေသည်။

‘ဒီနားက အဆောင်သုံးလေးခုက လူတွေအားလုံး ဟောဒီအိမ်သာကိုပဲ သုံးကြတယ်၊ ငါတို့ကျောင်းလိုပေါ့ကွ၊ ခုနစ်တန်းရော ရှစ်တန်းရော အိမ်သာအတူတူပဲ’
 ‘ဘုံစနစ်ကို ထိန်းသိမ်းတဲ့သဘောပဲ’
 ကလေးတို့သည် အထူးအဆန်းဝေါဟာရများကို ဆရာမအား မေးမြန်း၏။
 ‘ပြတိုက်ဆိုတာ ဘာလဲ’
 ရွှေနန်းသုံးဝေါဟာရ ဗဟုသုတကို စိတ်မဝင်စားသည့် ဆရာမဆိုလျှင် မဖြေနိုင်ပေ။ တချို့ ဆရာမကတော့ အလွယ်တကူပင် ဖြေလေသည်။
 ‘ပြတိုက်ဆိုတာ လူပျိုတွေ နေရတဲ့အဆောင်တော်ကို ခေါ်တာပေါ့၊ အဲဒီကို ဘုရင်ကြွလာရင် ထိုင်ဖို့ အမှုစီရင် ကြားနာဖို့ ပလ္လင်တစ်ခု ထားတတ်တယ်။ အဲဒီပလ္လင်ပုံစံကို ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ မင်းတို့တွေ့ခဲ့ကြပြီးသား၊ ဘယ်သူမှတ်မိသလဲ’
 ကလေးများကို မေးခွန်းပြန်မေးလျှင် ကလေးများ ကသိကအောက်ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘယ်သူမျှမဖြေနိုင်။ တစ်ယောက်က လှစ်ခနဲပြန်ပြေးပြီးကြည့်သည်။ သို့သော် များပြားလှသော ပလ္လင်ပုံစံငယ်တွေထဲမှာ ပြတိုက်ဆောင် ပလ္လင်ကို အလွယ်တကူမရှာနိုင်ပေ။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမပဲ ဖြေပေးရသည်။
 ‘ဂဇာသန ပလ္လင်လေ’
 ‘ဪ...’
 ကလေးများ ကျေနပ်သွားကြသည်။ အဖြေကို သိသွားကြ၍မဟုတ်။ မိမိတို့အား မေးထားသည် မေးခွန်းကို ဖြေရန်မလိုတော့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သမိုင်းနှင့်အတိတ်ကို စိတ်ဝင်စားသော ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်လူကြီးများကတော့ လေ့လာစပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် လာကြသည်။ အဆိုးမြင်ဝါဒီနှင့် အကောင်းမြင်ဝါဒီနှစ်မျိုးနှစ်စားအပြင် ဟာသမြင်ဝါဒီအမျိုးအစားတစ်ခုပါ ထပ်ဖြည့်လျှင် ရနိုင်လိမ့်မည်။ လူတစ်ယောက်၏စကားကို တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း နားထောင်ပြီးလျှင် လူအမျိုးအစားကို သတ်မှတ် နိုင်သွားလိမ့်မည်။

‘ဪ . . . ဘုန်းတန်ခိုးအာနန္ဒာကြီးလိုက်တဲ့ ရွှေနန်းရှင်ပဲ။ ပလ္လင်ထိပ်မှာ နဝုတ်ကိုးသွယ် ရတနာတွေ စီခြယ်လို့၊ သိကြားတွေ နတ်တွေက စောင်ရှောက်လို့၊ ရာပေလွင်ရဲ့ အောက်ခံက ခြင်္သေ့တွေကို ကြည့်ပါဦး၊ ရန်ကို နှိမ်နှင်းနိုင်မယ် နိမိတ်ပေါ့၊ အဲဒါ ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းတွေ . . . ခမ်းနားပါ၊ မြင့်မြတ်ပါ၊ တို့အရှင်တို့ဘုရင်တွေ’

ဤစကားမျိုးကိုတော့ အကောင်းမြင်ဝါဒီများက တမ်းတစွာ ရေရွတ်ကြသည်။

‘သဗ္ဗာလီ . . . သဗ္ဗာလီနဲ့ ငါကြားဖူးနေတာ ကြာပြီကွ၊ လက်စသတ်တော့ ကုလားထိုင်ကို ခေါ်နေတာကိုး၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ ကတ္တီပါဆိုဖာမှာ ဘာလို့အလယ်တည့်တည့်ကနေ ဘုကြီးရှိနေတာလဲ၊ မင်းသိလား’

‘ဘယ်သိမလဲကွ’

ထို့နောက် လူငယ်တစ်စု ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရယ်မောကြသည်။ အဆိုးမြင်ဝါဒီလူတစ်ယောက်က ထိုအုပ်စုကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး သတိပေးတားမြစ်သည်။ ဆင်စွယ်ကုလားထိုင်တစ်ခုကိုမြင်လျှင် အကောင်းမြင်ဝါဒီက ကနုတ်ထွင်းလက်ရာများ၏ အသေးစိတ်လှပဆန်းကြယ်မှုကို ရင်သပ်ရှုမော ချီးကျူးသည်။ အဆိုးမြင်ဝါဒီသမားကတော့ ကုလားထိုင်နောက်မှိုလက်တင်ခြေထောက် စသည်တို့ကို တစ်ခုချင်းစေ့စပ်သေချာစွာ တွက်ချက်စစ်ဆေးပြီးနောက် ဆင်ခြောက်ကောင်ထက် မနည်းဘူးကွ ဟုရေရွတ်သည်။ ဟာသမြင်ဝါဒီသမားကတော့ ဆင်စွယ်နှင့် ပတ်သတ်၍ နောက်ပြောင်စရာမရှိလျှင် ကုလားထိုင်အောက်တည့်တည့်မှ ရေထည်ထားသည် ဖန်ခွက်ကို နောက်ပြောင်ရယ်မောသည်။

သမင်ချိုကုလားထိုင်တစ်ခုကို ပြထားသည်ဆိုပါစို့။ အကောက်အကွေးအချိုးအစား ဆင်တူသော သမင်ချို ၁၅ခုဖြင့် ထုလုပ်ထားသည်ဟု စာတန်းရေးသားထားပါလျက် တချို့က မယုံသင်္ကာစွာရေတွက်ကြည့်ကြသေး၏။ ဦးချို၁၄ခုသာ အလွယ်တကူတွေ့ပြီးနောက် အပြစ်မြင်သည်မျက်နှာထားဖြင့်

‘၁၄ခုတည်းပါ’

ဟုရေရွတ်ဆဲတစ်ယောက်က

‘အောက်မှာ ကန့်လန့်ထောက်ထားတာ တစ်ခုကွ၊ဟောဟိုမှာ’

ဟုညွှန်ပြလိုက်တော့မှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ဒါတောင်မှ သမင်၁၅ကောင်လား၊သမင်ရှစ်ကောင်လား ငြင်းခုံကြသေးသည်။ နောက်ဆုံး ရှစ်ကောင်သမားက အနိုင်ရသွားသည်။ အီဂျစ်နိုင်ငံက ပြတိုက်တွင် မံဗီရုပ်အလောင်းများကို ဆေးစိမ်ပြီး အစစ်အမှန်အတိုင်းပြသထားသည်။ ဤပြတိုက်မှာတော့ အလောင်းသယ်ယူသည် အသုဘခေါင်းအဖုံး ရွှေချည်ထိုးအဝတ်ကို ပြသထားလေသည်။ ရွှေနန်းတော်နှင့်

သတ်ဆိုင်သည်တော်ဝင်မိသားစုများ၏ အခေါင်းဖုံးဟုလည်း စာတန်းရေးထိုးထားသည်။ ဧည့်သည်အားလုံးကို ဆွဲဆောင်နိုင်သောပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထုထည်ကြီးမားသော အကြောင်းက တစ်ခု၊ နောက်တစ်ခုက ထိုမှန်သေတ္တာကို အပေါ်ကတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသုံးလုံးဆက်ခံသည် ဧည့်သည်များကို ချက်ချင်းဆွဲဆောင်နိုင်၏။

အချင်းချင်းငြင်းခုံကြပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့် အောက်ခံတစ်ခုတည်းကို အသုံးမပြုသလဲ၊ အကြောင်းမှာ အပေါ်က ပြသထားသည်ပစ္စည်းက ကြီးမားလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ရမည်။ မဟုတ်နိုင်။ ခုံကြီးကြီးတစ်ခု မပြုလုပ်ရသေး၍ ယာယီသဘောဖြင့်အသုံးပြုထားခြင်းဖြစ်ရမည်။ မဟုတ်ဘူး . . . အားလုံးမှားတယ်။ ခုံထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ခိုးဝင်ပြီး ဖောက်ထွင်းမှာစိုးလို့ အသေးသုံးခုကို ဆက်ထားရတာ။ သို့သော် ဘယ်သူမှ အဖြေမသိကြ။ ပြတိုက်စောင့် သို့မဟုတ် ပြခန်းတာဝန်ခံကို မေးမြန်းဖို့လည်း စိတ်မကူးကြ။ အကြောင်းမှာ သူတို့သည်

ဤအခေါင်းဖုံးမှန်သေတ္တာထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ပစ္စည်းတချို့ကို တွေ့သွား၍ဖြစ်သည်။ မှန်သေတ္တာ၏နောက်မှာ နံရံနှင့်ကပ်လျက် နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေး ရှိသည်။ အမှတ်တမဲ့ငုံကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ထိုနေရာ ရှိသည်ပစ္စည်းသုံးလေးမျိုးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ပန်းပင်ရေလောင်းသည်၊ ရေပန်းကရား၊ ဂုန်နီအိတ်ကြမ်း စသည်အပိုင်း တပ်ထားသည်ကြမ်းသုတ်ပစ္စည်းနှင့် တံမြတ်စည်းကြမ်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

‘ဒီပစ္စည်းတွေဟာရော ဘယ်နဲ့ကုစေတိက ပစ္စည်းတွေဖြစ်နိုင်မလဲ’

တစ်ယောက်က ရတနာပုံခေတ်ဟု ဖြေသည်။ တစ်ယောက်က အင်းဝခေတ်ဟု ဖြေသည်။

‘ဒီပစ္စည်းစတိုင်တွေကြည့်ရတာ အဲဒီလောက် နောက်မကျဘူးကွ၊ဒါ သရေခေတ္တရာခေတ်’

ရိုးသားပုံရသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သူတို့စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာပြီး အကူအညီပေးလိုက်သည်။

‘ဒါနှစ်ဆယ်ရာစုပစ္စည်းတွေ ငါ့တူရဲ့’

ထိုအခါ သူတို့ပြီးစေ့စေ့ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။ မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေးစုံတွဲများ ဤနေရာသို့ အလာကျသည်။ လာပြန်လျှင်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အမြင်မတူကြပေ။ မိန်းကလေးက ရှေးခေတ်က ဝတ်လဲတော်အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်သည်။

‘မိဖုရားရဲ့ ဝတ်စုံဟာ တော်တော်လေးမလားဟင် မောင်’

‘ရွှေချည်ငွေချည်နဲ့ ရတနာတွေစီထားတာပဲ . . . လေးမှာပေါ့၊ဘာလဲ . . . မင်းဝတ်ချင်လို့လား’

‘အို . . . မဝတ်ချင်ပါဘူး၊ဂေါက်ဂတ်ကြီးနေမှာ၊ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာတော့ အဲဒီဝတ်စုံကို ဝတ်ဖို့ ချွတ်ဖို့ အထိန်းတော်တွေ ဝိုင်းမ၊ သယ်ရတယ်လို့ပြောတာပဲဒီအထိန်းတော်တွေရဲ့ စရိတ်က သေးမှာ မဟုတ်ဘူးမောင်ရဲ့’

‘ဪ . . . ငါ့မိန်းမနဲ့ အလိုက်တာ၊ အဲဒီစရိတ်က မင်းကုန်စရာမလိုဘူးလေကွာ’

ယောက်ျားလေးဖြစ်သူ စိတ်ဝင်စားသည်က မှန်သေတ္တာထဲမှ လှပသော ငွေစားအိမ်နှင့် စလွယ်များ ဖြစ်သည်။ ငွေစားအိမ်မှာ ထွင်းထုထားသော ပန်းခက်ပန်းနွယ်များနှင့် ဓားရိုးမှစာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်ဖတ်သည်။ မိန်းကလေးက တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားစွာပြောချင်လှပြီ။ ယောက်ျားလေးက သူ့စိတ်ဝင်စားရာ မှ မျက်လုံးမလွှဲနိုင်သေး။ တစ်ခါ မိန်းကလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရောက်နေခိုက် ယောက်ျားလေးက တစ်ခုခုကို အထူးအဆန်းပြချင်သည်။ မိန်းကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြောင်ပြက ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရလေသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ဤပြတိုက်မှအပြန်တွင် ချစ်သူစုံတွဲတစ်တွဲ ထာဝရကွဲကွာသွားခဲ့ကြဖူးသည်။ ကောင်လေးက ရှေးဟောင်းသုတေသနနှင့် သမိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသူ၊လေ့လာသူ သို့မဟုတ် ပညာရှင်ဖြစ်ဖို့ စာသင်နေသူဖြစ်ပြီး ကောင်မလေးက မြို့တော်၏ ခမ်းနားသော

စတိုးဆိုင်ကြီးများကိုသာ စိတ်ဝင်စားတက်သူ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာသာစကားချင်းမတူ၊ တန်ဖိုးထားမှုချင်းမတူ၊ အငြင်းပွားကြ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ရှေ့ဆက်လက်တွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သဘောပေါက်သွားကြလို့ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ကောင်းလေးက လောကကို ပေါ့ရှုပ်ရှုပ်ဖြတ်သန်းလိုသူ၊ ပညာကို တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်းမသိသူ၊ ကောင်းမလေးက ရိုးရာနှင့် ထိန်းသိမ်းမှုကို လေးစားသူ။ တစ်ယောက်၏ လေးစားမှု၊ တန်ဖိုးထားမှုကို တစ်ယောက် ပြက်ရယ်ပြုရယ်မောရင်းက တဖြည်းဖြည်းအလေးအနက်ဖြစ်လာ၊ နောက်ဆုံးတော့ လမ်းခွဲဖို့ အဖြေထွက်သွားကြလို့ ဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြတိုက်ဆိုသည်မှာ တွေးခေါ်လိုသူအား အတွေးအခေါ်တွေ ထုတ်ပေးရာ ကျောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားသားများကတော့ ပြတိုက်ကို မရောက်မဖြစ် ရောက်ရမည်နေရာဟု သတ်မှတ်တာ များသည်။ အထပ်တိုင်းကို တက်ကြည့်ချင်သည်။ စိတ်ညစ်ရသူက ဧည့်လမ်းညွှန်ဖြစ်သည်။ သူသည် အရင်တစ်ပတ်ကလည်း တခြားဧည့်သည်အုပ်စုနှင့် လာရောက်ပြသရှင်းလင်းခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုးယခင်တစ်ပတ်ကလည်း တခြားသော ဧည့်သည်အုပ်စုနှင့် လာခဲ့ရပြီးပြီ။ သူ့အတွက် ဤလှေကားထစ်များကို တက်ရန် မတက်ကြွတော့ပြီ။ ထပ်ကာထပ်လဲ ခြေလှမ်းများ . . . တတ်နိုင်လျှင် သူ အောက်ထပ်မှာ နေခဲ့ချင်သည်။ သို့သော် သူ့မှာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်လား။ သူသည် သိပ်စိတ်မပါသည်ကို အပြုံးတုဖြင့် ဖုံးကွယ်၍ ပြောပြီးသားစကားများကို ထပ်ပြောပြန်လေသည်။

နေရာအခက်အခဲကြောင့် ဧည့်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းနှင့် အိမ်သာများကို တစ်ထပ်စီတွင် ခွဲခြားထားရာ အောက်ဆုံးမြေညီထပ်တွင် 'နိုင်ငံခြား အမျိုးသားများအတွက်သာ'၊ ပထမထပ်တွင် 'နိုင်ငံခြား အမျိုးသမီးအတွက်သာ' စသည်ဖြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ထား၏။ ဒေသခံအမျိုးသမီးများအတွက်ကတော့ အမြင့်ဆုံးအထပ်ဖြစ်သော စတုတ္ထထပ်မှာ သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ အမျိုးသမီးများက အမျိုးသားများထက် ပို၍ခြေလှမ်းသွက်ကြသည် မဟုတ်လား။

အချို့ဒေသခံဧည့်သည်များက ဤခြားနားမှုကို နားမလည်ပေ။ တကယ်တော့ဤကိစ္စသည် လွယ်လွယ်လေးသာဖြစ်သည်။ ဒေသသုံးငွေကြေးတစ်ဆယ်နှင့် နိုင်ငံခြားသုံးငွေ ငါးဒေါ်လာမှာလည်း ကွာခြားသည်။ ဒေသခံလူများ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် အိမ်သာပုံစံနှင့် နိုင်ငံခြားမှာ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် အိမ်သာပုံစံလည်း မတူ။ အစစအရာရာခြားနားသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ ခြားနားမှုဟာ ဘယ်လောက် ရှင်းလင်းသွားပါသလဲ။ သည်မျှခြားနားပေးသည်ကိုပင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ခန်းများသို့ ဝင်ရောက်သူ နည်းပါးလှသည်။ ပထမထပ်သို့

တက်ပြီးလျှင် ဧည့်သည်များသည် ချောမွတ်စွာလှပသော ကြွေပြားခင်းကြမ်းပြင်နှင့် လှေကားထစ်များကို ငုံ့ကြည့်၍ တက်ကြသည်။ အလွန်ကို ချောမွတ်လှပါသည်။ ဖုန်းသံနှင့်ရေတို့ကို အလွယ်တကူသုတ်သင်ရှင်းလင်းနိုင်မည်။ သို့သော် မိုးရာသီတွင် ဧည့်သည်များ ခြေချော်မှာ စိုးရိမ်ရလေမလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤပြတိုက်သို့ လာသူများသည် မည်သူမျှ မိုးရေထဲတွင် လမ်းလျှောက်မလာကြပါ။ ဖိနပ်များ အလွန်အကျွံစွတ်မနေပါ။ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး လှေကားလက်ရန်းတွေရှိသည်။ ချော်စရာ လုံးဝအကြောင်းမရှိပါ။ ပထမထပ်တွင် အလယ်၌ ခန်းမကျယ်ကျယ်ကွက်လပ်တစ်ခု၊ ဧည့်သည်များ စုပြုံတိုက်ဆိုင်နေလျှင် အချို့ဧည့်သည်များ ဤဧည့်ခန်းတွင် မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်။ ခုံတန်းလျားတွင် အချို့ထိုင်၍ အနားယူနိုင်သည်။ ဟိုဘက်မှာ အခန်းတစ်ခု၊ သည်ဘက်မှာ အခန်းကျယ်တစ်ခု။

သမိုင်းမတင်မီခေတ်နှင့် သမိုင်းတင်ပြီးခေတ်ပြခန်းများ ဖြစ်သည်။ သမိုင်းတင်ပြီးခေတ် ပြခန်းမှာ ဧည့်သည်များ စိတ်ဝင်စားဆုံးနေရာသည် မင်းခမ်းတော်များ ပြသည်အခန်းဖြစ်သည်။ ရွှေအစစ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရတနာစီခြယ်သည်

မင်းသုံးထီးနန်းသုံးအဆောင်အယောင်များဖြင့် သဖြင့် မသမာသူ သူခိုးစားပြုရန်ကို ကြောက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှန်သေတ္တာများကို အသုံးပြုခြင်းသည် မလုံခြုံပါ။ ထို့ကြောင့် သံတိုင်များဖြင့် တံခါးသော့ခတ်ပိတ်၍ရသော အခန်းကျဉ်းများတွင် ကတ္တီပါစ ခင်းလျက် ပြသထားသည်။ လျှပ်စစ်မီး ရိုးရိုးမီးသီးတစ်ခုစီ။ ပို၍အားကောင်းသော ဆလိုက်မီးတစ်ခုစီ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ မီးခလုတ်များသည် ဧည့်သည်လက်လှမ်းမီသည်နေရာမှာ ရှိ၏။ မိမိစိတ်တိုင်းကျ အလင်းရောင်ဖြင့် ချိုးကျူးငေးမောအားကျနိုင်သည်။

လောဘတက်သူများလည်း ရှိသည်။ အချို့နိုင်ငံများ၏ အဖိုးတန်ရတနာရွှေငွေပစ္စည်းများထားသည့်အခန်းကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုများ မကြာခဏဖြစ်ပွားလေ့ရှိသော်လည်း ဤနိုင်ငံမှာတော့ ဖောက်ထွင်းမှုမရှိပါ။ သူတို့ဆီတွင် ညနေပြတိုက်ပိတ်ချိန်တွင် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ပြန်မသွားကြသော သူခိုးများ၊ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာများသည် ပြခန်းထဲက ပုန်းကွယ်စရာ အခန်းတစ်ခုခု၊ ရေချိုးခန်း ၊ အိမ်သာသို့မဟုတ် မှန်သေတ္တာအောက်က ခုံများတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည် ဆို၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ပြတိုက်ဖွင့်ချိန်အထိ နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ရသည်ဖြစ်ရာ သီချင်းတေးအေးနှင့်ပင် ပစ္စည်းများ ထုခွဲ ဖောက်ထွင်းယူနိုင်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ လုံခြုံရေးအစောင့်များ မလာမီ ပစ္စည်းယူဆောင်ပြီးဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော်ဤပြသနာကို ပူစရာမလို။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ချင်းအားလည်း အချက်ပြကိရိယာ လက်နက်ပစ္စည်း စစ်ဆေးရန်မလို။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနိုင်ငံသည် ငြိမ်းချမ်းသောနိုင်ငံ၊ လောဘဒေါသနည်းသော နိုင်ငံ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားသိက္ခာ တည်ကြည်သောနိုင်ငံမို့ ဖြစ်သည်။ ဤအလုပ်မျိုးကိုဖြင့် စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်ကြ မည်မထင်ပါ။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အရာရာကိုသည်ထက်ပို၍ ဂရုစိုက်စစ်ဆေးကြရန် သင့်သည်ဟု တချို့ဧည့်သည်များ ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။

လက်ယာမင်းခမ်းတော် ၁၃ပါးနှင့် လက်ဝဲမင်းခမ်းတော် ၁၃ပါးကို ပြသထားသည်။ အချို့ဧည့်သည်များ သည် သန်လျက်ကို စိတ်ဝင်စား၏။ တချို့က သားမြီးယပ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ခြင်္သေ့ရုပ်ခံသော ရှစ်မြှောင် ကွမ်းခွက်မှာ အလွန်လှပပါသည်။ 'မေးထောက်'၏ရှေ့တွင် ဧည့်သည်များ ပထမမျက်မှောင်ကြိုကြ၏။ ထို့နောက်ပြီးရယ်ကာ နားလည်သွားကြသည်။ လူငယ်များက သဘောကျစွာ အသံထွက်ရယ်မောကြလေသည်။ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ရတနာစီခြယ်သည် ပြတိုက်ဟူသော အိုးကိုကြည့်၍ နားမလည်သူများကို နားလည်သူတစ်ယောက်က ရှင်းပြသည်လည်းရှိဖူးသည်။

'အဲဒါထွေးခဲ ဒါမှမဟုတ် ထွေးအင်းဆိုတဲ့ စကားအသုံးပဲ၊ အဲဒီအိုးခွက်ဟာ လက်ဆေးရေ၊ နှုတ်ဆေးရေ၊ ဝါးဖက်၊ ငါးရိုး သားရိုးခံရတဲ့ခွက်ပေါ့၊' အိုး . . . ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါလား။ ရွှေနှင့်ပတ္တမြားတို့ကို ငေးမောအားကျသူလည်းပါသည်။ တစ်ဖက်က သမိုင်းမတင်မီခေတ် ပြခန်းကိုတော့ ဧည့်သည်များ သိပ်ကြာကြာမနေပေ။ အားကျရမည် ပစ္စည်းများ မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူငယ်အမျိုးသားအချို့ကတော့ ကျောက်လက်နက်ပစ္စည်းများ နှင့် သံခေတ်ကြေးခေတ် လက်နက်များကို စိတ်ဝင်စားကြည့်ကြသည်။

'ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း၊ ကျောက်ပုတီးတဲ့ . . . ဘယ်လိုလူကများ ဒါကို စိတ်ပုတီးလုပ်ခဲ့ပါလိမ့်၊' အားလုံးဝိုင်းလာကြသည်။ တစ်ယောက်က အရှင်စရိတ်မောသည်။ 'မင်းဘိုးအေ . . . ဒါကလည်ပင်းဆွဲတဲ့ ပုတီးလိုမျိုးအဆင်တန်ဆာပစ္စည်းကွ၊ အလှပြင်တဲ့ ပစ္စည်း' သို့သော် တစ်ယောက်ကတော့ သဘောမတူပေ။

'ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ ပုတီးကို ဆွဲရမယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမဟာ ဗလတောင်မှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ အဲဒီခေတ်ကလူတွေ

တော်တော်ထွားကျိုင်းကြပ်ရတယ်' ကလေးမတစ်ယောက် ရေသောက်ချင်၍ တအိအိပူဆာနေသည်။ သူတို့အုပ်စုမှာ ရေဘူးပါမလာကြပေ။
လင်မယား

နှစ်ယောက် ရေဘူးမယူလာသည်ကိစ္စအတွက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်နေသည်။

'ဒါဖြင့် ပြန်ဆင်းကြမလား'

'မင်းဆင်းပြီး ရေရှာတိုက်လိုက်ပေါ့၊ ငါ အပေါ်ထပ်တွေ ကြည့်နှင့်မယ်၊ မင်းတို့ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

မိန်းမသည် သူ့ယောက်ျားပြောသလို ပြခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကိုစိတ်မဝင်စားလို့ပဲလား၊ သမီး၏ ရေငတ်မွတ်မှုကို မကြည့်ရက်လို့ပဲလားမသိ၊ ကလေးကို လက်ဆွဲ၍ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။ ဘေးမှာရှိနေသော စုံတွဲကလေးက ဤအဖြစ်ကိုမြင်သည်။

'တွေ့လား မောင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော်အတ္တကြီးတယ်'

'ဟ ဘာဆိုလို့လဲ'

'ကလေးရေငတ်တာဟာ မိန်းမရဲ့တာဝန်၊ ငါကတော့ လောကကြီးကို အဓိကပြုပြင်ပြောင်းလဲရမှာမို့ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ပြခန်းကို ငါဆက်ကြည့်မယ်၊ မင်းက ကလေးကိုထိန်း . . . ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါအတ္တပေါ့'

အမျိုးသားငယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ အမျိုးသမီးလေးက မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်၏။

'ဘာလဲ . . . မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းမလို့လား'

'မငြင်းပါဘူး၊ အမှန်က မိန်မက ဒီကိုလိုက်ကို မလာသင့်တာ၊ အိမ်မှာပဲ ကလေးထိန်းနေရမှာကွ၊ အခုဟာက ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်တာကို လိုက်လုပ်နေတာကိုး'

အမျိုးသမီးက မျက်လုံးပြူး၍ အံကြိတ်သည်။

'ကြည့်စမ်း ၊ ဒါအတည်ပြောနေတာလား'

'ဟာ . . . ဒါမင်းကိုပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမိန်းမကို ပြောတာ၊ ကိုယ့်မိန်းမက အဖိုးတန်မိန်းမပဲ၊ ပညာရှင်အဆင့်လေ၊ မင်းကတော့ ဒီနေရာကိုလာရမှာပေါ့၊ ကိုယ့်တို့ကလေးရရင် ကိုယ်က အိမ်မှာကလေးထိန်း နေခဲ့မှာပေါ့'

ထိုစကားသည် လိမ်ညာစကားဟု သိသာပါလျက် အမျိုးသမီးလေးက ယုံကြည်သော အပြုံးဖြင့် ကျေအေးသွားလေသည်။

တကယ်ယုံကြည်တာလား၊ ယုံကြည်ဟန်ဆောင်တာလား သူမသာလျှင် သိပေလိမ့်မည်။ ဒုတိယထပ်သို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးများက အရင်ပြေးတက်သွားကြသည်။

'ဆရာမ . . . ဆရာမ . . . ဝါဂီနစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်'

ဆရာမသည် သူသိသော စကားဖြစ်၍ ပိုင်နိုင်တက်ကြွစွာ လျင်မြန်စွာ ဖြေလေသည်။

'ဝါဂီနစ်ဆိုတာ အဆို၊ အက၊ အတီးအမှုတ်ပညာကို ခေါ်တာကွဲ့၊ ဒီအခန်းထဲမှာ မင်းတို့ဟာ တူရိယာပစ္စည်း

မျိုးစုံကိုတွေ့ရမယ်'

အခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း ပထမဆုံးခံစားချက်သည်ကား လေအေးစက်၏ အေးမြလန်းဆန်းမှုအရသာ ပင်ဖြစ်သည်။

'ဟား . . . ကောင်းလိုက်တာ၊ အခန်းတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမဟုတ်တာလဲ ဆရာမ'

'အဲ . . .'

ဤမေးခွန်းသည် ဆရာမ မဖြေနိုင်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အခန်းသည် ဂီတခန်းပီသစွာ ဂီတသံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ကလေးတစ်ချို့ ခပ်တိုးတိုးလိုက်ညည်းရင်း ရွှင်မြူးလာသောကြောင့် ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် လမ်းလျှောက်လေသည်။ အမျိုးသားငယ်က သူ့ဇနီးအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးလေးက ရယ်၏။

'ပြတိုက်ကို ပစ္စည်းလှူလို့ ရလားဟင် . . . မောင်'

'အိုး . . . ရမှာပေါ့၊ မင်းက ဘာလှူချင်လို့လဲ'

'စိန်ဗေဒါရဲ့ တီးလုံးကက်ဆက်ခွေ'

အမျိုးသားက အလေးအနက်မျက်နှာအဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

'ဒီအခန်းက ဂီတသံမလိုပါဘူး၊ ဒီအခန်းတွေမှာ စပီကာတပ်ထားတာက အသံသွင်းတိပ်ခွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေအကြောင်း ရှင်းပြဖို့လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ ဖွင့်ပေးဖို့ပါပဲ၊ အခုဟာက တခြားပါ၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဝန်ထမ်းတွေ တစ်ခဏ အပန်းဖြေနည်းတစ်ခုဖြစ်မှာပါ၊ မင်းက မသိတတ်ရန်ကော၊

ဒါဆိုရင် ပညာရှင်အဆင့်ကနေ ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပဉ္စရူပ ပတ္တလားရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

'မောင် ဒီဥစ္စာ ငါးအမြီးမှ ဟုတ်ရဲ့လား'

'မသိဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါးအမြီးလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒါဘယ်ခေတ်က လက်ရာပါလိမ့်'

ထို့နောက် အမျိုးသမီးလေး၏ မျက်လုံးက ခန်းမအလယ်မှ ဆိုင်းဝိုင်းဆီရောက်သွား၏။ မျက်လုံးများ တောက်ပသွားသည်။

'အဲ . . . အဲဒါမှ ငါးအမြီး မောင်ရဲ့၊ ဟောဟိုမှာ'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အရပ်ကို အသေအချာကြည့်ကြသည်။

'ပဉ္စရူပဟာ မြင်းခြေထောက်တစ်ဖက်၊ တိုးခြေထောက်တစ်ဖက် ရှိသတဲ့ မောင်ရဲ့'

'ဒါက သမင်ချိုလား'

သူမ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောလျက် ငြင်းသည်။

'မဟုတ်ဘူး၊ စာဆိုအရတော့ တိုးကောင်ရဲ့ ချိုတဲ့'

'တိုးကောင်ဆိုတာ တိုးနုရားကို ပြောတာလား'

အမျိုးသမီးက ပခုံးတွန့်၍ ခေါင်းယမ်းကာ ရယ်မောသည်။

'ကြိုးနှစ်ချောင်းတည်းနဲ့ အသံမြည်တယ်ပေါ့နော် ဆရာမ'

ကလေးတစ်ယောက်၏ အမေးကို ဆရာမက ခပ်ဝါးဝါးဖြေ၏။

‘အေး . . . မြည်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်’

ဘယ်လောက်များ ရှင်းလိုက်ပါသလဲ။ မိကျောင်းတူရိယာမှာ ကြိုးသုံးကြိုးတပ်ထားသည်ကို တွေ့ပြန်တော့ ကလေးတစ်ယောက်က ကိုင်ကြည့်ဟန်ပြင်၏။ တစ်ယောက်က မကိုင်ရဘူးဟု တားဖြစ်သည်။ ကောင်လေး လက်တွန့်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုင်ကြည့်ချင်တယ်’

ကလေးက သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ပြောသော်လည်း မည်သူမျှ မလိုက်လျောချေ။ ဤသည်မှာ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းဖြစ်သည်။ ကျေးလက်အနုပညာပြခန်းထဲသို့ ခုန်ပေါက်၍ဝင်သွားသော ကျောင်းသားကလေးများအား ဆရာမက ‘ရှူး . . . တိုးတိုး၊ မဆူရဘူး’ ဟု တားမြစ်သံသဲသဲဖြင့် ညည်းသည်။ ကလေးတို့၏ ပထမဦးဆုံး ခံစားချက်မှာ ပူအိုက်လှောင်ပိတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကလေးတို့ . . . ဒေါင်းလန်းဆိုတာ ဟောဒါပဲ၊ မြင်ဖူးအောင် ကြည့်ထားကြ’

ထို့နောက် ဆရာမသည် ကျေးလက်သရုပ်ဖော်သီချင်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို ခပ်တိုးတိုးရွေ့တ်ပြ၏။

‘လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နီးဒေါင်းလန်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ စားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ မိသားစုတွေအားလုံး ဒီဒေါင်းလန်းမှာ ထမင်းဟင်းတွေပုံထည့်ပြီး ဝိုင်းစားကြတယ်။ သူ့လက်က နယ်တဲ့ဟင်းရည်က ကိုယ့်ဘက်ကျ၊ ကိုယ့်လက်က နယ်တဲ့ . . . ’

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးများကို ဆရာမက ညွှန်ပြပြီး ရှင်းပြ၏။ ကလေးတို့သည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြသည်။ ကျေးလက်ဒေသနှင့် နယ်မြေကလေးများကို မရောက်ဖူးသော မြို့တော်သူမြို့တော်သား ကျောင်းသားကလေးများသည် ဤပြခန်းထဲတွင် လက်ဖြင့်ခတ်သော ရက်ကန်းစင်များကို မြင်ကြရသည်။ လှေကြီးများရပ်နားရန်အသုံးပြုသော ပစ္စည်းအဖြစ် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ကြီးမားသည့် ကျောက်ဆူးကြီးကို မြင်ကြရသည်။ ကြီးမားသော သစ်သားတစ်ပြားတည်း ထုလုပ်ထားသည့် လှည်းဘီးပြား ဝိုင်းကြီးကို မြင်ကြရသည်။ သူတို့ ပို၍စိတ်ဝင်စားသော အရာမှာ ရှေးခေတ်က အုန်းခြစ်နှင့် သံပုရာရည်ညှစ် ကိရိယာဖြစ်၏။ အုန်းခြစ်သည် ဝမ်းလျှားမောက်နေဟန် သူငယ်တော်ရုပ် သစ်သားပန်းပု၏ ပါးစပ်မှာ တပ်ဆင်ထားသော သံခြစ်ဖြစ်သည်။

သံပုရာရည်ညှစ်ကိရိယာကတော့ တော်တော်လက်ဝင်မည့် ခမ်းနားသော သစ်သားကိရိယာကြီးဖြစ်သည်။ ဆင်ဦးခေါင်း ထုလုပ်ထားသည်။ ဆင်၏ပါးစပ်နေရာမှာ သံပုရာသီးထည့်ပြီး အပေါ်မှ နှိပ်ချပစ်ရမည်ပုံရှိသည်။ အောက်တည်တည်မှာ သံပုရာရည်ကျစေလိုသည်။ ခွက်ကို ခံထားရုံသာ ဖြစ်၏။ ကလေးများသည် ဤထူးဆန်းသော ကိရိယာကိုမြင်သည့်အတွက် အလွန်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။

သံပုရာသီးခြစ်ကလေးတစ်ခုကိုပင် အဲသည်အထဲ ယခုချက်ချင်းထည့်ပြီး လက်တွေ့ ညှစ်လိုစိတ် ပေါ်လာကြသည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ဆင်နာမောင်းကလေးအနီးမှ မခွာနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၍ ဆရာမကပင် အခြားနေရာများကို ကြည့်ရန် ခေါ်ယူရ၏။

‘ပန်းဆယ်မျိုးဆိုတာ ကလေးတို့ သိကြရဲ့လား’

ကလေးတို့သည် စာတွေ့အားဖြင့် ပန်းဆယ်မျိုးကို ကောင်းကောင်းသိကြပါသည်။ ကလေးတို့စာတွေ့သိထားသော ပန်းဆယ်မျိုးကို ယခုအခါ ဆရာမသည် ပုံစံများဖြင့် လက်တွေ့ ပြသရှင်းလင်း နိုင်လေသည်။ ကြေးတို့သွန်းသော ပန်းတဦးအတက်ပညာ၏ပုံတူနမူနာအဖြစ် ကလေးတို့သည် မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရုပ်တုကို မြင်ကြရသည်။ ပန်းယွန်းအဖြစ် မြင်ဖူးနေကျ ယွန်းပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များကို တွေ့ရသည်။

လက်တွေ့မြင်ဖူးသော ပန်းပဲပစ္စည်းများကို အရိပ်အမြွတ်မြင်တွေ့ရသည်။ ပန်းချီနှင့် ပန်းတိမ်ကိုတော့ ကလေးတိုင်း သိလေသည်။ ပန်းရန်သည်ကား ယနေ့ခေတ်မြို့တော်ကြီးတွင် နေရာတကာ ကလေးတို့ မြင်တွေ့နေရသော ကွန်ထရက်လုပ်ငန်းတိုက်တာအဆောက်အအုံ တစ်ပိုင်းတစ်စများတွင် မမြင်ချင်အဆုံး ပေါများလှ၏။

နောက်တစ်ထပ်တက်ရသောအခါ ကလေးတို့၏ ခြေလှမ်းသည် စောစောကလောက် သွတ်လက်တက်ကြွမှုမရှိတော့ပေ။ ဓာတ်လှေကားအကြောင်းကို စဉ်းစားစပြုလာကြသည်။ ဓာတ်လှေကားသည် ကား တည်ဆောက်ဆဲဟု သိရသည်။ အထပ်တိုင်းတွင် ဓာတ်လှေကားပေါက်ကို အင်္ဂုတေတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် သံချောင်းထောက်တိုင်များပါဝင်လျက် မြင်တွေ့နေရပြီ။ သို့သော် မပြီးစီးသေးပေ။ ကိစ္စမရှိပါ။ လှေကားဖြင့်တက်ရခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းသည် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်စေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ လှမ်းပြတိုက်အကြောင်းကို စပ်မိစပ်ရာပြောဆိုနေသည်။ သူသည်ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ မကြာသေးမှီက သွားရောက်ခဲ့သည်ဟု သူ့စကားများအရ သိနိုင်သည်။

‘အီဂျစ်နိုင်ငံက စဖင့်ကစ်ရုပ်တုကြီးတွေ၊ အီဂျစ်ကနေ ဖြိုပြီးလက်ရာမပျက် ရွေ့လာတဲ့ ရှေးဟောင်းတံတိုင်းတွေ၊ မံမီတွေ’

‘ပြင်သစ်က ဝယ်ထားရမှာပေါ့နော်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သိမ်းပိုက်လာတာ’

ထိုအခါ ဘေးကအဖော်သည် နှုတ်ဆိတ်သွားပြီး စဉ်းစားဟုန်ဖြင့် ခဏတွေ့သွား၏။ သီဟာသနပလ္လင် ကို အိန္ဒိယပြည်ပြတိုက်မှတစ်ဆင့် ပြန်ရထားခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်ရှုံးသူထံမှ စစ်နိုင်သူက သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် အလယ်ခေတ်နှင့်ခေတ်နှောင်းတွင် မထူးခြားသောထုံးစံဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် အီဂျစ်နိုင်ငံသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံကို စစ်ရှုံးခဲ့ဖူးသလား၊ သူမမှီတိမ်။ သူသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို ပြန်တွေးကြည့်နေသောကြောင့် ဆက်ပြောသောစကား၏ အပိုင်းအစများကို လျှံသွားသည်။

‘ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးတွေ၊ ပလတ်စတာရှူးစေးရုပ်တုကြီးတွေ လူ့အရပ်မကမြင့်တဲ့ ငန်းရုပ်ကြီးတွေဗျ၊ အသားအကြော ဆံပင် ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံက တကယ်လူအတိုင်းအသေးစိတ် သရုပ်မှန်ပဲ၊ မိုက်ကယ်အင်ဂျလီရီဒင်’

ပန်းချီခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား နည်းနည်းပြောင်းသွားသဖြင့် နားထောင်သူသည် သတိနည်းနည်းဝင်လာ၏။ သူ့ဘေးမှ ပြင်သစ်ပြည်၏စကားများကို သူပြန်ကြားနေရသည်။

‘ပန်ချီကားတစ်ချပ်တစ်ချပ်ဟာ ဟောဟိုနံရံကြီးအပြည့်စာလောက်ရှိတာ’

ထိုစကားအရောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတချို့သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြ၏။

‘ရွှေချည်ထိုး ပန်းချီတွေကို နံရံကြီးမှာ သုံးခု လေးခုထက် ပိုချိတ်လို့မရဘူး၊ ကြီးလွန်းလို့၊ သမိုင်းသရုပ်ဖော်အသေးစိတ်လက်ရာတွေနော်’

ထိုစကားအဆုံးတွင် ကျောင်းသားကလေးအများစုအုပ်စု သူတို့အနီးသို့ရောက်လာကြသည်။

‘ဒါဖြင့် မိုနာလီဇာပန်းချီကားကိုရော ခင်ဗျားကြည့်ခွင့်ရမှာပေါ့နော်၊ ဘယ်နှယ်နေလဲ . . . အကြီးကြီးလား’

‘ဟော . . . သေးသေးလေးဗျ၊ ဘာရှိလိမ့်မတုံး၊ ဟောဟို ပန်းချီကားလောက်ပဲ၊ သစ်ထွင်းကနုတံဘောင်နဲ့ ကွပ်ထားတယ်၊ ကျုပ်တော့လှတယ်မထင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီပန်းချီကား ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချီးကျူးခံရပါလိမ့်လို့ ကျုပ်အသေအချာ လေ့လာတာပဲဗျ၊ ဘာမှ မခံစားရဘူး’

ထို့နောက် သူတို့သည် ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်း ပန်းချီကားတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သွားကြသည်။

‘နေပါဦး၊ဟောဒီကပန်းချီကားနဲ့တူတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ခု ကျုပ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ ဟောဒီပုံလိုပဲ၊ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဂုဏ်သရေရှိယောကျ်ားဘေးမှာ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်က ရင်ဟင်းလင်းဖွင့်ထားတယ်၊ ဒီလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးလေ’ ပန်းချီကား၏ နောက်ခံတွင်(ခပ်ဝေးဝေးမှ) လမ်းတစ်ခုသစ်ပင်စုစုတိုက်အိမ်သုံးလုံးကို မြင်ရသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဟောဒီပန်းချီကားကတော့ အစစ်ပါဗျာဒီမှာကြည့် . . . ဆွေးမြည့်နေတဲ့ အဝတ်အနားလေးတွေ၊

မနည်းဖြစ်အောင်ကြိုးစားကပ်ထားရတာ’

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဆရာမအား မော့ကြည့်၏။

‘ဆရာမ . . . သူကမိန်းမနှစ်ယောက်ရှိလား’

‘အို . . . မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဟောဒီဘက်က လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ခံ့ခံ့ထည်ထည်က ဇနီး၊ဟောဒီဘက်က မိန်းမကတော့ ကလေးနို့တိုက်ဖို့ ငှားထားတဲ့ မိန်းမနို့ထိန်းပေါ့ကွယ်’

ပန်းချီခန်းတွင် ပန်းချီကားများကို အသေးစိတ်လေ့လာနေသော နိုင်ငံခြားဧည့်သည်အုပ်စုတစ်စု ရှိနေသည်။ သူတို့သည်

ပြတိုက်ကိုပြောင်းပြန်အနေအထားဖြင့် လှည့်ပတ်ကြ၏။ ပထမဆုံးသူတို့သည် မြေညီထပ်ကိုမကြည့်ဘဲ

အထက်ဆုံးစတုတ္ထထပ်ထိတက်လာခဲ့ကြသည်။ စတုတ္ထထပ်တွင် တိုင်းရင်းသားယဉ်ကျေးမှုပြခန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ ပြခန်းကို ကြည့်ပြီးနောက် ယခုအခါ အောက်တစ်ထပ်ဖြစ်သော တတိယထပ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပြောင်းပြန်ကြည့်လျှင် လူအများနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သဖြင့် လူရှင်းလင်းမည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

တိုင်းရင်းသားဝတ်စုံများပြခန်းတွင် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုအားလုံး၏ အရပ်အမောင်း ကိုယ်ဟန်နှင့် မျက်နှာကျပ်များ တစ်ထပ်တည်းတူနေသဖြင့် သူတို့အံ့ဩခဲ့ကြပြီးပြီ။ ရှင်းလင်းပြသက ဧည့်လမ်းညွှန်က ဤပလတ်စတာရုပ်တုများသည် တိုင်းရင်းသားတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကိုယ်စားပြုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ဝတ်စုံများသည်သာ တိုင်းရင်းသားဝတ်စားဆင်ယင်မှု ရိုးရာကို ကိုယ်စားပြုကြောင်း ပြောပြရသည်။ ပဒေါင်လူမျိုးများသည် အဘယ်ကြောင့် လည်ပင်းတွင် သတ္တုကွင်းများ ပတ်ရပါသလဲဟု နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်များ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ဧည့်လမ်းညွှန်သည် သင့်တော်သော သဘာဝကျသော အဖြေတစ်ခုကို ချက်ချင်းပေးခဲ့သည်။

‘အမျိုးသမီးတွေဟာ တော်ထဲကို ဟင်းစားရှာဖို့၊ထင်းခုတ်ဖို့၊ယာခုတ်ဖို့ သွားကြရတယ်။ ဒီတော်နက်ထဲမှာ ကျားတွေ အလွန်ပေါများတယ်၊ ကျားရဲ့ သတ်ဖြတ်ဆွဲကိုက်မှုကို ရုတ်တရက် မခံရအောင် ကာကွယ်တဲ့သဘာဝမျိုးနဲ့ စတင်ဝတ်ဆင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်၊နောက်တော့ ဒါကို အဆင်တန်ဆာတစ်ခုအနေနဲ့ ဝတ်ဆင်တဲ့ ရိုးရာဖြစ်သွားတာပါပဲ’

ပြတိုက်သည် ညနေခုနစ်နာရီ ၃၀မိနစ်တွင် ပိတ်ပါသည်။ ပိတ်ချိန်နီးလာသည်အခါ လူများ ခပ်သွက်သွက်ခပ်လောလောဖြစ်လာသည်။ တချို့ ပစ္စည်းများကို သူတို့ခပ်ရှုန်းရှုန်းကြည့်ကြ၏။ ပြင်သစ်ပြည်က လုပ်ပြတိုက်ဆိုသည်က နဝမမြောက်လူဝီဘုရင်လက်ထက်ကတည်းက ၁၂၂၆ခုနှစ် မှာကတည်းက နန်းစံခဲ့သော နန်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ ယခုထက်တိုင် မပျက်မယွင်း တည်ရှိနေသော နန်းတော်ဟောင်းကြီးကို ပြတိုက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ အလယ်ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုအရ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် ခိုင်ခံ့အောင်၊လုံခြုံအောင် ဆောက်ခဲ့သော နန်းတော်ကြီးဖြစ်သည်။ မည်မျှကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်မည်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဤပြတိုက်သည် လူမျိုးနှင့်ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်စားပြုရန် အတက်နိုင်ဆုံး ဖန်တီးထားသောနေရာဖြစ်သည်။ တောင်ငူခေတ်၊ဟံသာဝတီခေတ်တို့မှ နန်းတော်တိုင် သို့မဟုတ် နန်းတော်မှခံဦးတိုင်ဟောင်းများကို အပိုင်းအစအဖြစ် ပြသထားသည်ကို မြင်တွေ့ခြင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်ရသည်။

နန်းတော်အကောင်အထည်လိုက် မပျက် ကြွင်းကျန်ရစ်မည်ဆိုလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်လေမလဲ။ အဟောင်းကို ထိန်သိမ်းခြင်းအတတ်ပညာနှင့် အနုပညာကို လူတိုင်းနားလည်စေရန်ပြတိုက်တစ်ခုက စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ပြတိုက်သို့နေ့စဉ်လာရောက်ကြည့်ရှုသော ပြည်သူများသည် ဤပြတိုက်မှ ပြတိုက်အတတ်ပညာကိုမရကြသည့်တိုင် ဟောင်းကို တန်ဖိုးထားခြင်းဖြင့် အသစ်ကို တိုးတက်စေခြင်းဟူသော ပညာရပ်ကိုတော့ နားလည်ကောင်း နားလည်ပေလိမ့်မည်။

ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းနေကြသော ကျောင်းသားကလေးများအား ဆရာမက လိုက်ပါထိန်းသိမ်းရင်း ဆွေးနွေးမေးမြန်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ ‘ရေဆာတယ်ဆရာမ၊ ရေဘယ်သွားသောက်ရမှာလဲဟင်’

ဆရာမ ပို၍စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရေဘူးသယ်ခဲ့ဖို့ ဆရာမမေ့လာသည်။ နောက်တစ်ခါလာရလျှင်တော့ ရေဘူးသယ်ခိုင်းရမည်ဟု ဆရာမ မှတ်ထားလိုက်၏။

ကလေးအားလုံး ကျောင်းကားရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားကြ၏။ ကလေးတို့၏ခြေလှမ်း သွက်လှသည်။ အချို့ဧည့်သည်များသည်ခြေလှမ်းနှေးကွေးကြ၏။ တချို့က လှမ်းမှန်းမသိ လှမ်းကြသည်။ ဇနီးမောင်နှံစုံတွဲကလေးသည် တိုင်းဆဆင်ခြင်သော မျက်နှာ အမူအရာဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြန်ထွက်လာသည်။ ကလေးရေဆာသဖြင့် အပြင်ထွက်ရသောဇနီးသည် သည် သူ့ခင်ပွန်းကို အခဲမကျေသောမျက်နှာနှင့်ကြိုဆို၏။ ခင်ပွန်းသည် သမီးငယ်ကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။ ကျေးလက်တောသူတောင်သားများသည် အံ့ဩသော မျက်နှာများ မပြေပျောက်သေးဘဲ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အားရပါးရစကားပြော၍ ပြန်လာသည်။ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်အုပ်စုများ သူတို့ကို စောင့်နေသည့် သစ်လွင်တောက်ပသော ကားများပေါ်သို့ အသီးသီး တက်ကြွချိန်တွင် တချို့ဒေသခံ ဧည့်သည်များသည် ပြတိုက်အပြင်သို့ ခြေကျင်လျှောက်သွားနေကြသည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သည် သိပ်မဝေးလှပါ။ သူတို့၏ခြေလှမ်းများကို သူတို့ရေတွက်ခြင်းဖြင့် ညောင်းညာမှုကို မေ့ပျောက်ထားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ သူတို့သူတို့ ဧည့်သည်များထဲမှ အချို့သူတို့တွင် တွေးခေါ်စရာတွေ ရကုန်လိမ့်မည်။ အချို့သူတို့တွင် အတွေးအခေါ်များ ပြောင်းလဲကုန်လိမ့်မည်။ အချို့ အားရကျေနပ်လိမ့်မည်။ အချို့ အားမလို အားမရ ဖြစ်ကြမည်။ အချို့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရသွားကြလိမ့်မည်။ ဧည့်သည်၏ မူလအနေအထားနှင့် လက်ခံနိုင်စွမ်းရည်ပေါ်မှာ မူတည်ပေလိမ့်မည်။ သေချာသည်ကတော့ ပြတိုက်ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်သိက္ခာဖြစ်သည်။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း

လောကပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်းချမ်းလျက်ရှိသည်။ အေးစိမ်းစွာလည်း လန်းဆန်းလျက်ရှိသည်။ ဤရွာကလေးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်တန်းများ၊ သစ်ပင်အုပ်စုကြီးများ ကာရံထားသောကြောင့် ခရီးသွားလာရေး အနည်းငယ်ခက်ခဲသော ဒေသဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤရွာကလေးတွင် လူနေအိမ်ခြေ အလွန်ကျပါးသည်။ ပြည်မမှ ဧည့်သည်များ အရောက်အပေါက်နည်းသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့်သက်ဆိုင်သော သူ့လိုရဟန်းသံဃာများ လာရောက် လည်ပတ်ခြင်း နည်းဟန်တူသည်။ ရွာရှိလူဦးရေ၏ တစ်ဝက်ခန့်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ထဲမှ တစ်ချို့သည် မိရိုးဖလာကိုးကွယ်မှုဖြစ်သော နတ်ပူဇော်ကိုးကွယ်ခြင်းကို အမွေထိန်းသိမ်းထားဆဲ၊ ကျန်တစ်ချို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုသည်ကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေသူများဖြစ်သည်။

ဤရွာတွင် ပထမဦးဆုံးသော ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်နှစ်ကမှ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ရသည်။ သူသည်ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ဒုတိယမြောက် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ကတည်းက ခရစ်ယာန်ဘာသာနာပြုဘုန်းကြီး၏ စွန့်စားစွာ စည်းရုံးသောနာပြုခဲ့သော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ရွာသားများသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နတ်ကိုးကွယ်သော အုပ်စုလည်း ကျန်နေသေးသည်။ သူ့အရင် ဤကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ရွာများကဲ့သို့ ဆွမ်းခံခြင်းအမှုကို ပြုလုပ်၍မရခဲ့ပေ။

ရွာသားများသည် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ဆွမ်းလောင်းဖို့ ကပ်လှူဖို့ ဟူသည်အသိတရားနှင့် ဝေးကွာလှသည်။ သူတို့အမြင်တွင် ဤဘုန်းကြီးသည် မိမိတို့ကဲ့သို့ ထမင်းဟင်းချက်စားရန် ဘာကြောင့် ဝန်လေးနေပါသနည်း။ မိမိတို့မှာ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ပျားဖွတ်ခြင်း၊ သစ်ခုတ်ခြင်း၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်းတို့ကို အလှည့်ကျ ဆောင်ရွက်နေသည်ဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးအား ထမင်းဟင်းချက် ပေးရန် အချိန်မရှိ၊ ဤဘုန်းကြီးသည် ထမင်းဟင်းချက်ပေးမည် ဇနီးမယား သားသမီးမရှိအပ်လျှင် တပည့်လက်သားတော့ရှိရပေမည်။ ဤအမြင်မျိုးကို ဘုန်းကြီးထံ စကားပေါက်အောင် သူတို့ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကလည်း ဤအမြင်မျိုးကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် သူတို့စကားကို နားလည်အောင် ကိုယ်စကားကို သူတို့နားလည်အောင် သင်ယူကြိုးစားခဲ့ရ၏။

ဘုန်းကြီးပျံလွန်တော်မူပြီးနောက် ဒုတိယကျောင်းထိုင်ကိုယ်တော်အဖြစ် သူ့ဤရွာကလေးသို့ ရောက်လာသောအခါ အခြေအနေသည် ယခင်ကလို ခက်ခဲခြင်းမရှိတော့ပေ။ ရှစ်နှစ်တိတိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်မှု၊ ရွာသားများအပေါ် ကူညီစောင့်ရှောက်မှု၊ ပညာသင်ကြားပေးမှု၊ နေမကောင်းမကျန်းမာလျှင် ကုသပြုစုမှု စသည်တို့ကို ရွာသားများ အနည်းအကျဉ်း လက်ခံတတ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ရောက်လာရသည်ဖြစ်ရာ သူ့အတွက် သာသနာပြုခြင်းသည် မူလဘုန်းတော်ကြီးလောက်တော့ ပင်ပန်းခက်ခဲခြင်း မရှိပေ။ ရွာသားထဲမှ လူခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်ယောက်သည် မူလဘုန်းတော်ကြီး၏ ကပ္ပိယအဖြစ် ထမင်းဟင်းချက် ပေး၊ ဘုန်းကြီးဝေယျာဝစ္စကို ပြုစုပေးနေခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခန့်ရှိနေပြီဟု သိရသည်။ ထိုသူနာမည်မှာ သူ့သိသလောက်အသံထွက်ပြီး ဦးကျုံတန်ဖြစ်သည်။ ရဝမ်လူမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာစကား အတော်အသင့် ပြောတတ်လေသည်။

ရွာသားများသည် အများစုမှာ အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့် ဟင်းစားရှာဖွေကြသည်ဖြစ်ရာ ရလာသောအမဲအား ခွဲဝေဖြတ်တောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာပို့လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘုန်းကြီးနှင့်တိုက်ရိုက်တွေ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဘုန်းကြီးနှင့် မတွေ့လျှင်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမီးဖိုချောင်ထုပ်တန်းမှာ ထိုအမဲပေါင်ကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားခဲ့လေ့ရှိသည်။ 'အဲဒီမှာ အမဲတစ်ပေါင်ပေးခဲ့ပြီ၊ ချက်စားပေတော့' ဟူသော အမိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးဆိုသည်မှာ ကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်စားကြသူများ မဟုတ်ကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးက ရှင်းပြသည်ကို သူတို့နားမလည်နိုင်ပေ။ ကပ္ပိယမရှိခင်က ထိုဟင်းစား အမဲပေါင်ကိစ္စမျိုးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် ဖြေရှင်းရန် တော်တော်ခက်ခဲသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းနောက် ဘက်ခြေမြေတွင် သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်း၊ ထိုသီးနှံကို တခြားစားကုန်ဖြင့် လဲလှယ်ခြင်း စသည်တို့ကို ဘုန်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ယခုအခါမှာတော့ သူသည် ကပ္ပိယရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ဆွမ်းကိစ္စအတွက် သိပ်အခက်အခဲ မရှိဘဲ သာသနာပြုခွင့်ရနေပြီ။ ရွာထဲတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ အိမ်ခြေ လေးငါးခြောက်အိမ်ရှိပြီဖြစ်၍ သူ့ဆွမ်းခံနိုင်ပြီ။ ရွာထဲက ကလေးများကို သူသည် အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာ၊ သင်္ချာ စသည်တို့ကို သင်ကြားပေးခွင့်ရပြီ။ ဗုဒ္ဓ အကြောင်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောသလို ညစဉ် ပြောပြနိုင်ဖို့ သူသည် ဒေသခံတိုင်းရင်းစကားကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အင်မိုင်ခမြစ်ဟု ဖြစ်ပေါ်မလာမီ အရင်းအမြစ်ဖြစ်သော နန်တမိုင်ချောင်းကြီး၏ ကမ်းပါးဘေးတွင် သူ၏ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တည်ဆောက် ထားသည်ဖြစ်ရာ ချောင်းရေစီးသံ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့၏ တိုးတိုက်လှုပ်ခတ်သံ၊ ကျေးဌက်များ အော်မြည်သံ၊ တောတိရစ္ဆာန်ငယ်ကလေးများ၏ ပြေးလွှားအော်မြည်သံတို့ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် သာယာချမ်းမြေ့လှပါသည်။

ချောင်းကမ်းပါးထိပ်မှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင် အရိပ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရေစီးသံကို နားထောင်သည်အခါတိုင်း ပါရဂူ၏ 'သိဒ္ဓတ္ထ' ဝတ္ထုထဲမှ သိဒ္ဓတ္ထကို သူ့သတိရမိသည်။ ကြည်လင်လှသောရေသည် လျင်မြန်စွာ ကြမ်းတမ်းစွာ စီးဆင်းလေသည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များနှင့် ရေစီးထိတွေ့ရာ အရပ်တို့၌ ရေသည် ရေမှုန်ရေပန်းများအဖြစ် ကမ်းပါးဆီသို့ပင် ဖွာလွင့်ဝဲပျံလျက်ရှိသည်။ ဤအရပ်သို့ ရောက်လာခဲ့မိသောကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကျေနပ်ရောင်ရဲမိသည်။

သူသည် အသက်၁၁နှစ်သားအရွယ်တွင် ရွာရှိ မူလဘုန်းကျောင်းမှ စတုတ္ထတန်းအောင်မြင်ခဲ့၏။ သူ့ဇာတိမှာ ရေနံချောင်းမြို့နယ်၊ ဘုရားကန်းကျေးရွာအုပ်စုအပိုင် ရွာသစ်ကလေးကျေးရွာဖြစ်သည်။ စတုတ္ထတန်း အောင်မြင်ပြီးသောအခါ နှစ်နှစ်လောက် အဖေလယ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပြီး ၁၃နှစ်သားအရွယ်တွင် ဥယျာဉ်ကျောင်းဆရာတော်ထံမှာ ရှင်သာမဏေအဖြစ် ခံယူခဲ့သည်။ ဆရာတော်မှည့်ခေါ်သမုတ်အပ်သော ရှင်သာမဏေဘွဲ့မှာ 'ဇနက' ဖြစ်သည်။

'အင်္ဂါသား မောင်ဇနဆိုတော့ ဘွဲ့အမည် 'ဇနက'ပေါ့ကွဲ့'

ဤဘွဲ့အမည်ကို သူ့အလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ ဘုရားအလောင်း မဟာဇနက္ကမင်းကို သူ့အလွန်သဘောကျခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လား။ ဆရာတော်ဦးသောတိတ၏ ကျောင်းမှာ နေထိုင်ရင်း အငယ်တန်း၊ အလတ်တန်းတို့ကို အောင်မြင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ရေနံချောင်းမြို့ ရွှေတောင်ပါဠိတက္ကသိုလ်မှာ စာသင်ရင်း အကြီးတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုနှစ်က အကြီးတန်းအောင်လိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့ပေ။ အလွန်ခက်ခဲပြီး များပြားလှသော ဤကျမ်းစာများကို တစ်နှစ်တည်း ကျက်မှတ် အာဂုံဆောင်နိုင်မည်ဟု သူ့မထင်မှတ်ခဲ့။ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ဖြေယူရမှာပဲဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူ့နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူသည် အောင်စာရင်းကို သိရစဉ်က လူငယ်ပီပီ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပျော်ရွှင်သွားခဲ့၏။ မိမိနေသောရွှေလရောင်ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ နှစ်ပတ်သုံးပတ်လောက် ကျွမ်းထိုးပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းအောင်အီးမျိုသိပ်ခဲ့ရသည်။

အဖေနှင့် အမေသည် သူ့အတွက် ကျေနပ်ရက်ယူမဆုံးရှိခဲ့သည်။ အသက် ၂၀ပြည့်သည့်အခါ ဥယျာဉ်ကျောင်းတိုက်၌ ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာလည်း သူ၏ ရဟန်းဘဝအမည်သည် အရှင်ဇနကပင် ဖြစ်၏။ ရွာမှ ကျောင်းထိုင်၏ လက်ထောက်အဖြစ် သူ့ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အဖေနှင့်အမေက ဆန္ဒရှိခဲ့သော်လည်း သူက မဟာဓမ္မာစရိယအထိ အောင်ချင်သည်။ စာတက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ချင်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ မရခဲ့ပေ။

‘ဒကာကြီး . . . ကျုပ်ရန်ကုန်မှာ စာသွားသင်မလို’ ဟုအဖေအား အသိပေးသောအခါ အဖေသည် သူ့အား မတားမြစ်ရက်သဖြင့် သဘောတူခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှာ စာသွားသင်ခြင်းဟူသော အမှုကိစ္စသည် လွယ်မယောင်နှင့် အလွန်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှလေသည်။ အသိမိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီးဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကျောင်း၌ နေထိုင်ခွင့်ရရန် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း တော်တော်များများသို့ သူသွားရောက်ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ သူ့အား မည်သည့် ကျောင်းကမှ လက်မခံနိုင်ပေ။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့သို့ ရောက်ခါနီးလေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ မရသေးသဖြင့် ရင်ပူလေ ဖြစ်လာသည်။ ရန်ကုန်လာမီမှာ ပြီးဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နောင်တရမိ၏။ အဖေပေးလိုက်သော ချွေးနှိုးစာစုဆောင်ငွေ ကလည်း ကုန်လုပြီ။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ မရဘဲ ဝါဆိုသွားလျှင် သူ့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ နေဝင်က နေထွက် သူသည် တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် မြို့နယ်ပေါင်းစုံသို့ လျှောက်ရလေသည်။ ဘုရားရှင်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ ဆရာတော်ရှင်မြတ်များ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး၊ မိဘနှစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို အောက်မေ့လျက် သူ့သစ္စာဆိုမိသည်။

‘တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထားရစ်တော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်ကို လေးနက်ကြည်ညိုစွာ ယုံကြည်သက်ဝင်မိပါ၏။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အခွန်ရှည်တည်တံ့စေရန်နှင့် ပြန့်ပွားစေရန် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာဖြင့် အားထုတ် ကြိုးပမ်းပါမည်။ သာမဏေဘဝ၊ ရဟန်းဘဝတို့တွင် ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ အကျိုးကို အမှန်တကယ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် တပည့်တော်ခိုလှုံနိုင်စရာ အရိပ်တစ်ခုခုကို တွေ့ရလိုပါ၏အရှင်ဘုရား’

သူ၏သစ္စာကို သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်များ ကြားခဲ့သည် ထင်၏။ သူသည်ဝါဆိုလပြည့်နေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်အလို၌ အင်းစိန်ရွာမ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကျောင်း၌ နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသော ကျောင်းဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က သူ့ဆည်းပူးခဲ့သော ဗေဒင်နက္ခတ်ပညာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဥပုသ်သီလပေးရာတွင် တည်ငြိမ်စွာ ဟောပြောတတ်ခြင်း ကြောင့်တစ်ကြောင်း သူ့တွင် ဆွမ်းခံအိမ်မရှားပါးခဲ့ပေ။ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိ

○ သာသနာ့တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ရန် ဝင်ခွင့် အောင်မြင်သောအခါ သူ့ဆွမ်းဒကာ ဒကာမများ စိတ်မကောင်းခြင်းတစ်ဝက်၊ သူ့အတွက် ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဝက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

‘စာအုပ်စာတမ်းမိုး ကုသိုလ်ပြုပါရစေဘုရား’ဟု တချို့က ဝတ္ထုငွေ ကပ်လှူကြသည်။ သာသနာ့တက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုစဉ်ကလည်း အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ရဲပေ။ တစ်နှစ် တစ်နှစ်တွင် သံဃာ အပါးတစ်ထောင်ဖြေလျှင် ငါးဆယ်ခန့်သာ အောင်မြင်သည်ဖြစ်ရာ ငါးရာခိုင်နှုန်း သာ အောင်မြင်သော စာမေးပွဲဟု ပြောရမည်။ ထိုငါးရာခိုင်နှုန်းတွင် မိမိပါဝင်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှ မျှော်လင့်ရဲမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဖြေသာဖြေရသည် စိတ်က ခပ်ထင်ထင်ပင်ဖြစ်၏။ အကြီးတန်းအောင်မြင်ပြီး၍ ဆယ်ဝါထက် မပိုရဟူသောစည်းမျဉ်းနှင့် ကိုက်ညီနေသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သာသနာပြုစေလွှတ်ခြင်း ခံရမည်အခွင့်အရေးကို မျှော်လင့်သော ကြောင့်တစ်ကြောင်း ရသော်ရှိ မရသော်ရှိ ဖြေကြည့်မည်ဟု စာရင်းပေးသွင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကံကောင်းထောက် မသည်လား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာဆည်းပူး၍အာဂုံဆောင်နိုင်သော ဉာဏ်ရည်ကြောင့်ပဲလား၊ နှစ်မျိုးလုံးနှင့် ညီညွတ်၍ပဲလားမသိ။ သူ့အောင်မြင်ခဲ့သည်။

နှုတ်ဖြေမေးသော ဆရာတော်ဘုရားတို့၏ ဣန္ဒြေသည် သူ့အားရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်စေခဲ့၏။ တစ်ညလုံးလုံး အိပ်ရေးပျက်ထား၍ ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးတို့သည် သူ့အားမူးမိုက်ဝေဝါးစေ၏။ မျက်နှာကြက်ပန်ကာ၏ တရွေရွေလည်ပတ်သံသည် သူ့ရင်ထဲအထိ မြည်နေအောင် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘ကိုယ်တော်နာမည်က ရှင်ဇနကဗောဓိ ဟုတ်သလား’
‘မှန်ပါဘုရား’

‘ဗောဓိက ဘာကြောင့်ထည်ရသလဲ၊ အကြောင်းရှိသလား’
‘မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့ကျောင်းတိုက်မှာ ဘွဲ့အမည်ဆင်တူနေကတွေ သုံးပါးရှိပါတယ်ဘုရား၊ ဇနကချင်း ကွဲပြားအောင်လို့ တပည့်တော်သီတင်းသုံးတဲ့ ဗောဓိကျောင်းရဲ့ အမည်ကို နောက်ကထည်လိုက်ရတာပါ အရှင်ဘုရား’

‘ကောင်းပြီ၊ ဗောဓိရဲ့အနက် ဘယ်နဲ့မျိုးသိသလဲ’
မိမိယူထားသော အမည်နှင့်ပတ်သက်၍မေးလိုက်သောအခါ ထိုပထမဆုံးမေးခွန်းကြောင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားလေသည်။ အဘိဓာန်ကို နှုတ်ငုံအာဂုံ ဆောင်ထားသောကြောင့် ဗောဓိ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်လေးမျိုးကို (သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်မှစ၍ ညောင်ပင်အထိ) သူ သွက်လက်စွာဖြေနိုင်ခဲ့၏။

‘ဒါဖြင့် ကိုယ်တော်နာမည်မှာ ဘယ်အနက်နဲ့ ဗောဓိကိုယူသလဲ’ ‘ညောင်ပင်ဆိုတဲ့အနက်ကို ယူပါတယ်ဘုရား’

‘ဘာကြောင့်လဲ’

သူသည် အနည်းငယ်ရှက်သွေးဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ဖြေမိ၏။
‘သစ်တစ်ပင်ကောင်းရင် ငှက်တစ်သောင်းနားရတယ်လို့ အဆိုရှိတော့ တပည့်တော်ရဲ့အရိပ်အဝါသဟာ ဗုဒ္ဓ သာသနာတော်ကို ခိုလှုံချင်တဲ့ ဝေနေယျသတ္တ

ဝါတွေအတွက် အေးငြိမ်းမှုကို ပေးနိုင်ချင်တဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပါ ဘုရား’
ဣန္ဒြေကြီးသော ဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်ကို မဝံ့မရဲ ဖူးမြော်လျက် လျှောက်ထားသောအခါ ဆရာတော်၏ မျက်လုံးများပြုံးယောင်သန်းသွားလေသည်။

နောက်ဆရာတော်တစ်ပါးက သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်အကဲခတ်လျက် မေးခွန်းထပ်မေးသည်။
‘ကိုယ်တော်အရင် အဒီထိုင်ခုံမှာ ထိုင်သွားတဲ့ သံဃာဟာ ကိုယ်တော်ကို ပဋ္ဌာန်းရဲ့ ဘယ်ပစ္စည်းနဲ့ ကျေးဇူးပြုသွားသလဲ’
သူ အနည်းငယ် ဦးနှောက်ခြောက်သွားခဲ့၏။ နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်းကို စိတ်ထဲမှလျှင်မြန်စွာအနက်အဓိပ္ပာယ်တွေ စဉ်းစားယူရသည်။ ဥပနိသျှပစ္စယော၊ အညမညပစ္စယော၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သိပ်ကြာကြာစဉ်းစားနေ၍မကောင်းပေ။ သူသည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မြန်ချ၍ မြန်မြန်လျှောက်ထားလိုက်၏။

‘သူထွက်သွားပြီးမှ တပည့်တော်ဝင်လာထိုင်ရတာဆိုတော့ မရှိခြင်းနဲ့ အကျိုးပြုတဲ့အတွက် နတ္ထိပစ္စည်းနဲ့ပါဘုရား’ ဆရာတော်များ တစ်ပါးမျက်နှာကို တစ်ပါးအကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ကြပြီး ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တ သာသနာ့တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)၌ လေးနှစ်တိတိ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားရသည်။ မင်းကွန်း ဆရာတော် အရှင်မြတ်ဘုရား၏ ပံ့ပိုးကူညီမှုကြောင့် တက္ကသိုလ်သည် အလွန်အဆင့်မြင့်ခဲ့သည်။ သံဃာတစ်ပါးစီ နေထိုင်ရသော အခန်းကလေးများသည် လိုအပ်သည် ပရိဘောဂပစ္စည်း အသင့်ရှိ၏။ ဘာသာရပ်စုံစုံစုံ သင်ခန်းစာများ အလွန်များပြားလှသဖြင့် သူတို့အားလုံး အလွန်ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ ကြိုးစားသင်ယူရသော်လည်း နေထိုင်စားသောက်မှုမှာ အလွန်အဆင်ပြေ သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ စာချမေ့ကထိကပါမောက္ခဆရာတော်များ အသင်ပြကောင်းမွန်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြပါသည်။ အုပ်ချုပ်သူဆရာတော်ဘုရား၏ ဘုန်းတန်ခိုးအပေါ်မှာ သင်တန်းကျောင်း၏ စည်ပင်ပြောမှုအပြောင်းအလဲက မူတည်နေသည်။ ကြည့်ညိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု များသည်အခါ ကျောင်းဖွံ့ဖြိုးမည်။ အရည်အချင်းအလွန်ပြည့်စုံသော သင်တန်းပို့ချသူ ဆရာတော်များနှင့် အင်အားပြည့်မည်။ ဒါက လောကနိယာမတရား အတိုင်းဖြစ်လေသည်။ သင်တန်းဆင်းပြီး အောင်စာရင်းထွင်ပြီးသောအခါ ကချင်ပြည်နယ် ရေခဲတောင်တန်းများ၏ ခြေရင်းရှိ ဤရွာကလေးသို့ တာဝန်အရ ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးအတွက် မိမိ၏ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်မည်ဟု သစ္စာဆိုထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း နယ်မြေဒေသ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော ဤတောင်တန်း ဒေသမှာ နေထိုင်သီတင်းသုံးရသည်အခါ မိမိသစ္စာပျက်ချေမည်လားဟု မကြာခဏ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မိမိတို့ မြန်မာစကားကို နားမလည်သော ရွာသားများနှင့် သူတို့ဘာသာစကားကို နားမလည်သော မိမိ၏အကြား ဆက်သွယ်ရသည် မှာ တော်တော်ခက်ခဲ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အနည်းငယ်သာရှိသော ဤရွာကလေးတွင် အစိုးရက ဆွမ်းဆန်တော်အဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်သော ကျပ်တစ်ထောင်ဖြင့်လာရောက်အသက်ရှင်ရခြင်းသည် မနိုင်မနင်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။

တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ သွားလာရေးအတွက် ကိုယ့်ခြေထောက်မှ တစ်ပါး အားကိုးစရာယာဉ်မရှိ။ နန့်တမိုင်ချောင်းနှင့် ချောင်းလက်တက်များကို ဖြတ်ကူးရာတွင် အများအားဖြင့် အသုံးပြုကြသည်မှာ ကြိမ်ဖြင့်ပြုလုပ်သော ကြိုးတံတား များဖြစ်သည်။ တချို့တံတားများတွင် နင်းလျှောက်သည်ကြမ်းခင်းမှာ ကြိမ်နစ်ချောင်း သုံးချောင်းသာ ခင်းထားသည်။ အောက်မှာက ကျောက်တုံးများကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဖြင့်အော်၍ စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေစီး၊ မြေပြန့်သား တစ်ယောက်အတွက် ကြီးမားသော စွန့်စားမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်တာဝန်ပြီးဆုံးပြီးနောက် သူဤရွာသို့ သက်ဆုံးတိုင် နေဖို့သွားမည်ဟုပြောသည်အခါ စာသင်ဖက် သူငယ်ချင်း သံဃာတချို့က ကုဏ္ဍာဒေါသဖြင့် အပြစ်တင်ကြသည်။

‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ရွာသားတွေပဲ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်လာမလား၊ ဇနကာပဲ မာလက ဈာန်ကြွမလား စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့’ သူတိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။ သံဃာတော်များ ကျင့်သုံးရမည့် ဝိနည်းတို့ကို သူတက်နိုင်သမျှ လိုက်နာပြီး သိက္ခာတည်ကြည်စွာ ကျင့်ကြံပြုမူခဲ့သည်။ ပညာမဟုတ်သူများကို မိမိတတ်နိုင်သမျှ ပေးဝေပေးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ၏ သားတော်ရဟန်းဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ခြိုးခြံနေထိုင်သူ၊ ဤကဲ့သို့ ကုဏ္ဍာရှိသူ၊ ဤကဲ့သို့ သီလစောင့်ထိန်းသူဟု တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရွာသားတွေ နားလည်လာရမည်။ မိမိသည် ဤရွာအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမဟုတ်ဘဲ ဤရွာကို ကျေးဇူးပြုသူ၊ အကျိုးရှိစေသူဟု အားလုံးက လက်ခံလာစေရမည်။ ဤဇွဲသတ္တိ ကို ရရန် သူသည် သူ၏သစ္စာကို ထပ်ကာထပ်ကာ အာရုံပြုရွတ်ရလေသည်။ ယခုအခါတွင် ဦးဇနကာဟူသော ဘွဲ့အမည်သည် ရွာသားများအတွက် စကားထဲတွင် ထည့်ပြောရသည် အမည်ဖြစ်လာပြီဟု သူသိရသည်။ လပြည့်လကွယ် ဥပုသ်ရက်များတွင် ဥပုသ်ဆောက်တည်သည့် ဆွမ်းဒကာ ဒကာမများ၏ ဘေးတွင် စပ်စုတက်သော အခြားကလေးသူငယ်များ မကြာခဏပါလာတတ်သည်။ ထိုကလေးများကို သူသည် မေတ္တာ ဝဖြင့် နူးညံ့စွာ စကားပြောဆက်သွယ်ကြည့်သည်။ အပြစ်ကင်းစင်လှသော ကလေးတို့သည် သူ့သင်္ကန်းစကို တအံ့တဩ ထိတို့ဆုပ်ကိုင် ကြည့်ရင်း အချင်းချင်း လျှင်မြန်သောအသံထွက်များဖြင့် စကားပြောလေသည်။ သူသည် ကလေးတို့ အားဗုဒ္ဓဝင် ရုပ်စုံစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြလျက် ဗုဒ္ဓ၏ဖြစ်စဉ်ကို အခွင့်သင့်တိုင်းပုံပြင်သဖွယ်ပြောပြသည်။ ပန်ချီဆရာကြီး ဦးဘကြည်၏ ပြေပြစ်စွာ ခမ်းနားသော ရုပ်စုံသရုပ်ဖော်ပုံများကို ကလေးများ စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ တစ်နှစ်တိတိ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအဖြစ် လက်တွေ့ သာသနာပြုပြီးနောက် ဤရွာသို့ပင် မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ထပ်မံလက်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထိုကလေးများ၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများ၏ အေးချမ်းမှုဖြင့် တည်ငြိမ်စေလိုသည်။ ယုံကြည်ခြင်းဖြင့်လည်း တောက်ပစေလိုသည်။ ကရုဏာဖြင့်လည်း နူးညံ့စေလိုသည်။ သူတို့၏ နှလုံးသားကလေးများကိုကား ရေခဲတောင်တန်းဆီမှ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော နှင်းများလိုပင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေလိုသည်။ ရင်မှဖြစ်သော ထိုစေတနာကို မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာလှသောဇာတိရွာကလေးမှ မိခင် ဖခင်နှစ်ပါး ကြည့်လင်စွာ သာဓုခေါ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ပါသည်။

အချစ်ရဲ့အလှ အချစ်ရဲ့ အရသာ

သူ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ သို့မဟုတ်လည်း သူ အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်မ ပန်းချီဆွဲချင်သည်။ ကျွန်မအတွက် ကိုယ်ဟန်ပြပေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ သဘာမတူခဲ့သော ယောကျ်ားသည် ယခုအခါ ပန်းချီဆွဲခံရန် အကောင်းဆုံးကိုယ်ဟန်အနေအထားဖြင့် အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ အနီးမှာလည်း ထောက်စင်မှာ ချိတ်ထားသော အဖြူရောင်ကင်းဘတ်စုံက အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ကျွန်မ လိုအပ်သမျှမှာ အိပ်ရာပေါ်မှ ထထွက်လာပြီး ကင်းဘတ်စုံရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် စိတ်ထဲကသာ ရွေ့လျားလျက် တကယ်ကိုယ်ခန္ဓာက သည်အတိုင်း လဲ လျောင်းနေမိသည်။

ပန်းချီတတ်တံကို ကိုင်ရမည့် ကျွန်မ၏ညာလက်သည် သူ့ပခုံးစွန်းပေါ်မှာ ပက်လက်တင်လျက်ရှိသည်။ လက်ချောင်းကလေးတွေ၏ အပြင်ပိုင်းသည် သူ့ပခုံးစွန်းကို ထိကပ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ပခုံးစွန်းသည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောမွေ့နေ၏။ နောက်ပြီး ချွေးစို့ပြီး အေးစက်စွာနုညနေသည်။ ထိုနူးညံ့အေးစက်သည့် အတွေ့ကလေးထံမှ ကျွန်မ မခွာချင်ပါ။ အနည်းဆုံး ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်တော့ မခွာချင်။ ခဏကြာလျှင် သူ ဟိုဘက်သို့ စောင်းပစ်တော့မည်။ အဲသည်အခါကျမှပဲ ကျွန်မလက်နှင့် သူ့ပခုံးစွန်း ဝေးကွာချင် ဝေးကွာပါ စေတော့။

သူ့ညာဘက်လက်က သူ့ရင်ဘက်ပေါ်မှာ တင်နေသည်။ ခေါင်းက ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မရှိဘဲ မွေ့ရာနှင့် ခေါင်းအုံး၏ အစပ်မှာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငဲ့စောင်းလျက်ရှိသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပန်းပုရုပ် တစ်ခုလိုပင် ပြေပြစ်စွာ လိမ်နွဲ့လျက်ရှိသည်။ အဲသည်ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပန်းချီဆွဲရာတစ်ယောက်၏ ကင်းဘတ်စုံ ရှေ့တွင် ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေသည်ဆိုတော့ ပန်းချီဆွဲရန် ဘယ်လောက် အဆင်ပြေလိုက်ပါသလဲ။ ထိုအတွေးမျိုး ကျွန်မတွေးမိသည်မှာ လပေါင်းများစွာ ကြာမြင်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း အိပ်ရာမဝင်မီ ကင်းဘတ်စုံကို အဆင်သင့်ရွှေ့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအထိအကောင်အထည်မဖော်နိုင်ခဲ့ပါ။

သည်နေညလည်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည် မထင်ပါ။

လူတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ပန်းချီဆွဲခြင်းသည် ထိုသူ၏ အခွင့်အရေးကို ချိုးဖျက်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ သည်လိုပဲ ကျွန်မခံစားရသည်။ ထိုသူက ပန်းချီဆွဲရာ၏ ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်နေစေပြီး တော့၊ ဤအချက်နှင့် အကျုံးဝင်သည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ဘောင်ကြက်ထားသော ကင်းဘတ်စုံအလွတ်ကို အိပ်ရာဘေးမှာ ထားသည် ပထမဆုံးညတုန်းက သူ ကျွန်မကို မယုံသကဲ့ာဖြင့် မေး၏။

‘အဲဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

ကျွန်မ မလိမ်ညာဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖြေခဲ့သည်။

‘ရှင်အိပ်ပျော်သွားရင် ရှင်ကို ပန်းချီဆွဲမလို့’

‘ဟာ . . . ဒီမိန်းမ’

သူ တော်တော်ရှက်သွားခဲ့ပါသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်ကိုပန်းချီဆွဲချင်နေတာ ကြာလှပြီ’

‘မဆွဲရပါဘူး’

‘ဆွဲမှာပဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မပိုင်တယ်’

‘မင်း ငါ့ကို အဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ မပိုင်ပါဘူး’ ‘ပိုင်တယ်၊ လင်မယားဆိုတာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘာမဆိုပိုင်တယ်’

‘မင်း ငါ့ကိုတခြားကိစ္စသာ ပိုင်ချင်ပိုင်မယ်၊ ပန်းချီဆွဲခွင့်တော့ မပိုင်ဘူး’

‘အေးလေ၊ ပိုင် မပိုင် ကြည့်သေးတာပေါ့’

အဲသည်နေ့က သူ့ခဏချက်ချင်းအိပ်ပျော်တက်သူဖြစ်ပါလျက် အိပ်မပျော်အောင် ဇွတ်အတင်း ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာမီ လန့်နိုးလာခဲ့၏။ သူ့ဘေးမှာ လဲလျောင်းနေဆဲဖြစ်သော ကျွန်မအား အိပ်ချင်မှူးတူးမြင်သွားသောအခါ စိတ်ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ပြန်ပစ်ချကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူသည် ပန်းချီဆွဲခံရန် တော်တော်မနှစ်မြို့သူပါကလားဟု အဲသည်ညကမှ ကျွန်မ သိသွားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မယောကျ်ားသည် ရုပ်ရည်ချောမောသူ မဟုတ်ပါ။ သူ့ရုပ်ရည်က အနည်းငယ်ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ပင် ပြောနိုင်သည်။ မျက်လုံးက ကျွန်မငယ်စဉ်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည့် ချစ်သူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးတွေလို မည်းနက်စူးရှခြင်းမရှိ။ ညီညာညီညာဆိုရုံလေး ညီညာညီ ကြည့်လဲလဲမျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ မျက်တောင်ကလည်း ခပ်ပါးပါး၊ နှာခေါင်းက နှာတံမြင့်ပြီး နှာအိုးကြီးသည်။ ပါးစပ်က ကျယ်ကျယ်၊ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းတွေ ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော ကျွန်မသည် ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ခမ်းအရောင်နှင့် အသားအရောင် တစ်ညီတည်း ဖြစ်နေသော သူ့ကို ချစ်မိခဲ့ပါလိမ့်။ သူကတော့ ကျွန်မကို မယုံသကဲ့ာဖြင့် မေးတတ်သည်။

‘မင်းဟာ ငါ့ကို ချစ်လို့ယူခဲ့တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပန်းချီဆွဲခံမယ် မော်ဒယ်လ် အဖြစ် အပိုင်ဝယ်လိုက် တာများလား’

နေရာတကာ သူ့အားပန်းချီဆွဲချင်နေသော ကျွန်မကို သူ မယုံသကဲ့ာဖြစ်မည်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာပါပဲ။ ကျွန်မသည် သူ မီးဖိုမှာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုလည်း ပန်းချီဆွဲဖို့ ကြိုးစားဖူး၏။ ဘယ်သူမှ မသိသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုမှာ သူ ဟင်းချက် အလွန်ကောင်းသည်။ သူ့မီးဖိုချောင် ဝင်နေသည်အခါ ကျွန်မ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မကြာခဏ စောင့်ကြည့်ဖူးသည်။ အဲဒါ တကယ် ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်မအရပ်နှင့် တိုင်းပြီး ချုပ်ထားသော ခါးစည်းအဝတ်သည် သူနှင့် တော်တော်ကြီးကို တိုနေ၏။ ထိုခါးစည်းကို သူစည်းသည်အခါ အနီကွက်အဆင်အသွေးသည် ထွားကျိုင်းသော ယောကျ်ားကြီးနှင့် ကိုးရိုး ကားယားကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို မီးဖိုခါးစည်းအဝတ်ဖြင့် မြင်ယောင်မကြည့်ဖူး သောကျွန်မသည် သူ့အား ထိုပုံစံဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးသည်အခါ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိပါသည်။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် သူ မီးဖိုထဲမှာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ငေးမောကြည့်နေမိတော့သည်။ ကျွန်မ မီးဖိုချောင်က နံရံကပ် ဗီရိုအမြင်များသည် ကျွန်မအတွက် ခုံနှင့်တက်၍ ဖွင့်ကိုင်ရ ပစ္စည်းယူရ ပေမယ်။ သူ့အတွက်တော့ သူ့အရပ်နှင့် တိုင်းထားသလိုပဲ ကွက်တံဖြစ်နေသည်။ ဗီရိုတွေကို ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်၊ လက်ဆေးကန်ဆီသွားလိုက်၊ မီးဖိုဆီသွားလိုက်၊ အသီးအရွက်တွေကို လှီးချွတ်လိုက် ရေဆေးလိုက် နှင့် သူ့အလုပ်ရှုပ်နေပုံမှာ တော်တော်ခမ်းနား၏။ သူ့ချက်ပေးသော ပထမဆုံးဟင်းကို စားပြီးသည်အခါ သူ့မီးဖိုချောင်ဝင်လျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတွက် ပိုအဆင်ပြေမည်ဟု ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်အိပ်မပျော်တတ်သည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ အားနည်းချက်ပဲဖြစ်သည်။ ယခင်ကတော့ ညအိပ်မပျော်လျှင် ကျွန်ုပ် ပန်းချီကားတွေဆွဲလို့ ပြီးစီးတတ်သည်။ အိပ်မပျော်ခြင်း အတွက် ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ပေ။ အခုတော့ အနေအထားတွေအားလုံး လွဲကုန်ပြီ။ သူ့အား ပန်းချီဆွဲဖို့ စိတ်ကူးသည် အချိန်မှစပြီး ညတွေ ညတွေမှာ ပန်းချီဆွဲနိုင်တော့တာဘဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ပန်းချီဆွဲရမချင်းလည်း ကျွန်ုပ်မနေလို့ထိုင်လို့ ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လုပ်ချင်သည့်အလုပ်တစ်ခုခုကို မလုပ်ရလျှင် စိတ်သည် လွတ်လပ်မှုမရှိဘဲ တစ်ခုခုနှင့် ငြိနေသလို ခံစားရသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်မသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ငြိနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ အချစ်အတွက်လား၊ ဘဝအတွက်လား၊ သူ့ပြောသလို ပန်းချီဆွဲခံ မည် ကိုယ်ဟန်ပြုမော်ဒယ်တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်အတွက်လား . . . ကျွန်ုပ် မသိပါ။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို ချစ်သည်။ သူသည် တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ဘဝအတွက် ငွေကြေးကအစ လုံခြုံမှု ရှိကောင်းရှိနိုင်တာလည်း မှန်သည်။ သူ၏ကြမ်းတမ်းသောရုပ်ရည်နှင့် နူးညံ့သော မျက်လုံး၊ နူးညံ့သော အပြုံးတို့၏ တွဲဖက်မှုကို ကျွန်ုပ် တအံ့တဩစိတ်ဝင်စားမိတာလည်း မှန်သည်။

ကြည့်စမ်းပါ။

စားပွဲတင် မီးအုပ်ဆောင်းမှ ဖြူပြာပြာမီးရောင်သည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်းကို ဖြာကျလျက်ရှိသည်။ ပျော့အိသော ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်းငဲ့နေသော သူ့မျက်နှာ၊ အချစ်ဖြင့် စိုလက်သော သူ့လည်တိုင်၊ သူ့ပခုံးစွန်း၊ ညာဘက်လက် တင်ထားသော သူ့ရင်ညွန့်ပိုင်း၊ သူ့ခါးဆီတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြေလျော့စွာ တင်နေသော ဖြူဖွေး သည် ချည်စောင်ပါးပါး၊ ဤအရာအားလုံးသည် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရေတွင် ပြည့်စုံသော အနုပညာ ဖြစ်သည်။ ထိုအနုပညာကို မြင်ရသည်အချိန်တိုင်းမှာ ပန်းချီအဖြစ် ကင်းဘတ်စ်အပေါ် တင်ချင်စိတ်ဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိသည်။ သူ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ပန်းချီဆွဲခံဖို့ ခွင့်ပြုလာပါလိမ့်မည်။

အိမ်ရှေ့လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးမောင်းသွားသံကြားရသည်။

ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်မသည် ဖွင့်ထားသော မျက်စိကို အသာမှိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားတော့မည်။ ထိုအချိန်မှာ အရောင်များကို စတင်မြင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အနီရောင်ရင့်ရင့်စိုစို၊ ထိုအရောင်ကို ပထမတော့ သွေးဟု ထင်လိုက်သေး၏။ သို့သော် သွေးမဟုတ်ပါ။ စိုစွတ်သည် မှန်၏။ စေးပျစ်သည် မှန်၏။ သို့သော် သွေးမဟုတ်ပါ။ သူ့လက်ထဲမှာ ရဲနေအောင်စွန်းထင်းနေ သောအရာသည် သွေးမဟုတ်လျှင် ဘာပါလိမ့်။ သူပြုံးနေသည်။ ရဲရဲနီစွာ စေးပျစ်သောအရာဖြင့် စွန်းထင် နေသောလက်ညှိုးကို ကျွန်ုပ်မဆီသို့ ညွှန်လိုက်၏။ ထိုအနီရောင်သည် မွှေးပျံ့သော ရန်ရှိသည်။ ထိုလက်ညှိုးက ကျွန်ုပ်မနှုတ်ခမ်းနှင့် လာထိ၏။ ကျွန်ုပ်မပြုံးမိသည်။

အဲဒါ ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စံတွေ ဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏစိတ်လိုလက်ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသော အစားအစာများထဲတွင် ခရမ်းချဉ်သီးဆော့စံလည်း ပါသည်။

‘အစ်ဇာဘယ်လ်အာလန်ဒေး ကပြောတယ် မိန်းမရဲ့ တကယ်ကောင်းတဲ့ ဆော့စံဟာ အမြင်အားဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိရမယ်တဲ့၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာလို ကိုယ်မျက်လုံးတွေကို ညှိုငင်နိုင်ရမယ် ပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီး အရသာကလဲ အနမ်းတစ်ခုလိုပဲ ချိုမြိန်ရမယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး ဆော့စံရဲ့ စေးပျစ်တဲ့ အရည် ဟာ နူးညံ့ချောမွေ့ရမယ်၊ သူ့ရဲ့ အနံ့ကလဲ ပျံ့လွင့်ကူးစက်မသွားနိုင်အောင် ထူးခြားတဲ့ သီးသန့်အနံ့ရှိရမယ်တဲ့၊ ကိုယ်ချစ်သူရဲ့ အသားအရေပေါ်က အနံ့မျိုးပေါ့’

သူ စိတ်လိုလက်ရ ပြောနေသည်။

‘မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ဖို့ ဝါသနာပါတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး’ ကျွန်ုပ် တအံ့တဩ ပြောမိသည်။

‘အာရုတိုက်သားတွေကလွဲရင် ယောက်ျားတွေ တော်တော်များများ မီးခိုချောင်နဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်ကွ’ ဟုတ်တယ်၊ မီးခိုချောင်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ ချစ်စရာလည်း သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲကသာ ပြောမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားလို့ပဲ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မသည် အစိမ်းရောင်များဆီသို့ လွင့်မျောပါသွားသည်။ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင် ကြီးများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် တောင်ကုန်းမြင့်များဖြစ်သည်။ ထို့နောက် တောအုပ်စိမ်းစိမ်းများ၊ ထို့နောက် စိုက်ခင်း စိမ်းစိမ်းများ၊ ထိုမှတဆင့် ကျွန်ုပ်မသည် လွင့်မျောသွားကာ တစ်နေရာတွင် အဆုံးသတ်သွား၏။ ထိုနေရာသည် သူ့ရင်ခွင်ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ခွင်သည် ဘာဖြစ်လို့ အစိမ်းရောင်တွေ ဖြစ်နေရတာလဲ ။ လတ်ဆတ်သော၊ စိုစွတ်သော၊ နူးညံ့သော အစိမ်းရောင်။

‘ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အစိမ်းရောင်ကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ’ ကျွန်ုပ် မေးမိသည်။

‘မင်းအတွက် အမြဲတမ်း အာဟာရဖြစ်နေဖို့ ကိုယ်ရင်ခွင်က အစိမ်းရောင် စိုက်ခင်း ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်လား’ ‘စိုက်ခင်းလား ၊ ဒါဆို ကျွန်ုပ် ခူးလို့ရတာပေါ့နော်’ ကျွန်ုပ် မုန့်ညှင်းရွက်ကို ကြိုက်သည်။ ကိုက်လန်ကို ကြိုက်သည်။ ပဲရွက်ကို ကြိုက်သည်။ နံနံပင်ကို ကြိုက်သည်။ အားလုံး အစိမ်းရောင်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် စတော်ဘယ်ရီသီးကိုလည်း အလွန်ကြိုက်ပါသည်။

‘ဒီလိုပဲ တစ်သတ်လုံး စိမ်းနေမှာလားဟင်’

ကျွန်ုပ် မေးမိသည်။ သူကပြုံးသည်။

‘စိမ်းလည်း စိမ်းတယ်၊ ဝါလဲ ဝါတယ်၊ နီလည်း နီတယ်၊ ဒါက မင်းကို ထားတဲ့အချစ်ကသာ ပြုပြင်ပေး နိုင်တယ်’ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရောင်ဆိုတာ တစ်ရောင်ကနေ တစ်ရောင်သို့ ပြောင်းရတာ မလွယ်လှပါ။ သူ့ရင်ခွင် ကတော့ ကျွန်ုပ်အတွက်ဆို စိမ်းရာမှ ဝါ၊ ဝါရာမှ နီ၊ နီရာမှလည်း ဖြူနိုင်ပါသတဲ့။

‘စမ်းကြည့်မယ်’

‘စမ်းကြည့်ပေါ့’

ကျွန်ုပ် သူ့အား အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲကသာ ပြောလိုက်၏။

‘စတော်ဘယ်ရီတွေ ဖြစ်ပေးနိုင်မှာလား . . . က’

ကျွန်ုပ်မလက်နှင့် ထိမိသော သူ့ရင်ညွန့်သည် နွေးထွေးကာ နူးညံ့သည် စတော်ဘယ်ရီသီးများ ဖြစ်သွား သည်။

ကျွန်မသည် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် တအံ့တဩ ရယ်မောပျော်ရွှင်မိသည်။

‘ကြည့်စမ်း . . . သိပ်လှတာပဲ၊ စားလို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်’

သူကပါ ရယ်မောသည်။

‘အဲဒါ အချစ်ပဲ’တဲ့

‘အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို တစ်ခုခု စိတ်အရသာ ကိုယ်အရသာ၊ စိတ်ပြည့်စုံမှု ကိုယ်ပြည့်စုံမှု ပေးနိုင်မှ

အချစ်ဖြစ်တယ်’ ကျွန်မ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ သူက စတော်ဘယ်ရီတစ်လုံး ခွဲကျွေးသည်။ ဘုရားရေ . . . ။

ကျွန်မစားဖူးသမျှ စတော်ဘယ်ရီသီးများအနက် သူ့ရင်ခွင်မှ ထွက်သောအသီးက စားလို့အရသာ အရှိဆုံးဖြစ်သည်။ ရနံ့ကလည်း ထူးခြားစွာ မွှေးပျံ့နေသည်။ အရသာကလည်း အချဉ်နှင့် အချိုကို မျှတစွာ ရောစပ်ထားသည်။ အရသာ။ နူးညံ့လိုက်သည်ကလည်း ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းဖျား လျှာဖျားမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရရှိခဲ့ဖူးသော နူးညံ့စိုစွတ်မှုဖြစ်သည်။

‘မင်း ကျေနပ်ရဲ့လား’

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါကို မင်းက ပန်းချီဆွဲချင်စိတ် ပေါ်သလား’

ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

‘ဘာကိုလဲ’

‘စတော်ဘယ်ရီသီးကို မင်းစားလို့ အရသာကို သိပ်ကျေနပ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်း စတော်ဘယ်ရီသီးကို

ပန်းချီဆွဲချင်စိတ် ပေါ်သလားလို့မေးတာ’

‘ဟင်အင်း . . . စားချင်နေတာပဲ’

‘အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

သူ့အမူအရာကို ကြည့်ရသည်မှာ ပြဿနာ၏ အဖြေတစ်ခုခုကို ရသွားသလိုပဲ။ ဘာလဲတော့ ကျွန်မ မသိပါ။

‘ဒါပေမယ့် ပန်းချီဆွဲရာတစ်ယောက်က သူ့မျက်လုံးကို ဆွဲဆောင်သမျှ အရာအားလုံးကို ပန်းချီရေးချင် တာပဲ’

‘အဲဒါဘာကြောင့်လဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားသလို ပန်းချီကားအဖြစ် လွှဲပြောင်းသိမ်းဆည်း

ထားချင်လို့များလား၊ ဒါ . . . တစ်နည်းအားဖြင့် ကိုးကွယ်မှုတစ်ခုလဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အလှကို ကိုးကွယ်တဲ့ သဘော၊ စိတ်အာရုံနဲ့ ကိုးကွယ်သလို

ကိုယ်ရဲ့ အနုပညာနဲ့လဲ ကိုးကွယ်တဲ့ သဘောထင်တယ်’

‘ကိုယ်မင်းကို မေးမယ်၊ အဲဒီလို ပန်းချီဆွဲချင် ပြောင်းလဲခံစားလိုက်ပြီးရင် မင်းရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာ ပေါ့’

‘ပေါ့သွားတာပေါ့၊ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်လိုက်ပြီးပြီပဲ’

‘ဒါဖြင့် မင်းရဲ့ စိတ်အာရုံက ဒီမူရင်းအရာပေါ်မှာ သိပ်တွယ်ငြိတော့ဘူးပေါ့’

သူ့ဘာပြောချင်ပါလိမ့်။ သူ့ပြောချင်တာကို ကျွန်မသိနေသလိုပဲ။

‘ရှင် ဘာကို ပြောချင်တာလဲ’

‘ကိုယ်က မင်းကိုယ်ကို နည်းနည်းမှ မလျှော့ဘဲ ချစ်နေစေချင်တာ’

‘ကျွန်မ ရှင်ကို တစ်သတ်လုံး ချစ်နေမှာပဲ’

‘ဒါပေမယ့် . . . ’

သူ တစ်ခုခုကို စိတ်ပူပင်ဟန်လျက်ရှိသည်။

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ သီးသန့်ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ၊ သီးသန့်အရသာတစ်ခုပဲ၊အဲဒါကို တခြား ဘယ်အရာအဖြစ်မှ ပုံစံပြောင်းလို့မရဘူး’

‘ဘယ်သူက ပုံစံပြောင်းဖို့ ပြောနေလို့လဲ’

‘မင်းပြောနေတယ်လေ၊ မင်းကိုယ်ကို ပန်းချီဆွဲချင်တယ် ပန်းချီဆွဲချင်တယ်နဲ့ ခဏခဏပူဆာနေတယ် လေ၊ အဲဒါမင်းက ကိုယ်အချစ်ကို

ပန်းချီကားအဖြစ် ပုံစံပြောင်းပစ်ချင်နေတာမဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟော်တော် . . . ဘယ်လိုအမြင်မျိုးပါလိမ့်’

ကျွန်မစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။ သူက စိတ်ရှည်စွာ ပြုံးနေဆဲ။

‘မင်းကိုယ်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပန်းချီဆွဲချင်တာလား၊ ကိုယ်ရဲ့ အချစ်ကို ပန်းချီဆွဲချင်တာလား’

ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေရင် သူ့ဆီက ဘာအမြင်တွေ ထွက်လာဦးမှာလဲ။

‘ကျွန်မ မသိဘူး’

‘အချစ်ကို ဆွဲချင်တာ ဖြစ်မှာပါ’

‘ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အတိအကျပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဟ . . . ကိုယ်ခန္ဓာကိုပဲ ပန်းချီဆွဲချင်မှတော့ မင်းကိုယ်ကို လက်ထပ်စရာတောင် အကြောင်းမရှိဘူး လေ’

ဟုတ်များ ဟုတ်လေသလားမသိပါ။

‘ဒီမယ်မိန်းမ . . . မြဲမြဲမှတ်ထား၊ အချစ်ရဲ့ အရသာကို မင်းဘယ်တော့မှ ပန်းချီနဲ့ သရုပ်မဖော်နိုင်ဘူး’

ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ကျွန်မ၏ အနုပညာကို သူ့စော်ကားလိုက်တာပဲ။

ကျွန်မ မျက်လုံးအစုံကို ပြန်းခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မ၏ဘေးတွင် သူ့အိပ်မောကျနေဆဲ၏ သူ့ဦးခေါင်းသည်

ခေါင်းအုံးပေါ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူ့ညာဘက်လက်က သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရှိဆဲ။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်က ကျွန်မ၏ဦးခေါင်းနောက်ဘက်မှာ။ ကျွန်မ

သူ့လက်ပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးပြီး အိပ်ပျော်သွားမိ ပုံရသည်။ သူ့လက်တွေ ကျင်နေရောပေါ့။

ကျွန်မ အသာလေး ခေါင်းထောင်ထလိုက်သည်။ ကျွန်မ ခေါင်းအောက်မှာ ရှိနေသော သူ့ဘယ်ဘက်လက်ကို နေသားတကျ

ပြန်ထားပေးလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ကျွန်မဆင်းလိုက်သည်။ အချိန်တွင် တိုင်ကပ်နာရီမှ နာရီထိုးသံ သုံးချက် ကြားလိုက်ရ၏။

အခုလို အချိန်မျိုးမှာ လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်လောက် သောက်ရလျှင်ကောင်းမည်။ ကျွန်မ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည့်အခါ ထောက်တိုင်၏ ခြေထောက်နှင့် ခလုတ်တိုက်မိ၏။ ထောက်တိုင်လည်း မလဲကျပါ။ ကျွန်မလည်း လဲကျမသွားပါ။ သို့သော် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထောက်တိုင် ရွေ့လျား သွားသံက နည်းနည်းကျယ်လောင်သွား၏။

‘မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ’

ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူသည် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မေးတင်လျက် ဝမ်းလျားမှောက်ရင်း ကျွန်မကို ကြည့်နေသည်။ သူ မျက်လုံးတွေက မယုံသင်္ကာမျက်လုံးတွေ။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော မျက်လုံးတွေ။ အားစိုက်၍ ဖွင့်ကြည့်နေရသော မျက်လုံးတွေ . . . ။

ကျွန်မသူ့ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒီထောက်တိုင်ကြီးကို ဒီနားမှာ ကိုးကန့်လန့်ဖြစ်နေတာ မကြည့်ချင်လို့ နေရာရွေ့ မလို့’
ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မကင်းဘက်စံအလွတ် ချိတ်ထားသော ထောက်တိုင်ကို မ ချစ်နေရာရွေ့လိုက်သည်။ အခန်း၏

တစ်ဖက်နံရံနှင့် ကယ်နိုင်သမျှ ကပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကျေနပ်ပြီလား’

ကျွန်မမေးတော့ သူပြုံးသည်။

‘ကောင်းတယ်’

‘ကျွန်မ လိမ္မော်ရည် သွားယူမလို့၊ ရှင်သောက်ဦးမလား’

‘ကောင်းသားပဲ’

သို့သော် သူ့မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးနှင့် ပြန်အပ်လိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မပြန်ဝင်လာသည်အခါ သူအိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်လိမ့်မည်။

ကမ္ဘာမြေရဲ့ချစ်သူ

ချိုး

သူကသာ ကျွန်မကို နှုတ်မဆက်လျှင် ကျွန်မသူ့ကို လုံးဝမှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်မချစ်ခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပဲ လူစိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူ့အသားအရေက ညိုမောင်းလျက်၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကျစ်လစ်တုတ်ခိုင်နေ၏။ သူ၏ နူးညံ့ညိုညိုသော မျက်ဝန်းများနှင့် ပြုံးလှိုက်လျှင်ချိုင့်သွားသော ညာပက်နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက အချိုင့်ရာလေးကိုသာ မမြင်ရလျှင် သူ့.. ဟု ကျွန်မဘယ်လိုမှ ထင်မိမှာမဟုတ်။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် ဖြတ်နိုးစုံမက်စွာ ချစ်ခဲ့မိသူတစ်ယောက်အား မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် မကြာမြင့်လှပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်ကာလအတွင်းတွင် သူက အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွား၏။

ဟိုတုန်းက သေသပ်စွာ ပြီးသင်ထားလေ့ရှိသော ခပ်တိုတိုအညိုရောင်ဆံပင်လှိုင်းကလေးများ ပျောက်ကွယ်လျက် ဖွာကြမ်းတွန့်လိမ်သော နီညိုရောင် ဆံပင်ရှည်များ ရောက်နေသည်။ မကျဉ်းမကျယ် ပြေလျော့သော နဖူးသည် ဆံပင်ရှိုင်းများအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်နေ၏။ နူးညံ့သော ပန်းသွေးပျော့ပျော့ နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းမာခြောက်သွေ့သော အညိုရောင်နှုတ်ခမ်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲနေပေပြီ။

နဲ့ ခရီးသွားမလို့လား။

သူ့အသံသည်လည်း ဟိုတုန်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများ ပျောက်ကွယ်လျက် မာကျောပြတ်တောက်နေ၏။ သို့သော် မျက်လုံးများ၏ နူးညံ့မှုကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့... အိုမဟုတ်ဘူး။ သားတို့ရထားများ ဆိုက်လာမလားလို့ လာစုံစမ်းတာ။

သူသည် လှုပ်ခတ်သွားသော အနေအထားကို သဘောကျသလားမသိ၊ ပန်းများ လှုပ်အောင် ရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက်လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိပ်ကို နေရာတကျပြန်ပြင်လိုက်၏။

ဘာရထားလဲ။

ဟိုက ပုံမှန် ညနေ ငါးနာရီခွဲထွက်တဲ့ရထားပဲ။ စပယ်ရှယ်ထရိုနိုးပေါ့။

အား.. ဒါဆို မမျှော်လင့်နဲ့ဦး။ အိမ်ကိုအေးအေးဆေးဆေးပြန်နားဦး။ အဲဒီရထားက မနက်တစ်နာရီ အစောဆုံးရန်ကုန်ကို ဝင်မယ်တဲ့။

သူ့စကားကို ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့သော ကျွန်မသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း မယုံသင်္ကာပြန်မေးမိ၏။

ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျပြောနိုင်တာလဲ။

သူက ပန်းတွန့်ပြပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်အခုပဲ မေးထားလို့ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ကလည်း မဲဒီရထားနဲ့ ပြန်လိုက်မှာမို့ပေါ့။

ကျွန်မ စိတ်ပျက်စွာပင် လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုကွဲဘဲ မနက်ခုနစ်နာရီဝင်မယ့်ရထားက ည တစ်နာရီမှ ဝင်မယ်ပေါ့။ ဘုရား.. ဘုရား... ရထားလမ်းတွေများ
ဘာဖြစ်သွားသေးလဲမသိ။ ဘယ်အချိန်တယ်ကာလကျမှ ရထားတွေ အချိန်မှန်ထွက်နိုင်မလဲမသိ။ ကျွန်မပြင် တစ်နေ့လုံး
ဘူတာကို ပုန်းဆက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်နေရတာပဲ။

သူက ကျွန်မကို ပြုံးရုံပြုံးကြည့်လျက် ဘာမှ မပြောချေ။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြည့်လှုံတိုးကြိတ်နေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ တရွေ့ရွေ့ထိုးပေါက်လျက်
ဝင်ပေါက်ရှိရာ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူ့အရပ်ကြီးက ဟိုတုန်းကထက်ပင် ကျွန်မအပေါ် အုပ်မိုးနေသယောင် ခံစားရသည်။
သူ ဤရထားနှင့် ပြန်မည်ဆိုလျှင် သူ့လည်း နံနက်တစ်နာရီအထိ ရထားစောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မသူ့ကို စာနာစွာ
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြုံးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း(၂၀)က
ကျွန်မကိုကြည့်ခဲ့သည့် မျက်လုံးမျိုးအားတိုင်းဖြစ်၏။

နဲ့ အခု ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု စပ်တူဖွင့်ထားတယ်။

သူက လေတစ်ချက်ချန်လိုက်သည်။

တယ်ဟုတ်ပါလား။ တွက်ခြေရော ကိုက်ရဲ့လား။

ကျွန်မသူ့ကို ခေ့ခေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

နဲ့နုမေတို့က မပိုင်ရင် ဘာမှ မလုပ်ပူးလေ

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလေသည်။

ခါနဲ့ ကိုမြင့်ဆွေရော ဘာလုပ်နေလဲ

သူက ချက်ချင်းမပြေသေးဘဲ ပြုံးနေ၏။ ဘူတာ ဆင်ဝင်ဘက်ထွက်မိတော့မှ ကျွန်မကို ငဲ့ကြည့်ပြီး
ညင်သာစွာခေါင်းရမ်းရင်းပြောပါသည်။

ကိုယ့်အလုပ်ကို နှစ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်က ဝင်ငွေမကောင်းဘူးနဲ့ရဲ့

ကျွန်မသည် သူ့အပြောကြောင့်ပင် ခိတ်ဝင်စားလာကာ မျက်မှောင်ကြုတ်မိ၏။

ခိတ်ဝင်စားတယ် ဘာအလုပ်လဲ။

သူက တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။

တက္ကဆီ အငှားကားထောင်သလို ဆင်အငှားလိုက်စားတဲ့အလုပ်

ဆင်..ဟုတ်လား။

ကျွန်မ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်ကို သူက သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိသည်။

ကိုမြင့်ဆွေမှာ ဆင်ရှိတယ်ပေါ့။

အင်းလေ...။

တယ်နှစ်ကောင်ရှိလဲဟင်..။

နှစ်ကောင်၊ တစ်ကောင်က နည်းနည်းငယ်သေးတယ်။

ကျွန်မ သူ့မျက်နှာကို ခူးစိုက်ကြည့်မိ၏။

ဟား.. ဒါများ ဝင်ငွေမကောင်းဘူးပြောရသေးလား။ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကာလပေါက်ဈေး တစ်ဆယ်လောက်ရှိတာ။ နှစ်ကောင်ဆိုတော့။

ကျွန်မစကားမဆုံးမီ သူ့မျက်စုံးပင့်ပြု၏။

နုက အလာကြီးပဲ၊ ဆင်အကြောင်းသိလို့ပါလား။ ကေန္တ နဲ့ရဲ့ကုမ္ပဏီက သစ်ကုမ္ပဏီဖြစ်ရမယ်။

ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်သမျှ သူ့ခန့်မှန်းချက်များ အမြဲမှားယွင်းလေ့ရှိသလို သည်တစ်ခါလည်း သူ့မှားသွားပါသည်။

ဟင့်အင်း.. ပဲအမျိုးမျိုးနဲ့ နှမ်း

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း ဟိုတုန်းကလို ပြန်လည်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

ဒါနဲ့ ကိုမြင့်ဆွေ တစ်ယောက်တည်းလား။

တစ်ယောက်တည်းပဲ။

အခု ရထားမဝင်သေးဘူးဆိုတာ အတိအကျသိရပြီဆိုတော့ အခုကျန်နေတဲ့ ခုနှစ်နာရီလောက်အချိန်တွေ ရှင်ဘယ်လိုဖြုန်းမှာလဲ

သူ ကျွန်မကို ခူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဘူတာမှာ ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြန့်ခင်းပြီး အိပ်စောင့်လိုက်မှာပေါ့ နဲ့ရဲ့။

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

ကြည့်၊ ပစ်ခတ်ခတ်နေတာတဲဲ့ အကျင့်က မပျောက်သေးပဲကိုး။ ခြင်က ကိုက်နဲ့ ကိုမြင့်ဆွေနဲ့ပဲ။

ရန်ကုန်က ခြင်လောက်တော့ ကိုယ်မဖြုန်ပါဘူး။ ကိုက်မှန်းတောင်မသိရဘူး။ ကိုယ်တို့ဆီက ခြင်တွေ မှတ်တွေကိုမြင်ရင် နဲ့ ပျားတောင်ပျားသွားနိုင်တယ်။

နေပါဦး၊ ခုရှင် တယ်မှာနေတာလဲ။ မန္တလေးမှာလား။

မဟုတ်ဘူး။ သံတောင်နားမှာပဲဆိုပါတော့။

တယ်က သံတောင်လဲ။

ကျွန်မ ခပ်ခပ်စုစုမေးတော့ သူ့ပြုံးသည်။

လိပ်ကျနားကပေါ့

သူပြောသည့်နေရာတွေကို ကျွန်မမသိပါ။

ဘာဘဲ လိပ်ကျ

လိပ်ကျဆိုတာ ပြင်ဦးလွင်နားက ရွာကြီးပဲဆိုပါတော့နုရယ် ၊ နုသိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သံတောင်ဆိုတာ ရွာသေးသေးကလေး၊ ကိုယ်နေတာ အဲဒီသံတောင်နဲ့ သုံးလေးမိုင်ဝေးတဲ့နေရာလေး။

ကျွန်မသည် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အေးစက်တည်ငြိမ်မှုကို ပြန်လည်မှတ်မိသွား၏။

ကျွန်မနားလည်ပြီ၊ ဒါလောက်ခေါင်တဲ့တောမှာ ရှင်လာလို့သွားနေသလဲဆိုတာ မမေးတော့ပါဘူး။

ထို့နောက် အနားမှာ ရှုတ်ရှုတ်ခတ်ခတ် ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော လူများကို ရှောင်တိမ်းငဲ့ပေးရင်း ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

အတော်ပဲ ကိုမြင့်ဆွေ။ ရှင်ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြရအောင်။ ည တစ်နာရီမှာ ကျွန်မယောက်ျားက သားတွေကို လာကြိုရင်း ရှင်ကို ဘူတာလိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။

သူ ငြင်းတော့မည့်ပုံစံဖြင့် တွန့်ဆုတ်သွားခိုက် ကျွန်မက ကမန်းကတန်းလှည့်ထွက်လိုက်သည်။

လာ.. ကျွန်မယောက်ျားကို ရှင်တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး။ သူ့ကို ရှင် သဘောကျမှာပါ။ သူက တော်တော်သိမ်မွေ့တယ်။ သဘောလည်းကောင်းတယ်။

ကားရပ်ထားရာသို့ ကျွန်မတို့လျှောက်လာခဲ့စဉ် ညနေခင်းသည် လျှင်မြန်စွာ မှောင်လာတော့သည်။

(၂)

သူနှင့် ကျွန်မချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်မှာ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းသော မှားယွင်းမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးဆုံး ပန်းတိုင်ချင်း မတူညီကြ။ ဘဝတန်ဖိုးချင်း မတူညီကြ။ လောက အမြင်ချင်းမတူညီကြပေ။

ကျွန်မဘဝ၏ တန်ဖိုးသည် စားဝတ်နေရေးအဆင့်အတန်း မြင့်မားသောမြို့ပြယဉ်ကျေးမှုဖြစ်ပြီး သူ၏ဘဝတန်ဖိုးကအေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လူနေမှု နိမ့်ကျသော တောနယ်၏ အရိုင်းသက်သက်အလှပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက လူ့လောကမှာ အလယ်အလတ်ဟူသော အဆင့်ထက်ပင် ထိုးဖောက် ကျော်ဖြတ်ကာ အမြင့် ဆုံးဟူသော ပညာ၊ သို့မဟုတ် ဂုဏ်သိက်ခါ၊ သို့မဟုတ် ငွေကြေး ပိုင်ဆိုင်မှုကို လိုချင် တပ်မက်သူ။ သူကတော့ လူသူအရောက်နည်းလှသော တောတောင်ရေမြေမှာ နေထိုင် ချီသဘာဝ နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို လိုချင်တပ်မက်သူ။ ကျွန်မက လူသား၏အံ့မခန်း ထူးချွန်လှသော စက်ကိရိယာ တီထွင်မှုများ၊ ပန်တီး ပြုပြင်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ။ သူကတော့ သဘာဝ၏ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲမှု၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဆန်းကြယ်မှုများကို လေးစားမြတ်နိုးသူ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဂှားပါးသစ်ပင် အပေါ် ထားသည့်သဘောထားနှင့် အဖိုးတန် ကားတစ်စီး အပေါ် ထားသည့် သဘောထားကအစ ကွဲပြားခြားနားကြသည်။

သူတွယ်တာသည် နှစ်တစ်ရာ၊ နှစ်နှစ်ရာ သက်တမ်းရှိသည်။ သစ်မာပင်များ၏ တန်ဖိုးကို စာအုပ်စင်၊ မီရို၊ စားပွဲ စသည်အသုံး အဆောင် များအဖြစ်ထက် ပို ချီကျွန်မ မမြင်မိသလို သူကလည်း ကျွန်မသဘောကျသည်။ ကားတစ်စီးကို မြင်တိုင်း ကျွန်းပင်ကြီး များကိုသာ နှမြောတမ်းတတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောတစ်စီးအကြောင်း စကားစပ်မိလျှင်ပင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ဦးတည်ချက်တွေက အမြဲ ပြောင်းပြန်။ ကျွန်မက ရေငုပ်သင်္ဘော တီထွင်သူ၏ ပညာရပ်၊ စက်ကိရိယာပိုင်း အောင်မြင်မှု၊ လူသားတို့၏ အဖိုးထိုက်တန်လှသော ဦးနှောက်များဆီသို့ စကားလမ်းကြောင်း ဦးတည်ဆဲမှာ သူက သမုန်ရောအောက်ခြေက တောင်စဉ်တောင်တန်းများအကြောင်း၊ သမုန်ရောရေစီးကြောင်း များ အကြောင်း ၊ ဂှားပါး ရေသတ်တဝါများ အကြောင်း စကားလွှဲယူသွားတတ်သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် ရှည်များတွင် သူက ကျွန်မ အနီးမှာ ၊ ကျွန်မရှိရာ ဒေသမှာ နေထိုင်ပို့ထက် မြန်မာနိုင်ငံအစွန်အဖျား ဒေသများသို့ သွားရောက် လည်ပတ်ပို့သော စိတ်ဝင်စားသည်။ ကျွန်မက တောကျွန်မ ၏ အနီးမှာ သူမရှိသည်အခါ စာအုပ်ပေါင်းများစွာပတ်၊ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်များကို ကားလဲတိုင်းလိုလို ကြည့်ဖြစ်ကာ အချိန်ဖြုန်းရတတ်သည်။ ကျောင်းပြန် ပွင့် ချီနေ့စဉ် တွေ့ဖြစ်ကြသည်။ အခါ ကျွန်မက ကျွန်မ ပတ်ခဲ့ရသော စာအုပ်များ၊ ကြည့်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်များအကြောင်း

သူ့ကို ပြန်လည် ပြောပြပြီး သူကတော့ သူ့ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲပြီး လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသော တောင်တန်းဒေသများအကြောင်း၊ အုပ်ဆိုင်နက်ရှိုင်းသော သစ်တောကြီးများအကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်နှင့် ကျွန်းများ အကြောင်းကို တစ်စမ်းတစ်နား ပြောပြတတ်လေသည်။

သူသည် ငွေရှာဖို့၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ နည်းနည်းမျှ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်။ ကျွန်မမိဘက ကျွန်မကို ပေးအပ်နိုင်သည်လူနေမှုအဆင့်အတန်းထက် မနိမ့်ကျအောင် ကျွန်မကို တင့်တင့် တယ်တယ် လက်ထပ်ယူဖို့ ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားပေ။ သူ့စိတ်ဝင်စားသော တောတောင်ရေမြေကို စိတ်မဝင်စား ခဲ့သည်။ ကျွန်မအား သူ့အားမလိုအားမရ ပြစ်ရသလို ကျွန်မတန်ဖိုးထားသည်။ ဂုဏ်သိက်ခါရှိရှိ၊ အဆင့်မြင့်မြင့် စီးပွားရေး အမြင်ကို စိတ်မဝင်စား တန်ဖိုးမထားသည်။ သူ့အပေါ်လည်း ကျွန်မနည်းနည်းမှ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

' နုက အစားထိုးလို့မရနိုင်တဲ့ သဘာဝရတနာတွေအပေါ်မှာ နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုး 'ဟု သူက ခွပ်ခွပ်တတ်သေး၏။

' မောင်ပဲ အဲဒီ ရတနာတွေကို ပက်ပြီး နေပေတော့၊ နုတော့ ကိုယ်ဘဝတိုးတက်မြင့်မားဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လူသားရဲ့ ခွမ်းအားက သဘာဝ ခွမ်းအားထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မောင်တစ်နေ့ သိလာလိမ့်မယ် '

သို့သော် ကျွန်မတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်အလွန် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကောက်မှုဇာတ်ကို တစ်ရက်ထက် ပိုပြီး တယ်တန်းကမျှ သူ့မစိန်ခဲသလို ကျွန်မက လည်း သူ့ဒေါသကို တစ်နာရီထက် ပို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်ဖို့ တယ်တန်းကမျှ ခွန်အားမရှိ ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အမြဲလိုလို တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သူ့ထက်ငါ အလျော့ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့နှင့်ကျွန်မ တယ်တော့မှ မကွဲကွာနိုင်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သည်။ ဘဝ၏ တန်ဖိုးနှင့် ရောင့်ရဲကျေနပ်မှု၊ အယူအဆ မတူညီသည်။ ချစ်သူ ဘဝကို အချစ်မြဲ ခိုင်မြဲစွာ ပေါင်းစပ်ဖို့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လုံးအမှန်တကယ် ကြိုးစား ခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်နောက်ဆုံး တော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မုန်းတီးမှု၊ မနှစ်သက်မှုများ မရှိဘဲ သွေးအေးစွာ ကွဲကွာ ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တယ်လို့ ကွဲကွာ ခဲ့ရပါလိမ့်။ အကြောင်းရင်း ကို ရှာဖွေစဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ရေရေရာရာမရှိ။ ကျောင်းပြီး သွားသောအခါ ကျွန်မသည် ကျွန်မ ပျော်ရွှင်နှစ်သက်သော စီးပွားရေးနယ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ သူက ကျွန်မ၏ မြတ်နိုးစုံမက်မှုကို လျစ်လျူရှုကာ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်။ ဒေသများသို့ မကြာခဏ ရက်ရှည်လများ သွားရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားက ပူဇွေးသည်။ အချစ်သည် အေးခဲသွားလေသည်။ သူ့နှင့်ကျွန်မသည် မြန်းခနဲ ဝေးကွာ သွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ တရွေ့ရွေ့နှင့် တစ်စတစ်စ ဝေးကွာ သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိ သူက အလျင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သလား၊ ကျွန်မက အလျင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ သလား၊ ကျွန်မမသိ၊ အမှန်ကတော့ သူ အိမ်ထောင် ကျမကျ ပင် ကျွန်မ မသိ ပါ။ သူ့လက်ထပ်ပြီးပြီ ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ဆန်ကျင်ဘက်လိင် မိန်းမ၏ နူးညံ့စွာ ကြင်နာလိုက်လျော့မှု မပါဝင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သူ့ဘဝကို ပျော်ရွှင်အားရနိုင်လိမ့် မည်မဟုတ်။ သိပ်ကို သေချာသည်။ သဘာဝ နိယာမများကို မဆန်ကျင် တတ်သော ပြစ်ရာဘဝတွင် ရှိသမျှ ငွေကြေးနေနှင့် ရောင့်ရဲ တတ်သော သူ့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ပြုရန် ပို ချစ်ပင်သေချာနေပါသည်။

(၃)

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် သူ့ကို အစပထမတွင် ကျွန်မနှင့် အတူပါလာသော ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို ကြိုဆို လိုက်လျော မှုမျိုးဖြင့်သာ ဆက်ဆံခဲ့သော်လည်း သူ့၏ အရပ်ဒေသနှင့်အလုပ် အကိုင်ကို တစ်စွန်းတစ်စ သိရသောအခါ တော်တော် စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ ကျွန်မတို့ ညစာထမင်းစိုင်းသည် ခဏအတွင်း : ရယ်မောသံများဖြင့် နွေးထွေးသွားတော့သည်။

' ကျွန်တော်လဲ Wildlife ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ တစ်နှစ်တစ်ခေါက် လောက်တော့ အဲဒီ ဘဝမျိုးမှာ နေချင်တယ်ဗျာ '

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် တကယ်ပင် စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို အလေးအနက် ပြော၏။ ကျွန်မ မယုံပါ။ ဆယ်ဂရုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ကျွန်မယောက်ျားဘာကိုစိတ်ဝင်စားတတ်သည် ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိပြီးသားပါ။

'ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်ပေါ့ကို ကျော်နိုင်၊ ကျွန်တော့် နေရာက ပြင်ဦးလွင် နဲ့အရင် ပြင်စာနဲ့ ပိုနီးတယ်၊ သံတောင် အထိ သွားရလာရ လွယ်ကူပါတယ်၊ သံတောင် ကျော်ရင်တော့ တောက နက်သွားပြီ၊ ခင်ဗျား လာမယ်ရက်ကို ကြိုပြောထား၊ ရွာက လူတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်ပို့ဖို့ မှာထားရအောင်လို့'

ကျွန်မကတော့ ထမင်းကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ စားရင်း အရင်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ခြားနားခဲ့ပြီလဲ ဟု တွေးနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ က ကျွန်မသိခဲ့ဖူးသော ကိုမြင့်ဆွေမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ကျွန်မသိသည် ကိုမြင့်ဆွေသည် ထမင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းဖြင့် သေသပ်စွာ စားတတ်သည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထက် ပို၍ စားကျင့်မရှိ။ ဟင်းကိုလည်း တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာ စားတတ်သည်။ ယခု ကိုမြင့်ဆွေကတော့ ဟင်းအများအပြားဖြင့် ထမင်းကို သုံးပန်းကန်ပြား မောက်မောက်ကုန်အောင် စားခဲ့၏။ ဇွန်းခက်ရင်းကိုလည်း ကိုင်ကျင့် သိပ်မရှိတော့ဘူးဟု ကျွန်မထင်သည်။ ဇွန်းခက်ရင်းကိုထားသော သူ့လက်များသည်လည်း တက်သိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းကလို ရှည်သွယ် မနေတော့ဘဲ လက်ဆစ်ကြီးမားပြီး တုတ်ခိုင်လာသည်။ လက်ချောင်းများ၏ အရင်းနေရာတို့တွင် လက်ပဝါးမှာ အသားမာတက်နေပြီ။

'ဘယ်နှယ်လဲ နု.....ကိုယ်တို့ တစ်ခါလောက် သွားလည် ကြမလား'

ကိုမြင့်ဆွေ ဆိုသူသည် မိမိနီး၏ ဟိုတုန်းက ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည် ဆိုတာ သိပါလျက်နှင့် ဘာသဘောဖြင့် ပြောလိုက်တာလဲဟု ကျွန်မ စဉ်းစားမရပါ။

'ကိုနိုင်သွားပေါ့၊ နုတော့စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ နောက်ပြီး နုက လျှပ်စစ်မီး မရှိတဲ့ဒေသမျိုးမှာ တစ်ရက်တောင်မနေချင်ဘူး'

ကျွန်မရယ်မော ၍ငြင်းရပါသည်။ သူက ကျွန်မတို့ မီးဖိုပတ်ဝန်းကျင်မှ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို ဝေ့ဝဲကြည့်ကာ ပြီးသည်။ သူ့အပြုံးကတော့ ဟိုးလွန်ခဲ့သည် နှစ်များစွာကလိုပင် ကျွန်မကို လက်လျှော့သော၊ အရှုံးပေးသော အပြုံးဖြစ်၏။

'ခင်ဗျားတို့ဆီက အသားငါး ပေါ့ရဲ့လား'

'အသား အနု ရှိတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ မစားဖူးတဲ့ အသားတွေတောင်ရှိတယ်။ တောနက်တော့ သားကောင်တွေ ပေါတာကိုး၊ စမ်းချောင်းတွေမှာလဲ ငါး ပုစွန် ရတတ်ပါတယ်'

'ခင်ဗျားအဖဲတော့ လိုက်ဖူး မှာပေါ့နော်'

ကိုနိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ ကိုနိုင်ကသူများ အဖဲလိုက်တာကိုသာ အားကျတတ်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကဖြင့် လှော်ကားက ဆတ်ကြီးတွေ အနားတောင် ကပ်ရဲတာ မဟုတ်။

'ဟိုတုန်းကတော့ အဖဲ လိုက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါတောင်အပျော်တော့ မလိုက်ခဲ့ဖူးဘူးဗျ၊ စားစရာ ပြတ်လတ်တဲ့အခါ မျိုး၊ မြို့ရွာ နဲ့လဲ အဆက်ပြတ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဟင်းအတွက် လိုက်ဖူးတယ်'

'ရသလား'

သူကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

'ရတာပေါ့ဗျာ၊ တောဝက်နှစ်ကောင် ရဖူးတယ်၊ ပြောင်တစ်ကောင်ရဖူးတယ်၊ အများအားဖြင့်တော့ ချေနဲ့ဆတ်ပေါ့'

သူ့လက်တွေ့ ကြမ်းတမ်းနေတာ ကျွန်မ မအံ့ကြတော့ပါ။ သူ့မှာ တကယ်ပုဆိုးကြီး တစ်ကောင်၏ တည် ငြိမ် မှုမျိုး ရှိအောင် သူ့သတ်တဝါတယ်နှစ်ကောင်ကို သတ်ပြတ်ခဲ့ပြီလဲ။

' ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အံ့ကြမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က ဇရစ်တို့ မှီတို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကိုပဲ အများဆုံးစားဖြစ်ကြတာပါ။'

' ခင်ဗျားတို့ အမဲလိုက်အုပ်စုမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက်ပါ သလဲ '

သူက ကိုနိုင်ကို နူးစိုက်ခွာကြည့်၍ ခေါင်းယမ်း၏။

' မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ အုပ်စုမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ၊ ကျွန်တော် နေတဲ့နေရာ တွေက ရွာနဲ့ ဝေးတယ်ဗျ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်အရင်က အမဲလိုက်တဲ့ အရသာကို နှစ်သက်ခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က လိုက်ရသတ်ရတာထက် သူတို့ ရဲ့ ဘဝကို စောင့်ကြည့်ရတာကို ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်လာတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က မြို့ပေါ်မှာ နေလို့ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိနေတယ်၊ တောထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေလဲ ရှားကုန်ပြီဗျ၊ ကမ္ဘာ့ ဈေးကွက်မှာ Wildlife ဈေးကောင်းရတာကိုး၊ အခုတော့ ကိုယ့်ကို ရန်မူတဲ့သားကောင်မျိုးနဲ့မှ တွေ့မှပဲ ကိုယ့်အသက်ကို လုပို့ အတွက် မလွဲမရှောင်သာ ကျွန်တော် သတ်တော့တယ်ဗျ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သားကြီးကို အပော်ခေါ်ပါတယ်'

' သား .....ဟုတ်လား '

သူ့မှာ သားသမီး ရှိနေနိုင်သည်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်တွေးမိပြီးဖြစ် ပါလျက် တကယ်တမ်းကြားရတော့ ကျွန်မ နေသား မကျခွာပင် အံ့ကြသွားသေး၏။

' ကိုယ်မှာ သားသုံးယောက်ရှိတယ် နဲ့ရဲ့ '

ထိုသားသုံးယောက်၏ မိခင်သည် ဘယ်လို မိန်းမမျိုး ဖြစ်ပါလိမ့်။

' ခင်ဗျား အမျိုးသမီးက ဘာလုပ်တာလဲ '

ကျွန်မသိချင်သော မေးခွန်းကို ကိုနိုင်က မေးလိုက်၏။

' မိသားစု ဝင်ငွေအတွက်တော့ သူ့ဘာမှ မလုပ်ဘူး ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အတန်းပညာလဲ မတတ်ရှာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်သူက သိပ်အံ့ကြဖို့ ကောင်းတဲ့မိန်းမဗျ၊ ဆင်တွေနဲ့ သူနဲ့ ပိုရင်းနီးတယ်။ ကျွန်တော် ရလာတဲ့ အမဲကို အကောင်လိုက် သားရေမပျက် အောင် သူပျက်ပေးနေကျပဲ '

ကျွန်မအနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ကို သူ မရိပ်မိအောင် ထမင်း ပန်းကန် များကို ခုသိမ်း ရန် ပြင်ဆင်လိုက်မိသည်။ တောထဲသွားနေမှတော့ တောကမိန်းမပဲရမ္မာပေါ့လေ၊ မထူးဆန်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လှများလှသလား မသိ။

' သူက လှ ရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ '

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လွှတ်ခနဲ မေးမိတော့ သူဖြိုး ပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများထူးခြားစွာ တောက်ပလျက် ရှိသည်။

' တောသူဆိုတော့ ငယ်ငယ်က လှ ခဲ့ဖူးရင်တောင် အခုအချိန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိရမယ်၊ အလှ တွေ ဘယ်ကျန်နိုင်တော့မလဲ နဲ့ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝ အားမာန်နဲ့ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို အလှလို့ ပြောနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ သူ တော်တော်လှပါတယ်။ '

ထို့နောက် သူက ကျွန်မယောက်ျားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

'သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော် မိန်းမရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကတော့ သစ်တောနဲ့ ဆင်ပဲ။ သူ့အပေက ဟိုထုန်းက ဆင်ဦးစီးပေါ့။ နောက်ပြီး ဆင်တွေကို လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ အလုပ်မှာ တော်တော်နာမည်ကြီးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမက ကျွန်တော်ကို တောရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အများကြီး သင်ပေးခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော်ထက် ၅ နှစ် အသက်ကြီးတယ်'

ဒါဆို ကိုနိုင်နဲ့ ရွယ်တူ ပဲပေါ့။ ဟင်းပန်းကန်များကို သိမ်းရင်းမသိမသာ ကျွန်မပြုံးမိ၏။ သူတို့ တယ်လို့များ တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင်ကတော့ လိုင်းတူသော စီးပွားပတ်ချင်းဆိုတော့ ဆန်းကြယ်သော တွေ့ဆုံမှု မဟုတ်။

ည ကိုးနာရီတွင် ကျွန်မတူတာသို့ ဖုန်းဆက်ကြည့် မိပြန်သည်။

'ကိုမြင့်ဆွေရေ...ရှင်ရထားက အခုထိ ပျဉ်းမနား တောင် ဝင်မလာသေးဘူးတဲ့၊ နောက် ခုနစ်နာရီနဲ့ ထည့်ပေါင်းကြည့် ရင် ရန်ကုန်ကို သူ့အစောဆုံးဝင်နိုင် မယ်၊ အချိန်က မနက် လေးနာရီပဲ၊ ဒီတော့ ရှင်ဒီမှာ အိပ်ရမယ်၊ သဘောပဲ'

သားကြီးအခန်းမှာ ဧည့်သည်အတွက် နေရာ လုပ်ပေးလိုက်ပါနဲ့

သို့သော် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် တယ်သူမှ ကိုယ်အိပ်ရာကိုယ် မသွားဖြစ်ကြတဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ စကားဝိုင်း ပွဲ ပြောနေခဲ့ကြသည်။

'ဒါနဲ့ ရှင် တောမှာ ပျော်ရဲ့လား ကိုမြင့်ဆွေ'

ကျွန်မ မေးခွန်းသည် ဖြေဆိုရန် ခက်ခဲသော မေးခွန်းမဟုတ်ပါ။ မည်သူမဆို ပျော်တယ်၊ မပျော်ဘူး ယေဘုယျ ခံစားချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ပြောနိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် သူကတော့ ရှိုးစင်းသော မေးခွန်းကလေးကိုပင် နှိုက်နဲစွာ ခဉ်းစား ရပုံမျိုးဖြင့် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

(၄)

'သစ်တောဆိုတာ ဘက်မှာအပ် ထားတဲ့ ငွေရင်းငွေနှီး လိုပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်းသိသားပဲ။ ကျွန်တော်တို့စားရမှာက ငွေတိုးမျှ။ အမြတ်အစွန်းနှစ်တိုးကိုစားရမှာ၊ အရင်းကို စားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တယ်လောက်စိတ်ဆင်း ရဲပို့ ကောင်းသလဲ။ အခု အဲဒီ ငွေရင်းတွေ တော်တော်ကို လျော့နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့က မြို့မှာ လဲနေတယ်။ သစ်ထုတ်လုပ်ငန်းနဲ့လဲ ဝေးတယ်ဆိုတော့ သစ်တော တယ်လောက် ရှိခဲ့တယ်၊ တယ်လောက် ပြုန်းကုန်တယ်၊ တော ကွက် ဧရိယာ တယ်လောက်ကျန်တယ်ဆိုတာ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က သိနေတယ်၊ မြင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့ ပျော်ပါတယ်လို့ တယ်လို့လုပ်ပြီး ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။'

'သစ်တောအားလုံးလိုလို ကျွန်တော် ဧရာဝတီပျော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်၊ ကျွန်တော့ မိန်းမကလဲ သစ်ပင်တွေကို ချစ်တယ်၊ သစ်မာတွေ၊ ဝါးတွေ ကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် အိမ်ဆောက်ဖို့၊ လှေ ထွင်း ဖို့ ခုတ်ခဲဖူး ပါတယ်၊ ကြိုးဝိုင်းပြင် တောနက်တွေထဲ မှာ ရက်တော်တော်ကြာအောင်လဲ သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ က အပင်ကို ကျွန်တော်တို့အတွက် ရွေးတာ ထက် သစ်တောရဲ့ အသက်ရှည်မှု အတွက် ရွေးခဲ့ တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တတ်နိုင်သမျှ တောတွေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်၊ အပင်ရဲ့ အသက်ကို တွက် တတ်အောင် ၊ တောရဲ့အသက်ကို တွက်တတ်အောင် ၊ နောက်ပြီး သစ်ပင်လှဲနည်း၊ မျိုးဆက်နည်းတွေအားလုံး ကျွန်တော် မိန်းမက ကျွန်တော်ကို သင်ပေးခဲ့တာ'

သူသည် ကပ်တပေါ်မှာ အလွန်ရှားပါး တန်ဖိုးကြီး သော ရတနာတစ်ခု အကြောင်း ပြောနေသလို မျက်လုံးများ အရည်လဲ ကာ တောက်ပနေ၏။ သူ့မိန်းမ အပေါ် ထားအပ်သည် တန်ဖိုး လား ၊ သစ်တော အပေါ် ထားအပ်သည် တန်ဖိုး လား၊ သူ့သာလျှင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

တောတစ်တောကို မျိုးဆက်ပို့၊ မြေဩဇာ အနေအထား ကို သိရမယ်၊ မြေဩဇာ အနေအထား ကို နှိုင်းယှဉ်သိပို့၊ သစ်ပင် တစ်ခုချင်းရဲ့ အမြင့်၊ သစ်တောတစ်ခုလုံးရဲ့ အမြင့်ကို တွက်တတ်ရမယ်၊ တကယ်တော့ သဘာဝဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားပို့၊ ကောင်း ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လူသား တွေ ပြန်ပန်တီး ပို့၊ မဖြစ်နိုင် လောက်အောင် လျှို့ဝှက် နက်နဲတယ်၊ ကမ်ဘာရဲ့ အသက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီး .....'

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကွဲကွာ ခဲ့ကြသည်မှာ မှန်ကန်သော အဆုံးသတ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ယခုတော့ ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့်ထပ်တူ တွေးခေါ် ယုံကြည် သော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့၊ မိပြီး ၊ သူကလည်း သူနှင့် ထပ်တူ တွေးခေါ်ယုံကြည် သော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ပေါင်းသင်း ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက အလျင် လက်ထပ်ခဲ့လေသလား ၊ ကျွန်မက အလျင် လက်ထပ်ခဲ့မိသလား ဆိုတာက တော့ သူ့ထံမှ ကျွန်မ သိချင်သမျှ အခြား အရာတို့ ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ကောင်း သော အချက် ဖြစ်နေသည်။ သို့၊ သော် မမေး အပ်ဘူးလား မသိ၊ သို့၊ မဟုတ် သူ့ စကား အစအနထဲမှ ကောက်ယူ နိုင်မည်လား မသိ။

'ကျွန်တော် နေတဲ့ နေရာကလေး က ပင်လယ်ရေပြင် အထက် ပေသုံးထောင်လေး ရာကျော် မြင့်တယ်ဗျ။ မြေပြန့် မှာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်စောင်း မှာ ၊ တောင်ကလဲ ကျောက်လွှာ မြေပဲ၊ ချောက်ကမ်းပါးယံကြီး ရဲ့ အစွန်း ၊ ကွက်လပ်ရေယာ တော်တော် ကျယ်တဲ့ မြေနေရာကလေး ရှိတယ်၊ အဲဒီ နေရာကလေး ကို ရွေးပြီး သစ်လုံးအိမ် ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ကလေး ဆောက် ထားတယ်။ ဒုဠ ဝတီမြစ်ကို ကျွန်တော် အောက်ဘက်မှာ မြင်ရတယ်။ အပေါ်ဘက်တောင်စောင်း မှာတော့ ပေရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ် မြင့်တဲ့ သစ်မာ ပင်ကြီး တွေပေါ့၊ အောက်ဘက် ချောက်ကမ်းပါး ရဲ့ တစ်ပက် စွန်းက သစ်တော အနိမ့်တွေ ၊ အဝေးမှာ မြူဓမ္မ နေတဲ့ မြစ်ကြောင်း ၊ အထက်တည်တည် မှာတော့ တိမ်တွေ ပေါ့ဗျာ ၊ တစ်ခါတစ်ခါ တိမ်တွေက ကျွန် တော် အိမ် ထဲ အထိ ဝင်လာတတ်တယ်၊ သဘာဝ အားဖြင့် တော့ သိပ်စိတ်ချမ်းသာ ရတဲ့ နေရာ ကလေးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ ကျွန်တော် မပျော်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား ယုံမလား ၊ လောကမှာ သစ်တောရဲ့ ခုတ်ပတ် ဆိုတာ တောင် ထည်၊ မစဉ်းစား တဲ့လူ တွေ တော်တော် များ တယ်ဗျ'

သူသည် ထိုလမ်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ခဲ့သော လမ်းတွင် စိတ်မသက်သာ စရာ ရှာဖွေ တွေ့လာသော အခါ လူသည် အကြောင်း မဲ့ ဒေါသကြီး တတ်၊ ရိုင်းခိုင်း တတ်သည်။ သူ့ယခင် ကထက် ရိုင်းခိုင်း ခက်ထန် နေခြင်း မှာ သူ့ချစ်သော တောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တောကို ပျက်ဆီး သူများကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ပထမတန်းစား သဘာဝ အရိုင်း သက်ရင့် သစ်ပင် တစ်ပင် ရဲ့ တန်ဖိုး အတိုင်း လိုချင် ရင် မျိုးဆက် တဲ့ သစ်ပင်ကို တကယ် သဘာဝ က ပေးတဲ့ အနေအထား အတိုင်းပေးထား ရမှာ ပေါ့၊ အခုတော့ မျိုးဆက် ပို့တောင် မစဉ်းစား ဘဲ တောတစ်ခုလုံး ပြောင်အောင် ရှင်း ကြတာ ပဲဗျ၊ ပိလစ်ပီး (နံ) ဆိုရင် ဘယ်လောက် သစ်တော ကောင်း လိုက်သလဲ ၊ ခင်ဗျား တို့ လဲ သိမှာ ပါ ကိုကျော်နိုင် ၊ ဖာဒီနန် မားကို့စ် နဲ့ သူ့ ဆွေမျိုး နောက်လိုက် တွေ ရဲ့ ကြောက်စမန်း လိလိ အသုံးစရိတ် တွေ အတွက် ထောင် နဲ့ ချီ နေတဲ့ အပူပိုင်း သစ်တောခြောက် ဒဂိုယာ တွေကို ရောင်းစား ပြီး သစ်တွေထုတ်နေကြတယ်၊ ဘယ်သူက ဘာတတ်နိုင်ခဲ့ လို့လဲ။ သိသိကြီး နဲ့ ကြည့် နေရတဲ့ အဖြစ်ပဲ'

(၅)

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသော ဘာသာရပ် အပေါ် တဲ့ ပြန် လေ့ ရှိသည်အတိုင်း ကျွန်မ မျက်တောင် အနည်းငယ် စင်းလာ၏။ ထို့ကြောင့် နေရာမှ ခဏထွက်လာပြီး လိမ်မော်သီးများ ထုတ်ယူ ကာ အခွံ နှာနေလိုက်ရသည်။ သားတို့ ရထားများ ပျဉ်းမနား ကို ဝင်လာပြီလား ။ သားနှစ်ယောက် သည် ရထားရပ်ထားစဉ် မြေပြင်ပေါ်မှာ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက် ရင်း ခရီးလွန်ကာ ရထားထွက်သော အခါ ကျန်ရစ်နေခဲ့လေမလား၊ ရန်ကုန်သို့ ရထားဝင်လာသည် အခါ ရထားပေါ်မှာ သားတို့ နှစ်ယောက် မှ ပါ လာပါမလား ။ ကိုနိုင် အပြစ်တင် မည် ဆိုလည်း တင်ချင်စရာ ။ ကျွန်မ သည် မဖြစ်လာသေးသော ၊ ဖြစ်နိုင်ခြေ အလွန်အလွန် နည်းပါး သော၊ ဖြစ်လျှင်လည်း မိမိ ဘာ ယူတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်သော ကိစ္စ များတွင် သည်လိုပဲ စိုးရိမ် ပူပန်တတ်လေ သည်။

' လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် လောက် ကတော့ ကျွန်တော်အိမ် အောက်ခြေ လျှို့ဝှက် ကနေ ဖြတ်သွား တဲ့ ကျားတစ်ကောင် ကို မြင်လိုက်ရပူးတယ်၊ အခုတော့ ကျားတွေ ကျားသစ်တွေ မမြင်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တောထဲ မှာ ဂျော့ ရှိမှ ရှိသေး ရဲ့လား မသိပါဘူး'

ကျားဆိုသော အသံကြောင့် ကျွန်မ မျက်စိကျယ်လာသည်။ ယောက်ျား နှစ်ယောက် ရှေ့သို့ လိမ်မော်သီး ပန်းကန် ချပေးလိုက်သည်။

'တိရု စွန်ရုံထဲက ကျားလိုပဲ မဟုတ်လားဟင်'

'အင်း.....တောနက် ထဲက ကျားကပိုလှ ပြီး ပိုကျက်သရေ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ ခန္ဓာကိုယ် က ပန်းပု ထုထား သလိုပဲဗျ။ တော်တော် ကိုကြည့်ကောင်း တယ်၊ လျှို့ဝီဘက်ထိပ်ကနေ ဟို ဘက်ထိပ်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်တာများ ဘယ်လို အလှမျိုး နဲ့ မှ မတူဘူး၊ ကျွန်တော် မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဆလိုက်တွေ အများ ကြီးပဲဗျ ၊ ခင်များတို့ နဲ့ တွေ့ ပြစ်မယ်မှန်း သိရင် ကျွန်တော် ယူလာ ပါတယ်'

သူက ကျားကို ကြောင် တစ်ကောင်လို သဘောထား ပြောနိုင် သော်လည်း ကျွန်မ ကျောထဲက ခိမ့် လာသည်။ ကျားရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ ရှိသမျှ စည်းစိမ် ပုံပေးလျှင်တောင် သူ့နေရာသို့ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ပါ။ ကိုနိုင်လည်း မလိုက်စေရပါ။ ဘာထူး မှာလဲ ၊ တိရု စွန် ရုံမှာ လည်း ကျားတွေ ရှိနေတာပဲ။

'ဘယ်ထရပ်ကားမျိုး ၊ ဘယ်လို အင်ဂျင်မျိုး မှ မတတ် နိုင် တဲ ၊ သယ် ယူပို့ ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို ဆင် တွေက လုပ်နိုင် တယ် ။ ကြိုး ပြင်တော အစွန်အဖျား ခုတ်ကွက် တော်တော်များများ က မြေညီ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်စောင်း တွေ ၊ တချို့ တောင်စောင်း တွေဆို တော်တော်မတ်စောက်တယ်၊ အဲဒီက သစ်လုံးတွေကို ကားလမ်း ပေါက်နိုင်တဲ့ နေရာအထိ ဂျာကအောင် လျှို့တွေ ချိုင့် တွေ ပြတ်ပြီး သယ်ပေးနိုင်တဲ့ ယာဉ်က ဆင်တမျိုးတည်းပဲ ၊ ဘယ်မြေနေရာက မာတယ်၊ ဘယ်လမ်း ကနေဆင်းရင် ခြေကုတ်မြဲမယ်ဆိုတာ သူတို့ က သိတယ်၊ တောင် ဆင်းမှာ လိမ့် ဆင်းကျသွားတဲ့ သစ်လုံးတွေထဲက ဘယ်လို သစ်လုံးမျိုးကို ရွေးသယ်ရမယ် ဆိုတာတောင် သူတို့ သိတယ်၊ သဘာဝ မြေပြင် အနေအထားကို လူတွေထက် ဆင်တွေက ပိုသိတယ်၊ ပိုရွေးတတ် တယ် ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရာသီ ဥတု ကို ခန့်မှန်း တတ်တယ်၊ ချောင်းထဲကို သစ်မျော ပို့ အတွက် လဲ ဆင်တွေကို အားကိုး ရတယ်၊ မြစ်ဝကနေ စောင့်ပြီး သစ်လုံးတွေ ဆယ်ဖို့ လဲ ဆင်တွေကိုပဲ အားကိုး ရတယ်....

ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့အစည်း ရဲ့ လက်သုံး စကား နဲ့ ပြောရရင် အကောင်း စား သစ်လုံး တစ်ခု ထုတ်ယူဖို့ အတွက် တခြား သစ်ပင် နှစ်ဆယ်ကို ခုတ်လှဲ ပျက်ဆီး ရတယ်တဲ့။

ဒါပေမယ့် ဆင်က အဲဒီလောက် မဆိုးဝါး အောင် ထိန်းပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ ဗျာ'

'ရှင် က ဆင်ကို ကိုယ်တိုင် မောင်း သလား'

ကျွန်မ ပြတ်မေးသော အခါ စကားအသုံးအနှုန်း ရွေးချယ်မှု အတွက် ကိုနိုင်ရော၊ သူ့ရော သဘော ကျ စွာ ရယ်မော လိုက်ကြသည်။ ကိုမြင့်ဆွေ က ခေါင်းယမ်း၏။

'ဒီကိစ္စ ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး နုရယ် ၊ အင်း ...ဒါပေမယ့် သားကြီး ကတော့ ဆင်ကို ဘာသာရပ် တစ်ခုအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စား နေတယ်'

'သားက ဘယ်နှစ်တန်းလဲ'

သူ့သား နှင့် ကျွန်မသား ၏ အသက်အရွယ် ကို နှိုင်း ယှဉ် ကြည့်လိုစိတ်ဖြင့် မေးမိ၏။

'ကိုယ် သားတွေကို အတန်းကျောင်း မထားဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်နှစ်တန်းအဆင့် ရှိသလဲ ကိုယ်မပြော တတ်ဘူး ၊ သူတို့ ကို ကိုယ်ပဲ စာသင် ပေးထား တယ်၊ သစ်ပင်အမြင့် ကို ထောင့် ဒီဂရီ တွေနဲ့ တွက်တတ်အောင် ၊ သစ်တော ဧရိယာ တွေ ၊ တောထွက် တွေ တွက်တတ်အောင် သင်ပေးထားတယ်၊ သဘာဝ ရေနဲ့ လေထု ထဲက ဓာတ်ငွေ့ အချိုးအဆ တွေ ၊ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုက် အန္တရာယ်တွေ တွက် တတ်အောင် ဓာတုဗေဒသင်ပေးထားတယ်၊ ကမ်ဘာ့ မြေထု နဲ့ ကျောက်လွှာ တွေ ၊ မြေဆီလွှာ တွေ သိအောင် ၊ ရာသီဥတု သိအောင် ပထဝီ လဲ သင် ပေးထားတယ်၊ သစ်တော တွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ထောင် နဲ့ ချို နေတဲ့ အင်းဆက် မျိုးစိတ်တွေ ၊ မြေကြီး ထဲက ရေထဲက သက်ရှိ တွေ သိအောင် ဇီဝဗေဒ

သင်ပေး ထားတယ်၊ ဖြန့်မာစာ နဲ့ အင်္ဂလိပ် စာကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရေးတတ်ပတ်တတ်တယ်၊ အောင်လက်မှတ် တွေတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဝန်ထမ်း အလုပ်တော့ လုပ်လို့ မရဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ နဲ့ သင့်တော်သလောက် ပညာကို တော့ သူတို့ တတ်ကြတယ်၊ တော်ပြီပေါ့'

ကျွန်မ သူ့ကို ပါးစပ် အဟောင်းသား ပြင့် ငေးကြည့် နေမိတော့သည်။

ကျွန်မ ၏သားကြီး ကို စီးပွားရေး ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ကျွန်မနှင့် ကိုနိုင် စီမံကိန်း ရေးဆွဲ ခဲ့ကြသည်။ အသက် ၁၆ နှစ် သာ ရှိသေးသော သား ကြီး သည် ယခုဆိုလျှင် စီးပွားရေး ဘာသာရပ် ဦးတော်တော်စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ ဈေးကွက် သူတော့သန့် ၊ ကမ်ဘာ၊ ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ ငွေကြေး လည်ပတ်မှု ၊ ငွေကြေးဖောင်း ပွမှု စသည်တို့ အပေါ် အသက်အရွယ် ဉာဏ်အဆင့် အလိုက် တော်တော် လေ့လာ ပြီးနေပြီ။ ကျွန်မ က သားကြီး အတွက် ဂုဏ်ယူ နိုင်ရန် စိတ်ဓာတ်ကိုယ် ပါ အားသွန် ခွန်စိုက် ကြိုးစား နေချိန် တွင် သူကတော့ သူ့သား တွေကို ကျောင်း ပင် မထားခဲ့ ပါတဲ့။ ကျွန်မ သူ့ကို ဘယ် လို့ နားလည် ရမုန်း မသိတော့ပေ။

' သားတွေက သဘာဝ တောတောင် ရေမြေနဲ့ တော်တော် ရင်းနှီး ကြတယ်၊ ချစ်ခင် ကြတယ်၊ တောတောင် တွေ ရှားပါး တိရစ္ဆာန်တွေကို သူတို့ ထိန်းသိမ်း တတ်ကြမယ်၊ သစ်တော သုတေသနကို ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော် မိန်းမ တတ်သလောက် သူတို့ တတ်ကြမယ်၊ သူတို့ မွေး လာမယ့် သားသမီး တွေကို သဘာဝ အကြောင်း အသက်ရှင် နေထိုင်မှု အကြောင်း သင်ပေးနိုင် မယ်၊ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ် တွေကနေ ကာကွယ် ပေးနိုင် ကြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်း တဲ့ သား တွေရဲ့ အနာဂတ် ကတော့ အဲဒါ လောက်ပါပဲ'

ကျွန်မ မသိမသာ ခေါင်းယမ်း မိ၏။

'ရှင် က ရှင့် သား သမီး တွေရဲ့ အနာဂတ်ကို တားဆီး ပိတ်ပင် နေတာပဲ ကိုမြင့်ဆွေ ၊ သိပ်ကျယ်ပြန့် တဲ့ ကမ်ဘာကြီး ကို သူတို့ သိ အောင် ပွင့် မပေး ဘူး ၊ သူတို့ အတွက် ရှင်ကိုယ်တိုင် ပဲ တံခါး တွေကို ပိတ်ထား တာပဲ'

ကျွန်မ လွှတ်ခနဲ ဝေပန် လိုက်သော အခါ သူက ခေါင်း မာ ခွာ ပြုံး ၏။

(၆)

' အဲဒါတော့ နဲ့ မှား နေပြီ။ ကိုယ်သား တွေ အတွက် ကိုယ် တံခါး ပိတ်မထားပါဘူး၊ အခု ကိုယ် ကျားပိုး အိတ်ထဲမှာ ဘာ တွေ ပါမယ်လို့ ထင်လဲ၊ သားတွေ ပတ်ပို့ ခာအုပ်တွေ ....'

သူက အိတ် ထဲမှ ခာအုပ်များကို စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထုတ် ပြသည်။ National Geographic မဂဇင်း ခာအုပ်များ၊ Environmental Crisis ခာအုပ်များ ၊ အိုဇုန်း နည်းပါးခြင်း နှင့် ဂရင်း ဟောက်စ်အက်ဖက် ခာအုပ်များ ၊ လေထု ညစ်ညမ်း မှု ၊ သစ်တော ကာကွယ်ရေး ၊ ကျွန်မ ပန်းတွန်းလိုက် မိ၏။ လူငယ် တစ်ယောက် ရဲ့ အနာဂတ် ကို သူ့ စိတ်တိုင်း ကျ ကန် သတ် မယ်၊ ခာအုပ် တွေ ဟုသာ ကျွန်မ မြင်ပါသည်။ ကျွန် မ သူနှင့် လက်မထပ် ပြစ်ခဲ့ တာ အလွန် မှန်ကန် သည်ဟု ဒုတိယ အကြိမ် စိတ်သက်သာ ခွာ တွေး မိ၏။

ကိုနိုင် ကတော့ အစအရာရာ လိုက်လျော တတ်သူ ပီပီ ခာအုပ် များကို စိတ်ဝင်စားလှန်လှော ပတ်ကြည့် ကာ မျက်လုံး များ တောက်ပြောင် လျက် ရှိသည်။

' ခင်ဗျား ခာအုပ် တွေက ကောင်းသာ ၊ပဲ၊ သူတို့ ဒီ အင်္ဂလိပ် စာ တွေ ပတ်နိုင် သလား'

' ဝါကျ တွေက ရှင်း တာပဲ ၊ သူတို့ ပတ် နိုင်ပါတယ်၊ တချို့ စကားလုံး တွေကို အတိအကျ ကြည့် ၊ တချို့ စကားလုံး တွေ ကျွန်တော် ကို မေးပေါ့လေ'

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ သုံးယောက် လုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက် သွားကြသည်။ အတန်ကြာ မှ သူက စကားဆက် ၏။

' ဟိုတလောက အမျိုးသမီး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရေးတဲ့ ဓာအုပ် တစ်အုပ် ကျွန်တော် ပတ်လိုက် ရတယ်။ ကမ်ဘာဂြိုဟ် ထိန်းသိမ်း ရေးစာအုပ် နဲ့ တူ ပါရဲ့ ၊ တော်တော် ပတ် လို့ ကောင်း တယ်။ သစ်ပင် တွေဆိုတာ ကမ်ဘာကြီး ရဲ့ အဆုတ် တွေပဲတဲ့ ၊ သူတင်စား တာ တော်တော် ကောင်းတယ်။ စကား ထုတ် စက်ရုံ တွေ ၊ ပလတ်စတစ် စက်ရုံ တွေကြောင့် လေထု၊ ရေထု အဆိပ် အတောက် ပြစ်တဲ့ အကြောင်း တွေလဲ ပါတယ်။ စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းတယ်။ ရှားပါး တဲ့ သစ်တော ကြီး တွေရဲ့ အဖိုးထိုက် တန် မှုကို လူ့ ယဉ်ကျေး မှုကပဲ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက် ပြီ ပေါ့ ။ ကျွန်တော်တို့ အဆိပ်ငွေ့ တွေ ကြား ထဲမှာ နေမှန်းမသိ နေနေကြတာပဲ။ အင်း...ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန် ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ ဓာရင် တော၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင် က အဆိပ်အတောက် ပိုနည်း မှာ ပေါ့။ တာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကာဗွန်ဒိုင် အောက် ဆိုက် တွေကို သစ်တော တွေက ခုပ်ယူ နေတာကိုး။ နောက်ပြီး ဓာတု စက်ရုံ တွေလဲ မရှိ တဲကိုး။ တောနေလူတန်းစား ကျန်းမာရေး ကောင်းတာ အဲဒီ အချက် လဲ ပါနိုင်တာပေါ့'

ကျွန် မ သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက် မိတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မော ကြသည်။

' အဲဒါတော့ အမှန် ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရွေ့ရွေ့ နီး လာနေတဲ့ အ နှုရယ် ကို တယ်သူမှ သတိမထားမိ ကြတဲ့ကိုး။ ဖားစမ်းသပ်ချက်ဆိုတဲ့ စကား တစ်ခု ခင်ဗျားလဲ ကြားပူး မှာပေါ့ ကိုမြင့် ဆွေ၊ ဖား တစ်ကောင် ကို ရေအေး ထဲ မှာ ထည့်လိုက် ပြီးတော့အဲဒီရေကို နည်းနည်းချင်း မသိမသာ အပူပေးကြည့် ။ တပြည်းပြည်း ရေပူလာနေ တာကို ဖားက မသိဘူး။ နောက်ဆုံးအပူကြောင့် သေသာ သွားရော ဒီရေထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ဖားက မစဉ်းစားဘူး။ ဒါပေမယ့် ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေထဲကို ရုတ်တရက် ဖားကို ထည့်ကြည့် လိုက် ဖားက အပူဇက်ကြောင့် ထရန်ပြီး လွတ်သွားတတ်တယ်။ ကျွန်တောတို့လည်း တပြည်းပြည်း အပူပေးခံရတဲ့ဖား လိုပဲ ပေါ့။'

နောက်ဆုံး တော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ သည်။ ယခုမှ တွေ့ပူးသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်သည် အနှစ်နှစ်အလလ ရင်းနှီး ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေ များကဲ့သို့ စကားအမျှင် မပြတ် တဲကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နံနက် ငါးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ် ကျမှ သားတို့ ရထား ဝင်လာသည်။ သား နှစ်ယောက် သည် ကြာမြင့် လှသော ခရီးကြောင့် နှမ်းနယ်မှု အရိပ်အယောင် မရှိ။ ရထား နောက်ကျသည် အတွေ အကြို ကို သူ့ ထက်ဝါ ဦးအောင် ပအအား ပြန်လည် ပြောပြ နေသော သားနှစ်ယောက် ကို ကျွန်မ ပြုံးကြည့် နေမိသည်။ ကျွန်မကိုတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာ မတ်တပ်ရပ် နေသည် ကို မြင့်ဆွေ က ပြုံးကြည့် နေခဲ့လေသည်။

' နောက် တစ်ခါ ရန်ကုန် လာ ပြစ်ရင် မိသားစုပါ ခေါ် ခဲ့ပေါ့'

ကျွန်မက လှစ် ခနဲ ပြုံး ၍ ပြောမိတော့ သူ့ခေါင်းယမ်း ပါ သည်။

'အမျိုး သမီး နဲ့ သားဝယ်လေးက ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ တောင် မရောက် ပူးဘူး။ သူတို့ က စိတ်လဲ မဝင်စား ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် နုတို့ နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ခေါ် ကြည့်ပါဦးမယ်'

' ဒါနဲ့ သားကြီးက တယ်အရွယ် ရောက် နေပြီလဲ'

သူက ကျွန်မကို ခူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့် နေပြီး မှ သက်ပြင်း ရှိုက် ၍ မျက်နှာ လွှဲ ကာ ပြော ပါသည်။

' ဆယ်ကိုးနှစ်'

' ခြောက်....'

ကျွန်မ တို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် တယ်သူက ရှုံး သည် ၊ တယ်သူ က နိုင်သည်ဆို သော မေးခွန်းက အရေးမကြီး တော့ပါ။ ကျွန်မက စောပြီး အိမ်ထောင်ကျခဲ့လျှင်လည်း သူ့ အပေါ် နိုင် စရာ အကြောင်း မဟုတ်သလို ၊ သူက စော ၍ အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်ခဲ့ သောကြောင့် လည်း ကျွန်မ သူ့အပေါ် မရှုံး နိမ့် နိုင်ပါ။ သို့ သော် ကျွန်မ၏ ရင်ထဲမှာ ပြောမပြတ်သည်။ ခံစား မှု တစ်ခု ခု ပြစ်ပေါ် သွားတာတော့ သေချာပါသည်။ ထိုခံစားချက်သည် မကျေနပ်မှု လား ၊ ဝမ်းနည်း မှု လား ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ရေရေရာရာ မသိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြော ပြစ်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့မိသားစု ဘုတားထဲမှ ထွက်လာ သည်။ အခါ လူ အုပ်ကြား မှ မြင့်မား နှာ ထင်းထင်းကြီး ရပ် လျက် ကျွန်မတို့ကို မျက်စိ တစ်ဆုံး လှမ်း ကြည့် ရင်း သူကျန် ရစ်ခဲ့ပါသည်။

၇။

(၁၉၉၄ ၊ ဇန်န ဝါရီလ ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း)

*1;

ulefEshaq;vdf

ulefronfaq;vdfuhtvêrefwðalumu&ðojzpN/ ulefywDef;usi fS
ulefciiri&ifEðolsm;ullaq;vdfN tE&m, fajmijlyð aq;vdfraomu&efw;m;rpjywfvi fZ
Mukpm;clbvnfjzpN/ ulefronfaq;vdfullaq;vdfjzpf rjr i fawmbJ tqyfa i Grsm;
xkvvay;aeonht&m[lyifjriæojzpbN/ ollaomf &, þ&maumi fæonfrin ulefronf
, ckt cseftxdwppwvpa, muhuf0aq;vdfjzwa tmi frqðqmi frpntf%HEH ao:jci fyi jzpbN/
ulefruyjpnf;%a&;nlvmvm;? olr [kvfaq;vdfuyj tvef þ&r/EþbouzG faumi fæwvmvm;
ulefrogy/
ulefrin &ðztaom cspb&nfp; tm;vðvðvð(wpa, muhsvð) aq;vdfæomubrsm;
jzpbu\ / xifcsufwpa, muhfrin q&mOefwpa, muhfrin aq;vdfraomu jci f jzpf[ewlygon/
ulefronfaq;vdfN tetuðrcEð fyg/ pdu&uf wpvdfi ol[mol rðn&mrSxufay;vmonh
rðçleðu awmáo;onf[kxifonf/ wppwvpa, muh %Lufðvð jyeðxkvMlufæom rðçleðu
awmæwmrcbma tmi f qðOg;vðnf[kxi fyonf/
i, fi, fvef uawmh0w/fawG%ky&S faw&Xucpðref uav;rm; \ yðht wð f ...
]] eifigulcsp&ifaq;vdfjzwi[m? aq;vdfuhtlytsp&i fawmh iguljzvwvufi }}
bmnmbnm ajmNunáo; \ / olu wtðvð &, fæmcljgonf/
]] [.. bmqðfvð? aq;vdfu ol[mohewm rjzweð fygðt }} wð
xæmufræawmhulefrtm; paemuðbnftcgwð f obajmav&ðom pum;wptef &ðlygonf/
]]aq;vdfell eiðEþá, muhlla&&awmtr, fç&i fawmh ig aq;vdfuðj/a&ðræaenf ei ðyðrS
aemi fawv&raeðl }}

Munþrf ... 'g[m &, þ&m æmuðajymi fwm qðyr, fhwu, jzpeð fwmv/ obnf ulefrxuf
aq;vdfuhtlytspðljzpeð fygðn/
a, muh;awðnf (olwð aumi fust twðyifvð) tMuyið fwmuðvð0 vufrcEð MUYgvm; [k
ulefroabm ayguððraomtçg æmuðwpa, muhufawmhæmuðwprðajymi fnyð
pnf%ðunonf/ aq;vdfN tjyprsm;? aq;vdfN tE&m, fsm;? aq;vdfalumi h
toubqð%ðaponhaMumufuzG fa&m*grsm;tallumi f oluðajmijyici fyi jzpflygonf/
tqkwuifqm? ajcaxmuðylyonha&m*g? ES/wa&m*g? aogvwa&m*g/
olu yxrawmhalmumu&ðovlycðuðly \ / ollaomf olu vuðawðuso? xlyif
taumi fubm arðvifcsi b jzpbN/
]] wpaelluðwmpðu&uf b, Eþvðell xufæomu&i? æmuðyð tJ Mðst umv
b, fævmuðm&if b, fævmuðmçð Eðf a&m*gjzpeð ðv? 'Mjzpwvðv, fvð oðewh
q&mOefawG b, Eþ&mçð Eðf avmuf aq;vdfæomu fæovl }}
ulefr enfenf pðvðvðr; ygonf/
]] 'Lupðstú "mwðçpðaq;ovðwðsvð&wmrS [kvðluð pdu&ufæomu fðomufenf? 'ð&ð
ywfDef;usi fvxr pdu&uðlyif tm; 'gawðuðv xñfvð&wmaygð wpaell tvdfi 20 qð&if
oð&mçð Eðf uae 12 &mçð Eðf tx&ðv, f }}
ulefronf &mçð Eðf uð&a&m* gawðES fhwðyð twðt usajmzð rjzpeð fæomtçg tm;vðuðvð
pðvðf; jzi fhwðyfvðvðrbn/ aq;vdfæomuðbnf q&mOefrsm; tallumi fawmh rajmcljg/ olu
tenfi, fnyðf
]] 'gjzi h' Lufðrðn ulurðvlygvmaygðenf }}
[þr; ygonf/ ulefr rajzyg/
]] 'gjzi h' Lufðt wðuf uð f ulurðuðvð&xm;vðvðwðv, fuð? oyl qðjzwygðpawmð 'gayr, h
uð fu uðumi fwwðv, fuð rðð&ðfðl }}
b, fævmufrulfrMlufvðvðv

]] jzpvmEh p&m &lvht E&m, ftwLuf p&lpm;&rñell pm&if ab;rñ x&lx&hæwmu
yþvvc&wmaygufn }}
[kulefajzmi fzawmholu bmajmrnf xibv/
]] 'lvþ&lpm;&wmuLu vlb0&ll p&lvly&ñ;p&m &owpctyl}} wñ
ulef bmrsm; ajymEh fyg0ðrñent/
ulef\ onfcþv&wGawm&wmt, ðellvmyð aq;vlyftay: ulef\ oabmxm;rñvnt
wjzn;jznt;yl wifrmvmyð aq;vly&omubrsm; ½Lu&ñ½&lxw&mr&x&lvmonh
tqy&ai Orsm; onf ulef wlv&laq;vly&raomubrsm;\ tqkwxbl rñrðib&muty&aellyðv/
ulef wlv tqkvrsm; olw&alu mi hñrñrðpE&fy&sup&aellyðv/ tuivpfrkvium (uñ lvñ f
tqy&ai 0½&aeolrsm;) ullwm;jrpf ylvlyiñ r&ayr, hyupprkvium(olvpyg;\ aq;vlyrñ
tqy&ai Orsm; ullrvlra&ñi bñ ½&æbrsm;) bufsuleft a&q;ñl&si f&wv Oifvmonv
x&alu mi hæmu&wpa, mu&u&awmhy&xrEþent omLunlyð ratmi jri&omtcg ulefonf
vltcðft a&[ðom clvy&jzi humu& ðjci f jzpygonv
]] aumi&nyð &S fuð lvñ fa&cs, nyð tE&m, ð&ajcv&st;v&st;æw m &S fuð lvñ &ll tçðft a&;y/
u&lyell rql ðb? u&lyft çðft a&;tw&ly&j avmi fçl, ? &S &alu mi hyupprkvium jzpr, h
çp&olr&f&wpa, mu&ll tçðft a&;ullav;pm;wht aeell t&j gu&lv&lav&may;yg?
u&lyq&v&mwht çg u&ly&lpum;ajymvht çg aq;vlyf v&Oraomulygell? &S ð&ly
t&ft çqy&ai &aw&ly&r&csi ðb [kvly&vm;}}
olw&lav&smçlygonv ol&onf 'g [m ulef\ atmi jri&ñr [kvly, çkt ç&ft xð
rñb&wp0ðwpa, mu&f ull&laq;vly&lyw&t mi f ulef rwm;jrpf rpnf ½&Eh çho;b&av/
'g&zi h t&j &aq;vly&q&lv m b, ð&vmu&f q&çmi f t m; aumi fæv&lv/ t&ft çqy&ai &aw [m
v&av&lp&v&u&ll b, lvly&lyi&ajymi f v&ay;Eh lv&lv/ aq;vlyft a&lu mi fu&ll ulef r&ef w&ðr&ñ
"r&ç&ð me&usus p0f pm; z&ll Bu&lp m; çlygonv

aq;vly&uay;Eh ðonht&om&ES hyubouf yxr0&çl& Bu&f ulef ow&km;çl&bn&ñrñ ulef
tv, lv&ef aumi f&olb0 jzponv &þ&lv&ef aumi f&olb0 [kxi&lygonv
ulef wlv&ñ&re&mu&Am jy | me&f pmt&ly&lv0 f oi&æom u&Amav;wpy&ñ f &lygonv tv&lv&yaom
çp&ð&maumi f&æom u&Amav;jzponv r, ð&ç&a&;om;çl&bnf [kxi&lygonv] aq;vly&lv&u&aqmi f
) wñ , ç&x&dulef tv&lv&æygonv

r0, ðb?
r, ç&w&lv&up&ñ
r&ru?
aeyrñ ru&ift m; aom&alu mi h
xm;&w, f t&ç&mat mu&f&ñ
ri&æomuz&lu&ñ
n&ñt em?
a&ð&olr; ES fu&lu&lv&lv&ñ
rc&lav&mi h vly&aq;/
y&ñru?
O&ç&sn&j&lv&py&i&f&pu, ES h
i, ç&sp&arm&ifa&ð&olr; ull
yg;v&lu&lv&v;/

x&lu&Am\ t"ly&th, fu&ll ulef&rt m; jre&f p m q&m&E&þ&á, mu&lu &o&E&þ&rd&j&zi h
z0 ð&ç&S f j&y&ç&lv&mu&lv&ñf ulef r&sv&rd&lygonv wpa, mu&lu y&ñ&ç±w&ly&yo&ç&ç&f&ar&w&u&ll
y&ñ tom;ay; [ef, ð&ç&jz&pn/ q&mu& ajym&jyonf&ñ ....
armi&ñ tw&ly&aq;vly&ly&wht çg olvpyg;ç&lu zu&lu&0, nyð vly&ç&lv m r [kvly&gb? r, &lv&u&ell
z&ft p&lu&ç&lv&myg/ 'z&lu&av;ull&ru&ly&nyð ty&rar;&u&f aey&ð&ellvnt

tyray;&uivmalmumih(q&mu |tm;) [laom bud maxmubonf] &u| [kt "yñ, BaLumi f
&S f jcygonf) r, fuñ ãi ðelly aEãatmir, ht y&matmufnyl xm; clygw, farmi v
zu&ll tññuñ "m;? uwãlu; pwhv uëuãwëll rjzwbcl r, fuñ lwl fã&boñ; ell uluzwlyð
aq; vlyf vlycvmrñ b, ãvmufsm; cãvlu r v jarmi bonfnyg/
aq; vlyf vlyf wlt cgrñ yñcsnëll rcsn&uib;? r, ãq; vlyf rñ yñuav; aw&ll touft E&m, f
vñO uifpi ãpcsi fygw, v ' galumi hyñcsnëroñ b j Ogcñfzluav; ulbm oñc h vmyg/
tif Oa&ñ llawmã&muãewhr, ñ, ãspDð armi ht wãuf r, &ll aq; vlyf v uãqmi fyg/
q&mu t j ðvñ &S f jyaomt cg Etñ b ãr ðy ð v ãr mwwbñ h Eãa Eñi ãom rãf r yñ uav; uñ
jriã, mi fum aq; vlyf v uãqmi fu Asmull cspcbñ/
aemuq&mrwpa, muñ xlu Asmulyi aemu&o wprã jzi h&S f cão; \/
olwpyg; xñ Saq; vlyf zuñ rO, f, Eñ bonhawmorav; wpa, muñ olarmi fuñ
v uãqmi ãy; csi ãomalmuñ h zuft plubm cñ, clygonf aelpOf tvly ES hvurjy wãtmif
½ef ueftou&S ãonhauşawmoluav; rñ zuñ r ð uizñ t cãf ray; Eñ ð aeyrñ v ãf zlvñ f
t cãf r;? aemuñ wpa ãr ñ v ð uñ & wleñ ay; &rñ jzpiñ ntyñ onht cg ty ð mausatmufñ xm; f
zuñ ñ ajc muã o ðã clygonf/
zuñ tññuñ u wãlu; jzi hjzwzñ u wãlu; &ñ aecãf &? r, ñ a&boñ; ES hyi f uysnuod
uluzwlyð vlycñ onf yñcsnëll O, Eñ bonf r [kvf Ogcñfzluav; ul uysnu, m
&pywlyð vlycñ onf awmorav; \ tif O a&ñ llawmã&muñ i, ãspDð armi ht wãuf
aomuãpcsi ñ ãf i rtm; onñ m; r Say; v l ubñ h v uãqmi f aq; vlyf uav; awgjzplygonf/
xlu Asmull u ð r tv ãf oabmucbñ / r, ñ aq; vlyf vlyf ñ tqiñ qilñ jriã, mi bonf
xñ q; vlyf armi ãxã&muãomt cg armi bonf oplyi ð yã t muf oñ [kvf v l uif &S f onh
wpa&mrñ r zñ & u zñ & uif wrf ru pñ ½ lu zñ v ãf q ã v c h y v ã r ñ / armi ht wãuf
paq; vlyf onf tif Oa&ñ llawmã Saq; vlyf wãx u y i f cã ray v ã r ñ / xlu bñ u ð r awñ lyð
E ð uñ l un E t cã z y gonf

oñ onf r, ãcñ aq; vlyf v uãqmi fu Asmalmuñ h u ð r aq; vlyf aomuñ un t csi p ð v f
ay: cã z y gov m;? vñ O ray: cã z y g? wpa, muñ, muñ uñ aq; vlyf v uãqmi ãy; csi p ð vã &m
ay: cã z y gov m;? vñ O ray: cã z y g/ u Asmñ u ð r t wãuf l un E t z g f @m& ð v p ly ñ ñ m j z p ñ /
xñ jyi fu Asm\ um& ebnf u ð r t wãuf tv ãf & w v qñ aumi ãom * ð v o ð o w p c b ñ j z p ñ /
u ð r v ñ f aq; vlyf raomu t csi ð u ð r \ twefãzñ fã, muñ; av; rsm; vñ f r, ãcñ u Asmalmuñ h
aq; vlyf raomu jz pñ lyg/
oñ onf aq; vlyf u ay; Eñ bonht & om ES hyubufi ' kvd t Buñ u ð r ow ã m; r ñ onht cg
tajcã awp r ã ajymi f oñ; ygonf
u ð r w u ð vã u smi f o b O r ñ]] * ð v ð m j [k trn & aom ½ ly & S Zmwñ um; w p c r S
Munfv l u & onf t r ã o r ð oli, csi f E pã, muñ m; r S j z p iã om ci w G ã om t c p uñ
' kvd ur ð p pã aemu t j z i h Zmwñ v r z ð xm; onh ½ ly & S v awmfv ãã & or m; Zmwã u mi f t r ã o r ð
* ð v ð m j z p f r i f o r ð Ameuq m & u f * a & uã u o ½ lyã qmi cñ / oli, csi f p mã & q & m r
v ð v ð eft jz p f * ã f z ã f gu o ½ lyã qmi cñ / * ã f z ã f gonf ½ ly & S f x l w ð f v u E ð p u E S h
Owñã & onf (* ð v ð m j z p f m t a l u mi f twly ð v ð k u l e r x i b ñ f r a o c s m y g) * ã f z ã f gonf
v u E ð p u ½ l u & i f p ð u & u i u l z b ñ onht cg tv ã l un h u mi f \ / u e l p i p ð u & u i f k
u ð r x i b ñ / w p c g w p c g o lã & ñ y ð a o m p m & u f u l v ñã c s q k v ñ ð i u m t r l u j c i fã w m i f x b ñ
y p c s l y ð a' g o l u ð u ð p l v v l y ð ñ; p ð u & u f u l t q u i r j y w f a o m u f s u f a c g u f w l c g u f y e f
v r fã v ñ u p O f p m; v l u ð a o m u f u p p ð u & u f u l lã ' g o w B u ð x ñã c ñ i ð f o w l y ð
v u E ð p uã & ð x i l ½ l u v l u ð * ã f z ã f g \ v l y ð ñ; r r s m; tv ã l un h u mi f y gonf
xñ ly & S f uñ l un h y ð onht cg u ð r r ñ w p c g r S j z p z ñ onht c ð m; c s u f t o p i w p c k & v m o n f
, clyewã w ð i f t ñ w l e f v l y p & m a u mi ãom c ð m; c s u j z p ñ / 4 i f r ñ * ã f z ã f g v ð
p ð u & uã o m uñ h v ð w ð i f v m j c i f j z p l y gonf u l c j ñ & ñ; p ð u x ñ t cã l u u ð r o n f p mã & q & m
ay g u p u a v; j z pã e l y ð * ã f z ã f g v ð v u E ð p u E S h p m rã & a y r, h v u j z i h p mã & & i f
p ð u & u z ñ v l b ñã v / u ð r o l i, csi ãã, muñ; av; wpa, muñ u ð r z ð h j y m a w m h o l u

rxlqefaom rsuEhijzi hacgi; nwl\ / olu\ lwlvn\ tbnwlefu pdu&uabomu aeol
jzpon\

] aomuNunayg[m? BuLu&iqubomu? rBuLu&i&yvLu? ei bmaq; vdybomurv?
igO, fmay; r, f}

] uelwfaomu tsiw, f}

[kulefajmawmh ol rsu\ hyl; ofr; \ / ulefwll au smi f; obOwlefu ig; oHv? *fayav; , m;
py, &S ? 't, m? caygi fES h uelwpon haq; vdyrsm; &bn\ vylupx 1/2 Luclul ulefr
rllum; ztao; yg/ uelwfpdu&ubonf awmawm fapsu b ov m; awm h rod ulefr uawmhwll frf wll
e, f pOof r *Zi faw&rs uelwfpdu&uabumuji mawG\ t Elynmq qmi fhaemuf vLu tsi &mu
*set zef gES hu sawmh vlv\ p wlygo fr; jci f jzpon\

] at; yg[m? igO, fay; vLu ygr, f}

nu sawmh obnf ulefr ES h wptcef wntae oli, tsi f (olc; p b) rSwqi hu elwlf
pdu&uivpbt ay; vmon\

pdu&uN yxrO q\ t &om rñ cg; oDr Eblum acsmi f t qwfrjywf qllrd t mi f oDofr; jci f
jzpon\ b&m; a& .. awmawm qllwht &omygv m; / ulefr awmawm p wlysu f ofr; cñ / oHcomf
ulefr onf jznf jznf tsi f wptcef tsi f em; em; i aomuNunon\ ig; vdybavmu f
aomuNunly dawm t &om r qllawm bt [kxi vmon\ onf ES lyi f ulefr onf pma& wmu
enfenf pdu&uabomu jci f [hom trl upx\ t m\ 1/2 mu baeoniu rsm; rsm; ? xlbO jzi hu elwlf
pdu&ufohav; bt ulefr onf x doli, tsi f rsm; \ t vlvLu clralumi hu lefr oHav; ywvavmu f
rlluclygon\

aq; vdyf[m awf vlv\ y aumi fwm [hom pum; uHlum; czt on\ ulefr o\ b abmrw tsi yg/
aq; vdybomu lyba& cñ hom Owlvpy\ frñ] rllukvpuOll f oH vrfavmu jci f } [kxi bn\
pdu&uif m t xDu eblwpa, muft wlu f tazny\ bmrñ tawGrsm; Oiclyz on\ oHcomf
pdu&u xuyll aumi faom tazmrñ pmtlyzponif kulefr t rset wll fjri bfr; ygon\
pmrsm; rsm; zwfr sulefr tawGrsm; rsm; &rfaygll bompmtlyfr szwll pdu&uif xll baomu ae vll ulefr
bmawGawGwwfrñ v\ t Elynmw pck t wlu f tawG qlbnfrñ t Elynm ypint; wptc x\ f om
&Eñ on\ pdu&uiu ray; Eñ ? t&uu ray; Eñ ?

pdu&uabomu wll wlu f ulefr rñ bmt u\ t jrwrsm; &ov\ kulefr p p p awGawm Lunclawmh
bmr f &yg/ qll\ hvm r qll\ hvm tomxm; O\ ulefr t wlu f x\ jcm; onh tu\ fausZ\ wptc rS
r&cñ t macgi pyjci f? acsmi f qlljci f? olwpyg; t m\ 1/2 lup&mbO oH a&mu b jci f? tu\ awG
pmtlyawfrñ aq; vdyf baejci f? pum; ajymont cg t mclwv fr Saq; vdyf el pbaeoniu ll
uH lu\ lwll yif rE p ll jci f 'gawbom & clygon\

aq; vdyf[m apmi lqll f &olwpa, muft wlu f ab; uae rñ Dai Da t mi f apmi ba&ñ ufvLu fay; wh
tazny\ x\ pum; uH ulefr t m; aq; vdybomu on h c p olwpa, muft tallumi fjz on\
xll cg h annover Street Zmw lum; rñ riom; , &p q elz\ wpa, muft
wpz ubow t; p olu ll bwp lum; rsvi wll uae apmi baon h 1/2 y&S fyu lu wptc ulow & ofr; on\
(o\ ybaon h ajr yi frñ pdu&u wlvwG wpy ll u\ jz pbaeoniu ll lum; nS fyu lu jzi h jycñ)
[kwfrñ yll kulefr awG clygon\ riom; \ qll qmi fralumi h xi yg&v\ oHcomf
pmtly wptly zw&i faum apmi h w r & bt vm; ? pmtly f [m t v\ baumi f wll tazny\ k
qibajcay; Lunon\ ou lyll i acgi f, rfygon\

] t\ t wlu sawmh pmtly u o\ y aumi f v\ e ofr; jye b& mci f aS o\ y aumi f v\ e faawmh uH l c p ol
a&mu f vmovm; ow r x m; r d opwvaumu bfr; ov m; rod oapsO, fye f mvm rjri f vLu & i v\
oD, lwll xlyf tyllawGo, f z ll bu Eñ ? t\ ba&mu sawm haq; vdyfr saumi fwm?

aq; vdybomu & i f [k\ bnbnf v\ f Lun Eñ w, ? olu ll jri Eñ w, ? ay; vLu p&m& & i f
ajy; vLu v\ w, ? aq; vdyf qllvm t cksut si f xll acslyd t m\ 1/2 wlvLu v\ w\ & w, f }

ulefr 1/2 wlvLu & uif bn jye b jym & r f rod t mi f p wv' m v\ us ofr; clygon\

] tH ... ulefr wll r e f rawG t wlu f awmh vG ft wlv &, ? xD&, ? pmtly &, f t\ gaw [m
t v\ baumi f wll taznaw b, blul f sbm t E&m, rS ray; wh tazn aumi fawv aq; vdyf qllvm

p0v' mwfaystn bawG twLuywlvwm }
 oltm; rEfiEl batmif ZGvajmawmhO&, farmclonf
 ] [kvluU uReawmf ci A5m; avmuf p0v' mwf rmbt; vll ajmcsi fajmyg? aq; vylf[m
 uReawmfvll twLuwnt azmfy) } wll
 tJ Bq; vylf[m bmaumi f; vllv? aq; vylfaomuUunhaeonhumvwlef; u wpreuf
 ulef tJ&mx cef r&ex Lunhronit cg ulefrsuivlawGyl nlnphawm? rsufvhab; u
 ta&; taLumi fawGay: vmvm owdkm; rbnf tJg aq; vylfaLumi f i, &G Nyd ylyfaomu
 enfyg; aeao; onhret; uav; wpa, muftwLuf rna ElystruUllcaifajcmuivmaom t&monf
 rna&eolyifzponfr [kvlvm;/
 avmlyd? ig' p0u&ufuU vitypvluawmr, /
 ulefr twLuf p0u&uN qluU\$ uUwLu/ kUwlvquay; vluonhvlemwpa, murfn
 ajcaxmufyfaom a&m* gonf jzponf / aofallumrsm; rmjci? aofallumxtSaoofcuav; rsm; zih
 ywlvqUum aofravthujci fponhtalLumi frsm; allumi hajcaxmuN t p0vft yll fuav; rsm?
 wpb0; rsm; aoqll0fr; aoma&m* gjzponf / jzpbw0 fajcaxmurfn at; Nyd aofravthuzl&B&N/
 Lumv mawmhajcaxmuonf ajcmufoonthpium ylyofir; onf / xh&m* grst onf p0u&u falumi h
 aofallumrmoirsm;? uifapmi pp0m; rsm;? ywa&mi B&rsm;? axmi Dg' grsm; ponjzih tN jwrf
 rwlwv&yaeofrsm; rfn jzplvwbonf [kpmoi&onf / xhllu vemuawmhxluU0 t vlyES h
 ouqll faom talLumi frsm; r&f on t" u talLumi t t&ifrfn p0u&ufuU
 tqurjyfaomu fci; jzponf / xvlemuU' tqplem; qll Sajcaxmu fzwll ubvlu&onf
 xhllu ulefrawmfawmf wlefyfacsmutsm; ofir; clygonf
 ulefr tm; aq; vylfaUallumuU/ Bemlunf; rfn rlef w0ofir; apaom t jzpt ysuwptc&B&bnf
 ulefr b, fawmr Sjyefajmcsi faom jyeli yifrawGcsi faom t JruUqllwptcyg/ ulefr rci onf
 tqkviuifqm a&m* gjzi hrcslv&da0' emclpm; um ulefr vuay: rfn aoqll0fr; jci; yi jzplygonf
 arar rqlr Darar rfn tqkviuifqm a&m* grjzplyfr; n lumvawlu tqkviuifqma&m* guU
 ulefr onf p0u&u ES lom wll jri fawB&N / tqkviuifqma&m* g jzphaomt alLumi frsm; teuf
 p0u&ubnf t xi&fr; qll jzponfr [kvlvm;/ araronf b0w0 f p0u&u wptvylr S
 aomuU0fr [kwf aq; ayghvylubm p0omuU0 jzponf / xhLumi harar rfn jzpeU faom
 tqkVES hyubulon ha&m* grsm; uU&0az p0fpm; p0u tqkviuifqmuU ulefr acgi; x h S
 z, fxlwfxm; clygonf / 'gayr, hararonf tqkviuifqma&m* guU cclpm; c& \ xll c&onf
 ulefr b0w0 faq; vylfuU trlef qll talLumuUqll c& jzplygonf /

qu&e] tJ dtwLuwawmh pmtlyu olyaumi f; vef; ofir; jye&mc i AS olyaumi f; vef; aeawmh
 uU' c; pbl a&muivmovm; owf x m; r0 op0vfaumufir; ov m; r0 obaps0, jyelvmvm
 rjri vluU&ivlo0, wlt xlytyllawGo, izl rbuEh? tJ ae&musawmhaq; vylr Sauim f vm?
 aq; vylfaomu&if [t bnonf vs f LunEh lw, ? oluU jri Ehlw, ? aly; vluU p&m&E; if
 aly; vluU &w, ? aq; vylqllvm t c&utsif; xhacsllyd t m/ jzvwlvluUvll&w, f }
 ulefr 1/2 kwlv&uf brijyebjym&r&f; rod t mi f p0v' mwf usofir; clygonf
 ] tll ... ulefr wll r&frawG twLuwnt vG; ftv&e, ? xB&, ? pmtly&, f tJ gawf [m
 tv&faumi f wh tazna w0 b, blul f S bmt E&m, frSray; wh tazna uumi faw0 aq; vylqllvm
 p0v' mwfaystn bawG twLuywlvwm }
 oltm; rEfiEl batmif ZGvajmawmhO&, farmclonf
 ] [kvluU uReawmf ci A5m; avmuf p0v' mwf rmbt; vll ajmcsi fajmyg? aq; vylf[m
 uReawmfvll twLuwnt azmfy) } wll
 tJ Bq; vylf[m bmaumi f; vllv? aq; vylfaomuUunhaeonhumvwlef; u wpreuf
 ulefr tJ&mx cef r&ex Lunhronit cg ulefrsuivlawGyl nlnphawm? rsufvhab; u
 ta&; taLumi fawGay: vmvm owdkm; rbnf tJg aq; vylfaLumi f i, &G Nyd ylyfaomu
 enfyg; aeao; onhret; uav; wpa, muftwLuf rna ElystruUllcaifajcmuivmaom t&monf
 rna&eolyifzponfr [kvlvm;/
 avmlyd? ig' p0u&ufuU vitypvluawmr, /

uleftwufpdu&uN qllustulwululurwquay;vubonhivemvpa, murfn
ajcaxmufyfaom a&m*gonijzpbon/ aofalLumrsm; rncif? aofalLumxLSaoGcuav; rsm; jzih
yufvqum aofravoujci fponh taLumi fsm; allumi hajcaxmuN t p wvityl fuav; rsm?
wpb0; rsm; aofqho; aoma&m*gjzpbon/ jzpbw0 fajcaxmurfn at; Ny0 aofravouu/ m&N/
Lumv mawmhajcaxmubnf ajcmao0n h pium yly0n; on/ xh&m*gr0n f pdu&u0aLumi h
aofalLumrmoism;? uifapmi fppom; rsm;? ywa&mi & rsm;? axmi Dg' grsm; ponjzih t h wv
rwlvw&yaeoism; rfn jzplvwon [kpmoi&on/ xh0ellu vemuawmh xLub0 tvlyES h
ouq0 faom taLumi fsm; r&0 on t "u taLumi f t&i f rfn pdu&uul
tqurjyfaomufci f jzpbon/ xlvemul' t qplm; q0 Sajcaxmufzw0 ubvlu&on/
xh0ellu ulefa wmfawmf wlelyfacsmutsm; o0n; clygon/
uleft m; aq; vlyulalLumu/ BemLun f p0n rlef w00n; apaom t jzptysulvpt&0n/
uleft b, fawm rSijefrajymcsi faom jyefi yif rawGcsi faom tyruqlwvptcylg/ ulefr0ionf
t qkwuifqm a&m*gjzihrcsv&da0' emc0m; um ulefr vufay; rfn aofqho; jci f yijzplygon/
arar rqrDararfn t qkwuifqm a&m*grjzply0n; rLumvawu t qkwuifqma&m*gu0
ulefronf pdu&uES0m w0 jri f av&N/ t qkwuifqma&m*g jzphapaom taLumi fsm; teuf
pdu&uonf txi&0n; q0 jzpbonf r [kwlv m; / araronf b0w0 f pdu&u0vplvyrS
aomut0r [kw/ aq; ayghvlyubm p0aomut0 jzpbon/ xh0aLumi hararfn jzpe0 faom
t qkwES hyububon ha&m*grsm; u00&0azp0fpm; p0u t qkwuifqmu0 ulefracgi f x f S
z, f xlvxm; clygon/ 'gayr, hararonf t qkwuifqma&m*gu0 c0m; c0\ x00 c00n f
uleft b0w0 faq; vlyul t rlef q0 taLumu q0 t c0 jzplygon/

araronf touq, b0E0f or0 t&G r0i uG kv00ft xdaq; vlyfaomub0n; clygon/
tqurjyfaomub0 [kvnf rajymE0 lyg/ aq; ayghvlyul0hav; z0n z00/ LuNy0cPc?
t0ru0pawvly? wptcgyely0 r0n0omuf ararwphaellwphaell aomuE00r0
aq; vlyft a&t wuf rfn ig; vlyaygh t vefq0&0vlyg/ o0aom E0faygi f av; q, fustf
aomut0n h ta&t wuf ullye0v0u0n0awmh renf vSgvm; [ku0ef wlelyf r0n f
araraq; vlyfaomu0v mu0 ulefr t r0 r0 w m; jrp0zsmi f zsc0t \ / tx0jzih
ulefaq; wu00v f aumif ob0 aq; vlyN t E0m, f u0rsup0&0a t murfn jri f ae&on h
umvrsm; q0 jzplygon/ araru acgi f rmon/ o0r [kv0 onf r0 t E0m, bu0v00n f [k
r, E00 fvm jzpcsi jzplygv00n f
}} arar aq; vlyfaomu0ae&if or0 q&m0er vlyawm0? aq; aumif uae x00lypvlurfn aemf }}
[kaemub0n f onf yif t Luylu00 n0 f ajcmut0t; ygon/
araru Ny0Ny0hav; yif&i f q00 c0N/
}} nnf b0twuf nnf [mnnf, p0fpm; aygh t? iguawmhaq; vlyf rjzwe0 f aygifi }}
uleft aLumi f aLumi jzih usq00n; c0t; ygon/ vupowawmh ulefr \ aq; vlyvm; q0
wlu0zuba&onf [w0ef uwnfu r00rvS ta&; e0r0clygvm; / ulefr c0p0i0vG f wmaom
ulefrulvnf c0p0i0vG f wmaom v0rsm; u0lyif0 ulefr rpnf; 0E00 c0n0aemuf ulefr
b, b0ftay; r0rsm; pnf; 0E00 f ygrn0nf / b, f vxlul0um0G E00 f ygrn0nf/
aq; vlyftay; ulefr t 0ay; vlu0awmh r0v m; /

Lucy Strile pdu&u0aLumjmr0n 0ly&n0ur f wrfaom aumif b00 f qe0qef ynm0yfrww0n h
[ejzihcy00 f 00 f a, murfn; wpa, muN pdu&uftay; wG f wmrul0ow0m; r0n f
pdu&u0c0y0 r0erwpa, mulu0n h vubon h t0un0n at; w0t; pu0 r0 f [m
pdu&u0avmuf p0v r0 r0 r0 g0b0u0n [faom rx0v&0t0un f b, f avmufsm;
aLumj mwwvlyfygov/ o0w0n f t Elynmu0ow0 t u0ft wuf aumu0sp0n yg; ey0n
t00kswv0avon/ wphaellwphaell a': vmoefaygism; p0n t ulefr uscll xyumxyum
aLumj maelluonul0axmu0v0fow0N t0ift E0a00n f tjrwa0n tv00nf yg; aom
&m00 E0efom&0v00n f [k, q&ygon/ 'gaLumi f vnf &efulefr00 bwplum; r0v0v0 f rsm;

c&D&on&f&sm; em;ae xll&apmi&f&el&tr&tt&um&sm; xll&cl&sm; jyl&v&ly&ay;jcif; jzpr&fi&ayg& wc&ll
rw&u&ts&u&f&w&won&h&h&h&om;om; t&b&u&B&u&D&om;u p&u&uf&u&f&ur&P&om;u&ll&aus&Z&tyif
wi&ao; \ / armi&ri&f&u&D&om;w&ll&aus&Z&all&umi&h&t&ck&ll&ae&dy&x&h&em;&ayw, f&w&ll&u&f&er&w&ll
jre&f&m&E&ll&fi&bn&f&p&u&uf&ta&omu&E&ll&iq&ll&E&ll&f&sm;w&ll&f&wp&ck&t&y&g&t&O&ij&z&pon&/ wp&en&f&t&m;ji&h
jre&f&m&E&ll&fi&bn&f&ow&ll&az&mu&on&u&D&ij&z&pon&/ jre&f&m&E&ll&fi&S&ai&f&sm;p&h&ow&ll&ur&P&om;b&ll
O&i&f&on&/ wp&x&mi&f&i& wp&lus&y&f&e&ay;w&mu&ll&u&f&er&w&ll&aus&Z&wi&f&e&m&r&v&ob; [k
u&f&er&aj&m&j&y&c&f&y&gon&/ t&u&ll&ur&P&om;p&u&uf&ur&P&om;u w&mo&f, l&usi&f&y&ay;aom
a*gu&b&D&ly&fi&f&ab&mv&ly&fi&f&pw&w&ll&pon&f&ays&f&f&f&ES&h&t&m;upm;y&f&sm;u&ll&j&yn&b&v&x&lu
aomi&f&aomi&f&zs&aus&Z&wi&f&t&m;ay;ll&u& \ / r&f&w&ll&t&w&uf&t&q&f&sm;u&ll&r&f&w&ll& y&ll&q&ji&h
wi&b&f&j&zel&j&Z&ay;aom u&ll&ur&P&om;t&m; aus&Z&wi&f&ae&on&h&t&j&z&p&y&gv&/ pup&ot&w&uf
u&f&er&b, f&ll&S&r&k&v&m&ry&f&E&ll&fy&/
u&f&er& \ w&f&w&rav&r&sm;teu&f&w&E&f&a, mu&f&h&p&u&u&f&om&u&f&ael&u&ly&j&z&pon&/ wp&a, mu&u
q, f&we&f&at&mi&f&ump? wp&a, mu&u& q, f&we&f&aj&zn&ob& olw&E&f&a, mu&p&v& \ taz&aw&u
aq;v&ly&f&O& raom&u&ly&/ olw&ll&on&j&z&p&v&ll&aq;v&ly&aom&u&si&u&ly&gov&/
]] om; ... aq;v&ly&aom&u&w&m&om;r&h&bm&aw&f&sm; tu&f&aus&Z&j&z&p&ov& bmt&om&aw&f&ov&
aq;v&ly&all&umi&h&om; b&aw&f&at&mi&f&ric&ov&ll}}
u&f&er& wp&a, mu&p&u&ll&ar&ll&un&t&cz&ty&gon&/ olw&ll&a&a&&m&sm&raj&E&ll&fy&/
]] aq;v&ly&f& [m&v&ll&tou&f&t&E&ll&u&ll&j&z&p&ap&E&ll&f&vm&om;rob&t&vm; }}
]] tar&u&e&ll&O&a&m&y&r&h&v&aw&G&aq;v&ly&raom&u&u&aw&mb&om;? b&n&j&z&p&v&ll&xi&f&v&
aq;v&ly&all&umi&h&tou&f&ow&ll&v&aw&G&aomi&f&el&ob&f&el&c&ly&D&sm;v&ml&u&v&ll& olw&ll&q&f&h& bw&f&um;ay;r&h
aq;v&ly&raom&u&f&? v&r&f&h& aq;v&ly&raom&u&f&? aq;v&ly&raom&u&f&v&v&ku&aw&mi&f&q&v&ll
pn&f&ur&f&O&ya'aw&G&v&ly&f&x&m;&w&m? v&w&p&a, mu&f& [m&oll&t&f&f&ny&oll&t&cef&x&f&ny&/
aq;v&ly&aom&u&f&f&f&ov, f&olw&ll& [m&wp&E&ll&fi&h&ll& aq;v&ly&u&ll&q&e&u&si&ael&u&ly&D&t&f&v&ll&t&ce&f&h&h
te&w&v&ll&t&a&f&t&m&E&ll&fi&h&om;aw&u& p&u&uf&u&ll& [e&u&D&wp&f&om;e&ll&r&ll&f&ll&f&ll
aom&u&ly&ael&u&w, f&olw&ll&q&f&h& ra&m&i&f&aw&mh&v&ll&te&w&v&ll&E&ll&fi&h&w&u&ll' p&u&uf&u&f&aw&G
v&h&ob&f&v&mw&m? 'u&v&aw&u&t&E&ll&u&ll&t&E&ll&u&ll&f&e&f&rob&t&? w&ll&ur&uf&f&ael&u&w, f&
&S&u&p&am&u&D&om;& f&olw&ll&u& te&w&v&ll&E&ll&fi&u&ll&t&c&O&au&mi&f&q&v&ll&D& [m;a&el&u&r&h
b, f&av&mu&f&t&c&cu&f&z&ll&aumi&f&ov&om; r&S&u&b&t&vm; }}
u&f&er&w&aw&G&r&S&u&f&w&v&cy&/ olw&ll& [w&f&f&S&u&f&aumi&f&f&f& rob&t&fy&/
]] om;& f& p&u&uf&u&f&om&u&f&v&ll&v&w&p&a, mu&f&p&w&ll&us&ob&f&r, f&olw&ll&f&f&ob&f&r, f&v&ll
xi&f&v&vm; [i&]]
]] b&m&, f&ll&r& [w&ly&gb&t&te&w&v&ll&om;ub, f&ll&f&sm; aer&v&v&ll&aom&u&ll&un&f&w&my& }} [k
w&lu&av;u&aj&zy&gon&/
]] [kv&ly&D&t&f&aw&mh&w&u, f&aom&u&ll&un&f&w&mh&om; b, f&ll&f&om;&ov&ll}}

u&f&er&w&u&ly&f&pp&tr&it&f&mj&zi&f&w&e&ll&q&v&p&f&aj& \ /
]] om;u&ll& f&om; wu, f&a, mu&f&h&u&D&wp&a, mu&f&v&ll&f&om;&w, f&}}
b&f&om; ... b&f&om;/ u&f&er&u&ll&b, f&ol&S&rui&h&E&ll&f&aw&mh&ob&v&m;/ wu, f&a, mu&f&h&w&p&a, mu&b&O
a&mu&f&z&ll&v&li, f&u&av; wp&a, mu&f&aj&cv&f&f& b, E&f&v&f&f&v&f&f&rv&/ b&aw&u&ll&ll
&i&f&q&ll&f&aus&f&z&w&rv&? b&mp&ov&f&'m&v&aw&G&ar&f&rv&? b, f&t&usi&f&aw&G&usi&f&rv&/ olw&ll&u&ll&b, f&ol&S
&f&f&ry&ay;E&ll&f&aw&mh&ob&v&m;/ u&f&er& pup&ot&w&uf&b, f&oll&u&ll&t&m;u&ll&f&rv&/
u&f&er& aw&mh&aw&mf&p&v&f&'m&v&us&ob&f&ry&gon&/
c&p&ol&a, mu&f&h&aw&G&aq;v&ly&u&ll&p&v&r&f&ae&cl&on&u&ll&olw&ll&u&ll& f&yl&f&t&c&f&t&a&f&t&j&z&p&f&w&p&iq&i&f&av&h&h
v&ll&f&av&sm&ay;cl&om& u&f&er&on&f&u&f&er&w&lu&av; aq;v&ly&aom&u&ob&h&t&j&z&p&f&f&aw&mh
v&ll&t&cl&f&t&a&f&f& [kr, f&q&E&ll&f&aw&my&g&/ olp&ml&un&f&om;y&f&h& aq;v&ly&aw&G&cs&f&ac&sz&u&f&q&v&v&f&f&yp&f
ol&u&ll&f&ac&qu&f&u&ll&em&usi&f&at&mi&f&v&f&f&q&ll& av&oll&f&mm&ji&h&q&ly&ai&gu&f&i&rf&? x&E&S&u&f&u&ly&kv&/
en&f&tr&f&r&f&ji&h&w&m;j&r&p&f&ll&f&ru&yn&may;a [maj&y&mon&f&en&f&u&ll&ro&f&om&to&f&ly&f&y&gon&/ ol&f&om&f
u&f&er& r&u&p&at&mu&f&S&ays&mu&u&G& f&ob&h&on&f&t&cg&v&u&zu&f&n&f&q&ll&f&f&h&? aus&mi&f&O&ef&x&h&h&?
u&ll&f&S&f&t&ob&f&v&r&f&h& ol&aq;v&ly&raom&u&f&gb&t& [ku&f&er&b, f&ll&v&ly&ar&ob&f&v&ll&f&rv&/

ulefrywDefusifavx&xfn um; t d v a Zmr S x f u b n h t a i G r s m ; ? p u 1 / 2 n D c l l r s m ; ?
um A e f a n f i r s m ; E S f i t w l a q ; v y f r D c l l t a i G r s m ; ? t q y f r s m ; b , f a v m u a & m a E f n o y f o n f a e l y d v /
N r l l x r f n b w p f u m ; p d o n f i t c g v B u d v B u d v l w l p n f u m ; a e o n h y v u f a z m i f a y ;
v r f a v o n u b o n ; & o n f i t c g u l e r t q k v f x b l l t q y f a i G a w G e u f l l f p f n r o i f a & m u a p & e f t o u l u l l
r o i f i 1 / 2 S 1 / 2 l u c k o n h u m v a y g i f r n f o l u m l y d v / a q ; v y f r D c l l a i o u i f p i o n h a v x l r f n
t o u l u l l & 1 / 2 S o l f E l l z l l b , f a v m u f E p f a w l u m a t m i f a p m i f c q l l f a r o f i v i l r f n v /
w p t c g w l e f u u l e f r n r a v ; E S f i t w l r E a v ; o l l & x m ; p d i o f n ; M u a w m h n r a v ; r f n a j c m u l v t & g f
o r p u a v ; y g v m o n / t y p i f v u f s v r & o j z i h t x u l w e f w & l l c l l f n o m x l l & o n j z p & m
o l x l l c l w p i v l l t m ; o r b \ t y l & m t j z p a y ; l y b ? u l e f E S l o l E p f a , m u a y g i f x l l f o n f i t c g x l l ?
o l w l w w & y f v r f a v o n u b o n h t c g a v o n u f a j c & i f M u r f j y i f r f n z e y f c k l l f o n f i t c g x l l f E S f h
c & D o f n ; M u & o n / & x m ; w b k l w o f p d u & u f a o m u f o l r s m ; j y m ; a o m a l u m i h a q ; v y f a i G a w G
v a i G a w l u l l 1 / 2 S 1 / 2 l u & i f o l s u E f n y s u f a e c l o n /
]] ' g a l l u m i h o r p u a v ; e l l c & D r x l u t s i l w m ? t d l u n l y g o b ? i g l o r d a v ; t q y f a i G a w G o i f u l e l y D }
o b n f ' l z i l b m v j z p o n h w l l f & x m ; j y w i f a y g u l l z o l u m o r p t m ; a p m i f c l a y ; l y b t a t ; ' P f u l l
u m u G & i f a q ; v y f a i G r s m ; u l l t j y i b l l x l u a t m i f , y c w l i x k l w a y ; a e c l o n /
]] r o n f o n f v l y l w l u a w m h o n f l y D } [u l e f r s u f a p m i f x l u u p , c l l o m l v n f
u l e r u l l l w l l y i i v o m ; t & g f o r d u a v ; t w l u f p l l d h y l e b e c l o n l u l l o e c l y g o n /
w u , f a w m h v D b a & x l y l y a x f o n h a e & m r f n r a e t y a w m l y g b t [k u l e r q i f c i f r o n /
a v m i f a y ; l r l l a o ; a o ; a v ; a w G a & m u b o n f i t c g t q k v f x b d a v a w o i f a t m i f e u l z l l f p f n 1 / 2 l u b o f f
t o u l 1 / 2 S & w m t v e f t & o m & l o n / v e c l o n h q , f i g ; E p f a v m u l w l e f u t d y c e f ? 1 / 2 t e f a w & l
a v a t ; p u l w y l w m [m t y l e l o n h t v l y l p d v r o i p m ; c l l o m u l e f o n f , c k t c g
u l e r t o u l z r n h a v o e l p i z l l a v ; a t ; p u l u a v ; w y D r S j z p r n f [k a w f a v m p j y k m l y l l
O a & m y E l l f i l r s m ; w o f a r m f a w m l u m ; t a & t w l u f a l l u m u t r e f v l d r s m ; v n l y b t y f a Z m r S x f u b n h
t a i G r s m ; y w D e f u s i f a v x l h p n r f r l r s m ; v m o n f i t w l u f u l l l y l l u m ; a w G a v o n h y p l y b
u m ; w p p b v o f v l a v ; a , m u f S 1 0 a , m u a O r o p d e i f o f n ; v m B u z l l t p d t p O f a w G v l y l u l e l y D
a e x l l b o n & y l u l v r f w & m ? t v l y 1 / 2 E S h 1 / 2 w & m j y n o l v x k p l a y g i f i u m ; p d j c i f j z i h u m ; r S
x l u b o n h " m v a i G a w l u l l a v o n h y p & e f u l l p m ; a e l y l o l w l q p f n a q ; v y f a o m u f o l t a & t w l u f
a v m f a w n f a v s i e n f y a y s m u f o f n ; l y l l
u l e f w l l q p f n a w m h v p a e l l w p a e l l & e l u l e q y l u r f o l l a & m u l v m o n h p d u & u f a o w n i r s m ; ?
& m a x m i c l l a & m u l v m o n h a r m f a w m l u m ; r s m ; ? u l e f w l l q p f n t q y f a i G o n f w j z n t j z n f
o y f o n f r s m ; j y m ; v m a e q l
o n f i t w l u f u l e r b m w w E l l l y g r n e n f /
v e c l o n h E p f a y g i f r s m ; p f u a u s m i f o i c e f p m t j z p f j y | m e f c l l o m r , f a c l l] a q ; v y f v u f a q m i f }
u A s m u a v ;
y u b u l y b t j i i l y b ; r l j y o e m v p & y f j z p c l z t y g o n / j r e f r m p m o i 1 / 2 n e t w r f j y i q i b o n h
t z l u r , f a c l l] a q ; v y f v u f a q m i f } u A s m o n f a q ; v y f a o m u f c i f u l l t m ; a y ; E l l b o n h
t v m ; t v m & e a o m a l u m i h x l u A s m u l l o i 1 / 2 n e t w r f r S x l w l y , b o i b o n f [k
t q l w i b o f c l o n / x l l t c g u A s n q & m B u d v n t j z p l j r e f r m p m q & m B u d v n t j z p o n h
y l l B u d v p o p u u e l l u l c l o n /
]] r , f a c l l u A s m ; a v ; a l l u m i h a u s n i f o m ; a w G a q ; v y f a o m u l v m p & m t a l l u m i f r & E l l l y g b t ?
j z p f c i f j z p & i f A m * f e b , m ; p d u & u p u 1 / 2 l u B a w a l l u m i h o m a q ; v y f a o m u l v h O b a &
r s m ; v m ; & m & l y g w , f }
t b n l w l e f u u l e f o a b m u p f n l y l l c l o n /
w p t c g w p t c g u l e f w l l v l a w [m t " u E S h o m r n u l l w v l w a c s n f a j y m i f j y e l a w G
v l y l w l u w m y b e n f b m y j z p j z p j y n o l v x k a q ; v y f t E & m , f r S u i f a 0 ; a t m i f
p o f p m ; q i f c i c l o n h y l l f r s m ; u l l u l e f a v ; p m ; y g o n / a & B q u l y b q i f c i f a y ; M u & e l v n f
a r o f i v i l y g o n / E l l f i j c m ; r S w i b o f o n h p d u & u f a v s i l e n f & m r S a y s m u l u G b o f z l l l r B u B a w G
v p n l u m ; & m t & y l w l r f n v s p f n c a l v l q & m ; o n h p d u & u f a l l u m f i m B u B a w G a y s m u l u G b o f z l l
u l e f a r o f i v i l y g o n / v l w p a , m u t s i f \ u s e f r m a & ; o n f E l l f i f l u s e f r m a & ; y l r [k l v l w m ; /

, ckt cg vlvpa, muksi \ aq;vlyfomuEef, bnjzpvll usqi froth; &ao;wmmv/
Eplaygi frsm; pñ aq;vlyftay: rñ rlef;wðemlun; cbl ulefroní, ckt cæfrñawmhaq;vlyul
vuávsht ½kay;vlu&lyðvm;/
½kyfríbNum; aMumjmrñ ([eyef trstñjziñ) pðu&uáomufyaeaom Zmwlvlufrsm; ul
Mun&ií wptcgwptcg ulefr su&nðhññtallumií, ulefrwluav; rsm; ullajymjychvðfolwll
ulefrulr&, ármavmulot [kulefrxiygonf

(trsvf 15?1996? okcsrfom)

pma&q &mr *s; \ ulefrES haq;vlyf lyðygylyð

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ

၇။

ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးတွေနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောချင်တာ၊
ဆွေးနွေးချင်တာတွေ များလှသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားနေရသည်မှာ ကြာပါပြီ။
ဝတ္ထုတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေ ရေးရင်း အနည်းအကျဉ်း
ပါသွားသည်များလည်း ရှိသည်။ ယခုလို ကဏ္ဍတခုအနေနှင့်
ရေးဖြစ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးနေမိသည်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် ၁၉၉၆
ခုနှစ်တုန်းက ဂျပန်ဆင်ခန်းမတွင် ခရစ်ယာန်သာသနာအဖွဲ့မှ
ဦးဆောင်ပြုလုပ်သော အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင်သင်တန်းအတွက်
ဟောပြောပွဲအဖြစ် ကျွန်မ ဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆွေးနွေးပွဲမှ
အကြောင်းအရာအချို့ကို ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့်ပင်
ရတနာသစ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးရေးခဲ့၏။ မဂ္ဂဇင်းမှားပြီး
ရေးခဲ့မိသည်ဟု ဆရာသီဟအောင်နှင့် ရယ်စကားပြောရင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
မှတ်ချက်ချခဲ့ရသည်။

ဆရာသီဟအောင် ကျွန်မထံမှ လိုချင်သည်က ဘောလုံးဆောင်းပါး . . .
တဲ့။

ကျွန်မကလည်း ဘောလုံးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာမှသိသူမဟုတ်။
ဘောလုံးကစားပွဲဆိုသည်မှာ လိမ့်နေသော ဘောလုံးတလုံးကို အဖွဲ့
နှစ်ဖွဲ့က အကြိတ်အနယ် လိုက်လုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော
အခြေခံလူပြိန်းအမြင်ထက် မပိုခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ
စိတ်ဝင်စားသည့် အမျိုးသမီးဆောင်းပါးသာ ပေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာသီဟအောင်အား ဆောင်းပါးတပုဒ် ရေးရန်ရှိတော့ရှိသည် . . .
ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးပြီး သုံးလေးရက်အကြာမှာ သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး
မဂ္ဂဇင်းစာတည်း ကိုသစ်ဆင်းနှင့် စကားပြောဖြစ်ရင်း ကျွန်မ၏

ဟောပြောပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိသွားသေး၏။ ကိုသစ်ဆင်းက အဲဒါလေးကို ဆောင်းပါးအဖြစ်ရေးပြီး ကျွန်တော်တို့ မဂ္ဂဇင်းကို မပေးချင်ဘူးလား ဟု မေးတော့ နောက်ကျသွားပြီ ဟု ကျွန်မ ရယ်မောခဲ့ရတော့သည်။

အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ပြောချင်တာတွေရှိလာတိုင်း ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကဏ္ဍအောက်မှာ ဆောင်းပါးများ ရေးသွားမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဆောင်းပါးရေးပြီး၍ ဆရာသီဟအောင်ထံ ပို့ရာတွင် ကျွန်မ ဒုတိယအကြိမ် မှားသွားပြန်သည်။ ဆောင်းပါးစာမူ ဟု သီးသန့်ဖော်ပြ မပေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဝတ္ထုရေးနေကျ ဂျူးထံမှရသော စာမူသည် အလိုအလျောက် ဝတ္ထုစာရင်းထဲ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မဂ္ဂဇင်းထွက်သည့်အခါ ဝတ္ထုတို ကဏ္ဍမှာ ပါလာသည်။ စာဖတ် ပရိတ်သတ်ကိုရော၊ စာတည်းချုပ်ကိုရော တောင်းပန်သည့် စာကလေးတော့ ရေးရဦးမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်ခဲ့မိပါ။

ယခုတော့ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ သည် လူမှုရေး မဂ္ဂဇင်းတခုဖြစ်သော သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး မဂ္ဂဇင်းနှင့် အသင့်တော်ဆုံးဟု ခံစားရသဖြင့် ကဏ္ဍတခုအနေဖြင့် အလျဉ်းသင့်သလို ရေးသွားရန် စိတ်ကူးပါသည်။ ရတနာသစ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော စာမူအား ဤကဏ္ဍ၏ နိဒါန်းအဖြစ် စတင်လိုက်ပါသည်။

တခါတုန်းကပေါ့။ ည ကိုးနာရီခွဲလောက် ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ မြို့ထဲကနေ အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်တဲ့ ညတွေထဲက တညပါပဲ။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ကနေ အိမ်ကို လမ်းလျှောက်လာခဲ့တာ လမ်းထောင်တနေရာရောက်တော့ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်ထိုင်နေတာကို ခပ်မှောင်မှောင် အရိပ်အဖြစ် ဖြတ်ခနဲ မြင်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ လမ်းထောင့် ပလက်ဖောင်းခုံပေါ်မှာ ဂစ်တာတီးနေကျ လူငယ်လေးတွေလို ထင်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မနေတဲ့ တိုက်ခန်းက လမ်းထိပ်၊ လမ်းထောင့်ဆိုတော့ ဂစ်တာတီးတဲ့ အုပ်စုရှေ့ကနေ ခဏခဏ ဖြတ်လျှောက်သွားရဖူးပါရဲ့။ ဝရန်တာဘက်ကို အကြောင်းတခုကြောင့် ထွက်မိရင်လည်း ဂစ်တာသံနဲ့ သီချင်းဆိုသံကို

ကြားရဖူးပါရဲ့။ သူတို့ဟာ သူတို့ ဂစ်တာ တီးနေကြတာပါပဲ။
လမ်းသွားတဲ့ သူတွေကို ဘာမှ အနှောက်အယှက် ပေးတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီညကတော့ ကျွန်မ စောစောကပြောတဲ့
လူရိပ်တခုဘေးကိုလည်း ရောက်လာရော အမျိုးသမီးသံနဲ့ ဘယ် - ညာ
ဘယ် - ညာ ဆိုပြီး ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေကို လှောင်ပြောင်စနောက်သု
ကြားလိုက်ရတော့ တာပါပဲ။ အဲဒီ မိန်းမသံတွေကို ကြားလိုက်တော့
အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ရုတ်တရက် နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်
သူတို့ ကျွန်မကို နောက်ပြောင်တာလဲ။ ယောက်ျားလေးတယောက်
လမ်းလျှောက်တာကို ခပ်လှောင်လှောင် မိန်းကလေးအုပ်စုက စနောက်တယ်
ဆိုတာကမှ ဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိသေးတယ်။ ဒါတောင် အဲဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မ
ဘယ်လိုမှ မုဒိတာမပွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ အခုလို မိန်းမတယောက်
လမ်းလျှောက်တာကို မိန်းမတွေက စ နောက်တဲ့အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ
နားမလည်နိုင်ဘူး။ သူတို့ဆီကို လှည့်ကြည့် အကဲခတ်လိုက်တော့
အမျိုးသမီးချည်းပဲ သုံးယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ် ကလေးတွေပါ။
နှစ်ဆယ်ကျော် ဝန်းကျင်ကလေးတွေ။ ပျော်တတ်လို့ပဲ စ လေသလား၊
ကျွန်မကိုပဲ ကြည့်မရလို့ စ လေသလား။ ကျွန်မကို
ကြည့်မရအောင်ကလည်း ကိုယ်က သူတို့ကို သိတာမဟုတ်။ လမ်းထဲက
မိကောင်း ဖခင် သမီးကလေးတွေလား။ သူတို့ ဘာလို့ အဲဒီလို စ ချင်
နောက်ချင်ကြပါလိမ့်။

ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်တယ်လေ။ ယောက်ျားလေးတယောက်
လမ်းလျှောက်သွားတာကို ယောက်ျားလေးအုပ်စုက အဲဒီလို စ
နောက်ဖူးသလား။ ကျွန်မ မြင်ဖူး ကြုံဖူးသလားပေါ့။ တခါမှ
မမြင်ဖူးပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတွေက မိန်းကလေးကို စ နောက်တာ၊
လိုက်နှောင့်ယှက်တာတော့ မြင်လည်း မြင်ဖူးတယ်။ ကြုံလည်း
ကြုံရဖူးတယ်။ မိန်းကလေး ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို ဘာစကားနဲ့မှ
မပြောင်မနောက်ဘဲ မျက်နှာအရိပ်အကဲနဲ့တောင် မပြောင်လှောင်ဘဲ
ကိုယ်စကားနဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်ဂစ်တာနဲ့ ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့် နေတတ်တဲ့
ယောက်ျားလေးအုပ်စုတွေကိုလည်း ကျွန်မ အများကြီး ကြုံဖူးပါတယ်။
နောက်ပြောင်ခြင်းနဲ့ နှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကိုတောင်
ကျွန်မက အုပ်စုနှစ်စု ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့တာ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ပျော်တတ်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စ နောက်တဲ့စကားဟာ မမိုက်ရိုင်း။

မယုတ်ညံ့ပါဘူး။ ဥပမာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာတာကို ကြည့်ပြီး ‘အလယ်က အစ်မကြီးက ချောတယ်ဗျာ’ လို့ စ နောက်တာမျိုး၊ ခပ်ဝဝ မိန်းကလေးတယောက်ကို ‘ထမင်း လျှော့စားနော်၊ အမေက ပိန်မှ ကြိုက်မှာ’ လို့ စ နောက်တာမျိုး။ ‘ချစ်စရာလေးနော်’ လို့ စ နောက်တာမျိုး။ အဲဒီလို စ နောက်တာတွေဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးစရာမလိုပဲ ခွင့်လွှတ်လို့ ရနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် တချို့ကျတော့ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း စနောက်ကြတယ်။ ညစ်ညမ်းတဲ့ လက်ဟန်လုပ်ပြတာ၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားတွေကို မြိန်ရေယုတ်ရေ ပြောထွက်တာ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်း၊ သိပ်စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးအစားအဖြစ် ကျွန်မတို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားကလေးတွေရဲ့ စ နောက် လှောင်ပြောင်ခြင်းဆိုတဲ့ အလုပ်ကို အခုလို မိန်းကလေးတွေက ပြုမူလိုက်တော့ ရုတ်တရက် ကျွန်မ ဖြံ့သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ယောက်ျားလေးတယောက် ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ၊ ကနွဲ့ကလျ၊ မိန်းမလို မိန်းမရ ဖြစ်နေရင် ပုံမှန် ယောက်ျားလေးတွေက ခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိမှာပဲ။ အဲဒီအခါ အခုလို ယောက်ျားလေး အချင်းချင်း လှောင်ပြောင်တာမျိုး လုပ်ချင်လုပ်ကြမှာပဲ။ အခု ကိစ္စမှာ ကျွန်မက ယောက်ျားလျာလည်း မဟုတ်၊ ဝတ်ပုံ စားပုံကလည်း ရိုးရိုးစင်းစင်း။ ကျွန်မ အသက်အရွယ်ကလည်း လေးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ ဘာများ စနောက်စရာ တွေ့သွားပါလိမ့်။ အဲဒါကို ကျွန်မ စဉ်းစားလေ နားလည်ရ ခက်လေပဲ။ တခုပဲရှိတယ် - ကျွန်မက အရပ်တော်တော်ပုတယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့အတွက် စ နောက်စရာ အကြောင်း ဖြစ်သွားလေသလား။

ကောင်းပြီ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ပြန်မေးကြည့်တယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလေးအနက်စဉ်းစား အာရုံစိုက်နေရတာလဲ။ ယောက်ျားလေးတွေ အုပ်စုက ကိုယ့်ကို စ နောက်ရင် ဒီလို အာရုံစိုက်မိမလား။ လုံးဝစဉ်းစား အာရုံစိုက်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဪ ဒါဟာ ယောက်ျားကလေး စရိုက်ပဲ။ မထူးဆန်းဘူး။ သမားရိုးကျ ဖြစ်စဉ်တခုပဲ။ အဲလို သဘောထားပစ်လိုက်မှာ။ ဒါမှမဟုတ် သဘောထားဖို့ထိအောင် အသိစိတ်ထဲ ဝင်မလာဘဲ ဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ အခု ဘာဖြစ်လို့ အလေးအနက် အာရုံစိုက် နေရတာလဲ။

အဖြေကို ကျွန်မ ရသွားတာကတော့ ‘အခု စ နောက်လိုက်တာ မိန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေလို့’ ဆိုတာပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မဟာ နေရာတော်တော်များများမှာ မိန်းကလေးတွေကို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တန်းတူ အခွင့်အရေး တူစေချင်ပါလျက်နဲ့ ဒီကိစ္စမှာကျတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ မိန်းမ ယောက်ျား ခွဲခြားမိနေပြီပေါ့။ အစဉ်အဆက်က ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့ ‘ယောက်ျားလေးတွေသာ သူတပါး ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် စနောက်လေ့ရှိကြတယ်’ ဆိုတဲ့ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာတခုကို မစွန့်ပယ်နိုင်သူ ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ‘ဘာဖြစ်လဲ၊ မိန်းကလေးတွေလည်း အဲဒီလို စ နောက်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်’ ဒီစကားမျိုးနဲ့ မိန်းကလေး တယောက်ယောက်က ကျွန်မကို ဆင်ခြေပေးလာခဲ့ရင် ကျွန်မ ဘာပြန်ပြောရပါမလဲ။

Feminist လို့ သူများက စွပ်စွဲတာကို မငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ။ အခု ကျွန်မ ဘယ်လို ဖြေမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ။

အဲဒီ ပြဿနာဟာ တညနဲ့လည်း ခေါင်းထဲက ထွက်မသွားဘူး၊ တလနဲ့လည်း ခေါင်းထဲက ထွက်မသွားဘူး။ ကျွန်မကို လပေါင်းများစွာ ဦးနှောက်ခြောက်စေ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လေး တခုပါ။

အမျိုးသမီး စတီရီယိုအဆိုတော်တွေ ယောက်ျားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကြိုးစားရင်း အရည်အချင်းတူအဖြစ် နာမည်ကြီး ထူးချွန်လာတာ၊ အမျိုးသမီးရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ အမျိုးသား စာရေးဆရာတွေနဲ့ အရည်အချင်းတူအဖြစ် တခါတခါ ရှားရှားပါးပါး ထွက်ပေါ်လာတာ -၊ အဲဒါတွေကို ကြည့်ပြီး တိတ်တခိုး ကျေနပ်နှစ်သိမ်နေခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မ။ အခုကိစ္စမှာ ဘယ်လိုမှ မနှစ်သိမ့် မကျေနပ်နိုင်ခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့ အားနည်းချက်ပဲလား။

ကျွန်မဟာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ နေရာတွေမှာပဲ ယောက်ျားတွေကို အရည်အချင်းမိချင်ပြီးတော့၊ ဆိုးရွားတယ်လို့ ကျွန်မ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေမှာတော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အရည်အချင်းအတိုင်း မမီချင်ဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်လိုက်ရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေကြောင်း ကျွန်မပိုပြီး
အာရုံစိုက်လာမိတယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ . . .
ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အချင်ချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆွေးနွေးဝေဖန်ရင်း
အဖြေရာကြည့်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမနာတမ်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေး မရဘူး။
နေရာတော်တော်များများ အထင်သေးခံရတယ်။ တခါတခါ
အနှိမ်ခံရတယ်။ ချုပ်ချယ်မှု ခံရတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါတော့
မှန်သင့်သလောက် မှန်တယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေဘက်ကရော
ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူအခွင့်အရေးယူဖို့ ဘယ်လောက်များ
အရည်အချင်း ပြည့်စုံကြလို့လဲ။ ကျွန်တို့ အများစုဟာ တော်ရဲ့လား၊
ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ရဲ့လား၊ အစွမ်းအစ ရှိရလား၊ ရဲ့ရင် သတ္တိနဲ့
ပြည့်စုံရဲ့လား။ စီးပွားရေးလောက၊ ပညာရေးလောက၊ လူမှုရေးလောက၊
နိုင်ငံရေး လောကတွေမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်း
ဘယ်လောက်ရှိနေပါသလဲ။

တချို့ကိစ္စတွေမှာ အခွင့်အရေး ကွာခြားမှုအပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့
အရည်အချင်း ကွာသွားရတာတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ -
ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှု ဆိုပါတော့။ မိန်းမတွေဟာ ဉာဏ်နဲ့ပါတ်သက်တဲ့
စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု၊ တွေးခေါ်မှုဘက်ကို အာရုံစိုက်ခွင့်မရဘဲ
အိမ်ထောင်မှုကိစ္စ ကွက်ကွက်လေးထဲမှာ မနားရအောင် မွန်းကြပ်
ပိတ်လှောင်နေခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေ သိပ်ကြာလွန်းတဲ့အခါ
ဦးနှောင်ဖွံ့ဖြိုးမှုခြင်း သိပ်မကွာလှပေမယ့် ဉာဏ်ရည်ကျတော့
ယောက်ျားတွေထက် အဆင့်နိမ့်သလို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ သင်္ချာဉာဏ်၊
တိုင်းဆ ဆင်ခြင် တွက်ချက်ရတဲ့ဉာဏ်။ အဲဒီအရာမျိုးမှာ ကျွန်မတို့ဟာ
ယေဘုယျအားဖြင့် အားနည်းကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ စကားစပ်မိလို့ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့ ကာတွန်းကလေး တပုဒ်ကို
သတိရမိတယ်။ အော်ပီကျယ်ရဲ့ ကာတွန်းလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ
သိပ်သဘောကျတဲ့ ကာတွန်းဆရာတွေထဲမှာ အော်ပီကျယ် ပါတာပေါ့။
ကာတွန်းထဲမှာ လင်မယား နှစ်ယောက်လို့ ထင်တယ်။ ကားတစီးနဲ့။
ယောက်ျားက ကားမောင်းလို့၊ မိန်းမက ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်လာတယ်။

ကားက ဘရိတ် လုံးဝ မမိတော့ဘူး။ ယောက်ျားက အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတယ်။ ဘရိတ် မမိတော့ဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ ပေါ့။ မိန်းမက ပြန်ပြောတယ်။ လွယ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ တန်ဖိုး အနည်းဆုံးတခုခုကို ရွေးပြီး ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်ပေါ့ တဲ့။ ကာတွန်းရဲ့ ခေါင်းစဉ်က ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ 'မိန်းမဉာဏ်' တဲ့။

ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ ဘယ်နေရာမှာ ညံ့နေသလဲ၊ အားနည်းနေသလဲ ကြည့်ကြရအောင်။

ခွန်အား၊ ခွန်အားအရာမှာ ကျွန်မတို့ အားနည်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ တည်ဆောက်ပုံက နွဲ့နှောင်းတယ်၊ ပျော့ပြောင်းတယ်။ သာမန် မိန်းမတယောက်နဲ့ သာမန် ယောက်ျားတယောက် အားချင်း ယှဉ်ကြမယ်ဆိုရင် မိန်းမက ရုံးတာပဲ။ ယောက်ျားတယောက်လို ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်တင်းအောင် ခွန်အားကို စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မိန်းမတယောက်နဲ့ အားကစား လေ့ကျင့်နေကျ ယောက်ျားတယောက် ယှဉ်လိုက်ရင်လည်း မိန်းမက ရှုံးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ခွန်အားချင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာဘူး။ ဒီခေတ်ဟာ ဟိုးရှေးခေတ်ကာလတွေလို ကိုယ်ကာယ ခွန်အားနဲ့ အရာရာ အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ ခေတ်မှ မဟုတ်တော့တာ။ ဉာဏ်ရည်၊ တီထွင်မှု၊ သိပ္ပံပညာ၊ နည်းပညာတွေနဲ့ တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးပါ။ နောက်ပြီး ခွန်အားကြီးတဲ့သူကို ခွန်အားနည်းတဲ့သူက မရှုံးစေရအောင် ပရိယာယ်ဆိုတဲ့ ရှောင်တိမ်းမှု၊ လှည့်ပတ်မှု အတတ်ပညာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေကို ရှေးတုန်းကတည်းက ပညာရှိတွေက စွပ်စွဲခဲ့ရတဲ့ စကားပုံတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မိန်းမတွေကို မြစ်နဲ့ ခိုင်းနှိုင်းတာတို့၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတို့၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ ရန်လိုတတ်တဲ့ သူစိမ်းပြင်ပြင် လောကကြီးထဲကို ခုခံကာကွယ်စရာ ဘာလက်နက်မှ မပါဘဲ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဒီမာယာဆိုတဲ့ လှည့်စားတမ်းရှောင်ခြင်း အတတ်တွေနဲ့ အန္တရာယ်ကနေ ရှောင်ရာ တိမ်းရတာ။ ဒီမာယာနဲ့ပဲ ရန်သူကို ပြန်လည်ချေမှုန်းရတာ။ မိန်းမတွေရဲ့ မာယာဟာ လိုအပ်လို့ သုံးရတဲ့ ပညာပါ။ ဒီအတွက် ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်စရာ မလိုဘူး။ အားငယ်စရာ၊ ဂုဏ်ငယ်စရာ မလိုဘူး။

တခုတော့ ရှိတာပေါ့။ မာယာကို အသုံးချတဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့က အဓိက ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူတပါးကို ထိခိုက်နစ်နာအောင် လှည့်စား ဟန်ဆောင်တာမျိုးကိုတော့ ရှောင်ကြရမယ်။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေရဲ့ အားနည်းချက်၊ ချို့ယွင်းချက်တွေထဲမှာ သူတပါးရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို အလွန်အမင်း လိုချင်တာ ဟာလည်း တော်တော်ဆိုးပါတယ်။ မိန်းမ တော်တော်များများမှာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို လိုချင်တဲ့ အားနည်းချက်ရှိတယ်။ ဒီယောက်ျားကို ကိုယ်လိုချင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တန်ဖိုးထားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒီယောက်ျားက ကိုယ့်ကို စွဲလမ်းတမ်းတ နေတာကို အင်မတန် ဂုဏ်ယူချင်တတ်တဲ့ အမျိုး။ ဥပမာ - ကိုယ့်ကို ရည်းစားစာပေးရင် အဲဒီ ရည်းစားစာကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖတ်ပြီး ဟားတတ်တဲ့ အကျင့် ကျွန်မတို့မှာ ရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်က လာတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ယူချင်၊ အမွန်းတင်ချင်တဲ့ စိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး သာယာတဲ့ စိတ်က လာတာပါ။ အဲဒီ စိတ်ကို Narcissus လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ရွက်ကြမ်းရေချို ရုပ်ရည်ရှိတဲ့ သူတွေကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိလိုထားပါတော့။ လှတပတ မိန်းမတွေ မှန်ကြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်စိတ်ကလေးတွေ မသိမသာ ချီးကျူးဂုဏ်ယူ စိတ်ကလေးတွေနဲ့ ကြည့်လို့မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ကြတာပဲ။ ကြုံဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချစ်စိတ်ကို နားဆစ်ဆစ်လို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ဒီ စကားလုံးဟာ နာဆစ်ဆစ်လို့ခေါ်တဲ့ လူတယောက်ကို အစွဲပြုပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ စကားလုံးပါ။ နာဆစ်ဆစ်ဟာ ရေထဲမှာ မြင်နေရတဲ့ ကိုယ့်အရိပ်ကို ပြန်ပြီး ကြည့်လို့မဝအောင် နှစ်သက်စွဲလမ်း နေခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ပေါ်ချင်တဲ့သူတွေ၊ အတ္တကြီးတဲ့ သူတွေဆီမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ စိတ်ထားကလေး တခုပေါ့။ အနည်းနဲ့ အများတော့ လူဟာ အများက ဂရုစိုက်စေချင်တာ ချဉ်းပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူတပါး ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်အောင် လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကိုယ့်တန်ဖိုးထားမှုကို လိုက်ပြီး နည်းအမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားပါတယ်။ ကိုယ်ကာယ အရေးပြားပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားတယ်။ တချို့က ဥာဏ်ရည်ဦးနှောက်ပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားတယ်။

လှယဉ်ကျေးမယ်တို့၊ ဘာတို့၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အလှအပပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားတဲ့ သူတွေထဲကပဲ ဝင်ပြိုင်ကြတာပါပဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အလှအပပေါ် တန်ဖိုးထားတိုင်းလည်း လှယဉ်ကျေးမယ်အဖြစ် ဝင်အရွေးခံကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမယ် လှယဉ်ကျေးမယ် ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့အခါမှာ သာမန် လမ်းလျှောက်ပြရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေ၊ အထူးသဖြင့် ရင်နဲ့ တင်ပေါ့လေ။ ညှစ်ထုတ်ပြရ၊ လိမ်ကောက်ပြရ၊ ပေါ်လွင်အောင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။

သူတို့ဆီက မစ်စ် အမေရိကတို့၊ မစ်ယူနီမာ့စ်တို့ ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့ ဗီဒီယိုတိပ်ခွေတွေ ကျွန်မ ကြည့်ဖူးတယ်။ မယ်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ်ခန္ဓာ တခုတည်း ပြရုံနဲ့မရဘူး။ စကားအရာမှာ လိမ်မာရမယ်၊ ဗဟုသုတ ရှိရမယ်၊ သွက်လက်ရမယ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ရှိရမယ်၊ ခပ်တုံးတုံးအအနဲ့ မယ် ဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မယ်ဆိုတာ အဓိကတော့ ကိုယ့် ရုပ်ဝတ္ထု အရည်အချင်းပေါ်မှာ တန်ဖိုးထားတဲ့ သူတတွေရဲ့ အလုပ်။ မယ်ဖြစ်ပြီးတော့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမယ်၊ မယ်ကနေပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်မယ်၊ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်က အဲဒီအထိ ရှိမှာပဲ။ ဟိုရှေးရှေးတုန်းကလည်း မယ်တွေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဖျာပုံမယ် တင်တင်အေး၊ အင်မတန်လှတဲ့ မင်းသမီးပဲ။ ပြည်ထောင်စုမယ် ခင်သန်းနု၊ အခုအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကိုယ်ခန္ဓာ လှပပြေပြစ်တုန်း။ သူတို့ခေတ်က ဘောင်းဘီတို့နဲ့ ဝင်ပြိုင်ကြရလို့လား မသိဘူး။ ခင်သန်းနုရဲ့ မယ်ပြိုင်ပွဲဝင် ဓာတ်ပုံတွေ ကျွန်မ ကြည့်ဖူးသလောက်ဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာ လိမ်ကောက် ညှစ်ထုတ်ပြတာ မတွေ့ရပါဘူး။ ခြေစုံရပ်၊ ရင်ကလေးချို၊ ခပ်ကြွကြွကလေး ဟန်ပြတာတော့ တွေ့ရပါတယ်။ အင်းလေ . . . ကိုယ်မှာ ရှိတာတွေ ညှစ်ထုတ်လိမ်ကောက် လမ်းလျှောက်ပြရမယ်ဆိုတဲ့ Method မျိုး မပေါ်သေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါထက်ဆိုးတာကျတော့ အဝတ်အစား လျှပ်ပေါ်လော်လည်ခြင်းအားဖြင့် သူတပါး ဂရုစိုက်လာအောင် လုပ်ပြတဲ့ အမျိုးအစား။ လောကမှာ လှယဉ်ကျေးမှုအရ ဖုံးထားမှ သင့်တော်မှာမို့ ဖုံးကွယ်အပ်တဲ့ အရာတွေရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအရာတွေကို လူမြင်အောင်ပြပြီဆိုရင်တော့ ဒါဟာ အင်မတန်ကို ထင်ပေါ်ချင်လွန်းတဲ့

အမျိုးအစားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရပါတယ်။ ဒီခေတ် မိန်းမကုန်ကြွေးနဲ့တော့ ဘယ်တူနိုင်မလဲ။ ဒီခေတ်မှာ ပြောင်းလဲလာတဲ့ ဘဝရပ်တည်မှု၊ ရုန်းကန်မှုတွေအရ ထိုက်သင့်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ အဝတ်အစားကိုတော့ ဝတ်ရမှာပါ။ ထဘီ ခပ်တိုတို ဝတ်ချင်သလား ရတယ်။ စကတ်ဝတ်ချင်သလား ရတယ်။ ဘောင်းဘီဝတ်ချင်သလား ခပ်ပွပွ ဝတ်နိုင်သေးတယ်။ ချက်နည်းနည်းပေါ်ပြီး ဝတ်ချင်သလား၊ အဲ နည်းနည်းစဉ်းစား။ အရွယ်ငယ်ငယ်လေးဆိုရင် လှလှပပ သင့်တော်ပါသေးတယ်။ ဟိုပစ္စည်းပြ၊ ဒီပစ္စည်းပြ ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားတွေက တပ်မက်ပြီပေါ့။ လူကိုယ်တိုင် ပြစ်မှားလို့ ရရင် အခုချက်ချင်း ပြစ်မှားပစ်ချင်စိတ်နဲ့ အငမ်းမရ ကြည့်ကြမှာပေါ့။ အဲဒါဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အပြစ်လား။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေရဲ့ အပြစ်လား။ သူတို့ စောဒက တက်စရာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ယောက်ျားတွေရဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ခဏခဏ ကြည့်မြင်ခံစားဖူးပါတယ်။ တော်တော် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ဟောလိဂျီဒီက ရုပ်ရှင်မင်းသား ရစ်ချတ်ဂီယာရဲ့ ဇနီးဟောင်း စင်ဒီကရောဖို့ဒ်ဆိုရင် ကျွန်မ အလွန်ရင်ခုန်ရတဲ့ မင်းသမီး ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ပါ။

ထားပါတော့လေ။ ဒါက ကိုယ်ခန္ဓာ အရည်အချင်းကို တန်ဖိုးထားသူတွေရဲ့ နည်းပညာပေါ့။ ဟော ကျွန်မတို့လို ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အချင်း လုံးဝ မရှိတဲ့သူတွေကျတော့ရော။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မလိုချင်ဘူးတဲ့လား။ ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ လိုချင်တာပဲပေါ့။

ရုပ်ရည်ချို့တဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေ မိဘက ချမ်းသာရင် ရွှေငွေပစ္စည်း အလှအပနဲ့ ဂုဏ်ယူကြတယ်။ အဲဒီ လက်ဝတ်ရတနာနဲ့ အဝတ်အဆင်ကိုက သူ တန်ဖိုးထားတဲ့ အရည်အချင်းကိုး။ ကျွန်မဆိုရင် ရုပ်ရည် အရည်အချင်းကလည်း မရှိ၊ မိဘကလည်း ပိုက်ဆံမချမ်းသာ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လာသလဲ။ ပညာအရည်အချင်းကို တန်ဖိုးထားပြီး လူတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို ရခဲ့သူ ဖြစ်လာပါတယ်။ ပညာထူးချွန်ခြင်းရဲ့ အရသာကို ကျွန်မ နှစ်သက်သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝတန်ဖိုးဟာ ထူးချွန် ထက်မြက်ခြင်းရယ်လို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာပြန်တော့ အနုပညာဆိုင်ရာ ပညာရှာဖွေမှုအတွက် တန်ဖိုးထားတဲ့သူ ဖြစ်လာပြန်တာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း စာအုပ်တွေ၊ ပန်းချီကားတွေ၊ တိပ်ခွေတွေ၊ ဓာတ်ပြားတွေ ဝယ်ယူစုဆောင်း ခံစားဖို့

စိတ်အားထက်သန်ခဲ့ပေမယ့် ဖိနပ်ကျတော့ တထောင်ထက် ဈေးများရင်
ဝယ်ဖို့ နှမြောတွန့်တိုမိနေရော။ ဒါကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို
တခါတလေ တိပ်ခွေတွေ ဓာတ်ပြားတွေ အရှာသွားတဲ့အခါ
မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး အဝတ်အစား အလှအပပစ္စည်းတွေ
ဆိုင်ဘက်ရောက်သွားရင် ကျွန်မမှာ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်မိတယ်။ ဆန်းလိုက်
လှလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ အမျိုးမျိုးပဲ။ ဈေးနှုန်းတွေ ဖတ်ကြည့်ရင်၊
မေးကြည့်ရင် မျက်လုံးပြူးရပါတယ်။

အံ့မယ် - ကိုယ်ကသာ ဝယ်ဖို့ စိတ်မကူးနိုင်တာ၊ ဝယ်လိုက်တဲ့
မိန်းကလေးတွေ မနည်းပါဘူး၊ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာပဲ။ ထောင်နဲ့
သောင်းနဲ့ ချီပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူတို့ဝတ်နေတာဖြင့်
နည်းနည်းမှတောင် တွေဝေစဉ်းစားတာမျိုး မရှိဘူး။ လွယ်လိုက်တာ။
အသက်ကလေးတွေ ကြည့်တော့ - ဘာရှိဦးမလဲ၊ ၁၆ နှစ်နဲ့ နှစ်ဆယ်ကြား၊
နှစ်ဆယ်ထက်ကျော်ရင် သုံး လေးနှစ်ပေါ့။ သူတို့လေးတွေ
ဝတ်စားလာကြပုံကလည်း လှမှလှ၊ ဆန်းမှဆန်း။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ပ
ငွေကို အုပ်လိုက်ကိုင်သုံးနေတာ မြင်တော့ ကျွန်မဖြင့် တော်တော်စဉ်းစားရ
ခက်ပါရဲ့။ သူတို့ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်လို့ ဘာဝင်ငွေတွေ ဘယ်လောက်
ရနေကြလို့ပါလိမ့် - ။ ဒီအရွယ်တွေနဲ့ ဒီလောက် ဝင်ငွေတွေရနေတာ
တိုးတက် မြင့်မားလာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လား။ ကျွန်မ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့
အသက် ၂၅ နှစ်ကျော်၊ ၂၆ နှစ်။ တနေ့တနေ့ ဆေးခန်းဝင်ငွေဟာ
စားစရိတ်တောင် အနိုင်နိုင်ပဲ။

အခုကျတော့ ဒီကလေးမတွေရဲ့ ဝင်ငွေဟာ တော်တော်ကြီးကို
ကောင်းနေတဲ့ သဘောပေါ့နော်။ မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာပုံ ရပါရဲ့။
မုဒိတာ ပွားချင်ပေမယ့် အလှအပကို အရေးပေးလွန်းတာ မြင်ရတော့
တော်တော်တုန်လှုပ်မိပါတယ်။

ကလျာမဂ္ဂဇင်းအမှတ်(၂၄၅)စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်

ဂျူး

ကယ်လီဖိုးနီးယား မှတ်စု N.G.O အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု၏ပိတ်ကြားချက်အရ ဆရာမဂျူး နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ သတင်းကို ယခင်လက ပော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာမ ဂျူးသည် ၉-၇-၂၀၀၅ နေ့က အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဆရာမ သွားတောက်ခဲသော ကာလီဖိုးနီးယား ပြည်နယ် ဓနတာခရူ(စ်) ဖြို့တွင် Public Health Institute မှ တာဝန်ယူပွင့်လှစ်သော International Family Planning Leadership Program သင်တန်းသို့ သုံးပတ်ကြာမျှ တက်ရောက်၍ သင်ကြားခြင်း၊ ဆွေးနွေးခြင်း၊ Ropes Course ခေါ် ကြိုးလေ့ကျင့်ခန်း ပြန် ခွန်စားခြင်း စသည် အတွေ့အကြုံများကို ယခုလမှ စ၍ ကလျာမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ်ပော်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း

ကလျာစာတည်းအဖွဲ့ .

(၁)လေထဲမှာ ပျံဝဲသူများ (ဂျူး)

ကျွန်မရောက်နေသောနေရာသည် ကြီးမားသော လုံးပတ်များဖြင့် ပြောဆိုခင်းကာ မြင့်မားလှသော သစ်နီသစ်ပင် Redwood trees များ ပေါက်ရောက်ရာ ရက်စိတ်သစ်တောအတွင်း တစ်နေရာဖြစ်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဓနတာခရူ(စ်)ကျွန်းကျွန်းတွင် ရက်စိတ် သစ်တောသည် နာမည် ကျော်ကြားလှပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် တောင်တက်ကြိုးသိုင်း ဝတ်စုံပြည်ဖြင့် သိုင်းပတ် ထားပြီးနေပြီ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ တောင်တက်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့၏ ရှေ့တွင် ရှိနေသည်က ကိုးပေ ဆယ်ပေပတ်လည် စတုရန်းပုံစိုက်ထားသော သစ်လုံးတိုင်မြင့်မြင့်လေးခု။ လက်ဝှေ့ကြိုးစင်တစ်ခုနှင့် ပမာတူသည်။ ကြိုးစင်မှာက သွယ်တန်းသောကြိုးက တစ်ချောင်းတည်း။ အခုတော့ ကြိုးတန်းကိုမှ ကြိုးမားသော ပင့်ကူအိမ်သဖွယ် ဖြစ်အောင် နောက်ထပ် ရက်သွယ်တန်းထားသည်။ ကြိုးများ၊ ပင့်ကူအိမ်လိုပင် ကြိုးဖြင့် ပုံသဏာန်အမျိုးမျိုး အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး အကွက်တွေ ပေးထားသည်။ တစ်ချို့အကွက်က လူတစ်ကိုယ်စာ ကျယ်ပြီး တစ်ချို့အကွက်က ကျဉ်းသည်။ ပင့်ကူအိမ်ပတ်လည် တွင် ဝိုင်းရံပြီး ရပ်နေကြသော ကျွန်မတို့အုပ်စုသည် အဲဒီအပေါက်တွေထဲမှ ပင့်ကူအိမ်အတွင်းသို့ ကြိုးတွေကို မထိဘဲ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားရမည် ဆိုတာတော့ သိသည်။ သို့သော် စိတ်ထဲက သိပ်တော့မပါလှ။ ကျွန်မတို့က ကလေးတွေမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့နည်းကို ကစားရမှာပါလိမ့်။

ဘာမှ မလှုပ်ရှားရသေးခင် ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပါဦး။ စည်းကမ်းချက်တွေရှိပါတယ်။

ဆင်နာဂျီ သင်ကြားရေး အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မာ့စ်က ကျွန်မတို့အား အပြုံးဖြင့် တောင်းဆိုသည်။

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က လူတစ်ယောက်သုံးပြီးသား အပေါက်ကို နောက်အဖွဲ့က နောက်လူတစ်ယောက်က သုံးခွင့် မရှိဘူး။ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တစ်ခါပဲ သုံးရမယ်။

ကျွန်မတို့ အားလုံး လူဝင်သာသည်။ အပေါက်လေး လေးငါးခုစာကို ကြည့်ပြီး ဟာဟု မချင့်မရဲ အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

နံရံတစ်ဘက်ရဲ့ အပေါက်တစ်ပေါက်ကနေ ဝင်ပြီးရင် ပြန်ထွက်တဲ့ အခါ ဝင်တဲ့ အပေါက်ကနေ ပြန်ထွက်ခွင့် မရှိဘူး။

ဟာ

ကျွန်မတို့ အော်လိုက်ကြပြန်သည်။

မာ့စ်က ပြုံးလျက် ခေါင်ညိမ်သည်။ အဲဒါက ခင်ဗျားတို့အတွက် စိန်ခေါ်မှုပါပဲ။

ကြီးကို လက်နှင့်ရော ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ရော လုံးဝ မထိရ။ အဝင်တွင် ကြိုးနှင့် ထိမိသွားသည်။ လူက မျက်လုံးကို အဝတ်နှင့် အုပ်ပြီးမှ အပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြန်ထွက်ရမည်။ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ လိုက်ပါလာသော တကယ့်သို့လ်မှ တာဝန်ခံ ရော်ဂျာက ကျွန်မတို့ကို သဘောကျစွာ ပြီးကြည့်နေ၏။

အချိန် ခြောက်မိနစ်ပဲ ပေးမယ်။ ကိုယ်အဖွဲ့ထဲက လူအများဆုံး ဝင်ပြီး ပြန်ထွက်နိုင်တဲ့ အဖွဲ့ က အနိုင်ရမယ်။ ကျွန်မတို့ကို အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ ပြစ်အောင် ခွဲလိုက်သည်။ အဓိပါယ်ကို အရမည်ပင် သဘောပေါက်တော့သည်။ အသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှု ပြစ်သွားလေသည်။

တစ်သီးပုဂ္ဂလ အတွေးအခေါ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင် အလုပ်လုပ်ပို့သာ အမြဲတစ်စေ အာရုံရှိခဲ့သော ကျွန်မအတွက်တော့ အသင်းအဖွဲ့ စိတ်ဓာတ်ဆီသည်မှာ သိပ်မရင်းနှီးလှသော အရာတစ်ခု ပြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအခါ ကျွန်မသည် အသင်းအဖွဲ့ တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်မ၏ အဖွဲ့တွင် မြန်မာက ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ ပါသည်။ ဥမ္မာ၊ မမနီ နှင့် ဆရာ ဒေါက်တာ ဦးတင်အေးတို့က တစ်ဘက်အဖွဲ့တွင် ပါသွားသည်။ ကျွန်မနှင့် အတူ ပါဝင်နေသူတွေက နိုင်ဂျီးရီးယားမှ လူတွေနှင့် ဖိလစ်ပိုင်မှ နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကဲ အခမ်း လေ့ကျင့် ကြည့်ပို့ အချိန် ခြောက်မိနစ် ပေးမယ်။

ကျွန်မတို့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ဘယ်သူက ဝင်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လို ထောက်ပံ့ကူညီပေးမလဲ ဟု နည်းဗျူဟာတွေ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

တင်တင် တင်တင်

ကျွန်မတို့အုပ်စုတွင် ကျွန်မက ကိုယ်ခန္ဓာအသေးဆုံးပို့ အဖွဲ့ကိုယ်စားပြု အအောင်မြင်ဆုံး ဝင်ရမည်။ သူ အပြစ် ကျွန်မကို ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

အိုကေ ။ ဝင်ဆိုလည်း ဝင်ရတာပေါ့။

ကျွန်မဝင်ရမည်။ အပေါက်ကို ကျွန်မ ရွေးချယ်သည်။ တစ်ဘက်နံရံမှ ပြန်ထွက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဘက်အဖွဲ့က လူတွေနှင့် အပေါက်ချင်း ညီရသည်။ ကျွန်မနံရံတွင် ကျွန်မက ရွေး။ သူတို့နံရံတွင် သူတို့ရွေးပြီးကျန်သောအပေါက်ကို ကျွန်မရွေးရမည်။

အဝင်ပေါက်က ကိုယ်ဟာကိုယ်ရွေးရသည်ပို့ မြေပြင်မှ မတ်တတ်ရပ်ဝင်နိုင်သည်။ အနိမ့်ဆုံး အပေါက်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ရ၏။ ကျွန်မ စမ်းဝင်ကြည့်တော့ နည်းနည်းလေး ထိသွားသည်။ ကျွန်မစမ်းဝင်ကြည့်တော့ နည်းနည်းလေးထိသွားသည်။ ကျွန်မ ဝတ်ထားသည် ဂျာကင်အင်္ကျီက ပွရောင်းနေလို့ဖြစ်သည်။ ကိစ္စမရှိ။ အင်္ကျီက ချွတ်ထားလို့ ရသည်။ ပြန်ထွက်ရမည်။ အပေါက်က နည်းနည်း ကျဉ်းသည်။ ကျွန်မ စမ်းကြည့်တော့ ရနိုင်စရာ ရှိသည်။ အိုကေ။ နောက်ထပ်တစ်ပေါက်။ နောက်တစ်ပေါက်မှာ မြေပြင်ကနေ တော်တော်မြင့်သည်။ ထိုအပေါက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ပို့ ဆိုလျှင် ကျန်သည်။ အဖွဲ့သားတွေက ဝိုင်းမ ပေးပြီး အလျားလိုက် သွင်းမှ ရမည်။

ကဲ တင်တင် လာ။ မင်းကို ငါတို့ ဝိုင်းမမယ်။

ဘုရားဧရ။ ကျွန်မကို နိုင်ဂျီးရီးယားမှ မိုဟာမက်နှင့် အိသီယိုပီးယားမှ တက်စီ တို့အပါအဝင် ယောက်ျားသုံးလေးယောက်က ဝိုင်းမကြလေသည်။ ကျွန်မမှာ သူတို့နေစေချင်သလို အတောင့်လိုက် အလျားလိုက် မနေနိုင်ဘဲ ကြောက်လည်း ကြောက် ရယ်လည်း ရယ်ချင်ကာ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်းဟု အော်လျက် ဇွတ်ပြန်ဆင်းမိသည်။

တင်တင် ဘာဖြစ်လို့လဲ

ငါကြောက်တယ်။ မင်းတို့ ငါ့ကို လွှတ်ချမပစ်နဲ့ နော်။

ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ မင်းကို ငါတို့ လွှတ်ချမပစ်ဘူး။

မင်းတို့ နိုင်ရဲ့လား။

အိုး သိပ်နိုင်တာပေါ့။ မကြောက်နဲ့နော်။ လာ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားမယ်။

ကျွန်မတို့ချင်း တွေ့ရသည်က အစမှ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာစကားပြောဖူးတာက နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အလွန်ဆုံးပေါ့။ တစ်ယောက်အကြောင်း လည်း တစ်ယောက်က မသိ။ ကျွန်မကို မြန်မာပြည်က မှန်းတောင် မသိပဲ ပိလစ်ပိုင်က ဟု ထင်နေသည်။ မိုဟာမက်က ရဲရဲတင်းတင်း ကတိပေးသည်။

မင်းကို ငါတို့ လွှတ်မချဘူး။ လာ နောက်တစ်ကြိမ်

ထိုတစ်ကြိမ်မှာ ကျွန်မမဆုံးနိုင်အောင် ရယ်နေမိသဖြင့် သူတို့လက်ထဲမှာ ပျော့စွာ နေပြန်လေသည်။

(၂) လေထဲမှာ ပျံဝဲသူများ (ဂျူး)

တင်တင် တောင့်ထားပါ အချိန်မရှိတော့ဘူး။

သူတို့ကို အားနာစိတ်ဖြင့် ကျွန်မ ကြောက်စိတ် ကိုယ်ကာ ကိုယ်ကို သူတို့ မသည်အတိုင်း အလျားလိုက်တောင့်ထားပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အပေါ်ဆုံးအပေါက်မှ တာကြိုးကိုမှ မထိဘဲ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကာ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ အို ကျွန်မလည်း ပျော်သွားတော့သည်။ တင်တင် ဒီအပေါက်က ပြန်ထွက်ခဲ။

ခပ်ကျယ်ကျယ်အပေါက်ကို သူတို့က ပြသည်။ သို့သော် ဟိုဘက်အဖွဲ့က မရဘူးလေ ဒီအပေါက်က ငါတို့ ပိုင်တယ်ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ နဂိုကတည်းက ကျွန်မတို့ ညှိနှိုင်းထားခဲ့ကြပြီးသားပါ။ ဟိုဘက်အဖွဲ့မှာလည်း မမနီကို အားထားပုံ ပေါ်၏။ မမနီကလည်း ကျွန်မလိုပင် ခပ်လုံးလုံးပုပုလေး ပြစ်သည်။ ကျွန်မထက်တောင် သေးဦးမလား မသိပါ။ မမနီကို သူတို့ ဝိုင်းဗွေ့ချီမကာ ကြိုးပေါက်အတွင်းသို့ သွင်းပေးကြသည်။ သို့သော် မမနီက ကြိုးနဲ့ထိသွား၏။ ထိုအခါမမနီကို ဆင်နာဂျီအဖွဲ့က ပေးထားသည်။ ပဝါစဖြင့် မျက်လုံးစည်းခံရလေသည်။ နဂိုကမှ ကြိုးပေါက်တွေက မထိအောင်ဝင်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်ဖြစ်ရာ မျက်လုံးကို အဝတ်ဖြင့် စည်းခံလိုက်ရသောအခါ ထိုသူအနေနှင့်ကြိုးကို မထိအောင် ဝင်ဖို့ တော်တော် ခက်ခဲသွားသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်အဖွဲ့က အထဲရောက်နေသူတွေက လက်ဖြင့် ပေးမ ထိန်းကိုင်ပြီး ညွှန်ကြားချင်ညွှန်ကြား သို့မဟုတ် ဝိုင်းမပြီး အပေါက်ထဲ မှ သွင်းပေးရုံသာ ရှိလေသည်။

အော်ကြဟစ်ကြ အားပေးကြ အားမလို အားမရ ညည်းညူကြဖြင့် ပင့်ကူအိမ် ကြိုး နံရံလေးပက်တွင် အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ညံနေတော့သည်။ ကျွန်မသည် ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းခြင်း သဘောကို သူတို့ သင်ပေးချင်၍သာ ဤကစားနည်းကို သူတို့ ရွေးပေးတာပဲဟု သဘောပေါက်သွားလေသည်။

အာရှနှင့် အာပရိက စုစုပေါင်း ခုနှစ်နိုင်ငံမှ အမျိုးသမီး အမျိုးသား ၃၀ ယောက် လာရောက် ပါဝင်လှုပ်ရှားရသည်။ မျိုးပွား ကျန်းမာရေးနှင့် ခေါင်းဆောင်စိတ်ဓာတ် သင်တန်းတွင် အသင်းအဖွဲ့စိတ်နှင့် အရည်အချင်းကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသည်။ အုပ်စုလိုက်ဆောင်ရွက်မှ ထိရောက် အောင်မြင်မည် လုပ်ငန်းကိစ္စ တွေ အတွက် အချင်းချင်း ယိုင်းပင်းကူညီအောင် အနစ်နာခံအောင် စာသင်ခန်းထဲမှာ အဖွဲ့နှင့် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရုံမက ယခုကဲ့သို့ လက်တွေ့ အားထုတ်ယူရသောအခါ ပိုပြီး နားလည် သွားလေသည်။

ပင့်ကူအိမ်လေ့ကျင့်ခန်းအပြီးတွင် ထပ်မံတွေ့ကြုံရသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေကမှ သူတို့ ပြောသည်။ တကယ်ကြိုး လေ့ကျင့်ခန်းပါပဲ။ တစ်ခုက Giant Ladder ဟုခေါ်သည်။ ရက်စိတ်သစ်ပင်အကြီးကြီး နှစ်ပင်အကြားမှာ ကြိုးဖြင့် သွယ်တန်းပြီး တွဲလောင်းချထားသည်။ ကြိုး လှေကားကြီး ပြစ်သည်။ အမြင့်ပေ ၈၀ ရှိပြီး အကျယ်ပေ ၅၀ ရှိ၏။ လှေကားထစ်အဖြစ် လုပ်ထားသည်က တစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား သုံးပေအကွာ လေးပေအကွာ ငါးပေ စသဖြင့် ပိုမိုဝေး ကွာသွားရာက နောက်ဆုံးအဆင့်မှာ ရပေအကွာခြားသော သစ်လုံးတန်းလှေကားထစ်ကြီးများ ပြစ်သည်။ အောက်ဆုံးအထစ်ကတော့ အကျဉ်းဆုံးပေါ့။

ထိုသစ်လုံးတန်းလှေကားထစ်များကို တစ်ခါတက်လျှင် နှစ်ယောက်တက်ရမည်။ သို့မှသာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပေးမ ကူညီနိုင်မည်။ နှစ်ယောက်အပေးအယူမှုမှ လှေကားတစ်ဆင့်မှ နောက်တစ်ဆင့်သို့ ရောက်မည်။

အမှတ်ပေးစနစ်ရှိသည်။ အောက်ဆုံး လေ့ကျင့်ထိန်းသိမ်းရေးရောက်သည်။ အဖွဲ့က ဆယ်မှတ် ခုတိယ ဆင့် လေ့ကျင့်ထိန်းသိမ်းရေးရောက်လျှင် နှစ်ဆယ်ငါးမှတ် စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဆင်နာဂျီ အဖွဲ့မှ နည်းပြ အမျိုးသမီးလေးက ကျွန်ုပ်တို့ကို နမူနာ တက်ပြသည်။ တောင်တက်ကြီးသိုင်း ၏ လည်ကုပ်က ကြိုးကွင်းလေးတွင် ကြိုးရှည် တစ်ချောင်း ချိတ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ လေ့ကျင့်တက်သူ ပြုတ်ကျသွားခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် ဆက်မတက်ချင်တော့သဖြင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်း ချင်လျှင် ထိုကြိုးဖြင့် ရိုးလေးခိုလျက် ခုန်ချနိုင်သည်။ ထိုကြိုးရှည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ရက်စိတ်သစ် သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးတွင် ချည်ထားပြီး ထိုကြိုးကို အဖွဲ့မှ လူသုံးယောက်က တာဝန်ယူပြီး လိုအပ်သလို ထိန်းကိုင် ထားပေးရသည်။ လူက လေ့ကျင့်သို့တက်လျှင် ကြိုးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှော့ပေးသွားပြီး လူက ခုန်ချတော့မည် ဆိုလျှင် ပင်စည်နှင့် ကပ်ချည်ထားသည့်ကြိုးကိုမှ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်နေအောင် လက်ဖြင့် ပိထိန်းပေးပြီး အဆင်သင့် ဖြစ်မှ ခုန်ချခိုင်းရသည်။

အမျိုးသမီးလေးက လေ့ကျင့်ကျယ် ခုတိယဆင့်ထိအောင် တက်သွားသည်။

အိုးအို

အားလုံးမော့ကြည့်ရင်း တညီတညွတ်တည်း အာမေဇိုတ်သံ ဖြစ်ကြသည်။

တစ်ချိန်တွင် အမျိုးသမီးလေးက တော်ပြီ ဟုဆုံးဖြတ်သည်။ ပြန်ဆင်းတော့မည်တဲ့။ ထိုအခါ ပင်စည်မှာ ကြိုးကို ပိကိုင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုဝင် လူသုံးယောက်၏ တာဝန်ဖြစ်သွားသည်။ ဆင်နာဂျီအဖွဲ့၏ နည်းပြအမျိုးသားတစ်ယောက်က ကြိုးကို ပိထိန်းပေးနည်းကို လက်တွေ့ပြရင်း ခုန်ချမည်သူ၏ လုံခြုံရေးအတွက် သူက လိုအပ်လျှင် ချက်ချင်းဝင်လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးလေးက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟု မေးတော့ အောက်မှ ကြိုးကိုင်သည့်အုပ်စုက အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဟု အော်သည်။ အမျိုးသမီးလေးက ပေငါးဆယ်အမြင့်လေ့ကျင့်ထိန်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရာက ကိုယ်ကို နောက်ပြန်လှန်ကာ လေထဲသို့ ပက်လက်လှန်ချပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားရေ

အိုးမိုင်ဂျေဒ်

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကိုယ်ဘာသာစကားနှင့် ကိုယ်ဘုရားကို ကိုယ်တစ်ကြိမ်လေသည်။ အမျိုးသမီးလေးသည် လေထဲမှာ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် တွဲလောင်းလေးဖြစ်နေ၏။ တော်ပြီ။ လှုပ်ရှားနေသေးသောရောမလေ့ကျင့်ကြီးကို မော့ကြည့်မိရင်း ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ငါမတက်ဘူး။ ဘယ်နှယ်လုပ်တက်ရပါ့မလဲ။ ကျွန်ုပ်အရပ်က ပုပုလေး၊ ခြေထောက်ခွကျော်ပြီး လေ့ကျင့်ထိန်းတန်း ပေါ်တောင် တက်ရပ်နိုင်မှာ မဟုတ်။ကောင်းပြီ။ အုပ်စုနှစ်စုမည်။ အုပ်စုတစ်စုက သည်ရောမလေ့ကျင့်ပေါ်တက်လိုက် ၊ လေထဲမှာ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လေဟုန်စီးဖို့ခုန်ချလိုက် လုပ်ကြရမည်။ နောက်အုပ်စုက ဟန်ချက်တိုင်ဟု ခေါ်သည်။ ခြေညှစ် နာသူန ကို တက်ကြရမည်။ကျွန်ုပ်နှင့်ဥမ္မာက ခုတိယအဖွဲ့သို့ ပါသွားပြီး မမနီ နှင့် ဆရာဦးတင်အေးက ပထမ အဖွဲ့တွင် ပါသွားသည်။

အိုးအို

ပြောဆိုစဉ်လှသည်။ ရက်စိတ်သစ်ပင် ခပ်လတ်လတ်တစ်ခုကို တိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်ထားသည်။ လူတစ်ဖက်စာလုံးပတ်ရှိပြီး ဥပပေမြင့်သော တိုင်တစ်လုံး။ တိုင်ထိပ်တွင် ခြေစုံချမတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ညီညာသော ပလပ်စတစ်ပြားတစ်ခုဖြင့် ဖျက်နှာစာ ပြုလုပ်ထားသည်။ တိုင်ထိပ်သို့ ရောက်လျှင်တစ်ဆင့်။ တိုင်ထိပ်တွင် ခြေစုံချ မတ်တတ်ရပ်မိလျှင် နောက်တစ်ဆင့် တိုင်ထိပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ရာက အနီးက သစ်ပင်သစ်ကိုင်းမှ တွဲလောင်း ချထားသော တောလုံးကို လက်ဖြင့် လှမ်းထိပုတ်နိုင်လျှင် နောက်တစ်ဆင့်။

ရက်စိတ်သစ်ပင်ပင်စည်တွင် သံကွင်းလေးများ ကို လူခြေတစ်လှမ်းအမြင့်မှာ လောက်စီတွင် ထည့်ထားပေးသည်။ စောစောက လေ့ကျင့်လေ့ကျင့်ခန်းလိုပင် တိုင်တက်သူ၏ လည်ကုပ်မှ ကွင်းတွင် ကြိုးရှည်ဖြင့် ချိတ်ဆွဲပေးထားသည်။ ထိုကြိုးကို လိုသလို အလျှော့အတင်းပြုလုပ်ပေးရမည်။ အုပ်စု အဖြစ် လူသုံးယောက်က တစ်လှည့် စီ တာဝန်ယူရမည်။

တိုင်ကို တက်သွားသူသည် မိမိ၏ လည်ကုပ်မှာ မိမိရရ ထိန်းထားသည်ကြားကို ကိုင်ထားသူများ အပေါ် လုံးဝယုံကြည်စိတ်ချထားမှ ပြစ်မည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ထိပ်ဆုံးရောက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်မတက်နိုင်တော့ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကို တိုင်မှ ခွာကာ လေထဲသို့ နောက်ပြန်လှန်ချပစ်ပို့ဆိုတာ အောက်က လူတွေအပေါ် ယုံကြည်မထားဘဲနှင့် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့်တည်း။

ဒီလူတွေက ယခုမှ တွေ့ရတာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးသည်လူတွေ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်က ဝေးနေမိလျှင် သို့မဟုတ် လက်ချော်သွားလျှင် သို့မဟုတ် နမောနမဲ့ ကိုင်ထားမိလျှင် အမြင့်ကလေးထဲတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် လူက ပြုတ်ကျဖို့ပဲ ရှိတော့၏။

တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်ခြင်းဆိုတာ အပြောသာ လွယ်ပြီး လက်တွေ့ အသက်နှင့် ရင်းရသည်။ အခါ တော်တော်ခက်ခဲပါလား ဟု တွေးမိသည်။ ကဲ ဘယ်သူ အရင် တက်မလဲ

ကျွန်မတို့ အုပ်စု တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက်ပိလစ်ပိုင်မှ ရေဂလ် က ငါတက်မယ် ဟု ရှေ့ကထွက်လေသည်။ သူက ဆရာဝန်လည်း ဆရာဝန် မြို့တော်ဝန်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ အခါ

I am mayor doctor

ကျွန်တော်က မြို့တော်ဝန် ဆရာဝန်ပါ ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သူတို့ ပိလစ်ပိုင်မှာ မြို့တော်ဝန် တော်တော်များများက ဆရာဝန်တွေ ဖြစ်ပုံရ၏။ မေယာ ခေါက်တာ အဖွဲ့တွင် စုစုပေါင်း ရဝ လောက်ရှိသည် ဆိုလား။

ရာအိုးလ်ကို အောက်မှာကျန်ခဲ့သူတွေက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကစပ်ပိုင်ပိုင်။ အရပ်မြင့်မြင့်။ အားတင်းပြီး တက်သွားသည်။ ခြေနင်းရမည် ကွင်းတွေက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု အလှမ်းကွာ သည်။ ခြေနင်းသည်ကွင်းကို နင်းရင်း နောက်တစ်ထစ်ကို လှမ်းသည်။အခါ မိမိအထက်မှာ ရှိသည်။ ကွင်းတစ်ခုကို လက်ဖြင့် လှမ်းအားပြုဆွဲရင်း တက်မှတည်း။ ရာအိုးလ် ထိပ်ဆုံးထိ တက်သွားသည်။ သို့သော် တိုင်ထိပ်ပေါ်တော့ မတ်တတ်မရပ်နိုင်။ ငါပြန်ဆင်းခဲ့မယ် ဟု အော်သည်။ အားလုံးက အဆင့်သင့် ပြင်ထားရင်း ဆင်းခဲ့ဟုအော်သည်။ ရာအိုးလ်သည် တိုင်ကို လက်မလွှတ်ဘဲ ခဏအားပြုကိုင်ထားသေးသည်။ ပြီးတော့မှ အောက်က ထပ်အော်တော့မှ လွှတ်လိုက်သည်။ ရာအိုးလ်သည် လေထဲသို့ လူတစ်ကိုယ်လုံးပစ်ကျသွားကာ ကြိုးဖြင့် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုကြိုးကို ကျွန်မတို့က ပြည်းပြည်း ချင်းလျှော့ချပေးသည်။အခါ သူကလေထဲမှာ အမြင့်က နေ တစ်အိမ်နိမ့်ကျဆင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးသူမြေပြင် ပေါ်သို့ မတ်တတ်ရပ်မိသွားသည်။အခါ အားလုံးက ဝေးခနဲ အော်ဟစ် လက်ခုပ်တီးပေးကြသည်။ သူ့ထံ သွားပြီး ကြိုးကို ပြုတ်ပေးသူက ပေး ၊ ပန်းပက်ပြီး အားပေးကြသည်။ ကျွန်မအလှည့်ကျလျှင် သူ့လို ဟန်မပျက် နေနိုင်ပါ့မလား။ အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသားတွေရော အားလုံးအလှည့်နှင့် တိုင်ပေါ်တက်ပြီး လေထဲမှာ တွဲလောင်းကျဖို့ အခွင့်ရကြသည်။ ကျွန်မကတော့ အုပ်စုထဲမှာ နောက်ဆုံးတိုင်တက်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မတက်သည်အလှည့်တွင် ဥမ္မာက ကြိုးကိုင်သည်။ အုပ်စုတွင် နေရာယူလိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ဥမ္မာကို ကျွန်မမြင်မှူးသည်မှာ မြန်မာပြည်မှ မထွက်ခင် ရက်ပိုင်းလေးကသာ ဖြစ်၏။ အော်တာဝန်ယူစိတ် အသင်းအဖွဲ့စိတ်ဆိုတာ ခါပဲ ဟု လေ့ကားပေါ်တက်ရင်း တွေးမိသည်။ ဥမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိ၏။

တကယ်တမ်းတော့ တိုင်ထိပ်ရောက်ဖို့ ခက်ခဲလှလေသည်။ တိုင်ထိပ်ကို ရောက်သည်တိုင် မတ်မတ်ရပ်နိုင်ဖို့ ပိုခက်၏။ မတ်မတ်ရပ်နိုင်ရုံမျှမကဘဲ တိုင်ပေါ်မှာ တက်ရပ်ဖို့ကို ပိုခက်ခဲ၏။ ကျွန်မကတော့ တိုင်ဘေးမှာ တိုင်ထိပ်ကို လက်ဖြင့် ပိုက်လျက် မတ်တတ်ရပ်ပြီးနောက် တိုင်ပေါ်မှာ ခြေလှမ်းချဖို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်မ အောက်ပြန်ဆင်းမည်ဆိုတော့ ဆင်းခဲ့။ အဆင်သင့်ပဲ ဟု အော်နေကြသည်။ကြားမှ ကျွန်မလက်လွှတ်လိုက်ဖို့ ကြောက်လန့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် တော်တော်နှင့် လက်မလွှတ်နိုင်။ တိုင်ကိုသာ အားရပါးရ ပက်ထားရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်။ လုံခြုံသေချာသည်။ အခြေအနေ တစ်ခုမှ လွှတ်ချဖို့ မလွယ်ကူပါလား။

တင်တင် ခုန်ချလိုက်လေ။ လွှတ်လိုက်တော့

အောက်ကနေ အော်ဟစ် အားပေးနေ၏။

ဟင့်အင်း ငါ မလွှတ်နိုင်ဘူး။

တင်တင် လွတ်လိုက်တော့၊

ဆိုခါတူ၏ အသံ

ဟင့်အင်း ငါ မလွတ်နိုင်ဘူး

လွတ်လိုက်လျှင် ကျွန်မကို ကြိုး ဖြင့် ဆွဲထိန်းထားမည်၊ အဖွဲ့ တွေက တကယ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲထားနိုင်မှာလား။ မသေချာပေ။ အသက်နှင့် ရင်းရသည့်အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပို့ ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲ လိုက်သလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်ဖွဲ့လုံး ၏ အသက်အခရာယ် သည် ခေါင်းဆောင်၏ အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်မှု ပေါ် မူတည်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် တိုင်ကို လွတ်မပစ်မချင်းမပြီးဘူးဟု ကိုယ်ကိုယ်ကို အားပေးသည်။ ယုံကြည် လိုက်ခမ်းပါ။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်လိုက်ခမ်းပါ။ သူများ တွေတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ယုံကြည်ပြီး ဥပပေ အမြင့်မှ တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်ချလိုက်ခဲ တာပဲ မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ချက်ငုံ ကြည့် လိုက်ပြီး သူတို့ အပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာပင် လေထဲမှာ နောက်ပြန်လှန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြင့် တစ်ချက်စိမ့်ခနဲ အေးစက်သွားသဖြင့် ကျွန်မ စိတ်မှတ်မဲ အသံထွက် အော်လိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲသို့ မြူးနိုးခနဲ ရောက်သွား တာကိုး။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ တုန်ယင်ကာ မျက်စိပြာဝေ သွား၏။ သို့သော် ကျွန်မ တေးမသီ ရန်မခ လေထဲမှာ ခိုတွဲပုံပဲ နေခဲ့တော့သည်။

အို လေထဲမှာ တွဲလွဲခဲ့စီးရတာ တကယ်ပျော်စရာ ကောင်းပါလား။

မြေပြင် အထက် ပေ၃၀ လောက်အမြင့်တွင် ကျွန်မ တွဲလွဲဝေလည် နေလို့ ကောင်းလှသည်။ သူတို့က ကျွန်မကို တဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်သို့ ကျအောင် ကြိုးကို ချိမ်းယူပေးကြသည်။ ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဂုဏ်တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။ တေးနားသို့ သူတို့တွေ ဝိုင်းလာကြပြီး ကျွန်မကို ကြိုးဖြုတ်ယူပေးကြသည်။ အသားမဲ့ညိုလှသည် ဆိုခါတူ၏ အပြုံးသည် တကယ်ပင် ချစ်စရာ။ ပါကစ္စတန်မှ နာယာ့ဘ်၏ တောက်ပသော မျက်လုံးက ရှင်မြိုးနေသည်။ ကျွန်မကို စိုးရိမ်စွာ အော်ဟစ်အားပေးခဲ့သော မိုဟာမက်က ကျွန်မကို လက်ထောင်ပြုနေ၏။

ကျွန်မမျက်နှာ မော့လျက် ရယ်မောမိလေသည်။

ကျွန်မ သူတို့ အားလုံးကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ချစ်သူ၏သမီး (ဂျူး)

သူ့ကို ကျွန်မ စပြီး မြင်ဖူးသည်က လူနာကလေးမလေး တစ်ယောက် အဖြစ်ပါ။

ကျွန်မအိမ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အိမ်က ပညာရေးဘော်ဒါဆောင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဘော်ဒါဆောင်ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးတွေရော၊ မိန်းကလေးတွေရောကို ခြံဝင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့နေကျ။ စာသင်သံတွေ၊ စာရွတ်သံတွေကို ကြားနေကျ ဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းကြီးသော ဘော်ဒါဆောင်ဖြစ်သဖြင့် ရယ်မော စနောက်သံများ ကိုတော့ မကြာခဏ ကြားရတတ်သည် မဟုတ်ပေ။ အဲသည် ခြံဝင်းဘက်မှ ရယ်သံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရပြီဆိုလျှင် အဲဒါ စာသင်ချိန် တစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်၏။ ဇီဝဗေဒ စာသင်ချိန်မှာ ရယ်မောသံများ ကြားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဘော်ဒါဆောင်ကို ဦးစီးသူ အမျိုးသမီးက ကျွန်မအား ရှင်းပြဖူးသည်။ ကျွန်မ အံ့သြရပါသည်။ ဇီဝဗေဒ၏ ကိုးတန်း ဆယ်တန်း သင်ခန်းစာများကို ကျွန်မအား သင်ကြားပေးခဲ့သော ဆရာမကြီး ဒေါ်နွယ်နွယ်အား သတိရ အောက်မေ့ရင်း ကျွန်မတို့ စာသင်ချိန်မှာ ဘယ်နှခါ ပြီးရယ်ခဲ့ရလို့လဲဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ထို့အတူ ပြီးရယ်စရာမပါသော ဘာသာရပ်တစ်ခုကို ကျောင်းသားတွေ တဝါးဝါး ရယ်မောရအောင် သင်ကြားခြင်းမှာ ဆရာ၏ ချီးကျူးထိုက်သော အရည်အချင်း ဖြစ်လေမလားဟု သံသယ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤဘော်ဒါဆောင်သည် နာမည်တော့ တော်တော်ကြီးပါသည်။ အောင်ချက်ကောင်းသည်။ အဆင့်မြင့် တက္ကသိုလ်များသို့ ဝင်သည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေများသည် စသည့် သတင်းစကားများကို ကျွန်မ၏ လူနာများထံမှ ကြားရလေ့ရှိသည်။

ဤဘော်ဒါဆောင်မှ ကလေးများ နေမကောင်းလျှင် ကျွန်မပဲ ဆေးကုသပေးရ၏။ အများအားဖြင့်တော့ ဆေးခန်းသို့ လာကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ ဘော်ဒါဆောင်အထိ လိုက်သွားရတတ်သည်။ ဘော်ဒါဆောင်ကိုမှ ကျွန်မ သွားရပြီဆိုလျှင်တော့ လူနာကို ကုသပေးပြီးသည့်နောက် ကျန်သည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို ကြိုလျှင်ကြိုသလို ကျန်းမာရေးပညာ အသိတစ်ချို့ကို ပြောပြပေးခဲ့သည်က ကျွန်မ၏ အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဆေးလိပ်ကို ဘာကြောင့် ရှောင်သင့်သလဲ ဆိုသည့် အကြောင်းအရာမျိုး၊ မျိုးပွားခြင်းဆိုင်ရာ ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတ ဘာကြောင့်လိုအပ်သလဲ၊ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ သိထားသင့်သလဲ ဆိုသည့် အကြောင်းအရာမျိုး၊ HIV/AIDS နှင့် ပတ်သက်ပြီး လူငယ်တွေ ကြုံတွေ့နိုင်သည့် အဖြစ်အပျက်နှင့် ရလဒ်များဆိုသည့် အကြောင်းအရာမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်သည်။

သို့သော် ထိုတစ်ရက်ကတော့ ကျွန်မ ပြောနေကျ စကားဝိုင်းကို ပျက်ကွက်သွားခဲ့၏။ သူ့ကို ဆေးကုသပေးပြီး သည့်နောက်မှာ ကျွန်မ ၏ စိတ်အာရုံများ လွတ်လပ်မှုမရှိပဲ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် နှောင့်ဖွဲ့တင်းကျပ်မိ သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ သတိမထားမိခဲ့၊ မမြင်ဖူးခဲ့တာ သေချာသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မြင်ဖူးနေသလို ရင်းရင်းနှီးနှီးကို မှတ်မိနေသည်မှာလည်း သေချာသည်။

တောက်ပရွန်းလက်သော မျက်ဝန်းနက်များ၊ မည်းနက်ပြီး မျက်လုံးနှင့် ဝေးဝေးမြင့်မြင့် မျက်ခုံးများ၊ သေးသွယ်ချွန်မြဲသည့် နှာတံစင်းစင်း၊ နောက်ပြီး လုံးဝန်းသော မျက်နှာကျမှာ သွယ်ချွန်းသော မေးစေ့။

‘ သမီးကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ သမီး မော်ဒယ်လ်များ လုပ်သလား ’
တစ်ဝက်တစ်ပျက် စနောက်သော စကားဖြင့် ငိုမဲ့နေသော ကလေးမကို မေးမိသည်။ သူက မဖြေပါ။ ကျွန်မ၏ ပစ္စည်း ကိရိယာများကိုသာ အသည်းအသန် ဂရုစိုက်ကြည့်လျှက် သူ့ကို နာကျင်အောင် လုပ်တော့မှာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေဟန် ရှိ၏။

‘ဆေးမထိုးချင်ဘူး’

သူက မျက်ရည်စိစွတ်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကျွန်မအား စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ငြင်းဆိုပါသည်။

‘ကေခိုင် . . . ဆရာမကို အဲသလို မဆိုးနဲ့လေ၊ ဆရာမက သမီးနေကောင်းအောင် ကုပေးမှာ’

ဘော်ဒါဆောင်အုပ်ချုပ်သူ အမျိုးသမီးက ဖျောင်းဖျာသည်။

‘သမီးက အဖျားသိပ်ကြီးပြီး ခေါင်းကိုက်လို့ ငိုနေရတာမို့ ချက်ချင်းသက်သာအောင် ဆေးထိုးမှ ကောင်းမယ်လေ’

ကျွန်မ အပြုံးဖြင့် ချောမော့မိ၏။

‘ ဟင့်အင်း . . . မထိုးရဘူး’

‘ ကောင်းပြီ၊ သမီး မထိုးချင်ရင် အန်တီ မထိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဖျားနဲ့ ခေါင်းကိုက် မြန်မြန်ကျအောင် တခြားနည်းလမ်း တစ်ခုနဲ့တော့ သမီး ကိုယ်ထဲ ဆေးရောက်အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ’

ကျွန်မက တခြားကလေးတွေ မကြားရအောင် သူ့နားနားကို ကပ်ပြီး ပါရာစီတမောလ် ဆေးတောင့်လေးတစ်ခု သူ့ကိုယ်ထဲသို့ ဘယ်နည်းဖြင့် ထည့်ပေးနိုင်သည်ဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်နှာလေး ပန်းသွေးရောင် ရဲသွား၏။

‘ ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း ’

ဆယ်တန်းကျောင်းသူမလေးသည် ထိုနည်းကို အသည်းအသန် ငြင်းပြန်ပါသည်။

ဒါဖြင့် သမီးရွေးလေ၊ ဆရာမ ဘယ်နည်းနဲ့ သမီး အဖျား မြန်မြန်ကျအောင် လုပ်ပေးစေချင်သလဲ’

ကလေးမ ခဏ တွေဝေသွားသည်။ နောက်တော့မှ မပွင့်တပွင့် အသံဖြင့် ခပ်ဆဆပြောသည်။

‘ သမီးကို ဖေဖေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ဆေးထိုးပေးတာ မခံရဖူးဘူး ’

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်မ သူ့မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ အသေအချာ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ သူ့အဖေက ဆရာဝန်လား။ ဒါဖြင့် ဘုရားရေ . . .

‘သူ့အဖေက ဆရာဝန်ပဲ ဆရာမရဲ့’

ဘော်ဒါဆောင် အုပ်ချုပ်သူ အမျိုးသမီးက ကျွန်မအား ရှင်းပြသည်။

ကျွန်မ ကလေးမကို ကြည့်ရင်း ဘယ်သူ့သမီး ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာ တွေးမိသွားပါသည်။

‘ သမီးအဖေက ပင်လောင်းက များလား ’

‘ ဟုတ်တယ် ’

ကလေးမ၏ မျက်ဝန်းများ လင်းလက်သွား၏။

‘ ဖေဖေကို သိလားဟင် ’

သိသလား၊ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ထိပ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ သိသလားတဲ့၊ ကျွန်မ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

တွေဝေခဲ့ဖူးတာပေါ့။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာတော့ သူပြတ်သား ခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်မကို အခုအချိန်အထိ အထီးကျန်ဘဝအပေါ် တွယ်တာနှစ်ဝင်ဆဲ ဖြစ်စေလောက်အောင်ပင် သူ ပြတ်သားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ ဟိုဘက်ခြံဝင်းဆီသို့ လှမ်းရှာကြည့်မိ တတ်လာသည်။ ညနေခင်း ခဏအနားယူချိန်၌ ကလေးတွေ ပန်းခြံထဲမှာ ဟိုနေရာ စုစု၊ သည်နေရာ စုစု စကားပြောတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဲသည်လို ညနေချမ်း အချိန်မျိုးမှာ သူဘာလုပ်နေတတ်သလဲဟု ကျွန်မ မေးကြည့်ဖူး၏။

‘ အခန်းထဲမှာ သီချင်းနားထောင်နေတာ ’ ဟု ဖြေပါသည်။

သူ့အဖေက သူ့အား နားကြပ်ဖြင့် နားထောင်ရသော ဝေါ့လ်ခ်မင်းကက်ဆက်ကလေးတစ်ခုနှင့် စီဒီဓာတ်ပြား ဖွင့်စက်လေးတစ်ခု ပေးလိုက်သည်။

ဂီတကို အာရုံနှစ်ဝင်နိုင်တော့ ကောင်းသည်။ တခြားအာရုံတွေ နည်းသွားနိုင်တာပေါ့ဟု ကျွန်မ မှတ်ချက်ချ မိသည်။

‘ သမီး ဘယ်သီချင်းကို ကြိုက်သလဲ ’

ကလေးတွေကိုတွေ့တိုင်း အလျဉ်းသင့်သလို မေးခွန်းတွေမေးတတ်သည့် ကျွန်မသည် သူ့ကိုတော့ သာမာန်ထက် ပိုကဲသည့် စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် စပ်စုမေးမြန်းမိလေ့ ရှိပါသည်။

‘ ဘရစ်တနီစပီးယားကြိုက်တယ်၊ အမ်တူးအမ် ကြိုက်တယ်၊ ဗနက်ဆာကာလ်တန် ကြိုက်တယ် ’

သူက မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်စဉ်းစားရင်း ဖြေလျှင် ကျွန်မ လွှတ်ခနဲ အာမေဇိုတ်သံဖြင့် ရယ်မောလိုက်မိ ဖူး၏။

‘ အလို ပင်လောင်းသူလေးက အလာကြီးပါလား ’

ထိုအခါ သူ အနည်းငယ် နှုတ်ခမ်းစုသွား၏။

‘ ဖေဖေက သမီးကို ဒစ်ဂျစ်တယ်လ် ရှိတ်တုစလောင်း တပ်ပေးထားတာ ဥစ္စာ ’

သူ့အဖေကိုတော့ သူတော်တော်ချစ်မြတ်နိုး အားကိုးဟန် ရှိသည်။ ဘာစကားပဲ ဦးတည်ပြောပြော ထိုစကားလုံး နှင့်အတူ သူ့အဖေပါသည်။ ဤကလေးမကို သူ့အဖေ ဘယ်လောက်များ ချစ်လိုက်မလဲ။ ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ကို ငေးမောရင်း မှန်းဆကြည့်မိသည်။ သူနှင့် ရုပ်ရည်ဆင်တူသော ကိုယ်ပွားသမီးငယ်လေးကို သူ့အသက်တမျှ မြတ်နိုးတွယ်တာပေလိမ့်မည်။ ထိုသမီးငယ်လေးကို မွေးဖွားပေးသော သူ့ဇနီးကိုလည်း အထပ်ထပ်အခါခါ ကျေးဇူးတင်ရင်း ချစ်မြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ ထိုသမီးငယ်လေးကို ဘဝမှာ ဘာဖြစ်စေချင်ပါလိမ့်။ သူ့လိုပဲ ဆရာဝန် ဖြစ်စေချင်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်သာ မြို့သေးသေးလေးမှာ သူနှင့်အတူ ရင်ခွင်မှာ ထားခွင့်ရပါလျက် မြို့တော်ကြီးသို့ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းထား ဘော်ဒါဆောင် လာထားခြင်း ဖြစ်မှာပေါ့။

‘ သမီးအသက်ကြီးလာရင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ’ မေးမိသည်။

‘ ဆရာဝန် လုပ်ချင်တယ် ’ ဟုဖြေပါသည်။

‘ ဆရာဝန်ဘာလို့လုပ်ချင်တာလဲ ’ ဟု ထပ်မေးမိ၏။

ထိုအခါ သူခဏ တွေဝေသွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်ဆဆ ဖြေသည်။

‘ ဖေဖေလို ဖြစ်ချင်လို့ ’

‘ ဖေဖေလို လူနာတွေနဲ့ချည်း နေရတာကို သမီး ကြိုက်တာလား ’

‘ ဖေဖေ သိပ်ပင်ပန်းတာပဲ ’

ကလေးမက အမှန်ကို ယခုမှ စဉ်းစားမိသည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် စဉ်းစားဖြေပါသည်။

‘ ဖေဖေက ဆေးခန်းကို တနင်္ဂနွေ ပိတ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိတ်လို့မရဘူး လို့ပြောတယ် ’

‘ ဟုတ်တယ်လေ၊ လူနာဆိုတာ နေမကောင်း ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဆေးကုခံချင်တာပေါ့။ ဆရာဝန်ဆိုတာလဲ အဲဒီ လူနာတွေအတွက် အမြဲ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရတာပဲ ’

သူ့ကို ရှင်းပြသလိုနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ မိပါသည်။

‘ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဖေဖေကပြောတယ်၊ လူတွေကို ဝေဒနာကနေ သက်သာအောင် လုပ်ပေးရတာ ကျေနပ်စရာ ကောင်းတယ်တဲ့’

သူ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည် ဟူသော ဆန္ဒမှာ သူ့အဖေ၏ လွှမ်းမိုးခံရမှုက တော်တော်အရေးပါသော အကြောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

‘သမီး မြို့မှာပဲနေပြီး ကျောင်းတက်ရင် ဆေးတက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့်ရလောက်အောင် အောင်မှတ်ကောင်း လိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့ ဒီကိုလာတာလား’

ကျွန်မ သူ့ကို စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးမိသည်။

‘ သမီး မသိဘူး’

ကလေးမက မျက်လုံးကလေးဝိုင်းလျက် ကျွန်မအား ဇဝေဝေ ကြည့်လာပါသည်။

‘ဖေဖေက ပို့လို့ လာတာလား’

‘ဖေဖေက ဒီကို မပို့ချင်ပါဘူး၊ ဘိုးဘိုးကပို့တာ’

ကျွန်မ အနည်းငယ် အံ့သြသွားသည်။

‘ ဘိုးဘိုး ဆိုတာ . . . ’

‘ဖေဖေရဲ့ အဖေ’

‘ဪ . . .’

ကျွန်မ ဘာမှ မပြောနိုင်။

‘ ဖေဖေ နဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ စကားတွေ များကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက လျှော့လိုက်ရတယ်၊ ဒီတစ်နှစ်ပဲ ထားမှာတဲ့၊ တကယ်လို့ ဘိုးဘိုး ထင်သလို မဖြစ်လာရင် နောက်နှစ်တော့ သမီးကို ဖေဖေဆီမှာပဲ ထားမှာတဲ့ ’

‘ ဒါဖြင့် သမီး စာမေးပွဲ ကျသွားနိုင်တယ်လို့ သမီးအဖေ ထင်နေတာလား’

သူ့အနည်းငယ် မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

‘ အိမ်နဲ့ ခွဲရရင် သမီး ငိုနေလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ဘိုးဘိုးကို ပြောတာပဲ’

‘ တကယ်ရော သမီး ငိုနေတာပဲလား ’

ကျွန်မမေးမိတော့ သူချက်ချင်း မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲရာမှ ပြည့်လျှံသွားသည်။ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်သောအခါ ပြည့်လျှံနေသော မျက်ရည်တို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးမလေး၏ နုငယ်လှသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲ နာကျင်သွားသည်။

‘သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အရမ်းသတိရတာပဲ အန်တီ’

‘ ဪ . . . သမီးရယ် ’

ကျွန်မ သူ့ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စတို့ကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။

‘ အန်တီ ဖေဖေကို ခေါ်ပေးမလားဟင် ’

ဘုရားရေ . . . ။

‘ အန်တီစကားဆို ဖေဖေ နားထောင်ချင်နားထောင်မှာပေါ့၊ သမီးဆီကို အလည်လာဖို့ ခေါ်ပေးပါလား’

ကျွန်မ၏ တောင်းဆိုချက်ကို သူ့အဖေ လိုက်လျောမည်ဟု သူထင်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မက သူ့အဖေအပေါ်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာကိုမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်ကို ကလေးမ မသိ။ တောင်းယူမှပေးမည့် အရာမျိုးကို သူ့အဖေထံမှ ကျွန်မ မလိုချင်ခဲ့ပါ။ သူမပေးနိုင်တာတစ်ခုကို တောင်းမိသွားမှာ ကျွန်မ စိုးရိမ်သည်။ ကျွန်မကို လိုက်လျောချင်စိတ်နှင့် မလိုက်လျောနိုင်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တို့အကြားမှာ သူတွေဝေမှာကို ကျွန်မကြောက်သည်။

‘ သူမလာနိုင်တာကို လာပါလို့ခေါ်ရင် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပဲ ရှိမှာပေါ့ သမီးရဲ့၊ သူလာနိုင်ရင် လာမှာပေါ့’ ကျွန်မဖျောင်းဖျံမိသည်။ သူလက်မခံပါ။

‘သူမလာနိုင်ဘူးလို့ အန်တီ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ သူလာနိုင်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နှစ်ရက်သုံးရက်တော့ ဆေးခန်းခဏပိတ်လို့ ရချင်ရမှာပေါ့။ ’

‘ရရင်လာမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား၊ မရလို့ မလာတာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ လာလို့တော့ ရချင်ရနေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဖေဖေကို အရမ်းသတိရနေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေမသိရင် ဖေဖေဘယ်လာမလဲ၊ သမီး အရမ်းခံစားနေရတာကို ဖေဖေသိမှ လာဖို့ကြိုးစားမှာပေါ့၊ အဲလိုသိအောင် အန်တီက ပြောပေးရမှာပေါ့၊ ပြောပြမှ သိမှာပေါ့၊ အန်တီရဲ့၊ နော် . . . နော်’

ကျွန်မ ကလေးမကို ငေးမောသွားမိသည်။

ဟုတ်သလား။ သူပြောတာ မှန်သလား။ ပြောမပြဘဲ လာနိုင်ရင် လာမှာပေါ့ဟု ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ပြီး မျှော်လင့်နေရမှာနှင့် စာလျှင် အောက်မေ့ တာသစိတ်ကို ဖွင့်ဟပြီး တောင်းဆိုလိုက်တာက ပိုပြီး သဘာဝကျသလား။ ကျွန်မ မသိပါ။

‘ နော် . . . အန်တီ၊ ဒီမှာ ဖေဖေသမီးက အရမ်းငိုနေတယ်လို့ ဖေဖေကို ပြောပေါ့’ ကလေးမက ချွဲနွဲ့စွာ ပူဆာ၏။ ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

‘အရမ်းမှ မငိုပဲနဲ့၊ သမီးက တစ်ခါတစ်ခါမှ ငိုတာ မဟုတ်လား၊ အန်တီနဲ့သမီး ခဏခဏ စကားပြောမိ ရယ်မိကြတာပဲ ဥစ္စာ’

‘ ဩော် . . . အန်တီကလဲ တစ်ခါတစ်ခါ ငိုတာလဲ အရမ်းခံစားတာပဲ ဥစ္စာ၊ အဲလိုပြောမှ ဖေဖေ သမီးကို သနားပြီး လိုက်လျောမှာပေါ့’

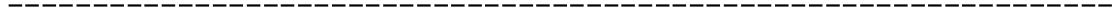
‘ ကြည့်စမ်း . . . သမီး တော်တော်ဆိုးပါလား’

ကျွန်မ မချင့်မရဲ ပြုံးမိသည်။

‘ ဒါ ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ တစ်ခုခုဆိုတာ တောင်းမှ ရတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ’ ကျွန်မ သူ့ကို ကတိတော့ မပေးခဲ့ပါ။

‘ အန်တီ စဉ်းစားမယ်လေ’ ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်မ တကယ် စဉ်းစားရပါဦးမည်။

အကယ်၍သာ သူလက်ထပ်သူမှာ ကျွန်မဖြစ်ခဲ့လျှင် ကေခိုင်သည် ကျွန်မ၏ သမီးလေး ဖြစ်လာမလား။

ထိုအတွေးသည် ကျွန်မကို အတိတ်ကာလ၏ ဝေဒနာတွေ ကြားမှာ နှောင်ဖွဲ့တင်းကျပ် သွားစေခဲ့သည်။

သမီး၏ ၁၅နှစ်၊ ၁၆နှစ် အရွယ် မျက်နှာလေးသည် သူ၏ အသက် ၂၂နှစ် အရွယ် မျက်နှာနှင့် အတူတူပဲ ဖြစ်သည်မို့ သမီးကို စကားပြောနေရင်း လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များစွာက သူ့ကို ကျွန်မအနီးမှာ ပြန်လည်ရရှိလိုက်သလိုပဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

အဲသည်တုန်းက ကျွန်မ မှားယွင်းခဲ့သလားဟု အခုအခါမှာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသောအခါ ကျွန်မ အနည်းငယ်တော့ တွေဝေသွားခဲ့သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိ၏။

လိုချင်တာတစ်ခုကို အသနားခံတောင်းဆိုမှ၊ ပိုပိုကဲကဲလေး ဖွင့်ဟဝန်ခံမှ ရမည်ဆိုလျှင် နေပါစေတော့ဟု ကျွန်မ ခံယူခဲ့မိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကို ဘာမှ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာကျင်မှုအကြားမှ ကျေနပ်ခဲ့မိသည်။ နှစ်ပေါင်း ၂၀လောက်ကြာသည်အထိ ကျွန်မ၏ အတိတ်ကို ကျွန်မ ပြန်နောင်တမရခဲ့ပါ။

အခုတော့ သမီး၏ စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မ၏ နှလုံးသားကို စူးစူးနစ်နစ်နာကျင်အောင် ထိုးဖောက်သွားခဲ့ပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်မသည် ထိုညချမ်းတစ်ခုလုံးကို သူ့အကြောင်းတွေးတောရင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းမိသွားတော့သည်။

ကျွန်မ မှားသွားသလား။ မှားခဲ့သည် ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြင်၍ မရတော့မည့် အမှားပဲ။ ဘာကြောင့် ပြန်စဉ်းစားနေတော့မလဲ။ မစဉ်းစားနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုတ်ချမိသည်။

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ မှန်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူ့ကို ကျွန်မတောင်းဆိုကြည့်ပေမယ့်လည်း သူ မလိုက်လျောနိုင်မည့် တောင်းဆိုချက်ကြီး ဖြစ်နေနိုင်ခဲ့တာပဲ။ သူ မလိုက်လျောနိုင်တာ သေချာသည့် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ကျွန်မတောင်းဆိုမိခဲ့လျှင် ကျွန်မကို သူမပေးလို့ သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ကွက်မိကောင်းကွက်မိမည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရှက်မိကောင်း ရှက်မိနိုင်သည်။ သူလည်း ယခင်ထက်ပို၍ စိတ်ရှုပ်ထွေး ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို သူ သနားချင် သနားမိသွားနိုင်သည်။

အခုအတိုင်းလေးက မလှဘူးလား။ ကျွန်မ မသိပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထံသို့ ကျွန်မ စာတစ်စောင် ရေးရလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် တယ်လီဖုန်း ဆက်ရလိမ့်မည်။ သမီး ပြောစေချင်သော သမီးအလွမ်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူသိအောင် ပြောပြရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မ အမြဲအလွတ်ရလျက် ဘယ်တုန်းကမှ မဆက်သွယ်မိခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို ငေးကြည့်နေ ခဲ့မိသည်က အကြိမ်ကြိမ် လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ စာပဲ ရေးလိုက်ရမလား။ စာရေးတာက အကြိမ်ကြိမ် အသစ်ရေးလို့ ရသည်။ တယ်လီဖုန်းနှင့်ဆိုလျှင် စကားအသုံးအနှုန်း စကားလုံး တစ်ခုခု ချွတ်ချော်ပြောမိလျှင် ပြန်နှုတ်ယူလို့မရ။

စာနှင့်ပဲ ပြောပြပါတော့မည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ မမြင်ရသည့် လက်ရေးကို စာအိတ်ပေါ်မှာ မြင်ရလျှင် သူဘယ်လို တုံ့ပြန်မှာလဲ။ ကြည်နူးသွားမလား။ အံ့ဩသွားမလား။ မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွားမလား။

သို့မဟုတ် ကျွန်မ လက်ရေးကို သူမမှတ်မိတော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

(၁၀နှစ်ပြည့်ဆေးတပ်ဖွဲ့မဂ္ဂဇင်း)

ချစ်ခြင်း၏အနုပညာနှင့်ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်မှ

ငါးမျှားခြင်း

ငါးမျှားခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ ငါးရဖို့ မဟုတ်ပါ။

ဤနေရာသည် တစ်မြို့လုံးတွင် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သော နေရာဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းထူထပ်သော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ မြို့၏ အစွန်အဖျားရှိသော တောအုပ်ဘေးတွင် နက်ရှိုင်းသော ရေကန်တစ်ခု ရှိနေသည်မှာ သူ့အတွက် အားတက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရေကန်တွင် ငါးမျှား ရှိနေသည်မှာ လည်း သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် နှစ်တော်တော်များများပင် ငါးမျှားခြင်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် ဒီနေရာသို့ ငါးလာမျှားစဉ်က သူ့အသက် ၄၈နှစ်သာရှိသေး၏။ ယခု သူ့အသက် ငါးဆယ်လေးနှစ်ရှိပြီ။

သူသည် ဖြောင်မှတ်ရိုးသားသော အထက်တန်းစာရေးကြီးဖြစ်၏။ ကောက်ကွေ့မှု၊ လှည့်ပတ်မှုကို မုန်းတီးသူ၊ လိုက်လျောညီထွေ နေခြင်းနှင့်လည်း မရင်းနှီးသူ၊ မှန်ကန်စွာ ပြုမူဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်၏။

သူ့အိမ်သည် ဤရေကန်နှင့် မိုင်ဝက်လောက် ဝေးသော နေရာတွင် ရှိသည်။ ရုံးဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အိမ်ပြန်ရောက်၊ လက်ဆွဲအိတ်ချကာ ငါးမျှားတံနှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ ယူဆောင်လျက် ဤနေရာသို့ ထွက်လာနေကျဖြစ်၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဈေးဆိုင်ကလေးများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ အကြော်အလှော်ဆိုင်များကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည်။ ရယ်မောသံများ၊ စကားသံများ၊ နွားနို့ညှီနံ့များ၊ လက်ဖက်ခြောက်နံ့များ၊ ဆီကြော်ညှော်နံ့များကို သူနည်းနည်းမျှ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့စိတ်ဝင်စားသည်က အုပ်ဆိုင်းသော တောအုပ်နှင့် ရေကန်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ပူအိုက်သော နွေရာသီများတွင် အဝတ်အစားတွေကို သစ်ပင်အောက်မှာ ပုံထားပြီး ရေဆင်းချိုးနိုင်သေး၏။

အေးစိမ်းချမ်းမြေ့သော ဆောင်းရာသီများတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးရှို့ပြီး မီးလှုံနိုင် သေး၏။ မိထားသောငါးမျှားကို ကင်၍ စားနိုင်သေး၏။ ဤလောက် သူ့အတွက် နားခိုစရာကောင်းသော နေရာ ဘယ်မှ မရှိပါ။

သူ့တွင် သူ့ဩဇာ မတည်သော သားနှစ်ယောက်ရှိသည်။ အဝတ်အစား အသစ်အဆန်းမှန်သမျှ မက်မောသော သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့လုပ်ကိုင်သမျှကို အပြစ်ရှာအပြစ်မြင်၍ တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူဆူပူတတ်သော ဇနီးတစ်ယောက်ရှိသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကတော့ သူသည် တက်ကြွသော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အောက်တန်းစာရေး ရာထူးမှ အထက်တန်းစာရေး ရာထူး တက်ခွင့်ရရန် အလွန်မျှော်လင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ လက်ထပ်ခြင်း၊

အိမ်ထောင်သားမွေးပြုခြင်းသည် လူ့လောကဝတ္တရား၊ မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ရမည့် အရာများဟု ယူဆကာ ထိုအရာများအတွက် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ သူသည် အရာရာကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာ တွေးတတ်သည်။

ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးတော့လည်း ပျော်ရွှင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည်မှာ သူလိုလူမျိုးအတွက် မဖန်တီး မပြုလုပ်သင့်သော အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း

နှစ်ပေါင်းများစွာ နောက်ကျပြီးမှ သူသိခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၏ နောက်တွင် မလိုချင်သော ဗီစေရိုက်များ ပါလာသည်။ သားသမီးများလည်း မွေးတတ်သေးကြောင်း သူ ယခုမှ သိသည်။ ထို သားသမီးများ လိမ္မာရေးခြားရှိဖို့၊ ပညာတတ်ကျွမ်းဖို့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမွန်ဖို့ကို သူ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။

သမီးကြီးသည် ရုပ်ရည် သင့်တင့်၏။ အလှအပကို အလွန်အကျွံ မက်မော၏။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ပညာထက် အလှပြင် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတတ်၏။ အတန်းထဲတွင်စာမေးခံရပြီး မဖြေနိုင်ခြင်းထက် ဆံပင်တွင် ကလစ်ရောင်စို မဆိုးနိုင်ခြင်းကို ပိုပြီး ရှက်၏။

ဆယ်တန်းကျပြီး ရပ်ကွက်ဈေးကလေးတွင် ကုန်စိမ်းရောင်းသော အလုပ်ကို သမီးလုပ်သောအခါ သူ မအံ့ဩသော်လည်း ဖခင်ကို ခြေရာတိုင်းလာသောအခါ သူအံ့ဩမိသည်။ ဖအေရှေ့မရှောင်၊ မအေရှေ့မရှောင် တစ်မိန်းယောက်ကလေးများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပုတ်လိုက် ခတ်လိုက် နေတာကို သူအံ့ဩမိသည်။ ဆုံးမပြုပြင်ဖို့ ကြိုးစားတိုင်း လူမှုဆက်ဆံရေးကို အဖေ နားမလည်ပါဘူးဟုပြောခံရသောအခါ သူရှက်လာ၏။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ရှက်ကြောက်တတ်သော သမီးမိန်းကလေးကို လိုချင်သော ဖခင်သည် ရဲတင်းကလက်သော သမီးကိုသာ ရခဲ့၏။

ဝပ်ရှော့တွင် အလုပ်လုပ်သည့် သားကတော့ တစ်မျိုး၊ ရုပ်ရည်ကလေး သင့်တင့်တာကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် မိန်းကလေးများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ ထိုသားကြောင့် သူ မကြာခဏ ရပ်ကွက်လူကြီးအိမ် ရောက်ရ၏။ သမီးရှင်များ၏ လက်ညှိုးထိုး မာန်မဲ့မှုကို မကြာခဏ ခံရ၏။ မိန်းကလေးများကို ဖျက်ဆီးသူ ဟူသော နာမည်ပျက်ရနေသည့် သားကို လမ်းမှန်ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးဖို့ သူကြိုးစားဖူးသည်။ ‘အဖေကလဲ ဘာမှ မသိဘဲနဲ့၊ ဒါကျွန်တော့်အပြစ်ချည်းမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့ကကို အလိုတူအလိုပါတော့’ ဟု ပြန်ပြောတာကို နားထောက်လျက်က ပါစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားတိုင်း သူအရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းဟု စကားပုံရှိသော်လည်း သူ့ဇနီးကြောင့် စကားပုံအသစ်ဖြစ်၏။ သားသမီးမကောင်း ဖခင်ခေါင်း ဟူသော ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေအောင် သူ့ခေါင်းပေါ် ပုံကျနေခဲ့သည်။ ဤကိစ္စအားလုံးမှာ သူ့တာဝန်သာ ဖြစ်သည် . . . တဲ့။ သူ ခေါင်းတယမ်းယမ်း နေရုံကလွဲ၍ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့ဇနီးမှာ ပုံပျက်လူနီးပါး ဝနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် ညအိပ်လျှင် အသံကျယ်လောင်စွာ ဟောက်တတ်၏။ သွားကြိတ်တတ်၏။ အိမ်နေရင်းဝတ်သည် ထဘီတစ်ထည်ကို မလျှော်ဖွပ်ဘဲ တစ်ပတ်လောက် ဆက်တိုက် ဝတ်တတ်သေး၏။ လက်သည်းမှန်မှန်မညှပ်ဘဲ လက်သည်းကြားမှာ ချေးတွေဖြင့် ထမင်းဟင်း ချက်တတ်သူ၊ ထမင်းစားတတ်သူဖြစ်၏။ ထမင်းစားလျှင် လက်ခုံအထိ ဟင်းထမင်း ပေကျအောင် အားရပါးရ နယ်ဖတ်စားတတ်သူ ဖြစ်၏။ အိမ်က ယောက်ျား အသုံးမကျသည့်အကြောင်းကို ရေခဲနှစ်အိမ် နောက်ခုနှစ်အိမ် လည်ပတ်အတင်းပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ ဟင်းကိုနည်းနည်းနှင့် ကောင်းအောင် မချက်တတ်ဘဲ ဗုံးပေါလအော ချက်ပြီး သွန်ပစ်တတ်သူဖြစ်၏။ တစ်ခွက်ပင် ဖြစ်စေ အရသာရှိရှိ ချက်ဖို့ သူပြောလျှင်တော့ မဖြစ်စလောက် လစာကလေး . . . ဟူသောစကားဖြင့် ရန်တွေ့တတ်သူ ဖြစ်၏။ လခထုတ်ရတိုင်း လခရင်းကို တစ်ပြားမကျန် သူအပ်သည်အခါ စိတ်မပါ့တပါ။ မယူချင်ယူချင်ပုံစံဖြင့် သက်ပြင်းချကာ ယူတတ်သည်။

‘ဟိုဘက်အိမ်က လူကတော့ မိန်းမကို တစ်လ သုံးလေးထောင် အပ်တာ’ ဟု အောက်ကလိအာသံဖြင့် သူ့ဒေါသကို ဆွပေးတတ်သေး၏။ ဟိုဘက်အိမ်က လူက သူ့လိုပင် အထက်တန်းစာရေး၊ စာရေးချင်း အတူတူ သူ့ထက် ဘာကြောင့် ငွေပိုရသနည်း။ တွေးကြည့်လျှင် တစ်နည်းသာရှိ၏။ ‘မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ’ ဟုအေးအေးဆေးဆေးဖြေရှင်းတော့ သူ့မိန်းမက မျက်လုံးပြူး ကြည့်၏။ ‘ဒီခေတ်မှာ မလုပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုတာ

မရှိဘူးတော့ အားလုံး လုပ်နေကြတာပဲ' ဟု ရန်တွေ့သည်။ 'ဒါဖြင့်လဲ မင်းသွားလုပ်ပေါ့ကွာ' ဟု သူပြီးရာပြီးကြောင်း တစ်ခွန်းသာ ပြောမိသည်။ သူမက ဗြဲနန်းခနဲ ခြေဆောင်နင်းကာ ထွက်သွား၏။

ညနေတိုင်း အရက်မူးကာ မျက်ထောင်နီကြီးဖြင့် ပြန်ပြန်လာတတ်သော သားဖြစ်သူကတော့ အိမ်မှာ လူပိုသက်သက်ဖြစ်သည်။ ဘာအလုပ်မျှလည်း မရှိ၊ အလုပ်လည်း မမြဲ။ မပင်ပန်းဘဲ အသက်ရှင်ချင်သည်၊ အပြင် အရက်သေစာ သောက်စားဖို့အတွက်ပါ အိမ်မှ ပိုက်ဆံကို သုံးဖြုန်းသေး၏။ မှန်မှန်ပေးနေသော ညီထံမှ တစ်ခါတလေ မရလျှင် ညီအစ်ကိုချင်း ထိုးကြိတ်သည်အထိ ရန်ဖြစ်တတ်သေး၏။ ဖအေ၊မအေကိုလည်း ငဲ့ညှာရကောင်းမှန်းမသိချေ။ တောင်းဆို ပလုံးဆိုသော ပစ်ရိုးထုံးစံရှိသည်။ သားသမီးဆိုကို ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိ ဟူသော စကားပုံကို ယခုမှပင် အခြေခံကျကျ နားလည်ခွင့်ရသွား၏။ လက်စသတ်တော့ သာသမီးဆိုဆိုတာ မွေးပြီးရင် ပစ်လို့မှ မရတော့ဘဲကိုးဟု ယခုမှပင် သူ သဘောပေါက်ရသည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အားလုံး လွန်ခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝတွင် အတွယ်တာဆုံးအရာမှာ ငါးမျှားတံဖြစ်၏။

တွန့်လိမ်နေသော တီကောင်ကလေးကို ငါးမျှားချိတ်တွင် ဖောက်ခနဲ ထိုးချိတ်လိုက်ရစဉ် သူအပိုင်ဆုံးအရာမှာ ငါးမျှားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သူ ဝမ်းပမ်းတနည်း သိရသည်။ နိုင်လွန်ကြီးကို လက်ဖြင့် ဖွဖွ ထိသပ်နေရစဉ် ဤကြိုး၏ ထိတွေ့မှုသည် သူ့အတွက် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်၏။ ကြိမ်တံ၏ လက်ကိုင်ကို လျော့ရဲစွာ၊ သို့သော် သတိရှိစွာ ထိန်းကိုင်ရင်း ရေပေါ်မှ ငြိမ်သက်ခြင်းကို စောင့်ကြည့်နေရစဉ်မှာတော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သူအောင်နိုင်နေသည်။

လောကတွင် သူအောင်နိုင်သော သတ္တဝါမှာ ငါးသာဖြစ်၏။

ဤကန်ထဲတွင် ငါးမျိုးစုံရှိသည်။ သူ့ငါးမျှားချိတ်တွင် ငါးမျိုးစုံ သူမိဖူးသည်။ ယောက်ျားလက်ဖျံ လောက် တုတ်သော ငါးကြင်းကြီးများမှအစ လက်ညှိုးလုံးလောက် သေးသောငါးစင်းလုံးကလေးများအထိ သူရသည်။ ငါးမျှားသက် နှစ်ပေါင်းကြာလာသောအခါ သူ့လက်မှာ ကိုင်ထားသော ငါးမျှားတံအဖျားရှိ လှုပ်ရှားမှုကို မှန်ကန်စွာ ကောက်ချက်ချတတ်သွား၏။ ကြိုးကလေး၊ ဖော့တုံးကလေး ငြိမ်ခနဲ ကလှုပ်ရှားသွားသည် အစ သူကျွမ်းကျင်စွာ အကဲဖြတ်တတ်သွားပြီး လျင်မြန်စွာ၊ မှန်ကန်စွာ ဆွဲတင်နိုင်သည်။ ငါးစာကို လာဟပ်သော ငါးမှာ သူ့လက်မှ လွတ်ရသည်ဟု မရှိအောင် ဤလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်လာ၏။

ရေထဲ စိုက်ထားသော ငါးမျှားကြိုးကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရင်း စိမ်းမှောင်သော ရေပြင်ပေါ်တွင် အတိတ်က အရိပ်များစွာ ထင်ဟတ်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နုပျိုသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ (ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် သူဖြစ်၏) တစ်ခါတရံ မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏မျက်နှာ (ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် သူ့ချစ်သူ ဖြစ်၏)။

ချစ်သူအကြောင်း ပြန်တွေးရသည်မှာ ခပ်ဝါးဝါးသာ ဖြစ်သော်လည်း ရင်ခုန်စရာ ကောင်းသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း၃၀က သူ့ချစ်သူသည် တစ်ပတ်လျှို ဆံထုံးကလေးနှင့် ခရေပန်းကုံးများ ဝေနေအောင် ပန်တတ်သည် မိန်းကလေးဖြစ်၏။ လက်မောင်း လက်ဖျံများ တောင်တင်းပြီး ဖျတ်လတ်သော၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့နေကျ လေးထပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းထောင်က ခရေပင်ကြီးကို သူ မြင်ယောင်လာသောအခါ သူစိတ်မှတ်မထင် ပြုံးမိလေသည်။

သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းကလေးကို မွှေးကြူးရင်း ခရေနဲ့ကလေးကိုပါ ရှုရှိုက်မိသော တစ်နံနက်ခင်းက သူ့ရင်တွေ

တဖျတ်ဖျတ် ခုန်ခဲရကာ၊ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် မချင်မရဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဆောင်းရာသီနံနက်ခင်းတိုင်း၊ မိုးရာသီညနေခင်းတိုင်း ခရေပန်းများက တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွလွင့်နေသည်။

ခရေပွင့်ကလေးများကို အလောတကြီး ကောက်နေသော ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ခဲခဲကလေးမှာ ငေးကြည့်၍မဝနိုင်အောင် လှပနေခဲ့၏။ နှိုးကြိုးကလေးဖြင့် သီကုံးပေးရန်ကတော့ သူ့တာဝန်ဖြစ်သည်။ သူသည် လက်ကိုင်ပဝါထဲက ပန်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သီပေးခဲ့ဖူးလေသည်။ သီပြီးသွားသော ပန်းကုံးများကို မိန်းကလေး၏ ဆံထုံးမှာ စိုက်၍ ပန်ပေးရသည် အရသာမှာ တမ်းတလွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

သူသည် ခရေပင်ကြီးဆီသို့ မရောက်ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ။ ခရေပင်ကြီးရှိရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ပင် မရောက်ဖြစ်တာ ကြာလှပြီ။ တစ်နေ့နေ့မှာ သွားမည်ဟု ကြံရွယ်လျက် ဘယ်တော့မျှ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဥပုသ်ယူသော သူ့မိန်းမနှင့်အတူ လေးထပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်သွားရန်ကြိုးစားဖူးသည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးထံ သီလမယူမီ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြေကြသည် အုပ်စုများတွင် သူမပါဝင်ချင်ပါ။ အဖိုးတန် ပါတိတ်အထက်အောက် ဆင်တူဖြင့် ရွှေကြိုးများ၊ ကြယ်သီးများဖြင့် ဥပုသ်လာစောင့်သော မိန်းမကြီးငယ်များ၏ ကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုဟန်များကို သူ့ရှောင်ချင်သည်။ ‘ရှင် အကုသိုလ်တွေချည်း နေ့တိုင်းလုပ်နေတာ တစ်ခါလောက် ကျွန်မနဲ့လိုက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကုသိုလ်ယူပါလား’ ဟူသည့် မိန်းမ၏ တိုက်တွန်းချက်ကို ကြားရသည်အခါမှာတော့ ကုသိုလ်ယူချင်စိတ်ကလေး လုံးဝ ကန်ဆုံးသွားကာ မလိုက်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အကုသိုလ်ကို ဆက်လုပ်ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ငါးမျှားနေရင်းမှ လူအမျိုးအမျိုး၏ပုံကို ဖော်ကာ အနိုင်ယူလိုရသည်။ ဥပမာ သမ္မာအာဇီဝကို နည်းနည်းမျှစိတ်မဝင်စားသည် အရာရှိတစ်ဦး၏ ခပ်ထူထူခပ်လန်လန် နှုတ်ခမ်းများကို သူ့ရွံ့မုန်းစွာ တွေးတောရင်း သူ ငါးကို စိတ်ပါလက်ပါမျှားသည်။ ရရှိလာသော ငါး၏ ဟစ်ဟစ်ပါးစပ်ကို သေသေချာချာကြည့်တော့ ထိုအရာရှိ၏ ပါးစပ်ကိုပင် မြင်တွေ့လိုက်လေသည်။ သူသည် ငါးမျှားချိတ်မှ ငါးကို ပျော်ရွှင်စွာ ဆွဲဖြုတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်ဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့မိန်းမ၏ ပွစိပွစိ နှုတ်ခမ်းတို့ကို စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်လျက် ဒေါသတကြီး ငါးကိုမျှားသည်။ မိလာသော ငါး၏ပါးစပ်ကို သူ့ကြည့်သောအခါ တကယ်ပင် သူ့မိန်းမ၏ ပါးစပ်ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ ရှိခနဲ လေချွန်လျက် ထိုပါးစပ်ကို အရသာခံ၍ကြည့်နေတော့သည်။ ငါးကလေးက ဖတ်လပ်ဖတ်လပ်နှင့် အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်နေသည်အခါမှာတော့ စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ ငါးမျှားချိတ်မှ ငါးကို ညင်ညင်သာသာကလေး ဆွဲဖြုတ်သည်။ ထို့နောက် ရွရွကလေးကိုင်ကာ သူနှင့် အဝေးဆုံး နေရာမှာ ချထားလိုက်ဖူးလေသည်။

ငါးမျှားခြင်းဖြင့် သူ ဤနေရာမှာ ကြာကြာထိုင်၍ ဝိုင်နေခြင်းအပေါ် မည်သူကမျှ သံသယမဝင်အောင် ဖြေရှင်းပြီးသားဖြစ်၏။ သူသည် ငါးမျှားချင်ယောင်ဆောင်လျက် ရေထဲသို့ ငါးမျှားချိတ်နှစ်ချကာ နာရီဝတ် တစ်နာရီလည်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလိုရသည်။ မိန်းမကို မပြောဖြစ်သည် စကားများကိုလည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေလိုရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကံဆိုးစွာ အဆော့သန်သော ကလေးများ၊ စပ်စုတတ်သော လူကြီးများ ရောက်လာလျှင် ‘ရူး . . . တိုးတိုး၊ ငါးလန်သွားမယ်’ ဟူသော သတိပေးချက်ဖြင့် စကားမပြောအောင်၊ မနှောင်ယှက်အောင် တားဆီးနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သူ့ကို ကောင်းကောင်းနှောင်ယှက်တတ်သူမှာ ကန်စောင်းတွင် နေထိုင်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးကတော့ ငါးမျှားခြင်းကို အကုသိုလ်အလုပ်ဟု ယူဆကာ သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတတ်၏။ အဘိုးကြီးက ရေကန်ကမ်းစပ်ရှိ ကြာဖူးများကို ခဏခဏလာခူးသည်။ ‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’ ဟုသူမေးတော့ ချက်စားဖို့ဟု ပြော၏။ ကြာဖူးကို ချက်စားရသည်ဟု တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါ။ ‘ဦးလေး ဟင်းမရှိရင် ဒီငါးတွေ ယူသွားပါလားဗျ’ ဟု သူက စိတ်လိုလက်ရ ပေးဖူးသည်။

သူသည် ဤငါးမျှားကို စားသောက်ရန်၊ ရောင်းချရန် မျှားခြင်းမဟုတ်ပါ။ အစောပိုင်းနှစ်တွေတုန်းကတော့ ငါးမျှား၏ပါးပတ်များကို ဖောက်လျက် လျှောက်ကြိုးဖြင့် သီကာတန်းလန်းဆွဲပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရသည်မှာ ပျော်စရာ။ နောက်ပိုင်းတော့ ထိုငါးမျှားကြောင်ပင် ဇနီးဖြစ်သူ၏ အပြစ်ရှာခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ‘ဒီငါးမျိုးဖြင့်တော် . . . တစ်နေကုန်အောင် သွားမျှားနေစရာမလိုပါဘူး၊ ဈေးထဲမှာ တစ်ဆယ်သား နှစ်ကျပ်ရယ်၊ ဗိုက်ရိုက်ပြီး စားပါလေ၊’ ဟူ၍တစ်မျိုး၊ ‘ရှင်ငါးတွေက အင်းစော်နံလှချည်လား၊ ဘယ်နှယ်လုပ် စားမှာတုံး’ ဟူ၍တစ်မျိုး၊ ‘ဒီငါးမျိုးကို မှတ်ထား၊ ငါးမောင်းမလို ခေါ်တယ်၊ ငါးထဲမှာ အရသာမရှိဆုံး ငါးပဲ’ ဟု ဤတစ်မျိုး၊ ‘ငါးခုံးမလို ငါးမျှား အချိန်ကုန်ခံပြီး မျှားနေသေးလားတော်၊ အဲဒီ ကုန်တဲ့အချိန်မှာ ရေလေးဘာလေး ဆွဲတာကမှ အသုံးကျဦးမယ်’ ဟူ၍ တစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုး ရှုတ်ချသောအခါ ငါးမျှားကို အိမ်သို့ အလေးခံ၍ သယ်မသွားတော့ပေ။ နည်းနည်း နှမ်းပါသည် ထင်ရသော အသိမိတ်ဆွေများ၏ အိမ်များကို အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် ဟင်းလျာပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူနှင့်လည်း စကားပြောရ သက်သာသွားပြီး ကျေးဇူးလည်း တင်ခံရသည်။

အဘိုးကြီးကတော့ ငါးမျှားကို မယူပါ။

‘ငါက ပုံသကူသားပဲ စားတာကွ၊ မြင်သား ကြားသား မစားဘူး’ ဟူ၏။

သူဒေါသ ထောင်းခနဲ ထသွားသေးသည်။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဖမ်းပေးသတ်ပေးတဲ့လူတွေ ရောင်းတဲ့သူတွေ ရှိနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ မရှိရင် မြင်သားကြားသားတင် မကဘူး၊ ကိုယ်တိုင်တောင် သတ်ပြီး စားမှာ မဟုတ်လား။ သို့သော် အသက်ကြီးသော လူတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်ရတာ မကောင်းပါ။

နောက်ပိုင်းတော့ အဘိုးကြီး ကြာဖူးခူးချိန်နှင့် သူ ငါးမျှားချိန်တို့ တော်တော်များများ တိုက်ဆိုင်နေတော့သည်။

ကြာဖူးသာမက ကြာပွင့်များကိုပါ ခူးတာမြင်တော့ သူအံ့ဩသွား၏။ ‘ကြာပွင့်ကရော ချက်စားရသလား’ သူမေးတော့ အဘိုးကြီးက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံး၏။ မဖြေချင်သလိုလို တွန့်ဆုတ်နေပြီးမှ နောက်ဆုံးမှာ သူ့အမေးကို ဖြေလိုက်သည်။ ‘ချက်မစားပါဘူး၊ ဆွဲကြိုးလုပ်ဖို့’

‘ဟာ . . . ဆွဲကြိုး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

အဘိုးကြီးတွင် ဇနီး၊ သာသမီး မရှိ၊ မြေးမရှိ၊ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက သူ့ရေပင် ကြာပွင့်တစ်ခိုင်ကို ယူလျက် ကြာရိုးဆွဲကြိုး လုပ်နေ၏။ ကြာရိုးဆွဲကြိုးက လုပ်ရတာ အလွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ငါးမျှားသလို မခက်ပါ။ ကြာရိုးကို လက်တစ်ဆစ်နီးပါး အဆစ်ကလေးများ လုပ်၍ တစ်ဆစ်ချင်း ချိုးသွားရုံသာ ဖြစ်သည်။ ကြာရိုး ကျိုးသွားပြီး အမျှင်စေးများကြောင့် ထိုချိုးပြီးသား အဆစ်ကလေးက တွဲလွဲဖြစ်နေသည်။ နောက်ထပ် တစ်ဆစ်ထပ်ချိုး၊ အမျှင်ကို ဟိုဘက်သည်ဘက် တစ်လှည့်စီ တန်းနေအောင် တစ်ဖက်တစ်စီ ချိုးချသွားရုံသာ ဖြစ်သည်။ ထိပ်ဆုံးမှာတော့ ကြာပွင့် လောကတ်သီးကလေး . . . ။

‘ဟိုတုန်းကတော့ ငါ့မိန်းမကို အဲဒီလို ကြာလည်ဆွဲလုပ်ပေးနေကျကွ၊ ငါ့မိန်းမခမျာ သေသာသွားရော သူ့ဘဝမှာ ပုလဲပုတီးကလေး တစ်ကုံးတောင် ဆွဲမသွားရရှာပါဘူးကွာ၊ ကြာလည်ဆွဲကိုပဲ မညည်းမညူ ဆွဲသွားရရှာတယ်၊ သူ့အသက်အငယ်ကလေးမှာ ကလေးမွေးရင်း ဆုံးသွားတာပဲ’

ထိုစကားကို ပြောပြီးနောက် သူ့အဖြေ ပြည်စုံသွားသလိုပင် အဘိုးကြီးက သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားသည်။ လက်မှာ တန်းလန်းဆွဲထားသော အနီရောင် ကြာပွင့်နှင့် ဆွဲကြိုးကလေးမှာ လေအဝေ့တွင် လွင့်လှုပ်လျက် ပါသွားသည်ကို သူ ငေးမောကြည့်နေခဲ့၏။

အေးမြသော ဆောင်ဥတု နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်းအချိန်တစ်ခုတွင် သူသည် ထူးဆန်းစွာပင် နှင်းမှုန်ကြားထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေတော့သည်။ သူ့ခြေထောက်များက သူမသိလိုက်မီမှာပင် မြို့၏ ဟိုဘက်အစွန်းက လေးထပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။ ငါးဆယ်လေးနှစ်အရွယ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ နံနက်လင်းအားကြီး လမ်းလျှောက်သွားလျှင် အသင့်တော်ဆုံး အရွယ်ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတွင် ဈေးရောင်းရန် ဟင်းရွက်စည်းများဖြင့် ဈေးသို့ သွားကြသော ရွာသူရွာသားများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရသည်။ မိန်းမများသည် ပုဆိုးများထဲတွင် ဟင်းရွက်စည်းများထည့်၍ ထုပ်ပိုးပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်ထား၏။ ယောက်ျားများကတော့ တောင်းများဖြင့် ထည်ကာ ထမ်းပိုးဖြင့် သယ်ဆောင်လာသည်။ နေထွက်စအချိန်တွင် နှင်းများ ပိုမိုသိပ်သည်းလာ၏။ လမ်းဘေးဝဲယာ သစ်ပင်များကိုသာ စိမ်းစိုစွာ မြင်ရပြီး ခပ်ဝေးဝေးက သစ်ပင်များကိုတော့ သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။ ဤလမ်းတွင် အိမ်ခြေ ကျပါသည်။ မြို့နှင့်မတူဘဲ ရွာနှင့် တူသော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ချစ်သူသည် ဤရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

အုတ်တံတိုင်း ကာရံထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ဆောင်နှင့်မူများအောက်တွင် အိုမင်းရင့်ရော်စွာ ရပ်တည်နေ၏။ သူ တစ်ခဏတာမျှ ငေးကြည့်နေပြီး ကျောင်း၏ ထောင့်တစ်ဖက်က ခရေပင်အုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ခရေပင်များမှာ ယခုအခါ ပိုမိုမြင့်မားလျက် ရှိသည်။ သစ်ပင်တွေ အနှစ်၃၀ အသက်ရှင်နေတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်သော်လည်း သူတို့ ကောက်ခဲ့သော ခရေပန်းများလိုပင် ယခုအချိန်အထိ ခရေပန်းများ ခြွေချပေးနေသည်မှာ အံ့ဩစရာ။ သူဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွား၏။ ပန်းများ တဖြုတ်ဖြုတ် လွင့်ကျနေသည်။

ဤခရေပင်ကြီးအောက်တွင် ငယ်ရွယ်သော သူ့ချစ်သူနှင့်အတူ သူ ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် အပင်အောက် တည်တည်တွင် ရပ်၍ ဖြူဖွေးသော ခရေပွင့် ကားကားကလေးများ ၊ ညိုဝါသော ခရေပွင့်ခြောက်ကလေးများကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ခရေပန်းများနှင့် လှပခဲ့သော သူ့ချစ်သူကို သတိရစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာ၏။ သူ ထိုင်ချကာ လတ်ဆတ်သော ပန်းကလေးများကို ရွေး၍ ကောက်နေမိတော့သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ချစ်သူကို သူ အမြတ်တနိုး ချစ်ခဲ့သည်။ သူ့ချစ်သူကလည်း သူ့ကို အားကိုးတကြီး ချစ်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးချစ်သူဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း မိန်းကလေး၏ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးချစ်သူဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်သောအခါ လောကတစ်ခုလုံး လှပသာယာလျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည်မှာ လှည့်စားတတ်သော ကံကြမ္မာအောက်တွင် အရှုံးပေးရတတ်သလား။ သူသည် ဖြစ်ပျက်နေသမျှ အရာရာကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ သူ ဝမ်းနည်းနေသည်။ နှစ်ပေါင်း၃၀သည်

လူအားလုံး၏ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်သာမကအချစ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲစေနိုင်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခြေသံဖွဖွကလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ ငယ်စဉ်က စောင့်နေကျ နေရာတွင် သူ့ငယ်စဉ်က ကြားနေကျခြေသံမျိုး (ဖိနပ်မပါ ဗလာခြေထောက်အစုံ၏ ခြေသံမျိုးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လက်ရှိဘဝနှင့် ငယ်စဉ်ဘဝ ရောထွေးကာ ရင်တလှုပ်လှုပ် ခုန်လျက် နောက်ဘက်သို့ ပြုန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် . . .။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲကလေးနှင့် အပြာရောင် ဝတ်စုံပွပွကလေးများသည် နံနက်ခင်း လေအောက်မှာ လွင့်လှုပ်နေသည်။ အေးချမ်းသော၊ နုငယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး . . . ။ သူမက သူ့ကို တစ်ချက်သာ အကဲခတ်ကြည့်လျက် ခရေပွင့်ကလေးများကို စတင်ကောက်လေသည်။ သူသည် နာကျင်သော ရင်ဖြင့် မိန်းကလေးကို ငေးမောကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဟာလာဟင်းလင်းရင်ဖြင့် ပြုန်းခနဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ရုံးသွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သူ့ဇနီးက အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဝဖြိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့မျက်စိက ခဏကြည့်မိပြီးနောက် မျက်နှာလွဲလိုက်ရ၏။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာကောင်းသော အဖြစ်များပါလား။ သူ နည်းနည်း ရှက်ရွံ့စွာ စကားစလိုက်၏။

‘ငါမနက်အစောကြီး လမ်းလျှောက်ရင်း လေးထပ်ကျောင်းဘက် ရောက်ခဲ့သေးတယ်ကွ၊ ခရေပင်ကြီးက အခုအချိန်အထိ ပွင့်နေကြတုန်းပဲ၊ ခရေပန်းတွေကလဲကွာ ပွေးနေတာပဲ၊ ဟိုတုန်းကထက်တောင် များသေး၊’ သူ့မိန်းမ မျက်နှာ နူးညံ့မသွားပါ။

‘ငါ နည်းနည်းတောင် ကောက်လာခဲ့သေးတယ်၊ စားပွဲပေါ်မှာ’ ထိုစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာသာ နည်းနည်းနွေးသွားသော်လည်း သူ့ဇနီးကတော့ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိပါ။ ‘ခရေပန်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဈေးထဲ သွားဝယ်ရင် တစ်ကျပ်ဖိုးဆို သုံးလေးကုံး ရတာ’

သူ့ဇနီးကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။

‘ဟိုတစ်နေ့က လာပြောသွားတဲ့ ကိစ္စကို ရှင် ငြင်းမယ် မကြုံနဲ့နော်၊ ဒါသူများပစ္စည်း ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊’ သူ့ဇနီး၏ မျက်နှာမှာ လောဘ၏ အရေးအကြောင်းများသာ ရှိနေပါသည်။

ထိုကိစ္စကို သူ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ထားသည်မှာ လာပြောချိန်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို တစ်ချိန်လုံး ထိန်းခဲ့သည်။ သေသည်အထိ ထိန်းသွားမည်။

သို့သော် စကားရှည်မနေချင်သောကြောင့် ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ရ၏။

နောက်ရက်များတွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ငါးများသည် အလုပ်ကို သူ စိတ်ပါဝင်စားစွာ မပျက်မကွက်
လုပ်မြဲဖြစ်လေသည်။ ။

၇။

(၁၉၉၂၊ ဇွန်လ၊ မြားနတ်မောင် မဂ္ဂဇင်း)

ဂျူး

"ဆဲတတ်သူများနှင့် တစ်ညနေ"

ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေများ တစ်စတစ်စ ပါးလျားကာ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ကွင်းတစ်ခုလုံး သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့သော
ကစားသမားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ အော်ဟစ်
ဆဲဆိုသံများဖြင့် ဆူညံနေခဲ့သော ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
လူမရှိတော့သောထိုင်ခုံလွတ်များသာ ကျန်တော့သည်။ ကစားကွင်း
မြက်ခင်းပြင်သည် ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

ထွက်ပေါက်တွင် တရွေ့ရွေ့တိုးထွက် နေကြသော လူအစုအဝေးများ
ရှင်းသွားသည် အထိစောင့်ရင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခုံတန်းများဆီမှ
တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဘောလုံးပွဲပြီးသွားသော်လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမသွားပါ။
ကျွန်မ မျှော်လင့်သည့်ကစားကွက်မျိုးကို မမြင်တွေ့ရ၍ပဲလား။
ကျွန်မအာရုံတွင် ယခုတိုင် စွဲထင်လျက် ကျန်ရစ်နေသော
ဥရောပတံခွန်စိုက်ပွဲ၏ ဘောလုံးကစားဟန်များကြောင့်ပဲလား။ ဤခြေစမ်းပွဲကို
ကျွန်မ အားမရပါ။ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေရသည်ဟုလည်း မခံစားရပါ။
သည်ကြားထဲတွင် ကံဆိုးဝါးစွာ ကျွန်မတို့အနီးမှ လူတစ်ချို့က
ဘောလုံးသမားများကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အော်ဆဲနေသောကြောင့်
ကျွန်မစိတ်ပျက်နေခဲ့ရသည်။

"သိပ် မိုက်ရိုင်းတာပဲ"

လွှတ်ကနဲရေရွတ် ရှုတ်ချမိတော့ မောင်က ကျွန်မလက်ဖဝါးကို
သတိပေးသလို ဆုပ်ညှစ်၏။ ကျွန်မတိတ်ဆိတ်စွာ
မျိုသိပ်သည်းသည်းခံ၍ ဆက်လက် ကြည့်ရှုခဲ့ရသည်။ သို့သော်
နောက်ထပ်မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတော့ ကျွန်မအနားကလူတွေ
အော်ဟစ်ဆဲရေးကြပြန်သည်။ ကျွန်မ...ရှုတ်တရက် ထပြန်ရန်ပင် စိတ်ကူးမိပြီး
မောင့်ကိုတိုင်ပင်မိသည်။ မောင်ကမပြန်ချင်ခဲ့ပါ။

"ဆဲချင်သလောက် ဆဲပါစေကွား။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပေါ့။
သူတို့ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဆဲချင်နေမှန်းမှမသိတာ။
ယောက်ျားတော်တော်များများက ဒီလိုပဲကွ။ ဘောလုံးပွဲမှာ
လာလာဆဲကြတာပဲ"

အဲသည် ယောက်ျားအမျိုးအစားထဲမှာ မောင်ပါနေသလား ဟု ကျွန်မ
မယုံသင်္ကာမေးမိတော့ မောင် မျက်မှောင်
ကြုတ်၍ ငြင်းခဲ့သည်။

"ကြံကြီးစည်ရာကွာ။ ကိုယ်ဘယ်တုန်းက ဆဲတတ်ဖူးလို့လဲ။ အဲဒီလို
အောက်တန်းကျတဲ့အစားထဲ ကိုယ်မပါဘူး"

သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်လိုစိတ်ဖြင့် ကာကွယ်လိုက်သောစကားသည်
အခြားလူအမျိုးအစားကို စော်ကားလိုက်သလိုဖြစ်သည်ဟု
မောင်တွက်ဆဟန်မတူပါ။ မောင့်စကားကို သူတို့ကြားပြီးရန်ဖြစ်မှာ၊
ထိုးကြိတ်မှာ စိုးရိမ်သွားသောကြောင့် ကျွန်မ
ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားရသည်။ သို့သော်ထိုအုပ်စုသည် ကျွန်မတို့၏
စကားကြိတ်ကြိတ် တီးတိုးသံကို ကြားဟန်မတူပါ။ ကျွန်မမှာ ကြည့်နေရသည့်
ကစားပွဲကို အားမလိုအားမရ စိတ်ပျက်သည်ကတစ်ပိုင်း၊ ဘေးနားက
မိုက်ရိုင်းနေသော လူများ၏ အော်ဟစ်ဆဲဆိုသံကို တုန်လှုပ်စွာ
စိတ်ညစ်နေရသည်က တစ်ပိုင်းမို့ ပွဲမြန်မြန်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာမှာဒုတိယ အဆဲရေး အခံရဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစားမှာ
ဘောလုံးသမားများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။
ယခုတော့ပွဲပြီးသွားပေပြီ။ ကျွန်မလည်းစိတ်ချမ်းသာသွားရပြီ။
ကစားကွင်းဂိတ်ပေါက်ဝမှ တိုးထွက်ရင်း နောက်တစ်ခါတော့
လာမကြည့်တော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ကတော့ကွာ။ ထိုင်းမပြောနဲ့၊ မော်လဒိုက်ကိုတောင် ယှဉ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး-----မှပဲ"

ကျွန်မဘေးနားမှ ကျယ်လောင်သောဝေဖန်သံ ထွက်လာ၏။
ကျွန်မလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မှတ်မိနေသော
မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ သူပဲ သူတို့ပါပဲ။ ကျွန်မ
နားညည်းလောက်အောင် ဆဲရေးအော်ဟစ်နေခဲ့ကြတာ။
ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဂျင်းရှပ်အင်္ကျီ ခပ်နွမ်းနွမ်းကို လက်ခေါက်တင်လျက်
မသေမသပ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကခပ်ရှုပ်ရှုပ်၊ မျက်ခုံးပါးပါး၊
မျက်လုံးကဟိုးချိုင့်ထဲမှာ။ အရက်သောက်နေကျ မျက်လုံးလိုပင်၊
သွေးကြောများနီနေသည့် မျက်လုံး။ ထိုမျက်လုံးဖြင့် ကျွန်မအား
ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်တော့ ကျွန်မမောင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားမိသည်။

"မိန်းမတွေလည်း ဘောလုံးပွဲကြည့်လာပြီကွ.....နော်"

ကျွန်မကိုပဲ စောင်းမြောင်းလိုသလား၊ တကယ်ပဲ
အံ့ဩစွာမှတ်ချက်ချလေသလားမသိပါ။ ဘေးက သူ့အုပ်စုဝင်
လူသုံးယောက်က ထိုကိစ္စကို တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဆူညံစွာ
ဝေဖန်ချက်ပေးနေသည်ကိုကြားရသည်။

တယောက်ကအကွက်မပေါ်တော့သော ပုဆိုးကိုခါးပုံစံ ကြီးကြီး
ထုတ်ဝတ်ထား၏။ တစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဖက်သည့်
အနီရောင်ရှပ်အင်္ကျီနှင့်၊ ခရမ်းရောင်ပုဆိုးနှင့်။ ဘယ်လိုလူတွေဘာလိမ့် ။
သူရပ်ကိုကြည့်တော့နည်းနည်းမျှ သနားကမားမရှိ။
မျက်နှာခပ်ချောင်ချောင်၊ လည်ပင်းမှာ စက်ဆီချေးလား၊ အိုးမည်းလား
ခပ်မည်းမည်းအရာ စွန်းတင်းပေကျုံ့နေသေးသည်။ တစ်ယောက်ကတော့
တခြားလူတွေလို အလုပ်ကြမ်းသမား ဟုတ်ပုံမရ။ သေသေသပ်သပ်။

"မောင်.....နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ လိုက်မကြည့်တော့ဘူး"

"ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ဒီစကားကြားချင်နေတာကြာပြီ"

ကျွန်မယောက်ျားသည် မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ဘယ်နေရာမှ အဆင့်အတန်း

မတူညီနိုင်ဟူသည့် အယူအဆကို တစ်သက်လုံး စွဲကိုင်လာသူဖြစ်၏။
ကျွန်မတစ်စတစ်စ ဘောလုံးဝါသနာ ပါလာသည်ကို သူများယောက်ျားတွေလို
မုဒိတာမပွားနိုင်သူ၊ အားမပေးလိုသူဖြစ်၏။ ဘောလုံးပွဲကြည့်နေတုန်း
ကျွန်မကမေးခွန်းတွေမေးလျှင် စိတ်မရှည်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်မကမိန်းမပီပီ
တစ်ခါတစ်ခါ ဒိုင်သူကြီးပေးသည့် ပြစ်ဒဏ်များကို နားမလည်လိုက်သည့်
အခါမျိုးရှိသည်။ မောင်က နေဦးကွာ၊ ပြီးမှရှင်းပြမယ်ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်
ပြောတတ်သည်။

"မိန်းမဆိုတာ မိန်းမနေရာမှာပဲနေကွာ၊အဆင့်ကျော်ကျော် မလာနဲ့"

ဤစကားဖြင့် မကြာခဏ နှိမ်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။
ကျွန်မကလည်း၊မောင်ကို မခံချင်စိတ်နှင့် မောင်နှင့်အတူ
ဘောလုံးပွဲ အစီအစဉ်များကို ယှဉ်ပြိုင်၍ စောင့်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။
မောင်ထက်ပို၍ကဲကာ ကျွန်မက ဥရောပဖလားဘောလုံးပွဲ ဆီမီးဖိုင်နယ်နှင့်
ဖိုင်နယ်ပွဲစဉ်များကို ဗွီဒီယိုခွေကူးယူထားလိုက်သေးသည်။
ဂျာမနီအသင်းတော်မှန်းသိသော်လည်း မောင်ကို အမြင်ကတ်သဖြင့်
ချက်အသင်းဘက်မှ အားပေးလိုက်သည်။ အချိန်ပိုကစားပွဲ၌
ချက်အသင်းဂိုးပေးလိုက်ရသောအခါ ဂိုးသမားလေး ကူဘားကိုသနား၍
မဆုံးတော့ပေ။

"ကိုယ့်တို့ တက္ကစီနဲ့ ပြန်ကြမလား"

ကျွန်မတို့ ကစားကွင်း အပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ အနည်းငယ်မိုးချုပ်နေပြီ။
ကောင်းကင်သည် မှောင်သန်းဖို့
စတင်လာပြီ။ ငှက်တစ်အုပ် ဘူတာကြီးဘက်မှ ပျံသန်းလာသည်ကို
မြင်ရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေဆဲ။ အိမ်အပြန်
အလျင်လိုသူများဖြင့် လမ်းမသည် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကျွန်မတို့ရှေ့တွင်
ကိုယ်ပိုင်ကားများ အငှားကားများ၊ ဘတ်စ်ကားများ လျင်မြန်စွာ
ဖြတ်သွားနေကြ၏။

"ဟင့်အင်း....ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ ပြန်မယ်"

သည်အချိန်ဆိုလျှင် အောင်ဆန်းကွင်းမှ ကြည့်မြင်တိုင်သို့ အငှားကားမှာ အနည်းဆုံး တစ်ရာ့ငါးဆယ်မှ တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ် အထိရှိတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ ခြီးခြံချွေတာစိတ်ကို မောင်က သဘောတူလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့သည် အနော်ရထာလမ်းအထိ ဆင်းကာဘတ်စ်ကား စောင့်ကြရပါသည်။ မကြာမီပင် ကျွန်မ၏နှမြောစိတ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပြန်လည် ဒေါသထွက်မိတော့သည်။

မိုက်ရိုင်းလှသည်ဟု ကျွန်မ မှတ်ချက်ချထားသော ဆဲရေးသည့် လူအုပ်စုသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူပင် ကားစောင့်နေပြီး ကျွန်မတို့တက်သည့် ၄၃ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ်သို့ လိုက်တက်လာလေတော့သည်။ ကျွန်မတို့က ဤကြားကားဖြင့် မကြာခဏပြန်ဖူးသည်မို့ ၄၃ကားကြီးတွေလာသည်ကို မြင်မြင်ချင်း လိုက်ပါရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ချက်ချင်းတက်လိုက်သောကြောင့် ထိုင်ခုံနေရာရပါသည်။ ထိုအုပ်စုကတော့ အချင်းချင်း ကျွတ်ကျွတ်ညံ့အောင် စကားပြောနေကြပြီး ကားစပယ်ယာကအဝေးပြေး အဝေးပြေး အောက်လမ်းဟု ထပ်ခါထပ်ခါအော်မှ လိုက်တက်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် နေရာမရပါ။

သူတို့အုပ်စုက မောင့်ဘေးမှာကပ်၍ ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်မက မောင်သိအောင် တီးတိုးစကားဖြင့် "တွေ့လား။ တွေ့လား ကွင်းထဲကလူတွေလေ" ဟုသတိပေးမိ၏။ မောင်က မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်မကိုကြည့်လိုက်တော့မှ ရုတ်တရက် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ ကားရပ်ထားပြီး လူစောင့်နေစဉ်မှာ သူတို့အုပ်စုသည် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်စကားပြောလိုက်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်တွန်းထိုးပုတ်ခတ်လိုက်၊ ရယ်မောလိုက်ဖြင့် ကားတစ်စီးလုံး သူတို့အသံချည်း ဖြစ်သည်။

"လူချတယ်ဆိုတာ နာမည်တာဆိုးတာ ၊ သိပ်အရသာရှိမှာကွ"

"ဒိုင်သူကြီး ညစ်ရင်တော့ လူချပစ်မှကွ၊ ဒါမှ မှတ်မှာ။ ဇင်းမယ်ပွဲတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ ဘယ်လောက်ညစ်လဲ"

"အားကစားစိတ်ဓါတ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်လုံးညီမှ ကောင်းတာပါကွ၊ဟိုဘက်က ညစ်ရင်တော့ ဘာအားကစား စိတ်ဓါတ်မှထားမနေနိုင်ဘူး၊ တွယ်သာတွယ်သာ"

ဘုရား..ဘုရား ။ ကျွန်မ၏ ဝဋ်ကြွေးသည် တစ်လမ်းလုံး တောက်လျောက်လိုက်ပါလာတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။ သူတို့ကိုယ်ကလည်း ချွေးစော်ဖြင့် အောက်သိုးသိုးအနံ့ နံနေသည်ဟုထင်ရသည်။

အခုနေများ အငှားကားလေးနှင့် အိမ်ပြန်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက် လွတ်လပ်လိုက်မလဲ။ သို့သော် ထိုင်ခုံနေရာ လေးကိုလည်း နှမြောနေပြန်ပြီး ငွေ၁၅၀၊၂၀၀ကိုလည်းနှမြောနေပြန်သည်။ အိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ၊ခဏပါပဲ။ ပြီးရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြမှာ။

ကံကောင်းထောက်မစွာ လူမပြည့်တပြည့် အချိန်မှာပင် ကားစတင်စက်နိုးကာ ထွက်ခွာလေသည်။ အနော်ရထာလမ်းပေါ်မှာ ရန်ကုန်တမြို့လုံးကလူတွေ လမ်းလျှောက်နေသလိုပင် ရှုပ်ထွေးများပြားလှသည်။ ဈေးသည်များ၏ အော်ဟစ်သံများမှာလည်း ဆူညံနေ၏။

ကားသည်တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍မြန်လာသောအခါ အသံဗလံများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ကားထဲမှ စကားသံများသာကျန်တော့သည်။ ကျွန်မသက်ပြင်း တစ်ချက်ရှိက်လိုက်တော့ မောင်က လှည့်ကြည့်၏။ ကျွန်မစိတ်ကျဉ်းကြပ်နေခဲ့သည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ကျွန်မကိုပြုံးပြသည်။

မှတ်တိုင်လေးငါးခု အလွန်မှာတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘတ်စ်ကားကြီး ထိုးရပ်သွားလေသည်။ ပထမတော့ ကျွန်မမှာ လူစောင့်သည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် စပယ်ယာက တဆိတ်လောက်ပျို့ ၊ မုန့်ဟင်းခါးလေး စားလိုက်ကြရအောင်ဟု ဟာသဖြင့် အသိပေးတော့မှ ကားပျက်မှန်း သိရတော့သည်။ ကျွန်မ တော်တော်ကို စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ လူတွေဆင်းတွန်းလို့ကော ကားပြန်စက်နိုးလာပါ့မလား။ စက်မနီးရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ နောက်ထပ် ကားတစ်စီး စောင့်ဖို့က မလွယ်ပါ။

"ကဲ ကဲ ဆင်းတွန်းကြရအောင်ဟေ့"

ကျွန်မတို့အနားမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသောအုပ်စုက ခပ်ဟားဟားရယ်မောလျှက်
ဆင်းသွား၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ တွန်းကြည့်ရမှာပေါ့။ ကံကောင်းလျှင်လည်း
စက်နိုးလာမှာပေါ့။ လူတစ်ချို့ ထပ်ဆင်းသွားကြသည်။
သို့သော်ထိုင်ခုံတွေမှာတော့ လူအပြည့် ကျန်နေဆဲ။

"မောင် .....မဆင်းဘူးလား"
ကျွန်မ မောင်ကို ခပ်တိုးတိုးမေးတော့ မောင်ခေါင်းရမ်းပြ၏။

"တွန်းမယ့်သူတွေ အများကြီးပါကွာ"
ကျွန်မ မျက်နှာ နွေးခနဲ ပူသွားပါသည်။
"ဒါပေမယ့် ..မတွန်းရင်တောင် ဆင်းပေးမှ ကောင်းမှာပေါ့မောင်ရဲ့။
တွန်းရမယ့်လူတွေ အားနာစရာ"

ခပ်ကြိတ်ကြိတ် အပြစ်တင်မိသောအခါ မောင်၏ဒေါသ မျက်လုံးအကြည့်ကို
ကျွန်မရလေသည်။ ကျွန်မမျက်နှာ
လွဲလိုက်ရသည်။ ကားအနောက်ဘက်သို့ ပြတင်းမှ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်တော့
နောက်ဘက်မှ လူတစ်ချို့က တွန်းနေကြပြီ။
ကျွန်မထိုင်နေရတာ လိပ်ပြာမသန့်စွာ ခံစားရသည်။ ကျွန်မ
ဆင်းသွားလိုက်ရမလားဟု စဉ်းစားသေး၏။ ကားပေါ်ကဆင်းသည့် အုပ်စုတွင်
မိန်းမတစ်ယောက်မှမပါသောကြောင့် ကျွန်မဆင်းသွားလျှင် လူရယ်မောစရာ
ဖြစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်မိသည်။ လူရယ်သည် မရယ်သည်က နောက်ထား၊
မောင်နှင့်ကျွန်မ အရင်ရန်ဖြစ်ရမှာ သေချာသည်။ ကျွန်မ ကားတွင်းမှာဟိုဟို
သည်သည် အကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

ထိုင် ခုံတွင်ထိုင်နေကြသူများတွင် ယောက်ျားတော်တော်များများ ပါသည်။
အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ပါ၏။ ထိုယောက်ျားများသည်
အခြားသူတွေ အောက်ဆင်းပြီး ကားတွန်းနေချိန်တွင် ထိုင်ခုံမှာ ဟန်မပျက်
ထိုင်နေနိုင်လေသည်ဟု ကျွန်မအံ့သြမိ၏။ သို့သော်...ဟန်မပျက်တော့

မဟုတ်ပါ။ တချို့မှာ ဟန်ပျက်နေ၏။ ဟိုဘက်
လှည့်ရမလို၊ သည်ဘက်လှည့်ရမလို၊ ခေါင်းတစောင်းစောင်းဖြင့် မသက်မသာ
ထိုင်နေသူများလည်းပါဝင်သည်။ သူတို့ ကျွန်မလိုပင်
လိပ်ပြာမလုံတာသေချာ၏။ သို့သော်ထဆင်းပြီး တွန်းပေးဖို့အထိ
စိတ်ကောင်းရှိဟန်မတူပေ။ တချို့ကတော့ ဤကိစ္စသည် မိမိနှင့်မဆိုင်သလို
အမူအရာမျိုးပင်ရှိသည်။ လိပ်ပြာသန့်သန့်ပင် ဆက်ထိုင်နေလေသည်။
ဆင်တွန်းရသည့်လူတွေမှာပဲ ကားပျက်သည့်အတွက် တာဝန်ရှိနေသလိုလို၊
မိမိတို့မှာတော့ ဘာတာဝန်မှ မရှိသလို။ ကြည့်စမ်း ၊ ယောက်ျားတွေ
ဖြစ်ပြီးနေနိုင်လိုက်တာ။

မောင့်မျက်နှာထားကို အကဲခတ်မိသောအခါ ကျွန်မပို၍ပင် အံ့ဩသွားရသည်။
မောင်သည်လည်း ဟန်မပျက်
နေနိုင်ပါလား။ မောင်က ကျွန်မမျက်လုံး အမူအရာကို ရိပ်မိဟန်ရှိသည်။

"မင်းက ဘာဖြစ်နေရတာလဲ" ဟုခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလေသည်။

"ကားကြီးက အကြီးကြီး မောင်ရဲ့။ ဟိုမှာ လူတွေ တွန်းနေရပြီ။"

"တယ်.....ဒီမိန်းမ"

ကားသည် တဖြည်းဖြည်း လှုပ်လာပြီးနောက် ရှေ့သို့တရွေရွေ တိုးသွားသည်။
ကားရှေ့ပိုင်းမှာ ယောက်ျားတစ်ချို့ သည်ဘက်မလှည့်ဘဲ ကားရှေ့သို့
မျက်နှာလွှဲကာ စုပြုံရပ်နေကြသည်ကိုလည်း ကျွန်မသတိထားမိသည်။
လူတွေဟာ မညီမျှကြဘူးဟု ကျွန်မတွေးမိသော်လည်း ထိုမညီမျှသည့်
လူအတန်းအစားထဲမှာ ကျွန်မလည်းပါနေပါသည်။ အို ဘာဆိုလဲ။
ကျွန်မကမိန်းမ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတွေနဲ့ အတူ
ကားဆင်းတွန်းဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မ၏ဆင်ခြေကို
ကျွန်မပြန်၍ ရယ်ချင်သွား၏။ ဘာလဲ နေရာတကာမှာ မိန်းမဟာ
ယောက်ျားနဲ့တန်းတူ အခွင့်အရေး ရသင့်တယ်ဟု တောင်းဆိုလာခဲ့သည့်
မိန်းမ၊ အခုသည်အခါမျိုးမှာတော့ ဘာလို့အခွင့်အရေးတူမယူပြန်သလဲ။
ဘာဖြစ်လို့ အားနွဲ့သည့် မိန်းမသားအဖြစ် ပေကပ်နေခဲ့ပါသလဲ။

ကျွန်မဆင်းသွားလိုက်လျှင် ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ။ ထိုခဏ၌
ကျွန်မ၏ဦးခေါင်းထက်တွင် တစ်ခုခုက ဖိနှိပ်ထားသလို လေးလံလာ၏။ ကျွန်မ
ကိုယ်ခန္ဓာမှာလည်း မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။
ညာသံပေး၍ တွန်းနေကြသည့် အသံများနှင့်အတူ ကားကတအိအိ
လှုပ်လာပြီးရှေ့သို့ တိုးတိုးသွားချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာသည်
ကားကြီးတစ်ခုလုံးကို ထမ်းပိုးထားရသလို လေးလံလာသည်။

ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မနေသာတော့သဖြင့် ရုတ်တရက်
မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိသည်။ မောင်က ဗြုန်းကနဲ မော့ကြည့်ပါသည်။

"ဘာဆင်းလုပ်မလို့တုန်း"

"ဆင်းမလို့"

"ဟာ မင်းရှူးနေသလား၊ ဒါမင်းအလုပ်မဟုတ်ဘဲ။ ရပြီးသားနေရာလေး
ပျောက်သွားဦးမယ်"

ထိုခဏမှာ ကျွန်မသည်လေထဲမှာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး လွင့်ပျံ
ပျောက်ကွယ်သွားပါစေဟု တမ်းတမိသည်။ ကျွန်မဘဝမှာ မောင့်အတွက်
တစ်ခါမှ ဒီလောက်မရှက်ရဖူးဘူးဟု ထင်ပါသည်။ လက်စသတ်တော့
ကားပေါ်ကမဆင်းတာဟာ နေရာပျောက်မှာ စိုးလို့လေ။ ဘုရား .....ဘုရား
ဒီလောက် ခရီးတိုအချိန်တိုကလေးမှာ တောင် မောင်ဟာနေရာကို
တပ်မက်နေခဲ့တယ်ပေါ့။

မောင်၏ဒေါသတကြီး ဆွဲချထိုင်ခိုင်းမှုကြောင့်လား၊ ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကပဲ
အင်အားတွေ ကုန်ခန်းသွားလို့လားမသိပါ။ ကျွန်မထိုင်ခုံပေါ်သို့
ထိုင်လျက်ကျသွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကားစက်သံ
ပြန်ထွက်ပေါ်ထွက်လာပြီး ဟေးကနဲပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်သံများ
ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး ကားပေါ်သို့ ကသောကမျှော
ပြန်တက်လာကြသည်။

ဘောလုံးပွဲတွင် ဆဲရေးတိုင်းထွာသည့် လူအုပ်စုက ကားရှေ့တံခါးပေါက်မှ
တက်လာကြသည်ဖြစ်၍ ရှေ့ပိုင်းမှာပင်
ရပ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသော ထိုအုပ်စုသည်
စောစောကလိုပင် စ,နောက် ရယ်မောသည့်များအတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့
ဆင်းတွန်းချိန်တွင် ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် လူစုရှိနေပါလားဟု
ဒေါသဖြစ်မည့်ဟန်လည်းမရှိ၊ ဒေါသဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ကားတွန်းတုန်းက
ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့ရောပေါ့။ ဒေါသတွေ ကုန်ခဲ့ရောပေါ့။
သည်လိုဆိုပြန်တော့လဲ ဆဲရေးသည့်နည်းက အကောင်းသားပါလား။

ကားသည်စက်သံမှန်လာပြီး နေရာမှထွက်ခွာလေသည်။သူတို့က
ကားဆင်းတွန်းပြီး ကျွန်မတို့ကဘာဖြစ်လို့ အေးအေးဆေးဆေး
ထိုင်ကျန်ရစ်ရသလဲ။လမ်းတလျှောက်လုံး ကျွန်မမျက်နှာပူစွာ ခပ်ရှက်ရှက်
ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခုသေချာသည်ကတော့ ကားဆင်းတွန်းကြသူအားလုံးသည်
မတ်တပ်ရပ်စီးကြသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။
သူတို့အတွက် ကားပေါ်ကဆင်းရခြင်းဟူသည့် အဖြစ်သည်မထူးဆန်းပေ။
နဂိုကတည်းက နေရာမရခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သည်ကားကြီး
ပျက်ယွင်းမှုအတွက် သူတို့သာ တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်ဘဲ။
ထိုင်နေသူများတွင်လည်း တာဝန်ရှိသည်ဟူသော
အသိသူတို့ထဲမှာမရှိဘူးလား။ ရှိတော့ရှိမှာပါ။

သို့သော် သိပ်တွယ်ကပ်နေ၍ အကြောင်းမထူးဘူးဟု မြင်သွားလို့လား။
သို့မဟုတ် ငါတို့တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ပေးပါ့မယ်လေဟူသော
စေတနာကြောင့်ပဲလား။ သို့မဟုတ် မတ်တပ်ရပ်စီးနေသည့် လူတန်းစားကသာ
ကားတွန်းရန် ပို၍သင့်တော်ပါသည်ဟု ကျိုးနွံစွာ အကျင့်ပါနေလို့ပဲလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ နှာခေါင်းရှုံ့အပြစ်တင်ခဲ့သော အုပ်စုက
ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဆင်း၍ ကားတွန်းခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ကျွန်မပို၍ပင် မလုံမလဲဖြစ်ရပါသည်။ ထိုအခါ
ကျွန်မတို့ထိုင်ကျန်သူများဘက်မှ ဆင်ခြေတစ်ခုခုကို ရှာတွေ့ရန်

ကျွန်မအပြင်းအထန် ကြိုးစားယူမိသည်။

ယောက်ျားကြီးကြီးတွေ ယောက်ျားငယ်ငယ်တွေ (ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေအပါအဝင်) ထိုင်နေသူအားလုံး ဘာကြောင့်ဆင်းမတွန်းကြသလဲ။ တာဝန်သိစိတ် မရှိလို့တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ချောင်ခိုချင်စိတ်ကြောင့်တော့လည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူးထင်ရဲ့။ ကိုယ်မလုပ်လျှင်လည်း လုပ်မည့်သူရှိနေကြောင်းကို သိနေလို့ပဲဖြစ်မည်။

ထိုသို့ တွေးယူလိုက်သောအခါ ကျွန်မနေရထိုင်ရတာ နည်းနည်းသက်သာ သွားသလိုရှိ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ ငါ့နှယ်စောစောတုန်းကသာ ဒီအတွေးမျိုး တွေးလိုက်ပါတော့လား။ သည်လိုသာဆိုလျှင် ကျွန်မ မောင်နှင့် ရန်ဖြစ်ခံပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်မိမည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်မမျက်စိအကြည့်က ရှေ့အုပ်စုထံ ရောက်သွားပြန်၏။ သည်တစ်ခါတော့ ရုပ်အင်္ကျီ အနီရောင် ဝတ်ထားသည့် လူနှင့် ကျွန်မ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ သူကျွန်မကို တော်တော်ကြာကြာအောင် ကြည့်နေလေသည်။ ဘယ်လိုအကြည့်ပါလိမ့်။ ဘောလုံးပွဲမှာ တွေ့ခဲ့သည့်မိန်းမဟု မှတ်မိသည့် အကြည့်လား။ မိန်းမတွေလည်း ဘောလုံးပွဲလာကြည့်တာကိုး ဟူသည့် အသိအမှတ်ပြုသည့် အကြည့်လား။ မဟုတ်ပါ။ သည့်ထက်ပိုပါသည်။ သရော်လှောင်ပြောင်သော အကြည့်လား။ ကားကိုဆင်းတွန်းလိုက်တာ ကျုပ်တို့ဗျ။ ကျုပ်တို့ကြောင့် ခင်ဗျား အိန္ဒြေမပျက်တာဟု ဂုဏ်ဖော်လိုသည့် အကြည့်လား။ သို့မဟုတ် အချောင်ခိုသမားများဟု မကျေမနပ် စွပ်စွဲလိုသည့် အကြည့်လား။

ထိုခဏ၌ ကျွန်မသည် ယခင်ကလိုပင် မျက်နှာပူနွေးလာပြန်ကာ မလုံမလဲ ခံစားရပြန်သည်။ ကျွန်မ ကားပြတင်းဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

အိုး .....သူတို့တွေသာ ကားပေါ်မှာ ထိုင်စရာနေရာရခဲ့မယ်ဆိုရင် သူတို့လည်း ကားကို ဆင်းတွန်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့လိုပဲ ထိုင်ကျန်နေခဲ့မှာပါပဲ။

စိတ်ကူးဖြင့် အနေအထားပြောင်းကာ မှန်းဆတွေးကြည့်ပြီး နောက်
ပင့်သက်တစ်ချက် ရိုက်မိသွားသည်။ ဤအဖြေသည် အမှန်ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်
သို့မဟုတ် မှားချင်လည်းမှားနိုင်၏။

ဒါမျိုးက မှန်းဆကြည့်ရုံ နှင့် အဖြေသိကောင်းသည့် ပုစ္ဆာမျိုး မဟုတ်ချေ။

q&mOeEšá, muf

uH p&wEšyq; qif&yi yef on fi lu ES h&i f qH ae&cešw&w& f u f e r on fi p b 0 o H
 u l e r a & m u a t m i f q e s y p v u b r f n u n u r m o m j z p o n f [k u n u r m u l e m m u n f p n
 a' g o x l u c t e o n / m u n E t ; c s f a j r l h r s m ; * P f , l t m ; w u i r s m ; E S h & i f q H a e & c e š w & w & f u f e r u H
 p b 0 a & m u a t m i f q w i c b r f n a r a r y g v m ; [k a y s e t i p n a u s Z ; w i c t e o n / b m y j z p j z p f
 q & m O e b 0 o n f u f e r u H l v l f r a r t h r i f i c h o m b 0 o m j z p o n f / x H a l u m i h v n f
 q & m O e l w p á , m u f [m b , l v p v l ' m v i r s t x m ; & r f v l] k u l e r B u l w i f r a v l u s i c h r j c i f j z p y g o n /
 u l e r u p o w i u t , O l w w b l q h w m h o l a u m i f q & m O e l 0 u H t m ; u s c z t o n f / a ' g u i v m ½ l u z m E S h
 a ' g u i v m a e n r e A u b e f ; v l z p c s i o n / o l a o m u l e r t b n á v m u q i f & J l u e H f r n
 r [k v b n u l h w m h u f e r o c t n / t b n á v m u l v n f u l e r u j r i f r w o l r [k v á y /]] a ' g u i v m
 b , b l . . v e m a w l c e f 2 4 e m & D t c e f r a & g t d f i v l l a m a & m u f u b a y ; o n ? r s v t s u f ... a j c u c
 v l O r , l y g ; O w l w p y l k f x f s q & m O e l w p á , m u l u l v n f t m ; u s c z t \ / u l e r t b n á v m u á w m h
 j r i f r w E H h a m i f y g & H [k u l l i u l l i u l x i c h v o n /
 u l e r q & m O e j z p á v a o m t c g O w l k x u q & m O e f v l q H f b k v r f n w & m ; O i f a l l u n m t o d y ; j c i f
 r & a y r , h a j c u c r , l a t m i f u l e r B u l k p m ; a t m i j r i c l o n / u l e r \
 a q ; c e f o l v m a & m u l u b v o l v n f a q ; z H u o n t o v l e m t r f o l o t r ; a & m u l u b v o l v n f
 a q ; z H u o n t o v
 ]] q & m r a v ; u o a b m o d f a u m i f w m y l } } [b n h r s v t s u l u l x y i u m x y i u m & c l n /
 u l e r a y s m & t i c l a y g o v m ; ? o l w l l \ c s f ; o m o c E S h y d v l u H m u n l y D u l e r l u n E t ; c l z t y g o n /
 o l a o m x l u n E t ; r u l l a u s n f v e b o r ; a t m i f u l e r u l z p d v m o n h q i f & y i y e f j c i f ' P i u l l
 u l e r c t e o n / w c l v e m a w l u u l e r x b l r v m c s i á w n t a y / t y l a m x h n o u b u b m o m a e & i f
 q & m O e l u h a p m i h v h o m v e m \ a 0 ' e m u l u l l c s i f p m y g o n / u l e r u H l v l l v n f a 0 ' e m E S h
 u i f c b t r [k v b y o l a o m u l e r u l t d f w l l a m a & m u f a q ; u l e f v m a c : o l a w l u r s m ; r s m ; v n l y D
 a q ; c e f o l v m c s i b l u e n f e n f v m o n / u a v ; v e m u a v ; u t p ? o e b e f m r m v l g f
 v l w á w G t v , ? t b l l u t t b o r ; B u d a w G t q l / u l e r j z p a p c s i o n u o l w l o n t x u l y l f
 a q ; y n m q H l a m A [b l w & a p v b n / a q ; O g ; \ t u s E S h t w l a q ; O g ; \ t j y p u l y g o l w l l
 o l b , & a p c s i o n / q & m O e l u l t d f o l y i f i a q ; u b o n t x u f a q ; c e f o l o t r ; a & m u l u b o n u
 o l w l t w l u l y l f v l c h p w t e & a l l u m i f o l w l o d a p c s i o n /
 q & m O e l w p á , m u f a q ; a o w n E S h w p E H b , h a q m i f v m a o m a q ; O g ; r s m ;
 b , h a v m u f t r s t p w i v l y D r s m ; y m ; E H f r n l v l t o u u , h a q ; [k t r s m ; u a c : a o m
 q l v l a u m w u z i b , E s y l k i f y g E H f r n l v l q v l l f [k o l l u a o m * v l u n f t c e l n y l k i f E S h
 t c e l t i e l y l k i f o l r [k v i " m v l q m ; o u b u l y g a o m t m ; j z n h a q ; & n f
 y l k i f b , h a v m u l y g E H f r n l v l v l e m t r f r n a q ; x H i f t q i f o i f i w p p l w p t c j z p y e r ; c l v o f
 u l e r w l l b , h a v m u f l u a & m u l u l r v l y i e , p v i b m r u p x & u l y r l l p i ? b m ; y v u (u p) ?
 t e , l v ' s u q i l t i z & e f p o n f x h a q ; r s m ; o n l v n f a & a l c j z p l w w a l l u m i f ?
 t o u f t E a m , f x y g ; E H h a l l u m i f ? w p c g w p e H t u f & e v i ? b m r l v e h a v m u E S h r & b l c d i e l
 t i e f t m ; j z n h a q ; & n f r s m ; t j r e b o l f a y ; r s t o u u , E H h a l l u m i f o l w l o m r S r o d a y / r o d o m t c g
 o l w l r a l l u m u l w w a y /
 w p c g w e f u u l e r t e , l v ' s u q i f x H a y ; a o m v e m w p á , m u a & h i c e o t r ; c l z t y g o n / u l e r \
 o l i , c s i f w p á , m u f t e , l v ' s u q i h a & h i c e b u l k z t a l l u m i f w p l q i p u m ; w p l q i e m ; j z i h
 o d e u w n f u u l e r o n f t e , l v ' s u q i e s h y u b u l v i f t v e l o w k m ; c l b n / t & i l v l e f ; u
 t e , l v ' s u q i f x H a y ; o n f t c g v e m e m u s i r l r & a t m i f [b n h a p w e m u v e l u h e o j z i h (t e ,
 l v ' s u q i f u l w i l y g ; r s t o m ; a q ; t j z p f x H a y ; v o f t v e l e m a o m a l l u m i h) r h a & E S h
 q w h a m p y l u m a o g i y e h a l l u m x b l t v e h E S a u f c e f q p n u l e r x H a y ; c h v l e l y g o n / r h a & u l l
 a & m & j c i f r n a q ; \ a p ; y p f l u s a p & e l j y i f t m ; u l l e n f o t r ; a p & e f & n l g c s u j z p o n / a e m u l y l f
 t e , l v ' s u q i n t E a , l u l o d v m l y D o n h e m u l v o l x H a e u s v e m r [k v l o l w p c g w p e H r s
 x h a q ; u l o l k e o n h v l e m r s m ; t m ; t a l l u m a q ; x H z l t v e l v u l w e l y g o n / x H a l l u m i h

emusi ralu mi haof qkvrnh tE&m, fubm a&fcs, f, lvsuf tallumxbll oif&i&v mnrh
tv&fzpeh hajcentfyg;aom toufqlyg;ruuhab;z, fa&ni luOf clygonf

xhlluvnf vemonf te, lvsuf qif rlu mcp xhaeus vlmr [kvf wptcgawmh
xhay; zlonf [kulerxi haonf vlvpa, muhlyie, pvif xhaq; wnbvm; [kar; vof
wnlrwnhajzEh llyd ar; c&f onlvnf t"dyj, B&om ar; c&f jzplonf ohaomf te, lvsuf qif
wnbvm; [kar; vof ar; c&f ullvemu vnf ajzwwrnr [kvf ar; onhq& mOeluvnf
allumi fawmi fawmi f (xlyif cyfcsms) q& mOeltzpt t"dyj, boufa& mub&Eh favonf
vemonf tzm; 'f&Dwp&mbav; jzphaonf wplu. Mh emusi luhhaonf (xri frpm; wm
E&u&lyd [aom tcsuf lwmhcyfayghaw&vluN) aofzdt m; wll flunhawmh ESv nspof
aofzdt m; 100? ESv hlyeav snpof aofzdt m; 70? tlu ... uferonf te, lvsuf qif xhaq;
xh&ef a&fcs, fvlun/ ohaom vemt r&orou enfenfyebonf ul ftav; c&f
aygi ul q, fvmuly &f n/ aumz ES hqefy kvlu vlyd tpmr pm; wm E&u&lyd onhawmh
bydt hite, lvsuf qif ul pely, llyd wlvjynjzpt te, lvsuf qif ubm oifawmionf [k
a&v llyeN/ xlyif E&u Api kvbvm qlv of dyf sm; v&f rnf wplu Api kvbvm ul y
xhay; llyd ul fylus pm; aq; wptck x yf xn hay; rnf vemu ha& a; uha& a; t; q&v
tOwcyfx h f xh f jzi hyv wlu hay; rnf
uferonf vlm\ wlyg; xbl te, lvsuf qif wplu Api kvbvm xhoo fay; vluN/
tyfye Ekw llyd onbu fsh ye ES fit yuha& aEfc luf xh pifaq; aepof vlex h s tokyob h
lum; & \ /

] q&mr ... ufer rsv haw Gjym vlyd]]
jrwptob&mr; ... ? ufer & i f xh h ' e f cel wlv lyob; um wplu. Mh yxb& \ / ohaomf
[ehaqmi f xm; onh t lly jzi h vemu h v r lu n h v l u f y g o n f v u h a u m u D w f
aofv h Eef prf lunhawmhcyfay snh ysmuav; /]] a [mawmh... ' hvmufuav; xh h h
rsuf jym&w, lvsuf & s fawmfawmf aymv mygv m; ? rxell cPav; vhae O? ' gaq; rwnlv m
r [kvb? emv h jzplvm]]

ohaomf uferonf olez r sac r sm; ul wptcsumun& i f aofzdt m; wll f u&d m jzi hcyobubuf
wll flunonf aofzdt m; wll f i y i f y g / o h o h a & m u h a e l y d

] q&mr ... ufer bmr Srjri & awmlot]]
] bmr Srjri & awmh bmr Srlun h laygha' : ci Dif & ll ? rsuf y wlx m; ? ufer vlyfay; rnyg]]
ufer cyf [[&, fi olit wuf vlt yon h aq; rsm; cyobubuf ohaomf ysm, Dym, m
rjz p a p b l w p r s t l y d w p r s t o f f a y ; & a v o n f [l u f 1 / 2 h u m i v z l e f E S h E p i q , h i g ; & m c h E e f
* v l u p o u h a o f a l l u m x l o f f a y ; l y d a o m t c g r h a w m h a o f z d t m ; a v ; q , E S h
E p i q , b h a & m u b & r ; l y d o h a o m f t m ; & a u s e y z g f r [k v f c e f i e f t m ; j z n h a q ; & n f y m i f B u d u l
azmufi tallumxbll cyfrefreb f ay; vluonf wjznf jznf llyvmaom vemu
povaygyg; p h l y h & , f p u m ; a j y m v l u y g o n f

] rsvf xm; a' : ci Dif a&? aemu l v p t c g a e r a u m i f & i f t p m ; r t p m ; b l r a e e l l a q ; ' P b e h h a t m i f
rsm; rsm; om pm; ... lum; vm;]]

ohaomf xlt jzplonf tm; enfaom vlr mu te, lvsuf qif xhaq; \ emusi rlu
rc h h l v m v m ; ? o h r [k v f w u , f u h x h v e m o n f t e , l v s u f q i f x h a q ; r w n h v m v m ;
ufer rochyg/ xE p i c u h c f c m ; o d e f v e m t m ; a e m u l w p b u d f p r f o y l u n z h v n f
uferow h & f y g / w p p l w p t c j z p l o n f ; v o f i q h h & r s u a i a l u ; r [k v f v l v p a , m u N
t o u f z p l o n f r [k v f m ; /

] a' : ci Dif a& ... ufer r [kvlv h w j c m ; q & m O e f w p a , m u h , m u f q d h a q ; x h & a w m h , f q & i f
' D t a l l u m i f u a v ; u l r a r e l a e m e a' : c i D i f ' h a q ; & l l ' P l u h r c h h b o t q l v m B u l v i f a j y m x m ; ?
o d m ; ? o b s i f c s e h h a t m i f v l l]]

vemt r f r h c h i e y m i f B u d w p l y k i f x u r u v l t y a o m t j z p r s m ; j z p l y b ; c h v o h o m f v n f a u m i f ?
O b a c g i f y h f E h h i a j c & i f y h f j r s f x m ; & r n h t j z p r s t w o f c k v i f r & h v o h o m f v n f a u m i f u l e r w l l
a v m f a w m O b a E s u h a j c m u & v h r n f p t j z p r s m ; o n f v e m t r f o b l v m a & m u l u b & o n h t w l u f

vlemrsm;rn wlu%luBulaw&onh' luEShtE&m, f jzpon/ xlyyif q&mOefrn Bulaw&onh' lu&ho;\ u/ cEmyif yef qif&jci? pwllyep&mrsm; t jzpf Bul&vGfrndq;cef;rn xuy/ pvlvomu jzpjci? pvlrvlcjci? ub&ef cutjci/ xlyyif t c&ulejci;vnf x&mu&u&om 'luwpr& jzpon/ vemt r f o w p t g o n; v u f i t a 0; t e b u l v l u i r e p f 4 0 r s w p e m & t a v m u f t x d l l u m w w o n / x l t c e f o n f v e m i g; a, m u r s 1 0 a, m u f t x d u b l y d p d & e f v l v m u N / w u, f a w m h q & m O e f \ t c e f q l o n f r i n f n f a q; c e f; c e f a w m h v e m \ t c e f y i j z p a v o n / v e m w l f o n f r i n d 0 ' e m u r S y l q l 0 g; o n f [k x i l u l r j z p \ / r i n v l w e f p l i x l l a p m i h e c e f r n q & m O e l u a q; t v l u a v; u l l i x l u b o n; r n q l v G f o w l r a u e y l u a y / r a j y m o m i a t m i h t n f r d o y h e c l u o l r s m; v n f & b n f

] q&mraenf ... uRefwll apmi hae&wm Numvlyd zsm; v&ef vll aoawmtr, ? uRefwllul t&i vlyay; cDD } [kz0 tajymolu ajymon/ ta&wluBvlemqllvGfaq;cef u vlemrsm; \ pvlvllrji lprES h o l w l l c p m; & a o m a 0 ' e m r s m; u l l y p l y, f x m; c l a w m t w l u f v l y f y m o e l E l l h a o; \ / b m r f y i f; x e f a o m a 0 ' e m r [k v l y g b l q & m O e l u l l t i f a c; l y d a q; x l a p a o m t j z p f r s m; q l v G f a w m h u l e f y p l y, f x m; c l a o m v l e m r s m; \ c p m; r E S h v l e f r x l u l w e l b [l x i f y g o n / x l t c g r s t w G f u l e r o n f v l e m & s u l l r j i l p a t m i f a v m f a w m x e f c s y & \ / t i f y i l y d a q; u b r l c h l b n h v l e m r s m; r s m; j y m; a e j c i f r n b m a l l u m i f v / u l e r \ a p w e m u l l r n; , G f p n a u m u t s u t s c h l u l r l y b v m; / q & m O e l w p a, m u f a j c u c , j c i f o n f j z p b i j z p x l u l a o m x l p o l j z p o v m; / a r; c e f r s m; E S h c s m c s m v n h e a o m u l e r o n f w p & u l r f a w m h u l e r \ t w e f a z n f o l i , c s i f & m a w m l r l u a v; o l l c P a & m u b o n; y g o n / u l u r m u y p c s i r n; , G f p n q & m O e l b 0 u l l a & m u l v m o l a w G b, f a v m u r s m; o v l u l e r r o d y g / o l a o m f u l e r o l i , c s i f o n f v n f u l e r v l y i f r & n & G b l b 0 w p l q p c s t t j z p f q & m O e j z p c l o l [k u l e r o b n f o l v n f u l e r b 0 v l y i f c s m v n c s m v n f a r s m y g v s u & t n i [k u l e r x i c l y g o n / o l l a o m f u l e r v l l o r o w l u b o n f r n o b n f y p c s c l a o m b 0 u l l a u e y j r w E l l w w a t m i f b O E S h v l u f a v s m n d a x j z p r n h 0 w l v l v p c l c k v l u l y l c b n h t c s u j z p n / o l c k v l u l a o m 0 w l v l r n 1 / 2 l p i f p n y i f q & m O e p d w l ' m w E S h q & m O e f t u s i f l a o m 0 w l v l y i j z p l y g o n / u l e r o l q b & m u b o n; a o m u m v o n f ' l z i l b m v j z p l i v l e m e f a o m u m v [k u l e r w l l b 0 a y; t o j z i h o k m; a o m u m v j z p o n / o l l a o m f o l a q; c e f r n v l e m a w G l h e a v o n / a j c u c E S h y u b u l i u l e r o l t m; & i z 0 h a q G a E f a w m h o &, f a r m y g o n /] w i l w i D i f & l e i f w l l i g w l u b 0 r n t E l y n m u l y l w G l w m w, f b m r m e l l a u; a l u m c l y d t E l y n m o n p d w l ' m w e l l q & m O e j z p l v m w l u m i f a w f [k v l v m; b m u l l u n l u n h & i e l l u n l u n h t u s i l u p h e l y d O b a E f n u e l l u n t e l l q i f c i D m P e l l u n t e l l t u s i f r & c l b t a y g l ' g a y r, h e i f e l l p m & i f a w m h i g u O b a E f n u e l l q i f c i D m P e l l u n h v w p j y l a e l y b v l l a j y m & r, f } o l a z n i a j y m a e j c i f o m j z p a e o n / w u, f a w m h o b n f u l e r v l l a, m i f a w m i f a w m i f r [k v l p w l e s v l E f n b v l v l u l c s i f p m p d v j z i h w e l l q k v l v w b v l v l l j y n b l v x E S h u l l u l l u l w p l v e f w p p m; w n f n d l i y l a w m l o v l v l l b m v l v l t a w G r s m; j z i h q & m O e f y l b o l r s t r [k v l a y /] v l e m a w G l l & i e l l r l u n b l q i f c i f w l l f x t r e l l u n h w w a t m i f e i l u l l i g o i f a y; r, f } o l v l e m & s f c e f w G f u l e r q u l v u & y l w n & r n h b 0 t w l u f t j y w l v u t s m a y; a w m r n i [k a r t h v i c h a o m v n f p o l r [k v l x l b 0 l u o l z e d (u l e r o l i , c s i f) q & m O e f u a v; u o l x h v l u r v m e l l h a o; a o m t c e f u m v j z p l i o l t r f r n u l e r w n f; c l e f r o i f a w m l u m i f u l e r w l l q l j z w l v l u l u l y d o l l r l u a v; r n a u s m i f q & m r t j z p l v m a & m u h e x l l a o m a e l c s m i f r s u l e r \ r v l a q f u a v; \ t d f r n w n f c l y g o n / n q, l e m & l u s S o l v l e m a w & s i f o n; \ / v u l z u & n q l l r n c P x l l p u m; a j y m o n h t a l l u m i f t & m x l r n b m v u t s m r S r y g /] i g t c k u A s m v p y l f r s u l l r a & a v m l b t? e i f, l v m; } [k o a r; a w m h u l e r a c g i f n d v j y v l u N / o l r n & i j z i c p m; c e l l o, f r n & E l l f y g l r v b v /] t j l t w l u f e i D r f r e n f b t r [k v l v m; } u l e r a r; a w m h o &, b n /] e i f i g h t a y; e m; v n f, l v l x i c l v m t c k S o l u b o l u t g a t m i f r n; r e f o d a w m l v, f } o l l a o m f

olb, frOpwvraumi faLumi f? Orfrent faLumi f, olrajmcljg/ aemuivpael ekeuft apmbuð
ulef wll t t f a & B v k g; u l l w ' l e f ' l e f x l i o l v m E t h y g o n /
]] w i l w i D i f ... a [h w i l w i D i f ... Z t f, l v s n f v m; [? & B w l r S j i g l u l l v m u p r f y g O B [m?
e i l w l u a e y l a e E l l v e f w, f }
u l e r t d y c s i f t w t j z i h o l u l l a t m [p i r b n /
]] c P a e O B a [h i g t d y l v l u D D r, l e i f v l e m a w G e i f [m e i f & S f y g v m; } o l l a o n f r & y g / u l e r
t d y B m r S x u m r s u E f n u y s n u, m o p l y D o l a e m u i v l u f o r; & y g o n /
]] i g r & B v l e f u e i l u l l b, b l u v l w l } [k u l e r p o l v l w l v l E S h a r; a w n h o l u c y p p l r s u E f n y j z i h]
b, b l r S r u l b t a y g h } w l l
]] a t; a v? ' g z i h i g r & B v l y l o a b m x m; v l u t a y g l [m? e i f u r e m v l z p a e w m? i g o l v, l
p o l v l y l y p o l v l, k v e l l v m E t h v m ... i g o l v, f }
o l l a o n f o l t t f a & B a m u t a w n h u l e r 1 / 2 k v l w & u f a r m y e f u & i p l l o f r; \ / t t f a & B r i n c r l v x m; a o m
v s n f a w G r e n f v y g v m; / o l a q; c e f a b; u { n l c e f r i n r q l l v l e m r s m; o n l t t f a & B u
r e l u s n t y i a t m u f r i n & y b & y f x l l b o x l l f p l y l a e l l u l y l z p o n / x d l u f P B m & o l r s m; ?
t 1 / 2 u s t o l r s m; v n f y g O i f a v o n / a r u l u t l o n h v e m u l l v n f o l u y l w m O e f, l u b a y; & o n f
l l l r i n v l a q; 1 / 2 B o n f r S r [k v l b / o E S h u l e r w p l v s n p d r z k D i f i a u m i z E S h e l e u p m p m; l y D
v l e m a w G u b v l u b o n f r i n a e l c i f 1 e m & l u r s e n f e n t; & S f o f r; \ / x l l t c e f r s m; t w O f o l u l l
v l e m & S i w p a, m u l u t t f v l u f i u b e f v m y i f a v o n /
]] ' B r i n v l e m a w G r u l e a o; w m c i A s m; w l v n f r j r i f y A s m? v l e m u l e f S u s t y l w l l x r i t p m; & r i n?
x r i t p m; l y D & i f t a & w l u v l e m a m u f r v m & i f u s t y l v l u t l r, l [k v l y v m; }
]] q & m &, f ... v l e m u A l u r w & m; e m l y D t e a e v l y g? o l v r f r a v o n u E l l l o t }
]] b, f t & G l v }
o l u a q; x l l y l u f x b l l a q; p l y f, l & i f a r; o n f /
]] q, f i g; E p f q & m }
]] a y G a c: c l l a [m [l r i n j r i f v m? r a e l h u w n f u u l l y l x m; w h ' P B m B u f? t j l v l e m u l l u s t y f
t j r e l q l l c s t a y; & O D r, l t j g u ' D t x l r i t a & B u D q l l v l e m u l l a j y m v m a e m?
A l u e m l y D t e a e w l v l e m w p a, m u f a [m [l l k v i f a y; r i n r l e f a e w, l u s t y c P p r f l u n t y D l y D
t p m t t f a y g u l w m r [k v l b t? t l t w u b a m i f v m r [k v l b t? t p m t t f a m i f v m? a t; a t; a q; a q;
x m; v l l & w, l q l y D c P a p m i t l l f x m; & w, l c i A s m; u a v; u l l ' j r e f r e a c: c l l p l l & t f & i f
j r e f r e l u b a y; v l l & w, l r p l l & t f & i f o b u b m a t m i f a q; x l l a y; l y D c P a p m i t l l f v l l & w, f }
x l l a e m u f o l u u l e r v u f x b l l a q; x l l y e l u l x n t a y; v l u t y D a q; x l l c l l f y g o n / u l .. u l
t & u z e c l u a y; a r i n u f s u f v l w h v l e m ... v m A l l c i A s m; ' P B m a q; r, l u l ' l a w n h a c: c l r, f
r [k v l v m; ? u s t y f a j m a e w m u s t y l l t c e f t w l f a j m a e w m r [k v l o t a e n l a [m ' l u
v l e m a w t w l u f u l l f ... a j y m p r f y g O B? u l l l q & m t & u t c l u a y; r s u E f n a r i n u f v & a t m i f
b, E S l u f a o m u t l w m v A s }
a e l v, l E p l e m & B v m u l u s a w n h u l e r t m; v l e m t t f E p f t t f o l o f r; l u n l r n f [k a c: y g o n /
u l e r p l v l y g O i p m; p h v l u b o r; r b n /
o l l u l u a v; o n f u o f a j m i f a o m f v n f u l e r w l l r l l N & y l u l u l v p t c p m r u & B o n f [k
q E l l f y g o n / o l x D r a q m i f y g /
y x r v l e m r i a y g i l u s t a e a o m u m v a w n a w m l u m l y z p a o m t b l l u l w p a, m u j z p o n /
O r f a v o n l y D z m; a e o n / o l u o m r l l v m u a v; u l l v l e m v o n a t m u l v o f x m; & i f o m r l l v m E S h
y u b u b o n h o N &, l p & m t j z p l v p t c l u l l a j y m j a e o n /
]] t j l r e u f u i g w t m; t d y c s i f v m [? v l e m a w G c P c P v m E t h v l l w p i n v l l t d y a & y s u t x m; w h
r e u l a y g l t j g i g t c k v l y l o m r l l v m a v; v l e m y g; p y f x l x n t l y D t t f o m o f r; w u l & i f
t t f o m x h r i n t d y f i l u t a e c l v m }
u l e r E f i a c g i f 1 / 2 l r s u l a p m i f x l l a w n h o l l, N /
]] a w n a w m B u D l u m r S i g x l u f m a w n h v l e m & S f u i g l u l l v m a p m i f v l l? q & m v l h v l e m y g; p y f x l u
t a c s m i f u a v; x l v l r r i n v m; w l l ' g e l l i g t a l u m i f a l u m i f z p o f r; w m a y g l [m? b, f t a c s m i f w l l v l
a r; a w n h q & m v y f a y; c l w m a v; a v w l l i g u r e f u w e f o f r; l u n l a w n h v l e m y g; p y l r i n

omrthvma; wyv suAsm? yg:pyuvnf vlypdylypēll oth;&nāwāwmi f usci hēlyD))
olw[m; [m;&, fāwmhulefryg a&mi &, hbn/
]] igwllqū vlemawū b, fāvmu/zhlyD b, fāvmuf csp&maumi {wkaem? omrthvmut
bmrēfrolubt [ ]
ulefultajm&if vembūbūbūvsnMunon/
]] tbuawmh' guhōmrthvmrēf odygw, hēn? acwfrlv, fr [kvfv;? ulufvrypbt
r [kvfv;]
tbūbū olulcspcīpā Muntī &, hē\
tbūbū olu aumaw; vī tallumaq; tptk hōfay; \
wuf&mqūluuvif ES hzL&MZlv'm' lēf pm; aq; rsm; ay; \
ar; aqm; zll b, fāvmuf usygovbq&m [k
ar; aqm; ray; ygellAsm [jī ifavon/

olbmaumi hylūqll, bnūlū ule&lyrygon/ tbūbū onfaygi 1/2 hūst onh' P&njzi h
ty&mx hñ wpbūvū aexll &awm hñ vlemjzpon/ aī bñ [kvf qīpG lvpctjzi h
aygi 1/2 x bll x hōf um cōwū b rī cēll &ef vlv muāom yllūqll &f Eēfyg; vāom wbmom
tīruav; \
tqiftjyi ES h t būbū t y hēaom (Eēf zwāeon) ty&mcīf? apmī wūll
vnf aumi? pm; yDū ty l v; ay: u x rīf [ifyē uēf sm; ulhōm vnf aumi? tū b w & v f
aelpō x rīf pm; ae&on rī h y ifowll twūf ulū bay vll [k, lq&awm hñ jzpon/
aemuivemvpa, murīn Eēf v r f a u s n t t f b u d w p f t t r S c y D O t r s t o r b u d w p a, m u j z p n /
jzpaoma&m*grñ t būbū ES h t w l y j z p o n /

]] tr, fā; a' : b l v i q l l & ... Zī f u s v f s n f v m; A s t z s m; u a v; w p & m a v m u e l l u s y i u l l
ac: & o v m; ? u s y i v e m b, E s p ā, m u f y p x m; c l w, l x i v l } } o l u o m r t h v m u l t a j r t h u l l u n l y D
cgyp&if &, fārmī t j y p q b n /
]] q&m&, f a u s Z t b u d v s y g w, ? u l e f r t v e f v l y g q & m ? [l b u b n l b u l u l r a p m i f E l l b t
q&m&]]

olu aofzdt m; wll f& i f u l y l h a e o n /
]] a t; a y g A s m ? O u j z p r f a w m h b m u l t S r a l l u m u b i l b q l v m; p u m; y l l v, f r [k v f v m; A s u s y i v l
q&m O e j z p r f a w m h b, j i i f & u f y g r v A s m a e m l t i f ... ' g a w e l l y l c h e & w l b O y A s l l } }

]] araru w t m; a y s n h v m y l q & m & l l a j c u c r s m; r s m; , l y p i v l u f } }
vlyt ayuft & f o m; u o l u l O i f a j m a w m h t r s t o r b u d u r s u E h l h r l i &, h e a v o n /
]] tr, fā; ... a u s Z t & S f ... w, f a w m f y g v m; ? r a t l b u l u v l u f a j m a z n f a w m h r & b t a w m f } }

]] t i f ... r i f t a r c s t o m v l o m i g a j c u c , l u l r, l q l i f r i f t a r a e m u x y i l g u l l
ac: r h a w m i f r [l w b t ? [k v i v, f r [k v i v m; t e i w l b w l r v l y f y g e l l a Z n a Z m & m ? ' b v l v m & w m u
i g h t w l u f t a n m i f t n m v h j y w, l u b a q; c e f r h w a e u e f w r w l v w l v w l e l l v e m a w G
O l l f c h e & w l b O ? t c k l v e m t h f v l u & a w m h t a j m i f t v j z p l v m a y g h } }

olu vlemul Eēf o r t p u m; r s m; a j m l y D &, f a r m & i f a q; u l a v o n / a u m a w; v f
t a l l u m a q; r s t p l E S h * s i f w m r l l p i f u l l o l x h a y; o n / u s o i b n h a q; z l l u l h w m h w l u j y w l o m; p h
, c h v o n / v e m u v n f o l u l a u s Z t w i l i r q l h a w m a y /

t j y e l v r f r h u l e f r o l u l a r; r d /
]] w & m; o l u b a w & l u l l i u s i f v & m; e l l y u b o u v l l a u s n o m; & i f o m; q l l v h p u m; v h a w G
w l x l l x m; w, h e n l w l l q & m O e h a w & l u l 1 / 2 P m e l l y u b o u v l l a & m t j h a u s n o m & i f o m; q l l v m
& l v m; r o b t } }

olu j y w l o m; p h a j z \
]] r & b t ? w l l q & m O e h a w & l l t v l y f u v e m u l l o u f o m a t m i l u b a y; w h t r s t t p m; w p c l w n f
& l v m u l l a x m i f s v m v l l v l v l v m v l l q l l v h u f y m; j c m; e m; c s u f S r & l v m } }

t h f y e h & m u t g e l a w m h S o l p u m; x y f q u i f y g o n /
]] i g o a b m a y g u b a v m u f a j m & i f a w m h w & m; o l u b w p a, m u l t S v l l t y i v h t & n f t c s i f a w e l l
q & m O e l v p a, m u l t n v l v h t & n f t c s i f u a w m h t w l v l y l [? o l v l u l l i v G & w h v l a w & l l
t a e t x m; u o m u h o t h; w m ? t j l t a e t x m; t & w l l & l l O b p m; a y; a w f t h o m u h o t h; w m j z p & r, ?

w&m; obUd't vlyrfsu omvhn' q'lvhwefn' hlu yxrq'lvlt'ytsu? u½Pmu
' kvd vlt'ytsu' jzpv' htr, ? w' tvlyu u½Pmu yxrvlt'ytsu' jzpv', ?
omvhn' vefn' hlu awmh' kvd jzpv' htr, f}}
obnf uleRem; vna't mi f&S' jyz' t' MubU' Bult' pm; aeNy' Daemuf &, p&majyum
vu' av' v' u' N/
}} ob; Ny' i' gb, f' v' S' f' jy&rv' l' rod' wmb' t? w&m; obU' d' r' sup' ell' q& m' Oe' r' sup' ell' awmh' w' z'
rv' b' t' x' i' w, f[ ]}
x' laemuf o' acg' i' f' wpt' s' u' i' ukv' v' u' b' n' /
}} ' gel' ei' b' q; ce' f' u' i' ble' f' u' b' aw' Gaq; v' mu' k' w' h' t' cg' ei' b, f' v' l' y' v' l' }} oluar; \/
}} i' g' ble' f' u' b' aw' ell' ob' v' S' f' aw' u' laq; z' h' r, l' y' v' S' w, f' av? t' "d' me' v' l' y' k' x' m; w, f}}
}} at; ... [kv' l' y' d' ' g' iz' i' h' t' f' g' b' r' i' y' k' v' l' v' ? u' b' l' v' & a' t' m' i' v' l' v' l' r' aj' z' e' ll' a' em' w' i' w' i' D' i' f' ...
u' b' l' v' q' l' v' h' p' u' m; & l' t' w' i' t' e' u' i' u' l' l' e' i' u' i' g' k' u' y' f' b' y' g' w, f}}
ou' u' l' e' r' u' l' r, l' b' u' h' i' z' i' h' a' p' m' i' u' n' & i' f' a' r; a' w' m' h' u' l' e' r' &, f' a' r' m' & i' f' t' r' e' f' t' w' i' l' f' aj' z' & e' f'
q' h' z' w' v' u' b' n' /
}} at; y' g' [m' .. u' b' l' v' i' w' l' u' n' i' n' t' r' i' w' l' q' l' v' h' p' u' m; a' w' u' aj' y' m' & w' m' v' G' f' a' v' m' u' f'
v' l' u' f' u' l' v' S' c' b' m; z' h' a' w' m' a' w' m' i' r' j' z' p' e' l' l' f' v' m' [? ' M' k' i' w, f' ... ble' f' u' b' aw' Gr, b' v' & S' f' aw' u'
p' b' y' h' r; & f' w' h' v' b' m; a' w' G' r [kv' l' b' t' ? v' m' v' b' o' r' u' l' y' l' a' & m' i' & z' l' B' u' l' t' p' m; a' e' w' h' v' i' t' r' d' t' p' m; a' v' ?
a' e' m' u' l' y' d' ble' f' u' b' o' e' n' f' a' w' G' r' h' i' a' i' u' l' l' i' v' m' [m' t' j' y' p' l' w' p' t' c' y' b' q' l' v' m' v' l' i' g' o' d' k' m; w, ? ' B' a' w' m' h' t' ...
' g' a' w' u' l' u' m' i' h' a' y' g' i' m' ? a' & m' i' & z' l' B' u' l' t' p' m; a' e' w' h' v' i' t' r' d' t' p' m; u' l' l' ' g' x' u' f' y' l' v' d' a' & m' i' & p' l' v' & h' p' c' s' i' f' v' l' r'
b' m' t' w' u' f' S' a' o' m' u' a' w' G' a' v' m' b' a' v' G' r' w' G' l' i' d' p' c' s' i' f' v' l' .. t' l' g' a' l' u' m' i' h' a' y' g' i' o' l' w' l' q' u' a' i' u' l' l'
r, b' i' l' b' t' v' l' i' g' x' i' w, f' v' }}
ol' &, f' a' r' m' n' i' [k' i' b' o' m' f' v' n' f' r' &, f' y' g' / o' l' t' r' e' f' t' a' & s' o' l' l' a' & m' u' a' b' o' m' t' c' g' t' i' f' x' r' S'
a' e' m' u' f' x' y' i' v' e' m' E' s' f' a, m' u' f' a' p' m' i' h' e' o' n' i' u' l' j' r' i' & \ / ou' u' l' e' r' u' l' l' u' n' & m' r' s' r' u' E' f' i' v' i'
c' y' l' v' l' w' l' a' r; o' n' /
}} t' l' d' q' h' z' w' t' s' u' l' l' e' i' & i' e' l' l' q' h' z' w' l' v' m' v' m; ? O' b' a' E' f' i' u' D' m' P' e' l' l' q' h' z' w' l' v' m' v' m; }}
r' x' i' r' s' v' a' o' m' a' r; c' e' f' a' l' l' u' m' i' h' u' l' e' r' Z' a' O' Z' o' g' j' z' p' o' b' h; \/
}} ro' b' t' ? t' l' ... O' b' a' E' f' i' u' f' q' i' j' c' i' D' m' P' e' l' l' a' y' g' i' [h']
ou' a' v' w' p' t' s' u' b' t' e' l' i' a' c' g' i' f' q' w' b' n' /
}} at; ... t' l' g' v' l' i' f' y' ? e' i' f' r' a' e' l' l' u' a' r; w' h' a' j' c' u' c' q' l' v' m' u' l' t' l' d' q' i' j' c' i' D' m' P' e' l' l' y' l'
aj' z' & S' f' v' l' u' h' a' y' g' i' u' l' l' }}
ou' t' f' x' l' r' o' i' f' d' p' u' m; w' p' t' c' e' f' a' j' y' m' a' o; \/
}} we' z' h' q' l' v' m' v' l' t' r' e' r' d' [? t' c' e' B' u' l' w' e' z' h' ? v' l' & u' w' e' z' h' ? a' q; O' g; & u' w' e' z' h' ? y' n' m' & u' w' e' z' h' ?
t' l' g' a' w' h' a' y' g' i' w' c' s' h' t' & m' a' w' u' s' a' w' m' h' w' e' z' h' o' w' f' s' w' v' l' c' u' i' w, f' u' b' O' b' a' E' f' i' u' e' l' l' q' i' j' c' i' D' m' P' e' l' l' v' l' v, ?
t' l' v' l' y' l' w' e' z' h' & u' l' y' d' t' l' v' e' z' h' u' l' r' o' e' m; r' v' n' i' w' l' v' a' w' u' l' l' v' l' q' i' j' c' i' D' m' P' e' l' l' c' f' c' m; o' l' w' w' l' m' a' t' m' i' f'
v' i' f' v' i' t' r' m' a' v; o' i' h' a' y; z' l' v' l' v, ? i' g' p' u' m; a' j' y' m' a' w' m' a' w' m' i' n' l' v, f' a' e' m' l' i' g' q' l' v' l' s' i' f' v' m' u' l'
e' i' b' a' b' m' r' a' y' g' u' l' b' t' r [kv' l' v' m; }}
u' l' e' r' p' l' v' l' u' h' a' y' g' i' y; p' h' &, f' a' r' m' & i' f' a' c' g' i' f' c' g, r' f' v' l' u' l' y' g' o' n' / u' l' e' r' aj' z' & S' f' e' f' c' u' t' c' h' e' a' o' m'
j' y' o' m' e' m' v' p' & y' u' l' l' t' v' G' f' w' u' l' o' b' a' j' z' & S' f' j' y' c' h' y' d' y' l' k' o' l' u' l' l' w' i' l' l' v' n' f, & d' y' r' y' g' v' o' l' l' r' n' /

(tw? trsvH? 1996 ZekOg&D Es {qdR*Zi f)

*d; \ q&mOeE s' f' a, mufOw' k' w' l' p' w' f' l' y' d' y' g' l' y' d

*1;

q;ES tUf

vemullEfiacgi fyLuXnbnit csefpi q&mDef q&mrawGt bWlefyLU&ygonf
Efiacgi frSwptqi htpmt dtx&B tpmES htpft aLU; rsm; uilyLuji ptyf, bnitcg &vmonh
t&mrsm; uillunlyd ulefrwll velbfr; onlyj qlluygpW

] b&m;a& ... t]g bmaw&v}

Efiacgi fyLuXLU &vmonht &nyfpyprsm; onf nlnpnpft a&mi &LUm qllqllOg; Og;
elbpmf vbnf xllt elbnfyf a [mi foniteES hrpi feba&mxm; onfitejzpbnf
bmalLumi fvj? vem\ tpmtdfrn onrpi feba&bnht npft aLU; &nawG bmalLumi h
&he&wvmv/ Efiacgi fyLuif [bnft pmt dfrSwpyg; tjcm; rnbnuU it *ij tplvftyl [qD S
a&muEil hjc r&vm t xift &fr; y/ olygvsvuf &vmonht npft aLU; u tpmtdfxLU
tnpft aLU; elljzpbneof

qllwvh.... vem\ OrfALuLUkG fvGifb, fvlt ajctaersd uillaw&rfrv? jzpEil hjcfrn
olyfrsm; rsm; pm; pm; pOf; pm; p&mr vll

vemulltjreqlcplvub&ef tajy; tvfr; jyi q i LU&onf

tbnit cseLU pnyd vemES hywbubnh t aLUmi f; t &monfyó emwp&yft jzpf
ulefrtm&kbll pwif Oif&muivmcjci f jzpEil fygonf

q&mOelbOwG fv vem\ a&m*guiloubmat mi f ubay; onht jzpf

toulu, wivLU&onht jzpfwllbnf pvemES hywbulyd tlydowi tcef; u@rsm;
jzpfwllbnf

lydlyd? olullubay; lydlyd ol toufraoawmlb; / xLU@onf
awmlawmlylvjzpb&maumi f vS\ tbnhemurfr vemES hywbubnh taw&qllvm
ruseclawmly/trsm; plaom vemubritawGt Bulbnf onft wll fyjzpbnf

ollaonf wcdll uprsm; r&awmhtbnfvllr [kway/

vemullubnydaemurS vemES hywbubnh taw&wllU acgi f xJ
Oifvmaewwlvmsdvnf &bnf xllt cgrsd wllulefronbdoelrSwppmt lywptci vemES h
ywbubnh taw& ollr [kwjyó emulla&; rsv&wwlonf

tbnfrSwppmtlyllwprsuEhuae EprsuEh ryg; vm apcsi f wptlyf SEpftlyf
ryg; vmapcsi f ulefr\ OpaEhuES htoplvu@uLvnf aemi lw w&m; awG
rcsi fr&clpm; csufawG o&humi f vlylyd u, wivlvvawG.... tbnfrEil freif
OelxlyDelylawjzihwG Náv; vltraecsi f

ollaonf xllpht wll fygy/ ulefrbOrfr [qlawmi f} qlbnf u jynlvwlvbnf [kwf

, clvemrfr ull Defzuts&mrSaofqlybifit zsm; (Septicemta) a&m*gcclpm; aeonh
trdforD vemwpa, mujzpbnf

ull Defzutsjci fonf w&m; Oya' ullc&azmufci fyijzpbnf &mZowbuDyR r 312 jzi h
Nbnf xllLumi fvnf ull Defzutsol vemwllbnf jynbolaq; %ES hrywbuvLUay/
touftE&m, pl&fr&avmub tmi faemulquiwsemrusefrl' lu&wLUllulawGvm&rS
aq; %bll a&muivmwwllunf

'gawmi fSt&uES htouf.. [bnhb, lwefu pnyd ay:ayguc:ref:robnh
a&cs, rhu:wpckullwpc:hu vull bxm;awwwo;\ /] toubm taocit, ? t&uuf
rc:ell bti} qllvmr:qzi hacgi {rmonh upawg&uwwwo;\ /
] t&uuf} qlom t&mwvif rdu b, favmuft usi oi heov?
tbnf] t&uuf} \ tav;tayg: twofteuES hrtES houqll aeonh
wmOeb, favmu&hevlv]? tbnft&uN t"u w&m;clth rduvpa, muivnf jzpaevl
rdu vrodorodtaoc&rhm; ... ponf ponftawgrsm; ulljrefmt d&xmi prsm;
awfavr&uay/

t&uufc&f touftaocb&onhretfrawGb, favmuft&heylv/ pupvovf
vem&folr [lw? aq&om; csi fwl\ wwbv/ rmpth ull lwG haj&S fwwrl trsm;buD
vltyfgonf

, ckvemauawmh tbnf] touES ht&u) upatjiyif qif&Etyg: onhuoigy
wpyvluci f&umi htouf i faeonh tajctaeollyifa&muabely

tbnf tajctaea&muftulerwll tzES haw&jci f jzpf ygonf

ulerwll onfe, fvnhaq; ubonht ptt pOlvpcull tvof oi bvl

rLumcPjy/vlyaqmi &uav&uon/ ulerwll tzth aq; %u uav; txluk
q&mdelygonf orm;awmf ygonf rD, yom; zq; txluk q&mdelygonf aq; %h
tcgtm; avnph vlyftm; ay; q&mdelt jzpf wmdel, fav&bnhji yaq; uk q&mdel uler
ygonf hllle, pht w h&thof&thrt; av; awct xdc&dpOcsf oth; a&muubay; vsu&em
&thao; ao; av; wpct:Stouft Ek, ftajctaxda&muabely jzpaom, ckvemullr&n&G b
oth; Lunic&bcjci f jzpbnf

vem&Su vmyi ac: jci f r [kwfyg/ vem\ totvvaqGwpOdu ulerwll
aq; ullmpcefoll a&muivmlyd owi fay; jci f jzpbnf

] q&mrhu:vwll&, f...&thawmi tsm; rthiefzrfnyd ua, mif uwr f jzpaewh
uav; rav; wpa, muft&lygw, fawmf? [bufonbuawmi f rapmi f Ell fawnlygb)? Bu&i f
vLunhy; yg?

uav; rav; u toufti, fav; &tho; wm }

] 'ac: vmvll rjzpb; vm; } [kulerwll ar; Munionf

] vnhfaqmi hvLu&ifwpcsuivnf touxluirny } [k

ou xijri tsuay; \ / qlvbnu paq; cefoll vma&muizll tajct aer&btaygh
ulerwll twlu vempba, muill oth; Lunlyd ubay; zll bmtcuft djy& emrS
rjzplyg/ olwll ubav; vll f yll hlay; aq; %uDrSaO; vthom p&th uav; xda&mut: Nylyd
r [kwvrm; / oth; bunluwmaygh

tbnentjzih, ckvemull ulerwll awlc& jci f jzpbnf

tthbnf &th d&aw&chrt Sylf Etyg; aomt f jzpbnf

Og; x&htayguftlylulpulrsm; ? tizursm; a&maElyd umug bxm; &onht d'
vem&em tfft wof cefoni xll th wpc:wnfaom tcef jzpn/ vemoni
zsnlurfay; rth ci f xm; onhig; pyapmi f zsi Murfapmi Etyf Etyf ay; rth vavsmi f vsu&bnf
bOufami f ap&ef [hom &n&G tsuzihtebrth trd'orbuDEpa, muu
xll lyd blrm; pmrsm; &vzvhaeLlionf

] q&mdelawGvmw, } [kwpplvpa, muu cywllwll toay; aomt cg vem\
acgi f i f rth xll f vemull Lunh&vzvhaeaom ta' :buDu armLunh/ ta' :buD\
rsuDefrth w&haeom rsu&nfsm; ES h&myd yyi homuES hemusi hlluugriwll
ulerjri mlufvif jri mlucsf tlg vem\ rci f lulerod/ luygonf rth
&ihao sull qll&awmrn rth ci wpa, muN rsuDefrth onf rsuivhrsm; pth xth oboed
vsf jri Ell favmub tmi f xtcjcm; pth uym; ygonf prsuDefrth vutef jzpbth; onh
tm; ullrES harth vicsuf &lylyuav; ulyg uler jri hawvlu&avovm;/

xhr0vifcsuav;ulltmrcHay;EIlbnhtajctaeyJ&ho;onfrll ulefr zswcel
rsuEbnvLum vemuylJowkcm;í MunhvLU&onf

ulefrwll Oibmatmifowlltm;vll ab;z, hay;Muygonf vemoni touf18
EPEsh25 Eptwofit&G jzpfionf tom;ta&jzlaznmum tOga&mi befaeonf
touf&Eefrrreblowd/paelyf ezfES hem;xi lwpDlurfn acf;pk&beonf/aofceEef
azshwumum jrefqeaonf aofxknbnf xrfef; o&luav; jzphae\ /

ulefruyJ&mx;ti, fqljzpbonfrll ulefruyJ vemuillprfoyfygonf
tzm; 'f&D104 / Elwcrf;rm; ajcmu&odum a&"gwenfyg; aeonf ow&wpcsf
r&wpcsfujzphaewm neuylf rSplyd, ckwpfeufvll [kvem\ rci u today; ygonf
vem\ OrfALuLuMunfrdwmhALurfn azmi fnyd wi faeonf OrfALu&tmuyll f u ll
ulefrvujzi hprfoyaawmh vemmwpctsf v&lucehwmhjzpbonf onf xblu ll
atmi ft xq&svLu&omt cg vemxh&sonhaofeta&maeonhteltoufwpcu ll
obbmom &vlubonf

vem\ tzm; 'f&D telhtoufOrfALuwi f;rm; rlpowll ullw&ubqlyd
pp&aq; vlub&omt cg jzpe ll fql&am* g o&av; ckyJ &bnf

vem\ rci f u ll ulefr rsuEbn&dyf rsuEbnujzi hac: , lum ull Defzuts&bvnr; [k
cyfwhwllwlluf ar; vlubonf

½ll t t ynmrbn&hwm&hol ta' :buonf csutsi fyi fcslycs i ll u; vlubavonf
u.. ulefrwll bmvlyMurv/

vemuillaq;½k&b, lyd ubzll vrfc&D' PES htc&ef umv' PlullvencE ll fgyrvnr;/
vrfc&Dfn wpcckjzpbonf; vll f ulefrwll tay: &hu b, mbabmxm;rv/
aq;½ll xit&amuf vem tou&S&e0brni [k ulefrwllub, fowec&S fu
tmrchy; E ll fgyrv/ xhr; c&f;rm; ullorm; awmES hrð, yom; zq; tx&uk
q&meffrll acji fcsi f qll f wll fyi ll uonf

wu, hwmhvnt vlavmu&ubxbl&amufvmonitc&efu plyd ulefrwllfn
aocnrit ppqllvm r&E: aocnrit wlawES lom tou&S&e ll u&onf bmu ll Saocnph
ar0vifvll r&onhvlb0bu&xbfn a&; a&; jri &w mav; uyl zrf qlyftm; xm; aellu&onh
tjzphaw& b, blursb, blul&sb, fupul&S tmrchy; vllr& / avmu&ubfn
tmrchvll&onht&m bmrSr&ll brijzpvmr&ef ro&aom? bma llumi hjzpvmrnfr&ef; vn&
ro&om tarfn f&xl&rn prfwOg; Og; ae&i f aysp& maw&u ll &wwfor0 &f&ub± ae&onh
vlb0bu& r [kvfvnr; / ulefrwll bmrSraocsmay/

ollaonf taumi fqljzph&tmif bu ll pm; rni [bn h p&vqEjzi h] vlyfvll vlyf?
rvlyfvll h&o} tajctaetwll f qljzwc&sf csutsi fcsvll u ll uonf

pvemuillaq;½ll o, bfr; rnf vll yonhaq; Og; wll o&fay; vsuf vemu ll
aq;½ll o, hqmi f lluygonf aq;½ll a&mu&amucsi fyl c&pvrlu ll cE ll &ef tqibih
[bnhtajctaer& &vmzll vll yor0 ubri tqifqiflykvly ll u&onf

Ehacgi fylur&S&vmonht n pft a ll u; &nul jri &or&wmhvemtajctae raumi fyg/
rd, yom; zq; tx&uk q&me lu oES lbuqll bn hvem atmuyll f u ll prfoybnht cg
trsm; plom ull Defzuv&emrsm; twll fyl wppll wpcckc&fxu&om t&mjzi h xll qlyd
ull Defulz&svxm; a llumi faw ll &onf

c&pvrlubonh PlullvencE ll fll [kxi &vll fxi &csi f vemu ll OrfALu&ll
c&pvrlub lluygonf

' lwpctg b&m; w ou rrt f d jzpf\ / rrt f d bma llumi hb&m; w &onf qll vmu ll
' kvd c&pvrlu ll q&me f t jzpf w m Oef, h&eom ulefr csutsi f o ll u ll uonf

OrfALu&wpcckvllr fn a ll u; t n pft a ll u; awGzll v f f um e ll p n f vsuf &bnf a ll u; e ll onf
Ehacgi f p n f t o w u ll t v G f w u y i f j z w a u s n f v s u f O i h a m u a v o n f
trsm; u t n pft a ll u; j z i h a e u m w p c s h a e m a w e f n x d l u l v u f i & a u s v m o n f

pOrfacgi fnullaq;&rn/aenr, fvaqvllf (Normal Saline) [lac:aom oelpi pth
aygi fcl) bxm,onh"gwqmr;&njzhaq;&rn/ vlem&S fuzi h"gwqmr;&nf wpykvi ftriyi f
0, ay;Eil frnh tajctae r [kv/aq;½frhuvnf q&mDef Oefxr fES hc p dviuk
u&d mypn f wll & h ea o; onr h Buð r m; on h u l u mi f r l w p t k j z p a e & on h
tajctae r [kv/vm;/

on f a w m h u l e r w l l t m; v l l t v l t a v s m u j i f w n l v n G w l w n f
q h j z w v l u l u \ / u l e r w l l q & m D e f t c s i f c s i f y l u l q p b x n l y ð a e n r, h a q v l l f y k v i f a w G
0, l u r n f t m; j z n h a y g i f c l k n i y k v i f a y g i f r s m; p h o l v s u f c y z e G
a q; , & y g o n f / c y z e G [l q l o n u y, f y, e, e, f u l l l w G l u G i f & d e a o m t l w p t s ð
x y f y w a u v m r h p l l & d r i j z p o n f

x g y l l f o m; t f r h x l l E s u r f P a l u m i h t a y g u E s h a y g u j z p o b t; o n i u l l, c k s
a w l u l u & o n f o m; t r i y g r u b l t p m a [m i f t d r (Rectum) u l l
w p t s u b l r k m; o n f t p m a [m i f t d r a y g u l y b t; o n f x l l y i f O r f a c g i f a j r s y g
a y g u b t; o n f u l l D e f z u h a y; o l c E i m a A' t o l y n m E s h u l r f u s i f r i t q i r h o h a t m u f
t E k w i v u P m y l k u l e r w l l o E l l y g o n f

a w l o r l P & m' P t s u h a w u l l w E l l b o r z m a x; c s y f t l w p t s ð u j z w f x l w f a u m i f E l l h a o;
o n f [k a r o f v i l a o m t p w i t y l l f w l l u l l c y z e G & & v; j y e t s y q u f w p t s ð [m u l l
o n f t w l l f x m; ? v u j z i b o t; r x e l l

c p l v h a e o n h u m v w p a v o u v l l u l e r o w l v u l v w i t o u l l s a t m i b x m; r o v m
b, E s t u r f v l r a & w l u E l l h a w m h y g /

O r f A l u l l j y e l y w l y ð r s t o u D O ½ E l l y g o n f
r r t l l u o u b q l l & m u p o t m; v l l u b l y ð p o b t; o n i t c g o u f y i f & s h u l w p t s u f
c s v l u l v m u l e r l u m; & o n f

v l l t y o n h y # Z D a q; 0 g; w l l u l l u l e r w l l y l a i p l y ð 0, l u l u \ / a & m * g y l t r s ð t p m;
c f c m; l u n z l l ? a q; E s h x d w l u b c l l f l u n z l l b m n m b m n m b m w p t c s u l e r
w l l v l y l u n z l l t c s e f & / y l l t r s ð t p m; c y r s m; r s m; u l l E t e i f E l l b n h t x u j r u b q l l y # Z D a q;
o l r s h a v m u f a y g i f p y l y ð a y; v l u l u o n f p w l u l y f h t c s e l w l v E s h E l l h a t m i f w l u l r n h y G
j z p o n f [k v l v m; /

a r o f v i f c s u f a w m h q, & m c l l E b f a v m u j l & y g o n f
v e m r e f u a v; u l u m i f o n i f k a j y m r v m; / u l e r w l l t l l s r a w m b o n i f k a j y m & r v m; /
u l e r w l l q & m D e f t m; v l l \ a r w h a p w e m x d & m u b o n i f k a j y m & r n f v m; / b m a l u m i h j z p j z p f
v e m r e f u a v; t o u l l s f c l l a e q l j z p o n f

E l l h a j c r & b n h t r u p i v p t c l u l l E l l m l u l v l l v m o n h O r f a j r m u r i f k a j y m v l l c y a y g a y g h
j z p o b t; v l l r n f v l l t o u l l u, f l u E l l b o n h y l v d k a j y m v l l f v n f a, b k s u s u s
p u m; j z p a e o j i h u l e r \ c l p m; c s u l l x d & m u l w l u s p h r a z m E l l b l j z p a e O ð r n f
b, f v p u m; j z i h u l e r \ p o l v o u b m & m r l y l v l u l l a z n f y E l l y g r v l u l e r r o d

u l e r o b n i u o l a v; & u l l u m o n f t x d w v s y f a r m w l e b e o n h O r f o m y l v l u l l
r o l l & l c l p m; a e & j c i f y i f j z p o n f r o l l & l k a j y m & o n i u x l l t o u b u l l r o l u a v; t c s e f r a & G
j y w a w m u b o t; E l l h a o; o n f [k o d e a o m a l u m i h j z p a v o n f

a e m u f q l r f a w m h u l e r w l l p r e f u a v; \ t o u l l u, f l u E l l t l y l l
u l e r w l l a v; a, m u f a i f a w m a w m r s m; r s m; p d t u l e f t u s c l y ð u b v l u l u s ð e y l y l l
v l e m \ r e i f r h u l e r w l l t m; a u s Z l w i v e f o j z i h i v u f t l y c s l u e a w m & i f

O r f o m r s u l n f r s m; j z i h i j y e a v o n f

o r ð \ t o u b c i f a u s Z l & s l w l l t m; o r ð t j z p l u l l r e i f r c s e f a j y m a w m r n i f k
p l w y l l f j z w l v l u l y l l o n f r e f u a v; \ j z p p o l u l l u l e r w l l t m; & s u h a l u m u f v s u l u z ð h
a j y m j y c h a v o n f

b m r s r x l q e f y g /

pZmwlvrrf t&i fuvnf uferwll Mum;clz; vly&aemi fvnf uferwll
Mum;aelu&ygoDrnf

a, musr;ES hre;f [bnhvlfawG&aeor0 vdrupqll Bm ynmay;A [blw toawG
enfaeor0 usefma&;A [blw toawGenfaeor0awma&mrllrfryg
BulawllMum;ode&ODrnf/t&suES hitoufqbnta&fcs, rBu0 &aeor0Mum;ae&O0 rnf
refuav;rft &nfpm;&bnf/vll , bmo [bnhxlvwrtp0lv m tjyplwpcjzi h
v&fud;rllonfa, musr;uav;u ull Defn olull Defzpbnt [kr, lvmvm; ?
wmoer, bslvmvm;? tjyplullOefc&lvvmvm; olull fvlfrsolrnh taMumi fwpckjzi h&0rS
x&lf refuav;ulla&ni b0r;onfa, musr;uav;\ wmoebp0wES hnfvmwmoem;rllull
apmi&i;f apmi&i;f ull Def taumit xnBu0lvmonf vi&umi fay:bl
ull De&avly [kywDef;usi N ar;ai gu&llrnll a&m* gqllwpcvl la0;a0;a&ni ly0
pum;wif rsm;jzi bmxESup&irnhp&i;tsufullMumubjzi hre;f uav;onf ull Defull
zsf&ef tm;xkv&avonf

tu, fi om olwllonf crfom onhrbm; p; zpcvl G f &vm' rfnajymi f vb0r; Ell lygovm;
[kulef aw0lunfrbnf

refuav;om crfomcbnqlvl G f xll, musr;u r, lb&ni fajy; o0r; ODrvm;/
a&ni fajy; o0r; onfyj xm; yg? 1/2ly&S faw&lvll rrefuav;u vubxyf&fjrm;, lvbnh
tjcm;a, musr;wpa, muftqibih&Ell b0;vm;/ uav;tazaznl [bnhcyhnlh
&n&G tsufzihrbu refuav;ull t&f&xmi jylay;vll r&Ell b0;vm;/ (r0wvm r0wvmvm
qbnlu vlvlt&su&lonhu0ES h, 0&onf xnlv0p&m rvltmi fao; zlygonf [k
ull iull iullc0lvwp0lv ar0lvfrnf) xm; ygawmh? tbnlvlvjcm;a, musr;wpa, muft
ullvfrvnllydray;pm;vll G fvnf; puil Defull touft E&m, fr&apblull fEmr&f, f
xkvypzll vlclpvt&onhubrullay;rnh&ae&maw0lvwm elygvwp0lv luf plvefny0
&rvml Ell b0;vm;/

'gu jull Def [bnhtrup0lv ay:vmly0nhaemurfnawmifa&fcs, p&m awG
rsm;jym;vbnhvcsrfomawG tajctaersm; jzpbnt

vll qll Bm ynmay;A [blw &bnhvcsrfom om;or0qll G jzi hull Def [lonh
trup0lyifay;aygu fvm p&m taMumi fr&ny/

, clawmhrefuav;rft ynmr&ll A [blwr&ll &nfpm;uawmh&clly0
r0p0lvft vlull vlur0wvm;? &nfpm;\ p0lvft vlull vlur0wvm; wpcckull t vlull
rdojzi hv&fud;cllyly0

ull De&cly0

ylulqllu rsm;rsm;r&ll

on&awmhulefup&lvf tenqllenf;ull&nonftcg tnlqllenf;ull oMly0

ajz&S fay;obxlbll a&mu0b0r;onf bmrSrwwbnhvlwpa, muN vubxbl rrd
touflllynt;fay;vll&onf

publl tvm;wltjzpr&fawGaemu0xyb, E0ckvm0Drnenf/tbnlvll

rjzpluatmif uferwll b, lvlljz&S fay;Ell frnenf;/b, vlumug fay;Ell frnenf/

t&G h&mu fmonh rrefuav;aw&ull &nfpm;vllOrxm;& [kvBu0rsm;u tmPmoMly0
xe;fclly&apmi Muyf&mc;icif onf pjy0 em\ ajz&S fenf? umug fenf jzprvm;/

&nfpm;xm;vll xm;yg;E0p&, mu fvnf b, fawmh0 taw0rcES f [kqllrjci f onf
pjy0 emullumug fenf;jzprvm;/

&nfpm;ES haw0vlvl G f ull Def&ltmi f b, vlhe?b, vlh&ni 0bmaq;oM ponjzi h
neMum;ly0 to dymay;icif onfoi fawmh&om umug fenf? ajz&S fenf jzpeM lygrvm;/

ulef uawmhulefaq;cefoll a&mu fmonh tvm;wly0 emaw&ullpum; wpc&fjzi h
tfr&ni fvllygonf

] u|| DeZsuIw, q||vm vbwrlawm&&|? us|yawmh u|| DeZsuIray;E|| b|? u|| Def&atmiIb, f||vm;&rv|v|| toIynmyIay;E|| Iw, ? tJItwUfawmhtc&sf ra&&vmc|yq||

aq;ceIrn| buIaw&&onIre|uav;aw&twUf uIeru 'g|kuyIy|) b|maWGrm; v|yay;E|| f|rv|/

u||.q||uygp|p|tq|f|pumuG| f|awU|lr&clv|| u|| De&vmc|y|q|y|gp|W| a, muIrn;uav;uvn| wmOer, ? vuirxyIv|b| q|y|gp|W|(p|E|| f|I|f|n| u|| Def|twUf taumi|q|kajz&&|fen|u| wp|c|y|&|bn| x|&|n|f|pm;ES|htc&sf|wer|) v|kxy|p|v|U|f|c|f|z|p|bn|/

uIerw|| b, f|k|jz&&|f|ay;rv|/

ei|k|U|f|ei|u|l|cl|hyawmh| [kajym&rvm;/ei|v|y|v|h|t|j|p|&|| ' P|u|lei|f|cl|rn| y|' g| w&m;w, f|cl|hyq| [kajym&rvm;/

on|v|cl|y|g|v|G|f|p|re|uav;ES|h|(ten|f|q|) xy|v|w|xy|r|? o|lr| [kv|y|f|y|f| t|j|p|bu|I|aom|wm|Oe|&|aom|O|p|aq|mi|b|a, muIrn;u|l|w|mh|b, f|v|b|ab|mx|n;&rv|/

o|l|u|a, muIrn;y|&v? o|lr|f|u| j|y|p|r|t|w|U|f|aj|c|&|mv|u|&|b|mb|nr|sr|use|E|| b|n|h| t|m;om|c|su|bu|) &|l|er|y? j|y|p|r|t|su|G|f|v|u|l|w|v|v|v|k|u|b, bl|ur|s|b|mo|b, t|j|r|e|ll|rs| t|l|u|nr|cl|on|ft|x|d|p|tr|f|s|ui|f|&|f|ap| [kv|I|w|ay;xm;&wm|... t|J|g|ob|m|O|w|l|vm;/

a, muIrn;e|ll|re|f|r|ob|m|O|r|sr|w|b| [k|t|b|n|b|b|m|O| q|l|vm|c|n|f|u|l|v|I|y|) t|j|z|p|r|f|e|u|l| r|&|o|y|&|w| c|f|v|w|en|f|t|pp|f| [kv|&|l|vm;/

q|f|ay: zu|f|u|j|c|f|ES|f|zu|f|ay: q|f|u|j|c|f| [b|n|h|a|&|s|/p|um; y|l|v|p|c|l|u|l, c|k|t|c|e|f|t|x|d| t|ou|b|f|&|e|&|q|vm;/ t|b|n|f|p|um; y| [m, c|k|c|e|f|t|x|d|t|o|l|w|n|h|ew|e|f|y|vm;/

re|f|raw|G|' g|k|u|f|ow|&|&|v|l|e|y|vm;/

u|| B|i|&o|G|\ zc|I|&|f|z|p|a|om| uav;tazem|rn|u|l|/a|om;p|h| t|r|e|f|t|w|l|f| azm|f|k|w|ay;&rn|h|

u|p|r|n| b|maWGrm; a|l|u|mu|p|&|m|&|s|u|p|&|m|&|f|f|r|n|l|v|? w|p|a, mu|f|wn|f| ar|G|y|) w|p|a, mu|f|wn|f| j|y|f|p|ap|mi|&|&|u|z|ll| r|z|p|E|| b|;vm? t|r|e|f|w|&|m; w|p|c|l|u|l|/a|om; p|h|

&|i|q|ll|z|ll|ow|f|&|b|ib|;vm;/u|| Def|&|t|mi|f|aw|mh|bu|l|w|l|u|mu|G| f|ay|G|&|y|q|l|v|G|f|v|n|f| uav;\ t|ou|u|l|row|b|y|w|De|f|u|s|l|u|ow|&|&|&|i|q|ll|f|f|ay|G| t|b|n|f|v|l|

ajz&&|f|ay;&|r|f|vm;/

re|f|uav;u| r|z|p|c|b|n|h|t|r|u|p|u|l|y|w|De|f|u|s|l|f|m; azm|f|k|w|&|i|q|ll|&|mw|G|f| |rs|u|E|f|aj|y|mi|f|v|bn|} [ku|l|j|c|f|u|l|c|E|| b|n|ft|x|d|ow|&|&|

&&|i|l|y|l|x|m;? uav; bu|l|y|i|f|v|mon|ft|c|g| uav;c|p|m;&|rn|h|p|w|f|x|c|l|u|l|' P|&|m|?

p|w|e|m|l|u|n|f|r| P|&|m|u|l|u|er|w|l| b, f|v|l|y|l|y|) bu|l|w|l|f|e|f|q|l|u|n|E|| f|v|/p|uav;on|f| oa|E|om;b|O|r|n| a|o|q|l|y|p|&|j|c|f|u|l|E|p|b|ou|b|vm;? ar|G|z|h; bu|l|y|i|f|l|y|) y|w|De|f|u|s|l|a|l|u|mi|h|

&|vm|rn|h|x|c|l|u|e|mu|s|l|f|u|l|y|) E|p|b|ou|b|vm; a|&|f|cs, f|c|&|&|&|f|uav;u| b|mu|l|a|&|f|cs, f|c|s|f|v|/ u|er|w|l| b, f|v|f|s|ro|E|| f|rc|i|N| v|f|&|b|l|ar|f|&|b|n|h|ow|l|u|l|bu|l|y|i|f|v|mr|n|h|uav;u|

&|&|i|r|l| [kr, q|b|l|r|r|d|m; t|&|s|u|c|f|? E|p|p|u|r|l| [k, l|q|v|mp|&|m| t|a|l|u|mi|f| a|&|m| r|&|b|;vm;/ b|&|m;a|&|...

aw|f|&|i|faw|f|&|i|f|p|y|G|e|mon|f|b, f|aw|nr|Sajz&&|f|v|l|&|aw|mr|n| r| [kv|f| [k| t|m;av|s|c|s|b|v|l|/l|z|p|v|mon|/

av|mu|&|l|re|f|uav;t|m;v|l|t|w|U|f| taumi|f|q|kajz&&|fen|f|wp|c|l|aw|mh|&|&|r|f|ay|G| b|men|f|z|p|r|v|? u|er|w|l|u| b|mu|h|ay;E|| f|v|? w|p|c|l|aw|mh|&|&|rn|f|

t|b|n|f|v|E|s|h|u|er|\ r|s|v|p|l|aw|G|w|p|r|su|E|G|y|) w|p|r|su|E|h| y|G;vm|c|h|aw|mh|N|/

နာမည်နှင့် အသက် ဇာတ်

လောကတွင် လူသား တယောက် အတွက် အရေး အကြီးဆုံး တန်ဖိုးမှာ အသက် ရှင်ဖို့လား၊ ဖြောင့်မတ် ခိုင်မြဲသော ဖြစ်တည်မှု ရရှိဖို့လား။ ထိုမေးခွန်းသည် လူတယောက်နှင့် တယောက် အကြား အမြဲ သဘော ကွဲလွဲ စေခဲ့သော မေးခွန်း ဖြစ်သည်။ တချို့က 'ဘဝမှာ အရေး အကြီးဆုံး တန်ဖိုးက လူ့အသက်၊ အသက်ရှင် နေသမျှ လူသည် မိမိ၏ သိက္ခာကို အဖတ်ဆည်ဖို့ ကြိုးစား နိုင်သည်' ဟု ယူဆ၏။ တချို့ကတော့ 'ဘဝမှာ အရေး အကြီးဆုံး တန်ဖိုးက ဖြောင့်မတ် ကောင်းမြတ်သော ဖြစ်တည်မှု၊ အသက်ရှင် နေပြီး နာမည် ကျရှုံးခြင်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော မှားယွင်းမှု' ဟု ယူဆ ကြသည်။ လွတ်လပ်စွာ သဘောကွဲလွဲ နိုင်ပါသည်။

လူတယောက် မသေမီ သူ့ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ဆောင်ရွက်သွားသော ဖြစ်တည်မှု ဆိုသည်မှာ ထိုသူ၏အသက်နှင့် အဓိပ္ပာယ် မတူညီနိုင်ပါ။ ဖြစ်တည်မှုသည် အသက်မဟုတ်။ တကယ့် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာ ကောင်းမြတ်သော ဖြစ်တည်မှုနှင့် မိမိ၏ အသက် နှစ်မျိုးမှ တမျိုးကို ရွေးရတော့မည် ဆိုသည့်အခါ ရွေးချယ်ဖို့ တော်တော် ခက်ခဲ ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မ ဆိုလျှင် ဘာကို ရွေးချယ် မိမှာလဲ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ခန့်က ကျွန်မ ဤမေးခွန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ပြဿနာ တခုအကြောင်း Sommersby ဟူသော ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကား၌ တွေ့လိုက် ရဖူးပါသည်။ ရစ်ချတ်ဂီယာနှင့် ဂျီဒီဖော်စတာ ပါဝင်သည့် လေးနက်စွာ လှပသော ရုပ်ရှင်တကား ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဤအဖြစ်မျိုး၊ ဤပြဿနာမျိုးကို 'Crucible' ဟူသော ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားမှာ ပြန်တွေ့ရ ပြန်ပြီ။ Sommersby မှာက လူပုဂ္ဂိုလ် တဦး တယောက်တည်းနှင့် ဆိုင်သည့် အမှုကိစ္စ အတွက် ရွေးချယ်စရာ နှစ်ခု (ဖြစ်တည်မှုနှင့် အသက်) ကို ပြောပြထားခဲ့၏။ ယခုဇာတ်ကား Crucible မှာတော့ လူသား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အမှန်တရား တခုအတွက်

ရွေးချယ်စရာ နှစ်ခုအကြောင်း (ဖြစ်တည်မှုနှင့် အသက်) ကို ပြောပြ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

Crucible ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကား၌ အမှန်တရားနှင့် ကောင်းမြတ်သော ဖြစ်တည်မှု တန်ဖိုးက တဖက်၊ အသက်ရှင်ရေး အတွက် မိမိ၏ ယုံကြည်မှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ရောင်းစားရသော သိမ်ငယ်စွာ အသက်ရှင်ရသည့် တန်ဖိုးက တဖက် ထိုနှစ်ဖက်ကို တွေ့မြင် ခံစားနိုင်ပါသည်။ ဘဝမှာ တခါပဲ သေရတာ၊ နှစ်ခါ မသေရပါဘူး ဟူသော စကားကို အာဇာနည် သူရဲကောင်းများ ထံမှ ကြားဖူး ရသလို သာမန် လူတွေ ထံမှလည်း ကြားဖူး ရပါသည်။ အဲသည် ‘တခါတည်းသာ သေဆုံး ရခြင်း’ အတွက် လူတယောက်ဟာ ဘယ်လောက် ခံစား နာကျင် ရမလဲ။ အချိန် မတိုင်မီမှာ ပြီးဆုံး ရပ်တန့် သွားတော့မည့် မိမိ အသက်အတွက် ဘယ်လောက် နှမြော တသစွာ တုန်လှုပ်ရမလဲ။ သေရဲဖို့ ဆိုတာကလဲ တကယ် တွေးကြည့်လျှင် တော်တော် မလွယ်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ‘မှားမိပါတယ်’ ဟူသော စကားလေး တခွန်းကို ဝန်ခံ လိုက်ရုံမျှဖြင့် မိမိ အသက်ရှင်ခွင့် ရတော့မည်ကို သိနေသော လူတယောက်သည် ခေါင်းမာစွာ တင်းခံလျက် သေခြင်း တရားကို ရွေးချယ် သင့်ပါသလား။ ရွေးချယ် နိုင်စွမ်းရော ရှိပါ့မလား။ သည်ဘက်မှာက စကားလေး တခွန်းတည်း၊ ဟိုဘက်မှာက သေခြင်းတရား၊ ဘယ်သူဟာ သေခြင်း တရားကို ရွေးမလဲ။ အများစုသော လူတွေဟာ မိမိ ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်သည့် ‘မှားမိပါတယ်’ ဟူသော ဝန်ခံချက် စကားလေး ကိုသာ ရွေးချယ် ကြမှာပဲ။ ကျွန်မ ဆိုလျှင်ကော တွေးကြည့် လိုက်ရုံနှင့် ရင်ထဲမှာ ကျပ်ခဲစွာ နာကျင် တုန်လှုပ် သွားမိ ပါသည်။

Crucible သည် ကျွန်မ အတွက် တော်တော် စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းသည့် မေးခွန်း ပြဿနာ တခု ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင် ဇာတ်သိမ်းမှာ ကျွန်မတို့ ရွေးချယ်ရမည့် အဖြေကို အတိအကျ ပေးထား ပါသည်။ ဒါရိုက်တာ Nicholas Hytner ရိုက်ကူးသော Crucible ဇာတ်ကားမှာ စာရေး ဆရာကြီး Arther Mailler ၏ ပြဇာတ်ကို အခြေခံ ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိက သရုပ်ဆောင်များမှာ Daniel Day Lewis နှင့် Winona

Ryder တို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် အတူ Joan Allenc, Paul Scofield နှင့် Bruce Davison နှင့် Rob Campbell တို့က ပါဝင် သရုပ်ဆောင် ထားကြသည်။ (၁၇) ရာစု သို့မဟုတ် (၁၈) ရာစု အစပိုင်း ဖြစ်နိုင်သော ကာလ လောက်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၏ တောနယ် တခုကို အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်း ဖွဲ့ထားသည်။ ပင်လယ် ကမ်းခြေကလေး ဖြစ်ပြီး၊ Boston နှင့် Beverly တို့နှင့် သိပ်မဝေးသော ဒေသ ဖြစ်နိုင် ပါသည်။

ရှေးခေတ်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပ ဒေသတို့တွင် ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အဖွဲ့ဝင် ဘုန်းကြီး၊ တရားသူကြီးများက ခရစ်ယာန် သာသနာတော်ကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သူဟု ယူဆရ သူများ၊ စုန်း၊ မကောင်းဆိုးဝါး အဖြစ် ယူဆရ သူများကို လူပုံ အလယ်တွင် ကြိုးဆွဲချ သတ်စေဟု သေဒဏ် ပေးသော ထုံးစံ ရှိခဲ့သည်။ ထိုကာလ တွေထဲမှ တခုသော ကာလတွင် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သော အမေရိကန် ပြည်နယ် တောနယ် မြို့ကလေးရှိ လူအုပ်စု နှစ်ခု အကြောင်းဟု ဆိုနိုင် ပါသည်။

Daniel Day Lewis သည် အသိဉာဏ် ရှိသော လယ်သမား ဂျွန်ပရော့ (က်) တာ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်။ ဂျွန်မှာ ဇနီး အယ်လစ်ဘေတ် ပရော့(က်)တာနှင့် သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ယုံကြည် သက်ဝင်သူ ဖြစ်သော်လည်း၊ မိမိတို့ မြို့မှ ဘုန်းကြီး တရားသူကြီး ပါးရစ်(စ်) ကို အယုံအကြည် မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းသို့ သိပ်မသွား၊ တရားစာ ရွတ်ဖတ်ပွဲ၌ မပါဝင် တတ်ပေ။ Winona Ryder သည် အသိဉာဏ် ရှိရှိ ပါးနပ်သော၊ လွမ်းမိုး နိုင်စွမ်း ရှိသော မိဘမဲ့ မိန်းကလေးလဲ ဖြစ်၍ တရား စီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင် ဘုန်းကြီး ပါးရစ်(စ်) နှင့် ဆွေနီး မျိုးစပ် မကင်းသော အစေခံ မလေးလဲ ဖြစ်သော အက်ဘီဂေးလ် ဝီလျမ် (စ်) အဖြစ် သရုပ် ဆောင်သည်။

နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်မှာ အစေခံမလေးတွေ စုပေါင်း ချိန်းဆိုလျက် သစ်တောထဲ တနေရာရာသို့ အပျော်သဘောမျိုးဖြင့် ဝိညာဉ် မကောင်းဆိုးဝါး ခေါ်ရန် သွားရောက်ရာမှ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော

ကြမ္မာ ဆိုးကြီးတခု သူတို့ မြို့ကလေးသို့ ကျရောက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤ မိန်းကလေး အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူမှာ အသိညာဉ် ရှိသော အက်ဘီ ပင် ဖြစ်သည်။ ကြက်တကောင် ယူလာခဲ့ပြီး၊ တောထဲမှာ မီးဖို ဖိုကာ ကြားဖူးနားဝ ဒေသသုံး ဂါထာတချို့ကို ရွတ်ဖတ်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ သူထက် ပိုနှံ့စပ်ပုံရသော တီကျူဘာ အမည်ရှိ လူမည်း အိမ်စေ မလေးက အက်ဘီ နှင့်အတူ ဦးဆောင်သည်။ မိန်းကလေး တို့သည် မိမိတို့ စွဲလမ်း နှစ်သက်သူ၊ ချစ်ခင်သူ နာမည်ကို ရွတ်ဆိုလျက် နီးစပ်ခွင့် ရရန် ဆုတောင်း ကြသည်။ ကြက်ကို ရိုက်သတ်ပြီး လည်ချောင်း သွေးကို မြည်းစမ်း သောက်သုံးသူမှာ အက်ဘီပင် ဖြစ်သည်။ မီးပုံ ပတ်လည်မှာ အော်ဟစ် ဆူညံရင်း ကခုန် ကြသည်။ တယောက်က အဝတ်အစား ချွတ်ကာ ဗလာကိုယ်ဖြင့် က ၏။ ဘုန်းကြီး ပါးရစ် (စ်) ထိုနေရာသို့ ရောက်လာသဖြင့် အုပ်စုကွဲကာ ထွက်ပြေး ကြ၏။ ပါးရစ် (စ်) ၏ သမီးလေး ဒက်ဘီနှင့် အစေခံမလေး အက်ဘီသာ ကျန်ရစ်ပြီး မိသွားသည်။

ထိုအဖြစ် အတွက် လူမည်း မိန်းကလေး ဒက်ဘီသည် ဖခင်ကို ကြောက်ရွံ့မှု၊ အဖြစ်အပျက်ကို ကြောက်ရွံ့မှု ပေါင်းကာ တမနက်လုံး မနိုးတော့ဘဲ သတိလက်လွတ် အိပ်ပျော်နေဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။ ဒက်ဘီ ဟန်ဆောင် နေသည်ဟု အက်ဘီက ယုံကြည်၏။ သို့သော် ဘုန်းကြီးက သမီး နေမကောင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ယူဆသည်။ ထို့နောက် ဆရာဝန် ခေါ်ခိုင်းသည်။ ဆရာဝန်သည် ထိုအချိန်က နောက်ထပ် ကလေးလူနာ တယောက်အား သွားကြည့် နေခဲ့သဖြင့် နောက်မှ ရောက်လာသည်။ သူသွားကြည့် ကုသ ပေးနေရသော လူနာကလေးမှာ ဒက်ဘီတို့ အဖွဲ့ဝင် မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးမ ရှု (သ်) သည်လည်း ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်ကာ မေ့မော အိပ်ပျော်နေဟန် ရှိသည်။

ရှု (သ်) ၏ ဖခင် တောမတ်စ် ပွတ်တ်နမ်သည် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး အဖြစ် သတ်မှတ် ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားကျောင်းမှာ တရားစာ ရွတ်ဆို နေကြစဉ်အခိုက် အိပ်ရာ ပေါ်မှာ လဲနေသော ဒက်ဘီက ကြောက်လန့်စွာ

အော်ဟစ် ပြေးထွက်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချတော့မည့်ဟန် အပြုအမူသည် တမြို့လုံးက လူထုအား ချောက်ချား တုန်လှုပ် သွားစေ၏။

ဒက်ဘီ၏ အဖြစ်မှာ ဖခင်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အက်ဘီက ပါးရစ်အား ပြောပြ၏။ တောထဲမှာ ဘာမကောင်းဆိုးဝါးမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်မတို့ ကကြတယ်၊ ဒါပါပဲ ဟု ဖြေရှင်းသည်။ အမှန်ကို လူထုအား ထုတ်ဖော်ပြောရန် အက်ဘီက ပါးရစ် (စ်) အား တိုက်တွန်းသည်။ သူတို့ ဘာသာရေးက မိန်းကလေးများ လွတ်လပ်စွာ ကခုန်ခြင်းကို တားမြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်းစွာ ကခုန်သည့် အထဲတွင် သမီးနှင့် တူမ ပါဝင်နေကြောင်း လူထုကို အသိပေး ဝန်ခံ လိုက်ဖို့ ပါးရစ်(စ်) သတို့ မရှိပေ။ အက်ဘီ ကတော့ ထိုရိုင်းစိုင်း မှုကြောင့် မိမိအား ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် ဒဏ်ပေးမည် ဆိုလျှင် မိမိ ခံမည်။ အမှန်ကိုသာ ဝန်ခံ လိုက်ပါ။ ဤကိစ္စတွင် စုန်းကဝေ လုံးဝ ပါဝင် ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း ဆိုင်ရာ လူကြီးများကို ပြောပြပါဟု တိုက်တွန်းသည်။

တကယ်တော့ ပါးရစ် (စ်) သည် ဤကိစ္စ၌ စုန်းကဝေ ပါဝင် ပတ်သက် နေသည်ဟု ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ မိမိ သမီးလည်း အပြစ်ကင်းမည်၊ မိမိလည်း အကဲ့ရဲ့ ခံရခြင်းမှ လွတ်မည်။ တကယ်လည်း အက်ဘီတို့ ကခုန်ရင်း မှော်အတတ် စီရင်လျက် ဝိညာဉ်ခေါ်တမ်း ကစား နေခဲ့ကြသည်ကို တစွန်းတစ သူမြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ တဖက်မှာ သူ့အတွက် ရာထူး ပြုတ်ကျမည့် အရေး၊ ဆုံးရှုံးရမည့် အရေးကိုလည်း မြင်နေရပြီ။ မကောင်းဆိုးဝါး ပူးဝင်ဟန် ရှိသည်ဟုလည်း ယုံနေသည်။ ထိုအခါ သူသည် စုန်းကဝေ စွဲ ကောက်ရိုးစ ကိုသာ သွေးရူး သွေးတန်း ဆွဲမိ လေသည်။

အက်ဘီတွင် လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်လ၊ ရှစ်လ လောက်က မြို့ပေါ်မှာ အမည်းစက်တခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျန်ပရော့(က်)တ်၏ ဇနီး အယ်လီဘောက်က အလုပ်ဖြုတ် ပစ်လိုက်ပြီး မောင်းထုတ် လိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ သူ့ယောက်ျား ဂျန်နှင့် ဖောက်ပြန် မိသောကြောင့်

ဖြစ်သည်။ ဂျွန်သည် ခဏတဖြုတ် အက်ဘီ၏ ဆွဲဆောင်မှု နောက်သို့ ပါခဲ့ဖူးသည် မှန်၏။ သို့သော် သူသည် သူ့ ဇနီးနှင့် သား နှစ်ယောက်အပေါ် ဂရုစိုက် ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ အက်ဘီ၏ ဆွဲဆောင်မှုမှ ရုန်းထွက် နိုင်ခဲ့ပြီ။ အက်ဘီ ကတော့ ဂျွန်အပေါ်မှာ စွဲလမ်း နေဆဲ၊ မျှော်လင့် နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ပါးရစ် (စ်) သည် ဘီဗာလီမြို့မှ တရားရေး ဝန်ထမ်း ဘုန်းကြီး ဂျွန်ဟေးလ်အား ဤမြို့သို့ လာရောက်ပြီး သမီးကို ကြည့်ပေးရန် ဆင့်ခေါ်ထားသည်။

သို့သော် ကျင်နာတတ်သော အဖွားအို ရီဘက်ကာနာ့ (စ်) က ဒေအ်ဘီအား စစ်ဆေးရင်း ကြင်နာစွာ နှစ်သိမ့် ချောမြူရင်းက ဤအဖြစ်သည် စုန်းကဝေနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း သိသွား၏။ မိန်းကလေးသည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ် နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပါးရစ်အား ရီဘက်ကာ ကပင် ဖျောင်းဖျ၏။ ဤကိစ္စ အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ဤကိစ္စမျိုး အတွက် မိမိ ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင် သင့်ပြီး ဘာမဆိုင်သည့် မကောင်းဆိုးဝါး စုန်းတစ္ဆေ ကို လွှဲမချ စေလိုကြောင်း ရှင်းပြ၏။

ဂျွန်သည် အပြန်တွင် အက်ဘီနှင့် ဆုံတွေ့၏။ အက်ဘီ အကြောင်း သိနေသော ဂျွန်က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ ဒါ မင်းစနက် မဟုတ်လည်း ဟု မေးသည်။ အက်ဘီက ဝန်ခံသည်။ စုန်း တစ္ဆေ နှင့် မဆိုင်၊ အဖေ့ကို ကြောက်လို့ ဖြစ်သွားတာ၊ ဘာစုန်းမှ မပူးပါဘူးဟု ပြော၏။ ထို့နောက် ဂျွန်အား တမ်းမက်စွာ မြူဆွယ်၏။ ဂျွန်သည် အက်ဘီ ထံမှ ရှောင်ထွက် သွားသည်။

ဘီဗာလီ မြို့မှ ဂျွန်ဟေးလ် ရောက်လာသည်။ လူငယ် တယောက်ပဲ ဖြစ်၏။ မျက်စိကန်း ယုံကြည်တတ်သော ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး တရားရေး အဖွဲ့ဝင်တော့ မဟုတ်။ အသိဉာဏ် ရှိပုံ စဉ်းစား ဆင်ခြင် လိုပုံ ရသည်။ ဒက်ဘီ ကိုရော၊ ရှာ (သ်) ကိုရော စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည်။ အက်ဘီတို့

တောထဲမှာ ကကြ၊ ဝိညာဉ် ခေါ်ကြသည်ကို သိသွားသည်။ ထိုအချက်ကို ပေါ်လွင်အောင် စစ်မေး၏။

ကရုံ ပဲလား၊ မီးဖို ဖိုသေးလားဟု မေးသည်။ ပါးရစ် (စ) က မီးဖိုကို သူ တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ဝင်ဖြေသည်။

ထို့နောက် ဟေးလ်က တောထဲ သွားခဲ့သည့် မိန်းကလေး အားလုံးကို ဆင့်ခေါ်၏။ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်လဲ၊ မီးဖိုပေါ်က ပြုတ်အိုးထဲက အရည်တွေ ဘယ်သူ သောက်သလဲ၊ ဘယ်သူက မှော်အတတ်ကို စီရင်သလဲ မေးခွန်းတွေ မေး၏။ မိန်းကလေး တချို့က အက်ဘီအား လှမ်းကြည့်သည်။ အက်ဘီက မိမိ မဟုတ်ကြောင်း ကြောက်ရွံ့စွာ ငြင်းဆိုရင်း တီကျူဘာ ဟု စွပ်စွဲ လိုက်သည်။

အန်းပွတ်တ်နမ်က ငါထင်သားပဲ ဟု ဝင်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

အပြစ်အားလုံး တီကျူဘာ့ထံ ရောက်သွားသည်။ တီကျူဘာသည် ပထမတော့ ငြင်းပယ်၏။ မိမိသည် ဘယ် မကောင်းဆိုးဝါး ကိုမှ မမြင်ဘူးပါ၊ ခေါ်လည်း မခေါ်ပါ၊ ဘက်တီကို ပြုစားသည် မဟုတ်ပါ၊ မိမိသည် ဘက်တီကို ချစ်ပါသည်။

ပါးရစ် (စ) က တီကျူဘာကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် စစ်ဆေးကာ ဝန်ခံ ခိုင်း၏။ တီကျူဘာက မှော်အတတ် စီရင်ခြင်းမှာ မိမိ သဘောအရ မဟုတ်ဘဲ အက်ဘီက လုပ်ခိုင်း သောကြောင့်ဟု ပြောလိုက်သည်။

အက်ဘီက တုန်လှုပ်စွာ သူ ညာနေတာ ဟု အော်ဟစ် လေသည်။ တကယ်လည်း အက်ဘီက ဂျွန်ပရော့ (က်) တာ ဆီမှ အချစ် မိမိဆီ ပြန်ရောက်လာအောင် ရည်ရွယ်ချက် ပါဝင်နေသည်။ စုန်းကို ယုံတာ

မယုံတာက တခြား၊ ဆန္ဒက တခြား ဖြစ်သည်။ သို့သော် အက်ဘီက မိမိထံ ဦးတည် လာနေသော မြားဦးကို တီကျူဘာထံ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြန်ပို့လိုက်၏။ တီကျူဘာအား မဟုတ် မမှန်သော စွပ်စွဲချက် များဖြင့် အော်ဟစ် နေသောအခါ တီကျူဘာက တအံ့တဩ ကြေကွဲသွား၏။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်တာတွေ စွပ်စွဲ ရတာလဲ ဟု မေးသည်။

ဟေးလ်က တီကျူဘာအား မင်း ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းဆိုးဝါးနဲ့ ပူးပေါင်း ရတာလဲ ဟု မေးသည်။ မိန်းကလေးက ငြင်းဆို သည့်အခါ ပါးရစ် (စ) က ကျာပွတ်ဖြင့် ရက်စက်စွာ ရိုက်ပြန်၏။ လိမ်နေရင် သေတဲ့အထိ ရိုက်မှာဟု ပြောသေး၏။ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ပြီးမှ မချိတင်ကဲ ခံစားရသူ၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသော ဝန်ခံ စကားကို မျက်စိမှတ် ယုံကြည်သူများ ထဲတွင် ပါးရစ် (စ်) ပါဝင် နေသည်။

ထိုနည်းဖြင့် အမှန်တရား တခုကို ရရှိ လိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်လိုများ ထင်ရက်ပါလိမ့်။ ကျွန်မ စဉ်းစား မရပေ။

လူတိုင်း လူတိုင်းသည် နာကျင်မှုကို ကြောက်ရွံ့ ကြသည်။ နာကျင်မှုကို ဘယ်သူမှ ရင်မဆိုင် ရဲကြပေ။ နာကျင်မှုကြောင့် ဝန်ခံ လိုက်ရသော ဖြောင့်ချက်များတွင် ဘယ်နှစ် ရာခိုင်နှုန်းက အမှားတွေ ဖြစ်နေမလဲ၊ သူ တွေးဖူးရဲ့လား မသိ။

တီကျူဘာသည် လူဖြူကို မုန်းတီးစိတ်၊ မိမိ၏ ကျွန်ဘဝ လွတ်မြောက်လိုစိတ်၊ အသည်းခိုက်စွာ နာကျင် ခံစားမှုကို သက်သာ လိုစိတ်တို့ ပူးပေါင်းလျက် မသား တခုကို ပုံပြင် သဖွယ် ဇာတ်လမ်းဆင် ပြောပြ လိုက်သည်။

မကောင်း ဆိုးဝါးကို မိမိ တွေ့ရကြောင်း သူသည် မိမိကို ဘယ်လို ဆွဲဆောင်ကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူက ရှင့်ကို သတ်ဖို့ ကျွန်မကို

တိုက်တွန်း နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင့်ကို မမုန်း ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူ့အတွက် အလုပ် လုပ်ပေး ရမယ်။ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် သူ လုပ်ပေးမယ် တဲ့။ ကျွန်မ မြို့ရိုရာ ကျွန်မ ပြန်သွား နိုင်အောင် လုပ်ပေး မှာတဲ့။ နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်။ တီကျူဘာ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ငါနှင့် အတူ လူဖြူတွေ ပါလာတယ်တဲ့။

လူစု ထဲမှ အန်းသည် မိမိထင်သော နာမည် တခု နှစ်ခုဖြင့် မေး၏။

ဆာရာ အောင်ဘွန်း ပါသလား။

ပါတယ်ဟု တီကျူဘာက ဖြေသည်။

ထိုအချိန်မှာ မထူးတော့ပြီ ဖြစ်၍ အက်ဘီ ကလည်း ဝန်ခံသည်။ သူ့ထံ မကောင်းဆိုးဝါး ရောက်လာကြောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါး နှင့်အတူ ဆာရာ အောင်ဘွန်းကို မြင်ကြောင်း အော်ဟစ် ရေရွတ်၏။ မိန်းကလေးတွေ တယောက်တပေါက် အော်ဟစ်ကာ နာမည်တွေကို ဖွင့်ပြော ကြသည်။

အခြေအနေသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲ သွား၏။ သာယာ အေးချမ်းသော မြို့ကလေးသည် မကောင်းဆိုးဝါး စုန်းကဝေ တို့၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဟု ထင်ရသော အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။ စုန်းပူး ခံရသည်ဟု ယူဆ ရသော မိန်းကလေး တို့၏ နှုတ်ဖျားမှ နာမည် ရေရွတ် ခံရသော သူသည် စုန်း ဖြစ်သွားရ၏။ မိန်းကလေး တို့၏ သွေးရူး သွေးတန်း ရေရွတ်မှုသည် ကာယကံရှင် အတွက် ကြီးမိန့် သေဒဏ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် လူတွေ၏ သိုးစိတ် ဟု ခေါ်နိုင်သော စိတ်တမျိုး အကြောင်း ကျွန်မ သတိရ သွားသည်။ ပျဉ်းမနား မြို့မှ ကျွန်မ လေးစား ချစ်ခင်သော ကဗျာဆရာ တဦးက ကျွန်မအား သိုးစိတ် အကြောင်း သူ ဆောင်းပါး

ရေးဦးမည်ဟု ပြောခဲ့ဖူး ပါသည်။ သိုး ဆိုသည်မှာ အပြစ် ကင်းစင်ခြင်း၏ နိမိတ်ပုံ သတ္တဝါ တဦး ဖြစ်သလို အခြား တဖက်မှာ ထုံထိုင်း နဲ့အမှု၏ နိမိတ်ပုံလည်း ဖြစ်သည်။ သိုးအုပ် တခုတွင် ရှေ့မှ သိုးတကောင် ကသာ ခြေလှမ်း စတင် လှမ်းလိုက်ဖို့၊ လမ်းတခုကို စလိုက်ဖို့ လိုသည်။ သူ့နောက်က တခြား သိုးတွေ လိုက်လာမှာပဲ။ မိမိ သွားနေသည့် လမ်းဟာ မှန်သလား မှားသလား၊ သွားသင့် သလား မသွား သင့်ဘူးလား ဘယ်ကောင်မှ စဉ်းသား မနေခဲ့၊ ဘယ်ကောင် ကမှလည်း သိုးအုပ်၏ အပြင်သို့ ရုန်းထွက် ဖောက်ထွက် ခြေလှမ်း လှမ်းဖို့ စိတ်ကူး မရှိခဲ့။ အန္တရာယ် ရှိသည့် လမ်းလား၊ ဘေးကင်းသည့် လမ်းလား စဉ်းစား ချင့်ချိန်မှုလည်း မရခဲ့။ ခြေလှမ်း တွေကို တရွေ့ရွေ့နှင့် လှမ်းသွားမှာပဲ၊ ဘယ်ရောက်ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက်။ သိုးအုပ်၏ ခြေလှမ်း အတွက် ရှေ့ဆုံး သိုး၏ ခြေလှမ်း တခုပဲ လိုသည် .. တဲ့။

ထုံထိုင်း အနုမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ၎င်းမှာလည်း လွမ်းမိုး ခံရမှုကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘေးအန္တရာယ် တစုံတရာကို ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိဘဲနှင့်ပင် သိုးစိတ်သည် လူတွေကို တွေဝေစိတ်၊ ထင်ရောင် ထင်မှား စိတ်များ ဝင်အောင် တွန်းပို့ နိုင်သည် ဖြစ်ရာ အန္တရာယ် တစုံတခု ကျရောက်မည် ဆိုလျှင်တော့ အဲသည်လို လူမျိုးသည် နှစ်ခါ ပြန်တောင် စဉ်းစား မိမှာ မဟုတ်။ ရှေ့ဆုံးလူ လှမ်းသည့် ခြေလှမ်း အတိုင်း မှားမှား မှန်မှန် လိုက်တော့မှာပဲ။

အခု ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားမှ အစေခံ မိန်းကလေး သည်လည်း အက်ဘီ၏ လွမ်းမိုးမှုကြောင့် တညီ တညွတ်တည်း လိုက်ပါ ဆောင်ရွက် လေသည်။ သူတို့ အားလုံး မကောင်း ဆိုးဝါးကို မိမိ တကယ် မြင်ခဲ့ကြ လေဟန်ဖြင့် မူးမေ့ လဲကျကြ၏။ သူတို့သည် အသိစိတ်ဖြင့် ဟန်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်နိုင်။ အဲသည်လောက် အထိ သူတို့၏ အသိဉာဏ် မရင့်ကျက်ပေ။ ဖြစ်နိုင်သည်မှာ သူများ ယောင်ယို လိုက်ယောင်သည့် တောင်မှန်း မြောက်မှန်း မသိသည့် အနံ့ အအ၊မ လေးတွေသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အသက် အန္တရာယ်နှင့် နာကျင်မှု အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့သော အခါ သူတို့သည် အက်ဘီ လှုပ်ရှား သလိုပင် လိုက်လှုပ်ရှား လေသည်။

သည်လို နှင့်ပင် မြို့မှ တရားသူကြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးများကို ခေါ်ယူ၍ တရား စစ်ဆေးရသည်။ ဆာရာဂွဒ် ဟူသော အဘွားကြီးက ပြုစားမိကြောင်း အပြစ် ဝန်ခံပြီး မိမိကိုယ်ကို ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက် အပ်သည်။ သူ့ကို ကြိုးဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပေး၏။ ဆာရာ အောင်ဘွန်း ဟူသော သူတောင်းစား မကြီး ကတော့ မိမိသည် စုန်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဘဝမှာ မကောင်း ဆိုးဝါးကို တခါမှ မမြင်ဘူးကြောင်း ငြင်းဆိုသည်။ တစတစ စုန်းဟု စွပ်စွဲ ခံရသူတွေ များများ လာ၏။ လူတို့သည် တုန်လှုပ် ကြောက်လန့်မှုမှ အထင်လွဲမှုတွေ၊ စွပ်စွဲမှုတွေ ဖြစ်လာ၏။ ရီဘက် ကာနာ့စ်လို ကြင်နာသည့် အဘွားကြီး ပင်လျှင် စုန်းဟု စွပ်စွဲ ခံရသည်။ ဂျန်ပရော့ (က်) တာ၏ အိမ်နီးချင်း ခင်မင်သူ မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီး မာသာကို စုန်းဟု စွပ်စွဲ ခံရသည်။ နောက်ဆုံး ဂျန်၏ ဇနီး အယ်လီ ဘောက်ကို စုန်းဟု စွပ်စွဲ လာသည်။

ဘီဗာလီ မြို့မှ ဂျန်ဟေးလ်က ဂျန်ပရော့ (က်) တာ ကိုတော့ လေးစား၏။ ဂျန်တို့ မိသားစုအား ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ဆန့်ကျင် သူများဟု စွပ်စွဲ ခဲ့ရမှု အတွက် သူကိုယ်တိုင် အိမ် လိုက်လာပြီး စစ်ဆေး မေးမြန်းသည်။ ဂျန်သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာကို မျက်ကွယ် ပြုသည် မဟုတ်ဘဲ ဘုန်းကြီး ပါးရစ် (စ) ကိုသာ မကြည်ညို လိုသူ ဖြစ်ကြောင်း ဟေးလ် သိသွားသည်။ ဂျန်၏ ပြောပြချက် အရ ပါးရစ် (စ) သည် လောဘ ရမ္မက်ကြီးပြီး မဖြောင့်မှန်သူ တဦး ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ သားနှစ်ယောက် နှစ်ခြင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ မဝင် စေခြင်းမှာ ထို ဘုန်းကြီး၏ လက်ဖြင့် မိမိ သား နှစ်ယောက်ကို မထိ မကိုင် စေလို သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဂျန်ပရော့ (က်) တာ တို့ မိသားစု အတွက် ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျစေသော အချက်မှာ သူတို့၏ အစေခံမလေး မေရီ ဤကိစ္စ ထဲတွင် ပါဝင် ပတ်သက် နေခြင်း ဖြစ်ပြီး၊ မေရီသည် အက်ဘီကို မလွန်ဆန် နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မေရီသည် မိမိ အရှင် သခင်မ အယ်လီဘောက် အတွက် တတ်နိုင် သမျှ အကာအကွယ် ပေးခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပါးနပ် ကောက်ကျစ်သော အက်ဘီက အယ်လီ ဘောက်ကို စုန်းဟု အစွပ်အစွဲ ခံရအောင်၊ သက်သေလည်း ခိုင်လုံအောင် ဆောင်ရွက် လိုက်၏။ မေရီက သူ့သခင်မ

အယ်လီဘောက် အတွက် ကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ် လက်ဆောင် ပေးသော အဝတ်ရုပ် ကလေးမှ အစ ပြုသည်။ ထို အရုပ် ကလေးကို ချုပ်ပြီးနောက် လက်စသတ် လိုက်သော အချိန်တွင် အက်ဘီက မေရီ၏ ဘေး၌ ရှိနေသည်။ မေရီက အပ်ကို တယောက်ယောက်အား မစူး မိစေရန် အရုပ် ကလေး၏ အောက်ပိုင်း တနေရာ၌ ထိုးစိုက် သိမ်းထား လိုက်သည်။ ထိုအရုပ်မှ အပ်စိုက်ရာ နေရာအတိုင်း မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို မိမိ စူးဖြင့် ခပ်တိမ်တိမ် ဖောက်ကာ မိမိအား အိပ်ပျော် နေစဉ် အယ်လီ ဘောက်က လာလုပ် သွားကြောင်း တရားသူကြီး တွေအား တိုင်သည်။

အယ်လီ ဘောက်တို့ အိမ်သို့ တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ လာရောက် ရှာဖွေ စစ်ဆေးသော အခါ အဝတ်ရုပ်ကို တွေ့သွား၏။ အယ်လီ ဘောက် စုန်းမ အဖြစ် အဖမ်း ခံရသည်။

အယ်လီ ဘောက်သည် အလွန် စိတ်ကောင်း ရှိသည့် ဇနီးသည် တဦး၊ မိခင် တဦး၊ အမျိုးသမီး တဦး ဖြစ်သည်။ ရွာထဲတွင် စုန်းကဝေ ပူးဝင်မှု အကြောင်း ပြောနေ ကတည်းက အက်ဘီက ဂျွန်အား ပြောပြ ထားသည့် တောထဲမှ ကခုန်မှု၊ စုန်း ကဝေနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်သော ဟန်ဆောင်မှု အကြောင်း တရားရုံးမှာ ထွက်ဆိုဖို့ တိုက်တွန်း ခဲ့၏။ လူတွေ၏ အသက်ကို အကြောင်းမဲ့ မဆုံးရှုံး စေလိုသော စေတနာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျွန်က ကျတော့ အက်ဘီ ထိုစကားကို မိမိအား ပြောခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်ချင်း ပြောစကားသာ ဖြစ်၍ သက်သေ လိုက်မည့်သူ မရှိ။ ထို့ပြင် မိမိနှင့် အက်ဘီ တကြိမ်တခါ ဖောက်ပြန် ခဲ့ဖူးသောကြောင့် အက်ဘီနှင့် ပတ်သက်လျှင် တတ်နိုင် သမျှ ရှောင်လိုသည်။

မိမိ ဇနီးပါ သေဒဏ် ကျမည့် အရေး ဖြစ်လာသော အခါ ဂျွန် ရှောင်လွှဲ မနေနိုင် တော့ပေ။ အက်ဘီမှာ မိမိ၏ ဇနီးအား သေစေ လိုသည့် ဆန္ဒ ရှိကြောင်း သက်သေ ပြဖို့ လိုလာသည်။ အစေခံ မလေး မေရီအား အမှန်ကို ထုတ်ဖော် အစစ်ခံရန် အားပေး တိုက်တွန်းပြီး တရားရုံးသို့ ခေါ်လာသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အက်ဘီနှင့် မှားယွင်း ခဲ့ဖူးကြောင်း၊

အယ်လီ ဘောက်က အက်ဘီအား အလုပ်မှ ထုတ်ပစ် ခဲ့ဖူးကြောင်း အစစ်ခံသည်။ မိမိ ဂုဏ် သိက္ခာကို ကာကွယ် မနေဘဲ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ချခြင်းဖြင့် ဇနီး၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးက အယ်လီ ဘောက်အား ဂျွန်၏ ဖောက်ပြန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းသည်။ အယ်လီ ဘောက်က မိမိ ခင်ပွန်း၏ ဂုဏ် သိက္ခာကို ထိန်းပေး လိုသဖြင့် မိမိ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် တကယ် ဖောက်ပြန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဟု ထွက်ဆိုသည်။ လင်မယား နှစ်ယောက် တယောက်ကို တယောက် သက်ညှာမှုသည် အမှုကို ပို၍ လေးသွား စေ၏။

သို့သော် အစေခံ မလေး မေရီအား တရားသူကြီး အဖွဲ့က ကြားနာ ပါသည်။ မေရီသည် အက်ဘီတို့ ဟန်ဆောင် နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အစစ် ခံသည်။ တယောက်က ဒါဖြင့် ဟန်ဆောင် မူးလဲလို့ ရတယ်ပေါ့၊ မင်း မူးမေ့ လဲပြစမ်းဟု ခိုင်းသည်။ မေရီသည် မူးလဲဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

နောက်ဆုံး မေရီသည် အက်ဘီ ဘက်သို့ ပြန်ပါ သွားပြီး ဂျွန်ပရော့ (က်) တာကို မကောင်း ဆိုးဝါး အဖြစ် စွပ်စွဲ၏။ ဂျွန်အား ခရစ်တော်ကို ဆန့်ကျင်သူ အဖြစ် ဘုန်းကြီး အုပ်စုက စွပ်စွဲ လိုက်သည်။ အပြစ် ဝန်ခံ ခိုင်းသည်။ ဂျွန်က ဝန် မခံပေ။

ခင်ဗျား တို့ဟာ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ မြင့်မြတ်မှုကို အဆင့်နိမ့် သွားအောင် ဆွဲချ နေတာ၊ ပြည့်တန်ဆာမ တယောက် ကိုတော့ ချီးမြှင့် ပေးနေတယ်၊ ကျုပ် ပြောလိုက်မယ်၊ ဘုရား သခင်ဟာ သေသွားပြီ။ ထို စကားဖြင့် ဂျွန်သည် မကောင်း ဆိုးဝါး အဖြစ် သေချာပေါက် ယုံကြည် လက်ခံ လိုက်ရ တော့သည်။ ဂျွန် အဖမ်း ခံရခြင်းကို အက်ဘီ မကြည့် ရက်ပေ။ အက်ဘီသည် ဂျွန် ကိုတော့ စွဲလမ်းစွာ ချစ်မိသည်။

နောက်တနေ့ ကြိုးပေး ခံရတော့မည့် ဂျွန်အား သေဒဏ်မှ လွတ်အောင် အက်ဘီက တိတ်တဆိတ် ကြံစည်၏။ ပါးရစ် (စ်) အိမ်မှ ငွေများကို ခိုးဝှက် ယူကာ ဂျွန် ရှိရာ ထောင်ထဲသို့ လာတွေ့သည်။ ထောင် အစောင့်ကို လာဘ် ထိုးရန် မိမိမှာ ငွေတွေ ပါလာကြောင်း၊ ယခု ညတွင် ဘော့စ်တွန်မှ ထွက်ခွာမည့် သင်္ဘော တစင်း ရှိကြောင်း၊ အဲသည် သင်္ဘော ရှိရာ သူမ လိုက်လာ ခဲ့မည်၊ အတူ ထွက်ပြေး ကြမည်ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဂျွန်က နာကြည်း စိတ်ကုန်စွာ မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်။ သူ မလိုက်ပေ။

မင်းနဲ့ ငါ ပြန်တွေ့ ရမယ့် နေရာက သင်္ဘော တစင်းပေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငရဲ မှာပဲ ပြန်တွေ့ ကြရမှာပေါ့ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဂျွန် မလိုက်သော အခါ အက်ဘီက ထိုငွေဖြင့် ထွက်ပြေး ပြောက်ကွယ် သွားသည်။

တရားသူကြီး အဖွဲ့ထဲမှ တချို့က ဂျွန်၊ မာသာနှင့် ရီဘက်ကာတို့ သုံးဦးအား ယနေ့နံနက် ကြိုးပေးမည့် အစီအစဉ်ကို သုံးရက်လောက် ဆိုင်းထားဖို့ အကြံ ပေး၏။ သူတို့ သုံးယောက်သည် မြို့လူထုက ချစ်ခင် လေးစား ခံရသူများ ဖြစ်သည်။ လူထု အပေါ် ဩဇာ သက်ရောက်မှု ရှိသည်။ သူတို့အား ကြိုးပေးခြင်းသည် မိမိတို့ အတွက် သိပ်မကောင်း ဟု ထောက်ပြသည်။ ထိုအခါ အားလုံး တိုင်ပင်လျက် ဂျွန်အား အပြစ်မှ ဝန်ခံ ခိုင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ကြသည်။

တရားသူကြီး တို့၏ လုပ်ရပ်ကို တစထက် တစ မကျေလည် လာသော ဂျွန်ဟေးလ်သည် အဖွဲ့မှ နုတ်ထွက် လိုက်၏။ သို့သော် ဂျွန်အား သေဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ကူညီ ချင်သောကြောင့် အယ်လီ ဘောက်အား ဂျွန်ကို ဖျောင်းဖျ ခိုင်းသည်။ အပြစ် ဝန်ခံ လိုက်ပြီး ဘုရားသခင်၏ အလင်းရောင် အောက်သို့ ခိုလှုံလျှင် သေဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပြုမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏ မုသား စကားလေး

နည်းနည်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့ အသက်က လွတ်မှာ၊ အယ်လီဘောက် .. မင်း
ဖျောင်းဖျ ပြပါ ဟေးလ် ကိုယ်တိုင်က စုန်းဟု အပြစ် ဝန်ချ
တောင်းပန်ခြင်းသည် အမှန်တရား မဟုတ်၊ မုသား ဖြောင့်ချက် များသာ
ဖြစ်သည် ဟု လက်ခံ ထားလေသည်။

အယ်လီ ဘောက်က ဘာ ကတိမှ မပေးဘဲ ခင်ပွန်းနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း
တွေ့ခွင့်သာ တောင်း၏။ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရသော အခါ ဂျွန်က အပြစ်
ဝန်ခံရန် သူ စဉ်းစား ခဲ့ဖူးကြောင်း ဖွင့်ပြောသည်။ သူတော်စင်
တယောက်လို ငါ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဟန်ဆောင် ဇာတ်ကွက် ဆင်နိုင်မလဲ၊
ငါ ကိုယ်တိုင်က အပြစ်ကင်းတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ ရိုးသားမှုဟာ
ကျိုးပျက် ခဲ့ပြီးပြီလေ၊ သူတို့ကို အဲဒီ မုသားနဲ့ ဝန်ချ တောင်းပန်
လိုက်တာဟာ ဘာ ထူးခြား နိုင်မှာ မို့လဲ။

ဒါပေမဲ့ အခုထိတော့ ရှင် ဝန်မချ သေးပါဘူးနော်။

အဲဒါက ငါ့ရဲ့ နာကြည်း စိတ်ကြောင့်ပါကွာ။

ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် နာကျင်စွာ ရယ်လိုက် ကြလေသည်။
အယ်လီ ဘောက်က မိမိ မှာလည်း အပြစ် မကင်းကြောင်း၊ ခင်ပွန်း၏
တဏှာ ရမ္မက် ဖောက်ပြန်မှုသည် ဇနီးသည်၏ အေးစက် မှုများကြောင့်
ဖြစ်ပေါ် တတ်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မိမိ အပြစ် ပါပဲဟု ပြန်လည်
တောင်းပန်၏။ နှစ်ယောက်သား တဦးကို တဦး တင်းကျပ်စွာ ဖက်ပွေ
နှုတ်ဆက် ကြသည်။ ဂျွန်သည် မိမိ အသက်ကို ပို၍ ပို၍ ချစ်လာ၏။
မိမိ၏ မုသား ဖြောင့်ချက်လေး တခွန်းဖြင့် မိမိတို့ ဇနီး မောင်နှံ
နှစ်ယောက် လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာစွာ အိမ်ပြန် ကြရ တော့မည့် အရေးကို သူ
ဘယ်လိုမှ ခေါင်းမာစွာ မငြင်းပယ် နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ သူသည်
ရုတ်တရက်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက် တခု ချလိုက်သည်။

ကျုပ်..အသက်ရှင် နေချင်တယ် ဟု အသိပေး လိုက်သည်။
တရားသူကြီးနှင့် ဟေးလ်တို့ သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူ ဝန်ခံချက်
လက်မှတ်ထိုးရန် ကလောင်တံ၊ မင်အိုး သယ်လာ၏။ အပြစ် ဝန်ခံသော
မာသာနှင့် ရီဘက်ကာ တို့အား ကြိုးစင် ရှိရာသို့ သယ်ဆောင် သွားမည့်
မြင်းလှည်းကို အနီးမှာ ရပ်နေ စေသည်။

တွေ့လား၊ ခင်ဗျားတို့ အပြစ် ဝန်ခံ မလား တရားသူကြီး အဖွဲ့မှ
တယောက်က လှမ်းမေးသည်။ အဘွားကြီး နှစ်ယောက်သည် နည်းနည်းမှ
မကြောက်ရွံ့ပေ။ သို့သော် ဂျွန်၏ အဖြစ်အတွက် သူတို့ ယိမ်းယိုင်
သွားကြသည်။

ဂျွန် မင်း အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဟု မချီ တင်ကဲ ရေရွတ် ညည်းညူ ကြ၏။
ဂျွန်သည် တွန့်ဆုတ် တွေဝေစွာ မျက်ရည် တွေတွေ ကျရင်း ဂျွန်ပရော
(က်) တာဟု လက်မှတ် ရေးထိုး လိုက်၏။ အယ်လီ ဘောက်သည်
တွေဝေစွာ ငေးမော နေသည်။ ဂျွန်၏ အသက် အတွက် သူမသည်
အနည်းငယ်မျှ တိုက်တွန်းခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြု လုပ်ခဲ့ပေ။

ဂျွန်သည် လက်မှတ် ထိုးပြီး သွားသော စာရွက်ကို တရားသူကြီးအား
ပေးဖို့ တွန့်ဆုတ် နေ၏။ စာရွက်ကို စုဆွဲ ထားလိုက်သည်။

ကျုပ် ဝန်ခံ ပြီးပြီ၊ ကျုပ် အပြစ်တွေ ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ် ဆိုတာ
ဘုရားသခင် အသိပါ၊ ဒီစာရွက်ကို ဘုရားကျောင်းမှာ မကပ်ပါနဲ့။

သူ ငိုကြွေး လေသည်။

ကျုပ်ဟာ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ တွေကို ရောင်းစား ခဲ့တယ် ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့
သားတွေကို လောက ထဲမှာ ခြေလှမ်း လှမ်းတတ်၊ အသက်ရှင်

တတ်အောင် ဘယ်လို နည်းနဲ့ သင်ပေး နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီစာရွက်ကို ဘုရားကျောင်းမှာ သံရိုက် ကပ်လိုက်ရင် ကျုပ်ဟာ အဲဒီ မိတ်ဆွေ တွေကို အရှက် ရစေ တော့မယ်၊ သူတို့က တိတ်တိတ် နေခဲ့လို့ ကြိုးပေး ခံရတဲ့ သူတွေ။

ဤ စာရွက်သည် အပြစ် ဝန်ခံမှု အတွက် သက်သေ ဖြစ်သည်ဟု တရားသူကြီးက ပြောသည်။ စာရွက်ကို တောင်းသည်။ ဂျွန်က မပေး။

ခင်ဗျားက ရုံးတော်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စကားဟာ သက်သေ ပါပဲ။ သူတို့ကို ခင်ဗျား ပြောပြ နိုင်သားပဲ၊ ပြောပြ လိုက်ပါ၊ ဂျွန် ပရော့ (က်) တာ တယောက် ဒူးထောက် အညံ့ခံပြီး မိန်းမ တယောက်လို ငိုခဲ့တယ် ဆိုတာ ပြောပြ လိုက်ပေါ့၊ ကျုပ် နာမည် ကိုတော့ အဲဒီမှာ မရှိ စေချင်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်းလွတ် သွားပြီးတဲ့ အခါ ဒီ ဝန်ခံမှုကို ငြင်းချင် လို့လား။

ကျုပ် ဘာကိုမှ မငြင်း ချင်ပါဘူး။

ဒါဖြင့် မင်း နာမည်ကို အဲဒီမှာ မကပ် စေချင်တဲ့ အကြောင်း ရှင်းပြစမ်း။

ဘာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒါ ကျုပ် နာမည် ဖြစ်နေ လို့ပဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ် ညာပြီး လက်မှတ် ထိုးခဲ့လို့ပဲ၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြိုးပေး သတ်လိုက်တဲ့ သူတွေရဲ့ ခြေဖျားက ဖုန်မှုန့် လောက်တောင်မှ ကျုပ်ဟာ တန်ဖိုး မရှိ လို့ပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ် တခုလုံး ပေးပြီးပြီပဲ၊ ဒီ နာမည် လေးတော့ ထားခဲ့ပါ။

တရားသူကြီး စိတ် မရှည် တော့ပေ။

ဒီစာရွက်ကို ငါ့ကို ပေးရင် ပေး၊ မပေးရင် မင်းကို ကြိုးစင် ကနေ ငါ
မကယ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ဘယ်လမ်းကို လိုက်ချင်လဲ၊ ကြိုက်တဲ့ လမ်းကို ရွေး။

နောက်ဆုံးတော့ ဂျွန်သည် မိမိ လက်မှတ် ထိုးထားသော ဝန်ချ
တောင်းပန်သည့် စာရွက်အား ဆုတ်ဖြုတ် ပစ်လိုက် လေသည်။

အယ်လီ ဘောက်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လျက် မချိတင်ကဲ
ငိုကြွေး လိုက်၏။ ဂျွန်သည် မာသာနှင့် ရီဘက်ကာ တို့၏ လှည်းပေါ်သို့
ပါသွားသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် အမှန်တရား အတွက် ခေါင်းမာစွာ အသေခံ
သွားကြသည်။

လူပေါင်း (၁၉) ယောက်ကို ကြိုးပေး သတ်ပြီးသော အခါကျမှ ထို
စုန်းကဝေ ရှာဖွေမှုကြီး ရပ်တန့် သွားခဲ့သည်။ အစွပ်စွဲ ခံရသူ တို့သည်
မကြောက် မရွံ့ပင် အမှန်တရားကို ဆုတ်ကိုင် လာကြသည်။ မိမိ အသက်
လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် အတွက် ဖြောင့်ချက် လိမ်များ မပေးဘဲ
ငြင်းဆိုရင်း တစထက် တစ၊ တဖွဲ့ထက် တဖွဲ့ များပြား လာသော အခါ
နောက်ဆုံး၌ ဤ တရား စီရင်မှုကြီး အဆုံးသတ် သွားရတော့သည်။

The Last of The Mohican ဇာတ်ကားတွင် ကြမ်းတမ်းသော၊ ရဲရင့်သော
မုဆိုးကြီး အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ခဲ့သော ဒင်နီယယ်လ် ဒေလူးဝစ် (စ်)
သည်၊ ‘The Age of Innocent’ တွင် အထက်တန်းလွှာ ရှေ့နေ ကလေး
အဖြစ်၊ ‘In My Father’s Name’ တွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ကောက်ကျစ်
ရက်စက်မှုကြောင့် အိုင်ယာလန် ပြောက်ကြား ဘဝသို့ အလိုအလျောက်

ပြောင်းသွားသော အပြစ်မဲ့ အိုင်ယာလန် လူငယ် အဖြစ် သရုပ်ဆောင် ပီပြင်ခဲ့၏။

ဤဇာတ်ကားတွင် မိမိ အသက်နှင့် မိမိ၏ ကောင်းမြတ်သော ဖြစ်တည်မှု နှစ်ခု အကြား ဘာကို ရွေးချယ် ရမှန်း မသိအောင် နာကျင်မှုနှင့် ဒေါသ အမျက် ဖိစီးမှု ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည့် တောရွာ လယ်သမား တယောက် အဖြစ် ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင် ထားပါသည်။

ဝီနီနာ ရိုက်ဒါသည် ခါတိုင်း တွေ့နေကျ ချစ်စရာ သူငယ်မ တဦး အသွင်မှ ပါးနပ် ကောက်ကျစ်သော မိန်းမလယ် ကလေး၊ အချစ် အတွက် ရူးမိုက်သော မိန်းမငယ်လေး အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ခဲ့သည်။

Joan Allen ကလည်း တည်ကြည်ပြီး အမှား ကင်းသော အမျိုးသမီး တဦး အဖြစ်၊ သစ္စာရှိသော ဖြောင့်မှန်သော ဇနီး အယ်လီ ဘောက် အဖြစ် သရုပ်ဆောင် နိုင်ခဲ့သည်။

ဇာတ်ကား ပြီးသွားသော အခါ အဖြေ တခု ပေးသွား သော်လည်း ထို အဖြေသည် အားလုံး အတွက် သဘောတူစရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ဒါက လူတယောက် ချင်း၏ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ အသက်ကို မြတ်နိုးစိတ်နှင့် အမှန်တရား အပေါ် အမြင် ကွာခြားမှု တို့နှင့် သက်ဆိုင် သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ ခေါင်းထဲသို့ ဤ ပြဿနာကို ထည့်ပေး နိုင်သော အာသာ မေးလားနှင့် ပြန်လည် ဖော်ထုတ် ပေးနိုင်သော နီကိုလတ်စ် ဟစ် (တ်) နာကို ချီးကျူး ရပေလိမ့်မည်။

(အမှတ် ၈၃၊ ဟန်သစ် မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၇ နိုဝင်ဘာ)

ပြတင်းပေါက်

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ဇနီးကို တွေ့တွေ့ချင်း တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု သူသိလိုက်၏။
သူ့ဇနီး၏မျက်နှာအမူအရာမှာ ပုံမှန် မဟုတ်ပါ။ သူက လူကဲ့သို့ ကောင်းသည့်အပြင် သူ့ဇနီးက
ဟန်ဆောင်မှုညံ့ဖျင်းလှသောကြောင့် သူမစိတ်တွင်း ခံစားချက် တော်တော်များကို သူ အမြဲ ရိပ်မိလေ့ရှိပါသည်။
ယနေ့ည သူ့ကို ကြိုဆိုသော ဇနီး၏အပြုံးမှာ လျော့ရိလျော့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်။
'ဆာပြီလား . . . အေး . . . ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် ကားတစ်စီး သွားကြည့်နေလို့ '

သူမ သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူလှမ်းပေးလိုက်သော လက်ဆွဲအိတ်အပြားကလေးကို ရုံးစားပွဲရှိရာသို့ သွားထားရင်း
အလုပ်ရှုပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေ၏။ သူ စိတ်ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို နောက်ကျောခိုင်းထားသော ဇနီး၏ မျက်နှာကို
မြင်ရသည်အထိ သူ မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူရပ်ကြည့်နေမှန်း မသိသော
ဇနီးသည်က သည်ဘက် လှည့်လာသည်။ ထိုမျက်နှာကို သူ အမိအရ မြင်လိုက်ရ၏။

သူမ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နှမြောတသနေသူတစ်ဦး၏ ယူကျုံးမရ
မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေပြီး ထိုမျက်နှာကို သူရိပ်မိမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ သူ လှမ်းကြည့်နေမှန်း သိသွားသောအခါ
ကပျာကယာမျက်နှာလွဲလိုက်သော မျက်လုံးများတွင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဟန်တစ်မျိုးပါဝင်နေသည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင်
စိတ်ညစ်ညူးမှုကိုလည်း သူ သတိထားမိပြန်သည်။ သူ ဘာမှ မရိပ်မိသလိုလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

သူတို့အိပ်ခန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း အရာရာ စနစ်ကျနစွာ ရှင်းလင်းနေ၏။ အခန်းသည် သာမန်ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း
တစ်ခု၏ အိပ်ခန်းအတိုင်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းသာ ဖြစ်၏။ အပြင်ကျသောနံရံတွင် မှန်တံခါးတပ်
ပြတင်းပေါက်ကျယ်တစ်ခုရှိ၏။ အခန်းထဲဝင်လိုက်လျှင် ထူးခြားချက်တစ်ခုကို သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ အမြဲတမ်း
ဖွင့်ထားလေ့ရှိသော ထိုပြတင်းပေါက် ပိတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပြတင်းပေါက်သည် သူတို့တိုက်ခန်း တစ်ခုလုံး၏ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီးသည်
နေ့နေ့ညည ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားမှ အသက်ရှူဝသည်ဟု သူသိထားသည်။ နေ့တစ်နေ့၏ အစတွင် ပြတင်းပေါက်ကို
စတင်ဖွင့်သူမှာ သူ့ဇနီးဖြစ်ပြီး နေ့တစ်နေ့၏ အဆုံး ညနက်ပိုင်းတွင် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ရသူမှာ သူပဲဖြစ်လေ့ရှိသည်။
ယခုတော့ ပြတင်းပေါက်သည် ထူးထူးခြားခြား ပိတ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။

သူ ပြတင်းပေါက်ကို တစ်ချက် လှမ်းအကဲခတ်ပြီးနောက် အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ခုတင်သည်
မွေ့ရာဖုံးအဖြူရောင်ဖြင့် သပ်ရပ်ညီညာနေသည်။ ခုတင်ခြေရင်းက အဝတ်စင်တန်းတွင်လည်း အဝတ်များ စနစ်တကျ
ရှိနေ၏။

အသစ်ချိတ်ထားသော သူမ၏ ဝတ်လက်စအဝတ်များမရှိ။ မနေ့ကတည်းက ရှိနေသော သူမ၏ ပန်းနုရောင်
ယုန်မွေးဆွယ်တာ တစ်ထည်ကို မြင်ရသည်။
ဤအခြေအနေအရ သူမယနေ့ အပြင်မထွက်ဖြစ်ဘူးဟု သူ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ အဝတ်လဲနေစဉ်
အတောအတွင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ သူ့ဇနီး လိုက်လာခြင်းမရှိပါ။
ညစာ ထမင်းစားပွဲတွင် သူ့ဇနီးသည် ခါတိုင်းထက် စကားနည်းနေ၏။ ထမင်းစားပွဲသည် လေးထောင့်ရှည်ရှည်

ဖော်မိကာခင်း စားပွဲကြီးဖြစ်ပြီး လူဆယ်ယောက် ဝိုင်းထိုင်နိုင်သည်။ သို့သော် သူတို့အိမ်မှာ ထမင်းစားသူက အမြဲတမ်းလိုလို သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲ၏ ထောင်စွန်းဆီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် စုကပ် ထိုင်ကြရ၏။ မုန်လာဥ ချဉ်ရည်ဟင်းသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ပူနွေးကာ အရသာရှိလှသည်။ သူ့ဇနီးက ဟင်းချက် ကောင်းသည်။ မိန်းမ ပီသသည်။ သို့သော် ခပ်နံနံ၊ ခပ်အအ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း စုံမက်ဖွယ်မရှိ။ ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်မျိုးဟု ညာညာတာတာ ပြောနိုင်သည်။ သူသည် သူ့ဇနီးကို လက်ထပ်ရန် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤမိန်းမသည် မိမိအိမ်ထောင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကွက်ကွက်ကလေးအကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားသည်။

သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တစ်လဝင်ငွေ ဘယ်လောက်ရှိမှန်းမသိ။ စပုရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ နေ့စဉ် ဈေးသုံးရန်ခေါင်းအုံးအောက်မှာ သူထားပေးသော ပိုက်ဆံကိုသာ သုံးတတ်သည်။ အိမ်မှာ ကားတစ်စီး ရှိသော်လည်း ကားမမောင်းတတ်။ သူ့အားလပ်၍ ပို့ပေးမှ တစ်နေရာရာကို ရောက်ရသူဖြစ်သည်။ သူ့မဘာသာ မြို့ထဲ တစ်နေရာရာ ဘတ်စ်ကား စီးသွားဖို့လည်း ဘယ်ကားက ဘယ်ရောက်မှန်းမသိ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကလွဲပြီး ဘယ်မှ မသွားတတ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အလုပ်ရုံ ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အိမ်အပြင်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘယ်သွားမှန်းလဲ မသိ။ သင်္ချာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရထားသော ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း မိမိစိတ်ကို မိမိပိုင်နိုင်စွာ မတွက်ချက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ ခပ်သွပ်သွပ် ထမင်းစားနေစဉ်မှာပင် သူ့ဇနီးကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ ယနေ့ တော်တော်ကြီးကို စကားနည်းနေပါသည်။ မနက်တုန်းက ခုနှစ်နာရီမခွဲမီ သူ့အလုပ်သွားခဲ့သည်။ သည်တုန်းကတော့ သူမ ပုံမှန်ပါပဲ။ ယခု ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ၊ ငါးကြော်ကို အရိုးထွင်ပေးသော သူမ၏ မျက်နှာတွင် ကြည်လင်ရွှင်ပျမှု မရှိပါ။ အလုပ်ထဲတွင် ကြိုခဲ့ရသော ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သူ ပြောပြတော့ သူ့ဇနီးက ပြုံးရုံသာပြုံးသည်။ အပြုံးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ။ အပြုံးမည်ကာ မတွဲသာဖြစ်သည်။ ဒါစိတ်ကောက်နေခြင်း မဟုတ်။ သူမသည် စိတ်ကောက်လျှင် စိတ်ကောက်တာကို သူမသိမှာ စိုးရိမ်၍ သိသိသာသာပင် မျက်နှာကြော တင်းပြတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမသိချင်ယောင် ဆောင်လျှင် ခြေလှမ်းခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင်ချခြင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အသံမြည်အောင် ဆောင်ချခြင်း၊ သူမေးသည် မေးခွန်းကို မဖြေခြင်းတို့ဖြင့် အသိပေးလေ့ရှိ၏။ ယခုကိစ္စမှာတော့ စိတ်ကောက်သလို သူ့သိအောင်ပြခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူမသိအောင် ကွယ်ဝှက်ပြီး စိတ်ညစ်နေခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ သူ ထမင်းကို လက်စသတ်စားရင်း ပြုံးခနဲ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်မေးလိုက်၏။ ‘အေး ဘာဖြစ်နေလဲ’

သူမ ကမန်းကတန်း မော့ကြည့်သည်။ သူမမျက်လုံးများတွင် အံ့အားသင့်မှုကို တွေ့ရ၏။ သူ စိုက်ကြည့်သော မျက်လုံးဒဏ်ကို သူမ မခံနိုင်ပါ။ ရုတ်တရက် မျက်လွှာချကာ . . .

‘ဟင်အင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ မြင်ရလျက်သားနှင့် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟု လိမ်ညာခံရသောအခါ သူ စိတ်တိုသွား၏။

ထမင်းပန်းကန်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းပစ်ရင်း သူမ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်’

သူ့စကားသည် မေးခွန်းတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ စွပ်စွဲချက်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သူမ သူ့ကို မော့မကြည့်တော့ပါ။ ထမင်းကိုနှေးကွေးစွာ ငုံ့ဝါးနေတော့သည်။ ထမင်း စားနေသည်နှင့် မတူဘဲ အိပ်မက်တစ်ခု ပြန်၍ ပုံဖော် စဉ်းစားနေသလို ရှိသည်။

‘အေး . . . ’

သူ့အသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကြောင့် သူမပြုံးဆို မော့ကြည့်သည်။ သူမ မျက်နှာတွင် စိတ်ပျက်သော အမှုအရာ ပေါ်လွင်နေ၏။

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အစ်ကို၊ ခေါင်းနည်းနည်း မူးနေလို့ပါ’

သူ စိတ်မရှည်လွန်းစွာပင် စုတ်သပ်လိုက်၏။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒါခေါင်းမူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်ကို ဖြစ်နေတယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို မညာနဲ့’

အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်အတွင်း သူ့ဇနီး၏ စိတ်ခံစားမှုကို ကြေညက်စွာ လေ့လာသိရှိပြီးသော ခင်ပွန်းတစ်ယောက်၏ အသံဖြင့် ပိုင်နိုင်စွာ သူ ပြောချလိုက်သည်။ သူ့စကားကြောင့် သူမ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကာ ထမင်းစားလက်စ မပြီးသေးဘဲ ပန်းကန်တွေ စုသိမ်းနေတော့သည်။

မဖြစ်ဘူး။ သူ့ဇနီး တစ်ခုခုကို မျိုသိပ်ထားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ထိုအရာကို သူဖော်ထုတ်ရမည်။ ဇနီးသည်၏ ဖြစ်ပျက်သမျှ ကိစ္စတို့ကို ခင်ပွန်းသည်က သိကိုသိရမည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် လျှို့ဝှက်မျိုသိပ်မှုဆိုသည်မှာ မဖြစ်သင့်သော အရာတစ်ခုပဲ။

‘အမှန်အတိုင်းပြောစမ်း အေး . . . မင်း ဘာဖြစ်နေလဲ’

မီးခိုးချောင်ကိစ္စပြီးသည်အထိ သူ့စောင့်၍ မဖြစ်ပါ။ ဤကိစ္စကို သူ့စ၍ မေးမိပြီဆိုမှတော့ လိမ်ညာဖို့အတွက် စိတ်ကူးဥာဏ်ကွန့်မြူးခွင့် မပေးနိုင်တော့ပါ။

‘ဒုက္ခပဲ . . . ဘာဆို ဘာမှ မဖြစ်တဲ့ ဥစ္စာ၊ ဘာသွားပြောရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မယုံမကြည် ဖြစ်နေတာလဲ . . . ’

အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သော လေသံဖြင့် ခပ်မာမာပြောသော သူ့ဇနီး စကားသံအဆုံးမှာတော့ သူ၏ သံသယပို၍ ကြီးမားလာသည်။ ‘မယုံမကြည်’ ဟူသော စကားကို သူမကြိုက်ပါ။ ပန်းကန်တွေ စုထပ်ကာ လက်ဆေးကန်ရှိရာသို့ သယ်သွားသော ‘အေး’ ဆီသို့ သူ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွား၏။

‘အေး . . . ’

သူမ၏ နောက်မှ ကပ်၍လိုက်ရင်း အသံပြတ်ဖြင့် ခေါ်တော့ သူမ တုန်လှုပ်သွားကာ ပန်းကန်တစ်ချပ် လက်ဆေးကန်ထဲ လွတ်ကျသွား၏။ သူ့ကိုတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။

‘ပန်းကန်တွေကို နောက်မှဆေး၊ အခုမင်းလက်ကို ဆေးပြီး ငါနဲ့ အပြင်ခန်းလိုက်ခဲ့၊ တို့ စကားပြောကြရအောင်’
‘ဟင်အင်း’

သူမ၏ ဗလုံးဗထွေး ငြင်းပယ်သံမှာ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေသည်။ သူ့ဖြုန်းခနဲ သူမ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ညစ်လိက်၏။

‘အေး . . . ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားလား၊ ကိုယ့်စိတ်ကို မင်းသိတယ်နော်၊ လက်ဆေး’

သူမ၏ ဆံပင် ကပိုကရိုကြားထဲတွင် မြင်နေရသော သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ စိတ်အားငယ်မှုနှင့် ကြောင်ရွံ့မှုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့အနည်းငယ် သနားစိတ်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် သူ မညှာနိုင်ပါ။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ဤကိစ္စ ရှင်းလင်းသွားရန် အရေးကြီးသည်။ သူမအား စဉ်းစားခွင့် လုံးဝမပေးနိုင်ပါ။ လက်ဆေးပြီးသွားသော ‘အေး’ကို စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် လက်မောင်းမှ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

‘ကဲ . . . ထိုင်စမ်းပါဦး အေး၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေ ဖြစ်သလဲ’

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဇနီးနှင့် ကပ်၍ မထိုင်ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်ပါဘူး’

စိတ်ရှုတ်ဟန် မျက်နှာပေးဖြင့် သူမ ဖြေသော်လည်း မျက်လုံးထဲမှ စိုးရိမ်မှု အရိပ်ကို သူမြင်ရသည်။ သူ မချင့်မရဲဖြစ်လာကာ ထိန်းချုပ်ထားလျက်က ဒေါသထွက်သွား၏။ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ ကြမ်းတမ်းစွာဆွဲယူပြီး ‘အေး’ နှင့် နီးကပ်သွားအောင် ရွေ့လိုက်သည်။ သူမက အလန့်တကြားနောက်သို့ ကိုယ်ကို ယိမ်းယူလိုက်လေသည်။ သူမမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်များ ဝေ့လည်နေသည်ကို ဖန်ချောင်းမီးရောင်ဖြင့် ပြုံးပြက်စွာ မြင်ရသည်။ သူသည် ဒေါသကို အကြီးအကျယ်ထိန်းချုပ်ကာ စိတ်ကို ဖြေလျော့လိုက်၏။ သူကြိုးစားပမ်းစား ပြုံးပြလိုက်၏။

‘ဒီမယ်အေး ၊ ကိုယ်မင်းကို အရိပ်လို ကြည့်လာခဲ့တဲ့ကောင်ပါအေးရဲ့၊ မင်းမျက်လုံးကို ကိုယ်ဖတ်တတ်တယ်၊ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို ကိုယ်သိတယ်၊ မင်းမပြောဘဲထားရင် ဒီကိစ္စပြီးသွားမယ် မထင်နဲ့၊ မင်းသိထားဖို့က လင်မယားနှစ်ယောက်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိရဘူးကွ’

သူမ သူ့ကို တွေ့ဝေစွာ စိုက်ငေးကြည့်နေရာမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟာ . . . . မဖြစ်ပါဘူး’

‘မဖြစ်ပါဘူးဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ အေး၊ မင်းဘာမှ မဖြစ်ဘူးလို့ ညာချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဖြစ်ခဲ့တာကို ကိုယ်ကို ပြန်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောချင်တာလား’

သူတစ်နေကုန် စကားပြောရပါများလွန်း၍ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလဲလျောင်းချင်လှပြီ။ သို့သော် ဤကိစ္စ မပြေမလည်မချင်း သူ စိတ်အနားရမည် မဟုတ်ပါ . . . ။

သူ့ရှေ့မှာ အရုပ်ကလေးတစ်ခုလို ပျော့ခွေစွာ ထိုင်နေသော သူ့ဇနီးကို သူဂရုတစိုက်ကြည့်၍ စူးစမ်းနေမိသည်။ သူမ မျက်လုံးများ မိုးအစ်ခြင်းမရှိ။ ငိုကြွေးထားပုံလည်း မရ။ သူ့ဇနီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်သော ကိစ္စများကို တန်းစီ၍ သူ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

အားလုံးသော အနှောင့်အယှက်များသည် သူ့ကို ပြောပြမှ ပြေလည်သွားမည် ကိစ္စများသာဖြစ်သည်။ သူ့ဇနီး မျိုသိပ်ထားစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

“ ဘယ်လိုလဲ အေး၊ မင်းကြုံခဲ့ရတာကို ကိုယ်ကို ပြန်မပြောချင်ဘူးလား၊ ကိုယ်ကို မင်းမယုံကြည်ဘူးလား၊ ကိုယ်ကို အားမကိုးဘူးလား”

သူ့စိတ်မရှည်ဘဲ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးမိတော့ သူ့ဇနီးက ခေါင်းယမ်း၏။ ဘာမှ မဖြေပါ။

“ကိုယ်ကို မင်းတစ်ခါမှ မလျှို့ဝှက်ခဲ့ဖူးဘူးနော် . . . အေး”

သူ့ကို မော့ကြည့်သော 'အေး'၏ မျက်လုံးများ ဝေဝေ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါပေမယ့် လောကမှာ လင်ကမယားကို ၊ မယားက လင်ကို ဖွင့်မပြောဘဲထားရင် ပိုကောင်းမယ်၊
လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာတွေတော့ ရှိမှာပဲ မဟုတ်လား အစ်ကို”

သူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ ‘အေး’မှာ သူ့ကို လျှို့ဝှက်ထားသော အရာတစ်ခုတော့ ရှိနေတာ သေချာသည်။
ထိုအရာကို ဖွင့်ပြောရန် သင့်မသင့် သူမဘာသာချင်ချိန်နေပြီ။ ထိုအရာကို ဖွင့်ပြောရန် သူ တွန်းအားပေးနိုင်ဖို့ပဲ
အရေးကြီးသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဒီကိစ္စ ကိုယ်ကို ဘာမှ မဖြေရှင်းဘဲထားရင် ကိုယ် တစ်သက်လုံး မင်းအပေါ် သံသယကြီး
ဝင်သွားမှာကို မင်း မစိုးရိမ်ဘူးလား”

‘အေး’ ဖျက်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

“ဒါပေမယ့် . . . ”

ထို့နောက် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ မျက်နှာ ပြန်လွှဲသွားသောအခါ သူ ‘အေး’၏ လက်ဖျားများကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ အေး”

“မေးမှ ဘာဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စတိုင်းကိုတော့ အစ်ကိုသိဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဘာကွ”

သူ ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဇနီးလက်ကို ဖြုန်းခနဲ လွှတ်ချပစ်လိုက်ပြီး သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။
အပေါ်စီးမှ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ဇနီး ကိုယ်ကလေးက ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ မပြောဘဲထားရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ အေး ထင်တာ”

သူမ၏ အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြေရှင်းသံသည် သူ့ဒေါသကို ပို၍ကြီးအောင် ပင့်ပေးလိုက်သလိုရှိသည်။ သူ
တက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီးနောက် သူမ၏ ကုလားထိုင်ကို ခြေထောက်နှင့် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏။

“မင်း . . . ဒီနေ့ အပြင်သွားသေးလား၊ ပြောစမ်း”

သူမ တုန်လှုပ်စွာ မော့ကြည့်ရင်းခေါင်းယမ်းလေသည်။ သူမ မျက်လုံးများတွင် လိမ်ညာရိပ်မရှိပါ။ သူ့ဆက်တိုက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဈေးသွားသေးသလား”

“ဟင်အင်း”

ဒါလည်း အမှန်ပဲ။

တစ်နေ့က ဝယ်ထားသော ဟင်းလျာများကိုသာ ယနေ့ ချက်ထားသည်။

“ဒါဖြင့် အိမ်ကို ဘယ်သူလာသလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလာပါဘူး”

ဘယ်သူမှလည်း မလာ။

ဘယ်ကိုမှလည်း မသွား။

မနက်က သူ့အိမ်မှ ထွက်သွားစဉ်က အကောင်းကြီး။ ယခုည ချက်ချင်း သူမ အမူအရာ ပျက်သွားသည်မှာ ဘာကြောင်းများပါလိမ့်။ သူ့အတွေးရ ကျပ်သွား၏။ သူနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ၊ ပတ်သတ်နေသော အမျိုးသမီးများနှင့် သက်ဆိုင်ရအောင်ကလည်း ဘာသဲလွန်စမှ သူမထားခဲ့ပါ။

“နေ့လယ်က မင်း ဘာလုပ်နေလဲ”

အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးတော့ သူမ ခဏ ကြောင်သွား၏။ ဒါလိမ်လည်ဖို့ အကြံထုတ်နေတာပဲ။ သူ သူမမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်နေလိုက်၏။ သူမ တော်တော်နှင့် မဖြေပါ။

“အေး”

“အစ်ကိုကလဲ ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ၊ အေးဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့”

“ဟာကွာ”

သူဖြုန်းခနဲ သူမအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူမ မျက်လုံးများတွင် ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခံပြင်းသည် အရိပ်အယောင်ပေါ်လာ၏။ အာခံသလို ထုံပေပေ မျက်နှာထားဖြစ်လာသည်ကို သူ့အခံရက်ခက်စွာ မြင်ရ၏။ သူ

နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်တော့ပါ။

“အဝတ်လျှော်တဲ့ မိန်းမ လာသလား”

“ဟင့်အင်း . . . ”

“တစ်နေ့ကုန် မင်းဘာလုပ်နေသလဲ”

“ဗီဒီယို ကြည့်နေတယ်”

သူဇနီးကို သူ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ဇနီးက မျက်နှာအောက်ငုံ့ထားသည်။

“ဘာကားကြည့်တာလဲ၊ မင်းသွားငှားသေးလား”

“ဟင့်အင်း . . . အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အခွေဟောင်းပဲ”

“ဘာခွေလဲ”

တော်တော်နှင့်မဖြေ။ သူမ လိမ်နေပြီ။ မိမိကြည့်သော ကားနာမည်ကို ဒီလောက် စဉ်းစားနေစရာမလိုပါ။ သူ့ဇနီးသည် မြန်မာကားကိုပဲ ကြည့်တတ်သည်။ နိုင်ငံခြားကားကို ကြည့်လေ့မရှိပါ။

“ဘာကားလဲလို့ ကိုယ်မေးနေတယ်”

ထိန်းချုပ်ထားလျက်က သူ့ဒေါသက လွတ်ထွက်သွားပြန်၏။ သူမ မဖြေပါ။ တရားခံစစ် စစ်သည်ဟု ထင်သွားသလား မသိ။ မျက်နှာထား ခပ်မာမာဖြင့် နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းစေ့ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထကာ ရုပ်မြင်သံကြားစင်ရှိရာသို့ စိတ်မြန်လက်မြန် ထလျှောက်သွားလိုက်သည်။

အောက်ဘက်စင်ထဲရှိသော တိပ်ခွေများကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

သူ ညကကြည့်လက်စ တိပ်ခွေနှင့် ဟိုတစ်နေ့က သူကြည့်ထားသော တိပ်ခွေများသာ ရှိသည်။

မြန်မာကားထုပ်မထားပါ။ သူ့ဇနီးရှိရာသို့ ဖြုန်းဆို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူမ

မျက်လုံးများတွင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ် လုံးဝမမြင်ရသည့်အပြင် တွန်းလှန်လိုစိတ်ကို မြင်ရ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ

မာကျောခက်ထန်စွာ အေးစက်သွား၏။

သူ့ဇနီးနှင့် သူ့အကြားတွင် ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသော အဟန့်အတား တစ်ခုတော့ ရှိနေပြီ။ သူသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ဧည့်ခန်းကျယ်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ပုံမှန်မဟုတ်သော အပြောင်းအလဲ

တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့ရမလား ရှာဖွေကြည့်နေမိ၏။

ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ သူ့ဇနီး၏လက်ဖြစ် တစ်ချောင်းထိုးလက်ရာ ဇာပန်းပွင့် စားပွဲခင်း အဝါနုရောင်။

ငှင်းပေါ်မှာ ဖန်ပန်းအိုး ပြားပြားထဲတွင် ပိန်းပန်းနီနီသုံးခက်နှင့် ကျောက်ခက်စိမ်းစိမ်း သုံးခက် ဝေဆာစွာ စိုက်ထား၏။

ရုံးစားပွဲတွင် သူ့စာအုပ်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ စနစ်တကျ စီစီရီရီ ရှိနေသည်။

မတ်တတ်ကုလားထိုင်ကို စားပွဲအောက်သို့ ထုံးစံအတိုင်း ထိုးသွင်းထားသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံတွင် သူ့စိတ်ကြိုက် ဂျပန်ပြက္ခဒိန်နှစ်ခု ချိတ်ထား၏။

တစ်ဖက်နံရံတွင် သူ့ဇနီး ကြိုက်သော မြန်မာရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးအပြည့် ဝေါလ်ပိုစတာကြီး ချိတ်ထားသည်။

အားလုံး ပုံမှန်ပဲ။

မှန်စီရီအမြင်ကြီးမှာ ထုံးစံအတိုင်း သေဒုပတ်လျက်။ အတွင်းတွင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ရထားသော ကြွေထည်ပစ္စည်းများ၊ ဖန်ထည်များ၊ ဓာတ်ဘူးများအပြင် ပန်းပုရုပ်သေးသေးကလေးများ နေသားတကျ ရှိနေသည်။

အားလုံး ယခင်နေ့များအတိုင်း မထူးခြားပါ။

တစ်ခန်းလုံးတွင် ထူးခြားနေသည်မှာ အိပ်ခန်းထဲက ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်သာ ဖြစ်၏။

သူကြမ်းတမ်းစွာ လမ်းလျှောက်နေရာမှ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“အေး . . . အိပ်ခန်းထဲက ပြတင်းပေါက်ကို မင်းပိတ်ထားတယ်”

ရုတ်တရပ် ပြောလိုက်သော သူ့အသံမှာ ကြမ်းရှုစွာ မာဆတ်နေ၏။ စကားသံမှာ စွပ်စွဲချက်တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ သူ့စကားကြောင့် သူမ သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ ပိန်းပန်းနီနီကလေးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် သူ့ဇနီး၏ တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ကျေနပ်သွား၏။

ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားသည်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားပြီ။ သူ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် သူမရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ပြတင်းပေါက် ပိတ်ထားတာလဲ”

သူမ မဖြေပါ။ သူ့စိတ်တိုနေတာကို ဂရုမစိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။

“အေး”

“နည်းနည်း အေးလာလို့ပါ”

သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ဖြေသော သူမ မျက်လုံးများတွင် ခိုးကြောင်ခိုးငှက်ဟန်နှင့် မလုံမလဲဟန်အမူအရာကို မြင်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ဆဲပစ်လိုက်၏။ “မင်းရှေ့ဆက်ပြီး မညာနဲ့တော့” ဟူသော အထက်စီးအပြုံးမျိုးဖြင့် သူ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်ကြောင့် သူမ မျက်နှာ ပျက်နေတာပဲ။ ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့် သူမ ဘာကို မြင်သွားသနည်း။

သူ့အိပ်ခန်းထဲ အလောတကြီးဝင်သွားကာ ခုတင်ပေါ်တက်လိုက်၏။ ခုတင်၏ ခေါင်းရင်းဘက် အထက်ကျကျနေရာတွင် ပြတင်းပေါက်ရှိသည်။ သူ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မင်းတုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မှန်တံခါး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း အေးမြသော လေက သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်သွားလေသည်။

ပြတင်းသံတန်းကလေးများအကြားမှ မြင်ရသော ရှုခင်းသည် သာမန်မြို့ပြရှုခင်းတစ်ခုသာဖြစ်သည်။ လမ်းမီးတိုင်များ၊ သစ်ပင်များက အောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့အခန်းသည် သုံးထပ်ခြောက်လွှာ ကန်ထရိုက် တိုက်ခန်း၏ အပေါ်ဆုံးလွှာဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်များ၊ တိုက်ခေါင်မိုးများ၊ သစ်ပင်များထက် မြင့်နေသည်။ အလွှာတူညီသော ကပ်လျက်တိုက်ခန်းများလည်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ပြတင်းပေါက်နှင့် အခြားပြတင်းပေါက်တစ်ခုခု ဆက်စပ်မှုလည်း မရှိပါ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်သံချောင်း ကွက်လပ်ကလေးများအကြား မြင်ရသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငုံ့ကြည့် စူးစမ်းသည်။ ခေါင်းရင်းဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လမ်းကျယ်မှ ဖြတ်သွားနေကြသော ကားများ၊ လူများကို ရှုပ်ယှက်ခတ်စွာ မြင်နေရ၏။ တိုက်ခန်းခြေရင်းဘက်ဆီမှာတော့ လူခြောက်သွေ့သော နောက်ဖေးလမ်းကြားကျဉ်းကျဉ်းကလေးရှိသည်။ လက်ဝဲဘက် (သူမျက်နှာချင်းဆိုင်ရာ) လေးငါးအိမ်သည် တစ်ထပ်တိုက်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ပုပုကလေးများဖြစ်ပြီး အမိုးများကိုသာ မြင်ရ၏။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ဆောက်လက်စ တိုက်ခန်းအမြင့်များရှိပါရဲ့။ သို့သော် ဝေးလွန်းသည်။ ဆက်စပ်မှုမရှိ။ ထိုအခိုက် အောက်နားဆီမှ သီချင်းသံ ခပ်သဲ့သဲ့အပေါ်သို့ လွင့်တက်လာသည်။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်စိရှေ့တူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ခြံဝိုင်းကျယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုခြံဝိုင်းတွင် မကြာသေးမီကမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

အပေါ်စီးမှ ခပ်စောင်းစောင်းကြည့်သောအခါ သစ်ပင်ပုပုကလေးများပေါ်မှ မီးလုံးရောင်စုံကလေးများသည် ကလေးကစားစရာ အရုပ်များနှင့်တူနေ၏။

ကျိုးတိုးကျဲတဲ သစ်ပင်ပုပုကလေးတွေအောက်က ထိုင်ခုံပုများနှင့် စားပွဲပုကလေးများမှာ လူတွေ ထိုင်နေကြသည်။ အပေါ်စီးမှ ကြည့်ရတာ ရယ်စရာကောင်းနေ၏။ သို့သော် သူ မရယ်နိုင်ပါ။ သူ့ဇနီး၏ ဖြစ်နိုင်ခြေကို စိုးရိမ်တကြီး ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်နေရသော အဖြစ်မှာ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါ။

ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားပြီး တစ်ဝိုင်းနှင့် တစ်ဝိုင်း ကူးသွားနေသော စားပွဲထိုးကောင်ကလေးများမှာ ဆယ်နှစ် ၊ ဆယ်ငါးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ဖြစ်သည်။

သွပ်မိုး အဖီချထားသော နောက်ဘက်က အဆောက်အအုံကလေးမှာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော နေရာနှင့် ကောင်တာဖြစ်သည်။

သွပ်မိုးအောက်မှ ဆိုင်အခင်းအကျင်း တစ်ဝိုင်းတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသူက အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ အသက်က သူ့ဇနီးအရွယ်လောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ အကွာအဝေးမြင့်လွန်းသောကြောင့် ရေရေရာရာ မကွဲပြားပါ။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောနေရာကို သူ မမြင်ရ။ သူမမြင်လျှင် သူ့ဇနီးလည်း မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါ။

အကွယ်အကာမရှိ မြင်နိုင်သမျှမှာ ဆိုင်သို့ လာသော ဖောက်သည်များ၊ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောသူများသာ ဖြစ်သည်။ ခြံဝိုင်းရှေ့မှာ ကားသုံးလေးစီး တန်းစီရပ်ထား၏။ ဝင်လာသူများ၏ မျက်နှာများကို အပေါ်စီး အနေအထားဖြင့် သူမြင်ရသည်။ မိမိသိကျွမ်းသူ မဟုတ်လျှင် မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်ပါ။ အကွာအဝေးက မြင့်နေသည့်အပြင် လူအားလုံးသည် မိမိ၏ အထက်သို့ မော့ကြည့်ပြီး လမ်းလျှောက်လေ့မရှိပါ။

သူ မြင်ရသလောက်မှာ မည်းနက်သော ဦးခေါင်း၊ ပခုံးနှစ်ဖက်၊ ခပ်စောင်းစောင်းမြင်ရသော ကိုယ်ခန္ဓာ . . . ဒါပဲ။ သူမ ဘာကိုမြင်သွားခဲ့ပါသနည်း။

သူမ မြင်ရသော အရာကို ယခု သူမြင်နိုင်သလား။

ဘယ်တုန်းကမှ ပြတင်းပေါက်မပတ်သော သူ့ဇနီးသည် ယခု ပြတင်းပေါက်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်သော အရာကို သူမ မြင်သွားလေသလား။

သူမ မြင်သွားသည်မှာ လူတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်လေမလား။

သူသည် ယခုချက်ချင်း သူ့ဇနီး ပခုံးကို ဆွဲဆောင်လှုပ်ယမ်းပြီး မေးချင်လာ၏။

သူမကို သွားခေါ်ပြီး ရအောင်မေးမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ သည်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ဇနီးကို မြင်တွေ့ရသည်။ သူမသည် အခန်းဝတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် သူ့ကို ငေးကြည့်လျက်ရှိသည်။

သူမ ဝတ်ထားသော အပြာနုရောင် ဝိုင်စ အင်္ကျီပွပ္ပကလေးသည် ပြတင်းမှလေကြောင်း လှုပ်ခတ်နေသည်။

ကျောလယ်အထိဖြန့်ချထားသော ဆံပင်တို့သည် မျက်နှာကျက်မှ ဖန်ချောင်းမီးရောင်ဖြင့် အလင်းတင်ကာ

ဖြာလက်နေ၏။ သူမပုံစံက အိပ်ပျော်နေရင်း ယောင်ယမ်းလမ်းလျှောက်နေသူနှင့် တူနေသည်။

“အေး”

သူ့အသံသည် ခြောက်သွေ့စွာ ခက်ထန်နေ၏။ ထိုအသံတွင် နားမလည်နိုင်မှု၊ ပေါက်ကွဲမှု ၊ အလျင်စလိုဖြစ်မှုများ ရောထွေးပါဝင်နေသည်။

“ ဒီကိုလာစမ်း ”

သူ့ဇနီးက သူ့အသံကို မကြားသလိုပင် မတုန်မလှုပ်ရပ်နေ၏။ သူ ဒေါသတကြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ဇနီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် သူမကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“လာစမ်းပါ အေး၊ မင်း ဘာကိုမြင်ရတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကို ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်”

သူမသည် အကျောက်အကန်ငြင်းဆန်တော့မလို တောင်တင်းသွားပြီးမှ လက်လျော့လိုက်သလို ပျော့ခွေစွာ သူနှင့်အတူ ပါလာ၏။ သူမ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ခုတင်ပေါ် ထိုင်မိကြတော့ သူ့ဇနီး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သူ တင်းကျပ်စွာ ဆုတ်ညှစ်ထား၏။

“ဟောဒီနေရာမှာ မင်း အမြဲတမ်း ထိုင်နေကြည့်နေတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ . . . ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာကိုမြင်ရသလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို မြင်ရသလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောစမ်း”

သူ့ဇနီးကို ပြတင်းပေါက် သံချောင်းကလေးတွေနှင့် မျက်နှာ အပ်မိသည်အထိ သူတွန်းကပ်၍ မေးလိုက်သည်။ သူမ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ရုန်းကန်ရာမှ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

သူ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားသော ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ဇနီးကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင်

ဆွဲလှည့်ယူလိုက်သည်။ သူ့ဇနီးကို သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်ယူလိုက်သည်။ သူ့ဇနီးကို သူ စိုက်ကြည့်သောအခါ သူမက မျက်ရည်ပြည့်လျှံနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။ ထိုမျက်လုံးများတွင် နာကြည်းမှုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အင်အားများ ဆုတ်ယုတ်သွားလေသည်။ သူ့ဇနီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်များ ဖြေလျော့သွားသည်။

“လူတစ်ယောက် မပြောချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မေးသလဲ”

သူမ၏အသံက ကြောက်လန့်နေသူတစ်ဦး၏ အသံမဟုတ်သလို တည်ငြိမ်အေးစက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ကိုယ်မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ပေါ့။”

သူ့ အသံက အက်အက်ကွဲကွဲ။

“ကဲ . . . ဒီလောက်တောင် သိချင်နေရင် ပြောရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သိပြီးတဲ့အခါ အစ်ကို နောင်တရလိမ့်မယ်၊ မသိရင် ပိုကောင်းမယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိလာလိမ့်မယ်”

သူမအသံက ရှေ့ဖြစ်ဟောသူတစ်ဦး၏ အသံလို အနိမ့်အမြင့်မရှိဘဲ၊ တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ့ဇနီးကို နားမလည်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“သူ ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်”

လမ်းမဆီမှာ ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသံသည် သူ့ ရင်ထဲသို့ တုန်ခါစွာ ဝင်ရောက်သွားသည်။

“သူ . . . ဟုတ်လား၊ သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ကယောင်ကတမ်း မေးလိုက်သောအခါ သူ့ဇနီးက ပြုံးသည်။ ယခုညနေခင်းအတွက် ပထမဆုံးသော အပြုံးဖြစ်သည်။ ထိုအပြုံးသည် ဓားသွားတစ်ခုလို အေးစက်သည်။

“သူ ဆိုတာ အေးရဲ့ အရင်တုန်းက ချစ်သူဟောင်းပေါ့။”

သူ့ရင်သည် ဒေါသဖြင့် ပူလောင်စွာ နာကျင်သွားသည်။

“ မဟုတ်ဘူး”

သူ့အော်လိုက်သည်။ သူနှင့် လက်ထပ်ချိန်ထိ သူ့ဇနီးမှာ ချစ်သူရည်စား တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါ။

“ဟုတ်တယ်”

သူ့ဇနီးက ခိုင်မာစွာ အတည်ပြုလိုက်၏။
ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ သူက အရက်မသောက်ဘူး၊ ဒေါသမကြီးဘူး၊ မကြမ်းတမ်းဘူး၊ အောက်တန်းမကျဘူး”

ပြတ်သားသော သူမအသံသည် သူ့ရင်ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားသည်။

“သူက ဝက်တစ်ကောင်လိုလဲ မဝဘူး”

သူ့ခန္ဓာကိုယ်က နောက်သို့ အနည်းငယ် ယိုင်သွား၏။

“သူ့ချွေးထွက်တဲ့အခါ အရက်စော်မနံဘူး၊ ဆေးလိပ်စော် မနံဘူး၊ ချိုင်းပတ်စော် မနံဘူး၊ သူ့ပါးစပ်ကလဲ ကြက်သွန်ဖြူစော် မနံဘူး”

အေးစက်သော အသံသည် မာကျောကြမ်းရှုစွာ သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“သူက သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကို နောက်မှာထားပြီး အေး ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုပဲ အမြဲဦးစားပေးခဲ့တာ၊ သူနဲ့ စကားပြောတဲ့ အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တရားခံတစ်ယောက်လို ဘယ်တော့မှ မခံစားရဘူး၊ သူက အေးကို တရားခံစစ်သလို ဘယ်တုန်းကမှ မစစ်ဆေးခဲ့ဘူး၊ တရားခံတစ်ယောက်လိုလဲ ဘယ်တုန်းကမှ အမိန့်ချ မပေးခဲ့ဘူး”

သူမ၏အသံမှာ အိပ်မက်ကို ပြန်ပြောနေသူ တစ်ဦး၏ စဉ်းစားပုံဖော်မှုများ ပါဝင်နေသည်။ သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“သူ့မျက်လုံးတွေက နူးညံ့တယ်၊ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက် လူတွေကို ကောက်ကျစ်လိမ်ညာတဲ့ မျက်လုံးမျိုး မဟုတ်ဘူး၊

ဒါကြောင့် သူ့မှာ တိုက်မရှိဘူး၊ ကားလဲ မရှိဘူး၊ အလုပ်ရုံလဲ မရှိဘူး၊ ဂိုဒေါင်လဲ မရှိဘူး”

သူ နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် . . . သူ့မှာ အချစ်ရှိတယ်”

“တော်တော့ . . . ”

သူ၏ ထိန်းချုပ်သည့်ခံနိုင်စွမ်းကို ကျော်လွန်သွားသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ သူ့ ဇနီးက မရပ်ပါ။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်လျက် တစ်လုံးချင်း ဆက်ပြောနေပြန်၏။

“သူက အေးကို အနံ့ အအ လို့ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ သုံးမရတဲ့ မိန်းမလို့လဲ တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ အေးရဲ့နှာခေါင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလဲ တစ်ခါမှ မသရော်ခဲ့ဖူးဘူး၊ သူ့ကို အေး တစ်ခါမှတောင် မမုန်းခဲ့ဖူးဘူး၊ တစ်ခါမှလဲ စိတ်မပျက်ခဲ့ဖူးဘူး”

“မင်း လိမ်နေတာ”

သူအသံသည် အက်ကွဲပြတ်တောက်စွာ ထွက်သွား၏။ ထိုအသံကို သူ့ ဇနီးက မကြားသလိုပင် တတွတ်တွတ် ပြောနေပြန်သည်။

“အေး ဒီကနေ လှမ်းကြည့်နေတာကို သူ မြင်သွားတယ်၊ သူ အေးကို ကောင်းကောင်းမြင်ရတယ် . . . သေချာတယ်၊ နောက်နေ့တွေလဲ သူ လာဦးမှာပဲ”

သူ လက်သီးကို တင်းကျပ်နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ စိတ်ကို ထိန်းထားစမ်း။ ဒီမိန်းမ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လာပြောနေတာ။ အရူးတစ်ယောက်လို လျှောက်ပြောနေတာ။ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို အရူးတစ်ယောက်ကပဲ ယုံမှာပဲ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ ဒေါသငွေ့ဖြင့် ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေ၏။

“ဒီပြတင်းပေါက်ကလေး ရှိနေလို့သာပဲ”

“တော်တော့ ”

ပြုန်းခနဲ သူ့ဇနီး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ခါယမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒီကနေ ကြိုးကလေးနဲ့ ချည်ပြီး သူ့ဆီကို တစ်ခုခုပေးလို့ရတယ်၊ သူကလဲ တစ်ခုခု ပေးချင်ရင် အဲဒီကြိုးစမှာ

ချည်ပေးလိုက်လို့ရတယ်၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ . . . ”

သူ လုံးဝ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ဇနီး မျက်နှာကို အားကုန် လွှဲရိုက်ချလိုက်လေသည်။

တတွတ်တွတ် ပြောနေသော အသံက တိခနဲ ရပ်သွားသည်။

သူမသည် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေ၏။ ကျိတ်၍ ငိုရိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ အံ့ကြိတ်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။

နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောကြည့်စမ်း။ များများပြောစရာ မလိုဘူး၊ တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောကြည့်စမ်း။ သူသည် ဒေါသဖြင့် ဆူပွတ်နေကာ ရန်လိုစွာ စောင့်ကြည့်နေ၏။

သူ့ဇနီး အသံတစ်ချက် ထွက်လာလျှင် လက်က ရိုက်ချပစ်ဖို့ အသင့်စောင့်နေသည်။ သို့သော် သူမ လုံးဝ စကားမပြောတော့ပါ။

သူတို့ မိနစ်ပေါင်းများစွာ သည်အတိုင်း ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လမ်းမဆီမှ ကားသံများ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ လိုမ်ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ကားဟွန်းသံ . . . ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သီချင်းသံ ခပ်သဲ့သဲ့က အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းထဲထိပင် ပျံ့လွင့်လာ၏။

သူ ဖြုန်းခနဲ လှုပ်ရှားလာကာ မှန်တံခါးကို ဒေါသတကြီး ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အခန်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

၇။

(၁၉၉၃ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း)

ဖျားနေတဲ့မြို့ .

ကျွန်မကို အိပ်ပျော်နေရာက နှိုးလိုက်သည့်အရာတစ်ခုခု ရှိချင် ရှိလိမ့်မည်။ဘာလဲဟု ကျွန်မ မသိပါ။
နှိုးနေကျအချိန်မဟုတ်ဘဲ နိုးလာ ရသည်ကိုသာ ကျွန်မသိသည်။ အိပ်ရာမှ
ရုတ်တရက်နိုးလာသော်လည်း

ချက်ချင်းမျက်လုံးဖွင့်၍ မရပါ။ ကျွန်မဆက်လက်အိပ်ပျော်ချင်သေးသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်မှာ ကြားနေကျ
ကားကြီးကားငယ်တို့၏ ဆူညံသံကို မကြားရသေး။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ကားဘီးကြီးများ
ဖြတ်သွားသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် တုန်ခါမှု ကြောင့် ကျွန်မ၏ အိပ်ရာလည်း မလှုပ်ခတ်သေး။
အားလုံးငြိမ်သက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။
သို့သော် ဆက်လက်အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပင် မျက်လုံး မဖွင့်ရသေးဘဲ ဒါ
ကျွန်မအခန်းမဟုတ်ဘူးဟု ကျွန်မသိလိုက်သည်။

အမြင်အာရုံအရ ထူးခြားမှုကို ဘာမျှ မမြင်ရသေးမီပင် ကျွန်မသည်ထူးခြားမှုကို ရုတ်တရက်
သိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည့်လေ။ ကျွန်မ ရှူရှိုက်လိုက်သည့် လေအရ
ကျွန်မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါ ကျွန်မ အခန်း မဟုတ်ဘူး။ဘာဖြစ်လိုလဲဆိုတော့
ကျွန်မရှူရှိုက်လိုက် ရသည့် လေက သိပ်ကို သန်စွင်လန်းဆန်းပြီး အေးမြနေလိုပဲ။

ကျွန်မ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နေ၏ ရောင်ခြည်အသစ်အတွက် အစပျိုးသည့် အလင်းရောင်
မှိန်မှိန်ကလေး အခန်းထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက် နေပြီ။ သို့သော် အမှောင်လည်း မကုန်သေး။
မြင့်မားသော မျက်နှာကြက်တစ်ခုကို ခြင်ထောင်ဇာအမိုးအား ဖောက်ထွင်းလျက် မြင်လိုက်ရသည့်အခါ
ကျွန်မ နည်းနည်း ပြုံးမိသည်။ ကျွန်မအခန်းတွင်တော့ မျက်နှာကြက်သည် ရှစ်ပေသာ မြင့်သော
အုတ်ကြမ်းခင်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေခဲ့တာပါလိမ့် ။
အိပ်ချင်မှူးတူးရီဝေနေစဉ် ကျွန်မထံမှာ အသိဉာဏ်များ ၊ ဆင်ခြင်မှုများ အမြဲလို လို
ကင်းကွာလျက်ရှိတတ်သည်။

ကျွန်မပြန်းခနဲ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည့်အခါ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ စောင်တစ်ထည်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့
ကျသွား၏။ ကျွန်မ၏ အခန်းမှာတော့ စောင်ခြုံ ပြီး မအိပ်ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်မသည်

နွေးထွေးသော ဝှမ်းစောင်

ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။
ဟိုးအဝေးမှာ ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းကြီးများ။ ကျွန်မကို အန္တရာယ် တိုမှ တားဆီးကာကွယ်ပေးမည့်
ဟန်ဖြင့် ကုန်ကြွေးရရ ငုံ့ကြည့်နှစ်သိမ့်နေသော တောင်တန်းကြီးများကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ မျိုးရဲ့
တောင်ပြာတန်းကြီးတွေပေါ့။

မျိုးရေ ....

ကျွန်မ ခပ်တိုးတိုး လွတ်ခနဲခေါ်မိသည်။

မိသွယ် .. နိုးပြီလား

သူ့အသံက အိပ်ချင်မူးတူးအသံမဟုတ်။ သူနိုးနေတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့။

အို...မဟုတ်ဘူး၊ သူညက နိုက်ဂျူတီလေ။ ဆေးရုံမှာ ညအိပ်ရတာ မဟုတ်လား။

နိုးရင် ထွက်ခဲ့တော့ကွာ၊ ငါဒီမှာ ကော်ဖီဖျော်တော့မလို၊ လာနင်လာလုပ်တော့

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းရောက်သွားသောအခါ သူသည် စားပွဲဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် အလုပ်ရှုပ်နေရာက
လှည့်ကြည့်သည်။ အရှေ့ကောင်းကင်ဆီက အလင်းဖျော့ဖျော့နှင့် ဖယောင်းတိုင် မီးမှိန်မှိန်၏
အလင်းနှစ်ခုပေါင်းစပ်ပြီး သူမျက်နှာကို မြင်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း ခပ်ဝါးဝါးခါတ်ပုံတစ်ခုကို ကြည့်ရ
သလိုရှိသည်။ သူထံမှာ ကျွန်မ သဲသဲ ကွဲကွဲမြင်ရသည်က ဘာကိုမဆို ရောင့်ရဲလွယ်သည့် အပြုံး။
ဘဝကို အမြဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးသာဖြစ် သည်။

နှင်ပဲ ဖျော်လိုက်ပါ မျိုးရာ ၊ ငါ မျက်နှာလည်း မသစ်ရသေးဘူး၊ နောက်ပြီး နှင်ဖျော်တာက
ပိုကောင်းပါတယ်

ကျွန်မ လူလည်ကျသည်ကို ရိပ်မိသော သူက ဘာမှမပြောဘဲပြုံးနေပါသည်။

ရေနွေး ဘယ်ကရလဲ မျိုး

သူ အသံထွက်ရယ်မောလိုက်၏။

ဘယ်က ရရမလဲဟာ ၊ ငါ့ဟာငါ ရေခွေးအိုး တည်ထားတာပေါ့

မီးသွေးနဲ့ ...

အေးပေါ့ ၊ ငါပြန်ရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိပြီ

မီးသွေးမီးဖိုမှာ မီးမွှေးဖို ကျွန်မကဖြင့် အလွန်ပျင်းပါသည်။

နှင် မိန်းမ မယူသေးဘူးလားဟင် ..မျိုး

သူ ကော်ဖီမှုန့်များခပ်ထည့်ရင်း မျက်နှာတည်သွား၏။

စောစောစီးစီး ဘာမေးခွန်းတွေ လာမေးနေမှန်း မသိဘူး၊ သွားကွာ .... မျက်နှာသစ်ချည်၊ ဟောဟို အခန်းရဲနောက်မှာ အုတ်ကန်ကြီး ရှိတယ်၊ ဒီက ဖယောင်းတိုင် ယူသွား

ကျွန်မ မျက်နှာသစ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ပြန်ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် ကော်ဖီ၏ မွှေးရနံ့သည် တစ်အိမ်လုံး ပျံလွင့်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မ စောစောက စကားကို ယခုမှ ပြန်၍ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

မဟုတ်သေးဘူးလေ မျိုးရဲ့၊ နှင့်အသက်လည်း ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ အသက် ၄၀ ရောက်ဖို့ သုံးနှစ်လောက်ပဲ လိုတော့တာလေ၊ ငါတို့ နှင်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြင့် သားသမီးတွေ ၆ တန်း၊ ၇ တန်းတွေ ရောက်ကုန်တဲ့လူနဲ့ ၊ သားသမီးလေးငါးယောက်ရနေတဲ့လူနဲ့၊ ဆရာဝန်မတစ်ယောက် အပျိုကြီးဖြစ်တာ အံ့ဩ စရာ မကောင်းပေမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်နော့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အထူးအဆန်းတွေ လျှောက်တွေးကုန်လိမ့်မယ်

ချီးမှပဲ

သူဆဲရေးလျှင် ကျွန်မအမြဲတမ်း အော်ရယ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း အခုလည်း ကျွန်မ အော်ရယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဟ .. အဲလောက် အော်မရယ်နဲ့၊ ဟိုဘက်က ဆာဂျင့်အိမ်ကပ်လျက်နော်၊ သူများတကာ လန်နိုးကုန်ဦးမယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အဲလောက် အရယ်မသန်ရဘူး၊

နင် အဲဒါကြောင့် ယူမယ့်လူမရှိဘဲ အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာ

ထိုစကားမျိုးဖြင့် ကျွန်မအား မကြာခဏ ဆွပေးတတ်သော ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း များတွင် သူတစ်ယောက်သာ လူလွတ်ဖြစ်နေသည်။ ကျန်သည့် လူတွေက အိမ်ထောင်ကျပြီး မိသားစုကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ သီတင်းတစ်ခါ ကျွတ်တိုင်း ကျွန်မအား အခံရခက်အောင် စ,နောက်က နိမ်ချအပြစ်တင်လေ့ ရှိပါသည်။

ပြောကြပေါ့ဟာ ၊ ပြောကြပေါ့၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ ကောက်ယူပစ်လိုက်ပြန်ရင် လည်း ငါပဲ ဘဝဆုံးရဦးမှာ ထိုစကားဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆုံးမလျက် သူတို့၏ စ,နောက် သရော်မှုကို တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် တင်းခံခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားယူလိုက်ရင် ဘဝဆုံးမယ်လို နှင့်ဘယ်သူက ပြောလဲ၊ အဲဒါတွေပေါ့၊ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကိုငါ အမြင်ကတ်တာ သူမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အပြစ်တင်သည့်အခါ ကျွန်မ အမြဲလိုလို မချိုမချည်ပြုံးလျက် ငြိမ်နေခဲ့တတ် ပါသည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်ကျွန်မ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ပြီ။ သူ ဘာကြောင့် မိန်းမ မယူဖြစ်သေးသည်ကို ကျွန်မအသိဆုံး၊ ထိုအတူ ကျွန်မဘာကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်သည်ကိုလည်း သူအသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

ပေါင်မုန် ကြက်ဥကြော်နှင့် ကော်ဖီသောက်ပြီးသည့်အခါ နေရောင်ခြည်ကို ကျွန်မတို့ မြင်ရပြီ။ အရှေ့ဘက်တောင်တန်းတွေဆီမှ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ သော နေလုံးကို ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် စောင့်ကြည့်ဖြစ်ကြ၏။

နှင်းမြူဖုံးလွှမ်းသဖြင့် ပြာမှိုင်းနေသော တောင်တန်းကြီးများ၏ ထိပ်စွန်းပိုင်းဆီတွင် နေရောင်ဖြာကျလာသည့် မြင်ကွင်းမှာ အလွန်လှပ ခမ်းနားသည်။ ရောင်ခြည်တန်းကလေးများအောက်မှာ မှုန်တစ်ဝက် လင်းတစ်ဝက်ဖြစ်နေသော တောင်တန်းများသည် ကျွန်မတို့အား လှမ်းကြည့်ပြုံးပြနေသလို ခံစားရ၏။

ကျောက်မဲက ညတွေမှာတော့ ကြယ်တွေလည်း စုံမှာပေါ့နော်..မျိုး

ကျွန်မစကားကို သူနားမလည်ပါ။ သူ ကျွန်မအား မျက်မှောင်တွန်ငွေ့လျက်

ကြည့်ပါသည်။

ကြယ်စုံတာ မစုံတာ ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ သွယ်သွယ်ရ ၊ ဆေးခန်းက အပြန်ညတွေမှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းလာ၊ လမ်းမှာ အမှတ်တမဲ့ ဆုံနိုင် မယ့်လူတို စက်ဘီးတို ဆိုင်ကယ်တိုကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်၊ ဆောင်းရာသီတွေမှာဆို မျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်တဲ့လေကို ကော်ဆဲ၊ မျက်မှန်ကို လာကပ်တဲ့ နှင်းမှုန် တွေကို ကော်ဆဲ.... တဖြည်းဖြည်းအေးစက်ထုံကျင်လာတဲ့ လက်တွေကို ဒေါသဖြစ်၊

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကောင်းကင်က သူဟာ သူနေ ကြယ်တွေကလည်း သူဟာသူနေ၊ ငါကလည်း ငါ့အိမ်ငါ ပြန်ပေါ့.... ဒါပဲပေါ့

ထိုနောက် သူကျွန်မဘက် တည့်တည့်လှည့်ကြည့်သည်။

နေစမ်းပါဦး၊ နှင် ဒီအရွယ်ကြီးရောက်တဲ့အထိ ကြယ်တွေ လတွေအကြောင်းတွေးနေတုန်းပဲလား၊ စိတ်ကူးယဉ်တုန်းပဲလား

ကျွန်မ မပြုံးမရယ်ဘဲ သူ့ကို ခေါင်းယမ်းပြလိုက်မိသည်။

ဒါ စိတ်ကူးယဉ်တာမဟုတ်ဘူး မျိုးရ ၊ ငါ အခုဖြစ်နေတာက စိတ်ကူးယဉ်

နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ဘယ်ထွက်ပြေးရမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ငါ ခံစားနေရတာ

သူ့မျက်လုံးများတွင် အလေးအနက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားမှုကို ကျွန်မမြင်

လိုက်ရပါသည်။

ဒါဖြင့် နင် မနေ့က ရောက်ရောက်ချင်းပြောလိုက်တဲ့ ထွက်ပြေးလာတာ ဆိုတဲ့စကားက အတည်ပြောလိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လား သွယ်သွယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ဆီကနေ ထွက်ပြေးလာတာလဲ ပြောစမ်း

ငါလား

ကျွန်မ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။ သူ မရယ်ပါ။ ဝရန်တာ လက်ရန်းမှာ ထိုင်ရာမှာ ထပြီး ကျွန်မထံ လျှောက်လာပါသည်။

ငါ ဘယ်သူ့ဆီကမှာ ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့မြို့ကြီးဆီကနေ ထွက်ပြေးလာတာ

ကျွန်မထိုင်နေသော ပက်လက်ကုလားထိုင်၏ နောက်တွင် သူမတ်တတ်ရပ် လျက် ကျွန်မအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်မအား စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကျွန်မပြောမည့်စကားကိုသာ စိတ်ရှည် ရှည်နား ထောင်မည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

မျိုး .. ဒီမြို့ဒုသးသေးကလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြာကြာနေနေရတာလဲဟင်

မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မထံမှ မေးခွန်းကိုသာ ရလိုက်သောအခါ သူ အံ့ဩသွား ဟန် ရှိ၏။ငုံ့ကိုင်းနေသော သူ့ကိုယ်က အနည်းငယ် မတ်သွားပါသည်။ ဤမေးခွန်း ကို ကျွန်မ သုံးလေးခါမက မေးခဲ့ဖူး၏။သူပြန်ဖြေသမျှ အဖြေမှာ တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ထိုအဖြေကိုသာ သူပေးပါသည်။

လောဘမရှိ ဒေါသမရှိ အေးချမ်းတဲ့မြို့လေးကို သဘောကျလိုပဲ့ဟာ

ဤမြို့မှာ သူ့တွယ်ကပ်နေအောင် ဆွဲဆောင်ထားနိုင်သည့် လုပ်ငန်း လည်း မရှိ။ သူ့ဆေးခန်းဝင်ငွေသည် သာမန်မြို့လေးတစ်မြို့မှာ ဆေးရုံလက်ထောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရရှိနိုင်သည့် ဝင်ငွေအတိုင်းပဲ ဖြစ်၏။ သူ့တွယ်တာရမည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ယောက်လည်း မရှိ။ ဤမြို့မှာ သူ့အတွယ်တာဆုံး အရာမှာ ဟောဟိုက တောင်တန်းပြာများသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို ကျွန်မက ဟိုစဉ်ကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။

မျိုး .. တောင်တန်းကြီးတွေကို ငါ အနီးဆုံး မြင်နိုင်မယ့်နေရာ တစ်ခုခုဆီ ငါ့ကို ခေါ်သွားစမ်းပါ

ကျွန်မ ဟိုးအဝေးကို ငေးကြည့်လျက် တမ်းတမ်းတတ ပြောမိသည်။ သူ ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်မောပါသည်။

ငါ နင့်ကို ပတ္တမြားတောင်ပေါ်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ နင် အဲဒီတောင်တန်းတွေ ကို နီးနီးလေးမြင်ရတယ်။

နေရောင်ခြည်နုနုအောက်မှာ တောင်တန်းကြီးများသည် ဣန္ဒြေကြီးစွာ တည်ငြိမ်နေ၏။ မြို့ပုတ်လည်ကို တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပမာ ကာရံပေးထား သည့်တောင်တန်းကြီးများကြောင့် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရရှိခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ မြို့ကြီးမှာတော့ သစ်ပင်တွေလည်း မရှိ။ တောင်တန်းကြီးတွေလည်း မရှိပါ။ မိုးသိုထိလှမတတ် မြင့်မားသော အဆောက်အဦများ၊ ဟိုတယ်များသာ ရှိပါသည်။ ဆူးလေဘုရား ၏ စိန်ဖူးတော် မြင့်မားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဟိုတယ်ကြီးများ အကြောင်း မျိုးကို ပြောပြရဦးမည်။ ကျွန်မလိုချင်သည့် ဘွဲ့လွန်ပညာများကို သူ မမက်မောခဲ့ ။ ကျွန်မက ဆေးရုံကြီးတွေမှာ လှည့်ပတ်ပြီး အသေအလဲ စာကြိုးစားကျက်မှတ်ပူလောင်နေသည့်အချိန်တွင် သူက မြို့ဖူးသေးလေးမှာ လူနာတွေနှင့် အတူ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မကတော့ မြို့တော်ကြီး မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနှင့်အတူ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်၏ မနာလိုမှုများ၊ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများကို တစ်လှည့်စီခံစားနာကြည်းလျက်ရှိသည်။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မ၏ ဘဝကို ကျွန်မကျေနပ်နှစ် သိမ့်နေခဲ့ဖူးပါသည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများကို မက်မက်မောမော အဆင်ပြေပြေ သုံးစွဲရင်း မျိုးတိုမြို့၏ လျှပ်စစ်မီးအကြောင်း တွေးမိလျှင် မျိုးအပေါ်အား မလိုအားမရစိတ်ဖြင့် မကြာခဏ ပင့်သက်ရှိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့မြို့၏ လျှပ်စစ်မီးသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ့်ဟာကိုယ် တည်ဆောက် ထားသော ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကလေးမှ မျှဝေပေးသော လျှပ်စစ်မီးသာ ဖြစ်သည်။ ညနေ ၆ နာရီမှာစ၍ လျှပ်စစ်မီးပေးကာ ည ၉ နာရီမှာ လျှပ်စစ်မီး ဖြတ်သည်။ ထိုသုံးနာရီကြာသော လျှပ်စစ်မီးကလေးကိုပင် ရပ်ကွက်တိုင်းက နေ့စဉ် မရ၊ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ ခွဲတမ်းဖြင့် အလှည့်ကျယူရသည်။ အများအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မီးစက်များ၊ အောက်လင်းဓာတ်မီးများ၊ ဘက်ထရီ ဖန်ချောင်းကလေးများဖြင့်သာ ကျေနပ်ကြရသည်။ ဆေးရုံမှာတော့ညနေ ၆ နာရီမှည ၉ နာရီအထိနေ့စဉ်မီးမှန်မှန်ရပါသည်။ ဒေါက်တာမျိုးကျော်၏ အိမ်သည်ဆေးရုံဝင်းထဲက ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်ရှိဆရာဝန်အိမ်များအနက် တစ်ခုဖြစ်သည်။ တောင့်တင်းခိုင်ခံ့ပြီး ကျယ်ဝန်းသော အိမ်က လေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။ အမြင့်ပိုင်းမှာဖြစ်သဖြင့်လေသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှအိမ်ထဲသို့ဝင်တိုးတိုက်မြဲဖြစ်သည်။

လေကတော့ အမြဲလိုလတ်ဆတ်ပါရဲမျိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် လျှပ်စစ်မီး မရှိတော့ နင်အမြဲမီးသွေးမီးဖိုနဲ့ သုံးနေရတာ စိတ်မပျက်ဘူးလားဟု တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မညည်းညူရင်းမေးမိသည်။

ဒါကြောင့် ငါ အိမ်မှာချက်မစားတာပေါ့၊ ငါအပြင်မှာပဲစားတယ်လေ၊ မနက်နဲ့ည ကော်ဖီသောက်တဲ့အချိန်တွေမှာပဲမီးမွှေးရတာ

တစ်မြို့လုံးမှာ မီးသွေးဖြင့် အသုံးပြုနေရသည်ဖြစ်ရာ မီးခိုးငွေ့များဖြင့် အသက်ရှူလိုဝှေ့မယ်ထင်ဘူးဟုကျွန်မ မှတ်ချက်ချတော့ သူပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကိုကျွန်မယခုတိုင် သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူက တောင်တန်းကြီးတွေ သစ်တောကြီးတွေရှိရာသို့လက်ညှိုးညွှန်ပြလျက် ဟောဒီတောင်တန်းတွေနဲ့ သစ်တောတွေရှိနေသမျှငါတို့မြို့မှာ ကာဗွန်ကြောင့် လေထုညစ်ညမ်းမှု မရှိစေရဘူး ဟု ပြောခဲ့သည်။

မျိုး အဲဒီတောင်တန်းတွေမှာ သစ်တောတွေရှိနေသေးရဲ့လား

ရုတ်တရက် ကျွန်မလက်ညှိုးညွှန် မေးမိတော့ သူ ကျွန်မဘေးမှာ မတ်တတ်လာရပ်လျက် တောင်တန်းတွေ ရှိရာသို့ငှေးကြည့်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်ခြောက်နှစ်ခုနှစ်က ပြောခဲ့သော စကားများ၏ ဆက်စပ်မှုကိုသူသတိရနေပုံမလားဟု ကျွန်မ သံသယဖြစ်မိ၏။ ကျွန်မ ပြုံးလျက်စကားအဆက်အစပ်ဖြစ်အောင်အတိတ်ကစကားများကို ပြန်ဖော်ပေးရန် စဉ်းစားလိုက်စဉ်မှာပင် သူက ခေါင်းတချက်ညိတ်၏။

အရင်ထက်စာရင်တော့ သစ်တောတွေနည်းကုန်ပြီဟ၊ ဒါပေမဲ့ နင်စိုးရိမ်တဲ့လေထုညစ်ညမ်းမှုအဆင့်အထိ မရောက်အောင်တော့ သူတို့တာဝန်ကျေတုန်းပါပဲ

သည်လိုဆိုတော့ သူကျွန်မ၏ ဟိုတုန်းက စကားကို ယခုထိ အဆက် အစပ်မိမိ ပြန်ပြောနိုင်တုန်းပဲပေါ့။ ကျွန်မ အသံထွက်ရယ်မောမိသွားသည်။

ငါ့ကို ရန်ကုန်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး မိသွယ်ရ၊ နင် အင်မတန်မက်မောတဲ့ရန်ကုန်လူနေမှုစနစ်အကြောင်းလဲပြောစမ်းပါဦး

သူသည် ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာအခြေချနေထိုင်မည့်အဖြစ်ကို သဲသဲမဲမဲ ကန်ကွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘွဲ့လွန်ပညာကိုသူမမက်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မ မက်မောသော လေအေးစက်တပ်တိုက်ခန်း၊

လေအေးစက်ဖွင့်ထားသည့်ကိုယ်ပိုင်ကား၊ လျှပ်စစ်သုံး မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းများ၊ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်ဗွီဒီယိုပြစက်များ၊ စီဒီဓာတ်ပြားဖွင့်စက်နှင့်အင်ပလီဖိုင်ယာများ စပိကာများ စသည့် ဖိမ်ခံ ပစ္စည်းများကိုသူ့အမြဲလျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့သည်။

ပြောရရင်တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ချို့ယွင်းနေပြီမျိုးရဲ့

သူက မထူးဆန်းသလိုပင် ပခုံးတွန့်ပြ၏။

ဒါကတော့မြို့ကြီးတွေမှာ ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့သဘာဝပဲသွယ်သွယ်ရာ၊ တခြားမြို့တော်ကြီးတွေမှာလဲဒီလိုပါပဲ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ်လူဦးရေတွေ စက်ရုံတွေများလာမယ်၊ အဆောက်အဦတွေတိုးတိုးဆောက်ရမယ်၊ သစ်ပင်တွေပြုန်းတီးကုန်မယ်၊ မြို့သစ်ရပ်ကွက်တွေ ထပ်ထပ်ချဲ့ရမယ်၊ အပူချိန်တွေ တိုးတိုးလာမယ်၊ ဒါသဘာဝပဲ

သဘာဝကိုလူတိုင်းသိပါသည်။ လူတိုင်းလည်း လက်ခံရပါသည်။ သို့သော် ထိုသဘာဝထဲမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျင်လည်နေရသည့် လူတွေအတွက်တော့ အစစအရာရာသည် ခက်ခဲလွန်းဆင်းရဲလွန်းလှသည်။

အမယ်... ကိုယ်တို့မြို့တော်ကြီးက တခြားနိုင်ငံတွေရဲ့ မြို့တော်ကြီး တွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြန်တော့ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေနဲ့ စိမ်းစိုနေပြန်ရောဟ၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာသမျှ နိုင်ငံခြားသားတွေက ရန်ကုန်ရဲ့ စိမ်းစို အုပ်ဆိုင်းတဲ့ သစ်ပင်တွေကို အမြဲလိုချိုးကျူးကြတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ မြို့တော်ကြီးတွေမှာ ဒီလောက် မစိမ်းစိုတော့ဘူးလေ၊ အဆောက်အဦတွေ ပြည့်ကျပ်ပြီး သစ်ပင်တွေ ပျောက်ကုန်ပြီကိုး၊ ဒါပေမဲ့ တခြားအချက်တွေမှာတော့ ရန်ကုန်ဟာ ကြောက်စရာပဲ၊ စက်ရုံတွေဟာ မြို့နဲ့သိပ်နီးနေတာမျိုး၊ အမှိုက်နွံစွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေကလဲ ငါတို့အတွက် အန္တရာယ်ပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ တိုးတိုးလာလိုက်တဲ့ ကားတွေ ကားတွေ မနည်းလှပါဘူး၊ မနက်ရုံးတက်ချိန်နဲ့ ညနေရုံးဆင်းချိန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လမ်းတွေမှာ ကားတွေ ကျပ်ခဲပြီး တရွေ့ရွေ့ ဘီးလိုမဲ့လိုက် ရပ်လိုက်နဲ့ စိတ်တန်းရွေ့နေရတာ၊ နောက်ပြီး ရေဝေဖြန့်ဖြူးတဲ့ စနစ် ဘယ်လောက်ပဲ စနစ်ကျကျ တစ်ရိုက်ထိုးများပြားလာတဲ့ အထပ်အများကြီးနဲ့ တိုက်ခန်းအမြင့်တွေနဲ့ကျတော့ အချိုးမညီပြန်ဘူး၊ အဝီစိတွင်းတူးကြရတယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မြေကြီးရဲ့ ခိုင်ခံ့မှုကို ငါတို့ ဘယ်လောက်များ ယုံကြည်စိတ်ချရမလဲနော်၊ တော်ပါသေးရဲ့ ငလျင်ခဏခဏ မလှုပ်ပေလို့

သူ ကျွန်မကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေသည်။ နံနက်ခင်း၏ လတ်ဆတ်သော လေကို ကျွန်မ အားရပါးရ

ဂိုက်ရှုလိုက်ပြီး တစ်ချက်ပြီးမိ၏။

ကြည့်စမ်း၊ လတ်ဆတ်လိုက်တဲ့လေ၊ မျိုး နင်သိလား၊ ငါအခုလို အဆုတ်ထဲအပြည့်လေကိုရှိက်မရှုရတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာပြီထင်လဲဟင်

သူ ကျွန်မကို ငေးကြည့်ရာက မျက်နှာလွဲ၍ ပြုံးပါသည်။

ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီဟာ၊ ကားအိပ်ဇောငွေတွေ၊ စက်ရုံ မီးခိုးတွေ၊ ထမင်းဟင်းဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဆီကြော်နံ့အငွေ့တွေ မှိုင်းတွေ ၊ ချောင်းဆိုးပြီး တံတွေးတွေ သလိပ်တွေကို ဒီအတိုင်း လမ်းပေါ် ထွေးချပစ်တဲ့ လူတွေကြောင့် လေထုထဲမှာ ပျံလွင့်နေမယ့် ရောဂါပိုးအမျိုး ပေါင်းစုံတွေ ...၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက တီဘီရောဂါရှိတဲ့ သလိပ် ကို ရောဂါပိုးရှိတဲ့ သလိပ်ကို ရောဂါမပြန့်ပွားအောင် စွန့်ပစ်နည်းသင်ခဲ့ရ တာ မှတ်မိလား

သူက လက်ပိုက်၍ ဝရန်တာကို နောက်ကျောပေးရပ်ကာ ကျွန်မမျက်လုံးထဲ သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်နေပါ၏။ ကျွန်မ ရူးသွားပြီ ဟု တော့သူမထင် လောက်ပါဘူးနော်။ ရောဂါပိုးရှိသူ၏ သလိပ်ကို နိဆီခွက်ထဲထွေးထည့်၊ အဖုံးပိတ်ပြီး မြေကြီးထဲ နှစ်ပေ သုံးပေ အနက်တူး၍ မြှုပ်ပစ်သည့်နည်း။ သလိပ်ခွက်ကို ပွက်ပွက်ဆူသည့် ရေနွေးထဲ အကြာကြီးပြုတ် သိုမှ်ဟုတ် မီးရှို့မီးမြှိုက်ပစ်ပြီး စွန့်ပစ်သည့်နည်း။ ထိုနည်းများကို ကျွန်မ မှတ်မသလောက် လူနာများအား ပညာပေး အကြံပေး ဟောပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မစကားကို လိုက်နာသည့် လူနာတစ်ယောက် ကိုမှ ကျွန်မ မတွေ့ခဲ့ရပါ။ သူတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်၍ မရပါ။ စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ ရုန်းကန်ရသည့် ဘဝတွင် ကျွန်မပြောပြသည့် ပိုးသတ် နည်းများကို ဘယ်သူကများ စိတ်လိုလက်ရ လိုက်နာနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေပူလေ သလိပ်က ခြောက်သွေ့ပြီး တီဘီပိုးက ခုန်ကူး ပျံလွင့်လေ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တီဘီရောဂါပိုးသည် မြို့ကြီးများတွင် ပို၍ ပျံနှံ့နေကြောင်း ကျွန်မတို့အားလုံး မသိချင်ဟန် ဆောင်ထားရသည်။

ငါ ညက တစ်ညလုံး နှင့်အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ မိသွယ်၊ နင် ဘာဖြစ်လို ရှုတ်တရက်ကြီး ငဲ့ဆီရောက်လာရသလဲ ဆိုတာလေ၊ အခုမှပဲ ငါသိတော့တယ်၊ နင် ကြောက်နေတာပဲ

သူက ကျွန်မမျက်လုံးထဲတည့်တည့် စိုက်ကြည့်ကာ မှတ်ချက်ချ လိုက် ၏။ ကျွန်မမငြင်းပါ။ မနေ့ကလည်း ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ၏ အမှန်အတိုင်း သူ့ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငါထွက်ပြေးလာတာ ဟူသော စကားကို ယခုတော့ သူယုံပြီဟု ထင်ရပါသည်။

အေးဟာ .. ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ တခြားနိုင်ငံတွေက မြို့တော်ကြီးတွေနဲ့ .
 ယှဉ်လိုက်ရင် သန်စွင်နေသေးတယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ စိမ်းစိုတဲ့ သစ်ပင်တွေ ရှိသေးတယ်၊
 အနည်းဆုံးပေါ့ဟာ ...ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေကို မြင်ရသေးတယ်၊ ငါ သိပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့်
 မီးခိုးငွေ့တွေနဲ့ မြူတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးကိုလည်း ငါ ခဏခဏမြင်နေရတာပဲ၊ အသက်ရှူနေ
 ရတဲ့လေမှာ ဘာအဆိပ်တွေ ဘယ်လောက်ပါနေပြီလဲ ငါတိုမှသိနိုင်ဘူးလေ ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကိုပဲ
 ကြည့်မလား ၊ စနစ်တကျ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပြီး
 ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေချည်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို ငါတို့ မျှော်လင့်လိုမှရဘူးလေ၊ အနည်းဆုံး ဓါတုဗေဒ
 ဆိုးဆေးတွေလွတ်ရဲလား ၊ တွေးမယ်ဆို တွေးစရာတွေ အများကြီး၊ နောက်ပြီး စားသုံးဆီနဲ့ .
 ပတ်သက်လိုလည်း အားလုံးဟာ သံသယဖြစ်စရာတွေချည်းပဲ၊ တိုငှယ်ငယ်တုန်းကလို ပဲဆီ နှမ်းဆီ
 စစ်စစ်တွေမှ ဟုတ်ပါ့မလားလို သံသယဖြစ်စရာတွေ မဟုတ်လား၊ အချို့ မှုန်ကို မပါရင် မဖြစ်အောင်
 စွဲစွဲလမ်းလမ်းသုံးနေတဲ့လူတွေ အများကြီး၊ အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ

နှင့် .... ရူးနေပြီ

ဝေဖန်စရာရှိလျှင် မညှာမတာ ဝေဖန်လေ့ရှိသည့် မျိုးကျော်က ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း
 မှတ်ချက်ချ၏။ ကျွန်မ ပြောချင်သေးသည့် စကားများ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်မ
 သူ့ကို ဆဲရေးပစ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစား သောလည်း ကျွန်မနှုတ်ခမ်းမှာ ကြမ်းတမ်းသည့် စကားများ
 ရောက်မလာခဲ့ပါ။ အပြုံးတစ်ခုသာ ရောက်လာခဲ့သည်။အားငယ်တုန်လှုပ်သူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး
 ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။

နှင့်က ဟိုတုန်းကတည်းက အလွန်အကျွံခံစားတတ်တာကိုး၊ အခုလည်း သမားရိုးကျအဖြစ်တစ်ခုကို
 နှင် အလွန်အကျွံခံစားနေပြန်ပြီ

သူ့ဝေဖန်မှုကို ကျွန်မ ဘာမှပြန်မဖြေရှင်းမိပါ။

နှင့် အခွင့်အခါသင့်တိုင်း လူတွေကို နားလည်အောင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပေါ့၊ နှင့်ပတ်ဝန်း ကျင်မှာ
 နှင်တတ်နိုင်သမျှပြင်ပေးပေါ့ မိသွယ်ရ၊ ဒါမှ အဲဒီအန္တရာယ်ကို သူတို့ သိမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အဲဒီ
 လောက်လည်း ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူးဟာ၊ လူတွေမှာ အလိုအလျောက်ရောဂါပြီးတဲ့ စနစ်တွေ
 ရှိနေ သားပဲ၊ သဘာဝက တိုကို ပေးထားတယ်လေ

ကျွန်မ သူ့ကို မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်မိသည်။

နင့်ဟာက ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းရမယ့် အဖြစ်ကြီးပါဟာ

သူက ပခုံးတွန့်၍ ရယ်မော၏။

လောကမှာ တစ်ခါ တစ်ခါကျ ဆူးပုံကို ရှောင်လိုမှရတဲ့ ကာလတွေ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး မဟုတ်လား၊ အဲဒီအခါမျိုးကျတော့ ကံကိုယုံပြီး နင်းနေကြရတာပဲကွ

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာစကားကုန်သွားသလိုပင် တိတ်ဆိတ်သွား ကြပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့က ယူကလစ်ပင် အကိုင်းအခက်များအကြားတွင် ငှက်ကလေး များ အသံစီစီနှင့် လှုပ်ရှားပျံသန်းနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ငှက်သေးသေးကလေး တစ်ကောင်သည် သူများလို လှုပ်ရှားတက်ကြွမနေဘဲ ကိုင်းဖျားတစ်ခုတွင် အချိန် အကြာကြီး နားခို ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ့အမွေးကလေးတွေ နည်းနည်းထောင်ပြီး ပွယောင်းနေသည်။ ထိုနောက် သူနှုတ်သီးဖြင့် သူ့အတောင်ပံအရင်းနားဆီသို့ တဆတ်ဆတ်ထိုးဖွကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက် ပြန်သည်။ သူ ကြောက်ရွံ့နေတာ ဖြစ်မလားမသိ။ ဘာကို ကြောက်တာပါလိမ့်။ သူတို့ ငှက်ဘဝတွင်လည်း အသက်အန္တရာယ်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိမှာပဲ။ ရဲရင့်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေရှိသလို ကြောက်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေလည်း ရှိမှာပေါ့။ ကြောက်တတ်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေဟာ သစ်ပင်ထိပ်က အသိုက်အမြုံထဲမှာပဲ နေလိမ့်မည်။ အစားအစာရဖို့ လှပတဲ့တောင်တန်းတွေဆီ ရောက်ဖို့ နေရောင်ခြည် ဆီ ရောက်ဖို့ကတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်ပျံသန်းကြမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ အင်း ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မအဖြစ်က အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မ၏ အခြေအနေတွင်တော့ ရဲရင့်မှုဆို တာ မရှိတော့ဘူးလေ။ မိုက်မဲမှုဆိုတာသာ ရှိတော့သည်။ အဲသည် ပတ်ဝန်းကျင် မှာ နေထိုင်ခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နင် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေမလဲ မိသွယ်

တစ်သက်လုံး

သူမျက်နှာ ညိုမည်းသွားပါသည်။

ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူးကွ

ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျစွာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။ အခုလို မရယ် မောရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီလဲ။

တကယ်ပြောတာ မျိုးကျော်ရဲ့ ငါ မပြန်တော့ဘူး ၊ ဒီမြို့မှာပဲ နေတော့မှာ

သူ တိုးတိုးကလေး ဆဲရေးလိုက်တာ ကျွန်မကြားရသည်။ ကျွန်မ သူထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ စောစောက ငှက်ကလေးကို လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။ မတွေ့ရတော့ပါ။

မျက်စိတစ်မှိတ်စာ ကာလအတွင်း သူပျံသန်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေ၊ နင့်မှာ အမ်အက်စ်စီ တန်းလန်းကြီးနဲ့ အဲဒါကြီး ပြီး အောင်ဆက်သင်ရဦးမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စက ကလေးကစားသလို ခု ယူမယ်၊ ခု မယူတော့ ဘူး လုပ်လိုရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူဆိုတာ တာဝန်တွေနဲ့ချည်း ပဲ၊ ယူတုန်းက ယူထားပြီး အခုမှ ရှောင်လို တိမ်းလို ရမလားဟ ၊ နင့်ကိုအားကိုးနေရတဲ့ လူနာတွေ....

သွားစမ်းပါ

သည်မြို့ကလေးက လူနာတွေကသာ ဒေါက်တာမျိုးကျော်ကို သူတို့ အားကိုးစရာ အဖြစ် တန်ဖိုးထားချင်ထားကြမည်။ ကျွန်မတို့ ဆီမှာတော့ အမ်အက်စ်စီမရသေး သည့် ကျွန်မလို လူမျိုးကို မဆိုထားနှင့် အမ်အက်စ်စီ ဘွဲ့ရပြီးသား လူတွေပင် မရေတွက်နိုင်အောင် များလှသည်။

မျိုးကျော်၏ ပင့်သက်ရှိုက်သံကို ကြားရ၏။

အိုကေ ... နင် ဒီမှာ ပျော်သလောက်နေပါ၊ ငါက နင့်မနေစေချင်လို့ မဟုတ် ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ဒီမြို့ပတ်ဝန်းကျင်က ဘုရားတွေလိုက်ပိုမယ်၊ နောက်ပြီး အရင်တစ်ခေါက်က ဘော်ကြိုကို လိုက်မပိုခဲ့ဘူးနော်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဘော်ကြို ဘုရားကို လိုက်ပိုမယ်၊ နောက်ပြီး သီပေါကိုလည်း လိုက်ပိုမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ၊ နောက်ပြီး စောမွန်လှဘုရားဆိုတာလည်း ရှိတယ်ဟ ၊ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ကမ်းမှာ နင်သိပ်သဘောကျမှာ၊ မြစ်ရေကလည်း ကြည်လင်နေတာပဲ၊ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တောင် တန်းတွေနဲ့လှေ၊ နင့်စိတ်တွေ အေးချမ်းသွားမှာပါ၊ ငါသိတယ်

သူ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်အခါ ကျွန်မ သစ်သားလှေကားထစ်ကလေးများမှ ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ မြေပြင်သည် နှင်းဖြင့် စိုစွတ်အေးစိမ့်နေ၏။ မြက်သေးသေးကလေးများတွင် နှင်းစက်နှင်းမှုန်များဖြင့် စိုစွတ်ကာ နေရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ တောက်ပနေသည်။ ဟိုးအဝေးမှာတော့ နှင်းဖြင့် ပြာလဲ့မှုန်မှိုင်းသော တောင်တန်းများသည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက သည်နေရာမှာ ရပ်နေသော်လည်း နောက် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခု ဖြင့် ထိုတောင်တန်းများဆီသို့ ငှက်တစ်ကောင်လိုပင် ပျံသန်းသွားလျက်ရှိ သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို တိုးဝှေ့သောလေသည် အေးစိမ့်ကာ လန်းဆန်းနေ၏။ ကျွန်မ၏ ဘေးမှာ အဖြူရောင်တိမ်လိပ်များ အတူလိုက်ပါလျက်ရှိသည်။ အောက်မှာတော့ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ၊ တောင်ကုန်းမိုမိုများ၊ စမ်းချောင်းကလေးများ၊ ရေတံခွန်များ .....။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ငှက်တစ်ကောင်၏ အဖြစ်ကို ပို၍ လိုချင်လှပါသည်။

မိသွယ်

ကျွန်မ နောက်နားမှာ သူရောက်လာသည်။ သူသည် အိမ်နောက်ဘက်မှ ကွေပုတ်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းထုတ်ယူလာခဲ့သည်။

အင်...

ကျွန်မ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ကျွန်မစိတ်အာရုံက တောင်တန်းတွေဆီမှာ ကပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ညကျရင် ငါ့ဆေးခန်းအိမ်ရှင်တွေဆီမှာ သွားအိပ်နော်

ကျွန်မ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းကလည်း ကျွန်မ ကို သူ့ဆေးခန်းအိမ်ရှင်တွေဆီမှာပဲ တည်းခိုစေခဲ့သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို ညီအစ်မလိုပင် နွေးထွေးချစ်ခင်စွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ သည်မြို့မှာ တော့ လူတွေဟာ သိပ်ကို ဖြူစင်ကြတာပဲ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ လူတွေဟာ စက် ရှပ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

လာ .. မိသွယ်၊ မနက်စာ သွားစားကြမယ်၊ ငါ ကိုးနာရီကျရင် ဆေးရုံပြန်ဝင် ရမှာ

သူ့ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ကျွန်မ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆိုင်ကယ်သည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသောအခါ ကျွန်မ၏ ပါးပြင် သို့ အေးစိမ့်သည့်လေက ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခတ်လေသည်။

ငါ ဟိုတလောက ဟယ်ရစ်ဆန်ဖိုဒ် ပါတဲ့ ဇာတ်ကားတစ်ခု ကြည့်လိုက်ရ တယ် သိလား မိသွယ်၊ Mosquito Coast တဲ့ ၊ အဲဒီထဲက ဇာတ်ကောင်က နင်နဲ့ အကြောက်ချင်းတူတယ်ဟ

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မမြင်ရပါ။ သို့သော် သူ ပြုံးနေမည်ဟု ထင်သည်။

တော်တော့ မပြောနဲ့တော့ ၊ နင် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ငါက သူ့လောက် မကြောင်ဘူးဟဲ့

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကလေး ဖြည့်စွက်ဝန်ခံလိုက်သော စကားတစ် ခွန်း ရှိသေးသည်။ နောက်ပြီး ငါက သူ့လိုလည်း သတ္တိမကောင်း၊ တော်လည်း မတော်ပါဘူး။

ရုပ်ရှင်ထဲက အယ်လီဖောက်ကပ်စ်သည် ဖျားနာနေသော နယူးယော့ခံမြို့ကြီး ကို စိတ်ကုန်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို စိတ်ကုန်သည်။ သူသည် ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့အမေ သေခါနီးအချိန် အမေရှိရာ ဆေးရုံသို့ သွားဖို့ ကြောက်ရွံ့ ရှောင်ဖယ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အမေ ဝေဒနာခံစားရသည့်အဖြစ်ကို သူ မမြင်လိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူသည် သူ့မိသားစုကို ခေါ်ကာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုမှ ထွက်ခွာသွားပြီး အပူပိုင်းဒေသ ကမ်းခြေတစ်ခုသို့ သွားရောက်နေ ထိုင်သည်။ ထိုကျွန်းကလေးသည် သေးသေးကလေးဖြစ်သည်။

အရာရာကို တွေဝေတတ်သော ကျွန်မသည် အယ်လီလောက် ပြတ်သားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ နေသားကျခွဲပြီးသော ဘဝတစ်ခု ရှိနေသည်

မဟုတ်လား။ ထိုဘဝကို ကျွန်မ မက်မောစွာ ခက်ခဲစွာ ရွေးချယ်ရယူခဲ့ရတာ

မဟုတ်လား။

အရာရာအတွက် အဖြေတွေ ရှိပြီးသားပါ သွယ်သွယ်ရာ ၊ အဲဒီ အဖြေကို ငါတို့ မတွေ့နိုင်သေးတာ တစ်ခုပါပဲ။ ကြိုးစားရှာကြည့်ကြတာပေါ့နော် .. ဟုတ်လား

အင်း ...

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေရုံနဲ့ပဲ လောကကြီးဟာ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့
ထိုက်တန်နေပြန်ရောနော်။ မနက်ဖြန်အကြောင်း မစဉ်းစား လျှင် ပို၍ပင် ထိုက်တန်လိမ့်ဦးမည်။

အေးစိမ့်သောလေကို အားရပါးရ ရှိုက်ရှူကာ ကျွန်မပြုံးရယ်လိုက်မိပါသည်။

၇။

ဘဝ ဇာတ်ဆရာ

ဇာတ်ဆရာ

Truman Show ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးသည့် အခါ ကျွန်မ အာရုံထဲ ရောက်လာ သည်က 'ဘဝ ဇာတ်ဆရာ' ဟူသော မြန်မာ စကားလုံး တခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘဝ ဇာတ်ဆရာ ဟူသော အသုံး အနှုန်းကို မကြာခဏ ကြားဖူး ကြုံဖူး နေရသည်။ လူ့ဘဝတွင် မိမိ ဖြစ်ချင် သည်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အောင်မြင်သည့် အခါလည်း ရှိ၊ ကျရှုံးသည့် အခါလည်း ရှိသည်။ အောင်မြင်သည့် အခါ 'ငါကွ ..' ဟု လက်မထောင် ဂုဏ်ယူ နိုင်ကြသည်။ ကျရှုံးသည့် အခါ ဘဝ ဇာတ်ဆရာ အလိုကျ ကိုယ်ကျရှုံး ရတာ ပဲဟု ဖြေသိမ့် ကြသည်။ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ဝင်တွေ အတွက် ဘဝ ဇာတ်ဆရာ ဆိုသည်မှာ အတိတ် ကာလက မိမိ ပြုခဲ့ ဖူးသည့် အကုသိုလ် ကုသိုလ် အလုပ် တို့မှ ပြန်လည် အကျိုး ပေးသော အကုသိုလ်၊ ကုသိုလ် စသည့် ကံ တရားပင် ဖြစ်သည်။

ထာဝရ ဘုရားနှင့် ဖန်ဆင်းရှင်ကို ယုံကြည်သူ အခြား ဘာသာဝင်တွေ အတွက်တော့ ဘဝ ဇာတ်ဆရာ ဆိုသည်မှာ (Creator) ပင် ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ဒါရိုက်တာ Peter Weir သည် လူ့ဘဝ၏ ဖန်ဆင်းရှင် (Creator) ကို ယုံကြည် သက်ဝင်သူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ထိုသို့ ယုံကြည် သက်ဝင် နေဆဲ ကပင် ဖန်ဆင်းရှင်၏ ကြိုးကိုင် ထိန်းချုပ်မှုမှ လွတ်မြောက်ရာ လမ်း မိမိ ကိုယ်တိုင် ရုန်းထွက် နိုင်မည့် နည်းလမ်း မရှိ ဘူးလားဟု ပြန်လှန် မေးခွန်း ထုတ်လိုသူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ တရား၏ အနှစ် သာရတခု ဖြစ်သော သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လမ်း ဆိုသည်ကို

သူ အနည်း အကျဉ်း သိရှိ အားကျ သွားခဲ့လေ သလား ဟုပင် ကျွန်မ တွေးမိ ပါသည်။

Trumen Show ကို အင်ဒရူး နီကိုးလ်က ရေးသားပြီး ဒါရိုက်တာ PeterWeor က ရိုက်ကူးသည်။ အဓိက သရုပ်ဆောင် များမှာ Jim Carrey, Ed Hharris, Laura Linney နှင့် Noah Emmerich တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဆန်းသစ်သော အတွေးအခေါ်နှင့် တင်ပြပုံ တို့ကြောင့် သူတို့ ဆီမှာ လူကြိုက် များသော ရုပ်ရှင် တခု ဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ဒဿနိက ဗေဒကို စိတ်ဝင် စားသူများ၊ စာရေး ဆရာများ၊ တွေးခေါ် လိုသူ များနှင့် လူလတ်ပိုင်း ပရိတ်သတ် အကြားတွင်မကားညေ Show ဇာတ်ကားသည် ပြောစရာ အကြောင်းအရာ တခု ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။ ဂျင်မ်ကယ်ရီကို မကြိုက်သော ကျွန်မ အတွက်တော့ ဤ ဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖြစ်ဖို့ အားယူ ခဲ့ရသည့်အချိန် နည်းနည်း ကြာပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ကြည့်ပြီး သွားသည့် အခါ သရုပ်ဆောင် နေခဲ့သူ ဂျင်မ်ကယ်ရီကို မေ့ပြီး Truman Burbank ဟူသော ဇာတ်ကောင်သာ ရင်ထဲမှာ စွဲသွား ခဲ့သည်။ Casting Director မှာ ဇာတ်ကောင် အတွက် သရုပ်ဆောင် ရွေးတတ် ပါပေရဲ့ဟု အံ့သြမိ ချီးကျူး မိပါသည်။

အမေရိကန် နိုင်ငံရှိ ရုပ်မြင် သံကြား ဌာန အမျိုးမျိုး၏ သူ့ထက်ငါ ပရတ်သတ်ကို ဆွဲဆောင်ဖို့ နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် အခန်းဆက် ဇာတ်လမ်းတွေ၊ သတင်းစုံတွေ အသံလွှင့် နေကြသည့် အထဲတွင် Christof ဟူသော ဒါရိုက်တာသည် သမားရိုးကျ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်တွေ၊ စပယ်ရှယ် အက်ဖက် တွေကို စိတ်ကုန် နေပြီဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် မဟုတ်သည့် လူသာမန် စစ်စစ် တယောက်၏ ဘဝကို ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် မသိရ စေရဘဲ ရုပ်မြင် သံကြား Channel တခုမှ ကမ္ဘာ့သို့ Live Show ထုတ်လွှင့် ပြသဖို့ ထို လူသာမန် ဇာတ်ကောင်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် မွေးယူ ခဲ့လေသည်။ သူ ရွေးချယ်၍ မွေးယူ လိုက်သော ဇာတ်ကောင်မှာ Truman Burbank (Jim Carrey) ဖြစ်သည်။

Truman မမွေးဖွားမီ အမိ ဝမ်းတွင်းမှာ သန္ဓေသား ဘဝ ကတည်းကွမကာညေ ကို သူ့ရုပ်မြင် သံကြား Channel မှာ ဇာတ်ကောင် ဖြစ်လာမည့် သူဟု ကြေညာ ထားပြီးသား၊ မွေးဖွားသည့် မြင်ကွင်း ကိုလည်း ကမ္ဘာ့ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်ကို တိုက်ရိုက် ပြသ ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ ပတ်လုံးထူထပ်မှုအနု ဧာ လှုပ်ရှားမှု၊ ဆောင်ရွက်မှု အားလုံးကို ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်က မြင်တွေ့ခွင့် ရနေသည်။

Sea Heaven ဟူသော ကျွန်း မြို့ကလေး တခု အဖြစ် ကြီးမားသော စတူဒီယိုကြီး တခုကို Christof က တည်ဆောက် ခဲ့သည်။ ထိုမြို့ ကလေး၏ အပြင်ဘက် ကောင်းကင် အမြင့်တွင် ကြီးမားသော ဂြိုဟ်တု ထိန်းချုပ် စခန်း တခု တည်ဆောက်ပြီး ထိုစခန်းမှ နေ့၍ ခရစ္စတော့ဖ်သည် သူ၏ ကင်မရာများ၊ စက် အဖွဲ့များကို ညွှန်ကြား ကွပ်ကဲ ခဲ့သည်။ ကင်မရာ အလုံးပေါင်း (၅၀၀၀) ခန့် အသုံးပြု ခဲ့သည်။

Truman မှတပါး ကျန်သည့် မြို့သူ မြို့သား အားလုံးမှာ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် တွေချည်း ဖြစ်သည်။ Truman နှင့်အတူ တွဲဖက် သရုပ်ဆောင် နေကြ သူများ ဖြစ်သည်။ Truman ကတော့ မိမိသည် ကမ္ဘာ့ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်က စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြည့်နေသော Truman Show အခန်းဆက် ဇာတ်လမ်း တွဲကြီး၏ သရုပ်ဆောင် ကြယ်တပွင့် ဖြစ်နေ ပြီဟု မသိ ရှာပေ။

အသက်အရွယ် ကြီးရင့် လာပြီး လူလား မြောက်သည့် အခါ ဤစတူဒီယို ကျွန်းနိုင်ငံ ကြီးမှ အဝေးသို့ ခရီး ထွက်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို သိသွားမှာ စိုးရိမ်သော ဖန်ဆင်းရှင် ဒါရိုက်တာသည် Truman အား ရေကြောင်း ခရီးနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဒဏ်ရာ တခု ရစေရန် ရက်ရက် စက်စက် ဖန်တီး လုပ်ကြံခဲ့၏။ Truman ငယ်ငယ် ကလေးနှင့် သူ့ဖခင် လှေဖြင့် ခရီးထွက် ကြသည့် အခါ မုန်တိုင်း မိပြီး ပင်လယ် ထဲမှာ ဖခင် သေဆုံး သွားအောင် ဖန်တီး ခဲ့၏။ ဖခင်က ပြန်ကြဖို့ သတိပေး သည်ကို ကလေးက ရှေ့ဆက် သွားချင်ကြောင်း ပူဆာ သဖြင့် ဖခင်က အလိုလိုက် ခဲ့ရာမှ ဒါရိုက်တာက

ဤအချိန်မှာ ဖခင် သေသင့် ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖခင်ကို Truman ၏ ဘဝ ထဲမှ အပြီး ဆွဲဖယ် လိုက်သည်။ Truman သည် ထိုအချိန်မှ စ၍ ဖခင် မိမိကြောင့် သေဆုံး ရသည် ဟူသော နောင်တနှင့် ပင်လယ်ပြင်၊ ရေပြင်ကို ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ဒဏ်ရာ တို့ဖြင့် ကြီးပြင်း လာခဲ့ ရသည်။ အသက် (၂၀) ကျော် အရွယ် အထိ ဤ မြို့ကလေးမှ အပြင်သို့ ခရီးထွက်ရန် သူ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး လုံးဝ မအောင်မြင် ခဲ့ပေ။

Truman အိမ်ထောင် ဖက်ကို ဖန်ဆင်းရှင် ဒါရိုက်တာက ရွေးချယ် ပေးသည်။ Truman သည် Meryl ဟူသော ကလေးမ (ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်) နှင့် အိမ်ထောင် ကျရမည်။ Truman က အခြား မိန်းကလေး တယောက် Sylvia ကို စိတ်ဝင် စားသည်။ ထို မိန်းကလေး ကလည်း Truman ကို စိတ်ဝင် စားသည်။ အကြောင်းစုံ သိနေ သူမို့ ကရုဏာလည်း သက်မိသည်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်အား နီးစပ်ခွင့် မပေးခဲ့။ Meryl ဟူသော မိန်းကလေးက Truman အား ဇွတ်ဝင် ရောပြီး ဇာတ်လမ်း ဆင်ပစ် လိုက်ရ၏။ Truman က Meryl ကို စိတ် မဝင်စားဘဲ Sylvia ဟု မသိရ သေးသော မိန်းကလေး ကိုသာ စိတ်ဝင် စားနေသည်။ စာကြည့်တိုက်တွင် ထိုနှစ်ယောက် ဆုံမိကြရာ Sylvia အား Truman က တနေ့လောက် အပြင် ထွက်ပြီး ညစာ စားကြရင် မကောင်း ဘူးလားဟု ချည်းကပ်သည်။ စာကြည့်တိုက် ထဲမှာ ရုပ်ရှင် ကင်မရာတွေ ရှိနေ သောကြောင့် Silvia က မိမိ ဤ အခွင့်အရေး ကိုယူ ပြီးလျှင် Truman နှင့် ထပ်မံ တွေ့ရ တော့မှာ မဟုတ်မှန်း သိသည်။

သို့သော် Truman ကို တကယ် စေတနာ ထားမိ၊ ကရုဏာ သက်မိ သောကြောင့် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ မနက်ဖြန် မဟုတ်ဘူး၊ နောက် တပတ် မဟုတ်ဘူး။ အခုပဲ အပြင် ထွက်ကြမှ ဖြစ်မည် ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ မနက်ဖြန် စာမေးပွဲ ရှိသည်ဟု Truman အံ့ဩစွာ တုန့်ပြန်သော အခါ Silvia က ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ညဟာ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပဲဟုသာ ဆုံးဖြတ်လျက် Truman နှင့် အတူ ပင်လယ် ကမ်းစပ်သို့ ထွက်လေသည်။ ဒါရိုက်တာ ဖန်တီးရှင်က သူတို့ နှစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်ပြီး Silvia ကို ပြန်ခေါ်ရန် လူတယောက်အား တာဝန် ပေးသည်။ ရသမျှ အချိန် ကလေးမှာ Silvia က Truman အား အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

မင်း ဘေးနားမှာ ရှိနေတဲ့သူ အားလုံးဟာ ညာနေ ကြတာ၊ ဘယ်သူ့ ကိုမှ မယုံနဲ့၊ အားလုံးဟာ အတုတွေ ချည်းပဲ၊ ဟောဒီ မြေကြီး၊ ဟောဟို မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း၊ အားလုံးဟာ တကယ် မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကြံ ဖန်တီး မှုတွေ၊ ဒီ ထဲကနေ ရုန်းထွက်ပါ ဟု Sylvia က သတိ ပေးသည်။ Sylvia ၏ ဖခင် ဆိုသူ လိုက်လာပြီး Sykvia အား ကားထဲ ဇွတ်တွန်း သွင်းပြီး ခေါ်သွားသည်။ Truman အား ထိုလူက ဤ မိန်းကလေးမှာ စိတ်ကစဉ် ကလျား ရောဂါသည် ဖြစ်ကြောင်း ဤကဲ့သို့ မကြာခဏ လွတ်သွား တတ်ကြောင်း Truman မှာ ပထမဆုံး လူ မဟုတ်ကြောင်း၊ မကြာခဏ ဖြစ်ဖူးကြောင်း အယုံသွင်း နှစ်သိမ့် ခဲ့သည်။ Silvia က Truman အား မိမိသည် ဖီဂျီသို့ သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖီဂျီသို့ လိုက်လာ ခဲ့ပါဟု အော်ဟစ် သတိ ပေးလျက် ကားထဲမှာ ပါသွားသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ Truman သည် Sylvia ဘာကို ဆိုလိုမှန်း သဘော မပေါက် ခဲ့ပေ။ ဖီဂျီ ဟူသော နေရာသို့ သူ လိုက်သွားချင် တာတော့ သိသည်။ Sylvia ကျန်ရစ် ခဲ့သော အပေါ်ဝတ် ဆွတ်တာ အင်္ကျီ အနီရဲ့ ကလေးကို သိမ်းကာ အလွမ်းပြေ ထုပ်ကြည့်ရင်းက Meryl နှင့် လက်ထပ် ခဲ့ရသည်။

Truman ၏ ဘဝမှာ ဒါရိုက်တာ ဖန်ဆင်း ထားသည့် အတိုင်း ရိုးရိုး စင်းစင်းပင် ဖြစ်သည်။ မနက် အိပ်ရာ ထမည်။ မနက်စာ စားမည်။ ရုံးသို့ သွားရန် အိမ်ပြင် ထွက်မည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်က မိသားစုကို နှုတ်ဆက်မည်။ နံနက်ခင်းမှာ သူလမ်းမှာ တွေ့နေကျ သူတွေကို သူတွေ့ ရမည်။ ရုံးသို့ ရောက်မည်၊ ရုံးဆင်းမည်၊ အိမ်ပြန်မည်၊ ညစာ စားမည်၊ အိပ်ရာ ဝင်မည် ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ Truman ၏ အိပ်ခန်း၊ မြေအောက်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း အခန်းတိုင်း နေရာ တိုင်းမှာ ကင်မရာတွေ ရှိသည်။ အမျိုးသမီး၏ လည်ဆွဲ လော့ကတ်မှာ သေးငယ်သော ကင်မရာ တတ်ထားမည်။ Truman ရုံးစားပွဲမှ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင် စိုက်သည့် ခွက်ထဲမှာ သေးငယ်သော ကင်မရာ တတ်ထားမည်။ Truman မောင်းသော ကား ဒက်ရှ်လုတ်မှာ ကင်မရာ တတ်ထားမည်။ နောက်ခန်းမှာ ကင်မရာ တတ်ထားမည်။ ဤနည်းဖြင့် (၂၄) နာရီပတ်လုံး Truman လှုပ်ရှား သမျှ ကမ္ဘာ့ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်က ကြည့်ခွင့် ရနေ လေသည်။

အဲသည် အဖြစ်တွေ အားလုံးကို Truman မသိခဲ့၊ မရိပ်မိခဲ့။ ဖခင်နှင့် ပြန်မတွေ့မီ အထိ ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကို ရုတ်တရက် အိမ်ခြေမဲ့ လူတယောက်၏အသွင်မျိုးဖြင့် လမ်းမှာ အမှတ်မဲ့ ဆုံလိုက်သော အခါ Truman ၏ ဇာတ်လမ်းသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာ၏။ ဖခင်ကို မှတ်မိ သွားသော Truman က အနားကပ်၍ တအံ့တဩ အကဲခတ် နေခိုက် လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် ဗြုန်းကနဲ ရောက်လာကာ ဖခင်အား ဝိုင်းညှပ် ဆွဲခေါ် ထုတ်သွား၏။ ကားတစီးပေါ် ဇွတ် အဓမ္မ ဆွဲတင်ကာ Truman ၏ မျက်စိ အောက်မှ ပျောက်ကွယ် သွားအောင် လုပ်လိုက်သည်။

ထို အချိန်မှ စ၍ ဖခင် အကြောင်းနှင့် ဆက်နွှယ်ကာ Syivia ပြောခဲ့သော အားလုံးဟာ လိမ်ညာ နေကြတာ၊ အားလုံးဟာ အတုတွေ ဟူသော စကားကို ပြန်စဉ်းစား ဆင်ခြင်သည်။

ထို အချိန်မှ စ၍ Truman သည် အရာရာကို မယုံ သင်္ကာ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လာသည်။ သူ့ ၁၀မှာ သူ အယုံကြည်ဆုံး လူမှာ ခုနစ်နှစ် သားကတည်းက သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့သော Marlon ဖြစ်သည်။ မာလွန် ကိုယ်တိုင်က ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ အလိုကျ Truman နှင့် တွဲဖက် သရုပ်ဆောင် နေရသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်သည့် နားမလည် မှုကို မိခင်အား မေးသည့် အခါ မိခင်က ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ငြင်းသည်။ ဇနီး ကလည်း Truman သည် စိတ်ဖိစီးမှု ဒဏ်ကို ခံနေရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖျောင်းဖျသည်။ Truman သည် ဤကျွန်း နိုင်ငံမှ အပြင်သို့ ထွက်ရန်၊ အထူးသဖြင့် ဖီဂျီ နိုင်ငံသို့ ထွက်ရန် ကြိုးစားစ ပြုလာသည်။ သို့သော် တနည်း မဟုတ် တနည်းဖြင့် သူ အပြင် မထွက်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင် တားမြစ် ထားသည်ကို သူ သိလာသည်။

ဇနီး Meryl ကို ဤအကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး ကားဖြင့် နှစ်ယောက် အတူ ထွက်ဖို့ သူ ဇွတ် ချက်ချင်း စီစဉ်သည်။ ရေပြင်ကို ကြောက်သော Truman

သည် ရေပြင် ပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် တံတား ပေါ်သို့ ကားကို ရုတ်တရက် မမောင်းရဲပေ။ ထိုအခါ Meryl ၏ လက်ဖြင့် ကားလက်ကိုင် ဘီးကို အတူ ထိကိုင် စေပြီး မျက်စိ မှိတ်ကာ မောင်းထွက်သည်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာ၏ အမိန့်ဖြင့် လမ်းတလျှောက် အန္တရာယ် သတိပေး ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ ပြ၍ တားသည်။ Truman က ကားမရပ်၊ နောက်ပြန် မလှည့်။ လမ်းကို မီးတောက် မီးလျှံဖြင့် လောင်စေပြီး တားမြစ်သည်။ မရ။ နောက်ဆုံး ရှေ့မှာ နျူကလီးယား စွမ်းအင် ဓာတ်ပေါင်း ဖိုမှ ဓာတ်ငွေ့ ယိုစိမ့်မှု ဖြစ်နေသည်ဟု သတိပေး ဆိုင်းဘုတ် ကြီးနှင့် အတူ အကာအကွယ် ဝတ်စုံ များဖြင့် လူတစု အလုပ်ရှုပ် နေပြီး ကားကို တား၍ လှည့်ပြန်အောင် လုပ်ယူသည် ။ Truman က လှည့်ပြန် တော့မည့် အချိန်မှာ ထိုလူကို ကျေးဇူးတင် စကား ပြောတော့ ထိုလူက ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် စကားပြန် ပြောသည်။ ထိုလူက အမှတ်တမဲ့ ‘ထရူးမင်း’ ဟု နာမည် ထည့်ပြီး စကားပြော သွားသည်။ ထိုအခါ ကျမှ ထရူးမင်းသည် မိမိမှာ တကယ်ပင် လူတစု၏ ထိန်းချုပ် ကွပ်ကဲမှု အောက်မှာ ရှိနေကြောင်း သိသွားသည်။ သူ ကား တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဓာတ်ငွေ့ ယိုနေသည် ဆိုသော ပတ်ဝန်းကျင် မှာပင် ထွက်ပြေးသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်း လိုက်ရ၏။

တကယ်တော့ (၂၄) နာရီ ပတ်လုံး နေ့စဉ်၊ လစဉ်၊ နှစ်နှင့် ချီ၍ ရိုက်ကူး ထုတ်လွှင့် နေသော အဖြစ်မှန် ဘဝမှန် Truman Show တွင် (Truman မှတပါး) အားလုံးသည် ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ် ရှေ့တွင် သရုပ်ဆောင် နေကြ ရသည် ဟူသော အသိဖြင့် လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက် နေသူချည်း ဖြစ်သည်။ သူများ ရုပ်မြင် သံကြား လိုင်းတွေလို ကြော်ငြာ မဝင် မဖြတ် မတောက်ဘဲ လွှင့်နေ ရသည် ဖြစ်ရာ သရုပ်ဆောင် သူများ၏ အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်၊ အစားအသောက်၊ စကား စသည် တို့ပင် ကြော်ငြာများ ဖြစ်နေ ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး မိမိ ဘဝကို မိမိ ရုပ်မိ သွားသော Truman သည် ဤကျွန်းနိုင်ငံမှ လွတ်အောင် ပြေးဖို့ အကြံထုတ် စီစဉ် ရလေ တော့သည်။

ညအိပ် နေသည့် အချိန် မှာပင် အိပ်ပျော် နေသည့် Truman ၏ မျက်နှာပိုင်း အနီးကပ် ပုံကြီးဖြင့် ရုပ်မြင် သံကြား လေလှိုင်းမှာ လွှင့်ထုတ် ပေးထားသည့် အပြင် ကင်မရာ တွေမှ ဝေးရာ ကင်မရာ လွတ်သည့် နေရာ မရှိ သောကြောင့် Truman ဘယ်လိုများ လွတ်နိုင် ပါ့မလဲဟု ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း ထဲမှ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်လည်း စိတ်ဝင် စားကြသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိတ်သတ် ကျွန်မ တို့လည်း စိတ်ဝင်စား နေခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ Truman သည် အိပ်နေကျ နေရာမှာ မအိပ်ဘဲ မြေအောက်ခန်း ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွဲ နေအောင် စုပုံ ဖွရှုပ်ရင်း ထိုအခန်း ထဲမှာ အိပ်ပျော်ဟန် ဆောင်ခဲ့သည်။ သူ အိမ်ပြင်သို့ ဘာ ကင်မရာ ကမှ မသိလိုက်၊ မရိုက်လိုက် နိုင်မီ လွတ်သွားသည် ဆိုပါတော့။

သူ လွတ်သွား ပြီဟု သိသည့် အခါ စက် အဖွဲ့သား အားလုံး၊ ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်း ရှာဖွေ ကြရ တော့သည်။ ရုပ်မြင် သံကြား လှိုင်းကို ခဏ ဖြတ်တောက် ထားရသည်။ ည အမှောင်မှာ မီးရောင်ဖြင့် ရှိဖွေ နေရ သည်ကို အားမရသော ဖန်ဆင်းရှင် ဒါရိုက်တာသည် အချိန် မတိုင် သေးဘဲ နေထွက် ခိုင်းလိုက်၏။ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း အစပ် ဆီမှ နေရောင် အလုံးကြီး ရုတ်တရက် ထွက်လာသည့် အခါ ကျွန်းနိုင်ငံ ကလေးသည် ညမှ နေ့သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား လေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်းပေါ်မှာ ရှာရှာ မတွေ့။ နောက်ဆုံး ဒါရိုက်တာသည် ရှေ့ပြင် ပင်လယ် ကင်မရာများ ဖွင့်ပြီး ရှာခိုင်းတော့ ရွက်လှေ တစင်းဖြင့် ခရီးနှင့် နေသော Truman ကို တွေ့သွားသည်။ ထိုအခါ ရုပ်မြင် သံကြား လှိုင်းကို ပြန်ဖွင့် လိုက်လေသည်။

ကမ္ဘာ့ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်က Truman ရွက်လှေ နေသည့် အခါ ဝမ်းသာ အားရ စောင့်ကြည့် ကြသည်။ အချို့က Truman လွတ်မြောက် နိုင်မလား၊ မလွတ်မြောက် နိုင်ဘူး လားဟု အလောင်း အစားပင် လုပ်ကြ၏။ ကယ်တယ်မည့် သင်္ဘော ရှိသော်လည်း မောင်းနိုင်သည့် ကပ္ပတိန် မရှိ၊ ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာကို မောင်းစေ သော်လည်း ထိုလူက

သဘော့ မမောင်းတတ်။ ထိုအခါ ပင်လယ်ပြင်သို့ လိုက်ပြီး တားမြစ် ထိန်းချုပ် ပေးမည့် အဖွဲ့ မရှိ တော့ပေ။

ဒါရိုက်တာက Truman ဒုက္ခ တွေ့အောင် ကြောက်သွားအောင် ပင်လယ် မုန်တိုင်း၊ မိုးကြိုး၊ လေပြင်း တို့ကို ဖန်တီး ယူလျက် အမျိုးမျိုး တားမြစ်သည်။ လေပြင်း မုန်တိုင်း၏ ဒီဂရီကို အမြင့်ဆုံး ရောက်အောင် တင်ဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ စက်အဖွဲ့ အင်ဂျင်နီယာက အန္တရာယ် ကြီးမှန်း သိ၍ မလုပ် ချင်ပေ။ ဒါရိုက်တာ သည် သူကိုယ်တိုင် ခလုပ် နှိပ်ကာ မုန်တိုင်း အမြင့်ဆုံး ဖန်တီးသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဒါရိုက်တာ လက်လျှော့ သွားခဲ့ ရသည်။

Truman သည် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း ရှိရာသို့ ဦးတည်ပြီး ရွက်လွင့် နေရာမှ တချိန်တွင် အနားသတ် စည်းမျဉ်းနှင့် တွေ့သွားသည်။ သူမြင်နေ ခဲ့ရသော တိမ်မျှင် တိမ်လွှာ များနှင့် ကောင်းကင် ပြာရောင် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းသည် တကယ်တော့ ဆက်တင် နံရံကြီး တခုသာ ဖြစ်သည်။ ထိုနံရံမှာ သူ့လှေ ရပ်တန့် သွားသည်။

မမျှော်လင့်သော တားဆီး မှုကြောင့် Truman သည် နံရံကို ထုနှက် ရိုက်ပုတ်ကာ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်း သွားရ တော့သည်။ သို့သော် သူသည် ထိုနံရံ တလျှောက် ခရီး ဆက်ခွာသည်။ တချိန်မှာ လှေခါး ထစ်တွေကို တွေ့သည်။ ထိုလှေခါးမှ တက်သည့် အခါ ပိတ်ထားသော တံခါး တချပ် တွေ့သည်။ သူသည် ဤနေရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက် လေသည်။ ထိုဇာတ်သိမ်းသည် ရုပ်ရှင်၏ အမြင့်ဆုံး ဇာတ်ရှိန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဖန်ဆင်းရှင် ဒါရိုက်တာသည့်မကာညေ အား လှမ်းခေါ် စကား ပြောသည်။ ပထမတော့ မမျှော်လင့်သည့် နေရာမှာ မမြင်နိုင်သော တနေရာရာမှ အသံ တခုကြောင့် Truman လန့်သွားသည်။ နောက်တော့ ‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’ ဟု မေး၏။ ‘ငါက ရုပ်မြင် သံကြား လိုင်းရဲ့ Truman Show ဖန်တီးရှင်

ဒါရိုက်တာ' ဟု ဖြေသည်။ 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က ဘယ်သူလဲ' ဟု မေးသည်။ 'မင်းကတော့ ကြယ်တပွင့်ပေါ့' တဲ့။

ထို့တောက် ဒါရိုက်တာက Truman အား ဖျောင်းဖျ ဘေးမြစ်သည်။

'မင်းကို ဖန်တီး ပေးထားတဲ့ အခု ကမ္ဘာထက် ကောင်းတဲ့ နေရာ အပြင်မှာ မရှိ နိုင်ပါဘူး၊ ဒီမှာက မင်းအတွက် အန္တရာယ် မရှိဘူး၊ လုံခြုံတယ်၊ ထွက် မသွားနဲ့၊ ဟိုဘက်မှာ အန္တရာယ် တွေလဲ များတယ်'

'မင်း ကိုယ်မင်း သိနေ တာထက် ငါက မင်းကို ပိုသိ ပါတယ်၊ မင်း အဲဒီကို မသွားနိုင် ပါဘူး၊ ဒီမြို့ မှာပဲ ပြန်နေရ မှာပါ' ဟု ဒါရိုက်တာက ပြောတော့ Truman က လက်မခံ နိုင်တော့ပေ။

'ကျုပ် ခေါင်းထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ ကင်မရာ မရှိပါဘူး' ဟု ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ရုပ်မြင် သံကြား ပရိသတ် အားလုံးက Truman လွတ်မြောက် သွားနိုင် ပါ့မလား ဟု စိုးရိမ် တကြီး ဇာတ်ကို ကြည့်နေ ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ Truman က သူ အမြဲ သုံးနေကျ နှုတ်ဆက် စကား တခွန်းကို ဒါရိုက်တာအား ပြောလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားကို ပြန်မတွေ့ရ တော့ဘူး ဆိုခဲ့ရင် ... မင်္ဂလာ နေ့လယ်ခင်းပါ၊ မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ၊ မင်္ဂလာညပါ'

ထို့နောက် တံခါး၏ တဖက် အမှောင်ထဲသို့ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။

ကမ္ဘာ့ ရုပ်မြင် သံကြား ပရိတ်သတ်က အားပါး တရ အော်ဟစ် ဝမ်းသာ ကြသည်။ ဒါရိုက်တာ ကတော့ တခဏ အသိစိတ် ကင်းမဲ့ကာ တွေ့တွေ့ ငေးငေးကြီး ပျောက်ဆုံး သွားသည်။ သူ့လက်ထောက် စက်အဖွဲ့ အင်ဂျင်နီယာ တို့က ရုပ်မြင် သံကြား လိုင်းကို ဖြတ်တောက် ပေးလိုက် ရလေသည်။

ထို ရုပ်ရှင် ဇာတ်သိမ်းသည် ပြီးပြည့်စုံသော ဇာတ်သိမ်း ဖြစ်သည်။

နံရံ တဖက်မှာ ရုပ်ရှင် ကင်မရာ မရှိ သဖြင့် Truman ဘယ်ရောက် သွားသလဲ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေ။ Truman ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိဘယ်ကို ရောက်မည်ဟု မသိ နိုင်ပေ။

မိမိအား ကြိုးကိုင် ထိမ်းချုပ် နေသည့် အဖြစ်ကို စိတ်ကုန် စိတ်ပျက် လာပြီး ဤ နေရာမှ လွတ်မြောက်ချင် စိတ်သာ ရှိနေသည်။ ဤ နေရာထက် ဟိုနေရာက ပိုပြီး ကောင်းပါ သည်ဟု ဘယ်သူ ကမှ အာမခံ ပေးနိုင်သည် မဟုတ်။ ဟိုဘက်မှာ နက်ရှိုင်းသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီး ရှိမလား၊ မီးတောင်တွေ ရှိမလား၊ Truman မသိ။ သို့သော် ဤနေရာ၏ ဒုက္ခ ဆင်းရဲ တွေမှ လွတ်ချင်သည့် စိတ်က ပြင်းထန် လွန်းသဖြင့် သူထွက်ခွာ သွားခဲ့ လေသည်။

ဤ ကျွန်းနိုင်ငံ စတူဒီယိုကို လူ့ဘဝ အဖြစ် ယူဆလျှင် တံခါး၏ ဟိုဘက်က နေရာသည် နိဗ္ဗာန်လား၊ နောက်ထပ် သံသရာ ပဲလား၊ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းလား။

ဗုဒ္ဓ ဘာသာ မှာတော့ လူ့ဘဝ ဆင်းရဲ ဒုက္ခနှင့် သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ နည်းလမ်း ရှိနေ ပါသည်။ ထိုနည်းလမ်းဟာ ဘာလဲဟု အားလုံး အရိပ်အမြွက် သိထား ကြပါသည်။ ခက်နေ သည်မှာ မိမိ ကိုယ်တိုင်၏ ဘဝ (အကျဉ်းထောင် ပဲဟု ဆိုဆို) တည်ရှိမှု ကလေးကို ကျေနပ် နေကြသည့် အဖြစ်က များနေသည်။ ထိုအခါ ဤဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရာ နေရာ၊ အခြေအနေ တခု ဆီသို့ ရောက်ရှိဖို့ ဟူသော ဆန္ဒသည် မှေးမှိန်ကာ ကွယ်ပျောက် လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေ ကြသည်။

Thurma Show ကို ဖန်တီး ရိုက်ကူး သူများသည် ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓ ဘာသာ၏ အနှစ်သာရ တခုကို ကောက်ရိုးမျှင် တခု အဖြစ် ဆွဲယူ အားကိုး စိတ်ဖြင့် ရိုက်ကူး ခဲ့တာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ဖန်တီးရှင် (Creator) နှင့် ဘုရား သခင် အပေါ် သံသယ အမြင်ဖြင့် ရိုက်ကူး ခဲ့တာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ သို့သော် ဖန်တီး ချုပ်ကိုင်မှု အောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားခြင်း ဟူသည့် အလင်း တခု ကိုတော့ သူတို့ တန်ဖိုးထား အလေးထား ခဲ့လေသည်။ ထိုတွေးခေါ်မှု သည်ပင် ရုပ်ရှင်၏ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးကို ပေးနိုင် ခြင်းက သူတို့၏ အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်။ မိမိ ဘဝကို မိမိ မမြင် နိုင်သည့် တစုံတရာ တစုံတယောက်က ဖန်တီး ကြိုးကိုင် နေပါ လားဟု သိလာလျှင် ထိုအဖြစ်မှ ရုန်းထွက်ဖို့၊ အနည်းဆုံး သူ ဖြစ်စေ ချင်သည့် အတိုင်း မလုပ်မိဘို့၊ မကောင်းမှု ပြုချင်အောင် ဆွဲဆောင် ခံရလျှင် မပြုမိအောင် ထိန်းချုပ်ဖို့ လူ့ဘဝမှာ တကယ် လိုအပ် သည်က အသိ သတိ တရားပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါမှလည်း အကုသိုလ်ကို ရှောင်ပြီး ကုသိုလ် ပြုမိမည်။ သို့သော် သတိဖြင့် ချုပ်ထိန်းခြင်း ဆိုသည် မှာလည်း လိုက်နာဖို့ အလွန် ခက်ခဲသော တရား တခုပဲ ဖြစ်နေသည်။ ကြိုးစား အားထုတ် မိဖို့ပဲ လိုသည်။ ကျွန်မ နောက်မကျ သေးဘူးဟု မျှော်လင့် ရပါသည်။

(အမှတ် ၈၉၊ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၉ နိုဝင်ဘာ)

Credit: pretty princess [Native Myanmar]

ဂျူးရဲ့ မြစ်ပြင်ပေါ်မှာ

ဇွန်လ၏ ညနေခင်းတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ရေသည် မြင့်တတ်စပြုနေပြီ။ မိုးနည်းပါးသော ပုဂံညောင်ဦးဒေသတွင် ဇွန်လသည် ပူပြင်းခြောက်သွေ့ဆဲဖြစ်၏။ သို့သော် မိုးရေစိပ် လေရိပ်တော့ ဆင်စပြုပြီ။ တစ်ခါတစ်ခါ မိုးသက်လေပြင်းများကြောင့် လှိုင်းထန်လေထန်တတ်သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်၌ လှိုင်းကြီးခဲ့သည်။

ညောင်ဦးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ သူငယ်ချင်းများ.. မိတ်ဆွေများ.. ပုဂံသို့ ဘုရားစားဖူးလာတိုင်း ပုဂံဘုရားများသို့ လိုက်ပို့ရှင်းပြပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ .. .. ထိုရက်ကတော့ ကျွန်မ လိုက်ပို့ရှင်းပြရသည့် ဧည့်သည်မှာ ကျွန်မ၏ ချစ်သူဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသွားချင်သည့် ဘုရားစားများသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် တစ်မျိုး.. စက်ဘီးဖြင့်တစ်မျိုး ကျွန်မ လိုက်ပြခဲ့ပါသည်။ သူက ညောင်ဦးဘက်က ဘုရားစားများသို့ ရေစားဘက်ဖူးချင်သည် ဟု အဆိုပြုလာသည်။ ညောင်ဦး ဘုရားများအနက် ဘုရားဖူးများရောက်နေကျမှာ ရွှေစည်းခုံဘုရားသာဖြစ်သည်။ သူကတော့ သကျမုနိ၊ ကုန်းတော်ကြီး ဘုရား.. ကျောက်ဂူဥမင်တို့ကို ရောက်ချင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူပြောသည့် ဘုရားများသည် ညောင်ဦးကမ်းပါးနားတွင် စိတန်းလျက် တည်ရှိသဖြင့် .. ထို့ပြင် ကားလမ်းဖြင့် သွားဖို့လည်း ခက်ခဲလှသဖြင့် ကျွန်မက ရေလမ်းကို ရွေးချယ်စေပါသည်.. စက်တပ်မော်တော်လေးတစ်စင်းငှားပြီး ကျွန်မနှင့် မြို့ခံ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖော်ခေါ်ကာ သူ့ကို စိတ်ပါလက်ပါ ကျွန်မလိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

သူက သမိုင်းအဓိကဖြင့် ကျောင်းတတ်နေသည့် ဝိဇ္ဇာကျောင်းသား.. ကျွန်မက ရူပဗေဒအဓိကဖြင့် ကျောင်းတတ်နေသည့် သိပ္ပံကျောင်းသူ.. သို့သော် ရှေးဟောင်း ပုဂံဘုရားစားများ အကြောင်း ဆွေးနွေးပြောဆိုရာတွင်တော့ ကျွန်မနှင့် သူ အသိပညာနှင့် စိတ်ဝင်စားမှုချင်း တော်တော် နီးစပ်စွာ ဖလှယ်နိုင်ကြပါသည်။

မော်တော်ပေါ်တွင် ဘုရားတွေ အကြောင်း.. ဘုရင်တွေအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုရင်း သူနှင့်ကျွန်မ တလှည့်စီဓာတ်ပုံရိုက်လျက် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည်။ .. ကမ်းစပ်မှာ မော်တော်ကိုရပ်လျက် သဲချောင်းကလေး ရှိရာသို့ ကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကျွန်မတို့ ဖြတ်သွားရသည်။ ရေမရှိသော သဲချောင်းကလေးကိုရောက်တော့ ထိုသဲပြင်များအတိုင်း ချောင်းတစ်လျှောက် ခရီးဆက်ကြရသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သည် ငှက်မည်သံပင်မကြားရအောင်တိတ်ဆိတ်လျက်.. ချောင်းရိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်များထဲမှ သစ်ရွက်စိမ်းရနံ့စိုစိုကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်လျက် ကျွန်မတို့၏ ရယ်မောသံများ သည် တောင်ကမ်းပါးယံများအထိ လွင့်ပျံ့နေခဲ့ဖူးပါသည်။ ဥမင်မှ အပြန် ထွင် ကုန်းတော်ကြီးဘုရားစားအနီး မော်တော်ကိုခဏ ရပ်စေပြီး ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိရာ ကုန်းမြေဆီသို့ တတ်ကြရပြန်သည်။ နယ်မြေမကျွမ်းကျင်သောကြောင့် မကြာခဏ ဆူးစူးလျက် တအားအားအော်နေခဲ့ရသည့် သူ့ကိုကြည့်ကာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ရယ်မောနိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မက မရယ်မောနိုင်ခဲ့ပါ.. သူ့ခြေထောက်မှာ စူးနေသည့် ထနောင်းဆူးနှင့် ကန်တာရဆူးတို့ကို ကျွန်မ မကြာခဏ နှုတ်ပေးရ၏။.. “နောက်တခါကျရင် ကိုယ့်နောက်က နေ ကိုယ်ခြေလှမ်းအတိုင်း လိုက်လှမ်းကွာ.. မဟုတ်ရင် ဆူးထပ်စူးနေဦးမယ်.. ကြားလား..” သူက ကျေကေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူခဲ့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် သကျမုန့်တရားသို့ အသွား လမ်း၌ သူဆူးမစူးမီ ကျွန်မ အရင် ဆူးစူးသွား၏။ ကျွန်မကတော့ ဆူးစူးတာ ရိုးနေပြီ ဟူသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် အောင့်အည်းမျိုသိပ်ကာ နာကျင်မှုကို တင်းခံခဲ့ရစားသည်။ “အံ့ရာ.. ငါပဲ ရှေ့ကသွားမယ်.. နင် ငါ့နောက်ကပဲလိုက်..” သူကစိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ညည်းညည်းညာညာပြောတော့ ကျွန်မ ကျေနပ်စွာပြုံးနေခဲ့မိသည်။

ကျွန်မတောင်ကုန်းမှ အဆင်းတွင် ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် ခြေချော်ကျလှနီးနီး ဖြစ်နေသည်ကို ယခုထိ ကျွန်မ သတိရစားနေသေးသည်။ “ကိုမိုး.. ရှေ့ကဖယ်နော်.. ကိုယ်ချော်ကျလာရင် ယူ့ကို တိုက်မိပြီး နှစ်ယောက်လုံး လဲကျသွားလိမ့်မယ်.. ဖယ်..” “ငါရှေ့က ခံထားတော့ နင်အကျ သက်သာတာပေါ့ဟာ.. ငါတမင် နင့်ရှေ့က နေပေးတာ အံ့ရဲ့.. ရဲရဲသာဆင်းခဲ့.. ငါရှိတယ်” ထိုအခါ ကျွန်မ စိတ်ကြည်နူး ချမ်းမြေ့သွားသော်လည်း သူမသိအောင် ဟန်ဆောင်ချင်သေးသည်..

“ဟား.. ဟား.. လုံးဝ မယုံဘူးနော်.. ခြေချော်ကျသွားရစားရင် ယူက ဘေးကို ချက်ချင်းရှောင်ပစ်လိုက်မှာ မဟုတ်လား..” ကျွန်မတို့ တဟား..ဟား.. ရယ်မောခဲ့ကြသည်.. ကျွန်မ ခြေချော်မကျခဲ့ပါ.. ထို့ကြောင့် သူ ကျွန်မကို ဆီးရုံ မဖမ်းဘဲ ဘေးရှောင်တိမ်းပစ်မည်.. မပစ်မည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ခဲ့ပါ..

အပြန်ခရီးတွင် မော်တော်သည် ကျွန်မအားစိုးရိမ် သောက ရောက်အောင် ဖန်တီးပေးလိုက်ပါသည်။

ဟိုဘက် သည်ဘက်က တောင်ကမ်းပါးယံများ.. မိုးရေစား တိုက်စားသောကြောင့် ဒေါင်လိုက် ကွဲပြတ်နေသော မြေလွှာများ.. လိုဏ်ခေါင်းသဖွယ်ဖြစ်နေသော လူတစ်ကိုယ်ဝင်သာစရာ ဝူများ စသည်တို့ကို ကျွန်မတို့ ငေးမောလျက် ဖြစ်ပြင်ကိုဖြစ်တိုက်လာသော ကြမ်းတမ်းသည့်လေကို မျက်နှာမော့ ခံယူလျက်.. မော်တော်စက်သံကို နားထောင်လျက်.. ကျွန်မတို့ စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောလာကြသည်။..

ထိုအချိန်မှာပင် မော်တော် စက်သံ ရုတ်တရတ် ရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဟုလှမ်းမေးသည်။ “စက်ရပ်သွားတာ.. မကြာဘူးအစ်ကို.. ခဏလေးပါ”

မော်တော် မှ အလုပ်သမားလေးနှစ်ယောက် စက်ပြန်နိုးဖို့ ကြိုးစားစဉ်မှာ လေသည် မော်တော်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ရေလှိုင်းတို့သည် ရေလယ်တွင် ငြိမ်သက်သွားသော မော်တော်အား ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ လာရုံ တွန်းတိုက်လေသည်။ မော်တော်သည် ကမ်းနှင့် နီးနီးအနေအထားမှ တဖြည်းဖြည်း ချာလည်လည်ကာ မြစ်လယ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ ရေလှိုင်းတိုက်သည် မော်တော်အား အလျားလိုက် တွန်းလိမ့်နေသောကြောင့် မော်တော်က ဟိုဘက် သည်ဘက် ယိမ်းယိုင်ကာ လှိုင်းအတိုင်း နိမ့်ဆင်းလိုက် မြင့်တတ်လိုက်ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်မသည် မကြောက်သလို ဟန်ဆောင်ချ် ပြုံးနေရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ကာ စိုးရိမ်ပူပန်လှပြီ.. လှိုင်းတချက်ပုတ်လိုက်ရုံဖြင့် မော်တော် တိမ်းမှောက်သွားနိုင်သည်။ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းက ဇေအနည်းအပါးကူးတတ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ရေထဲရောက်သွားလျှင် ပလုံခနဲ မြုပ်သွားဖို့ သိပ်အချိန်ကြာမည် မထင်ပါ။

.. .. ဘာကြောင့်မှန်းမသိ.. ထိုသို့ သောအခြေအနေတွင် ကျွန်မသည် ယခင်က ကြုံဖူးသမျှ မြစ်၏ အန်တရယ်များနှင့် ကြားဖူးသမျှ မော်တော်သဘောတိမ်းမှောက်ခြင်း အသက်သေဆုံးခြင်း ဘေးဒုက်ခများကိုသာ မြင်ယောင် ကြားယောင်လျက် ထိတ်လန့်လာလေသည်။ ကျိထိတ်လန့် ခံစားချက်မျိုး ကျွန်မ မကြာခဏ ခံစားခဲ့ရ ဖူးသော်လည်း တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ကျွန်မအတွက် အသစ်ဖြစ်နေ၏။

သည်တစ်ခါမှာတော့ ကျမအတွက် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုအပြင် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခုပါ ပိုလာသည်။ ကျမအနားတွင် ကျမချစ်သူရှိနေသားပဲ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပင် ကျွန်မသည် ဘေးအန်တရယ်နှင့်ရင်ဆိုင်နေလျက်က စိတ်သက်သာရမှုကလေး အနည်းငယ်ကိုပါ ခံစားနေရသည်။ သူ့ကျမအနားမှာ ရှိသည်။ သူ့ရေကူးတတ်သည်။ တစ်ခုခု အန်တရယ် ကြုံလျှင် သူသည် သူ့ချစ်သူအတွက် အသက်ကို စွန့်၍ ရင်ဆိုင်လိမ့်မည်။

တစ်ချို့တွင် ကြီးမားသော လှိုင်းတစ်ခုက ကျမနောက်ကျောဆီမှ ပုန်းခနဲ ခုန်တက်လာသည်။ မော်တော်သည် ကျမနှင့်အတူ ရှေ့သို့ ငိုက်ကျလျက် တိမ်းစောင်းသွားပြီး ရေလှိုင်းများ မော်တော်ထဲ ခုန်ဝင်ကာ ကျမကိုယ်ခန့်စာမှာ ရေရွှဲစိုသွားပါသည်။ ကျမသည် အားခနဲ အော်ဟစ်လျက် မော်တော်ဝမ်းထဲသို့ ခူးထောက်လျက်ကျသွားသည်။

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားရသဖြင့် ကျမမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူသည် ကျမရှိရာသို့ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး လှမ်းလာရင်း ရယ်မောနေသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ကြည့်စမ်း... ကျမက သေမလောက်ကြောက်ရွံ့နေသည့်အချိန်တွင် သူက ရယ်မောနေနိုင်သတဲ့လား...

“စွန့်စားရတာ ကြိုက်တယ်ဆို အံ့ရဲ့.. ခုကြိုက်နိုင်သေးလား”

ဒါသူရစာစားယံမောစရာလား။ သူ ကျမအနားမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကျမကို ဆွဲထူတော့ ကျမသူ့ကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် စိုးရစားစိမ်းပူပန်သည့် အရိပ်အယောင် လုံးဝမရှိပါ။

“ကိုမိုး... ယူမကြောက်ဘူးပေါ့”

သူက ပုခုံးတွန့်၏။

“မကြောက်ပါဘူး။ မော်တော်မှောက်ရင် ကမ်းစပ်ကို ရေကူးသွားမှာပေါ့။ မော်တော်အောက်မှာ ပိမသွားဖို့ဘဲ အရေးကြီးတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရေမကူးတတ်ဘူးလေ ”

သူအံ့သြသလို မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပြုံးရယ်လိုက်သည်။

“ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ မော်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဖြစ်ရင်လည်း ပျဉ်ချပ်တို့ ဘာတို့ တစ်ခုခုသာ တွယ်ထား။ ဘယ်တော့မှ ရေမနစ်ဘူး။ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ရင်သာ ရေနစ်တာ။ သိလား အံ့။”

ထိုစဉ်ခဏ ကျမစိတ်သက်သာရာရအောင်ပင် မော်တော်စက်သံကို ပြန်ကြားလိုက်ရသည်။ မော်တော်စက်၏ ဆူညံသောအသံကို သည်တစ်ခါတော့ သာယာလှသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကဲ.. ဒီမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေနော် အံ့”

မော်တော်သည် မြစ်လယ်မှာ လှိုင်းဒဏ်ဖြင့်လူးလိမ့်နေရာမှ ပြန်လည်တည့်မတ်သွားသည်။ ထို့နောက် စက်သံ တဒီဒီဖြင့် ရေပေါ်မှာ စတင်ပြေးလွှားစပြုလေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခုန်ခုန်သွားသေးသော်လည်း မော်တော်သည် ရေပေါ်မှာ သူ့လမ်းကြောင်းနှင့်သူ ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။

သူက ကျမအနားမှ ခွာဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြန်သည်။ ကျမ သူ့လက်မောင်းကို ဖျက်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“ကိုမိုး... ဒီအနားမှာပဲနေ”

ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည်။

“မော်တော်ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူးလေ အံ့။ အခုပဲ ကမ်းကပ်တော့မှာ”

သူ့မျက်နှာမှာ စောစောကလည်း ပူပင်ရိပ်မရှိ၊ အခုလည်း သည်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုမိုး... တကယ်လို့ မော်တော်မှောက်သွားပြီ ဆိုပါတော့.. ကိုမိုး ဘာလုပ်မလဲဟင်”

ကျမခပ်တိုးတိုးမေးတော့ သူ့ကျမကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“ကမ်းစပ်ကို ကူးပြေးမှာပေါ့ အံ့ရဲ့”

ကျမရင်ထဲမှာ ကျင်ခနဲ နာသွားပါသည်။

“ကိုယ့်ကို မကယ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကူးပြေးမယ်.. ဟုတ်လား”

ထိုအခါကျမှ သူက ပြုံးရယ်၍ ကျမကို နှစ်သိမ့်သည်။

“ဟာ.. အေး.. ဆောရီး အံ့ရာ။ ငါက နင်ရေမကူးတတ်တာ မေ့သွားလို့ပါ။ တကယ် ရေနစ်ပြီ ဆိုရင် နင့်ကို ငါတွဲပြီး ကူးပြေးမှာပါ”

အခုစကားပြောနေချိန်မှာပင် ကျမ ရေမကူးတတ်ကြောင်းသူမေ့နေပါက အသက်အန်တရာယ် နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် အချိန်တွင် ကြောက်လန့်တကြား သူ့ပို၍ မေ့မှာ သေချာပါသည်။ ကျမ သူ့မျက်လုံးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်မိတော့ ကျမမြင်တွေ့ချင်သည့် လေးနက်မှု၊ ကြင်နာမှု၊ အရေးတကြီး ဂရုစိုက်မှု တို့ကို လုံးဝ မတွေ့ရဘဲ ရှိနေသည်။ ကျမတွေ့ရသည်က ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားသည့် ပေါ့တန်သော အပြုံးနှင့် ရယ်မောသည့် မျက်လုံးများသာဖြစ်သည်။ ကျမသည် ကျမချစ်သူအပေါ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သံသယဝင်မိသည်။ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ်ထုတွေထဲမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကို အသက်အန်တရာယ်ကြားမှ သွား ရောက်ရင်ဆိုင်ကာ ကယ်တင်ပေးသည့် အဖြစ်များကို ကျမ အလွန်အားကျ ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။ မြေညေ ဗီဇ ရဲ့ နှလုံးမပအုဉ်းသယံ့သ ငအံ့သမ ပသက သီချင်းကို ရင်ခုန်ကြည်နူးစွာ နားထောင်ခံစားခဲ့ဖူး သည်။ တကယ်အဖြစ်မှန်မှာတော့ ကျမ အဲသည်လို မျှော်လင့်၍ ရနိုင်ပါ့မလား။

“ရေနစ်တဲ့လူကို ဆယ်ရင်း ရေကူးရတာ လွယ်ပါ့မလား.. ကိုမိုး.. ဟင်..”

ကျွန်မအလေးအနက် မေးမိတော့ သူက ပုခုံးတွန့်၏

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး အံ့ရစာစဲ.. ငါကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်တာကို ဆယ်ဖူးတယ်.. ဟား.. အရမ်းပင်ပန်းတာပဲ.. ငါဖြင့် . ငါပါပဲ သပြီလို့အောက်မေ့တာပဲ.. လှိုင်းလုံးတွေက ကမ်းနဲ့ ဝေးအောင် တွန်းတွန်းပို့နေတာကိုး.. ဒါတောင် ကလေးက ရှစ်နှစ် .. ကိုးနှစ်အရွယ်ဗျ.. ဒါပေမယ့် ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ ငါသတိလစ်လုမတတ် မောနေပြီ.. သူများအသက်ကယ်တယ်ဆိုတာ နာမည်တော့ ကောင်းပါရဲ့ အံ့ရယ်.. လူကတော့ သေလုမျောပါးပဲ..”

ကျမသူ့ကို မယုံသင်္ကာဖြင့်ကြည့်မိသည်။

“ကိုယ်ရေနစ်ရင် ယူတကယ် ဆယ်မှာလား.. ဟင်”

“ဖြစ်ရလေ အံ့လည်းရေနစ်မှာမဟုတ်ဘူး.. မော်တော်လည်း အခု ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး.. ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ..”

“ဟင့်အင်း.. အံ့မေးတာကို ဖြေ.. ယူဆယ်မှာလား.. မဆယ်ဘူးလား..”

သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရယ်လေသည်။

“ဆယ်ဖို့ အခြေအနေပေးရင် ဆယ်မှာပေါ့ အံ့ရဲ့.. ငါနဲ့ နင်နဲ့ အဝေးကြီးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး.. မော်တော်လို့.. လှေလို ပစ်စည်းကြီးမျိုးနဲ့လည်း ခြားမနေဘူး.. နင့်ကိုလည်း မြင်နေရတယ် ဆိုရင် ငါ ဆယ်မှာပေါ့ဟာ”

“အခြေအနေပေးရင် ဒီအတိုင်း ပစ်ထားမှာပေါ့.. ဟုတ်လား”

ကျွန်မ ပြုံးဖို့ကြိုးစားလျက် မပြုံးနိုင်တော့ဘဲ အသံမတုန်အောင်သာ ကြိုးစားထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“ယူက ကိုယ့်အတွက် အသက်စွန့် နိုင်ဘူးပေါ့”

သူသည် ပထမတော့ ရယ်မောတော့မလိုဘဲ.. သို့သော် ကျွန်မအား တအံ့တဩ ကြည့်ပြီးနောက် မရယ်မောတော့ဘဲ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်နေသည်။

“အံ့.. ဒါတကယ်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး လေ အံ့.. နင်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘဲနဲ့ ..”

ကျွန်မသည် သူ့ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်ရာက ရုတ်တရတ် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် မော်တော်စက်ပျက် နေစဉ်တုန်းက သူ့မျက်လုံးတွင် ကျွန်မ မြင်လိုက်ပြီးပြီပဲ.. အဖြေကို ကျွန်မ သိပြီးပြီလေ.. သူသည် ကျွန်မအကြောင်းကို အစဉ်သဖြင့် ခေါင်းထဲတည့်ထားသူမဟုတ်.. ကျွန်မရေမကူးတတ်ပါလား ဟု သတိရမည့်သူမဟုတ်.. ကျွန်မအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဆင်းရဲဒုက္ခခံတွင်းသို့ ဆင်းသက်မည့်သူမဟုတ် .. ကျွန်မ လိုအပ်သမျှ အရာရာကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လေးနက်သူမဟုတ် .. နက်မှောင်သော သူ့မျက်ဝန်းများသည် ရယ်ရွှင်စရာကိုသာ လိုက်ရှာနေမည့် မျက်ဝန်းမျိုး.. အန်တရယ် ကြုံလျှင် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးမည့် မျက်ဝန်းမျိုးပါ.. သေချာပါသည်။ သူသည် ကျွန်မအတွက် အသက်စွန့်မည့် ဟန် တစ်စက်မျှ မရှိပါ..

“အံ့.. ရေနစ်တဲ့အကြောင်းကြီး တွေးနေတုန်းလား..”

သူက ကျွန်မ၏ လက်ဖျားများကို လူအလစ်တွင် ဖျက်ခနဲ ထွေးဆုပ်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး မေးသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းကာ တစ်ချက် ရယ်မောမိသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ ကျွန်မလက်ကို မသိမသာ ဖြည့်ယူလိုက်ရသည်။ သူ့လက်အထိတွင်ကျွန်မ ဟိုယခင်ကလို ရင်ခုန်စွာ မကြည်နူးမိသည်မှာ ဘာကြောင့်လဲ.. အန်တရယ်ကြုံတွေ့လိုက်ရလို့.. ကျွန်မ၏ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားမှုကြောင့်ပဲလား.. ဒါဖြစ်ရော ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား.. မော်တော်စက်ရုပ်သွားရခြင်း.. လှိုင်းလေထန်ကာ မော်တော် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါခြင်း.. ၎င်းတို့သည် ကျွန်မခဏချိန်နှင့် ကျွန်မအကြားရှိ နွေးထွေးချစ်ခင်မှုကို အေးစက်စိမ်းကားအောင် ဘယ်လောက်အထိ အကျိုးသက်ရောက်စေနိုင်မှာပါလိမ့်..

“ဟား.. နောက်ဆုံးတော့ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်ပြီပေါ့.. နင်တော့မသိဘူး.. ငါဖြင့် ဆာလိုက်တာ အံ့ရာ”

ကမ်းပါးမှာ ကပ်မိသောအခါ သူသည် ပေါ့ပါးရွှင်ပျသွား၏။ ကျွန်မသည် ထုံပေပေခြေလှမ်းများဖြင့် မော်တော်မှ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်မိသည်။ ကျွန်မသည် ဘာကိုမှ မခံစားနိုင်သလို အူကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့၏.. သူကမ်းစပ်ကို ခုန်ဆင်းပြီးနောက် ကျွန်မခုန်ဆင်းရန် သူ့လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ စောစောတုန်းဆီက သူ့လက်များကို ကျွန်မ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ့ခွန်အားအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ခဏခဏ ဆင်းခဲ့ဖူးသည်။ ကြည်နူးပျော် ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ သူ့လက်သည် ကျွန်မအား မည်သည့်ခွန်အားကိုမျှ မပေးတော့ချေ။ သို့သော် ထိုလက်ကိုပင် ဟန်မပျက် ဆုပ်ကိုင်၍ ကျွန်မ သဲပြင်ကမ်းစပ်သို့ ခုန်ဆင်းချလိုက်သည်။

ကျွန်မရင်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုတည်း ရှိ၏။ ကျွန်မ ရေကူးသင်မှ ဖြစ်မည်။

တောင်းပန်ချက်

“ အပြင်မှာ စာအုပ်ကို ကော်ပီဆွဲပြီး ရောင်းစားတာမျိုးမဟုတ်ပဲ တကယ်ဖတ်ချင်တဲ့သူတွေအတွက် လက်အညောင်းခံ အချိန်ကုန်ခံရိုက်ပေး ခြင်း ။ ဖြန့်ဝေခြင်းကို စာရေး ဆရာ ကြီး/ ဆရာမကြီး များ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးမယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ရိုက် တင် ပေး ကြ သော မြန်မာ ကျူးပစ် နှင်. နေးတစ်မြန်မာ မှ ညီအကို မောင်နှမ များ ဝေမျှ သော စာ ချစ် သူ များ အား လုံး ကို ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား ”

လင်းထက်မြန်မာ
<http://www.linhtet.com/forum>

refrEpa, muf

(*!)

(cpjci\ tElynme\$DwKvltmr)

- (၁) -

အလုပ်သင်ဆရာဝန် အမျိုးသမီးဆောင်၏ ခုတင်ကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်သော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝမ်းလျားမှောက်အိပ်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ကြည့် စကားပြောနိုင်ရုံတော့ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ် လက်ထောက်လျက် လက်ဖဝါးပေါ် မေးတင်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတဆင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီးနေသော ထိုမျက်ဝန်းများသည် ကျောင်းမှာတုန်းကလိုပင် နူးညံ့နေ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်အကြောင်း ပြောရမည့်အရွယ်များ မဟုတ်တော့သော်လည်း တိတ်ဆိတ်လှပသော ညက ကျွန်မတို့ကို သိမ်မွေ့စွာ ပြုစား လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ မေ့လျော့ထားသော နာမည်တစ်ခုကို ရေရွတ်မိကြတော့သည်။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ယခုလိုညမျိုးမှာ လဝန်းကို မြင်ရချင်သည်။ လရိပ်ရွန်းမြဲသော တိမ်မျှင်များကို တရွေ့ရွေ့ သယ်ဆောင်သွားသည့် လေအလျဉ် နောက်သို့ စိတ်သာမကဘဲ လူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါ လွင့်မြောလိုသည်။ ညမွှေးပန်းရနံ့များ သင်းထုံနေမည်ဆိုလျှင် ညသည် ပြီးပြည့်စုံသော ဂီတသံစဉ်တစ်ခုမဟာ သာယာနေတော့သည်။ ထိုညမျိုးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ချိုပြုံး၏ “ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလမင်း ” သီချင်းကို တိုးတိုးဖွဖွ ညည်းခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ယခုတော့ ကျွန်မတို့သည် ဂီတနှင့် တော်တော်ဝေးကွာခဲ့ပြီ။ သီချင်းညည်းနိုင်ဖို့ သံစဉ်ကိုလည်း မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော

ဝေဒနာသည်များ၊ ရောဂါများ၊ အနိဋ္ဌာရုံ အဖြစ်များအကြား ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်းတို့ကို စက်ရုပ်ပမာ ကူးပြောင်းလှုပ်ရှားနေခဲ့ရသော ကျွန်မသည် အလုပ်မှတစ်ပါး အခြားအရာများကို မေ့လျော့လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော် ယခုလို အမှတ်မထင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီဆိုတော့ မနက်က ကြုံခဲ့ရသော စိတ်ကျဉ်းကျပ်ဖွယ်ရာ စာမေးပွဲ အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်ရယ်မောရင်းကပင် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ဆက်စပ်မိဖို့ မေးမြန်း၍ အားမရနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

“ သမီးက အခု ခြောက်နှစ်လေး၊ မအေမိတ်ကပ်ဘူးတွေ မွေနှောက်ပြီး ကောင်းကောင်း အပျိုလုပ် အလှပြင်တတ်နေပြီ အိရဲ့၊ သမီး ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ မေးတိုင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို့ ဖြေဖြေနေလို့ မနည်း ငေါက်ထားရတယ် ”

ရယ်မောလိုက်သော သူငယ်ချင်း၏ အသံတွင် သမီးအပေါ် အပြစ်တင်လိုသည့် အရိပ်အငွေ့ လုံးဝ မပါဝင်ဘဲ ဂုဏ်ယူသော ဟန်ပန်ကိုပင် ကျွန်မ ခံစားမိသည်။ သူမ၏ သမီးသည် သူမလိုပင် သွယ်လျှော့ လှပနူးညံ့ပေလိမ့်မည်။

“ ချောမှာပေါ့နော် မိအောင် ”

“ အိုး ... ချောမှ ချော၊ မျက်လုံးကလေးတွေက ကြည့်စင်နေတာပဲ အိရယ် ”

ကျွန်မသည် အောင် ငယ်စဉ်က နူးညံ့ကြည်လင်သော မျက်ဝန်းလှလှ ကလေးများကို သတိရသွားသည်။ ဟိုတုန်းက နဖူးပြောင်ပြီး ဆံပင်အလယ်ခွဲ ဖားလျားချထားသည့် ပုံစံမျိုး ခေတ်စား၏။ ခါးအထိရှည်သော ဖြောင့်စင်းပါးလျားသည့်

ဆံပင် အိအိကလေးများသည် အောင့်မျက်နှာ သွယ်သွယ်ကလေးနှင့် အလွန် လိုက်ဖက်ခဲ့ပါသည်။

“ နင်ကလဲ ... ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်လေး ဘာလေးတောင် ယူမလာဘူး ဟယ် ”

အောင့်သမီးကို မြင်ချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ အပြစ်တင်တော့ အောင်က ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်မော၏။

“ ဟဲ့ ... နင်လာဖြေမယ်မှန်းမှ မသိတာ အိရဲ့၊ ငါကဖြင့် နင် အမ်အက်စ်စီ အောင်ပြီးပြီတောင် ထင်နေတာ ”

“ အမယ်လေး ... အဲဒီ ပါးစပ်ကလေး ရွှေချထားဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်။ ”

ကျွန်မ ကတော့ သွားလေရာရာမှာ သားဓာတ်ပုံကို ယူလာဖို့ မမေ့သူ ဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ထောင်ထားသော သား၏ ဓာတ်ပုံကို အောင်က လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ နင့်သားက နင်နဲ့ မတူသလိုပဲနော် အိ ”

ကျွန်မ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

တစ်နှစ်သားအရွယ် သားကလေးသည် သူ့ဖအေ ကိုယ်ပွားကလေးဟု လူတိုင်းက မှတ်ချက်ချကြ၏။

“ သူ့အဖေနဲ့တူတာ အောင် ရဲ့ ”

အောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သားဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့ကြည့် ပြုံး၏။ သားအဖေ၏ ကျောင်းသားဘဝ ရုပ်ရည်ကို အောင်က ပြန်လည်မှန်းဆနေပုံ ရပါသည်။ ကျောင်းပြီးမှ ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံလက်ထပ်ကြခြင်းဖြစ်၍ သားအဖေကို အောင် မျက်မှန်းတမ်းမိမှာ မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ထက် တစ်တန်းကြီးပြီး တစ်နှစ်စော၍ ဘွဲ့ရခဲ့သော သားအဖေကလည်း အောင်ကို မသိသလို ဇေယျာ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ အိ ... နင့်သား မျက်လုံးတွေက ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေလိုပဲနော်၊ အရမ်း တောက်ပတာပဲ ”

ဟိုတစ်ယောက် ... ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် ဟိုတစ်ယောက်ဟူသော စကားလုံးသည် အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော ချစ်စဖွယ် နာမ်စားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ၁၀ နှစ်လောက် ကြာပြီးနောက်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်မ အနည်းငယ် တွေ့ဝေသွား၏။ အောင်က ကျွန်မ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ ရိုက်ကာ ရယ်မောသည်။

“ ကြည့်စမ်း မိန်းမ၊ အခုတော့ နင် မေ့ပြီပေါ့လေ ”

ကျွန်မ အောင့်စကားကို ငြင်းပယ်ချင်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းမိသော်လည်း မကြာခဏ သတိရမိကြောင်းတော့ ဝန်မခံလိုပါ။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။ အောင့် မျက်လုံးများကို ကျွန်မ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ပြုံးနေသော အောင့်မျက်လုံးများ အနည်းငယ် စိုက်ငေးသွားသည်ကို ကျွန်မ ရိပ်မိသည်။

“ သူ အမ်အက်စ်စီ မဖြေတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်နော် အိ ”

အောင့်အသံက လှုပ်ခါမှု ပါသည် ဆိုရုံကလေး။

“ သူ ပို့စတင်တောင် မဝင်ဖြစ်သေးဘူးလို့ သတင်းကြားတာ အောင်ရဲ့ ”

အောင်က ကျွန်မကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။ သူမ မသိလိုက်သော ဟိုတစ်ယောက် အကြောင်းကို ကျွန်မသိနေတာ အံ့ဩဟန် ရှိပါသည်။

“ နင် နဲ့ တွေ့သေးလားဟင် ”

အောင့်အမေးကို ကျွန်မ ခေါင်းခါယမ်း ပြရင်း ပြီးမိသည်။

“ ဟင့်အင်း ... နင်ရော ”

“ မတွေ့ပါဘူးဟယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ် တွေ့ပါ့မလဲ၊ တစ်မြို့စီ တစ်ဘဝစီ ”

ကျွန်မ အောင့်လက်ကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စေ့စေ့ကြည့်မိကြလေသည်။

- (၂) -

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်နှစ်တုန်းက အိအိကို နှင့် ချိုနှင်းအောင်သည် နှစ်စဉ် ခုံနံပါတ်ချင်း ကပ်လျက်ကျပြီး အဆောင်တွင် နှစ်စဉ် တစ်ခန်းတည်း တွဲနေခဲ့ကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်တွယ်တာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မက အသားဖြူကာ အရပ်ပူပြီး အောင်က အသားညိုကာ ရှည်သွယ်၏။

ကျွန်မက ဆံပင်တိုတို ယောကျ်ားလေးဆံပင်ပုံစံ ဖြစ်ပြီး အောင်က ခါးအောက်ရောက်သော ဖြောင့်စင်းနက်မှောင်သည့် ဆံပင်များကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများက မည်းနက်ဝိုင်းစက်ပြီး အောင့်မျက်လုံးများက ညိုလဲ့နူးညံ့သည်။ ကျွန်မက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဆန်ပြားကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး အောင်က မန္တလေးမုန့်တီကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ထိုစဉ်က ရုပ်ရှင်မင်းသား ရိုင်ယန်အိုနီးလ်ကို သဘောကျပြီး အောင်က ရောဘတ်ရက်ဖို့ဒ်ကို သဘောကျသည်။ ကျွန်မက ညအိပ်လျှင် ဖန်ချောင်းဖွင့်လျက် စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်သည့် အကျင့်ရှိပြီး အောင်က မီးလင်းလျှင် လုံးဝ မအိပ်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ ကျွန်မက စိတ်လိုလက်ရရှိလွန်းမှ မျက်နှာကို သနပ်ခါးပါးပါး လူးတတ်ပြီး အမြဲလိုလို မျက်နှာပြောင်နှင့် အလှပြင်ဖို့ ပျင်းရိတတ်သော်လည်း အောင်က နေ့စဉ် နာရီဝက်နီးပါး ကြာအောင် ဆံပင်နှင့် မျက်နှာ အလှပြုပြင်ချိန် ယူလေ့ရှိသည်။

အစစအရာရာ အသွင်မတူ ကွဲပြားသော ကျွန်မနှင့် အောင်သည် အံ့ဩဖို့ကောင်းစွာပင် အချက်နှစ်ချက်တွင်တော့ လာ၍ တူနေ၏။ ပထမ တူညီမှုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ပတ်နာရီ ပတ်သည့်အကျင့် မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမတူညီမှုက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထူးခြားသည့် ပြဿနာ မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒုတိယ တူညီမှုကတော့ ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ အတန်းမှ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူ ကြိုက်နှစ်သက်မိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမနှစ် အမ်ဘီတွင် အတန်းထဲ၌ ကင်းနှင့်ကွင်း ရွေးသောအချိန်မှ စတင်ခဲ့သည်။ တစ်တန်းလုံးက မဲအများဆုံး ပေးထားသော ဖတ်စ်အမ်ဘီကင်းကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောမတူခဲ့ပါ။ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်မ တိတ်တိတ်ရွေး ထားသော ကင်း ရှိသည်ဟု အောင့်ကို ပြောမိသည်။ အောင်ကလည်း သူမ တိတ်တိတ်ရွေးထားသူ ရှိသည်တဲ့။ ရယ်စရာကောင်းနေသည်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်ရွေးမိသည့် လူ၏နာမည်ကို ကိုယ်မသိကြပေ။ နောက်တစ်နေ့ အတန်းတက်တော့မှ မိမိရွေးချယ်သူကို တိတ်တခိုး ညွှန်ပြတော့ နှစ်ယောက်လုံးက တစ်ယောက်တည်းကို ရွေးခဲ့မိကြောင်း တအံ့တဩ သိရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး၏ ရင်ထဲသို့ သူက စတင် ဝင်ရောက် လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် စာတော်သည့် ကျောင်းသားစာရင်းတွင်လည်း မပါ။ စာညှိသည့် ကျောင်းသားစာရင်းတွင်လည်းမပါ။ သာမန် အလယ်အလတ်တန်းစား ဖြစ်၏။ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ကျစ်လစ်သည်။

သွယ်လျသော်လည်း အသားပြည့်ပြည့် မျက်နှာပြင်သည် ချောမွေ့နေ၏။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အင်အားအကောင်းဆုံးမှာ မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးများသည် ကျွန်မအား နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ့ကို သတိရအောင် ညှို့ယူထားခဲ့လေသည်။

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့ကြုံဖူးသော ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်တွေမို့ ကျွန်မနှင့် အောင်သည် ချစ်စရာကောင်းသော ထိုကောင်ကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိအောင် ဘယ်လို လုပ်ကြရရင် ကောင်းမလဲဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ကျိတ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြ၏။ သတ္တိမကောင်းလှသေးသော ပထမနှစ် အမ်ဘီမှာတော့ ကျွန်မတို့သည် သူ့လက်တွေ့ခန်း ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ရုံလောက်သာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယနှစ်အမ်ဘီ ရောက်တော့ ကျွန်မတို့ အနည်းငယ် ရဲဝံ့ပြီ။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ ကော်ရစ်ဒါမှာ လမ်းလျှောက်သွားခိုက် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သူ့နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားကြ၏။ သူ့ ရှေ့အထိ ကျော်သွားပြီးမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားသည့် အတိုင်း သူ့ကို လှည့်ကြည့်ကာ “ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ ” ဟု ပြိုင်တူမေးလိုက်ကြသည်။ သူ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ခပ်ရှုန်းရှုန်းကြည့်ပြီးပြီးမှ သူ့လက်ကို မြှောက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်ရယ်ကာ “ ကျွန်တော့်လဲ နာရီ မပါဘူး ခင်ဗျ ” ဟု သိမ်မွေ့စွာ အဖြေပေးလေသည်။ တစ်တန်းတည်းသားတွေမှန်း မျက်မှန်းတန်းမိပါလျက် ကျွန်မတို့နှင့် သူ ချက်ချင်း ခင်မင်မသွားခဲ့ပေ။

သူသည် သူငယ်ချင်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထား၍ ပေါင်းသင်းသူမဟုတ်။ သူ့ဘေးတွင် အတန်းသား တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲပြောင်းပါလာလေ့ ရှိသည်။ သူ့ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာလျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ

တစ်ယောက်တည်းလာမှ သူ သတိထားမိလောက်အောင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က မျက်လုံးချင်း ဆုံပစ်လိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ သူက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြတော့မလိုလို၊ စကားပြောတော့မလိုလို ဇေဇေဝါ မျက်လုံးများ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးသွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွ် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့ မျက်လုံးများ၏ ဆွဲငင်မှုကို ပြန်လည်တွေးတော ခံစားရင်း အဆောင်သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ပြန်ရလေ့ ရှိပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ယောက်ျားတို့၏ ကိုယ်နဲ့အကြောင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရင်း သူ့ကိုယ်နဲ့ကို စပ်စုလိုစိတ် ပေါက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မတို့နှင့် သူက အမြဲတမ်း အဖွဲ့ခွဲ မတူသောကြောင့် လက်ချာချိန်မှ တစ်ပါး အခြား လက်တွေ့အချိန်များတွင် ဘယ်တော့မျှ တစ်ခန်းတည်း မရှိကြပေ။ နီးနီးကပ်ကပ်လည်း မရပ်ခဲ့ကြဖူးပေ။ သည်တော့ သူ့ကိုယ်နဲ့ စူးရှသလား၊ ဖျော့မှိန်သလား၊ ရနံ့သင်းသလား ကျွန်မတို့ မသိနိုင်ပေ။ သူနှင့် နီးကပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမှာ လက်ချာချိန်သာ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ ထိုင်နေကျ ရှေ့ဆုံးအောက်ဘက်ခုံများတွင် မထိုင်တော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခန်းမထဲသို့ ရှေ့ပေါက်မှ မဝင်ဘဲ နောက်ပေါက်မှ တက်ခဲ့ကြသည်။ အောင်နှင့် ကျွန်မသည် သူထိုင်နေကျ ဘေးအတန်းက ခုံများရှိရာ မျက်စိဝေ့ကြည့်လျက် အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော နောက်ကျောများ၊ နောက်စေ့များကို ခွဲခြမ်းရှာဖွေရင်း တစ်ထစ်ချင်း ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ မျက်စိလျင်သော အောင်က အလျင်မြင်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် သူထိုင်နေသော ခုံ၏ နောက်ဘက်ခုံတန်းမှာ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်မျှ ဝင်ထိုင်မနေခဲ့ပေ။ ကျွန်မတို့သည် မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဖြင့်ပင် သူနှင့် ကပ်လျက်ခုံမှာ သူ့နောက်တည့်တည့်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပထမတော့

စာသင်သည်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်တတ်သော သူက မရိပ်မိပေ။ နောက်တော့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသော မိန်းကလေးသံများ ကြားရလို့လား မသိ။ သူ့ဗြဲနံ့ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်ပြီး သူ့ကော်လာ လည်ကုပ်နားတွင် နှာခေါင်းပွစိပွစိဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို သူ မြင်သွား၏။ အောင့် မျက်လုံးများနှင့် အလျင်ရင်ဆိုင်မိပြီးနောက် သူ့မျက်လုံးများ ကျွန်မထံ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ အောင့်လို ဝေးကြောင်မသွားဘဲ သူ့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ သူ့မျက်လုံးများ လက်ခနဲ တောက်ပါသွားအောင် ပြုံးပြပြီး နောက်ပြန်လှည့်သွား လေသည်။

“ မွေးတယ်နော် အောင် ... မနဲဘူး ” ဟု ကျွန်မ အောင့်ကို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောတော့ အောင်က ကျွန်မကို ဝမ်းပန်းတနည်း ကြည့်သည်။ သူမ၏ လက်ချာစာအုပ် ဖွင့်လက်စ စာမျက်နှာ အပေါ်ပိုင်း၌ စာတစ်ကြောင်း ခပ်သွက်သွက်ရေးပြီး ကျွန်မကို ပြ၏။

“ နင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သွားပြုံးပြရတာလဲ၊ နင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ် ” တဲ့။

ကျွန်မ နောင်တရသွားပါသည်။

“ ငါ မသိဘူး အောင်ရယ်၊ သူ့ကို သိပ်ပြုံးပြချင်တာပဲ၊ စိတ်ဆိုးလား ” ဟု အောင့်စာကြောင်းအောက်မှာပင် စာပြန်ရေးပြီး တောင်းပန်တော့ သူမက ပြန်ရေး၏။

“ နောက်ကို နင် တစ်ယောက်တည်း ကွက်ပြီး မပြုံးနဲ့နော်၊ ပြုံးပြဖို့ အစီအစဉ် ရှိရင် ငါ့ကို ကြိုပြောထားပါ။ ငါလဲ ပြုံးမယ် ” တဲ့။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မတို့နှင့်ဆုံလျှင် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သော အလေ့တစ်ခု သူ ရရှိ လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရှိရာ လက်တွေ့ခန်း သို့မဟုတ် လူနာဆောင် သို့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ လာတတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ပြုံးပြလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်ဝန်းများတွင် အဓိပ္ပာယ် ဖော်ရခက်သော ငြိတွယ်မှုတစ်ခုကို ပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်မတို့ တွေ့ရတော့သည်။ ထိုအရိပ်ကလေးမှ နောက်တစ်ဆင်း တက်လာဖို့ ရင်ခုန်မောပန်းစွာ ကျွန်မတို့ စောင့်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြ လေသည်။

သူ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် မဆုံဆုံအောင် အကြောင်းရှာ၍ ညှိယူပြီးပြတာ ကတော့ မှန်ပါရဲ့၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှတစ်ပါး အခြား ဘယ်မိန်းမကိုမျှ မျက်လုံးချင်း ဆုံ၍ပင် မကြည့်တာလည်း မှန်ပါရဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို လိုက်နေတာဟူသော သတင်း သိုးသိုးသန်သန် ကလေးမျှ သူနှင့် ပတ်သက်၍ မကြားရသည်မှာလည်း မှန်ပါရဲ့။ သို့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အနက် မည်သူ့ကို သူ စိတ်ဝင်စားတာလဲ။ မည်သူ့ကို သူ မြတ်နိုးတွယ်တာပါသလဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အဖြေထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။

သူသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွဲလာလျှင် ပြုံးပြရင်း အောင့်ကို ပထမဆုံး ကြည့်၏။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မကတော့ အောင့်အရပ်ရှည်လို့ အောင့်ကို သူ အလျင် မြင်မိတာပေါ့ဟု ဟာသစွက်ကာ စိတ်လှည့်စား ကျေနပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ထိုမျက်ဝန်းတွင် ငြိတွယ်မှု များစွာ ပါဝင်ကြောင်းတော့ ကျွန်မ ထိတ်လန့်စွာ ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော်

ချက်ချင်းပင် အောင့်ထံမှ မျက်ဝန်းက ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး ကျွန်မကို စူးရှစွာ ညှို့ယူသော မျက်ဝန်းများ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အောင့်ကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းထဲမှာ မြတ်နိုးမှု ပါဝင်လျှင် ကျွန်မကိုကြည့်သော မျက်ဝန်းထဲမှာ မက်မောတမ်းတမှု ပါဝင်သည်ဟု ကျွန်မ ပြောရပါလိမ့်မည်။

“ အိရာ ... လုပ်မနေပါနဲ့၊ သူ ငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဟ၊ သေချာတယ် ” အောင်က ကျွန်မ မခံချင်အောင် ပြောလေ့ရှိပြီး ကျွန်မကလည်း အားကျမခံ “ ကြည့်နေ မိအောင်၊ သူ ငါ့ကို ဟောဒီ တစ်နှစ်အတွင်း ရည်းစားစကား ပြောလာစေရမယ် သိလား ” ဟု သူမကို မကြာခဏ အတည်ပေါက် ဆွပေးလေ့ရှိပါသည်။

သူ့ငြိတွယ်မှုသည် ကျွန်မ ထံမှာလား၊ အောင့်ထံမှာလား အတိအကျ သိလိုစိတ် များလာသောအခါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အမြွှာညီအစ်မလို အမြဲတွဲနေ၍ မဖြစ်တော့ဘူးဟု နှစ်ယောက်လုံး နားလည်လာခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မ ရှေ့တွင် အောင့်ကို တမ်းတပြဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မည် ဖြစ်သလို အောင်ရှေ့တွင် ကျွန်မကို ငေးမောတွယ်တာဖို့လည်း ခဲယဉ်းပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်မနှင့် အောင်သည် မကြာခဏ သိသိသာသာ (နှစ်ဦးသဘောတူ) ခွဲထွက်ကာ လက်တွေ့စမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့ကြုံတွေ့သမျှကို အရင်းအတိုင်း ပြန်လည်ပြောပြခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲထွက်ရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း သူ မမြင်ကွယ်ရာလောက်ဆီမှ အကဲခတ်ကြည့်ဖူးသေး၏။ သူသည် ကျွန်မ မပါဘဲ အောင့်ကိုမြင်ရလျှင် တစ်ချက်သာ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်စိက ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်အကဲခတ်လေ့ရှိ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်မချောင်ကပ်၍ ရှိနေသေးကြောင်း မြင်သွားလျှင်တော့ လှစ်ခနဲ

ပြုံးပြလိုက်သော သူ့မျက်ဝန်းများ အောက်မှာ ကျွန်မ ညွတ်ခွေသွားတော့မတတ်
 ကြည်နူးပျော်ရွှင် ရလေသည်။ သို့သော် ကျွန်မကို အလျင်မြင်တွေ့ပြီး အောင့်ကို
 မတွေ့ရသည့် အခါမျိုးတွင်လည်း သူ အောင့်ကို ပျာပျာသလဲ ဝေဝေရှာကြည့်မြဲ ဖြစ်၏။
 အောင့်ကိုမြင်သွားလျှင် သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်မ နီးကပ်စွာ ရှိနေပါလျက် အောင်တစ်ယောက်သာ
 လောကတွင်ရှိနေသလို သူ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက် သွားပြန်လေသည်။ ကျွန်မတို့၏
 နည်းပရိယာယ်သည် သူ့စိတ်ကို ခွဲခြားသိဖို့ မစွမ်းသာခဲ့ပေ။

သည်လိုနှင့်ပင် သူသည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဆေးတက္ကသိုလ်
 သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်ယောက်ျားထံမှ စိတ်မကစားဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်
 ညှိယူစွမ်းရှိသော ကောင်ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

- (၃) -

ကျွန်မတို့ချစ်ရသော ထိုကောင်ကလေး၏ ချောမွတ်လင်းလက်သော မျက်နှာနှင့် တောက်ပသောအပြုံးကို ပြန်လည်ရင်ခုန်ရင်း အချို့ညများတွင် ကျွန်မတို့သည် တစ်ခုတင်တည်း ဘေးချင်းယှဉ်အိပ်လျက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ မျှဝေခံစားခဲ့ဖူးသည်။

“ အိရယ် ... ငါ နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်မဟုတ်လား ” ဟု အောင်က ဝမ်းနည်းစွာ မေးဖူးသည်။ ကျွန်မ ရုတ်တရက် မျက်ရည်ငှေကာ ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညှိတ်ပြမိ၏။

“ တကယ်လို့များ သူက ငါ့ကို ဖွင့်ပြောလာခဲ့ရင် ငါ့သူ့ကို လက်ခံမယ်လို့များ နင်ထင်သလားဟင် ... အိ ”

ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေပဲ ခပ်ရိပ်ရိပ် ပြုံးနေသောအခါ အောင်က မျက်ရည်ဝဲလျက်က ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လေသည်။

“ ငါ ... သူ့ကို ငြင်းပစ်မှာပါ အိရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ နင်ယုံစမ်းပါဟာ။ မိအောင်ဟာ သူငယ်ချင်းကို ချစ်သူထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတာ နင် တွေ့လာပါလိမ့်မယ် ”

အောင့်အသံ တိုးတိုးလေးက ခိုင်မာပြတ်သားနေသည်။

“ ငါယုံပါတယ် အောင်ရာ ....။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမဆိုငံဘူး အောင်ရဲ့။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားလို့မှ မရဘဲ။ ချစ်သူဆိုတာက ခင်ပွန်းအဖြစ် ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်သူဆိုရင် တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ဘေးမှာ ကောင်းတူဆိုးဖက်ကြင်နာမယ့်သူ အောင်ရဲ့၊ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်နဲ့ အောင်၊ မတူတာ နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်ပြီး အသားလွတ် အနစ်နာခံတဲ့ သူရဲကောင်းစိတ်မျိုး မမွေးစမ်းနဲ့၊ သူ နင့်ကိုမှ ချစ်လာပြီဆိုရင် နင် ဒီလောက်ချစ်ရတဲ့လူကို ဘယ်သူ့အတွက်ကြောင့်မှ ဆုံးရှုံးမခံနဲ့ သိလား။ ”

ကျွန်မ တိုးတိတ်စွာ နှစ်သိမ့်မိသောအခါ အောင်က အိပ်ရာမှ ထထိုင်ကာ ကျွန်မကို ငုံ့စိုက်ကြည့်ပြီး တွေဝေနေ၏။ ထို့နောက် မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်ဆနေပုံ မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်မကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးပါသည်။

“ နင်ဆိုလိုတာက တကယ်လို့ သူက နင့်ကို ချစ်လာခဲ့ရင် ငါ့ကို မငဲ့ဘဲ နင်သူ့ကို လက်ခံမယ်ပေါ့ ... ဟင်။ ”

အလွန် ဖြေရခက်သော မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက အောင့်လို စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ တကယ်တမ်းတော့ သူ့ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့မျက်ရည်နှင့် လဲရလဲရ၊ ကျွန်မ လဲရက်ပါသည်။ သို့သော် အဖြစ်မှန်ကို အောင့်ကို ဖွင့်မပြောရန် ကျွန်မ ထိန်းချုပ်ခဲ့ရ၏။ အောင့်ကို ပြုံးကြည့်ကာ ပိပိရီရီ လိမ်ရသည်။

“ဘယ်လက်ခံမလဲ အောင်ရာ။ စောစောကပြောတဲ့ စကားက ငါ့ကို နင် ညာစရာမလိုဘူးလို့ နင်သိစေချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း၊ သူ့ကိုငါ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ဘယ်တော့မှ မယူဘူးသိလား အောင်”

ကျွန်မ၏ လိမ်လည်မှု ဘယ်လောက် ပီပြင်သလဲဆိုလျှင် အောင့်မျက်ဝန်းများ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ ကျွန်မကို အားရပါးရ ဖက်ပွေ့ရယ်မောရင်း အောင် မျက်ရည်ကျခဲ့ပါသည်။ အောင့်မျက်ရည်ကို မြင်မှ ကျွန်မ အောင့်ကို ပိုချစ်သွားကာ မျက်ရည်ကျ ရယ်မောမိတော့သည်။

သို့သော် အောင်သည် ကျွန်မအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ်ဖြင့် သူ့ကို တကယ်စွန့်လွှတ်မှာလားဆိုတာ ကျွန်မ သံသယဝင်တာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်ပါ၏။ ခေါင်းစဉ်တွေ ခွဲဝေယူ၍ စာကျက်ပြီး ပြန်ရှင်းပြသည့်အခါမျိုးကအစ လူနာစမ်းသပ် လေ့လာသည်အထိ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငဲ့ညှာကာ အေးအတူပူအမျှ ခံစား ခွဲဝေ ခဲ့ကြသော ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အား ယောက်ျားတစ်ယောက်က အလွယ်တကူ စိမ်းကားကွဲကွာ စေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်မ သူ့ကို လက်ခံလိုက်လျှင် အောင့်အမုန်းကို ကျွန်မ ရရှိလာမည်လား။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ ထိုသံသယသည် ကျွန်မအပေါ် ကာလများစွာ လွှမ်းမိုးထားခဲ့သည်။ အောင် သူ့ကို လက်ခံလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်မ နာကျင်စွာ ဝမ်းနည်း မိမည်။ နောက်ပြီး ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်မိမည်။ သို့သော် အောင့်ကို ဘယ်တော့မှ မုန်းတီးမိမှာ မဟုတ်။ ဒါကတော့ သေချာသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ တိတ်တခိုး ပြဿနာသည် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း ခ စာမေးပွဲပြီးဆုံး၍ သူ ပြင်ဦးလွင်တွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ်

တာဝန်ကျပြီး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က မန္တလေးဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျချိန်တွင် လွမ်းဆွတ်တသဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားခဲ့သေး၏။ နောက် သိပ်မကြာမီမှာပင် ဆုံးခန်းတိုင် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဘယ်လိုမျှ မျှော်လင့်မထားသော ဇာတ်သိမ်းလေးဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် တွေ့ရသော ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ လက်ထပ်သွားခြင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ဖိတ်စာကို အခြားသူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ကျွန်မတို့ လက်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။

အဆောင်နေ ကျောင်းသူဘဝလို ကျွန်မတို့နှစ်ဦး အခန်းသပ်သပ်သာ နေခွင့်ရလျှင် အခန်းတံခါးကို စောစောပိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် မျက်ရည်ကျချင် ကျမိနိုင်သည်။ ကံဆိုးဝါးစွာပင် အလုပ်သင်ဆရာဝန် အမျိုးသမီးဆောင် မှာ အခန်းသီးသန့် မရှိသော ခန်းမကျယ်ကြီးထဲတွင် ခုတင်များ စီတန်းထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မတို့ အခန်းတံခါး မပိတ်နိုင်ပေ။ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူ စောစောအိပ်ရာဝင် ကြဖို့လည်း ရှက်ရွံ့နေကြသောကြောင့် ကျွန်မနှင့် အောင်သည် ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်တွဲကာ ဖြည်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက် နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး တမ်းတသော ငွေလမင်းအကြောင်း မပြောမိအောင် ဟန်ဆောင်မျိုသိပ်ရင်း လူနာနှင့် ရောဂါများအကြောင်း ဟန်လုပ်ဆွေးနွေး နေခဲ့ကြသေး၏။ လမ်းလျှောက်ရင်း ခူးများ ညွတ်ခွေချကာ ငိုချင်စိတ် ပေါ်လာလျှင်တော့ နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်မှ လဝန်းကို လိုက်ရှာမော့ကြည့်ရင်း ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မော ခဲ့ကြလေသည်။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်စွာ နက်ရှိုင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထိန်းချုပ်ထားမှုက ပြိုကွဲသွားလေသည်။

“သူ တို့ကို မချစ်ဘူးလားဟင် ... အိ”

အက်ကွဲသော အောင့်စကားသံကလေး၌ ရှက်ရွံ့မှုများစွာ ပါဝင်နေသောကြောင့် ကျွန်မ သနားသွားပါသည်။ အောင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို အုပ်မိုးနေသော ဆံပင်ပျော့ကလေးများကို ကျွန်မ လက်နှင့် သပ်ဖယ်ပေးရင်း ပြုံးပြမိသည်။

“အချစ်ဆိုတာ တို့ထင်တာထက် ပိုပြီး နားလည်ရခက်တယ်နဲ့ တူတယ် အောင်ရယ်။ နောက်ပြီး ယောက်ျားတွေရဲ့အချစ်ဟာ မိန်းမတွေရဲ့ အချစ်နဲ့မတူဘူးတဲ့”

ကျွန်မစကားက စမ်းတဝါးဝါးနိုင်လွန်းသဖြင့် ကျွန်မဘာကို ဆိုလိုမှန်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

“သူ တို့ကို သတိရနေမယ်လို့ ထင်လားဟင်”

“သူ တို့ကို သတိရနေမှာ သေချာတာပေါ့ အောင်ရဲ့။ ခုနှစ်နှစ်တိတိ တွယ်တာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးကို အခုမှတွေ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူ ...တို့ကို မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

အောင့်ကို လိမ်ရသမျှ စကားထဲတွင် ဤစကားသည် ယုတ္တိမတန်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် လက်ဖွဲ့ကိုအတန်းသားများထဲမှ မည်သည့်အုပ်စုနှင့်မျှ မရောဘဲ သီးသန့်ပြုလုပ်ခဲ့၏။ နှစ်ယောက်လုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ထိုလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းသည် သူ့ဇနီးနှင့် မသက်ဆိုင်သော သူ့အတွက်သာ အသုံးဝင်သော သီးသန့်ပစ္စည်း ဖြစ်ရမည်။ အောင်က ဂျာကင် အင်္ကျီလက်ဖွဲ့မည်ဟု ပြောတော့ ကျွန်မ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိ၏။

“မဖြစ်ဘူးအောင်၊ ယောက်ျား အင်္ကျီဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့မတွက်နဲ့၊ သူ့မိန်းမကို ပေးဝတ်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းခရီး သွားရင်းလာရင်း သူ့မိန်းမ ချမ်းလို့ ခြံပေးရင်ကော”

အောင့်မျက်နှာ ဖျတ်ကနဲ ညှိုးသွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဖိနပ်ကွာ”

ကျွန်မပြုံး၍ ခေါင်းခါရပြန်၏။

“သူ့ခြေထောက် အတိုင်းအတာကို တို့မှ မသိတာ အောင်ရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ နားကြပ်အနီရောင်ကလေးကို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သဘောတူ ရွေးချယ်လိုက်လေသည်။

သူသည် နားကြပ်ကို သူ့မိန်းမအား ပေးကိုင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။
 နားကြပ်ကလေးသည် သူ့ပုခုံးထက်တွင် တစ်သက်လုံး ရှိနေလိမ့်မည်။ နားကြပ်ကို
 အသုံးပြုတိုင်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို သူ သတိရပေလိမ့်မည်။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း လူကြိုနှင့် ပေးရန် လှလှပပ ထုပ်ပိုးပြီးနောက် သူ့နာမည်၏
 နောက်တွင် သူ့ဇနီး၏ နာမည်ကို နာကျင်စွာရေးခဲ့ရပါသည်။

- (၄) -

တကယ်တော့ ဤဇာတ်သိမ်းပိုင်းကလေးသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အလွန်လှပကြောင်း ကာလကြာရှည်တော့မှ ကျွန်မ အခိုင်အမာ လက်ခံခဲ့တော့သည်။

အောင်နှင့် ကျွန်မ မုန်းတီးနာကျည်းမှု မရှိ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် တိတ်တခိုး မနာလိုမှု၊ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှု၊ မခံချင်ဖြစ်မှုလည်း မရှိ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သူ့ကိုရယူဖို့ ကျိတ်၍ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်ဆိုလျှင် ယခုပွဲတွင် ဘယ်သူမျှ မနိုင်၊ ဘယ်သူမျှ မရှုံးပါ။

ပြိုင်ပွဲတွင် နှစ်သိမ့်ဆုကို ကြေညာခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ ထိုဆုကို ရသူသည် ကျွန်မသာ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သတင်းစာတွင် ကျွန်မ လက်ထပ်သတင်း ဖော်ပြပြီး နှစ်ပတ်အကြာတွင် အခြားလက်ဖွဲ့များထက် နောက်ကျပြီး ရောက်လာသော သူ့လက်ဖွဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို ကျွန်မ လက်ခံရရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လက်ရေးများသည် ကျွန်မ မျက်ရည်ဖြင့် ဝါးသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားတလျက် မယုံကြည်နိုင်စွာ ရင်ခုန် တုန်လှုပ်ရင်း ပြုံးရယ်မိသည်။

သူသည် ကျွန်မကို သတိရနေခဲ့သည်ပါလား။ သူသည် ကျွန်မကို မမေ့ခဲ့သူ ပါကလား။ ကျွန်မတို့ သူ့ကို စတင်စကားပြောသည့်နေ့ကို သူ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါလား။

သူလက်ထပ်သွား၍ နာကျင်ကြေကွဲရသော ကျွန်မ၏ ဝမ်းနည်းစိတ်သည် သူ့ အမှတ်တရ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကလေးကြောင့် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်ခဲ့တော့သည်။ သူ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းမှာလည်း ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းအတွက်သာ အသုံးဝင်သော ပစ္စည်း ဖြစ်ပါသည်။

အောင့်ကို ညာတာစိတ်ဖြင့် ဤအကြောင်းကို ဘယ်တော့မျှ ပြန်မပြောတော့ ပါဘူးဟု ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

“အိ ... ”

“ငါ နင့်ကို ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်”

ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသော အောင့်ဆံပင်များ တိုသွားပြီး တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ကလေးဖြင့် ဆရာဝန်ပီသစွာ ဣန္ဒြေရနေသော်လည်း အောင့်မျက်ဝန်း ညိုလဲ့တောက်ပ နေပုံမှာ ကျောင်းသူဘဝတုန်းကလိုပင် ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ အောင်”

“ငါ ... နင့်ကိုပြောမယ် ... ပြောမယ်နဲ့ မပြောဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ပြောချင်လာပြီ၊ ပြောလို့လဲ ဘာမှ ထူးခြားစရာ မရှိတော့ဘူးလေ”

ဆန်းကြယ်သော အောင့်စကားကြောင့် မီးရောင်အောက်မှ အောင့်မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်မိသည်။

အောင့်အပြုံးသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက အပြုံးလိုပင် လန်းဆန်းတောက်ပနေ၏။

“ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာပဲ အိရယ်။ ငါ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလေ ဟိုတစ်ယောက်ဆီက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လေး ရတယ် သိလား”

ကျွန်မသည် ကြားရသောစကားကို မယုံနိုင်စွာ အောင့်ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ဆီက ... ။ သူသည် အောင့်ကိုလည်း မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပို့ပေးခဲ့သည်တဲ့။ ကျွန်မ၏လက်ကို အောင် က ဖျပ်ခနဲ ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်သည်။

“သူ လက်ထပ်တုန်းကတောင် မျက်ရည်မကျမိတဲ့ ငါကလေ ... သူ့ဆီက လက်ဖွဲ့ကို ရတော့မှ မျက်ရည်ကျမိသတဲ့ အိရယ်။ နင် မအံ့ဩဘူးလားဟင်”

ကျွန်မသည် တုန်ခိုက်သည့် အောင့်ရယ်သံ တိုးတိုးကလေးကြောင့် ကြက်သီးထသွား၏။

“သူ ငါ့ကို သတိရနေခဲ့တယ် အိရဲ့။ သူ ငါ့ကို မမေ့ခဲ့ဘူးပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို စနောက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို သူ မမေ့ဘူး အိရဲ့ သိလား၊ သူ ဘာလက်ဖွဲ့မယ်ဆိုတာ နင်ခန့်မှန်းကြည့်ပါ အိရယ်”

ကျွန်မသည် တစ်ခဏအတွင်း အောင့်ကို ခါးသီးမုန်းတီးသွားသောကြောင့် ဗြဲနန်းကနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

“ငါသိပါတယ် အောင်ရယ်၊ လက်ပတ်နာရီလေး မဟုတ်လား”

“ဟယ် ... နင်သိတယ်။ နင်ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဟင် ... အိ”

ကျွန်မ၏ပုခုံးကို စိတ်အားထက်သန်စွာ အောင် ဆုပ်ညှစ်လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ ကျွန်မ အောင့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် အထက်စီးအပြုံးဖြင့် ပြုံးပြလိုက် မိသည်။

“ ဘယ်လိုလုပ် သိလဲဆိုတော့ ငါ့ကိုလဲ သူက ဆီကိုနာရီကလေး လက်ဖွဲ့ခဲ့လို့ပေါ့ အောင်ရဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်း သုံးလို့ရတဲ့ မိန်းမပတ်နာရီ ကလေးလေ ”

ထိုစကားကို ပြောရသောအချိန်၌ ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းများ ချိုမြနေသလို ခံစားရသည်။

မလှုပ်မယှက် ငေးမောသွားသော အောင့်မျက်ဝန်းများ မှုန်ဝေ ကျဉ်းမြောင်း သွား၏။ ကျွန်မသည် ငြိမ်သက်နေသော အောင့်ကို စကားတစ်ခုခုတော့ပြောမှဖြစ်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် တွန်းအားပေးနေမိသည်။ သို့သော် ကျွန်မ အောင့်ကို စကားမပြောချင်ပါ။

ညသည် နက်ရှိုင်းစွာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်လောက်က ညတစ်ညတုန်းက ဤအလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆောင်ထဲမှာပင် ကျွန်မနှင့် အောင် ခုတင်ချင်းကပ်လျက် ပင့်သက်များစွာ ရှိုက်ကာ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရဖူးသည်။ ဟိုတုန်းက တစ်ခုတင်စီဖြစ်၍ နှစ်ယောက်သားကြားမှာ နေရာခြားနေသော်လည်း

သောကနှင့် ရှက်ရွံ့မှုကို မျှဝေခံစားစိတ် အပြည့်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား နွေးထွေးစွာ နီးကပ်နေသလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ယခုတော့ တစ်ခုတင်တည်း အတူအိပ်လျက် အသားချင်းထိမတတ် နီးကပ်နေသော်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အဝေးကြီးဝေးနေသလို ခံစားနေရသည်။

“အိ ...”

ကျွန်မ အောင့်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“အိရယ် ... သူ တို့ကို ချစ်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်”

ကျွန်မ မြင်နေရသော အောင့်နှုတ်ခမ်းများ တဖြည်းဖြည်းချင်း တောက်ပစွာ ပြုံးလိုက်သောအခါ ကျွန်မ မြင်ဖူးသမျှ အောင့်အပြုံးများတွင် အလှဆုံး ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်မသည် စောစောကလေးက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော မုန်းတီးမှုအတွက် နောင်တရသွားကာ မျက်ရည်ဝဲလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် အောင် ...။ သူ တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ချစ်ခဲ့ပါတယ်”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် အောင့်ကို လိမ်ညာရုံသာမကဘဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကိုပါ ပြန်လည် လိမ်ညာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဟိုတုန်းကလိုပင် ပြန်လည်နုပျိုသွားပြီး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ရယ်မောမိကြလေသည်။

၇၆

(၁၉၉၃၊ သြဂုတ်လ၊ ရှေ့ပြေးမဂ္ဂဇင်း)

မြ ရဲ့ လ

၇၅

လပြည့်ညသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် တရိပ်ရိပ် မြင့်တက်လာ၏။ လ၏ ရှေ့ဆီတွင် ပါးလျားသော တိမ်လိပ်တန်းတစ်ခု တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကျော်လျက်ရှိသည်။ ပြာမှောင်သာ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ကလေးများ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပေါ်လာပြီ။ ကောင်းကင်ပြင်ကို အဆုံအစမမြင်ရပါ။ မိုးကုပ်စက်ပိုင်းခြမ်း၏ ရှေ့ပိုင်း သုံးပုံနှစ်ပုံကိုသာ မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော့်အထက်က ကောင်းကင်နှင့် ကျွန်တော့်အနောက်က ကောင်းကင်ကို ကျွန်တော် မမြင်ရပါ။ ဤဒေသမှာလူတွေ၏ အမြင်ဆိုင်ရာ ကျယ်ပြန့်မှု မြင်ကွင်းပြင်ကို ကန့်သတ်ထားသော အရာများစွာ ရှိပါသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သော်လည်းကောင်း၊ ခုတင် သို့မဟုတ် တန်းလျား ထိုင်ခုံတစ်ခု ပေါ်မှာသော်လည်းကောင်း ပက်လက်လဲလျောင်းသည့်အခါ မိမိမျက်နှာမူရာ တည့်တည့်ရှိ အထက်အရပ် မြင်ကွင်းသည် ကောင်းကင်ပြင် မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကျက် အုတ်အမိုး တစ်ခုဖြစ်နေသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ခါ တော်တော် ကသိကအောင့် ဖြစ်ရပါသည်။

တကယ်တော့ ယခု ကျွန်တော်အာရုံထဲမှာ ရှိနေသည့်တိမ်၊ ကြယ်ပွင့်၊ လနှင့် ကောင်းကင်ဟူသော အရာများကို ဘယ်တုန်းကမျှ ကျွန်တော် သတိတရ ဂရုတစိုက်ထားခဲ့မိသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်အထက်တွင် ကောင်းကင်ပြင်ကြီး ရှိနေသည်ဟူသော အသိပင် ကျွန်တော့်မှာ မရှိခဲ့ပါ။ မြို့ပြ၏ စီးပွားရေး နှင့် လူမှုရေး သံသရာမှာ စိတ်ပါလက်ပါ လှည့်ပတ် နေထိုင်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် သဘာဝတရားသည် ဝေး၍ဝေး၍ လာခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်မယှက် မဖြစ်ခဲ့။ ကြယ်တွေ၊ လတွေကို မမြင်ရလိုလည်း မတမ်းတတတ်ခဲ့။ ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း လတွေ၊ ကြယ်တွေ၊ တိမ်တွေနှင့် တော်တော်လေး ဝေးပါသည်။ ဘက်လစ်မစ်တတ် ဋ္ဌာနခွဲတစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်သည် ငွေစာအုပ်များ၊ စာရင်းအင်းများ၊ ငွေစက္ကူများနှင့် လူမျက်နှာများ၊ လက်များကိုသာ တစ်နေ့ ပြီးတစ်နေ့ တွေ့မြင်ရင်းနီးနေခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ စိတ်ကူးသက်သက် အရာများစွာ ထင်ရလောက်အောင် မိမိနှင့် ဝေးလံသော ထိုသဘာဝတရားကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်မှာ မထူးဆန်းပါ။ ထူးဆန်းသည်မှာ ယခုအခါ ထိုအရာများကို သတိတရ ရှာဖွေစောင့်ကြည့် တတ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လပြည့်လတစ်ခု မိုးကုတ်စက်ပိုင်းမှာ စတင်ထွက်ပေါ်လာချိန်မှစ၍ ခပ်မြင့်မြင့် ကောင်းကင်သို့ နေရာယူချိန်အထိ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့် ငေးမောနေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော့် ရုံးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ ကျွန်တော့် အခန်းနီးချင်းများ၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းများ သူတို့သိသွားလျှင် တော်တော် အံ့ဩကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ရူးသွပ်သွားပြီးဟု မထက်ရက်သူများသည် ကျွန်တော် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီဟု ထင်ကြပါလိမ့်မည်။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရာတွင် စိတ်သန့်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ကျွန်တော် ဤကိစ္စကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုပါသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မရှင်းလင်းသေးသော ပြဿနာဖြစ်၍ ခင်ဗျားတို့ ကို ကျွန်တော် ယခုအချိန်မှာ မရှင်းပြနိုင်သေးပါ။ လသည် လူသားများကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသလား။ ဆွဲဆောင်နိုင်သည်ဆိုလျှင် မည့်သည့် ဂုဏ်သတ္တိများဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသနည်း။ မည့်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ဆွဲဆောင်လေ့ ရှိပါသနည်း။

ပြောရပါလျှင် လသည် ကျွန်တော့် အတွက် အလွန်ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ထိုပုစ္ဆာကို ကျွန်တော့်အား မေးခွဲသူမှာ ကျွန်တော့်ဇနီး ဖြစ်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော့် ဇနီးသည် အရာရာတွင် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲသည့် အမြင်ရှိသူဖြစ်၏။ သူမကို သက်သက်ညာညာ ပြောရလျှင် ဂန္ဓဝင် အမြင်ရှိသူဟု ခေါ်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။ ဘယ်လောက်များ ဂန္ဓဝန် ဆန်လိုက်သလဲဆိုလျှင် နာမည်ကိုက ခင်မြမြ... တဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော်က မြဟု ခေါ်ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြပါသည်။ မြသည် တောမြို့ကလေး တစ်ခုတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်ပြီးသော အခါ ကျွန်တော် နေထိုင်ရာ မြို့တော်ကြီးသို့ လိုက်ပါလာ ခဲ့ပါသည်။ မြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ခါစ ကာလများ၌ မြသည် ဘဝကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင် ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အံ့မခန်း လှပထူးဆန်းသော အဆောက်အအုံများ၊ မိုးသို့ ထိလှမတတ် မြင့်မားသည့် တိုက်ကြီးများ၊ နှစ်ထပ်မော်တော်ကားလမ်းများ၊ ယာဉ်သွားလာရန် ဆောက်ထားသည့် တံတားကြီးများ၊ မြစ်ကူးချောင်းကူး တံတားကြီးများ၊ ခံညား လှပသည့် ရုပ်ရှင်ရုံကြီးများ၊ အားကစားကွင်းနှင့် ဘူတာရုံကြီးများကို မြသည် တအံ့တဩ ငေးမောခဲ့ဖူးသည်။ အဝေးပြေး ကားဂိတ်စခန်းသို့ ရောက်စဉ် လေယာဉ်ကွင်းဆီမှ အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းပြီး ကောင်းကင်သို့ တက်လာသည့် ဂျက်လေယာဉ်ကြီးများကို အထိတ်တလန့်၊ ထိုနောက် သဘောကျစွာ မော့ကြည့် ပြုံးရယ်ခဲ့ဖူးသည်။ လေအေးပေးစက် ထပ်ထားသည့် ဆလွန်းကားကို သဘောကျစွာ ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် လိုချင်သမျှ ပစ္စည်းတို့ ကို အမျိုးအမည် စုံလင်စွာ တွေ့မြင်ဝယ်ယူရသဖြင့် ကလေး တစ်ယောက်လိုပင် သဘောကျခဲ့ဖူးသည်။ မှန်နံရံများ၊ မှန်တံခါးများဖြင့် လေအေးစက် တပ်ထားသည့် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို တစ်ရက်လိုက်လာစဉ် ကျေနပ်နှစ်သက် သွားခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြသည် မြို့တော်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးအဖြစ် လူရာဝင်ရခြင်းအပေါ် ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့် နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့၏။ ရိုးသားဖြောင့်မှန်သော ဇနီးတစ်ယောက်ကို ရရှိထား ရခြင်းအပေါ် ကျွန်တော်ကလည်း

ဂုဏ်ယူကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် အထင်များ မှားယွင်းခဲ့သည်။ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းမသိခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကာလ ကြာမြင့်လာမှ အနည်းအပါး ကျွန်တော် ရိပ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြအပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ရခြင်းမှာ မြသည် တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ နေထိုင်ရသည့် ဘဝနှင့် ဘယ်လိုမျှ နေသားကျ မလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်းဟူ၍ ကျွန်တော်က တတ်နိုင်သမျှ အခန်းဖွဲ့ ပေးခဲ့သော်လည်း မြ၏စိတ်က ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ အဝတ်လှန်းစရာ နေရာတွေ အများကြီးရှိပါလျက် ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းမှာ ကြိုးတန်းတန်း၍ အဝတ်လှန်းချင် လှန်းသည်။ အိပ်ခန်းထဲမှာ မီးပူတိုက်လျှင် ရပါလျက်နှင့် ကျဉ်းကျပ်သည်ဟုဆိုကာ ဧည့်ခန်း ဆက်တီရန်များကို ဘေးသို့ ရွှေ့၍ ကြမ်းပြင်မှာ မီးပူတိုက်ချင် တိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ဧည့်သည်ပါလာ၍လည်း မြသည် သူမ၏ အလုပ်ကို နေရာရွှေ့ရန် စိတ်ကူးတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ မြေအိုးဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသော ဂမုန်းပင်ကြီးကို မြက ရယ်မောနေတတ်သေး၏။

“ ဒါ... သစ်ပင်တဲ့လားကွယ်။ ဒါကြီးကဖြင့် အစ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ရှုပ်နေရုံပဲ”

ကျွန်တော် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်သည်ဟု ထင်သောအရာများကို မြက မနှစ်သက်။

“ မြ .... ဒီစင်က အဲလို ပစ္စည်းတွေ ပွရုပ်နေအောင် တင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကြိမ်စစ်စစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော နံရံကပ် သုံးဆင့်စင်ကလေးပေါ်တွင် မြသည် လက်လှမ်းမီသမျှ ပစ္စည်းများကို စုပုံ တင်ထားတတ်၏။ မျက်မှန်အိတ်လို၊ လက်သည်းညှပ်လို အရာဝတ္ထုမျိုး၊ လက်ပတ်နာရီလို၊ ဆေးပုလင်းလို၊ စိတ်ပုတီးလို၊ စတတ်ပ်လာလို၊ အရာဝတ္ထုမျိုးတွေကို စင်ပေါ်မှာ ဖြစ်သလို မြင်မကောင်း ရှမကောင်း တင်ထားတတ်၏။

“ စင်ဆိုတာ ပစ္စည်းတင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလား။ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒါဖြင့် အစ်ကို့ စင်က ဘာတင်ဖို့ ထားတာတုံး”

ပန်းစိုက်အိုးကလေး တစ်ခုတလေ သို့မဟုတ် ပန်းပုရုပ် တစ်ခုတလေ တင်နိုင်ရန်ထားသော စင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောလျှင် မြက မျက်မှောင်ကြုပ်လေသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို လက်မခံနိုင်သလို အမူအရာပင် ဖြစ်သည်။

“ မြ ... အဲဒါတွေ ရှင်းလိုက်စမ်းပါကွာ... နောက်ကိုလဲ အဲဒီလို မတင်ပါနဲ့ ”

သို့သော် သုံးလေးပတ် ကြာသောအခါ စင်ပေါ်မှာ ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောက်နေပြန်တော့သည်။

ဆံပင်အုပ်ထူပြီး ရှည်လျားသော မြအတွက် ကျွန်တော့် တိုက်ခန်း၏ ရေချိုးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ခေါင်းလျော်ခြင်းသည် ဆင်းရဲဒုက္ခပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဒုက္ခသည် မြ၏ဒုက္ခ မဟုတ် ကျွန်တော်၏ ဒုက္ခ ဖြစ်သည်။ ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင် ရေထွက်ပေါက်မှာ တပ်ထားသော သံဆန်ခါကလေးတွင် အမှိုက်စများ၊ ဆံပင်မျှင်များ၊ ရှုပ်ထွေး ပိတ်ဆို့ နေသည့်အခါ ရေသည် ကြွေပြာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခြေမျက်စိ လှုံ့နေတော့သည်။

“ မြ ... လာဦး ”

သံဆန်ခါမှာ ကပ်ပြီနေသော အရာများအားပြု၍ ရှင်းလင်း သန့်စင်ခိုင်းသောအခါ မြသည် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်စွာ နှာခံ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သံဆန်ခါမှ ကျော်၍ ဘာပစ္စည်းတွေ ဘယ်လို ဝင်ရောက်သွားသည် မသိရဘဲ ရေထွက်ပေါက် လုံးဝ ပိတ်ဆို့ နေတတ်သေး၏။ ကျွန်တော် ကြိုးစား ပြင်ဆင်၍ မရသောအခါ ရေပိုက်ပြင်သမား ခေါ်ယူရသည်။ ထိုကိစ္စအတွက် မြသည် တရားခံ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်က အပြစ်တင်လိုဟန်ကို မြက ရိပ်မိ၏။

“ ကျွန်မတို့ ဆီမှာတော့ ရေချိုးရင် ရေက ကျောက်ပြားပေါ်ကနေ လျှံကျပြီး မြေကြီးပေါ်က မြောင်းအတိုင်း သစ်ပင်တွေဆီသွားတာပဲ။ ရေချိုးလို့ လည်း ကောင်းမှကောင်း၊ အဝတ်လျှော်လို့ လည်း ကောင်းမှကောင်း၊ အဝတ်လှန်းလို့ လည်း ကောင်းမှကောင်း။ ခုလို ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ကျွန်မ အလုပ်မလုပ် တတ်ဘူးလေ။ ဒါလောက်ကလေး ဖြစ်တာပဲ အစ်ကို ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။”

မျက်စောင်းထိုးလျက် ရယ်မောတော့ ကျွန်တော့်ဒေါသတွေ ပြေလျော့ ကျခဲ့ရတာပါပဲ။

“ မင်းတို့ တောနဲ့ တော့ လာမနိုင်းနဲ့ ပေါ့ မြရာ....”

အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ရာတွင် မြသည် ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းမျှ ရင်ခုန်ကျေနပ်ဖွယ် မကောင်းသည့် အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပရက်ရှာကွတ်ကာ ပေါင်းအိုး ဝယ်ပေး ထားပါလျက် ဘဲပေါင်း မပေါင်းတတ်၊ ဟင်းကို နူးအိနေအောင် ချက်ပေးသော်လည်း အနံ့အရသာကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်။ မြသည် ဟင်းတိုင်းမှာ နနွင်းမှုန် တွေ ဝါထိန် နေအောင် ထည့်တတ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး အစိမ်းကြော် ကြော်ရာတွင်ပင် နနွင်းမှုန် ဝါထိန်နေတတ်၏။ တရုတ်ဟင်း၊ မြန်မာဟင်းနှင့် နိုင်ငံခြားဟင်းအထိ (ချက်ပြုတ်နည်းမျိုးစုံ) စာအုပ်များကို ဖတ်စေခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဇနီးသည် တစ်ခုမှ ဖြစ်မြောက်အောင် အကောင်အထည် မဖော်နိုင်။ မိမိ မျိုမကျသော ဟင်းတချို့ ကို နှစ်သက်ဟန်ဆောင်တတ်သည်အထိ ကျွန်တော်က သဘောထားမကြီးနိုင်။ ထိုအခါ မြနှင့် ကျွန်တော်သည် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများမှ အစ သဘောထား ကွဲလွဲရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ မြ .... ကိုယ် ခဏခဏ သင်ရတာလည်း မောနေပြီ၊ ဘောင်းဘီကို ဘေးတိုက် မီးပူမတိုက်ရဘူး။ ဟောဒီလို ရှေ့နောက် တိုက်ရတယ်။ ဖယ်ဖယ် မင်းမလုပ်တတ်ရင် ဖယ်.... ”

ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ မြကို တော်တော်စိတ်ပျက် ရ၏။

“ ဘယ်သူက မွေးကတည်းက တတ်မှာလဲ မြရယ်၊ မင်းမှတ်ထားဖို့ ပြောတာပါ။ တစ်ခါမရရင် နောက်တစ်ခါပေါ့... စိတ်ဝင်စားရင် တတ်သွားတာချည်းပဲ။ မင်း စိတ်မဝင်စားလို့ မင်းမတတ်တာတွေပဲ”

ကျွန်တော်က အပြစ်တင်လျှင်လည်း မြက ထုံပေပေ အပြုံးဖြင့် ငြိမ်နေမြဲဖြစ်၏။ မြ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး.. ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မြသည် လျှို့ဝှက်တတ်သူ ဖြစ်လေသလား ကျွန်တော် မသိနိုင်ပေ။

မြသည် ကျွန်တော့်အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ညည်းညူ လာသမျှသည် ကျွန်တော်နှင့် မပတ်သက်စေရဘဲ အခြားကိစ္စများအပေါ် စွပ်စွဲ ညည်းညူမှုများသာ ဖြစ်၏။

“ အစ်ကိုတို့ ရန်ကုန်က ဈေးသည်တွေက သိပ်အလေးခိုးတာပဲနော်။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာလဲ ပြောမနေနဲ့ တော့။ လူကို အ-အ များ မှတ်နေသလား မသိဘူး ”

တစ်ခါတစ်ရံ မြဈေးသွားလျှင် ဈေးသည်နှင့် ရန်ဖြစ်လာတတ်သေးသည်။

“ ဟာဒီလောက် စကားဝိုင်းလေးထဲမှာ မဖြစ်စလောက် ကုန်ပစ္စည်းကို ရင်းပြီး တစ်နေ့ တစ်နေ့ တစ်ရာ့ ငါးဆယ်၊ နှစ်ရာ့ မြတ်အောင် ရောင်းနေကြမှတော့ ဘယ် ကောင်းနိုင်ပါ့မတုံး၊ အစ်ကိုရဲ့...။ အားလုံး သခိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ရောပေါ့။ တန်ရာတန်ကြေး ပေးဝယ်နေရတဲ့ ဈေးဝယ်တွေကို စော်ကားနေတာပဲ ”

မြသည် အသားငါးကို လက်ဖြင့် ဆကြည့်ခြင်း၊ မျက်စိဖြင့် မြင်ရခြင်းတို့ဖြင့်ပင် အလေးချိန်ကို မှန်းဆတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သမာဓိ ချိန်ခွင်သို့ မကြာခဏ သွားရောက် ချိန်တွယ်သူမှာ မြ တစ်ယောက်သာ ရှိမည်ထင်၏။

“ ဒီကလူတွေ မသိကြလိုများလားဟင် အစ်ကို ” ဟု မြက စိတ်ရှုပ်စွာ မေးဖူး၏။

“ ဘယ် မသိဘဲ ရှိပါ့မလဲ မြရာ။ သိမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အားလုံးဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိစ္စတွေ မပြီးမှာ စိုးရိမ်နေရတဲ့ လူတွေ။ ခပ်သွက်သွက်လာ၊ ခပ်သွက်သွက်ပြန်။ ဒါတွေကို အချိန်ကုန်မခံနိုင်လို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ”

ကျွန်တော် မသိနိုင်သော ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် မသိသော အိမ်ရှင်မများ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ခန့်မှန်း ပေးမိတော့ မြက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခေါင်းယမ်း နေခဲ့ပါသည်။

“ အစ်ကိုတို့ ရန်ကုန်က လေကလဲ မလတ်ဆတ်ဘူးနော်။ ကျွန်မတို့ မြို့မှာဆို လေက သိပ်လတ်ဆတ်တာပဲ၊ လယ်ကွင်းတွေစီက ဖြတ်လာတဲ့လေ၊ တောင်ကုန်းတွေဆီက ဖြတ်လာတဲ့လေ၊ မြစ်ပြင်ဆီက ဖြတ်လာတဲ့လေ၊ အေးစိမ့်နေတာ အစ်ကိုရဲ့။ အခုဖြင့် ကျွန်မ အသက်ရှူရတာ မကောင်းဘူး။ ဆေးလိပ်တွေကလည်း သောက်လိုက်ကြတာ တစ်မြို့လုံး အဆိပ်တွေ ပြန့်နေပြီး ထင်တယ် ”

ကျွန်တော်သောက်လက်စ စီးကရက်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ ပြောတတ်သေး၏။

“ ကိုယ် ဆေးလိပ် သောက်တာ မြ မကြိုက်ဘူးလား ”

သမီးရည်းစား ဘဝတုန်းကလို ရင်ခုန်မှုမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်က စနောက် ရယ်မောလိုသည့်အခါ မြက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းခဲ့သည်။

“ အစ်ကို့ကို ဦးတည်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူအားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖျက်ဆီး နေကြတာကို မမြင်ချင်လွန်းလို့ပါ ”

မြသည် မြို့တော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သမျှ မကောင်းသည့် အရာများအကြောင်း ပြောလိုသည့်အခါတိုင်း မြို့တော်ကြီးကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သကဲ့သို့ စွပ်စွဲတတ်သည်။ အစ်ကိုတို့ မြို့ကြီး... တဲ့။

“ အစ်ကိုတို့ မြို့မှာ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ နည်းနည်းလေးရယ်နော်။ ကျွန်တို့ ဆီမှာတော့ ကြယ်တွေ အပြည့်ပဲ အစ်ကိုရဲ့...”

“ အရူးမ ”

ကောင်းကင်သည် ကမ္ဘာကြီးတွင် သည်တစ်ခုသာ ရှိသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မြို့က ကောင်းကင်နှင့် မြတို့ မြို့က ကောင်းကင် တစ်ခုတည်းပဲ မဟုတ်လား။

သို့ .သော် မြ ပြောတာ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့ .တော်ကြီးတွင် လူဦးရေ ထူထပ်မှု၊ သစ်ပင်နည်းပါးမှု၊ စက်ရုံအညစ်အကြေး အငွေ့ .များ၊ မော်တော်ကား အိပ်ဇောအငွေ့ .များ၊ ဆေးလိပ် အငွေ့ .များ၊ ညှော်ငွေ့ .များ များပြားမှု၊ ဓာတ်ငွေ့ .များများပြားမှု စသည့် အချက်များကြောင့် ကောင်းကင်တွင် မိုင်းများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေနိုင်သည်။ ကောင်းကင်က တိမ်များ၏ အောက်ပိုင်းတွင် ဓာတ်ငွေ့ .မိုင်းများဖြင့် ပိတ်ဆို့ .နေနိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ .သည် အာကာသတွင်း တည်ရှိနေသာ ကြယ်များကို အတိုင်းအဆ မရှိ ထိုးဖောက် မြင်နိုင်စွမ်းမည် အဟုတ်ပေ။

“ အစ်ကိုတို့ မြို့မှာ လူတွေ ပြုံးတဲ့ အခါ မျက်လုံးက မပြုံးဘူးနော်။ ပါးစပ်ကပဲ ပြုံးကြတယ် ”

ရှာရှာဖွေဖွေ မြ ကပြောတော့ ကျွန်တော် ရယ်မော ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘဝမှာ အရေးထားဆုံးက စာရင်းများ၊ ဂဏန်းများ၊ ငွေစက္ကူများသာ ဖြစ်၏။ လူတွေ၏ အပြုံးကို ခွဲခြား စစ်ရန်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရပေ။ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူတွေကလည်း ကျွန်တော့် အပြုံး၊ ကျွန်တော့် မျက်လုံးကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာရန် အချိန်မရပေ။ ကျွန်တော်တို့ . အားလုံးသည် အရာရာကို အချိန်လု၍ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေကြရသူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့ ဇနီးကတော့ ကျွန်တော် ရုံးသွားနေစဉ် တချိန်လုံး တိုက်ခန်းမှာ အကူမိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ .စွာ ကျန်နေခဲ့သည်ဆိုတော့ သူမမှာ တွေးစရာ ကိစ္စများ များပြားလိမ့်မည်။ နားမလည်နိုင်စရာ ကိစ္စများ များပြားလိမ့်မည်။ စိတ်ကူးမှန်းဆ စရာ ကိစ္စများလည်း များပြားလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ထိုက်သင့်သလောက် သဘောပေါက်ထားခဲ့ပါသည်။ သို့ .သော် ကျွန်တော့် သိရသလောက်တော့ ကျွန်တော် နှင့် သမီးရည်းစားသက် သုံးနှစ်၊ အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ် စုစုပေါင်း ခြောက်နှစ်ကာလ ကြာမြင့် ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့် ဇနီး မြ သည် စိတ်ကူးရင်တတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။

* * *

တစ်ခါတုန်းက ညနေချမ်းအချိန် ကျွန်တော် ရုံးမှ အပြန်၌ ကျွန်တော်တို့ .အခန်း ဝရန်တာကို မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ မြကို ဝရန်တာမှာ ရပ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသည်။ အရာရာကို ရိုးစင်းစွာ တွေးတတ်သူ မြ၏ ကိုယ်စား မြ၏ အတွေးကို ကျွန်တော်

နားလည် လိုက်သည်မှာ မြသည် ပျင်းရိပြီးငွေ့စွာဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို မျှော်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်.. ဟူ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့် အထင် မှားခဲ့ပါသည်။

“ မြ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကိုယ်နောက်ကျလို့ လား။ ၁၅ မိနစ်လောက်ပဲ နောက်ကျတာပါ မြရဲ့ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့... ကျွန်မ ဟောဟိုက တိမ်တွေကို ကြည့်နေတာပါ ”

မြ၏ မသိနားမလည်စွာ ရိုးအမှကို ကျွန်တော် ရယ်မောမိသေး၏။ လည်ပတ်ပါးနပ်သော မိန်းမဆိုလျှင် ခင်ပွန်းသည်၏ စိတ်ခံစားမှု နူးညံ့နှစ်သိမ့်နိုင်အောင် ရေလိုက်ငါးလိုက် လျှောချကာ လိမ်ညှာပေးမိ ပေလိမ့်မည်။ မြကတော့ ဖြောင့်မှန်သည်ဟုပင် ချီးကျူးရမှာလား မသိ။ နားမလည်ရန်ကောဟု အပြစ်ဆိုရလေမလား ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် တိမ်တွေကို ချစ်ရလောက်အောင် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေ၍ ပို၍ပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါသည်။ တွေ့တွေ့ထူးထူးလည်း ဆက်လက် မမေးမြန်းမိပါ။

တလောစီက ကျွန်တော့် ဇနီးသည် သူမှရောက်ခဲ့ဖူးသော သို့မဟုတ် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော တောမြို့လေးများအကြောင်း စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြနေခဲ့သည်။

မြပြောပြသော မြို့ကလေးသည် လူဦးရေ လေးငါးထောင်သာ ရှိသော မြို့သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လယ်ကွင်းများ၊ ယာခင်းများရှိသည်။ လူအများသည် စပါးစိုက်ခြင်း၊ ဆန်းကြိတ်ခြင်း၊ ဝါစိုက်ခြင်း၊ ပြောင်း၊ ပဲ၊ နမ်းတို့ စိုက်ပျိုးခြင်းတို့ ဖြင့် အသက်မွေးကြသည်။ ဟောင်းနွမ်းသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးများသည် ရေနံချေးဝဝ သုတ်ထားသဖြင့် မည်းနက် တောက်ပစွာ ခိုင်ခံ့နေ၏။ တိုက်ဆိုလျှင်လည်း ထုတည် ထူထဲသော အုတ်နီးတိုက်အဟောင်းများ ဖြစ်၏။ ဈေးသည် နံနက်ခင်းမှာသာ စည်ကားပြီး နေ့လယ်၊ ညနေတို့တွင် ဈေးရောင်းသူရော၊ ဝယ်သူပါ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ အဲဒီမှာ ဈေးသည်တွေက အလေးမခိုးဘူး အစ်ကိုရဲ့။ အားလုံးက ကျွန်မတို့ ကို သိနေကြတယ်။ အားလုံးက သူ့ထက်ငါ အလေးမှန်မှန်နဲ့ ပိုပိုသာသာ ချိန်ပေးတတ်ကြတယ်။ သူတို့ အပြုံးတွေက နှစ်ပေါင်းဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် ရင်းနှီးလာတဲ့ အပြန်အလှန် မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အပြုံးစစ်စစ်တွေလေ ”

မြို့သေးသေးလေးတွေ လူတိုင်းက မြကိုသိပြီး မြကလည်း လူတိုင်းကို သိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် မြို့တော်ကြီးမှာ နေထိုင်ရခြင်း အကြောင်းရင်းများစွာထဲတွင် ဝင်ငွေကောင်းခြင်း၊ ဘဝရပ်တည်မှု တိုးတက်ရန်နည်းလမ်း များပြားခြင်း၊ လူမှုရေးအဆင့်အတန်း မြင့်မားခြင်းတို့နှင့် အတူ မိမိအား လူတွေက မသိခြင်း၊ မိမိကလည်း လူတွေကို မသိခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းရင်း တစ်ခုလည်း ပါဝင်၏။ မိမိကို မသိသောလူများ၊ မိမိက မသိသော လူများအကြားတွင် ကျွန်တော်သည် ဘဝကို လုံခြုံစွာ၊ လျှို့ဝှက်စွာ၊ ထိုပြင် ငွေကွက်စရာမရှိစွာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း နေနိုင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ကျေနပ်ခဲ့၏။ မြနှင့် ကျွန်တော် နှစ်သက်မှု တော်တော်များများတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ နောက်ပြီး မြတို့ မြို့မှာ ထောင်မရှိဘူး အစ်ကို။ ရဲစခန်းတော့ရှိတယ်။ အချုပ်ခန်း သေးသေးကလေး ရှိတယ် ”

ကျွန်တော် ရယ်မိသည်။

“ အဲဒါ သနိုးစာပြ မရှိဘူးလို့ ကြားချင်တာလား မြရဲ့၊ မြတို့ မြို့မှာ မရှိပေမယ့် မြတို့ ဆီက လူဆိုးလူကောက်တွေကို တခြားမြို့မှာ ရှိတဲ့ ထောင်ကို ပိုပေးနေတာကိုး”

“ မဟုတ်ဘူး အဲဒီလို ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြတို့ မြို့မှာ ထောင်ဟာ အရေးမကြီးဘူး။ အဲဒါကို ပြောမလို့ ”

လူဦးရေ လေးငါးထောင်ရှိသည့် မြို့မှာ ထောင်ဟာ အရေးကြီးနေလျှင်တော့ ထိုမြို့သည် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထဲကလို ဒုစရိုက်မြို့ကလေးသာ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ သို့ သော် ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောပါ။ မြ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သိဖို့ မကြိုးစားခဲ့မိပါ။

“ ကျွန်မတို့ မြို့မှာ ရေစက်ကနေ ရေဝေတာမဟုတ်ဘူး အစ်ကို ၊ မြေကြီးထဲကနေ တိုက်ရိုက်တူးယူရတာ၊ ရေတွင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်”

“ အဲဒီတော့ ”

“ အဲဒီတော့ ရေဟာ သန့် စင်နေတာပေါ့ ။ ဘာသံချေးအနံ့ မှ မရှိဘူးလေ၊ ကြည်နေတာပဲ။ နောက်ပြီး လျှပ်စစ်မီးမလာလို့ မော်တာ မလည်နိုင်တာမျိုး၊ ရေမတင်နိုင်တာမျိုး လဲ မရှိဘူးပေါ့”

“ ရေကိုတွင်းထဲက နေ ဘာနဲ့ ခပ်ယူသလဲ၊ တွင်းက ဘယ်လောက်နက်လဲ”

ကျွန်တော် မြကို စ-နောက် ချင်စိတ်ဖြင့် ခပ်တည်တည် မေးခဲ့၏။

“ ကုန်း အနိမ့်အမြင့်ကို လိုက်လို့ ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ တချို့ ရေတွင်းတွေက အတောင် ၂၀ လောက် နက်တယ်။ တချို့ နေရာတွေမှာ လေး ငါး ခြောက် တောင်နဲ့ ရေထွက်တယ်လေ။ ရေကို ငင်ယူတော့ ရေပုံးမှာ ကြိုးတပ်ပြီး ငင်ယူရတာပေါ့။ တချို့ တွင်းတွေမှာ ဘေးတိုင် နှစ်တိုင်စိုက်၊ အထက်မှာ တန်းပစ်ပြီး စက်သီးချိတ်ထားလို့ ရတဲ့ နေရာကလေးတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ့်စက်သီးနဲ့ ကိုယ် ရေပုံးကြိုးလျှောချပြီး ရေငင်လို့ ရတယ်။ တချို့ တွင်း တွေက စက်သီးတိုင် မပါဘူး။ ဒီတော့ ဒီအတိုင်း လက်နဲ့ ငုံဆွဲငယ်ယူရတာပဲ”

“ ဒီတော့ မြတို့ လက်တွေ နားမှာပေါ့။ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလိုက်တဲ့ ဘဝလဲနော်”

ကျွန်တော်က သနားဂရုဏာ သက်ဟန်ဖြင့် မသိဆိုးဝါးစွာ မှတ်ချက်ချတော့ မြက ပြုံးလေ၏။

“ အို .. အဲဒါ ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ တကယ်လို့ လက်အနာမခံနိုင်ဘူး။ ငွေကြေးလည်း တော်တော် သင့်သင့် ရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အိမ်မှာ မော်တာနဲ့ စုပ်ယူတဲ့ အဝီစိတွင်းတွေ တူးနိုင်သားပဲ”

မြတို့ မြို့တွင် သစ်ပင်ကြီးများသည် ကြီးမားလှ၏။ လူတစ်ယောက် လက်ဖြင့်ဖက်၍ မနိုင်အောင် အဆမတန်ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးများ ရှိကြသည်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်ဖြင့် မြို့သည် ငြိမ်းချမ်းအေးမြလှ၏။ တစ်ဖက်မှာ တောင်တန်း၊ တစ်ဖက်မှာ မြစ်၊ ရာသီဥတုသည် နှစ်သက်စဖွယ် ရှိသည်။

“ ကျွန်မတို့ မြို့မှာ ဆောင်းဥတုက ဆောင်းဥတုနဲ့ တူအောင် အေးတယ် အစ်ကို။ နွေဥတုမှာတော့ သစ်ရွက်တွေ တကယ် ကြွေကြတယ်။ တောင်လေ တကယ်လာတယ်။ လေဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး လတ်ဆတ်နေတာ၊ သစ်ပင်ရိပ်ကြောင့်သာ သိပ်မပူဘဲ အေးစိမ့်နေတာကိုး”

ရာသီဥတု သုံးမျိုးတွင် ထင်ရှားကွဲပြားစွာ တွေ့ မြင်ရသော သက်ဆိုင်ရာ ရှုခင်းများကို ကျွန်တော့်ဇနီးက မှန်းဆမြင်ယောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“ မြ ... ဒီမှာ နေရတာ မပျော်ဘူးလား”

ကျွန်တော် မြအား စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း မေးမိတော့ မြက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းယမ်းပြခဲ့၏။

“ အို... အဲလို အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်”

ယခုမှ ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ မြသည် ဤနေရာမှာ နေရတာ ပျော်ပါသည်ဟုတော့ မဖြေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် မြကို စိတ်မတွေ့ သည့်အခါ ဆူပူကြိမ်းမောင်းမိသည့် အဖြစ်များစွာကို ယခုအခါ ပြန်လည် စဉ်းစားပုံဖော်ကြည့်မိတော့ မြ၏ မျက်ရည်များတွင် နာကြည်းမှုများ မပါဝင်ပါဘူးဟု စိတ်သက်သာရာ ရမိသည်။

ကျွန်တော်နှင့်မြ ကတောက်ကဆ စကားများပြီးလျှင် ကျွန်တော်ကသာ ဗြန်းခနဲ အလျှော့ပေးပြီး ထထွက်သွားရသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါသည်.... ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံခြုံစွာ ဆင်ခြေပေးမိ၏။ ညဉ့်နက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ဝင်လေ့ရှိပြီး အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ဒေါသတွေက ပြေပြီးပြီ။ မြကို ပုံမှန်အတိုင်း နူးညံ့သာယာစွာ စကားပြောဖို့ အဆင်သင့် စိတ်ထားမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာလေ့ရှိပါသည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောထားကြီးမြင့်သော ယောက်ျားအဖြစ် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူလေ့လည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်ကျမှ ကျွန်တော် မှန်းဆပုံဖော် တွေးမိပြန်သည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက် ကျွန်တော် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသော အချိန်တိုင်း မြသည် သူမ၏ ဒေါသများ၊ နာကြည်းမှုများ၊ ဝမ်းနည်းမှုများကို ဘယ်လို ဖြေဖျောက် လမ်းလွှဲယူသလဲ။ ယောက်ျားနှင့် မျက်နှာခြင်းဆိုင် ရန်တွေ ဖြေရှင်းချင်သေးသော သူမရင်ထဲမှ စကားများကို ဘယ်မှာ သွန်ချ၍ ပြီးဆုံးစေခဲ့သလဲ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော်သိသည်မှာ ကျွန်တော် ဒေါသပြေပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် မြသည် ဝရန်တာမှာ ထွက်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့် နေတတ်၏။ ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေရှိချင်ရှိမည်။ သို့မဟုတ် လခြမ်းကွေးကလေး ရှိချင်ရှိမည် သို့မဟုတ် လပြည့်ဝန်း ရှိချင်ရှိမည်။ သို့မဟုတ် ကြယ် အနည်းအပါး ရှိချင်ရှိမည်။

“မြ” ဟု ကျွန်တော် စတင်နုတ်ဆက်သည့်အခါ မြသည် ဘာမျှ နာကျင်မှုမရှိ ပကတိ ရှင်းလင်းသော မျက်နှာပေးဖြင့် “အစ်ကို” ဟု ညင်သာစွာ ထူးတတ်သည်။ ကျွန်တောက လက်နှစ်ဖက် ကမ်းလျက် ပြုံးပြလိုက်သည့် အခါ မြသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအကြားဘာမျှ အတားအဆီး မရှိခဲ့ဘူးလေဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် ဝင်ရောက်လာတတ် လေသည်။

အိမ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း လှေကား အချိုးအကွေ့ များမှ တွေ့ရာ အုတ်နံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလျက် ဒေါသကို လမ်းကြောင်းလွှဲပစ်ရသော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မြမသိ။ ထိုအတူပင် ကျွန်တော်မရှိသည့် အချိန်ကာလ အတွင်း မြ၏ ဒေါသ တို့ကို ဘယ်အရာဖြင့် လမ်းကြောင်းလွှဲပစ်ခဲ့ရသလဲဟု မြကို ကျွန်တော် မမေးမိ။ မမေးမိခဲ့ပါ။ ပထမပိုင်း ကာလများဆီကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဒေါသကို လမ်းကြောင်းလွှဲပေးစရာ ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရှိသည်ဟု စိတ်ချထားခဲ့၏။ မြသည် ကြက်ဥများကို ပေါက်ခွဲပစ်နိုင်သည်။ ဖန်ခွက်များ၊ ကြော့ပန်းကန်များကို ပေါက်ခွဲပစ်နိုင်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းမှာ ထိုသို့ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိလာခဲ့သည်။ မြသည် ကျွန်တော့်အပေါ် သက်ရောက်နေသည့် သူမ၏ ဒေါသအတွက် ဘယ်အရာဖြင့် အစားထိုးပေးခဲ့သလဲ။ ဘယ်အရာအပေါ် လမ်းလွှဲ ပေးအပ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်တော် မသိနိုင်တော့သည့် အခြင်းအရာသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဝရန်တာမှာ မျှော်ကြည့် မော့ကြည့်တတ်သည့် မြ၏ အကျင့်ကို ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ချိန်အား စောင့်မျှော်ရာမှ ရသည့် အကျင့်ဟုပင် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သည်။

* * *

မြို့တော်ကြီးကို မြ စိတ်ကုန်လာသည်ကို ကျွန်တော် သိသောအခါ မြ၏ စိတ်အပြောင်းအလဲအတွက် ခရီးထွက်ရန် ကျွန်တော် ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး မြကို အနီးကပ် အချိန်ရောက်မှ ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

“ မြရေ... ကိုယ်တို့ ဟောဒီမြို့ကြီးကနေ ဆယ်ရက်လောက် ထွက်ပြေးကြစို့လား။ မြသွားချင်တဲ့ တောင်းတန်းတွေ၊ လယ်ကွင်းတွေ၊ မြစ်တွေဆီ၊ နောက်ပြီး လတ်ဆတ်တဲ့ လေတွဲဆီကို သွားကြမယ်”

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည်က မြသည် မျက်ဝန်းများ တောက်ပလျက် တအံ့တဩ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောပေလိမ့်မည် ဟူသည့် အဖြစ်အပျက်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ မြသည် မထူးခြားသော သာမန်အပြုံးကလေးဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။

“ မြတို့ ရွာကလေးကို သွားလည်ချင်သလား မြ”
မြက ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းပါသည်။

“ အဲဒီမှာ အဖေသည် မရှိတော့ဘူး အမေလည်း မရှိတော့ဘူးလေ အစ်ကို။ ကျွန်မ တွယ်တာစရာ ဘာမှ မရှိတော့တာ၊ ကျွန်မရဲ့ မြို့ကလေးဟာ တခြားမြို့ကလေး သုံးလေးဆယ်လို့ပါပဲ။ ပိုပြီး မထူးခြားနိုင်ပါဘူး။ အစ်ကို သွားချင်တဲ့ မြို့ကို သွားကြတာပေါ့”

ကလေး၊ ပင်းဒယ်၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း နှင့် ပုဂံ၊ ညောင်ဦးမြို့များသို့ ခရီးထွက်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ ရထားခရီးစဉ်၊ ကားခရီးစဉ်နှင့် မြ၏ စိတ်ကြည်လင်မှု အတွက် သဘောခရီးစဉ်ကိုပါ ထည့်၍ စီစဉ်လိုက်ပါသည်။

တောင်ပေါ်ဒေသ ရှုခင်း၊ အညာရှုခင်း၊ ဘုရားစေတီပုထိုးများ ရှုခင်းနှင့် အတူ အဆုံးမရှိ ကျယ်ပြန့် လှသော ကောင်းကင်ပြင်နှင့် မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားပြည့်နှက်နေသော လင်းလက်သည့် ကြယ်ကလေးများ၏ ရှုခင်းသည် မြကိုသာမက ကျွန်တော်ကိုပင် ကြည်နူး လှိုက်လှဲစေခဲ့သည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ထိုခရီးကာလ ဆယ်ရက်သည် ကျွန်တော်နှင့် မြအကြားမှာ ဘာရန်စကားမှ မဆိုရသော၊ ဘာဒေါသမှ မထွက်ရသော ချမ်းမြေ့ ဆိတ်ငြိမ်သည့် အဖိုးတန်ကာလ ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်တွေမှာလည်း သည့်ထက်ပို၍ ရက်အားရအောင် စီစဉ်ပြီး မြနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်အတူ ခရီးထွက်ကြမည်။ ဆယ်ရက်တာမျှ ငြိမ်းချမ်းကြည်နူးစွာ အသစ်ဖြစ်တည်သော ချစ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် လာမည့် တစ်နှစ်တာကာလကို ရင်ဆိုင်ရန် ခွန်အားသတ္တိများကို ရရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုအတွေးသည် ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာသာ တိုင်တည်ဆုံးဖြတ်လျက် မြကို မပြောမိသော အတွေးဖြစ်သည်။ မြကို ဘာကြောင့် မပြောမိပါလိမ့်ဟု ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ရေရေရာရာ မသိ။ ပြောဖို့ စဉ်းစားပြီး မပြောလိုက်မိတာလား။ သို့မဟုတ် ပြောဖို့ ကို သတိမရတာလား၊ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော် ဘယ်တော့မျှ မမေ့နိုင်တော့မည့် ညတစ်ညရှိသည်။ ထိုညသည် ကျွန်တော်တို့ ခရီး၏ နောက်ဆုံးည ဖြစ်သည်။ ပုဂံ ညောင်ဦးမှ အပြန်တွင် ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးများ ရှိသော မြို့သေးသေးကလေး တစ်မြို့မှာ ကျွန်တော့်ဆန္ဒဖြင့် တစ်ရက် ဝင်နားခဲ့ကြသည်။ ထိုကာလသည် ကျွန်တော်နှင့်မြ၏ ဘဝမှ နှုတ်ယူ၍ ပြန်နှုတ်ယူလိုက်ချင်သော ကာလကလေး ဖြစ်၏။ တကယ့် အဖြစ်မှန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မိမိတို့ ဘဝမှ မည်သည့် ဂဏန်းတစ်လုံးကိုသော်မျှ နှုတ်ယူခွင့် မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုသည့် အိမ်သည် ခြံရံကျယ်ပြန့် ပြီး ခြေတံရှည် သစ်သားအိမ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရေနံချေးသုတ်ထားပြီး မည်းနက်ခိုင်ခံ့သော အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ မြ အလွန်သဘောကျသော အိမ်အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ မြကို အံ့ဩရွှင်လန်းစေသည့် (ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့သော) အရာမှာ ခြံရံရှေ့က ရေတွင်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရေတွင်းကြီးသည် အချင်း ငါးပေနီးပါး ကျယ်ဝန်း၏။ ရေတွင်းပေါင်မှာ ထုထည် ထူထဲစွာ နိမ့်သော ဘိလပ်မြေ ကိုင်ထားသည့် ပေါင်ဖြစ်သည်။ ရေတွင်း နတ်ခမ်းပေါင်သည် ကျွန်တော့်လက်နှင့် ထိလိုက်သောအခါ အေးစိမ့်သည့် အတွေ့ကို ပေး၏။ သမံသလင်း အရောင်သည် လရောင်အောက်မှာ ပြောင်လက် ချောမွတ်နေလေသည်။ လူတွေ ပွတ်တိုက်ပါများ၍

ချောမွတ်နေသော ရေတွင်းနုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော် လက်ထောက်မှီပြီး ရေတွင်းထဲ ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ ဟိုးအောင်မြေရှိ ရေပြင်၌ လပြည့်လ၏ အရိပ်ကို မြင်ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်မျက်နှာအဖြစ် ခပ်မည်းမည်း အရိပ်၊ ထို့နောက် မြ၏ အရိပ်၊ မြကလည်း ကျွန်တော် ငုံကြည့်သလိုပင် ငုံကြည့်လျက် ရယ်မောလိုက်သည်။ မြ၏ ရယ်သံသည် ရေတွင်း၏ နက်ရိုင်းမှ၊ လုံခြုံမှုကြောင့် လိုက်သံပေါက်ကာ ထူးဆန်းသော ရယ်သံတစ်ခုပမာ ထင်ရသည်။ ကျွန်တော် မြကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဘာရယ်တာလဲ မြ ”

မြက ပြုံးလျက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။

“ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့... ငယ်ငယ်ဆို တော်တော်လေးကို ငယ်တုန်းကပါပဲ။ ကောင်းကင်လဟာ ဘာလဲလို့ မသိတတ်အောင် ငယ်သေးတဲ့ အရွယ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက လကို သိပ်လိုချင်ခဲ့တာ ”

ကျွန်တော် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောမိသည်။

“ လိုချင်ပေမယ့် လက ဝေးလွန်းတယ်ဆိုတာတော့ သိနေသတဲ့ အစ်ကိုရဲ့... အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ ကျတော့ အဖေက ကျွန်မကို ချီပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ရေတွင်းကြီးထဲကို ငုံကြည့်ရတော့ ရေတွင်းထဲက လကို မြင်တာကိုး။ ဒီတော့ ကောင်းကင်က လဟာ သိပ်ဝေးတယ်။ အဖေ ယူပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရေတွင်းထဲက လကတော့ နီးတယ်။ ရေပုံးကြီးနဲ့ ငင်ယူရင် အဖေယူပေးလို့ ရမှာပဲလို့ တွက်သတဲ့။ ”

မြ၏ အသံမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပုံပြောပြနေသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရေတွင်း အုတ်သံသလင်းပေါင်ကို မှီလျက် မြ၏ မျက်နှာကို ခပ်ဆဆ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ အဲဒီတော့ အဖေ့ကို ယူခိုင်းတာပေါ့။ အဖေက ရယ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဒါပေမယ့် အဖေက ကျွန်မကို အလိုလိုက်ပါတယ်။ ရေဖြည့်ထားတဲ့ ဗာလီချိုင့်သေးသေးကလေး မြေကြီးမှာ ချပေးပြီး အဲဒီထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ လကလေးကို ကျွန်မကို ပေးရော၊ ကျွန်မက ငြင်းသတဲ့။ ဒီလက သေးသေးလေး၊ ရေတွင်းထဲက လက အကြီးကြီးလို့ ပူဆာသတဲ့။ ”

မြက တစ်ချက်ရယ်ပြန်သည်။

“ အဲဒီတော့ အဖေက ကျွန်မကို ဘယ်လောက် အလိုလိုက်သလဲဆိုရင် ရေတွင်းထဲကလကို ကျွန်မ အမိန့် အတိုင်း ရေပုံးနဲ့ ခပ်ခပ်ပေးတာ ရေတွင်းဝလည်းရောက် ရေပုံးထဲက လကလည်း ပျောက်၊ ရေတွင်းထဲမှာ လကကျန်နေ၊ အဲဒီလို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရေငင်ပြီးမှ ကျွန်မကို ဖေဖေက ချောရသတဲ့ ”

“ ဒါဖြင့် မြက တော်တော်ဆိုးခဲ့တာပေါ့နော်။ တော်ပါသေးရဲ့ မြရယ်၊ အခုနေ့များ ရေတွင်းထဲက လကို ယူခိုင်းရင် ကိုယ်တော့ ဒုက္ခပဲ ”

မြ ကျွန်တော့်ပခုံးကို မှီနွဲ့ ကာ ရယ်မောသည်။

“ အို... အစ်ကို့ ကိုတော့ ရေတွင်းထဲက လကို မပူဆာတော့ပါဘူး။ ကောင်းကင်က လကိုပဲ ပူဆာတော့မှာပေါ့ ”

ကျွန်တော့်မြက စနောက်တတ်လေသည်ဟု ကျွန်တော် သဘောကျစွာ ရယ်မောခဲ့ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကြည်နူးစွာ အိပ်မျောကျ သွားခဲ့သည်။ အနည်းဆုံးပေါ့လေ၊ ကြည်နူးစွာ အိပ်မော ကျသွားခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

သို့ .သော် နောက်တစ်နေ့ . နံနက် အရုဏ်တတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မြမရှိ။ အိမ်သာမှာ တောမြို့များ၏ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသဖြင့် အိမ်သာသို့ သွားလိုလျှင် ကျွန်တော့်ကို နီးရန် မြကို မှာထားခဲ့သည်။ သို့ .သော် ကျွန်တော် လိုက်သွားသော အခါတွင်လည်း ထိုနေရာမှာ မြမရှိ။ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာသစ် ရေချိုးရာ ရေတိုင်ကီများ၊ စဉ့်အိုးများရှိရာ နေရာမှာလည်း မြမရှိ။

“ မြရေ ”

တစ်အိမ်လုံး နီးသွားသောအခါ မြကို နေရာအနံ့ လိုက်ရှာကြသည်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဘယ်နေရာမှ မြမရှိ။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်မှသာ များလျှက် စိုးရိမ်သောက က တဖြည်းဖြည်းမှ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ မြ ... ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို ချောက်ချားနာကျင်စွာ ကျွန်တော်ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည်။ ရေစိုရွှဲနေသော မြ၏ အလောင်းကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်သည် သောကနှင့် နာကျင်ကြေကွဲမှု၊ ချောက်ချား တုန်လှုပ်မှုတို့ဖြင့် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

မြ ဘာဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် မသိပါ။

၆ နှစ်တိုင် ရင်းနှီးခဲ့သော မြမှာ ဘာစိတ်ရောဂါမရှိကြောင်း ကျွန်တော်သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မြသည် ဘယ်တုန်းကမှ ခပ်ကြောင်ကြောင် စရိုက် ရှိသူလည်း မဟုတ်။ မြသေသွားရင် အစ်ကို သိစေမယ့်... ဟူသည့် နာကြည်းစကား တစ်ခွန်းသော်မှ ဒေါသအလျောက် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းမရှိ။ အများတကာလို စာကလေး တစ်ကြောင်းတစ်လေမှလည်း ထားရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ ကျွန်တော်နှင့်မြသည် ညအိပ်ရာဝင်သည်အထိ ရန်စကား တစ်ခွန်းသော်မှ မဆိုခဲ့ကြ။ မြ စိတ်အနှောင့်မယှက် ဖြစ်မည့် စကား တစ်ခွန်းသော်မှ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောခဲ့မိ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ဖြစ်နိုင်သည်မှ ရေတွင်းပေါင်နှုတ်ခမ်းသည် လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ချောမွတ်နေခြင်း၊ သာမန်ရှိသင့်သည့် အမြင့်ထက် ပို၍ တော်တော်နိမ့်နေခြင်း၊ ရေတွင်းဘေးက အောက်ခြေ အုတ်သမံတလင်းသည် ရေညှိတက်၍ ချောနေခြင်း.... ထိုအချက်များအရ မတော်တဆ ပြတ်ကျခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချရပါလိမ့်မည်။ ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည် တစ်ယောက် အိပ်ရာထဲမှ ထသွားသည်ကို မသိလိုက်လေခြင်း၊ အလန့် တကြား အော်လိုက်သည့် အာမေဒိုတ်သံကိုပင် မကြားလိုက်လေခြင်းဟု နောင်တနှင့်

ရှက်ရွံ့ မှုများစွာဖြင့် ကြော့ကွဲ တုန်လှုပ်သွားရသော ကျွန်တော်သည် မြ၏ ဖြစ်နိုင်ခြေများကို တွက်ချက်စဉ်းစား၊ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ရန် ဘယ်တော့မှ ခေါင်းအေးအေး၊ သွေးအေးအေး တည်ငြိမ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

မည်သို့ သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ဇနီးကတော့ သေဆုံးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

မည်သို့ သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ရေတွင်းဆီသို့ ကျွန်တော် မသိလိုက်ပဲ နောက်တစ်ကြိမ်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြီ။ ဘာကြောင့် သွားခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော် မြကို နားလည်ခဲ့သည်ဟုများ တစ်ခါတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ခဲ့မိပါသလား။ ဒါဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် အလွန် မှားယွင်းသော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် လောကကြီးထဲမှာ ပျော်ရွှင်တတ်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ယခင်က ဘယ်လို ခံစားချက်ရှိခဲ့မှန်း ကျွန်တော် မသိနိုင်တော့ပါ။ ယခုအခါ အတိတ်ဘဝနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်ဉာဏ်များ ကျွန်တော့်ထံမှ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်အချိန်မှစ၍ မှတ်ဉာဏ်တွေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပါသလဲ။ ကျွန်တော် မှန်းဆကြည့်မိသမျှတော့ ဝရန်တာမှနေ၍ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည့် အလေ့အကျင့်ရပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်၏ မှတ်ဉာဏ်များ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ဆီမှ ကျွန်တော်ဘာကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါသနည်း။ တိမ်တွေလား၊ ကြယ်တွေလား၊ လကိုလား၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် မြင်နေရသည်မှာတော့ လပြည့်လပင် ဖြစ်ပါသည်။

လသည် လူသားတစ်ယောက်၏ မှတ်ဉာဏ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်တတ်ပါသလား။ မည်သည့် ဂုဏ်သတ္တိများဖြင့် ဖျက်ဆီးလိုက်ပါသနည်း။ မည်သည့် အတိုင်းအတာအထိ ဖျက်ဆီးလေ့ ရှိပါသနည်း။

ပြောရလျှင်တော့ လသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ခက်ခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

[၁၉၉၆ခု၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ကလျာ မဂ္ဂဇင်း]

မိုးခေါ်တဲ့ပွဲ

ဇာတ်ကား

အခုလို မိုးစက်စိပ်စိပ် ပြင်းပြင်းရွာချနေသည့် အချိန်မျိုးမှာ ကောင်းကင်ဆီက အဆက်မပြတ် ကျလာနေသော မိုးစက်မိုးပေါက်များကို ကြည့်ရင်း အကြောင်းအရာ တခုခုကို ပြောရစေတမ်းဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ယောက်ျား နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြဖြစ်မလား မသိပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မိုးပုံပြင်တွေ ရှိနိုင်၏။ ကျွန်မ၏ မိုးပုံပြင်က အရိုးစင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ မှန်တံခါးနှင့် မှန်နံရံများကို စူးစူးရှရှ ဖျန်းပက်နေသည့် မိုးစက် မိုးပေါက်များသည် ကျွန်မဆီမှာတော့ သိပ်မလိုအပ်သည့် အရာများသာ ဖြစ်သည် ဟု ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပိတောက်ပင်တွေ ကုက္ကိုပင်တွေ စိမ်းစိုလှပနေပြီ။ အဲဒါ မိုး၏ နေ့စဉ် ဖျန်းပက်ဆေးကြောမှုကြောင့်ပဲ။ ဒါလောက်ဆို ကျွန်မဘေးမှာ လုံလောက်ပြီ။ သည်မှာ ရွာသမျှ မိုးတွေကို မိုးမရွာသည့် နေရာများသို့ ရွှေ့ပြောင်း ဘယ်ယူလို့ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ၁၂ နှစ်အရွယ်တုန်းက အတွေးမျိုးကို အခုထိ ကျွန်မ ပြန်တွေးနေမိဆဲ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ၏ ဇာတိမြေက မိုးရွာသွန်းမှုနည်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အဲသည်မှာ အိမ်ခေါင်မိုးတွေလည်း မိုးကိုလိုသည်။ သစ်ပင်ကြီး တွေလည်း မိုးကိုလိုသည်။ မြို့ရွာအတွက် ရေပေးသည့် ကန်တွေ ချောင်း တွေ မှာလည်း မိုးကိုလိုသည်။ သီးနှံစိုက်ခင်းတွေလည်း မိုးကိုလိုမှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဇာတိမြေနယ် တဝိုက်ကို မိုးခေါင်ရေရှားဒေသဟုပင် တခါတုန်းက ခေါ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ရေများရာ မိုးရွာဟူသည့် စကားပုံ၏ အတွင်းအဓိပ္ပာယ်ကို မသိမီအရွယ်ကတည်းက အပြင်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ထိုစကားလုံးကို ကျွန်မ ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့မြို့ကိုတော့ ရေနည်းပါလျက် မိုးရွာမပေးဘူးဟု ကျွန်မခံစား ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မိုးမရွာသဖြင့် ရေရှားသည်ကို ပြောင်းလဲပစ်လို ရသလား၊ မိုးရွာလာအောင် လုပ်လိုရသလား၊ ငယ်စဉ်က သိချင်ခဲ့၏။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ Rain Maker ဟူသော စကားလုံးနှင့် ညီမျှသည့် စကားလုံးမှာ မိုးခေါ်သူ ပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ မိုးမရွာသည့်နေရာမှာ မိုးရွာလာအောင် မိုးခေါ်ပေးနိုင်သူ တကယ်ရှိသလား၊ ထိုအတွေးသည် ကျွန်မအား စိတ်လှုပ်ရှား စေခဲ့ပါသည်။

တခုသော မိုးဦးရာသီ တညနေခင်းတွင် ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို စတင် သတိထားမိလာခဲ့၏။ ထိုနေ့သည် ကျွန်မတို့ ရပ်ကွပ် လွန်ဆွဲပွဲ ကျင်းပသောနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ရာသီဥတုသည် မိုးရွာရတော့မည့် ရာသီဖြစ်သည်ဟု လူကြီးတွေက ပြောကြသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့မြို့မှာတော့ မိုးတစက်တပေါက်မျှ မကျလာသေးပါ။ တခြားသော အောက်ပြည်အောက်ရွာတွေမှ ပြန်လာသူများက ဟိုမှာ သဲကြီးမဲကြီး မိုးရွာချနေသဖြင့် ဘယ်လိုဘယ်ညာဟု ပြောပြကြသည့်အခါ ကျွန်မတို့ အားကျကြသည်။ ငါတို့ဆီလည်း မိုးရွာစေချင်လှပြီဟု မျှော်လင့်တမ်းတကြသည်။

တခါတခါ ကောင်းကင်မှာ မိုးတိမ်အနည်းငယ်ကို မှိုင်းမှိုင်းမှုန်မှုန် မြင်ရလျှင် သည်ကနေ့များ မိုးရွာမလားဟု မျှော်ကြ၏။ သို့သော် ထိုမိုးရိပ်မိုးငွေသည် ပြင်းထန်သော လေထဲတွင် လွင့်ပါပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။ နေ့လယ် နေ့ခင်းဆိုလျှင် တိုက်ခတ်သမျှလေသည်း လေပူသက်သက်သာ ဖြစ်၏။ လေတိုက် သဖြင့် လှောင်ပိတ်၊ အိုက်ပြုတ်မှု သက်သာသော်လည်း အသားအတွေ့ ခြောက်သွေ့ တင်းမာကုန်သည်။ ကျွန်မ မေမေက ကျွန်မတို့တတွေကို လေအပူမှ လေအအေးရအောင် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။ ချည်စောင် ခပ်ပါးပါး သုံးလေးထည်ကို ရေဆွတ်ကာ ညှစ်ပြီး ကျွန်မတို့အိမ် ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ကာပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရေဆွတ်ထားသော ချည်စက်ဖြတ်လျက် တိုက်ခတ်လာသော လေသည် ကျွန်မတို့အနီးသို့ ရောက်တော့ အေးမြသွားသည်။ ကျွန်မတို့ နေ့လယ်နေ့ခင်း သက်သက်သာသာ နေနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေသော အရာရာအတွက် မိုးရွာကို ရွာသင့်နေပြီး၊ မိုးရွာသင့် ပါလျက် မရွာသည့်အခါ မြို့၏ လူကြီးတွေ ဘာတွေ ကြိုးစားသလဲမသိ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ကတော့ လွန်ဆွဲပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

ကျွန်မဘဝတွင် လွန်ဆွဲပွဲကို သုံးလေးခါလောက် ကြည့်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုနှစ်က လွန်ဆွဲပွဲသည် အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အစည်ကားဆုံးနှင့် ကျွန်မ သတိအရဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့နားမှာ ပြုလုပ်သော လွန်ဆွဲပွဲကို ကျွန်မ သေသေချာချာ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့၏။

ကြိုးကြီး၏ တဖက်စီတွင် လွန်ဆွဲသူ ဆယ့်ငါးယောက်စီတော့ ရှိမည်ထင်သည်။ တဖက်စီတွင် မိန်းမတွေရော၊ ယောက်ျားတွေပါ ပါသည်။ ကျွန်မ မိဘတွေက လွန်ဆွဲသူတွေကို ဆီးဖျော်ရည်တိုက်သည်။ လွန်ဆွဲပွဲသည် အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေနှင့် တီးမှုတ်ကခုန်သူတွေနှင့် အလွန်မြိုင်ဆိုင်နေခဲ့၏။ အုန်းသီး ငှက်ပျောသီး ကန်တော့

ပွဲတွေလည်း ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် ဘာမှန်းမသိ ပျော်ရွှင်နေကာ ကျွန်မအစ်ကိုပါဝင်သောဘက်မှလက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍အားပေးခဲ့ ပါသည်။

ဘက်နှစ်ဖက်ကို ဘယ်လို ခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သလဲ ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ အစ်ကိုပါဝင်သောဘက်မှာ ကျွန်မတို့၏ လမ်းတခုတည်းက လူတွေချည်း မဟုတ်တာတော့ ကျွန်မသိသည်။ တခြားလမ်းက လူတွေလည်း ပါဝင်နေသည်။ လူအားလုံးလိုလိုကို ကျွန်မ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသည်။ လွန်ဆွဲပွဲတိုက်တွင် ကျွန်မ မမြင်ဖူးသူဟူ၍ တယောက်တည်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုအစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာလာရပ်ပြီး ကြည့်ကာ ကျွန်မအစ်ကိုကို အားပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကို့သူငယ်ချင်းပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

ရယ်မောသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ အားပေးသံများဖြင့် ဆူညံနေသော လွန်ပွဲသည် ချက်ချင်းပဲ ပွဲဈေးခင်းလေးတခုလို ဖြစ်လာ၏။ ပူဖောင်းသည်များ၊ မြေပဲဆား လှော်သည်များ၊ အကြော်သည်များ၊ ရေခဲချောင်းသည်များပါ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့ ကြည့်နေသူတွေပင် ချွေးပြန်လောက်အောင် ပူအိုက်သော ညနေခင်း ဖြစ်သဖြင့် လွန်ဆွဲသူတွေ ဘယ်လောက်များ ပူအိုက်လေမလဲမသိ။ သူတို့အားလုံး ချွေးတွေ စိုရွဲနေတာတော့ မြင်ရပါသည်။

ခဏနားချိန်တွင် အစ်ကိုက ကျွန်မတို့ အနီးသို့ ပြန်လာကာ ဆီးဖျော်ရည် တောင်းသောက်သည်။

“ငါ့နေရာမှာ မင်းဝင်ပေးမလား မိုးဇော်”

ကျွန်မတို့နားမှာ ရပ်နေသောသူကို အစ်ကိုက မေးသည်။ ထိုသူက အစ်ကိုနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သည်။ သူ ခေါင်းခါကာ ရယ်မော၏။

“မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပင်ပန်းခံလို့”

“ခွေးကောင်”

အစ်ကိုက တကယ်ဆဲတာ ဟုတ်ပုံမရ။ ရယ်ပုံရင်းဆဲတာ ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ အစ်ကို့သူငယ်ချင်း ကိုအောင်ကျော် ချွေးတွေ သံတွေနှင့် ရောက်လာပြီး ဖျော်ရည် တောင်းသည်။ ကိုအောင်ကျော် ကံဆိုးချင်တော့ ဆီးဖျော်ရည်က သူ့အလှည့်ကျမှ ကုန်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ငါ့ကို ရေပဲတိုက်ဟာ”

“ဟိုဘက်အိမ်ရှေ့မှာ သံပုရာရည်တွေ မြင်နေရတယ်။ သွားတောင်းပေးရမလား”

ကျွန်မညီမတယောက်က သွက်သွက်ဝင်မေးသည်။ ကိုအောင်ကျော်က ကျွန်မတို့ အိမ်ကရေပဲ သောက်ချင်သတဲ့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကပဲ ဖန်ခွက်နှင့် ရေသွားခပ်ပေး လိုက်ရပါသည်။ ကိုအောင်ကျော်ကို ကိုမိုးဇော်က ရှာမီးချိုချို တလုံးပေးလိုက်တာ မြင်ရသည်။ လှမ်းယူလိုက်သော လက်တွင် ကြိုးဒဏ်ဖြင့် ပွန်းပဲ့နေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ရော့ အဲဒီချိုချိုကို ရေနဲ့သောက်လိုက်၊ ဖျော်ရည် ဖြစ်သွားမယ်”

အစ်ကိုနှင့် ကိုအောင်ကျော် နောက်တချီ လွန်ပွဲစဖို့ ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ ကိုမိုးဇော်က ကျွန်မတို့ အနားမှာ ရပ်နေဆဲ။ ပူအိုက်လို့လားမသိ၊ သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော ခပ်ပါးပါး ဗလာစာအုပ်တအုပ်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ယပ်ခတ်နေသည်။

ကျွန်မမှာ လွန်ပွဲကိုကြည့်ရင်း တချက်တချက် မိုးကောင်းကင်ဆီ မော့မော့ ကြည့်ရတာ အမော။ ခဏနေရင် မိုးတိမ်တွေများ ရောက်လာပြီး ဖြိုးဖြိုး ဖျောက်ဖျောက် မိုးရွာချလိုက်လေမလား။ တောင်ကလာတဲ့ မိုးတိမ်တွေက ရွာတတ် သလား၊ မြောက်ကလာတဲ့ မိုးတိမ်တွေက ရွာတတ်သလား ကျွန်မ မသိ။ လွန်ဆွဲတာဟာ မိုးရွာအောင်လို့ ဖြစ်သဖြင့် ဆွဲရင်းနှင့်သာ မိုးရွာချလိုက်လျှင် လွန်ဆွဲသူတွေ ဘယ်လောက်များ ပျော်ရွှင်ခုန်ပေါက်လေ မလဲဟုတော့ တွေးမိ သည်။

“အစ်မ ဘယ်တော့ မိုးရွာမှာတဲ့လဲ” ကျွန်မညီမ အငယ်လေးက ကျွန်မကို မေးသည်။

“မသိဘူးလေ၊ ညကျရွာမလား မသိဘူး”

ကျွန်မ ဖြေရင်းမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုမိုးဇော်က ကျွန်မတို့ သုံးယောက်အား သဘောကျသလို ကြည့်ပြီး ရယ်နေတာကို မြင်လိုက် ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ဘာများ စကားမှားသွားလို့ပါလိမ့်။ ကျွန်မ ဇေဝေဝါ ဖြစ် သွားသည်။

“ချာတိတ် ဘယ်နှစ်တန်း ရောက်ပြီလဲ”

ထိုအစ်ကိုကြီးက အပြုံးမပျက်မေး၏။

“ခုနစ်တန်း အောင်ပြီ”

ကျွန်မ ဖြေလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါဆို သိပ္ပံဘာသာကို တော်တော် သိနေပြီပဲ”

ကျွန်မကတော့ သိပ္ပံဘာသာကို သိလှပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေမိ၏။

“မိုး ဘာကြောင့် ရွာတယ်ဆိုတာ သိလား”

“သိပါတယ်”

သည်လောက်တော့ ကျွန်မသိပါသည်။

“ဘာကြောင့် ရွာလဲ”

“ပူတဲ့လေတွေက ပွပြီး အပေါ်တက်သွားတော့ အပေါ်မှာ အေးတဲ့နေရာ လည်း ရောက်ရော ရေဖြစ်ပြီး မိုးရွာချတာပေါ့”

ဖြေပြီးနောက် ကျွန်မ အဖြေကို သူကျေနပ်ရဲ့လားဟု အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သူ ကျေနပ်ပုံ ရပါသည်။

“အေးတဲ့နေရာရောက်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ရေဖြစ်သွားသလဲ”

“အဲဒါလား”

ကျွန်မ ဘယ်လို ဖြေရမှန်း မသိပါ။

“ကဲ ပူတဲ့လေကရော၊ အပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တက်သွားသလဲ”

“ပွလို့ပေါ့”

ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ စိတ်ကို သွားခဲ့ပြီ။

“ပွရုံနဲ့ တက်ရောလား”

“တက်မှာပေါ့။ ပွရင်ပေါ့လေ”

သူ အသံထွက်ပြီး ရယ်ကာ ကျွန်မခေါင်းကို သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ဖြင့် မနာအောင် ခပ်ဖွဖွ ရိုက်ပါသည်။

“သိန်းနိုင်ရဲ့ ညီမကလည်း ဒေါချည်းပဲ”

ထို့နောက် ကိုးမိုးဇော်က အော်သံ ဟစ်သံ ဆိုင်းသံပုံသံတွေ ကြားထဲမှာပင် ကျွန်မအား မိုးရွာခြင်းအကြောင်းကို စိတ်ရှည်ရှည် ရှင်းပြပေးခဲ့သည်။

“နွေးတဲ့လေက ပွတယ်။ အေးတဲ့လေက ကျစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နွေးတဲ့လေမှာ မောလီကျူးလို့ ခေါ်တဲ့ သေးသေးမှုန်မှုန်လေးတွေက ဘေးကို ပြန်ပြီး ကျကုန်လို့။ ဒါကြောင့် ထုထည်တူတဲ့ ထည့်စရာဘူးတစ်ခုမှာ အေးတဲ့လေနဲ့ နွေးတဲ့လေ တမျိုးကို ထည့်ရင်၊ နွေးတဲ့လေပါတဲ့ ဘူးမှာ မောလီကျူးအမှုန်တွေ နည်းနည်းပဲ ပါပြီးတော့ အေးတဲ့လေဘူးထဲမှာ အမှုန်တွေ များများပါမယ်။ ဒါကြောင့် အေးတဲ့လေက ပိုလေးတယ်။ နွေးတဲ့လေကို အေးတဲ့လေက တွန်းပင့်လိုက်လို့ နွေးတဲ့လေက အပေါ်ရောက်သွားတာ။ ဒါကြောင့် ပူရင်ပူ၊ ပွရင်ပေါ့၊ ပေါ့ရင်တက်တယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်ဖြစ်လာတာ။”

“သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် မိုးရေး ဘယ်လိုဖြစ်လဲ”

“အေးတဲ့နေရာ မြင့်မြင့်ကြီးကို ရောက်လို့ လေကနေ ရေဖြစ်သွားတာ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရေဖြစ်သွားသလဲ”

“အဲ..”

ကျွန်မ သိတော့ သိသည်။ သို့သော် တိတိကျကျ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းတော့ မသိ။ သူက ပြောပြသည်။

“လေထဲမှာ ရေငွေ့တွေ ပါတယ်။ အဲဒီရေငွေ့က အေးတဲ့နေရာရောက်တော့ ကျစ်သွားတယ်။ မော်လီကျူးတွေ စုသွားတာလေ။ ကျစ်သွားတဲ့အခါ ရေငွေ့ကနေ ရေမှုန်လေးတွေဖြစ်သွားတယ်။ ရေမှုန်လေးတွေ တခုနဲ့တခု စုကပ်ပြီး ပိုကြီးတဲ့ ရေမှုန်ဖြစ်၊ အဲဒီကနေ ထပ်စုထပ်ကြီး၊ ကြီးလာတော့ လေးလာတယ်။ အဲဒီမှာ အပေါ်ကနေ အောက်ကျလာတာပဲ။ ကျရင်းကနေ ငယ်တဲ့ ရေမှုန်လေးတွေကို တိုက်မိပေါင်းမိပြီး ကြီးလာတယ်။ အဲဒီတော့ မိုးစက်လေးတစက် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီမိုးစက်က ဆက်ကျရင်းနဲ့ တခြားရေမှုန်တွေနဲ့ ပေါင်းမိတိုက်မိပြန်တယ်။ မိုးစက်ကကျရင်းနဲ့ကြီးလာတယ်။ ကြီးလွန်းတော့ပြိုကွဲသွားတယ်။ အဲဒီပြိုကွဲသွားတဲ့

အစက်လေးတွေ တခုစီက တခြားရေမှုန်တွေနဲ့ ပေါင်းမိ မိုးစက်ဖြစ်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ မိုးရွာချတာကွ”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မ ညီမလေးနှစ်ယောက်လည်း သူပြောတာကို ငြိမ်နားထောင်နေကြပါသည်။

“ကဲ မိုးရွာရခြင်းအကြောင်းကို သိနေတဲ့ ရှစ်တန်းကျောင်းသူကြီးက လွန်ဆွဲရင် မိုးရွာမယ်လို့ ထင်နေတုန်းပဲလား”

ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါ။

“ရေခိုးရေငွေ့များများပါတဲ့လေပူနွေးပြီး အပေါ်တက်သွားမှ၊ အေးတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ရောက်မှ၊ မိုးစက်ဖြစ်ပြီး ရွာချလာမယ့်မိုးကို လွန်ဆွဲပြီး မိုးခေါ်လို့ရသလား။ ကိုယ်တော့ မထင်ပါဘူး”

ရေရေလည်းလည်း မသိသေးသော ညီမနှစ်ယောက်အား ကိုမိုးဇော်က လက်တွေ့ မိုးလုပ်ပြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်မအား ဖန်ခွက်နှစ်ခွက် ရေသွားဆေးခိုင်း၏။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အနီးအနားက ကွမ်းယာဆိုင်တခုမှာ အနာကပ်သည့် ပလာစတာ အခွေဘူးတဘူး သွားဝယ်ပါသည်။

ထို့နောက် သူများတွေက အလဲလဲအကွဲကွဲ နွဲ့နေကြသော လွန်ဆွဲပွဲကို အားရပါးရ အော်ဟစ်အားပေးနေကြချိန်မှာ ကျွန်တို့ ညီအစ်မ သုံးယောက်သည် ကိုမိုးဇော် လုပ်ပြသော ဖန်ခွက်ထဲက မိုးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

ဖန်ခွက်တွေကို ရေခြောက်အောင် သူ့ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သုတ်၏။ ဖန်ခွက်တခွက်ထဲသို့ သောက်ရေ လက်နှစ်လုံးလောက်ထည့်၏။ ထိုဖန်ခွက်ပေါ်သို့ နောက်ဖန်ခွက်တလုံးကို အဝချင်းတော့ပြီး မှောက်လိုက်၏။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၏ အဆက်နေရာကို ပလာစတာပြားကြီးဖြင့် ပတ်လိုက်၏။

“လေလုံအောင်လို့ကွ” သူက ရှင်းပြပါသည်။

“ကဲ အခု ဒီမှာ ရေရော လေရောပါတဲ့ မှန်လုံခန်းလေးတခု ရပြီးပေါ့။ နောက်ထပ် တနာရီလောက်သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေ။ သူ့မှာ မိုးစက်လေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်ထဲက စာပွဲပေါ် သွားထားလိုက်တော့”

လွန်ပွဲကို ကြည့်လိုက်၊ မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၊ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဖန်ခွက်မှန်လုံခန်းလေးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ကျွန်တို့ ညီအစ်မတတွေ စိတ်လှုပ်ရှား နေခဲ့ကြသည်။

လွန်ပွဲပြီးသွားသောအခါ အစ်ကိုနှင့် ကိုအောင်ကျော်ပါ ကျွန်မတို့၏ သိပ္ပံ စမ်းသပ် မှုလေးဆီ လာရောက် ပူးပေါင်းကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ဖန်ခွက်၏ ထိပ် ပိုင်းဖြစ်နေသော ဖန်ခွက်ဖင်တဝိုက် ဖန်သားနံရံတွင် ရေငွေ့လေးတွေ သီးကာ စိုစွတ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“တွေ့လား အဲဒီမှာမိုး”

ကျွန်မညီမ အငယ်က သူ့ဘဝမှာ သည်လောက် ထူးဆန်းသောအရာ တခါမှ မကြုံဖူးခဲ့သလိုပင် လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောသဘောကျနေသည်။

“မိုးတွေ ရွာတော့မယ်။ မိုးတွေ ရွာတော့မယ်”

“ဒီထက်ပိုပြီး ရေစက်ရေပေါက် ဖြစ်စေချင်ရင် အောက်က ဖန်ခွက်ကို နွေးအောင် လုပ်လိုက်ရုံပဲ” ကျွန်မ အစ်ကိုက ကျွန်မအား အကြံပေးပါသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို မေးပါရစေဦး၊ လောလောလတ်လတ် လွန်ဆွဲပွဲကို နွဲလာခဲ့သူတွေမို့ လွန်ဆွဲရင် မိုးရွာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မိုးရွာအောင် လုပ်တာလဲ”

မိုးဇော်က အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်အား ပြုံးသဲသဲဖြင့်မေး၏။ အစ်ကိုက ရယ်သည်။

“ငါဘယ်သိမလဲ၊ အောင်ကျော်မင်းသိလား”

ကိုအောင်ကျော် မရယ်ပါ။ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောပါ။ ကျွန်တို့၏ အပေါ်ဖန်ခွက် ဖင်ပိုင်းအတွင်းမှ မိုးစက် သေးသေးလေးများကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့် နေ ခဲ့ သည်။

“ငါက လွန်ဆွဲ လွန်ဆွဲဆိုလို့သာ ဝင်ဆွဲလိုက်တာ၊ လွန်ဆွဲရင် မိုးရွာမယ်လို့ ယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲက ယုံကြည်အားကိုးတဲ့ လူကြီးတွေ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စိတ်ချမ်းသာသွားဖို့ ငါဝင်ကူတာပဲ”

အစ်ကိုက နောက်ဆုံးမှာတော့ ခပ်လေးလေးအသံဖြင့် သူ့ခံစားချက်အမှန်ကို ဖွင့်ချသည်။

“မင်း တကယ်သိချင်လို့ မေးတာလား၊ မယုံကြည်လို့ မေးတာလား” ကိုအောင် ကျော်က ကိုမိုးကျော်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေးတော့သည်။

“ငါ တကယ်သိချင်လို့ မေးတာကွ” ကျွန်မသည် ကိုမိုးဇော် ညာပြောနေသည်ဟု သိပါလျက် ကိုအောင်ကျော်ကို သတိပေးဖို့ မဝံ့ရဲ့ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို နီးနီးကပ်ကပ် အခုမှ စကားပြောဖူးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“သိချင်လို့ မေးတာဆိုရင်တော့ ငါပြောမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါမပြောခင် မင်း ငါ့ကို တခုဖြေရမယ်။ မင်းမိရာကယ်လ်ဆိုတာကို ယုံလား”

“မိရာကယ်လ်”

“အေးလေ၊ ဗမာလိုဘယ်လိုပြောမလဲ။ အံ့ဩဖွယ် ထူးဆန်းတဲ့တန်ခိုးလို့ ပြောမလား။ မိရာကယ်လ်တွေ လောကမှာ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်မှုကနေ လွန်ပြီး ဖြစ်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ”

“ဥပမာတခုလောက် ပြောကွာ”

“ကောင်းပြီ။ အိမ်တအိမ်မှာ ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းနေတယ်။ အိမ်ရှင်က ကြွက်တွေကို မသတ်ရက်ဘူး။ ကြွက်တွေကိုလည်း မသောင်းကျန်းစေချင်၊ ဒီတော့ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်တယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့ ပရိတ်တော်ကို တကယ် အာရုံစူးစိုက်ပြီး ရွတ်တာ။ သုံးလေးရက်လောက် ရွတ်ပြီးတဲ့နောက် အိမ်မှာ ကြွက်မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးကို ပြောတာ”

“ငါတော့ မကြုံဖူးဘူး။ ကြားဖူးတယ်”

“ဒါဖြင့် ယုံလား”

“အဲ..”

သူ အပြောရခက်နေသည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။

“မင်း မယုံပါဘူး”

ကိုအောင်ကျော်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် စွပ်စွဲသည်။

“မေတ္တာသုတ်ကို မယုံတဲ့ကောင်က လွန်ဆွဲတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး”

ထိုအခါ ကိုမိုးဇော် ရယ်သည်။ သူ့ရယ်ပုံမှာ သာသာကလေးပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ မယုံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ယုံချင်လို့ မေးတာပါ။ လွန်ဆွဲတဲ့အခါ ဘယ်လို အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေ ရှိလို့ မိုးရွာမှာတုံး။ ငါသိချင်တယ်လေ”

“အဲဒီ အကျိုးသက်ရောက်မှု အဆက်အစပ်တွေအကြောင်းကို သိဖို့က မမြင်ရ တဲ့ အရာတွေကို ယုံမှဖြစ်မယ်” ဟု ကိုအောင်ကျော်က ပြောသည်။

“မမြင်ရတဲ့ အရာတွေကို ငါယုံပါတယ်။ ဓာတ်ငွေ့တွေ အက်တမ်တွေကို ငါယုံ တယ်။ အဏုမြူဗုံးနဲ့ အဏုမြူစွမ်းအင်ကို ငါယုံတယ်။ ဒါတွေက မမြင်ရ မထိရ ပေမယ့် သူ့အာနိသင်ကို တနည်းနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လို့ရတယ်”

“စောစောက ငါပြောတဲ့ မီရာကယ်လ်ကိုလည်း မင်းစမ်းသပ်လို့ ရပါတယ်။”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟေ့ကောင်တွေ တော်ပြီကွ။ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ကြတော့မှာ”

အစ်ကို ဝင်တားတော့ ကိုမိုးဇော်က အစ်ကို့ပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးပြီး ရယ်၏။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း”

ထို့နောက် ကိုအောင်ကျော်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တိုက်တွန်းသည်။

အောင်ကျော် မှန်တေတေမျက်နှာ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူပြောပြပါသည်။

“လွန်ဆွဲတဲ့အခါ ဆွဲမယ့်သူတွေက ကန်တော့ပွဲနဲ့ တင်ကြ မြှောက်ကြ ခွင့်တောင်းကြတယ်ကွ။ တချို့က မြို့စောင့်နတ်ပါတယ်။ အဓိက သူတို့တင်တဲ့ နတ်ကတော့ မိုးခေါင်ကျော်စွာနတ်တဲ့။ အဲဒီနတ်ကို ကန်တော့ပွဲနဲ့ ပင့်တယ်။ လွန်ကြိုးရဲ့ ဟိုဘက်ဒီဘက်ကြား အရင်းနေရာမှာ ဝင်ပြီး လွန်ပွဲကို စောင့်ကြပ်ပေးပါပေါ့။ လွန်ခေါင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားမှာ အဲဒီနတ်က ဝင်စီးဖို့ ပေါ့ ကွာ။ အဲလိုဝင်စီးရင် လွန်ပွဲအောင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးရွာမယ်”

“လွန်ပွဲအောင်တော့ ဘာကြောင့်မိုးရွာမှာလဲ”
“မိုးခေါင်ကျော်စွာက မိုးကို ခေါ်ပေးလို့ပေါ့”
“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိုးခေါ်ပေးနိုင်သလဲ”
“ငါ့အထင်တော့ မိုးရွာစေမယ့် ရေခိုးရေငွေတွေ လေထဲမှာ များများပါအောင် ဆွဲယူ၊
တို့အထက်ကောင်းကင်ကို တွန်းတင်ပေးမယ် ထင်တယ်”

ကိုမိုးဇော် အားရပါးရ ရယ်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီနတ်က သိပ္ပံနည်းအရ မိုးရွာအောင် လုပ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”
“မင်း မသရော်နဲ့”
“ဟာ ငါမသရော်ပါဘူး။ သဘောကျလို့ပါ”
“မိုးခေါင်ကျော်စွာက သိပ်မစွမ်းခဲ့ရင်တောင် တခြားနတ်ဒေဝတာတွေက ငါတို့
ဆုတောင်းကြ ကြိုးစားကြတာကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ စိတ်ပါလက်ပါ ကူညီရင်
ကူညီမှာပေါ့”
“ဒီတော့ မင်းက နတ်တွေကို ယုံတယ်ပေါ့”
“ရှိချင် ရှိနိုင်တယ်”
“မင်းယုံသလား၊ အဲဒါပဲပြောလေ”
“ရှိချင် ရှိနိုင်တယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ရှိရင် သူတို့ ကူညီလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ကျော်က မရယ်မပြုံး ပြောနေသည်။ သူနည်းနည်းတော့ ဒေါသထွက်
နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ရိပ်မိသည်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်အချိန်က
လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်သည်မသိ။ ကျွန်မ သတိတရ လှည့်ပတ်ရှာကြည့်မိတော့
မိုးဖိုခန်းမှာ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်နေသည့် မေမေထံ ရောက်သွားကြပြီ။

“လူတယောက်စီရဲ့ ဘဝမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်မှုဆိုတာ လိုတယ် မိုးဇော်”
“ငါသိပါတယ်။ ငါကတော့ တနည်းနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လို့ရတဲ့ အကြောင်း အရာ
တွေကို ယုံတယ်”

ကိုအောင်ကျော် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“မင်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကို ယုံလား”

ကျွန်မ ကလေးအတွေးဖြင့် အခြေအနေ ဆိုးလာတော့မည် ထင်လာ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ဆက်ပြီး မငြင်းခုံစေချင်တော့ပါ။ သို့သော် တားလည်း မတား ရဲပါ။

“ယုံတယ်။ သက်တော့ ရှစ်ဆယ်မှာ သဘာဝအတိုင်း သဘာဝကျကျ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုသွားတဲ့ ဗုဒ္ဓကို ငါယုံတယ်။ ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်တွေ အဘိဓမ္မာတွေကို ယုံတယ်”

“ဒါဖြင့် ..”

“ကလေးတွေ ထမင်းစားကြမယ်”

ကျွန်မတို့အနားသို့ မေမေ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မ အလွန်စိတ်သက်သာ သွားပါတော့သည်။

သို့သော် ထမင်းစားပြီး သွားကြပြန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက် အဲသည် အကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး ငြင်းခုံရင်း အိမ်ပြန်သွားကြသည်။

“ကိုယ်တို့မြို့က သစ်တောနဲ့ ဝေးတယ်။ ပင်လယ်နဲ့ ဝေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ ပူလို့ အထက်တက်သွားတဲ့ လေထဲမှာ ရေခိုးရေငွေ့ နည်းတယ်။ ရှိသမျှ ရေငွေ့ကလည်း လေကြမ်းကြမ်းတိုက်ရင် လွင့်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးနည်း တာပေါ့ ချာတိတ်ရဲ့။”

နောက်နေ့တွေ၌ ကိုမိုးဇော်က သိပ္ပံစမ်းသပ်ချက်တွေ တခုပြီးတခု လက်တွေ့ စမ်းသပ်ချက်တွေ တခုပြီးတခု လက်တွေ့စမ်းပြရင်း ကျွန်မအား မိုးနည်းရ ခြင်းအကြောင်းကို ပြောပြတတ်ပါသည်။

“မိုးနည်းတာကနေ များအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင်ရမလဲ အစ်ကို” ကျွန်မ အစ်ကို့ကို ခေါ်သလိုပင် သူ့ကို အစ်ကိုဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“ရေနဲ့ဝေးတာကို ရေနဲ့နီးအောင် လုပ်ဖို့မလွယ်ပေမယ့်။ သစ်တောမရှိတာကိုတော့ သစ်တောရှိအောင် လုပ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ထင်းအတွက် သစ်ပင်ခုတ်တဲ့အခါ ကိုင်းတွေကိုပဲ ခုတ်၊ ပင်စည်ကို မဖြတ်နဲ့။ ပင်စည်တခု ဖြတ်မိတိုင်းလည်း နောက်သပင် တပင်ထပ်စိုက်ခဲ့။ မိုးတွင်းမှာ ရွာချတဲ့ မိုးရေတွေကို ကန်တွေနဲ့ စုထား။ ဒါဆိုရင် မိုးနည်းရာကနေ မိုးများလာမှာပေါ့။ အခုတော့ သစ်တောလည်း ဖြစ်အောင်မလုပ်၊ ရွာချတဲ့ရေကို ထိန်းထားဖို့မြေကိုလည်း မပြုပြင်နိုင်၊ ဒီအတိုင်း ထိုင်ပြီး မိုးကိုစောင့်နေလို့ မိုးက ရွာမတဲ့လား”

ကိုအောင်ကျော်ကတော့ သစ္စာနဲ့ ယုံကြည်မှုအပေါ် တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်သည်။

“လူတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုက အကန့်အသတ်ရှိတယ် မိသက်ရဲ့”

သူက ကျွန်မကို ကိုမိုးဇော် ခေါ်သလို ချာတိတ်ဟု မခေါ်ပါ။ အစ်ကိုခေါ်သလို မိသက်ဟုသာခေါ်သည်။

“အဲဒီ အကန့်အသတ်ကုန်သွားတဲ့အခါ လူတွေမှာ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ သစ္စာပဲ ရှိတော့တယ်”

ကိုမိုးဇော် ပြောသည့် သစ်တောတွေ ရေငွေ့တွေကို ကျွန်မ အလွယ်တကူ လိုက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုအောင်ကျော်ပြောသည့် သစ္စာကိုတော့ မလိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“သစ္စာဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“သစ္စာဆိုတာ မဖောက်မပြန် အမှန်ကန်ဆုံး တရားကိုခေါ်တာ။ လွယ်လွယ်ပြောရင် အမှန်တရားကို သိပြီး အမှန်တရားကို စောင့်စည်းခြင်းပေါ့”

အဲဒါနှင့် မိုးရွာတာနှင့် ဘာဆိုင်လဲဟု ကျွန်မ နားမလည်ပါ။

“သစ္စာဆိုတာ မိသက် သိလား”

“သိတာပေါ့။ ဥဒေါင်းမင်းတို့၊ ငုံးမင်းတို့ သစ္စာဆိုတဲ့အခါ သူတို့တွေ့နေတဲ့ ဒုက္ခတွေ လွတ်သွားတယ်”

“အေး၊ အဲဒီ သစ္စာဆိုတဲ့အခါ ဘာစကားနဲ့ ဆိုသလဲ”

“အင်း၊ ကျွန်မ မေ့နေပြီ”

“အမှန်ဆုံးစကားနဲ့ ဆိုတာ။ ဥပမာ ငုံးမင်းဆိုပါတော့။ တောမိုးလောင်တဲ့ အခါ ငုံးကလေးက အတောင်အလက် မစုံသေးလို့ မပြေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း အမှန်အတိုင်း တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆိုတာ။ သစ္စာသာ မှန်ခဲ့ရင် အကျိုးအမြတ်တခုခုတော့ ရမှာပဲ။ စကားသစ္စာ၊ မှန်သောခါကား၊ သြဇာလေးနက်၊ ပေါ်ဆီတက်၍၊ နွယ်မြက် သစ်ပင်၊ ဆေးဘက်ဝင်၏တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က သစ္စာသာမပျက်ဘူး၊ အမှန်စကားကိုသာ ဆိုမယ်၊ စိတ်ထားမဖောက်ပြန်ဘူးဆိုရင် မြက်တွေ၊ နွယ်တွေ၊ သာမန် သစ်ပင်တွေတောင် ရောဂါပျောက်တဲ့ ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးလို့ရသတဲ့”

“အဲဒီတော့ ..”

“အဲဒီတော့ လူတွေ မိုးမျှော်ကြတဲ့အခါ မိုးခေါ်ကြတဲ့အခါ အထက်နတ်၊ အောက်နတ်၊ ဝိဇာတွေကို တင်တယ်။ အားကိုးတယ်ဆိုပြီး ကန်တော့ပွဲပေး၊ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေလုပ်၊ စိတ်တွေကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားပြီး ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ တင်မြှောက်ကြတာ။ လွန်ဆွဲတော့လည်း သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် အနိုင်ရဖို့ ညစ်တာ လိမ်တာ မရှိ၊ မဖောက်မပြန် ကစားကြတာလေ။ အကုသိုလ်ဝေးတဲ့အချိန်မှာ ဆုတောင်းတယ်။ အဲဒီသစ္စာသာ မှန်ရင် လိုချင်တာ ရကိုရမှာပေါ့”

ကိုအောင်ကျော် စကားတွေကို ကျွန်မ မမိတချက် မိတချက် ရှိခဲ့သည်။

“ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကိုလည်း လုပ်မယ်။ ဘုရားနဲ့ ဘုရားရဲ့ တရားတွေကိုလည်း ရင်ထဲအသည်းထဲက စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ပြီး လိုက်နာမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူက တောင်းသမျှဆု ပြည့်မှာပဲ။ တခုပဲ အရေးကြီးတာက ဆုဆိုတာ ပေးဖို့ ထိုက်တန်အောင်လည်း တောင်းသူက ကျင့်ကြံအားထုတ်ရသေးတယ်။ အတောင်း သက်သက်တော့ မရဘူး။ ပါရမီဆိုတာ အဲဒါပဲ။ လိုချင်တာကိုရဖို့ ကိုယ့်ဘက်က ကျင့်ကြံဖြည့်ဆည်းကြိုးစားတာကို ပါရမီလို့ ခေါ်တယ်”

လွန်ဆွဲပြီး ခုနစ်ရက်လောက် ကြာသောအခါ မိုးရွာခဲ့တာကို ကျွန်မ မှတ်မိသည်။

ကိုအောင်ကျော်က နတ်ဒေဝတာ တွေကူညီမစလို့ဟု ထင်သည်။ ကိုမိုးဇော်က ရွာချိန်တန်လို့ ဟု ထင်သည်။

“ချာတိတ်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ မိုးမရွာလို့ လွန်ဆွဲတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကာလ ဆွဲသလဲ။ နွေခေါင်ခေါင်မှာ ဆွဲသလား။ ဆောင်းတွင်းမှာ ဆွဲသလား။ မိုးအစမှာပဲ ဆွဲတာမဟုတ်လား။ မိုးရွာချိန်သင့်ရက်နဲ့ မရွာလို့ ဆွဲရတာလေ။ ဒီကတည်းက ဒီရာသီက အချိန်မရွေး မိုးရွာလာနိုင်တဲ့ ရာသီပေါ့။ လွန်ဆွဲတာ မဆွဲတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ရေခိုးရေငွေ့ အလုံအလောက် အထက်တက်ပြီး အေးသွားတဲ့ ရေငွေ့က မိုးအဖြစ် ရွာချမှာပဲ”

ကိုမိုးဇော်ပြောတော့ ကျွန်မ မရဲတရဲ ဆင်ခြေတက်မိ၏။

“ဒါပေမယ့် စောပြီးရွာတယ်လေ အစ်ကိုရဲ့။ တပတ်အတွင်း ရွာတယ်”

“အေးလေ ဒါကို စောတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်သလဲ။ လွန်မဆွဲလည်း ဒီနေ့ ဒီရက် ရွာမယ်ဆိုရင် ရွာကိုရွာမှာပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိုးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မြင်ရသော အရာတွေ၊ မမြင်ရသော အရာတွေအကြောင်း အယူအဆ ကွဲလွဲကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်ပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ် တာတော့ တခါမှ မတွေ့ဘူးပါ။ သိပ်မကြာမီ ဆယ်တန်းအောင် စာရင်း တွေထွက်၏။ အစ်ကိုတို့ သုံးယောက်လုံး အောင်ကြပါသည်။ ကျွန်မ အစ်ကိုက ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရ၏။ ကိုမိုးဇော်က ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ သွား၏။ ကိုအောင်ကျော်က ဂုဏ်ထူးတခုမှ မပါဘဲ အောင်ရုံသာအောင်ပြီး ဆရာအတတ်သင်သိပ္ပံရုံရာ မိတ္ထီလာသို့ ကျောင်းသွားတက်ပါသည်။ သူတို့ သုံးယောက်လုံး တယောက် တမြို့စီ ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မက ကိုမိုးဇော်ကို တိတ်တိတ်လေး လွမ်းနေခဲ့သည်။ သူ ကျွန်မကို စမ်းသပ် ပြသော အလင်းစမ်းသပ်ချက်၊ အသံစမ်းသပ်ချက်၊ ဓာတ်ငွေ့စမ်းသပ်ချက်များကို စာကျက်ရင်းက လွမ်းနေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကိုအောင်ကျော် ပြောပြသည့် သစ္စာနှင့် ယုံကြည်မှုဆိုတာကို ကျွန်မ သိပ်အာရုံ မစိုက်မိပေမယ့် ကိုမိုးဇော် ပြောပြသည့် လက်တွေ့စမ်းသပ်လို့ရသော အဖြစ်အပျက်အရာများကို ကျွန်မအာရုံစွဲနေသည်။

အစ်ကိုတို့ သုံးယောက် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကြသောအခါ ထိုယောက်ျား နှစ်ယောက်က ကျွန်မနှင့် လိုက်ဝေးကြမည်ဟု ကျွန်မဝမ်းနည်းမိ၏။ သို့သော် ကျွန်မ ထင်သလိုမဝေးပါ။ သူတို့သုံးယောက် ကျောင်းပိန်ရက်ချင်း မတူသဖြင့် အတူမဆုံဖြစ်ကြပေမယ့် ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုတော့ တယောက်ချင်း ရောက်ရောက် လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုမရှိသည့် အချိန်များတွင် မေမေအား ပွဲရုံကိစ္စတွေ ကူညီဖို့ ဖြစ်၏ ကိုအောင်ကျော်က ကျွန်မကို ဘုရားတင်ရန် သူတို့ခြံထဲမှ နှင်းဆီတွေ စံပယ်တွေ ယူယူလာတတ်ပြီး ကိုမိုးဇော်က ကျွန်မအား ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ ဘာသာတွေ သင်ပေးသွားတတ်သည်။

ကျွန်မ ကိုမိုးဇော်ကို တိတ်တိတ်လေး စွဲလမ်းမိပြီဆိုမှတော့ ကိုအောင်ကျော် ကျွန်မကို ချစ်စကား ပြောလာသည့်အဖြစ်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ ကိုမိုးဇော်သည် ကျွန်မ၏ သံယောဇဉ်တွေကို မသိဘဲနေမှာမဟုတ်၊ သိတော့ သိပုံရပါသည်။ သို့သော် သူ့ဘက်က တချက်မှ ညွတ်တိမ်းမှု မပြခဲ့သည်မှာ ထိန်းချုပ် နိုင် လို့သာပဲဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ကိုမိုးဇော်အပေါ် တွယ်တာနေမှန်း မေမေက ရိပ်မိ၏။ မေမေကတော့ ကိုအောင်ကျော်နှင့်ဆိုလျှင် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ထင်လေသည်။ ကိုမိုးဇော်ကတော့ အတ္တကြီးလိမ့်မည်။ ကျွန်မကချည်း အလျှော့ပေးရလိမ့်မည်တဲ့။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းကို စောင်းကြည့်ဖို့ မေမေအသက် ရှည် စေ ချင်လိုက်တာ။

မေမေသည် ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ ဇာတ်လမ်း မဆုံးမီ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်မကို ကိုအောင်ကျော် ဘယ်လောက်ပဲ မျှော်လင့် မျှော်လင့် သူမရခဲ့။ ကျွန်မက သူ့ကို အစ်ကိုတယောက်အဖြစ်မှ ပြောင်းလဲလို့ မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့အတူပင် ကိုမိုးဇော်ကို ကျွန်မဘယ်လောက် မျှော်လင့် မျှော်လင့် ကျွန်မ မရခဲ့။ သူက ကျွန်မကို ညီမတယောက်အဖြစ်မှလွဲပြီး တခြားစိတ်မျိုး ထားလို့ မရခဲ့ သောကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။

မေမေဆုံးပြီး တနှစ်ကြာတော့မှ ကိုအောင်ကျော် လက်ထပ်သွား၏။

သူတို့နှင့် တနှစ်တခါလောက်တော့ ကျွန်မ ဆုံဖြစ်လိုက်သေး၏။ အများ အားဖြင့် တော့ မေမေအတွက် ကွယ်လွန်ခြင်း ခြောက်နှစ်မြောက်၊ ခုနစ်နှစ်မြောက် စသည့် အထိမ်းအမှတ် ဆွမ်းကျွေးပွဲ သင်္ကန်းကပ်ပွဲများမှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တူညီသည့် အချက်မှာ မိသက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား ဟု တယောက်ကမှ မမေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ သူတို့နှင့် မဆုံဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ ကျွန်မ ဇာတိမြေမှ ကျွန်မခွဲခွာပြီး ရန်ကုန်မှာ အခြေချနေထိုင်လျက်ရှိသလို သူတို့လည်း ဇာတိမြေမှာ မရှိကြတော့ပါ။ ကိုမိုးဇော်က အမေရိကန် ရောက်နေသည်။ ကိုအောင်ကျော်က ချင်းပြည်နယ်မှာ မိသားစုနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

မိုးရွာတိုင်းဆိုသလို သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိရမိနေတာကတော့ ကလေးဘဝ မှတ်ဉာဏ်ဖြင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သည်မှာတော့ မိုးတွေများလှသည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတိမြေမှာတော့ မိုးမှရွာပါ့မလား။ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေမလား။ သောက်သုံးရေ လုံလုံလောက်လောက် ရကြပါ့မလား။ ဖေဖေသာ ကျွန်မတို့ အိမ်ကလေးကို ရောင်းမပစ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် အိမ်က အုတ်ကန်ကြီးကြီးသုံးခုသည် ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်တချို့အတွက် သုံးရေမျှဝေပေးဖို့ လုံလောက်နေမြဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိုးနည်းသည့်အရပ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မိုးများမလာတော့ဘူးလား။ လူတွေကရော မိုးများလာအောင် မကြိုးစားကြတော့ဘူးလား။ သို့မဟုတ် မိုး၏ သဘာဝဖြစ်စဉ်ကိုက ရေများရာမှာ ရွာတတ်လေသလား။ ကိုမိုးဇော်ပြောသည့်

ရေခိုးရေငွေများသည့် ကိစ္စဟာ ရေများရာမှာပဲ ရှိနိုင်တာလား။ သို့မဟုတ် ကိုအောင်ကျော်ပြောသလို သစ္စာဆိုတာကို ယုံကြည်ရမှာလား။

“လူတွေရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုက အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ အဲဒီအကန့်အသတ် ကုန်သွား တဲ့အခါ လူတွေမှာ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့ သစ္စာပဲရှိတော့တယ်”

အသက် နည်းနည်းကြီးလာသည့်အခါ ငယ်စဉ်က မယုံကြည်ဖြစ်သည့် ငြိမနေ ဆိုတာကို ယုံကြည်ချင်လာ၏။ လိုအပ်နေတာတွေ လုပ်ချင်လျက် လုပ်လို့မရဘဲ အတားအဆီးတွေ အခက်အခဲတွေကိုသာ မဆုံးနိုင်အောင် ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် တန်ခိုးဆိုသည်ကို မျှော်လင့်အားကိုးချင်လာသည်။

သို့သော် တခါတခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မေးခွန်းထုတ်ရ၏။ ကျွန်မရဲ့ စွမ်းဆောင်မှု အကန့်အသတ်က ကုန်သွားပြီလား။ တကယ်ကုန်သွားတာ ဟုတ်ရဲ့လား။ သို့မဟုတ်လျှင် အချိန်တိုတိုဖြင့် စမ်းသပ်လို့မရသည့် အရာတခုအပေါ် ကျွန်မ တကယ်စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်နိုင်ပါရဲ့လား။

ထိုနှစ်မျိုးလုံး ကျွန်မ တကယ်မကြိုးစားမိသေးတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဇာတိမြေမှ ကျွန်မ ခွာလာခဲ့သည်မှာ မိုးနည်းလို့ မဟုတ်သော်လည်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကောင်းရာ၊ ကျွန်မ အလုပ်နှင့် အဆင်ပြေရာသို့ ထွက်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်မ တကိုယ်ကောင်းဆန်မိသလား၊ ကျွန်မတို့မြို့မှာ မိုးနည်း ရေရှားသည့် ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ ခုထိ ဘာမှ ဖြေရှင်းကူညီဖို့ မကြိုးစားနိုင်။ (ကိုအောင်ကျော်သည် ချင်းပြည်နယ်သို့ စာသင်ပေးမည့် ကျောင်းဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။) ကိုအောင်ကျော်ရော ချင်းပြည်နယ်မှာ နေထိုင်ရင်း ကလေးတွေကို စာသင်ရင်း မိုးနည်းရာက များအောင်လုပ်ဖို့ ကိစ္စတွေ ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့လေသလား။ သို့မဟုတ် သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်သည့် ကိစ္စအတွက် လက်လျှော့ထားသလား။ ကျွန်မဆီ သူတခါတခါ ရေးသည့် စာတွေထဲမှာဖြင့် ထိုအကြောင်းတွေ တခါမှမပါ။ ကိုမိုးဇော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ထိမ်းသိမ်းရေး ဘာသာရပ်များကို ဘွဲ့လွန်ဒီဂရီယူဖို့ ကျောင်း သွား တက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူပြန်လာခဲ့လျှင် သူတခုခုတော့ ကြိုးစားပေးနိုင်မလား။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ချင်နေသည်။

သို့သော် ရေနည်းရာမှာ မိုးရွာစေဖို့ဆိုတာက တော်တော်ခက်ခဲသည့် ကိစ္စတခု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေပါသည်။

(မဟေသီမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၂၁၂၊ ဩဂုတ်လ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှ)

မတော်တရော်

၇။

တခါတခါတော့လည်း ကျွန်မတို့ မြန်မာယောက်ျားတွေ တော်တော်စိတ်ထား မြင့်မြတ်ကြပါရဲ့ဟု ရေရွတ်မိသည်။ ကျွန်မ စိတ်တိုင်းမကျစရာ အမျိုးသမီးရုပ်တွေနှင့် ပြကွဒိန်တို့ Wall Sheet တို့ကို မြင်မိသည့်အခါမျိုးမှာ ဖြစ်တတ်သည်။ မြန်မာ့ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့် မြဝတီကကြော်ငြာတွေကို မြင်မိသည့်အခါမျိုးမှာ ဖြစ်တတ်သည်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာရုပ်ရှင်မင်းသမီးတချို့၊ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တချို့သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ခံလျှင် အလိုအလျောက်ပင် မတော်မတဲ့ ဟန်ပန်တွေ ဖြစ်ကုန်တတ်ကြလေသလား။ ဒါတော့ ကျွန်မ မသိနိုင်ပေ။ ကျွန်မ မြင်တွေ့နေရသည့် ကိုယ်ဟန်တွေကတော့ နည်းနည်းမှ ကြည့်မကောင်းပါ။ အထူးသဖြင့် ထိုင်လျက်ပုံတွေဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ထိုင်၊ မြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်ထိုင်၊ ထိုင်လိုက်သမျှ ကိုယ်ဟန်တွေက ယောက်ျားတွေအတွက် စိတ်ရိုင်းဝင်စရာ ဟန်တွေချည့် ဖြစ်သည်။ လှသလားဆိုတော့ အဲဒီဟန်တွေက နည်းနည်းမျှ မလှ။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်သည်ဆိုလျှင်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဆွဲဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်။ အနုပညာပါပါ ဆွဲဆောင်မှာ မဟုတ်။ တစ်တစ်ခွခွ ဆွဲဆောင်ခြင်းပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ ဘာကြောင့် ပြကွဒိန်တွေ Wall Sheet တွေ ဖောင်းပွနေရသလဲ . . . ဟု ကျွန်မ တခါတလေ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဈေးကွက်ကောင်းလို့ပေါ့၊ ဝယ်သူများလို့ပေါ့ ဟု ကျွန်မကလွဲပြီး လူတိုင်းကြိုက်နေသည့်ပေါ့။ ဒါဖြင့် ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမတွေ ဘယ်သူက သည်ပုံတွေကို ပိုကြိုက်မှာပါလိမ့်။ ယောက်ျားတွေက ပိုဝယ်သလား၊ ကျွန်မမိတ်ဆွေ ယောက်ျားတွေက သည်ပုံကို ဝယ်တာ တခါမျှ မတွေ့ဘူးပါ။ တခါတုန်းကတော့ ယောက်ျား သူငယ်ချင်းတယောက်၏ အိပ်ခန်းကို တစွန်းတစ မြင်ရတုန်းက သူ့အခန်းနံရံမှာ အမေရိကန်အဆိုတော် မက်ဒေါနား၏ ပုံ Wall Sheet နှစ်ခုလား ဖြတ်ကနဲ၊ တွေ့လိုက်ဖူးသည်။ ဒါပဲ။ သည်တော့လည်း

သည်ပြက္ခဒိန်တွေကို ဘယ်သူတွေက ဝယ်နေကြပါသလဲ ဟု ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားရလေသည်။

ပြက္ခဒိန်ဆိုသည်မှာ အများအားဖြင့် အိမ်တအိမ်၏ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာပေးခံရတတ်သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ နေရာပေးခံရမည့် ပြက္ခဒိန်သည် အနုပညာမြောက်ရမည်။ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ရင်း စိတ်ချမ်းမြေ့စေရမည်။ ကျွန်မတို့ဆီက ပန်းရိုးမ ပြက္ခဒိန်များသည် သူတို့ဆီက ပြက္ခဒိန်များလိုပင် အနုပညာဆန်စွာ မျက်စိပေးဒသာ ဖြစ်စေသည်။ ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံး မြန်မာနိုင်ငံ ပြက္ခဒိန်မှာ ပန်းရိုးမဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းက ပန်းရိုးမပြက္ခဒိန်ကို လက်ဆောင်မရလျှင် ဝယ်၍ အိမ်မှာ ချိတ်ဆွဲခဲ့ဖူးသည်။ ဒုတိယအကြိုက်ဆုံး မြဝတီပြက္ခဒိန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ နှစ်သက်ဖူးသည့် ပြက္ခဒိန်များ၌ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံပါသော ပြက္ခဒိန်တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်အထက်ပိုင်း သုံးပုံတပုံ ဒါမဟုတ် မျက်နှာပိုင်း ဓာတ်ပုံများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်တော့ ဓာတ်ပုံသိန်းဇော်လွင်နှင့် မိတ်ကပ် မေသီခလား အဲသည်လို နာမည်မျိုးနှင့် ဓာတ်ပုံများဖြစ်သည်။ ရင်ကို အသားပေးတာ တင်ကို အသားပေးတာ တခုမျှမရှိ။ မျက်နှာပိုင်းနှင့် လည်ပင်းပိုင်းပဲပါသည်။ အလင်း အမှောင်၊ မျက်နှာထား၊ မိတ်ကပ်၊ ဆေးရောင် အလွန်ပြေပြစ်သည့် ဓာတ်ပုံများဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ပြက္ခဒိန် ဝယ်ကျင့်မရှိတော့သဖြင့် ပြက္ခဒိန်တန်းတွေဆီ မရောက်ဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။ သွားရင်းလာရင်း တိုးလိုးတန်းလန်း ချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်များကို မြင်ရတာကတော့ သိပ်အခြေအနေ မကောင်းပါ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေး သုံးလေးယောက်ကို ပြက္ခဒိန်ထဲက အမျိုးသမီးတွေအကြောင်း ပြောပြဖူးသည်။ အဲသည် ဓာတ်ပုံတွေ ဟန်တွေက သူတို့၏စိတ်ကို မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်စေသလဲဟု မေးကြည့်သည်။ သူတို့ ကျွန်မကို ဆဲကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ဆီမှာ သူတို့ဆီလောက် ညစ်ညမ်းမှုတွေ မရှိကြလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ လိင်ဆိုင်ရာ အသားယူ အမြတ်ထုတ်ခြင်း၊ ချဉ်းကပ်ခြင်း၊ စမ်းသပ်ခြင်းမှအစ မုဒိမ်းမှုအထိ သူတို့ နိုင်ငံမှာလို မများလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ၏ လုံခြုံစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုလည်း တကြောင်းပါလိမ့်မည်။ မြန်မာအမျိုးသားတွေ၏

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ တည်ကြည်အောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်မှုလည်း
တကြောင်းပါလိမ့်မည်။ ဘတ်ကားပေါ်မှာ လမ်းပေါ်က
လူသွားစကြိုန်ပေါ်မှာ လိင်မှုဆိုင်ရာ ညစ်ညမ်းသည့် အပြောအဆို၊
ဟန်အမူအရာဖြင့် အမျိုးသမီးများအား နှောက်ယှက်သည့်
ယောက်ျားတွေလည်း ရှိတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ လူနည်းစုဖြစ်သဖြင့်
ကျွန်မတို့ ရှောင်ရှားလို့ရပါသည်။ လူနည်းစု၏ မတော်တရော်
စိတ်ထားမျိုး လူများစု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဒုက္ခပဲဟု ကျွန်မ မကြာခဏ
ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်မိရသည်။ ကျွန်မ တယောက်တည်းပဲ စိုးရိမ်နေသလား
မသိ။ ဓာတ်ပုံရှင် အမျိုးသမီးတွေမှာ ကျွန်မထက် ပိုပြီး လုံခြုံစိတ်တွေ
ရှိနေသလား။ ဒါမဟုတ် ဤကဲ့သို့သော အကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့
အကျိုးဖြစ်ပေါ်တန်ကောင်းဟုပင် မစဉ်းစားမိကြတာလား၊ ကျွန်မ
မသိနိုင်ပါ။

ယခုခေတ်သည် ရုပ်ဝတ္ထုကို အသားပေးလာသည့် ခေတ်ဟု
ဆိုရမည်ထင်သည်။ အခြေအနေအရ ပညာနှင့် ဦးနှောက် အရည်အချင်းကို
လူမြင်သာအောင် ကြွားဝါလို့ မရသည့်အခါ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
ဖြည့်စွက်မှုများ၏ အရည်အချင်းကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင်
ကြိုးစားလာကြပုံ ပေါ်ပါသည်။ မိန်းကလေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေ၏
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ငွေကြေးတန်ဖိုးအရ တော်တော်ကို တိုးတက်လာ၏။
မိန်းမမော်ဒယ်တွေပါ နေရာရ ခေတ်စားလာသည်။

အခုခေတ်ကို မော်ဒယ်ခေတ်ဟု တချို့က သတ်မှတ်ကြ၏။ ယခု နှစ်နှစ်
သုံးနှစ်အတွင်း မော်ဒယ်ယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားလာသည်မှာလည်း
ကျွန်မတို့ မျက်မြင်ပဲ။ မော်ဒယ်အပေါ် ထားသည့် လူကြီးမိဘ၏
သဘောထားတွေပင် ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ အရင်က ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ်
မထမဆုရသည့် သမီး၏ အောင်မြင်မှုကို လူထဲသူထဲမှာ
ထုတ်ဖော်ဂုဏ်ယူဖို့ ရှက်ရွံ့သည့် ဖခင်များအကြောင်း ခဏခဏ
ကြားခဲ့ဖူး၏။ ယခုအခါ အဲသည်အဖြစ်မျိုး မရှိတော့ဘူး ထင်သည်။
ဖက်ရှင်မယ်တွေ ဖက်ရှင်ပြိုင်ပွဲတွေသည် (ဖျက်ခံထားရ) အခန်းကဏ္ဍ
တခုအဖြစ် တွင်ကျယ်စွာ နေရာယူလာနိုင်ပြီ။ မော်ဒယ်ပြိုင်ပွဲအတွက်
သတ်မှတ်စံတွေကလည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်လာသည်။ အရင်တုန်းက
ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှပမှုကို တိုင်းတာသော စံက
တမျိုးတည်းသာ။ ခါးသေး ရင်ချို အောက်ပိုင်းဖွံ့ထွားမှုဖြင့်

တိုင်းတာသည်။ ယခုအခါ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ကိုယ်ခန္ဓာများပါ
နေရာရလာသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း စံအမျိုးမျိုး ဖြစ်လာသည်။

တလောဆီတုန်းက ကိုယ်ခန္ဓာကို စုထုတ်ထားသလို ကျပ်နေအောင်ဝတ်ပြီး
မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ထင်းထင်းကြီး ရင်သတ်ရှုမော အံ့ဩစေခဲ့ကြပါသည်။
ယခုအချိန်မှာ ပွပွယောင်းယောင်း ပါးပါးပျော့ပျော့ အိအိဆိုတော့ လုံခြုံစွာ
နူးညံ့စွာ ရင်ခုန်ရတာပေါ့လေဟု စိတ်ချလက်ချရှိသည်က တစ်ခုပဲ။
တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာသည်ကတော့ ဝတ်စုံတွေ ပိုပိုပြီး
ပျော့အိလာ၊ ပိုပိုပြီး ပါးလှပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုခေတ်က ဝိုင်၊ ပဒုမ္မာတို့၊
မှန်နိုင်လွန်တို့လည်း ပါးတာပါပဲ။ အကျီအဖြစ် ဘော်လီအထက်မှာ
ပါးပါးလှပ်လှပ် မြင်ရခြင်းက တမျိုး အရသာ ပေါ့လေ။ ယခုခေတ်မှာ
ကတည်းက ကျွန်မတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ဝတ်နေခဲ့သည်က
လိင်ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် ပြန့်ထိတွေ့။ သုံးတောင်ဝတ် မိန်းမသားဟု
ဆိုရိုးစကား ဖြစ်ရအောင်ပင် တကယ်ကို သုံးတောင်မျှသာရှိသော
အဝတ်ဖြင့် ကျွန်မတို့ ထမိဝတ်ခဲ့ကြသည်။ ပြန့်ထိသည်
အကန့်အသတ်နှင့်သာ အသုံးကျ ခရီးရောက်၏။ စဉ်းစားကြည့်တော့
အမယ်လေး ပြန့်ထိဝတ်ရတာ တော်တော် ကျပ်တည်းတာပဲ။ နောက်ပြီး
ခြေလှမ်းလှမ်းလို့ လွယ်အောင် ခူးဆစ်ဆီမှာ ချိတ်ဖြင့် တွယ်ချိတ်ထားလျှင်
လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ခြေသလုံးသား ဖွေးဖွေးဟာ မမြင်ချင်အဆုံး
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခြေသလုံးဖုံးရန် ချိတ်ကို ခြေသလုံးထိဆင်းပြီး
တွယ်ချိတ်ထားပြန်တော့ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ တုံ့နှေးတုံ့နှေး
ဖြစ်မည်။ ခြေတလှမ်းကို ကုဋေတသန်းတန်အောင် နှေးကွေးစွာ
စိပ်စိပ်လှမ်းနေရမည်။ ပြန့်ထိ မကောင်းသော ပြစ်ချက် နောက်တခုမှာ
အမျိုးသမီး၏ ခါးအောက်ပိုင်း ရှေ့ပိုင်း မြင်ကွင်းကို အဝတ်စ
နှစ်ထပ်ဖြင့်သာ ကာကွယ်ပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်မှ ညာသို့
ပတ်သော အပေါ်လွှာတထပ်၊ ဒါပဲ။ ဟိုတုန်းက ပိုးထည်တွေကလည်း
အပါးသား မဟုတ်လား။ မပြုအပ်သည့် အရာ၏ အရေးအကြောင်းတို့ကို
သိပ်ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်မည် မထင်ပါ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကွင်းထမိတွေ ဝတ်လာကြသည်။ ကွင်းထမိ၏
ကောင်းကျိုးတွေကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းရတာ လွယ်ကူသည်။
ခြေလှမ်းတော်တော် ကျဲလိုလျှင် ထမိအထက်ဆင်စကို စုလုံးပြီး
ခြေသလုံးပေါ်အောင် တိုတို ဝတ်နိုင်သေး၏။ ရှည်ချင်လျှင်

အထက်ဆင်ပိုင်းကို ဖြန့်ပြီး ခြေမျက်စိဖုံးအောင် ဝတ်နိုင်သေး၏။
 ကွင်းထမီ၏ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး အချက်မှာ ခါးအောက်ပိုင်း
 ရှေ့မြင်ကွင်းကို တော်တော်လုံခြုံအောင် ဖုံးပေးနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 စကတ်မှာက အဝတ်စ တလွှာတည်းသာ ဖုံးထားသည်။ စကတ်ထမီမှာ
 ရှေးခေတ်က ပြန့်ထမီမှာ အောက်လွှာနှင့် အပေါ်လွှာဟု နှစ်ထပ်ဖြင့်သာ
 ဖုံးထားသည်။ ကွင်းမှာက သုံးထပ် . . . ဘယ်မှ ညာသို့ ပတ်ယူသော
 အောက်အလွှာတထပ်၊ ညာမှ ဘယ်သို့ ယူ၍ ချိတ်သော အပေါ်လွှာက
 နှစ်ထပ် မဟုတ်လား။ အားလုံးသုံးထပ်ပေါ့။ ဘယ်လောက်
 လုံခြုံလိုက်ပါသလဲ။

ယခုတလော မိန်းကလေးတွေ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် ပျော့ပျော့အိအိ
 အဝတ်စများကို ဂါဝန်ဖြောင့်ဖြောင့် အရှည်ကလေးတွေ စကပ်ကလေးတွေ
 ချုပ်ဝတ်နေတာ မြင်ရသည်။ အဝတ်အဆင် ကလေးတွေ လှပါရဲ့
 ဆန်းပါရဲ့။ တခါတခါ အဝတ်က ပါးလို့လား။ ချုပ်တဲ့သူက
 အချိုးမကျလို့လား။ ကိုယ်ခန္ဓာကိုက ထင်ရှားနေလို့လား မသိ။
 ရှေ့မြင်ကွင်းက သိပ်မလှပတာတွေ ကျွန်မ ကြုံရမြင်ရသည်။ လိင်
 ဆွဲဆောင်မှုတခု ဖြစ်စရာမဟုတ်၊ ဟားစရာပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။
 ကျွန်မကိုက မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းမျှ
 ပြောစရာအကွက် မဖြစ်စေချင်လို့လား မသိ။ မြင်လို့တော့
 သိပ်မကောင်းတာ အမှန်ပါပဲ။ အပေါ်က တီရှပ်ပွပွ ရှည်ရှည်ကြီးတွေ ဖုံးပြီး
 ဝတ်ထားတာမြင်ရလျှင် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။

ကျွန်မတို့ဆီမှာ သူတို့ နိုင်ငံတွေမှာလို လုပ်ငန်းခွင်မှာ
 လိင်အမြတ်ထုတ်ခံရခြင်း သိပ်မရှိဘူးထင်သည်။ သိပ်မကြားရဘူးဆိုတော့
 သိပ်မရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။ သူတို့ဆီမှာတော့ အလုပ်ရှင်က
 အလုပ်သမားကို အသားယူတာ၊ အမြတ်ထုတ်တာ၊ ဆတ်ဆော့တာ၊
 မြူဆွယ်ဖျားယောင်းတာ ခဏခဏ ကြာရဖူးသည်။ တရားရုံးတွေမှာ
 အဲသည်လိုအမှုတွေ အများကြီးပဲဟု ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မတို့ဆီက
 အစိုးရရုံးတွေ ပုဂ္ဂလိကရုံးတွေမှာ အဲသည့် မတော်တရော်အဖြစ်တွေ
 သိပ်အသံမထွက်လာပေ။ ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေက သူတို့ဆီက
 မိန်းမတွေထက်ပိုပြီး အနေအထိုင် ထိန်းချုပ်လို့လား။ ကျွန်မတို့ဆီက
 ယောက်ျားတွေက သူတို့ထက်ပိုပြီး ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို
 တန်ဖိုးထားကြလို့လား။ သို့မဟုတ် အမှုကို ရဲတိုင်လောက်အောင်

သတ္တိမရှိကြလို့လား။ (ဖျက်ခံထားရ) အကြောင်းတော့ အမျိုးမျိုး ရှိမှာပေါ့လေ။

အထည်ချုပ်စက်ရုံက အလုပ်သမားတွေဆီက မကျေနပ် အသံမျိုးတွေတော့ ကျွန်မ တခါတခါ ကြားရဖူးပါရဲ့။ ဒါက ရာခိုင်နှုန်းနှင့် ယှဉ်ကြည့်တော့ သိပ်မရှိပါ။ ဒါကလည်း တချို့က လုပ်ငန်းခွင်မှာ အဆင်မပြေမှာစိုးလို့ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်မှာစိုးလို့၊ အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ သည်းညည်းခံ မြို့သိပ်နေခဲ့သည့် အမှုတွေ ဘယ်လောက်များမှန်း မသိ။ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ မတော်တရော် ထိတွေ့မှုတွေဖြင့် အမျိုးသမီးတွေ အမြတ်ထုတ် ခံနေကြရတာလည်း အရည်အတွက်တော့ မနည်းလှပါ။ သူတို့ တိုင်တာတွေလည်း တခါမှ ကျွန်မ မကြုံဘူး မကြားဘူးပါ။ သည်တော့ ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ခံရသည့် လိင်ဆိုင်ရာ အမြတ်ထုတ်ခံရမှုများ ဘယ်လောက်များပြားနေခဲ့သလဲ၊ စာရင်းဇယား မှန်းချေ ကျွန်မတို့ မသိနိုင်ပါ။ မတိုင်ကြဘူးဆိုတော့ သိပ်နစ်နာစွာ အမြတ်ထုတ်ခဲ့ခြင်းမျိုး မဟုတ်လို့ပဲဟု စိတ်ဖြေစရာ ရှိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းပေါ်မှာ အငှားကားပေါ်မှာ တွေ့ရမည့် ယောက်ျားတွေသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် အလားအလာရှိသော (potential) စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါ အခွင့်အရေး သင့်တင့်မျှတလျှင် ယိမ်းယိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသူများချည်း ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ စိတ်ယိမ်းယိုင်မှု အလားအလာ သိပ်မကွာပေမယ့် ခန္ဓာဗေဒနှင့် ဇီဝရုပ်တည်ဆောက်ပုံ ဇီဝကမ္မသဘောတရားအရ ယောက်ျား၏ စိတ်ယိမ်းယိုင်မှုက ပို၍ လျှင်မြန်သည်ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ သဘောပေါက်ထားသင့်သည်။ ကျွန်မတို့ မသိသော ယောက်ျားတွေ၏ မြင့်မြတ်မှုအပေါ် မိမိ၏ လုံခြုံမှုကို ပုံအပ် ယုံကြည်ပစ်လိုက်မည့်အစား မိမိကိုယ်တိုင် ထိန်းချုပ်ရှောင်ကြဉ် ခြင်းဖြင့် လုံခြုံမှုကို မရှာဖွေသင့်ဘူးလား။ ကျွန်မတို့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှ လုံခြုံမှုရထားဖို့ မလိုအပ်ဘူးလား။

မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒ သဘောတူညီမှု သာယာမှုမပါဘဲ မိမိ၏ လိင်အပေါ်မှာ အမြတ်ထုတ် အသားယူခံရသည့်အဖြစ်မှာ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် ဆိုးဝါးတဲ့ နစ်နာမှုပဲ။ ဒါထက် ဆိုးတာက

ကျွန်မတို့ကလည်း နစ်နာသေးရဲ့ အဲဒီ နစ်နာမှုဟာ ကျွန်မတို့
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ လျှပ်ပေါ်လော်လီလို့ ဖြစ်ရတာပေါ့ဟု
စော်ကားသူတွေဘက်က ဆင်ခြေပြနိုင် လောက်အောင်လည်း ကျွန်မတို့မှာ
ဟာကွက်တွေ ရှိနေမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ဘက်မှ နှစ်ခါမနာရပေဘူးလား။

တခါတခါ နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၏
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ စိတ်အခန့်မသင့်ဖြစ်ရသည်။
သူတို့က ကျွန်မတို့နှင့် ပြောင်းပြန် ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ဖော်နိုင်သမျှ
ဖော်ဖို့ ကြိုးစားတီထွင် ပြကြ၏။ တချို့ဝတ်ထားသည့် အဝတ်စားတွေက
ရင်သားကို နည်းနည်းကလေး ဖုံးသည်ဆိုရုံကလေး ဖုံးဟန်ပြထားသည့်
ပုံစံမျိုး။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒါဆိုလဲ ဝတ်မနေပါနဲ့တော့ တခါတည်း
ချွတ်ပဲထားလိုက်ပါ တော့လား . . . ဟု ကျွန်မ ရေရွတ်မိသည်အထိ
စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

(ဖျက်ခံထားရ) ဘာကြောင့်များ မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်
ယောက်ျားအားလုံးကို ပြချင်ရတာလဲ။ မိန်းမတွေရဲ့ အဲဒီစိတ်ဟာ
တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ . . . ဟု ကျွန်မ နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်မိသည်။ အဲသည်လို မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ
တန်းတူအခွင့်အရေးရော လိုချင်ရဲ့လား၊ ယောက်ျား၏ ဉာဏ်ရည်ကို
ရင်ဘောင်တန်း အမှီလိုက်နိုင်သည့် ဉာဏ်ရည်မျိုးတွေရော လိုချင်ရဲ့လား။
မိမိ၏ မိန်းမဆန်ဆန် လှပနွဲ့နှောင်းမှု ခန္ဓာ၏ လိင်ခွန်အားကိုသာ အဓိက
တန်ဖိုးထားသူများ ဖြစ်လေသလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ချစ်သည့် ငြေမချကျ
အမျိုးအစားအဖြစ် သတ်မှတ်ရမလား။

ရုပ်မြင်သံကြားမှာ ရုပ်ရှင်မှာ အဲသည်လို မိန်းမမျိုးတွေက အလှအပကို
မတော်တရော် ပြရော၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကတော့ လမ်းပေါ်မှာ
လုပ်ငန်းခွင်မှာ လျှောက်သွားနေရတာ မဟုတ်၊ လုံခြုံရေးအစောင့်တွေနှင့်
အလုံပိတ် အဖိုးတန်ကားတွေနှင့် လုံခြုံရေးစနစ် ကောင်းကောင်းဖြင့်
စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ထားသော အိမ်ကြီးတွေနှင့် လုံခြုံလို့။
သူတို့ကိုကြည့်ပြီး မတော်တရော်စိတ်တွေ ထကုန်မယ့် ယောက်ျားတချို့ကို
သူတို့ ကြုံကြိုက်ရင်ဆိုင်ရမှာ မဟုတ်၊ အဲသည် potential
ယောက်ျားတွေကို လျှပ်စစ်ကူးအောင် သူတို့ကိုက ဖန်တီးပေးလိုက်မိပြီ

ဆိုတာလည်း အသိဝင်စရာ မလိုပေ။ အဲသည် ယောက်ျားတွေကို ကြုံကြိုက်ရင်ဆိုင်ရသည်က သာမန်အမျိုးသမီးကလေးတွေ . . . ။

အလုပ်ခွင်မှာ . . . ၊ ဘစ်စကားပေါ်မှာ . . . ၊ မြေအောက် ရထားဘူတာရုံမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြသည့် မိန်းကလေးတွေ . . . ။ သူတို့လေးတွေကသာ ထိုယောက်ျား အမျိုးအစားအတွက် သားကောင်တွေ ဖြစ်ရသည်။ သူတို့လေးတွေမှာ ဘော်ဒီဂတ် မရှိပါ။ လက်နက်ကိုင် လုံခြုံရေးအစောင့် မရှိပါ။ အဖိုးတန်ကားကြီးတွေ မရှိပါ။ သူတို့လေးတွေ လုံခြုံမှုကို ဘယ်သူကများ ကာကွယ်ပေးနိုင်မိလဲ။ အလုပ်ခွင်မှာလည်း ယောက်ျားတွေ၊ လမ်းပေါ်မှာလည်း ယောက်ျားတွေ . . . မြေအောက် ရထားဘူတာရုံမှာ ရထားတွဲထဲမှာလည်း ယောက်ျားတွေ . . . မိမိတိုက်ခန်းအဝင် စင်္ကြန် ဟိုဘက် သည်ဘက် တွေမှာလည်း ယောက်ျားတွေ . . . ။ သည့်ထက် လုံခြုံသည့် တိုက်ခန်းသို့လည်း ငွေကြေး အခြေအနေရ မပြောင်းနိုင်။ သူတို့အတွက် ဘာကို အကာအကွယ် ယူရမှာလဲ။ အဲသည် အခါမျိုးမှာ မိမိဘေးအတွက် ယောက်ျားတွေ၏ မြင့်မြတ်မှုကို အားကိုးယုံကြည်ထားရရုံပဲလား။ တခြား ဘာနည်းတွေများ ရှိသေးလိုလဲ။

ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေမှာ နူးညံ့ပျော့ပြောင်းမှုအရ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ တည်ဆောက်ပုံ သဘာဝအရ ယောက်ျားတွေ၏ သားကောင်ဘဝသို့ ရောက်နေကြပြီးသားပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သားကောင်ပါလား . . . ဟူသည့်အမြင်မျိုး သူတို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဒါမဟုတ် တတ်နိုင်သမျှ သူတို့ မေ့ထားလိုရအောင် ကျွန်မတို့က နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရှောင်တိမ်းကာကွယ် နေမှဖြစ်မည်။ သူတို့နှင့် ဉာဏ်ရည်တူအောင် အရည်အချင်းတူအောင် ကိုယ့်ကို လေးစားလာအောင် ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်ခန္ဓာအလှအပ၊ အသားအရည် နူးညံ့မှု စသည်တို့ဖြင့် ဆွဲဆောင်စရာ အဖြစ်မျိုးတွေ တခါ နှစ်ခါ တယောက် နှစ်ယောက်နှင့်တော့ ကြုံရမှာပေါ့။ တော်ပြီပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလက်နက်တွေကိုချည်း အရေးတယူ ထုတ်သုံး နေရသလဲ။ တခြားလက်နက်တွေ မရှိလို့များလား။ အဲဒီ ဓာတ်ပုံဆရာ ကြော်ငြာဒါရိုက်တွေက ယောက်ျားတွေချည်းပဲမို့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြိုက်ကို သိတတ်စွာ ဖြည့်ဆည်း ပေးနေကြတာလား။

ကျွန်မ အူအူကြောင်ကြောင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း ဦးနှောက်တွေ
ခြောက်ခြားသွားသည်။

သေချာတာတခုကတော့ ကျွန်မတယောက်ထဲ အတွေးတွေ ခေါင်နေခြင်း
ဖြစ်ရမည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးကတော့ သာယာလို့၊ လှပ . . . လို့၊
ယောက်ျားတွေနှင့် မိန်းမတွေလည်း အပေးအယူတွေမျှလို့၊ အနုပညာ
ဖန်တီးသူနှင့် ခံစားသူ ပြေလည်လို့၊ (ဖျက်ခံထားရ)
အားလုံးချော့မွေ့လျက် ရှိသည်။

(သင့်ဘဝအောင်မြင်ရေး အမှတ် (၁၀)၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျူးရဲ့
မတော်တရော် ဆောင်းပါး ဖြစ်ပါတယ်။)

ရဲရင့်သောနှလုံးသား

လောကတွင် လူသားများကို သေခြင်းတရားနှင့် ဆက်စပ်နှိုင်းယှဉ်၍ တိုင်းထွာကြည့်လျှင် လူအမျိုးအစားများ ကွဲပြားလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရပါသည်။ လူသည် သေလွန်ပြီးနောက်တွင် လောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော ဆိုရိုးစကားအတိုင်း သာဘာဝကျစွာပင် သာမန်လူဖြစ်နေသော လူသားအမျိုးအစားကတစ်မျိုး၊ ထိုလူမျိုးစားသည် မသေမှီ လောကထဲ၌ ရှင်သန်လှုပ်ရှား ဆက်သွယ်နေခဲ့ပြီး သေသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူရော နာမည်ရော ဘာမှမကျန်အောင် ပျောက်ကွယ်တိမ်မြောက် သွားလေ့ရှိပါသည်။ နောက်တမျိုးကတော့ ထူးဆန်း၏။ သူတို့သည် မသေဆုံးမှီကပင် သေဆုံးပြီးသား၊ လောက၏ အမှိုက်သရိုက်လူစားများ ဖြစ်သည်။ ထိုလူအမျိုးအစားတစ်ယောက် တကယ်သေဆုံးသွားသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အခုမှသေသွားသည်ဟု သိကြရသော်လည်း သူတို့စိတ်ထဲတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ် သေဆုံးပြီးပြီဟု ကာလကြာမြင့်စွာ ထင်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် သေပြီးသော်လည်း ထပ်ကာထပ်ကာ သေ၍မဆုံးနိုင်သော လူသားအမျိုးအစားမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုလူသား အမျိုးစား အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာဝေါဟာရ၌ အလွန်ပြောင်မြောက်သော ရှေးစကား အသုံးနှုံး တစ်ခု ရှိပါသည်။ ဆန်ကုန်ပြေလေး .တဲ့။ ထိုလူသား အမျိုးစားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လူသားတစ်မျိုးကတော့ ပြည်သူလူထုက အားကျချီးမွမ်းသော၊ လေးစားဂုဏ်ယူသော လူမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် အသက်ရှင်နေထိုင်သမျှ ကာလတွင် လူသားထု ကောင်းကျိုးချမ်းသာ အတွက်သက်သက် သူ့ဘဝကို ရပ်တည်ပြီး လူသာထု၏ အကျိုးအတွက် သူ့အသက် သေဆုံးရတတ်ကာ သေဆုံးပြီးနောက်တွင်လည်း သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်လက်အသက်ရှင် ကျန်ရစ်မည် ဘယ်တော့မှ မသေသော လူအမျိုးစား ဖြစ်သည်။ ထိုလူအမျိုးစား၏ အကောင်းဆုံး ဥပမာမှာ အာဇာနည်များ ဖြစ်ပါသည်။ သိပ-ပညာရှင်များ၊ အနုပညာရှင်များကိုလည်း ထိုအမျိုးအစားထဲမှာ ပါဝင်သတ်မှတ်၍ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ အာဇာနည်ဟူသော လူပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့သာမန်လူများနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံ၊ ကြီးပြင်းရင့်ကျက်ရသည့်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ခွန်အားဗလနှင့်ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှု အတူတူပဲဖြစ်၏။ အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထူးခြားစွာ ကွဲပြားနေသည့်အရာမှာ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။ ကျောက်သား ကျောက်စိုင်ကဲ့သို့ မယိမ်းမယိုင် မြဲမြံခိုင်မာသည့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ရှိသည်။ ကိုယ်ကာယ ဆင်းရဲနာကျင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနောက်သို့ မလိုက်ပါမိအောင် ငြင်းဆန်ရပ်တည်လျက် ကိုယ်အလိုဆန္ဒကို ကိုယ်အောင်နိုင်သော စိတ်ဓာတ်၊ ထိုစိတ်ဓာတ်ခွန်အားမျိုးကို သူတို့ ဘယ်ကရခဲ့ပါသလဲ။ ဘယ်သူက၊ ဘယ်အရာက သူတို့အား ပေးအပ်ခဲ့ပါသလဲ။ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသောအချက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လ နှစ်လခန့်က ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ခဲ့မိသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများပနက် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အာဇာနည်လူသား အမျိုးအစား အကြောင်းရိုက်ကူးထားသည့် ဇာတ်ကားနှစ်ခု ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခုမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက သူရဲကောင်းအာဇာနည် အဖြစ်ရပ်တည်ခဲ့သော ဟန်ဂေရီဂျူးအမျိုးသမီးကလေး

ဟန်နာဆန်ရှ်အကြောင်းဖြစ်၏။ ဟန်နာဆန်ရှ်၏ ဒိုင်ယာရီပါ အချက်အလက်များနှင့် Yoel Palgi ဟူသော စစ်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦး၏ စာအုပ်ပါ အချက်အလက်များ ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းကာ ဒါရိုက်တာ မန်နာဟင် ဂိုလန် (Menahem Golan) ရိုက်ကူးခဲ့သည့် Hanna's War ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ကားမှာ မဲလ်ဂစ်ဘ်ဆင်ဖလင်အတွက် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်မဲလ်ဂစ်ဘ်ဆင် (Mel Gibson)

ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကူးသော Braveheart ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင်မဲလ်ဂစ်ဘ်ဆင် (Mel Gibson) နှင့် ပြင်သစ်မင်းသမီး ဆိုဖီ မာဆိုး (Sophie Marseau) တို့ပါဝင်ထားကြသည်။ ၁၈ ရာစုအတွင်းက

စကော့တလန်သူရဲကောင်းအာဇာနည် ဝီလျမ်ဝေါလေ့စ်အကြောင်းကို ပီပြင်စွာသရုပ်ဖော်ရိုက်ကူးထားသော Braveheart ဇာတ်ကားဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ကားနှစ်ကားလုံးသည် မိမိနိုင်ငံ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့် အာဇာနည်လူသားများ အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။

Hanna's War ရုပ်ရှင်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ဟန်ဂေရီနိုင်ငံနောက်ခံဖြင့် ရဲရင့်သော မိန်းမငယ်ကလေး

ဟန်နာဆန်ရှ်ကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရပါသည်။ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံအတွင်း လူမျိုးရေးသွေးခွဲမှုကြောင့် အနုပညာဘာသာရပ်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရပြီးမှ ငြင်းပယ်ခံလိုက်ရသော ဂျူးအမျိုးသမီးလေး ဟန်နာဆန်ရှ်သည် မိမိ၏ တက္ကသိုလ်အဖြစ် ပါလက်စတိုင်းရှိ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ မုဆိုးမဖြစ်သူ မိခင် မစွပ်ဆန်ရှ်သည် သမီးဟန်နာအား စိတ်မချစွာဖြင့် ရေမြေခြားသော အစွဲရေးသို့ လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဟန်နာသည် မိမိအား တစ်ချိန်က ချစ်ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီး လူမျိုးရေးသွေးကွဲမှုတွင် မိမိဘက်မှ မရပ်တည်သော လူငယ်တစ်ဦးအပေါ် ပြတ်သားစွာ မျက်နှာလွှဲခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပါလက်စတိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဟန်နာသည် မိမိကိုယ်မိမိ အိန်ပြန်ရောက်ပြီဟု ခံစားခဲ့ရ၏။ ဟန်နာတို့

ကျောင်းသူကျောင်းသားများအားလုံး စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ရင်း ပျော်ရွှင်နေဆဲမှာ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံသား လူငယ်များနှင့်အတူ ဟန်နာသည် နာဇီဂျာမနီကို တော်လှန်ရန် ဗြိတိသျှလေတပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့၏။ ဟန်နာတို့၏ ပထမဦးစားပေး တာဝန်မှာ ဗြိတိသျှ လေတပ်ဗိုလ် လေထီးစစ်သားများကို ကူညီကယ်တင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်ကို ကူညီခြင်းသည် မိမိတို့ ဟန်ဂေရီအား သိမ်းပိုက်ထားသော နာဇီဂျာမန်များအား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဟန်နာသည် တာဝန်ကို သက်စွန့်ဆံဖျားထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။ ဂျာမန်တို့ ဘူဒါပတ်စ်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ဟန်နာတို့ အဖွဲ့သည် ယူဂိုဆလားဗီးယား ပျောက်ကြားတပ်၏ အကူအညီဖြင့် ဘူဒါပတ်စ်သို့ သွားရန် ဟန်ဂေရီနိုင်ငံထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။

Siklos ဘူတာရုံတွင် လက်မှတ်ဝယ်နေစဉ် ဂျာမန်များရောက်လာပြီး ဟန်နာနှင့် အဖော်ကို ဆက်သွယ်ရေးစက်များနှင့်အတူ မိသွား၏။ ဟန်နာအဖော် အမျိုးသားကြီးသည် ခုခံကာကွယ်ရင်း မိမိကိုယ်မိမိ ပစ်သတ် အဆုံးစီရင် သွားသည်။

ဟန်နာသည်ရေလောင်းအိမ်သာထဲသို့ စာရွတ်စာတမ်းများ ပစ်ချဖျက်ဆီးပြီးနောက် တံခါးကိုအပြင်မှ တွန်းထိုးဖွင့်နေစဉ် မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေရန် သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ကြိုးစားသေး၏။ ထို့နောက် အသက်ရှင်လမ်းကို ရဲရင့်စွာရွေးချယ်လိုက်ပြီး ဂျာမန်တို့၏ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စန်နာ၏ အညှင်းပန်း အနှိပ်စက်ခံဘဝကို ကျွန်မတို့ ထိပ်လန့်ချောက်ချားစွာ သနားကရုဏာသက်ရပါသည်။
ဂျာမန်တို့သည် ဟန်နာအား ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်များ အကြောင်း၊ ဟန်နာ၏ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများနှင့် ဟန်နာ၏ အမည်စာရင်းကို
မေးမြန်းကာ မညာမတာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ကြသည်။ နာဇီလက်အောက်ခံ ဟန်ဂေရီစစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်က
ဟန်နာအား ငြင်သာပျော့ပျောင်းသည့် နည်းဖြင့် ကူညီမေးမြန်းခဲ့၏။ သို့သော် ဟန်နာသည် ခေါင်းမာစွာပင်
အားတင်းရင့်ဆိုင်ခဲ့သည်။ ဟန်နာ့ထံမှ လိုချင်သော အချက်အလက်ကိုရဖို့ မည်သည့်နည်းဖြင့်မဆို သုံး၍ မေးမြန်းပါဟု
ထိုစစ်ဗိုလ် ဂျူလီယန်ဆိုင်မွန်က အမိန့်ပေးသွား၏။ ဟန်နာ့ကို တာဝန်ခံ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းသူ သောမတ်စ်ရိုဆာက
လျှပ်စစ်ဖြင့် နှိပ်စက်မေးမြန်းသောအခါ ဟန်နာ့အမည်အရင် ခေါ်ရသွားသည်။ ဟန်နာ၏ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကက်သိုလစ်ဘာသာဝင်
အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဂျူးလူမျိုးများကဲ့သို့ တစ်တန်း တစ်စားတည်း နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်မည် မဟုတ်ဟု
ဟန်နာယုံကြည်သည်။ ဟန်နာသည် မိမိ၏ နာမည်ရင်းမှ တစ်ပါး အခြားဘာစကားလုံးမှ မထွက်အောင် ဆင်းရဲဒုက္ခကြားမှ
ကြုံကြုံခံရဆိုင်ခဲ့သည်။

ဟန်နာ့မိခင်ကို ဟန်နာရှိရာ ကွန်တီအကျဉ်းထောင်သို့ ခေါ်လာပြီး ဟန်နာ့အား တစ်မျိုးခြိမ်းခြောက်ကြလေသည်။
မိမိထံမှ သတင်းများမရလျှင် မိခင်ကို သတ်ပစ်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်သည်၏။ ဟန်နာသည် မိခင်အား
အထပ်ထပ် ဝိုင်းတောင်းပန်၏။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေ။ မိခင်ကြီးသည် တစ်ညတာ အချုပ်ခန်း၌ အိပ်စက်ရစဉ်
သမီးဟန်နာ မိမိကြောင့် သစ္စာမဖောက်ရစေဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မှန်ကွဲစွာဖြင့် မိမိလက်ကောက်ဝတ်ကို
လှီးသည်။ ဘေးမှ အိပ်ပျော်နေသော ဂျူးအမျိုးသမီး အချုပ်သားများ သိသွားကြပြီး ဟန်နာ့မိခင်ကို
ဝိုင်းဝန်းပြုစုပျောင်းဖျက်ကြ၏။

သိပ်မကြာမီ စစ်ကြီးပြီးသွားတော့မှာ၊ ကျွန်မတို့ခွန်အားဆက်ရှိနေမှဖြစ်မယ်လေ၊ မသေရဘူး၊
ရှင်သေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲအားတင်းစမ်းပါ။ ဂျာမန်တို့သည် ဟန်နာ့မိခင်အား အချုပ်ခန်းမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။
ထောင်တွင်းမှာ ဆက်လက်အသက်ရှင်ရပ်တည်ရင်း ဟန်နာသည် မှန်အလင်းရောင်ဖြင့် အချက်ပြခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်မိပြီး
မိမိအဖွဲ့ဝင် ယိုဝ်လ်လည်း ဤထောင်တွင်ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဟန်နာသည် ထောင်ထဲရောက်သည့် အချိန်မှစ၍
ပထမအကြိမ်ပျော်ရွှင်သွား၏။ ယိုဝ်လ်နှင့် ဟန်နာသည် မှန်ဖြင့် တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း အချက်ပြစကားပြောကြ၏။
တစ်ညမှာတော့ ဟန်နာ့အချုပ်ခန်းစောင့်အဘိုးကြီးထံမှ တစ်ဆင့် ဝမ်းသာစရာ
သတင်း သိရသည်။ မိမိတို့အားလုံးကို မနက်ဖြန်တွင် လွှတ်ပေးတော့မည်။ ဟန်နာတို့ အကျဉ်းသားများအားလုံး ပျော်ရွှင်စွာ၊
ဆူညံစွာ တစ်ခန်းကို တစ်ခန်း လှမ်းအော်အသိပေးကြ၏။

ဟန်ဂေရီအစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးတွင် ခေါင်းဆောင်အသစ်တစ်ယောက် တက်လာသည်။ အကျဉ်းသားများကို ထောင်မှလွှတ်ကာ
တစ်နေရာရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် ထရပ်ကားများဖြင့် တင်ဆောင်၍ အော်ဟစ် မောင်းနှင်နေချိန်တွင်
ဟန်နာနှင့် ယိုဝ်လ်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ချိန်ရသွား၏။ ဟန်နာတို့အားလုံး သို့ပန်းစခန်းများဆီ ပို့ပေးပြီး
ဂျာမန်တို့က သတ်ပစ်တော့မည်ဟု ကျွန်မတို့က (သမိုင်းဖြစ်ရပ်များအရ) နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဟန်ဂေရီစစ်ဗိုလ် ဂျူလီယန်နှင့် သောမတ်စ်တို့က ဟန်နာအား ဂျာမန်များလက်တွင် အသေမခံနိုင်ဟု ပြန်ခေါ်ကာ

ရုံတင်တရားစွဲလိုက်လေသည်။ ဟန်နာသည် ဟန်ဂေရီအစိုးရကို သစ္စာဖောက်မှု၊ ဗြိတိသျှတို့ ကို ကူညီမှုတို့ဖြင့် တရားရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ ယိုဝလ်သည် ဟန်နာအား သီးသန့်ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင် သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ညတွင် မိမိတို့အကျဉ်းသားများ တင်ဆောင်ထားသော ကျပ်သိပ်နေသည့် ရထားတွဲထဲမှ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာသည်။ ဟန်နာကိုတရားစီရင်သော ရုံးခန်းရှေ့တွင် ပရိသတ်နှင့်အတူ မယောင်မလည်စူးစမ်း နားစွင့်ကြသည်။

ဟန်နာသည် မိမိအား သစ္စာဖောက်ဟု စွပ်စွဲသည့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အား ရဲဝံ့စွာပြန်လှန် စွပ်စွဲလိုက်သည်။ အပြစ်မှ လွတ်ပေးပါရန် ဝန်ချတောင်းပန်စကားများအစား ဟန်နာသည် အမှန်တရားကိုသာရဲဝံ့စွာ ရှိရရှိစစ်တပ်၏ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုအကြားမှ ဟန်နာကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ကွပ်မျက်လိုက်ကြသည်။ ဟန်နာသည် မျက်နှာကို အဝတ်စည်းရန် လက်မခံခဲ့ပေ။ ယောက်ျားကြီး လေးငါးယောက်ပါဝင်သော စစ်တပ်ကလေးတစ်စုက အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့် မိန့်ကလေးငယ်တစ်ဦးအား သေနတ်များဖြင့် ပစ်သတ်ကွပ်မျက်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းမှာ အတော်နာကြည်းဖို့ကောင်းသည်။

အနှေးပြုရိုက်ချက်များဖြင့် ဟန်နာတစ်ယောက်နှင့်တောထဲမှာ အဝတ်စကလေးတခုလို ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင်ထဲသို့ ရောက်လာသော အတွေးတစ်ခုရှိသည်။ ပစ်ခတ်ပေးသူ ဟန်ဂေရီစစ်ဗိုလ် ဂျူလီယန်ဆိုင်မွန်သည် မိမိအမိန့်အတွက် အရှက်ကြီးစွာ နောင်တရရင်း မိမိ၏ ဘဝကို ခက်ခဲစွာ ဆက်လက်ရပ်တည်ရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇာတ်ကားပြီး၍စာတန်းထိုးသောအခါ ကျွန်မ၏ အထင်သည် သွက်သွက်ခါအောင် မှားခဲ့ပါလားဟု ရယ်မောမိ၏။ ဂျူလီယန်ဆိုင်မွန်သည်ဟန်နာကိုပစ်သတ်ဖို့ အမိန့်ချခဲ့သည့်အတွက် နည်းနည်းမှ မရှက်ခဲ့ပေ။ စစ်ပြီးသောအခါ သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်နှစ် အပြစ်ပေးခံရ၏။ သူ့ကိုအင်တာဗျူးလုပ်သောအခါ သူ့အဖြေမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

ကျုပ်ဘဝကို နောက်ထပ်အသစ်ပြန်စရမယ်ဆိုရင်လဲ အခု ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို နည်းနည်းမှ ပြန်မပြင်ချင်ပါဘူး။ ဟန်နာဆိုတဲ့ ကလေးမဟာ ချီးကျူးစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့လမ်းသူ့ရွေးချယ် သွားခဲ့တာပဲ ဂျူလီယန်လိုလူမျိုးက ဟန်နာကို သစ္စာဖောက်အဖြစ် စွပ်စွဲသည်မှာတော့ ကြား၍ပင်မတော်သည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဟန်နာသည် နာကြည်းလွန်းသဖြင့် ရယ်မောလှောင်ပြောင်ဖို့ပင် မေ့သွားရှာမှာပဲဟု ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။ ဟန်နာသည် မိမိအား သေဒဏ်ပေးထားကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ တုန်လှုပ်သွားသည့် မျက်နှာကို ခဏကြာမှ ပြန်ထိန်းချုပ်ယူခဲ့ရ၏။ ဟန်နာသည် အသက်သေဆုံးရသည်အထိ နာကျင်ရမည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မတို့ လူသာမန်တွေ ကြောက်သလို ကြောက်ရှာပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုကြောက်ရွံ့မှုကို တွန်းလှန်ကာကွယ်ဖို့ သူမမှာ စွမ်းအားတစ်ခု အဆင်သင့်ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းမှာ ဟန်ဂေရီနိုင်ငံကို မိမိအသက်ထက် ပို၍ချစ်သော တကယ်မျိုးချစ်စိတ်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မယူဆပါသည်။

နင့်အပြုံးကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်သွားတယ်ဆိုရင် နင်အံ့ဩမိမလားမသိဘူး။ တကယ်ကို ငါ့ဂုဏ်သွားတယ်။ အမှန်က နှစ်နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ဒီလောက်ကြာမှတော့ တစ်ပတ်က ပြောင်းလဲတဲ့ အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ငါ့ဘက်ကလဲ ပြောင်းလဲသင့်တာပေါ့။ အနည်းဆုံးဟာ.. နင်ပြုံးပြလိုက်တဲ့ အပြုံးမျိုးလေးကိုတော့ ငါတို့ပြန်နိုင်ဖို့ သင့်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် နင်ပြုံးသလို ငါမပြုံးတတ်ဘူး။ ဒီအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်တယ်။

နင့်အပြုံးမှာ ငါ.. ဘာအရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့လိုက်ဘူး။

သံယောဇဉ် အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်၊ ကြင်နာရိပ်ဆိုတာလည်း မတွေ့၊ တမ်းတတဲ့ အနေအထားမျိုးလည်း မရှိ၊ လွမ်းရိပ်ဆိုတော့ ဝေးရော။

ငါ ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါလောက်သန့်စင်တဲ့ အပြုံးမျိုးကို ပြုံးနိုင်လို့ နင့်ကို ငါချီးကျူးပါတယ်။

ငါ နင့်ကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည့်ရင်းက ပြန်ပြီးပြဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါသိလိုက်ပါတယ်။ ငါ့နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်သွားကြပေမယ့် အပြုံးတစ်ခု ပြစ်မသွားဘူးဆိုတာ။ အဲဒီလို သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ဝမ်းနည်းမှုနဲ့အတူ ဂုဏ်ကြောက်မှုကိုပါ ငါခံစားလိုက်ရတယ်။ ငါ့ရှေ့မှာ လာရပ်တဲ့ နင့်ကို မကြည့်ရဲသလို ပြစ်နေတယ်..။

အမှန်ကတော့ နင့်ကို အဝေးကတည်းက မြင်ပြီးသားပါ။

ဟဲ့.. အဝေးကတည်းက နင်မှန်းသိပြီးသားပါ။ ငါ ဘယ်လို မေ့နိုင်မှာလဲ။ ဒီလို လမ်းလျှောက်ဟန်၊ ဒီလိုပုံစံကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်မှာလဲ။

နင်လမ်းလျှောက်တဲ့ပုံက တစ်မျိုး။ မျက်နှာကို ခပ်ပင့်ပင့် ကြော့ကြော့လေး လျှောက်တာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ နင်က မျက်နှာကို အမြဲတမ်း ငဲ့ထားတာနော်။ ညာဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ထားတော့ ပြန်ချထားတဲ့ ဆံပင်တွေက ညာဘက်မှာ ပိုရှည်နေသလို ထင်ရတယ်။ ထဘီကို ညာဘက်ခါးမှာ လာညှပ်ထားပြီး ညာလက်ကလည်း ထဘီဘေးအနားကို ခပ်လျော့လျော့ ပိထားတတ်တယ် မဟုတ်လား။ နင့်ထဘီက အရမ်းရှည်တာပဲ။ ခြေမျက်စိဖုံးတာထက်တောင် ကျော်ချင်သေးတယ်။

ကိုယ်ကို နွဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ယိုင်ယိုင်လေး လျှောက်တတ်တဲ့ နင့်ဟန်ကိုလေ.. ငါဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

ဒီတော့လဲ.. ဟဲ့.. အဝေးမှာကတည်းက နင်မှန်းသိလိုက်တယ်။ နှစ်နှစ်လောက် မမြင်ရတဲ့ နင့်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ အမှန်အတိုင်းဆိုရင် နင့်ကို ငါမတွေ့ချင်ဘူး။ မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတာမှာလဲ နင့်ကိုတွေ့ရင် ခံစားလိုက်ရမယ့် ဝေဒနာကို ငါကြောက်လို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ..။

ငါ ရပ်နေရာကနေ ဓမ္မဆက်လျှောက်ရင် နင်နဲ့ပိုနီးမယ်။ နောက်ကိုလည်း လှည့်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပူးစာကုန်းဆိုတာက လာလမ်း အပြန်လမ်း ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးကြီး မဟုတ်လား။ ငါ နောက်ဆုတ်သွားလို့မှ မဖြစ်ဘဲ။ အပြန်လမ်းကို ဆက်လျှောက်ဖို့ကျတော့ နင်က လျှောက်လာနေပြီ။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတဲ့အတူတူတော့ ရပ်နေလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလေ။

နင်ငါ့ကို အဝေးတန်းက လှမ်းမြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင်က လမ်းလျှောက်ရင် နင့်ရှေ့နှစ်ကိုက်လောက်က မြေပြင်ကိုပဲ ဝေးနေတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါကတော့ ပြန်မယ်လို့ လမ်းဘက်ကို ခြေစွဲထားတဲ့သူ။ ဒီတော့ ငါကပဲ ချစ်တယ်။

နင်တော့မသိဘူး။ ငါတော့ မြင်မြင်ချင်း တုန်လှုပ်သွားတာပဲ။ နင့်ဆီက မျက်နှာလွှဲပြီး ရှေ့က မြက်ပင်လေးတွေကို
ငေးကြည့်နေမိတာ...။ နင် ငါ့မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာတဲ့ထိပဲလေ။

ငါ့ကို လှမ်းမြင်ရင် နင်လာလမ်းကိုများ ပြန်လှည့်မလားလို့ ပထမ တွေးမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင်က ပညာရှိပဲ။
လူမိုက်အလုပ်ကို မလုပ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိပါတယ်။

ခ၊မြင်လိုက်တုန်းက ဆုံရင် ပြုံးပြရမလား၊ ဘယ်လို ပြုံးရမလဲ .. စဉ်းစားထားတယ်။ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ နင်ကတော့
တော်ပါတယ်ဟာ။ သွားရင်းဟန်လွဲ မိတ်ဆွေပြုံးနဲ့တောင် ငါ့ကို နှုတ်ဆက်တတ်နေပြီပဲ။

“တစ်ယောက်တည်းလား...”

ကြည့်စမ်း...။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ နင်တွေးမိရဲ့လား။ မေးရက်လိုက်တာ။ နင်ပဲ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း
ထားပစ်ခဲ့တာမို့လား။

ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်ပါတယ်နော်။ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ့နှုတ်ဆက်ရခက်၊ အပြုံးရခက်နေတဲ့ ဒီအချိန်မှာ
နင်က ခ၊နှုတ်ဆက်လို့။ (ရင်လဲနာရပါတယ်)

‘တစ်ယောက်တည်းလား’လို့ မေးခံရတဲ့ ဝေဒနာဟာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ခံရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ မထူးပါဘူးဟာ။
ရင်နာနာနဲ့ နင့်ကိုငေးနေတဲ့အချိန်မှာ ငါ့လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလို့ ငါ့လွယ်အိတ်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရတယ်။

တုန်ယင်နေတဲ့ ငါ့အထက်နှုတ်ခမ်းကြောင့်လား...။

ဝေဒနာရိပ်လွှမ်းနေတဲ့ ငါ့မျက်လုံးကြောင့်လား...။

ဟန်လုပ်ပြီး ခပ်မော့မော့ရပ်နေပေမယ့် ယိုင်နွဲ့နေတဲ့ ငါ့ဟန်အစစ်ကို နင်တွေ့သွားလို့လား...။

လွယ်အိတ်ကိုပဲ မိဆုပ်ထားတဲ့ ငါ့လက်တွေကတစ်ဆင့် လှုပ်ရှားနေတဲ့ ငါ့ခိတ်ကို ရိပ်မိသွားလို့လား.. ကွဲကွဲပြားပြားတော့
မသိဘူး။ အဲဒီထဲက တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ ထင်တယ်။ နင့်အပြုံးက မှိန်သွားတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အထင်က
သံယောဇဉ်ရိပ်ကလေးကိုလဲ နင့်မျက်လုံးမှာ တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ။

ဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ နင့်ပုံစံကလဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲပါလား။

ဆံပင်ကို အရင်တုန်းကလိုပဲ နုပွားပေါ်က အားလုံးသိမ်းပြီး နောက်ကိုလှန်ထားတယ်။ နင့်နုပွားက အလျင်လို ရှင်းနေတုန်းပဲ။
နားသယ်စပ် နှစ်ပက်ဆီမှာတော့ အလျင်လို ဆံပင်တွေက အုပ်ပြီးကျနေတယ်။ မျက်ခုံးကလဲ ခပ်ပါးပါး ခပ်ပျံ့ပျံ့ပဲ။
အလျင်ကလိုပဲ။ ဘာကိုမျှ ထပ်ဖြည့်ဆွဲထားတာ မရှိပါဘူး။ အို.. ဘာမှကို မပြောင်းလဲသေးပါဘူးလေ။
ပြောင်းလဲတာကတော့ အချိန်တွေရယ်၊ နင့်သဘောထားတွေရယ်။

ဪ... ကြည့်ပါဦး...။

နင့်ဆံပင်မှာ စကားပွင့် ဖြူဖြူလေးကလဲ အရင်လိုပါတဲလား။ စကားပွင့်လေးကို ငါငေးနေမိတာ အကြာကြီးပဲ။ နင်ကလဲ
ငါ့ကို ငေးနေပါတယ်။ နင်ဘာတွေ တွေးနေမလဲ။

ငါ့ပုံစံ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးတာကို နင်တွေးနေမှာပေါ့...။

ငါ့ဆံပင်ကို အရင်လို ညာဘက်က ခွဲထားသလား နင်ကြည့်မယ်။

အင်္ကျီလက်ကို ကြယ်သီးမတပ်ဘဲ အရင်လို မိုးရိုးဖားရား ချထားလား.. နင်ကြည့်မယ်။

အပေါ်ဆုံး ရင်ဘတ်ကြယ်သီးကို အရင်လိုပြုတ်ထားသလား... နင်ကြည့်မယ်။

လွယ်အိတ်ကို အရင်လို ပန်းစလွယ်သိုင်း လွယ်သေးသလား... နင်ကြည့်မယ်။

“ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

စကားပွင့်လေးဆီကနေ နင့်မျက်နှာဆီကို အကြည့်ပြောင်းလိုက်ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ရည်ရွယ်ပြီး မေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခူးရှုသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့နာတာလဲ။ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာက သိပ်သေးငယ်သွားသလိုပဲ။ ကမ္ဘာမြေကြီးက အကြီးကြီး၊ ငါက သေးသေးလေးရယ်။ ငါ့အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားနဲ့ ဖိကိုက်မိတယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က သွေးတွေ ပူလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

အကြာကြီး ဝေးကြောင်နေရင် မကောင်းတတ်လို့ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း ယမ်းပြလိုက်တာပါ။ နင်ဘာဖြစ်လို့ မျက်လွှာချသွားတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်တာလဲ။ ငါ့ဆယ်တန်းမဖြေနိုင်လို့ စိတ်မောစရာ နင့်မှာ မရှိတော့ဘူးဘဲ။

ဪ... ငါ နင့်ကို တစ်ခွန်းမှ စကားမပြောရသေးဘူးနော်။

“ကျောင်းက ဘယ်နှစ်ရက်ပိတ်တာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကို ငါ ခက်ခက်ခဲခဲ မေးရတယ်ဆိုတာ နင်.. သိမှာပါ။

“သုံးလ.. ဖိုင်နယ်ဖြေပြီးလို့ ပိတ်လိုက်တာ”

“ဘယ်နှစ်နှစ်ရောက်ပြီလဲ”

“အခုပြန်တက်ရင် သုဒ္ဓါအိမ်-ဘီ တတိယနှစ်”

တစ်ပက်ကို တစ်ပက် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ နင့်လက်ချောင်းလေးတွေကို ငါဝေးနေမိတယ်။ လက်သည်းက တိတိရီရီကို ကိုက်ပြတ်ထားတာတွေလို့ အရင်လိုပဲ ဆိုတာ သိလိုက်ရပြန်တယ်။

ဟောဒီပူးစာကုန်းမှာပဲ ဟောဒီဆည်းဆာချိန်မှာပဲ.. အဲဒီလက်ချောင်း ဖြူဖြူလေးတွေကို ငါ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ရဖူးတယ်။ နင့်လက်လေးတွေက နွေးနွေးလေး.. ပျော့နွဲ့နွဲ့လေးတွေ။ အဲဒီအနွေးဓာတ်လေးဟာ ခုထိ မပြယ်သေးဘူးဆိုရင် နင်ယုံပါ့မလား၊ နင်ပန်နေကျ စကားပန်းရနံ့လေးဟာလဲ ငါ့ဆီမှာ အမြဲပျံ့သင်းနေတယ်ဆိုရင် နင်ယုံပါ့မလား။

“နင်... သိပ်ပိန်သွားတယ်၊ နေမကောင်းဘူးလား..”

ပိန်တယ်။ အို.. ငါ့ကို ပိန်တယ်လို့ အထူးသတိထားမပြောကြတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီပဲ။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ငါပိန်သွားတယ်လို့ မှတ်ချက်ချတာ နင်က ပထမဆုံးပဲ။

“ကောင်းပါတယ်..”

“ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး..နော်၊ လူက တအားကို နွဲ့သွားတာပဲ”

ဪ... နင်တောင် ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်တော့မယ်။ အရင်လို အခြေအနေမျိုးသာဆိုရင်တော့.. ‘ဆေးကုပေးမယ့်သူ ရှိသားပဲ’လို့ ပြုံးစပ်စပ်နဲ့ ပြောမိမှာပဲ။

ခုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပြီး အတိတ်ကစကားသံတွေကို ဇွတ်မေ့ပစ်နေရပါတယ်။

“စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်၊ ငါက..”

“အို.. မဟုတ်ပါဘူး”

ကြည့်ပါဦး။ ဒီမျက်လုံးလေးတွေပေါ် ငါ့ခေါသတွေကို ချေမှုပစ်ခဲ့တာ။ အဲဒီလိုပဲ ဝေကြည့်လိုက်ရင် ငါ့ရင်ထဲက ခေါသတွေဟာ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ဘူး။

တကယ်ဆို.. ငါနင့်ကို ဘယ်လောက် နာကျည်းသင့်သလဲ။

မပြောမဆိုနဲ့ သစ်စိမ်းချိုးချိုးခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ..၊ စာတွေ တစ်စောင်မှ မပြန်ဘဲ လတွေ အများကြီး နှိပ်စက်ထားခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ..၊ စိတ်မချလွန်းလို့.. မနေနိုင်လို့ မန္တလေးထိ လိုက်လာရတဲ့သူကို ‘မယုံလို့လား..’ဆိုပြီး စိတ်ကောက်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ..။ မန္တလေးကို မလာရဘူး နင်ပဲ အမိန့်ထုတ်ခဲ့တယ်။ ငါ့နောက်ထပ်တစ်နှစ် ထပ်ကျမှာ ခိုးလို့ပေါ့လေ..။

ငါ မန္တလေးက ပြန်လာတော့ရော နင်စာလှမ်းရေးခဲ့လို့လား။

နင် ကျောင်းဧကပိတ်လို့ ရေနံချောင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ လာနေကျ နေရာကို လာဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တာလဲ.. နင်ပဲ။ သုံးရက်ဆက်တိုက် မလာလို့ အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ မျက်နှာစိမ်း ခြယ်ထားတာ ဘယ်သူလဲ။

ငါ ဆေးတက္ကသိုလ် မရောက်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခိုင်းခဲ့တဲ့ နင့်စေတနာကို ငါကြောက်ပါတယ်။ ငါ ပန်းချီဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဖြစ်ချင်မှန်း အစကတည်းက နင်သိလျက်နဲ့.. နောက်ပြီး.. အို.. ဒါတွေဟာ လမ်းခွဲဖို့ အကြောင်းရှာတာတွေပဲဆိုတာ အဲဒီတုန်းက မသိခဲ့တာ ငါ ညှိလို့ပေါ့။ နင့်ကို ငါယုံခဲ့တာကိုး။

နင်ပြန်ခါနီးမှာ ငါ့ဆီက နင့်စာတွေ ပြန်တောင်းခဲ့တာလေ.. ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

ကြည့်ပါဦး။ ခုရပ်နေရင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရင်နာလာရတာလဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားရင် ငါ့ရင်က ဘာဖြစ်လို့ လှိုက်လာရတာလဲ။ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာလဲ ငါ့ဧကရာကို မကုစားနိုင်ခဲ့ပါလား။

အို.. ငါ နင့်ကို အကြာကြီး ကြည့်နေမိတာပဲ။ ငါ့မျက်စိ လွှဲပစ်သင့်တာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နင့်မျက်နှာပေါ်ကနေ အကြည့်ကို မပယ်နိုင်ဘူး။

ငါ့ရင်ခွင်ထဲကနေ ဘယ်သူမှ လှမပြေနိုင်အောင် တအားဝှက်ပြီး ကာထားချင်တယ်။ နင့်ကို ဘယ်မှ မသွားအောင် လှုပ်ထားချင်တယ်။ မစိမ်းရဘူး.. မပြေးရဘူး..လို့ အောင်ပစ်ချင်လိုက်တာ။ ဟောဒီလွယ်အိတ်ကလေးထဲ နင့်ကို ထည့်ထားလို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ။ ဘယ်သွားသွား မခွဲဘူး။

အို.. ငါဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ။

ငါ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ နင်ရှိနေပါတယ်၊ တကယ်။

နင့်ပုံတူ ပန်းချီလေ။ နှစ်ခုတောင်မှပဲ။ အခုနေ ထုတ်ပြလိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။

“ပန်းချီ.. ဆွဲ.. ဆွဲသေးလား..”

ကြည့်စမ်း..။ ငါ့အတွေးနဲ့ နင့်အတွေးနဲ့ ဆင်လိုက်တာ။ စိတ်ချင်း ဆက်သွယ်တာလား၊ လူချင်းပြန်နီးဖို့ နိမိတ်လား။

ခေါင်းကို အသာညှိတ်ရင်း လက်က ဘယ်လိုရောက်သွားလဲ မသိဘူး။ လွယ်အိတ်ထဲက ခဲပုံတူတစ်ပုံ၊ ရေဆေးနဲ့ တစ်ပုံ.. နင့်ပုံတူ နှစ်ခုကို ထုတ်ပြမိတော့တာပဲ။

မပြုံးတပြုံး နင့်နှုတ်ခမ်းပါးလေး ဝိုင်းသွားတာ ငါသတိထားမိတယ်။

နင့်မျက်လုံးလေးတွေ ဝေသွားတာ ငါသိတယ်။

နင့်ကိုယ်လုံး နွဲ့နွဲ့လေး ယိုင်သွားတာ ငါသိလိုက်တယ်။

“အို..” တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်သံကို ငါကြားလိုက်ပါတယ်။ ငါ့ကို ဝေးကြည့်နေတဲ့ အကြည့်ထဲမှာ သံယောဇဉ်ကို ငါမြင်ပြီ။ ခင်တွယ်မှုကို ငါမြင်ပြီ။ တမ်းတမှုကိုလည်း ငါပြန်တွေ့ပြီ။ နောက်ပြီး.. နောက်ပြီးတော့ အလွမ်းတွေ အများကြီး ငါတွေ့လိုက်ပြီလေ။

အို.. နင့်အကြည့်က ငါ့ကို ရင်ခုန်စေတယ်။ နင်လဲ ရင်ခုန်နေတယ် မဟုတ်လား။ ပန်းချီစာရွက်တွေကို ကိုင်ထားတဲ့ နင့်လက်ချောင်းလေးတွေ တုန်ယင်နေတာ ငါမြင်တယ်။ ငါ့ကို ဝေးရာကနေ ငါ့ဘယ်ဘက်ကို လှမ်းဝေးလိုက်တဲ့ နင့်မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်ဝေဝေကိုလဲ ငါ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ နင်ဝေးရာကို ငါ လှမ်းကြည့်မိတယ်။

မြန်းဆို ရင်က ဟာသွားတယ်။

နေရာဟောင်း... ဟုတ်တယ်နော်..။ ကမ္ဘာထိပ်လေးလေ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဟိုအတိတ်တုန်းက အတူထိုင်ခဲ့ကြတဲ့ နေရာလေးပါ။

ဒီကမ္ဘာလေးကို ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လက်ပျားတွေ အေးလာရပြန်တာလဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးက ဘာဖြစ်လို့ ပျော့စွဲသွားရတာလဲ။ နှစ်မြောတမ်းတတဲ့ ဝေဒနာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ယုံနဲ့ကုန်ကြပြီ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အကြည့်ချင်း ပြန်ဆုံကြတယ်။ နောက်.. နောက်တော့...။

နင်ကပဲ ခြေလှမ်း စတားလား.. ၊ ငါကပဲ အလျင် ခြေလှမ်းစတားလား မသိဘူး။ ဘယ်သူက အလျင်ဦးသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ သိလိုက်တာက နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်လုံး ကမ္ဘာစွန်းလေးဆီကို သွားနေမိတယ် ဆိုတာပဲ။ အဲဒီရောက်တော့လဲ နှစ်ယောက်သား ရှိန်းတိန်းတိန်းနဲ့ပဲ ခပ်ခွာခွာ ထိုင်လိုက်မိကြတယ်။

နင် ခေါင်းငုံ့ထားတယ်။ နင့်ဆံပင်တွေက ခါးတောင် ကျော်နေပြီပဲ။ နက်မှောင်ပြီး ပွားနေတယ်။ လှလိုက်တာဟာ။ နက်မှောင်တဲ့ နောက်ခံပေါ်မှာ အဖြူရောင် ပန်းပွင့်လေးက ထင်းနေတာပဲ။

နင် ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ။ နင်လဲ ငါလိုပဲ အပျော်လေးတွေ ပြန်တွေ့နေမှာပဲနော်။ ပျော်ရတဲ့ အချိန်လေးတွေက တစ်သက်လုံး ပြန်မရောက်နိုင်တော့ပါလား။ တို့တွေဟာ သူ့စိမ်းပြင်ပြင် ပြန်နေကြပြီနော်။ ဒါတွေဟာ အိပ်မက်မက်နေတာဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ မဖြစ်နိုင်မှန်းတော့ သိနေပါတယ်လေ။ ငါ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်တဲ့ကြားက နင် ခြေစုံကန်သွားတာကိုး။

နင့်ကို ငါ စိမ်းစိမ်းကားကားကြီး ပြောပစ်ချင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က မပြောလိုက်ရတဲ့ စကားတွေကို အားရပါးရ ပြောချင်တယ်။ ပြန်နိုင်ရင်တော့လေ.. နင့်ပန်းချီပန်းကို တအားဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

“နင် ဘယ်လို လုပ်ပစ်ခဲ့တာလဲ..” လို့။ ဟောဒီ ပူးစာကုန်းမှာတင်မက ရေခဲချောင်းတစ်မြို့လုံး လွှမ်းသွားလောက်တဲ့ အသံနဲ့ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ နင်သိပ်ဆိုးပါလား။ ဆင်ခြေရဖို့အတွက် ငါချစ်တဲ့ကဗျာနဲ့ ပန်းချီကို ဝေပန်ခဲ့၊ ခွန်လွှတ်ခိုင်းခဲ့တာလေ။

ဟိုတုန်းက ငါကဗျာရေးတာ၊ ပန်းချီဆွဲတာကို နင်မသိဘူးလား။

ဟောဒီ ပူးစာကုန်းမှာရော.. ၊ ကျောင်းခန်းထဲမှာရော..၊ ကျောင်းဝိုင်းထဲက တမာပင်အောက်မှာရော.. ငါ့လွယ်အိတ်ထဲက ငါ့ကဗျာတွေ ပတ်ခဲ့တာ နင်မေ့ပြီလား။ ငါ့ပန်းချီတွေ ကြည့်ခဲ့တာ နင်မေ့ပြီလား။ ဟိုတုန်းကတော့ နင်ပဲ ငါ့ကဗျာတွေကို ငါ့ကို ချစ်သလို ချစ်ပါတယ်ဆို။ ဟိုမှာ ဒုတိယလူကို ရပြီးကာမှ ငါ့ကဗျာကို နင်မုန်းတတ်တာပါဟာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဒေါသက ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမခံခဲ့ရဘူး။

ဒီပွဲက လူမိုက် လူမိုက်ချင်း တွေ့ကြတဲ့ပွဲမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပညာရှိနဲ့ လူမိုက်ပဲလေ။

မျက်ရည်လည်နေတဲ့ မျက်လုံး၊ ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေရယ်၊ ဖဲ့တဲ့တဲ့လေး၊ မဟာတဟပွင့်ထားတဲ့ နှင့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေရယ်က ငါ့ခေါသတွေကို ချေဖျက်ပစ်ခဲ့တယ်။ ခါတယ်မကဘူး၊ နှင့်မျက်နှာထားလေးနဲ့ နှင့် အကြောင်းပြချက်လေးတွေကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ တိုင်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ပြီး အဖြစ်ပေးလိုက်ရမလို့လို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် ဧဝဝငါ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နှင့် မျက်တောင်ကော့တွေပေါ်မှာ ခိုတဲ့နေတဲ့ မျက်ရည်စတွေဟာ ငါ့နာကျည်းချက်တွေကို တစ်စုံတစ်ခုပစ်ခဲ့တယ်။

နှင့်အကြောင်းပြချက် တစ်ခုကတော့ဟာ လွန်လွန်းပါတယ်။ ငါ့အတန်းပညာမှာ ညံ့တာ နှင့်လဲအသိ။ ငါ့ကိုနှင်ပဲ ခာပြုပေးခဲ့ရတာ။ ဒီလိုကောင်က ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ပန်းချီသမား... ကဗျာသမားပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတာပဲ။ မဖြစ်နိုင်တာကိုမှ နှင့်က ရွေးပြီး တိုက်တွန်းခဲ့တာကိုး။

နှင့်အမေ ဂုဏ်မက်တာ ငါသိပါတယ်။ နှင့်အမေလိုပဲ နှင့်မက်လိမ့်မယ်လို့ အစက မတွေးခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပါပဲ။ နှင့်ကတော့ “အမေ သဘောတူလို့” ပေါ့။ နှင့်သဘောကလဲ အတန်းတူ၊ အရည်အချင်းတူ လူကိုမှ မက်မောခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

အို.. အားလုံးဟာ နှင့်သဘော တစ်ခုတည်းနဲ့ ပြီးသွားခဲ့တာပဲ။ ငါ့ ဆန္ဒတစ်ခုမှ မပါခဲ့ရဘူး။ နှင့်ရှေ့ရောက်ရင် ငါ ခေါင်းယမ်းတဲ့ အတတ်ပညာကိုတောင် မေ့မေ့သွားရပါတယ်။ တခြားလူတွေရှေ့ကမှာ ကျောက်တုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်.. နှင့်ရှေ့မှာတော့ ငါက ပယောင်းပါ။ ငါက နှင့်ရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ပဲဟာ..။ နှင့်ကြိုးဆွဲသလို ငါက ကနဲ့ရတာ။

အေးလေ.. ခံခဲ့ရတုန်းကတော့ ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ခုအချိန်မှာတော့ နှင့်ရုပ်သေးရုပ် မဖြစ်ချင်ပါဘူး။

အမှန်ကတော့ ဟောဒီနေရာမှာ အတူယှဉ်တွဲထိုင်ဖို့ မသင့်ဘူး။ ငါထွက်သွားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ နှင့်မျက်နှာ ညှိုးမှာလဲ စိုးတယ်။ နှင့်မျက်နှာညှိုးကို ဟိုတုန်းကတည်းက ကြောက်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါဟာ။

ပန်းချီစာရွက်တွေကို ကိုင်ထားတဲ့ နှင့်လက်ခုံလေးကို ဝေးရင်း ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာပြန်ပြီ။ ဖြူနုနေတဲ့ နှင့်လက်ခုံလေးကို ပွပွလေး ဆုပ်ပြီး နှင့်မျက်နှာလေးကို တမေ့တမြော ဝေးနေရတဲ့ အချိန်လေးတွေဟာ လွန်ခဲ့ပြီနော်။ ငါထင်ပါတယ်.. နှင့်လက်မှာ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့လေး သင်းနေဆဲ ဖြစ်မှာလို့။

ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာတယ်။

ပြောခမ်းပါဦး ဆေးကျောင်းသူကြီးရဲ့။ ဘာနဲ့မှ မခိုက်မိတဲ့နဲ့ အဲဒီတယ်ဘက်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ လှိုက်လှိုက်ပြီး နာတာလဲ။ နှင့်လုံးဆီက နာမှန်းတော့ သိပါရဲ့။ နှင့်မျက်နှာလေး ဝေးရုံနဲ့ နှင့်လုံးက ဘာလို့ နာရတာလဲ။ ငါ့လည်ချောင်းတွေကရော ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်သွေ့လာရတာပါလိမ့်။

ငါ ချေမြောနေတယ်.. တမ်းတနေတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ နှင့် ငါ့အနားမှာ ရှိနေပေမယ့် နှင့်ကို အောက်မေ့နေတယ်ဟာ။ နှင့်ကို လွမ်းနေတယ်။ ယုံရဲ့လား.. နှင့်ကို ငါလွမ်းနေတယ်။

“ရော..”

နှင့်လှမ်းပေးတဲ့ ပန်းချီပုံနှစ်ခုကို ယူလိုက်တော့ နှင့်လက်နဲ့ ငါ့လက် ထိမိတယ်။ ဘယ်သူ့လက်က ပိုအေးစက်နေလဲ ငါမသိဘူး။ စာရွက်ကလေးတွေကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီးတော့ ငါ့လက်ကို ငါပြန်ဝေးမိတယ်။

ဪ.. လက်သန်းမှာလေ၊ ဘယ်ဘက် လက်သန်းမှာလေ အဖြူခင်းကြောင်းလေးကို အရစ်လိုက် မြင်နေရတုန်းပဲ။ အဲဒါ လက်စွပ်ရလေးလေ။ နှင့်နဲ့ငါ့ရဲ့ အချစ်နေ့က နှင့်ပေးခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ရဲ့ သင်္ကေတလေး။ မနှစ်ကာမှ စာနဲ့လှမ်းတောင်းလို့ ပြန်ပေးခဲ့ရတဲ့ လက်စွပ်ရဲ့ အရာအလေးပါ။ အခု.. အဲဒီလက်စွပ်ကလေးက အခုဆို..။

ဪ.. ပြီးတော့ နှင့်လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးကလေးလဲ မမြင်ပါလား။ ဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်လေးလေ.. နှင့်နဲ့ငါ့ဇာတ်လမ်းကလေး စပြီးတဲ့နောက် လော့ကတ်သီးလေးနေရာမှာ သင်္ကေတတစ်ခု လဲပြောင်းတပ်ထားခဲ့တဲ့ ဆွဲကြိုးလေး။ ငါ့နာမည် အစ စာလုံး အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ အင်(န်)ကို အမှတ်တရ လုပ်ပြီး ဆွဲခဲ့ပါရော။ အဲဒီဆွဲကြိုးလေး မမြင်ပါလား။ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီလား။ အင်းလေ.. အပြန်နိုင်ဆုံးကတော့ အင်(န်)စာလုံးအစား အက်(စ်)စာလုံး လဲတပ်ထားတုန်း ဖြစ်မှာပေါ့။ အို.. ခါက ငါ့အရေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါနဲ့ နှင့်နဲ့ ဘာမှမှ မဆိုင်ဘဲ။ မဆိုင်တော့ပါဘူးလေ။

ငါ့နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့နေတယ်။ ရင်က ဟာပြီးမှ ပူလောင်နေတယ်။

ဆေးလိပ်သောက်မယ်.. လို့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့တွေးပြီး လွယ်အိတ်ထဲက ဇူးယားတစ်လိပ်ရယ်.. မီးခြစ်လေးရယ် ထုတ်လိုက်တယ်။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ဆေးလိပ်လေးကို ဂွရွတ်လိုက်တုန်း...

“ဆေးလိပ်တွေ သိပ်မသောက်နဲ့ဟာ” တဲ့။ နင့်အသံပါ။ နင့်ဆီက လာတာ မဟုတ်မှန်းတော့ သိပါတယ်။ ဘယ်ကပါလိမ့်။ ဟောဒီမီးခြစ်ကလေးကပဲ ထင်တယ်။

ဒီမီးခြစ်ကလေးဟာလဲ နင်နဲ့ငါ့အတွက် အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးပါ။

သစ်သားမီးခြစ်ပိန်ပိန်လေးနဲ့ မီးခြစ်ခြစ်နေရတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို နင်ကြည့်ပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ အချစ်မီးခြစ်လေး။ နင့်အချစ်က ဟောင်းပြီး ပျက်သွားပေမယ့် နင့်လက်ဆောင်လေးက မပျက်သေးပါဘူး။ ငါ ငိုနေမိတာ ဘယ်လောက်ကြာသလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ငါ့ဘေးကကပ်ပြီး အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ နင့်ဆီကပါ။ ထိန်းချုပ်ထားရင်းက ပွင့်ထွက်လာတဲ့ အသံမျိုး။

အို..။

နင်.. ငိုနေတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့မျက်စိ မမှားပါဘူးနော်။ ငါ့ နားကြားလဲ မလွဲပါဘူး။ နင်ငိုနေတာပါ။ ငါ့လက်ထဲက မီးခြစ်ကလေးကို ဝေးရင်း နင်ငိုနေတာပါ။

ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ မြေကြီးနဲ့ တအား ကပ်မိထားရသလိုပဲ။ ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ငါ မယုံတာထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်.. ငါမယုံဘူး။ နင်ငိုနေတာလို့ ငါဘယ်လို ယုံရမှာလဲ။ လောကကြီးဟာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အို.. မယုံပါဘူး.. မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် နင့်မျက်ရည်တွေဟာ ငါ့ရင်ကိုလာပြီး အပူပေးနေတယ်။ ငါ့နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါအောင် ဆွဲယမ်းနေတယ်။ ကြာရင်တော့ ပူလွန်းလို့ ကျွမ်းရချည်ရဲ့ကွယ်။ ငါ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ မပြောပါဦး။ ဆံပင်က ကပိုကရိုကြားထဲက နင့်မျက်နှာ နှမ်းနှမ်းလေးဟာ ဟောဒီကမ္ဘာမှာ အင်အား အကြီးဆုံးပဲ သိလား...။ တုန်ယင်နေတဲ့ နင့်နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ငါ မကြည့်ရက်ဘူး။

“မငိုနဲ့ အချစ်ရယ်..” လို့ မျက်ရည်သုတ်ပေးရင်း ချော့ရမလား..။ နင့်မျက်နှာပေါ်က ဆံ့နှယ်စတွေကို လက်နဲ့ အသာအယာပယ်ပေးရင်း နှစ်သိမ့်ရမလား၊ နင့်မေးစေလုံးလုံးလေးကို လက်နဲ့ အသာပင့်တင်ရင်း နုပူးလေးကိုပဲ ပွပွနမ်းလိုက်ရမလား။ ငါ့မှာ နင့်အငိုကို ချော့ပိုင်ခွင့်ရော့ရှိရဲ့လား။

ကြည့်ရင်း.. ကြည့်ရင်း ငါ့မျက်စိထဲမှာ ဝေဝါးလာတယ်။ မျက်လုံးက စိနွတ်လာတယ်။ နင့်ကိုယ်ပေါ်က အစိမ်းနုရောင်ဟာ ပိုပျော့ပြီး ဝါးသွားတယ်။ အို.. ငါ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတွေက ငါ့ထိန်းလိုမရအောင် တုန်လှုပ်နေပြီလား။ နောက်ပြီး.. ငါ အသက်မှ ရှူမိရဲ့လား...။ ငါ့ နှလုံးခုန်သံရော ရပ်သွားသလား။

ငါ့ကိုယ်ငါ သတိရတဲ့အချိန်မှာ ငါ နင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီ။ အို.. မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး။ နင်က ငါ့လက်ကို ဆုပ်ထားတာမဟုတ်လား။ အို.. မသိပါဘူးလေ။ ဘယ်သူ့လက်က ဘယ်သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားတာလဲ မသိပါဘူး။ ငါ့ရှေ့က မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဇူးယားစီးကရက်လေးရယ်၊ မီးခြစ်ကလေးရယ်.. လွှတ်ကျနေကြတယ်။

မီးခြစ်ကလေးပေါ်မှာ ငါးလေးနှစ်ကောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြတယ်။

အို.. ဒါပေမယ့် .. သူတို့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ဦးတည်ရာဘက်တူရဲ့လား။ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ဦးတည်နေကြတယ်နော်။ ကြည့်ပါဦး.. သူတို့က ဦးတည်ရာမှ မတူဘဲ။ ဒါကိုရော.. နင်သတိထားမိရဲ့လား။

“နိုင်..”

ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှ မြောက်သွားသလိုပဲ။ ရင်ထဲကတော့ ဟာနေတယ်။ ‘နိုင်..’တဲ့လား။ နင် ငါ့ကို ‘နိုင်’လို့ ခေါ်သေးတယ်နော်။ ခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသေးတယ်နော်။

နင့်အကြည့်ကို ငါ နားမလည်တာ အမှန်ပါ။ နင့်မျက်လုံးက ငါ့ဆီမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ငါ့ကိုတော့ ကြည့်နေတယ်လေ။ တစ်မျိုးပဲ။ ငါ့ကို ကျော်ပြီး ငေးနေသလိုပဲ။ နင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ။ နင် ဘာကို ပြောချင်နေတာလဲ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်တဲ့ နင့်ရှိုက်သံလေးတွေက ငါ့နှလုံးကိုသာ လာဆောင့်နေတယ်။

“ပြောလေ.. ငါ နားထောင်နေပါတယ်”

နင့် နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းနေအောင် ဧတုထားတယ်။ နောက်ပြီး.. နင် သက်ပြင်းချလိုက်တယ် မဟုတ်လား။

နင့်ကို ကြည့်နေတဲ့ ငါ့အကြည့်ထဲမှာ မျှော်လင့်ရိပ်တွေ ပါသွားမယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ တမ်းတမှု ဆန္ဒကို နင်လဲ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ နင့်မှာလဲ တွယ်တာစိတ်တွေ ရှိမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မန္တလေးမှာက..။

အို.. ငါ့ခေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ မူးသွားရတာလဲ။ ကြည့်ပါဦး။ နင်ဘာလုပ်တာလဲ။ အခု နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ။ နင်က စိလိုပဲလား။ နင့်စိတ်က နီးရာကို ယိမ်းတတ်သလား။

နင့်လက်ကို လွှတ်လိုက်မိတဲ့အတွက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါ့ကြောက်တယ်ဟာ။

“နိုင်ရယ်..”

နင် ဘာလို့ ညည်းတာလဲ။ ငါ့ကိုရော ဘယ်လို အစိပွယ်နဲ့ ကြည့်တာလဲ။ နင့်ကို ငါသနားတယ်။ ငါ့ဆီတဲ့ ကောင်က နင့်မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကို ပေါက်ကွဲတတ်တဲ့ ဖုံးတစ်ခုလို ကြောက်တတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မဟုတ်လား။ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းခုန်နေပြီ။ နင်ပြောချင်တာကို ဖြန့်ဖြန့်ပြောလိုက်ပါလား။

“ငါ့ကို.. ခွင့်လွှတ်ပါ”

အို.. နင် ငါ့ကို တောင်းပန်တယ်။ ငါ့နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မဆိုခဲ့ပါဘူးဟာ။ ငါ အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ထားတာပဲ။ တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူးဟာ။ တောင်းပန်မယ့်အခါ အကြောင်းစုံကို ငါ့ကို ပြောပြရင် သိပ်ကောင်းမှာ။ ငါ့အပေါ်မှာ အလျင်လို စိတ်မျိုး ထားနိုင်မယ်လား။

“ဟိုတုန်းကအတွက်ရော၊ အခု ငို.. ငိုမိတဲ့အတွက်ရော”

“ဟင်..”

ငါ ဘာနားလည်ရမှာလဲ။ ဘယ်လို နားလည်ရမှာလဲ။ ငါ့ပါးစပ်က တစ်ခုခု ပြောနိုင်ရင်ကောင်းမယ်။ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“ငါသွားတော့မယ်”

ငါ့ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားတယ်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ နင်ပြောလိုက်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

‘သွားတော့မယ်’ ဟုတ်လား။ ဪ... နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်တည်းဟာ တစ်ယောက်တည်းပါပဲလား။ နင် ငါ့အနားက ထသွားလိုက်ပြီထင်တယ်။ ဝေးသွားတဲ့ နင့်ခြေသံကို ငါ ကြားနေရသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သနပ်ခါးနဲ့လေးကတော့ ငါ့ အနားမှာ ကျန်ခဲ့ပါစေ့။ နင့်ရှိုက်သံလေးတွေလဲ ငါ့အနားမှာ ကျန်ခဲ့ပါစေ့။

လောကကြီးဟာ ရှိသင့်တာထက် ပိုမှောင်သွားတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ရှိသင့်တာထက် တစ်ခုခု ပိုလာသလိုပဲ။ အို.. မဟုတ်ပါဘူး။ လိုတာ..။ ရှိသင့်တာထက် တစ်ခုခု လိုတာ။ နင့်ကို ငါ ပြန်လှည့်ကြည့်ချင်တယ်။ နင်လဲ ငါ့ကို တစ်ချက်ပြစ်ပြစ် ပြန်လှည့်ကြည့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုနေ့.. နင် ဝေးဝေးရောက်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ လှမ်းခေါ်မယ်လေ။

“မိမ့်နီရေ...” လို့ အော်လိုက်မယ်။ နင်လဲ ငါ့ခေါ်သံကို စောင့်နေမယ် မဟုတ်လား။ ခေါ်သံကြားရင် တအားပြန်ဖြူးလာမှာ.. နေ့နံ။

အို.. မခေါ်ဘူး.. လှည့်မကြည့်ဘူး.. လှမ်းမခေါ်ဘူး။

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပေထားတဲ့ ခူးနှစ်ခုပေါ်မှာ မျက်နှာကို တအား မှောက်ချလိုက်တယ်။ နင့်ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်မိမှာစိုးလို့။ ခိုခွတ်လာတဲ့ မျက်စိတွေကိုလည်း ဇွတ် မှိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နင့်သဏ္ဍာန်လေးကိုချည်း မြင်နေရမှာစိုးလို့။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနဲ့ဖိပြီး ကိုက်ထားလိုက်တယ်။ ‘မသွားပါနဲ့’လို့ အကျယ်ကြီး အော်လိုက်မိမှာစိုးလို့။ ငါ့အသံတွေကိုလည်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက်တယ်။

ကဲ.. မအော်ဘူး။ လှမ်းမခေါ်ဘူး။

တအားကြီး ခူးရှုပြီး နာကျင်လာတဲ့ရင်ကိုတော့ ခူးနှစ်ဖက်နဲ့ အတင်းဖိထားလိုက်တယ်။ သွားပါ မိမ့်နီရယ်။ ဟို... အဝေးထိအောင်သာ သွားလိုက်ပါစေ့။

ရွက်လှေများ

၇။

တကယ်တော့လည်း ကျမတို့ လူဘဝဆိုတာ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်သည့် ပင်လယ် သမုဒရာပြင်ကျယ်ကြီးမှာ ကိုယ်တိုင်ထိန်းချုပ်ပဲ့ကိုင်သော ရွက်လှေတစ်စင်းစီဖြင့် ခရီးနှင့်နေကြရခြင်းပဲမဟုတ်လား။

ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးဘဝအရွယ်တုန်းကတော့ ရေပြင်ကိုမြင်လျှင် လှေလွှတ်ချင် စိတ် တွေပဲရှိခဲ့၏။

ကျမငယ်စဉ်က ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းက ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ခေတ္တ သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ခြံဝင်းကြီးမှ အကျယ်ကြီး၊ စတုရန်းပေပေါင်း နှစ်သောင်းလောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ အဲသည်ခြံကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်မှာ မြင့်မား၍အရွက်အရိပ်စိပ်သော မန်ကျည်းပင်များစီတန်း၍ ရှိနေသေးသည်။ ခြံရှေ့ က သုံးပေလောက်ကျယ်သော ရေမြောင်းသည် နွေရာသီမှာ ရေမစီးသော်လည်း မိုးရာသီနှင့် မြောင်းရေလွှတ်သည့် ကာလများတွင် ဒူးဆစ်ထိမြင့်သောရေဖြင့် ချောင်းကလေးတစ်ခုအဖြစ် စီးဆင်းနေကျဖြစ်သည်။

အိမ်ခြံဝင်းတံခါးပေါက်နှင့် ရှေ့က တာလမ်းကို ဆက်သွယ်ထားသော သစ်လုံးခင်း တံတားပြင်ကလည်း တော်တော်ကျယ်သည်။ ထိုတံတားပြင်ပေါ်မှာ ရေမြောင်းထဲသို့ ခြေချ၍ ထိုင်သည့်အခါ ရေက ကျမ၏ ခြေမျက်စိထိ နစ်နေလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ မြောင်းကြီးမှ ရေလွှတ်များသည့်အချိန် တံတားသစ်လုံး၏ အစပ်ထိပင် ရေမြင့်သည့်အခါ ကျမခြေသလုံးအပေါ်ပိုင်းအထိ ရေမြုပ်တတ်၏။ ရေစီး၏တိုး တိုက်မှုကို အဆန်းတကြယ်ခံယူရင်း ကျမအမြဲစိတ်ကူးပေါ်လေ့ရှိသည်က စက္ကူလှေ လုပ်ဖို့။

စက္ကူလှေသည် ကလေးတိုင်းလုပ်ဖူးနေကျ လက်မှအနုပညာဖြစ်သလို စက္ကူလှေ လွှတ်ခြင်းသည် ကလေးတိုင်း ဆော့ကစားဖူးနေကျ ကစားနည်းဖြစ်လိမ့်မည်။ စက္ကူလှေကိုချိုးသည့်အခါ ရိုးရိုးစင်းစင်းစက္ကူလှေနှင့် တက်မ ပါသော စက္ကူလှေ ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ကျမကတော့ ရိုးရိုးစင်းစင်း စက်ကူလှေကလေးသာ ချိုး တတ်သည်။

ထိုစက်ကူလှေကလေးကို မြောင်းရေထဲတွင် ကျမချလိုက်လျှင် လှေကလေးသည် ရေစီးအတိုင်း လျှင်မြန်စွာ ပြေးလေသည်။ ထိုလှေကလေး မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်အထိ (ကိုယ့်ခြံဝင်းရှေ့က ရေမြောင်းထဲမှာ အနှောင့်အယှက်မရှိ

တစ်ဖက်ခြံကျော်သည်အထိ) တရွေ့ရွေ့ ရွက်လွင့်သွားတာကို မြင်ရလျှင် ဘယ်လို ပျော်မှန်းမသိ ပျော်မိ၏။ ထိုလှေကလေး တာလွတ်ပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာခင် ဟိုငြိသည်ငြိ ငြိပြီး ကမ်းစပ်မှာ သောင်တင်နေလျှင် တုတ်ချောင်းကလေးဖြင့် ထိုးကော်ကာ ထပ်သွားစေဖို့ ကြိုးစားမိသေး၏။ တကယ်တော့လည်း ငြိပြီး လဲပြိုနှစ်စဉ်ကတည်းက စက္ကူကရေစိုစွတ်ပြီးပြီ။ ဤလှေသည် ပြန်လည်ထောင် မတ်ပြီး ခရီးနှင့်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မဖြစ်နိုင်ပေ။ ရေစိုချပ်ပြားကလေးအဖြစ် တုံးလုံး ပက်လက်လဲရင်း မျောဖို့သာ ရှိတော့သည်။

အဲသည်တုန်းက စက္ကူလှေကလေးတစ်စင်း နစ်နေပြီဆိုလျှင်၊ နောက်စက္ကူ တစ်ရွက် ဖြုတ်ပြီး အလျှင်အမြန် နောက်တစ်စင်း ချိုးနိုင်၏။ ရေမှာချပြီး လွတ်နိုင်သေး၏။ ဒါကြောင့်လည်း ကလေးဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်မှာပေါ့။

အသက်နည်းနည်းပိုကြီးလာလို့ ပန်းချီရေးဆွဲဖို့ ဝါသနာပါလာသောအခါမှာလည်း ကျမသည် ရေပြင်ကို ရေးဆွဲတိုင်း လှေတစ်စင်းထည့်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိ။ ရေပြင်ဆိုတာ လှေကလေးရှိနေမှ ပြည့်စုံသည်ဟု ထင်ခဲ့ပုံရသည်။ ဆွဲလိုက်သည့် လှေကလည်း ရွက်လှေ ဖြစ်တတ်သည်။ ရွက်တိုင်မှာ အဝတ်စကို ရွက်လွင့်ထားသည့် မြန်မာဆန်ဆန် ရွက်လှေလား၊ ပြိုင်ပွဲဝင် ရွက်လှေ ပေါ့ပေါ့ကလေးတွေလား၊ ကျမ မမှတ်မိပါ။ လေ၏ ထိန်း ကျောင်းမျှအောက်မှာ ကိုယ့်လှေကို ကိုယ်သွားလိုရာသို့ ပဲ့ကိုင်ပြီး ခရီးနှင့်နိုင်သည့် ဘဝမျိုးကတော့ တော်တော် အားကျစရာ ကောင်းလှသည်။

တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ ကျမ လှေမစီးရဲပါ။

မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ လှေဖြင့် စုန်ဆန်သွားလာနေကြသူများကို အားကျပါရဲ့။ သူတို့ နေရာမှာ ကိုယ်က စိတ်ကူးဖြင့် ဝင်ရသည်က တော်တော်ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းသည်။ တကယ် ကိုယ်တိုင် လှေပေါ်မှာ လိုက်ပါစီးနင်းဖို့၊ ထို့ထက်ပို၍ ထိုလှေကို ပဲ့ကိုင် လှော်ခတ်ဖို့၊ ရွက်လွင့်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ သတ္တိမွေးယူလို့မရသည့် အဖြစ်တွေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်လို့ပေါ့။ ကိုယ့်အစွမ်းသတ္တိ ကို လည်း ကိုယ်မယုံ။ ကံကြမ္မာဆိုတာကိုလည်း မယုံ။ ကိုယ့်ရွက်လှေကို လေထန် သည့် မုန်တိုင်းက ဆွဲနှစ်ပစ်မှာလည်း ပူပင်ရသေးသည်။ ဒါကြောင့် လှေမှန်သမျှ၊ ရေမှန်သမျှကို ဘေးကကြည့်ပြီး အားကျရုံပဲ သာယာခဲ့မိ၏။ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးခဲ့သည်မဟုတ်။

သို့သော် ကျမမတွေးမိသည့် အချက်မှာ ကျမသည် ဘဝ၏ ကိုယ်ပိုင်ရွက်လှေဖြင့် ခရီးနှင့်နေခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတာပဲ။

ကျမ၏ ရွက်လှေက ဘယ်လောက် ခိုင်ခံ့သလဲ၊ ဘယ်လောက်လုံခြုံသလဲ ကျမမသိ။ ဘယ်သူမှလဲ မသိ။ ကိုယ့်လှေကို လှပအောင်၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ကျမတို့ ဆေးခြယ်ရင်း .. အောင်မြင်သူတွေရှိမည်။ မအောင်မြင်ခဲ့သူတွေလည်း ရှိမည်။ လှပနိုင်သူ သစ်လွင်နိုင်သူတို့က ဂုဏ်ယူစွာ ရွက်လွင့်နေချိန်တွင် မအောင် မြင်သူ တွေက အစုတ်အပြဲ အဖာအထေးရွက်တို့ဖြင့် မွဲနွမ်းသော လှေကိုယ်ထည်ဖြင့် နာနည်ကြည်းကြည်း ရွက်လွင့်နေကြလိမ့်မည်။ ကိုယ့်လှေကို ခိုင်ခံ့သည်ထက် ခိုင်ခံ့အောင်၊ တာရှည်ခံသည်ထက် ခံအောင် ကြိုးစားပြင်ဆင်လိုသူတွေလည်း ရှိမည်။ ကံစီမံရာပဲဟု ကံကြမ္မာအပေါ် ယုံပြီး ပုံအပ်ထားသူတွေလည်း ရှိမည်။ မုန်တိုင်းဗဟိုနှင့် နီးသူတွေ ရှိမည်။ အဖျားအနားပဲ ထိသူတွေရှိမည်။ အချိန်မတိုင်မှီ နစ်သူတွေ ရှိမည်။ (အချိန်တိုင်ခြင်း၊ မတိုင်ခြင်းကိုရော ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ပေးမလဲ)

ကျမတို့ခရီးနှင့်ရာ၏ အဆုံးပန်းတိုင်က ဘာလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျမ မသိပါ။ နှစ်မြုပ်ခြင်းသည် ခရီးဆုံးလား၊ မနှစ်မြုပ်ဘဲ ခရီးဆက်ခွင့်သာ ရခဲ့လျှင် ဟိုဘက်မှာ ဘာရှိသလဲ၊ ဘာကို မျှော်လင့်ပြီး ကျမတို့ ရွက်လွင့်နေကြတာလဲ။ မေတ္တာတရားအတွက်လား၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရား အတွက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် နိဗ္ဗာန် ဟု စကားအရသာသိပြီး တကယ်လက်တွေ့ ကျမ မသိမြင်နိုင်သော စိတ်အခြေအနေ တစ်ခုစီသို့လား။ သီးသန့် နေရာ တစ်ခုစီသို့လား။

ရောဒ်စတုန်းဝပ်၏ ရွက်လွင့်ခြင်းကို နားထောင်ရစဉ်ကတော့ ဦးတည်ရာရှိသူ၏ ရွက်လွင့်ခြင်းတစ်ခုအပေါ် အားကျပြီး မုဒိတာပွားခဲ့ရဖူးသည်။ ဘုရားသခင်နှင့် နီးရာ၊ အရှင်သခင်ရှိရာ အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ရွက်လွင့်နေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလိုက်တဲ့ ဘဝ ဖြစ်မလဲ။

ကျမကရော ဘယ်ကိုဦးတည်ပြီး ရွက်လွင့်နေခဲ့ပါသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်ကြည့်သောအခါ ကျမ တော်တော်လန့်သွားသည်။ ဘာကို ဦးတည်မှန်းသာ မသိပေမယ့် ခရီးကတော့ အတော်ပေါက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ကျမ၏ ရွက်လှေပေါ်မှာလည်း လိုချင်၍သယ်ယူခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုများ၊ မလိုချင်ဘဲနှင့် လက်ခံယူခဲ့သည့် အမှား များ၊ လွင့်ပစ်လိုရလျှင် ချက်ခြင်း လွင့်ပစ်လိုက်ချင်သော နောင်တများ.. စသည်ဖြင့် ကုန်စည်ပစ္စည်းများလည်း အသင့်အတင့် စုံခဲ့ပြီ။

ကျမ ဘယ်ကိုရောက်မှာလဲ ဆိုတာကိုလည်း သိချင်လာပြီ။ မုန်တိုင်းကြောင့် (သို့မဟုတ်) ကျမ၏ ပဲ့ကိုင်ထိန်းချုပ်ခြင်းအတတ် ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် လှေကလေး နစ်သွားလေမလားဟုလည်း စိုးရိမ်ပူပန်လှပြီ။ ဘယ်သူကမှ အာမခံပေးလို့ မရသည့် ဟောသည် သမုဒရာပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မင်းရဲ့လှေ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဟူသော ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်အားပေးမှုကိုလည်း တစ်ဖက်က ကြားချင်နေပြန်သည်။

ကိုယ်တောင် ဘယ်အချိန် နစ်မလဲဟု မသိနိုင်သည့်ခရီးမှာ သူများလှေတွေ နစ်လှ မတတ်ဖြစ်တာ၊ နစ်သွားတာတွေကို သူရဲကောင်းဆန်ဆန် ကယ်တင်နိုင် လေမလားဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ့်လှေခိုင်ခဲ့အောင်၊ လုံခြုံအောင် ပြုပြင်တည်ဆောက်မည့်အစား အပေါ်ယံဆေးခြယ်မှုကို ပို၍ ဦးစား ပေးခဲ့မိသည့် ကာလကလည်း တော်တော်ရှည်ကြာခဲ့ပြီ။

ရှေ့ဆက်ပြီး ကျမ၏လှေ ခိုင်ခံ့ဖို့သာ ကြိုးစားရတော့မည်။ အချိန်တော့ နောက် မကျသေးဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။ ကျမ၏ လှေထဲမှာ သယ်ယူခဲ့သည့် ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာတွေက အခုအချိန်မှာ ပြန်လည်သုံးလိုမရတော့သည့် တစ်ခါသုံး ပစ္စည်းတွေ၊ စွန့်ပစ်အမှိုက်တွေသာ ဖြစ်တော့သည်။ လူ့ဘဝမှာ တကယ်လိုအပ် သည်က ပျော်ရွှင်ခြင်းမဟုတ်၊ သတ္တိသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျမ တွေးတောစ ပြုလာပြီ။

ကျမက ကျမလိုအပ်သည့်အရာမှာ ပျော်ရွှင်မှုဟု ထင်ခဲ့ဖူး၏။ ငွေကြေးဥစ္စာ ဟု ထင်ခဲ့ဖူး၏။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဟု ထင်ခဲ့ဖူး၏။ အဲဒါတွေကို ရမှဖြစ်မည်ဟု ထင်ကာ မနိုင်မနင်း သယ်ယူခဲ့ပြီးပြီ။ ကျမလိုအပ်သာ ဒါမဟုတ်ဘူးဟု သိသလိုလို ရှိလာချိန်မှာ ဒါတွေကို လွှင့်ပစ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ အဲသည်အရာတွေနှင့် ကျမက တော်တော်ကြီး ပေါင်းစပ်ငြိတွယ် နေခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ လှေကလေးပေါ်အောင် ကိုယ်ထိန်သိမ်းတိုင်း လိုရာရောက်အောင်က အဲဒါတွေကို ပစ်ချခဲ့မှ ရမည် ထင်ပါရဲ့။

အခုတော့ ကျမ ရွက်လည်း လွှင့်နေဆဲ။ လေးလံသော အပိုပစ္စည်းများကိုလည်း လွှင့်ပစ်ဖို့ ကြံရွယ်ရင်း တွယ်ဖက်နေဆဲ။ လှေကလေး ခိုင်ခံ့ဖို့ ပြုပြင် တည်ဆောက် မှုဖြစ်မည် ဟူသော အသိတရားကလေး ရေးရေးပေါ်လာပြန်တော့ အလုပ်စတင်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေဆဲ။

အဲသည်လိုနှင့် သည်လှေ၏ သက်တမ်းက လှေတစ်စင်း၏ ယေဘုယျသက်တမ်း ထက်ဝက်ပင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ရှေ့မှာ ခရီးက မိုင်ပေါင်းများစွာ ရေပြင်ကြီး ။ ဘာကမ်း.. ဘာသောင်မှ မမြင်ရသေးသည့် ရေပြင်ကျယ်ကြီး..။ သည်လှေနှင့် သည်ခရီး မျှတပါရဲ့လား ကျမ မသိ။

ကျမ ....ဘာမှ.... မသိပါ..။

လူနှင့် ကြီး

ဇူး

ကျွန်မ ကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အတူ မာယာ ကောဗ်စကီး၏ ကဗျာကို သွေးရူး သွေးတန်း ဖတ်ခဲ့ရသည့် ကာလတခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အသက် ၃၇ နှစ် အရွယ်မှာ မာယာ ကောဗ်စကီး၏ ဘဝ အဆုံးသတ် သွားသည် ဆိုတော့ သူ ဘာကြောင့် သေဆုံး လိုက်ရသလဲဟု အချင်းချင်း အဖြေရှာ ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဘဝနှင့် ငါ တယောက်ကို တယောက် ကျေအေးလိုက်ပြီ။ အပြန်အလှန် ဒုက္ခ ပေးစရာ မလို၊ အပြန်အလှန် အပြစ်တင်စရာ မလို၊ တယောက်ကို တယောက် နာကျင် စေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။” သူ၏ နှုတ်ဆက် စာထဲတွင် အဲသည်လို ရေးထားခဲ့သည်ဟု ကျွန်မတို့ နားလည် ရပါသည်။ လီလီဘရစ်(က်) ကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကြောင့်လား၊ သို့မဟုတ် ပြဇာတ် မအောင်မြင် ခဲ့လို့လား၊ သို့မဟုတ် ...

ကမ္ဘာ့ လောကမှာ တွယ်ငြိစရာ ကောင်းသော အရာ၊ လှပသော အရာ၊ အဖိုး ထိုက်တန်သော အရာ များစွာ ရှိသည်။ ထို့အတူ လူတယောက် မွေးဖွားသည်မှ အစပြု၍ ကြီးပြင်း အိုမင်းသည် အထိ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ဆုံ တွယ်တာရသော ချစ်ခင်သူ မိတ်ဆွေ ရဲဘော်တွေလည်း မရေတွက် နိုင်အောင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကမ္ဘာ့ လောကကို ထိုလူသည် တွယ်ငြိစွာ ဆုပ်ကိုင် ပိုင်ဆိုင် လိုစိတ်တွေ များလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့သည်။ လူတွေသည် သူတို့ မြတ်နိုး တွယ်တာသော သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာတို့မှ ခွဲခွာ၍ သေဆုံး ပျောက်ကွယ် သွားဖို့ တော်တော် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ကြမည် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် တခါတရံမှာ လောကသည် ကျွန်မ ထင်သလောက် ရိုးစင်းသည့် ပြဋ္ဌာန်း စာအုပ် တအုပ် မဖြစ် ခဲ့သောကြောင့် အံ့ဩစရာ၊ နားမလည် နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက် များစွာကို လောကထံမှ သင်ယူ နားလည် နေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို သင်ခန်းစာတွေ ထဲတွင် ကျွန်မ ယခုတိုင် မကျေလည် မပိုင်သေးသော ပုစ္ဆာတပုဒ် ရှိသည်။ ၎င်းမှာ

လောကနှင့် လူအကြား ဆက်သွယ် ထားသော ကြိုးများ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဓလူတယောက် လောကထဲမှ ထွက်ခွာ မသွားနိုင် လောက်အောင် သူ့ကို လောကနှင့် သို့မဟုတ် ဘဝနှင့် ရစ်ငင် ချည်နှောင် ထားသည့် ကြိုးတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မည် ဆိုသည့် အတွေးသည် ကျွန်မ အသက်အရွယ် ရလာသည့် အခါ တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါးစ ပြုလာပြီ။ တခါတခါ ကြိုးဟု ထင်ရသော အရာတွေသည် ကြိုးများ မဟုတ်ကြ၊ အနည်းငယ် မျှပင် ရစ်ချည်နှောင်ဖွဲ့ မပေးနိုင်ကြ။ လီလီဘရစ် (က) သည် လည်းကောင်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီသည် လည်းကောင်း၊ မာယာ ကော့စ်စကီးအား လောကနှင့် မြဲမြံအောင် နှောင်ဖွဲ့ ပေးနိုင်သည့် ကြိုးများ မဟုတ်ကြပါ။ သည်အတွက် လီလီလည်း ငြင်းစရာ မလို၊ ကွန်မြူနစ် ပါတီလည်း ငြင်းဆိုနိုင်မှု မရှိ၊ အလွန် ထင်ရှားသော အချက် ဖြစ်သည်။ လူ့ဗြန်စကီပရီယက် (ဒ်) လမ်းထဲမှာ၊ သို့မဟုတ် မော်စကို မြို့ထဲမှာ သူတွယ်တာ ရမည့်အရာ ဘာမှ မရှိဘူးလား။ ဆုပ်ကိုင်စရာ ဘာကြီးမှ သူတွေ့ မသွားတာ သေချာ ပါသည်။

မာယာ ကော့စ်စကီး အဖြစ်နှင့် ဆင်ဆင်တူပြီး ထိုထက်ပို၍ ကျွန်မ တို့နှင့် နီးစပ် ပတ်သက်သော ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်တခု ရှိသေးသည်။ ဆရာ မြို့မငြိမ်း၏ ထူးဆန်းသော သေဆုံးမှု ဖြစ်ပါသည်။ မြို့မငြိမ်း၏ သီချင်းများကို စိတ်လို လက်ရ တမ်းတစွာ နားထောင် မိသည့်အခါ မြို့မငြိမ်း သေဆုံး ပစ်လိုက်ခြင်းကို ပြန်လည် သတိရ လာတတ်သည်။ အသက်အရွယ် ကောင်းတုန်း၊ အနုပညာတွေ ဖန်တီး ဝေငှလို့ ကောင်းတုန်း သူ ဗြုန်းခနဲ သေပစ် လိုက်သည်။

အဲသည် သစ်ပင်ရိပ်မှာ မြို့မငြိမ်း ဘယ်လောက် ကြာကြာ ထိုင်နေ ခဲ့သလဲ။ သူ ဘာတွေ စဉ်းစား နေခဲ့သလဲ။ သူ့မှာ ချစ်စွာသော ဇနီး ရှိသည်။ ချစ်စွာသော သားသမီးများ ရှိသည်။ မိတ်ဆွေ ရဲဘော်ဟု ယူဆရသူ များစွာ ရှိဦးမည်။ တကယ်တော့ သားသမီး ဆိုတာလည်း လောကနှင့် ဓလူတယောက် အကြား ဆက်သွယ် ချည်နှောင်ဖို့ ခိုင်မြဲသည့်

ကြီး ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်တတ်သည်။ သည်ထက်မက ခိုင်မာ မြဲမြံဖို့ လိုချင် လိုလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် မထင်မှတ်သည့် မိတ်ဆွေ တယောက်က မထင်မှတ်သည့် အရာတခုက သူ့အတွက် ကြီးဖြစ်ချင် ဖြစ်သွား နိုင်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ အရာရာကို သံသယ ဖြစ်စ ပြုလာပါပြီ။

ဟောဒီ လောကကြီးမှာ သူတယောက်တော့ ရှိသေးတယ်၊ ငါသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး ဟူသည့် နောက်ဆံတင်း အတွေးမျိုးဖြင့် တုတ်နှောင် ရစ်ငင်မည့် ကြီး၊ သို့မဟုတ် ..

ဟောဒီ လောကကြီးမှာ ငါ့ကို မျှဝေခံစား အားပေးနေမယ့် ဓသူ ရှိနေသမျှ ငါ သေဆုံး စရာမလိုဘူး ဟူသည့် ကျေနပ် အားတက်မှု အတွေးမျိုးဖြင့် တုတ်နှောင် ရစ်ငင်မည့် ကြီး။ များများ မလိုပါ။ ကြီးကလေး တချောင်းသာ လိုသည်။ ထိုကြီး တချောင်းက လူနှင့် လောကကို ခိုင်မာ တင်းကျပ်စွာ ရစ်နှောင် ပေးနိုင်ပါသည်။

အခုတော့ အလွန်တော်သည့် သီချင်းရေး ဆရာတဦး မည်သူမျှ မထင်မှတ်သော ဇာတ်သိမ်းဖြင့် အဆုံးသတ် သွားခဲ့ရပြီ။ မန္တလေး တမြို့လုံးမှာ ဆရာ မြို့မငြိမ်း ဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်စရာ ဘာကြီးမှ တွေ့မသွား လို့သာ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်မှာ မန္တလေးမြို့ကြီး အငြင်းပွားလို့ မရအောင် သေချာ လှပါသည်။

ဒါဖြင့် ကျွန်မမှာရော လောကနှင့် တွယ်ငြိစရာ ဘာကြီးတွေ ရှိနေ ပါသလဲ။ ထို့ထက် ပို၍ စိတ်ဝင် စားစရာက ကျွန်မသည် မည်သူ့အတွက် ကြီးတချောင်း ဖြစ်နိုင် လေမလဲ။ မည်သူနှင့် လောကကို ခိုင်မြဲအောင် ကျွန်မကြောင့် ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင် ထားမိ နေပြီလဲ။ ကျွန်မ မကြာခဏ တွေးပြီး ဘယ်တော့မှ အဖြေ မသေချာ သေးပါ။

လူနှင့် ကြိုးများ အကြောင်း တဝဲ လည်လည် စဉ်းစား နေစဉ်မှာ လူနှင့် ကြိုး၏ ဆက်သွယ် နှောင်ဖွဲ့မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ခု ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့ ရပါသည်။

Jim Harrison ၏ ဝတ္ထုကို အခြေခံ၍ Susan Shilliday နှင့် Bill Wittliff တို့ ဇာတ်ညွှန်း ရေးပြီး ဒါရိုက်တာ Edward Zwick ရိုက်ကူးသော Legends of the Fall ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ သရုပ်ဆောင်မှာ Anthony Hopkins, Brad Pitt, Aidan Quinn, Julia Ormond နှင့် Henry Thomas တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဇာတ်ကား မှာတော့ လောကနှင့် လူတယောက် အကြား ဆက်သွယ်သော ကြိုးမှာ ရိုးစင်းစွာပင် သူ့သားတွေ ဖြစ်နေသည်။

Anthony Hopkins အကြောင်း ကိုတော့ Silence of the Lambs ဇာတ်ကားမှာ အော်စကာဆု ရခဲ့သော သဘာဝ မင်းသားကြီး အဖြစ် အားလုံး သိကြပါသည်။ ယခု ဇာတ်ကားတွင် သူက သားသုံးယောက် အပေါ် မေတ္တာ၊ စေတနာဖြင့် ဩဇာ ညောင်းလိုလျက် စိတ်ရော လူပါ ကျသွားရသော ဖခင် တဦးအဖြစ် သရုပ်ဆောင် ခဲ့သည်။ သူ သရုပ်ဆောင် ပြောင်မြောက်တာ သိပ်တော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းနေသည်က ကျွန်မတို့ သိပ်မသိ ကြသေးသည့် လူငယ် သရုပ်ဆောင် Brad Pitt ပင် ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင် မင်းသား နေရာကို ရဖို့ ဖြတ်ရှောက် ဘဝဖြင့် ဤ လူငယ်ကလေး ဘယ်နှစ်ကား သရုပ်ဆောင် ခဲ့ရသလဲ၊ ဇာတ်ရန် မထင်မရှား နေရာမှာ ဘယ်နှစ်ကား သရုပ်ဆောင် ခဲ့ရသလဲ။ ကျွန်မ သူ့ကို စတင် သတိထား မိလာတာ တနှစ်ခွဲ လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။

True Romance ဇာတ်ကားတွင် Christisn Slater ကို ကြည့်ရင်း သူ့ကို ကျွန်မ သိခဲ့သည်။ သူ့အရည်အချင်း ဘာတခုမှ ပြသခွင့် မရ။ ဇာတ်ကား တခုလုံးတွင် ပြကွက် နှစ်ကွက်သာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရသည်။ Susan Saradon အော်စကာဆု ရသော Thelma and Louis ဇာတ်ကားတွင်တော့ သူ့ကို ကြာကြာကလေး ကြည့်လိုက်ရ၏။ ပထမတွင် သူ့ ရုပ်ကလေးကို သတိ ထားမိသည်။ ရောဘတ်ရက်ဒ်ဖို့ (ဒ်) အငယ်စား လေးပဲဟု မှတ်ချက် ချမိသည်။ သူက မင်းသမီး ဂျီနာဒေးဗစ်ကို ဖြားယောင်း မြူဆွယ်၍ ငွေတွေ လစ်ပြေးသည့် ယုတ်ညံ့သည့် လူငယ်လေး တယောက် နေရာတွင် သရုပ် ဆောင်ရ၏။ မင်းသမီး၏ ယောက်ျား အပေါ် ပက်စက် ရိုင်းစိုင်းသည့် အမူအရာ လုပ်ပြပြီး မခိုးမခန့် အနိုင်ယူ လိုက်သည့် သရုပ်ဆောင် ပြကွက်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ တော်တော် ဖျားသွား ခဲ့ဖူးသည်။ ရုပ်ကလေးနဲ့ မလိုက် တော်တော် အကျင့်တန် လှပါလားဟု စက်ဆုပ် မိသည် အထိ ဤ လူငယ်ကလေး တော်ခဲ့၏။ Cutting Class ဟူသော ဇာတ်ကား မှာတော့ သူ အဓိက သရုပ်ဆောင် နေရာကို ရပြီ။ သို့သော် ဇာတ်ကားက ခပ်ချာချာ၊ သူ့စရိုက်ကလည်း အများနှင့် ကွဲပြားစွာ ထူးချွန် လာရမည့် စရိုက်နေရာ မဟုတ်ခဲ့။ (စ,နောက်) ပျော်ရွှင် တတ်သော ဒေါသကြီးသော သာမန် လူငယ် စရိုက်သာ ဖြစ်သည်။

Interview with the Vampire ဇာတ်ကားတွင် Tom Cruise ကို အဓိက ကြည့်ရင်း Tom Cruise ကွယ်ပျောက် သွားကာ Bard Pitt ကိုသာ ကျွန်မ သတိထား မိတော့သည်။ ထိုဇာတ်ကားတွင် Brad Pitt သည် မိမိကိုယ်ထဲမှ လူသား နှလုံးသားနှင့် ကရုဏာကို ဖျောက်ဖျက် မပစ်နိုင်သော သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင် တဦး အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ခဲ့ရသည်။ Legends of the Falls ဇာတ်ကား မှာတော့ သူသည် သရုပ်ဆောင် မင်းသားတယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ Anthony Hopkins နှင့် အပြိုင် သရုပ်ဆောင် သွားသည့် Brad Pitt သည် တက်သစ်စ လူငယ် မင်းသားလေး ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ အားလုံး မေ့လျော့ သွားရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း William Ludlow (Anthony Hopkins) တွင် သား သုံးယောက်ရှိသည်။ အကြီးဆုံးသော သားက Alfred ၊ အလတ်က Tristan ၊ အငယ်က Samuel ဖြစ်၏။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အမေရိကန်

အစိုးရအပေါ် မကျေနပ်စွာ ဝေဖန်ရင်း အလုပ်မှ ထွက်ကာ အနီးဆုံး ဘူတာ အသေးလေးနှင့် မိုင်အတော် ဝေးသော မစ်ဆူရီမြစ် အနီး တောနယ် ဒေသတခုတွင် နေထိုင်၏။ သားသုံးယောက်ကို အမေရိကန် အစိုးရ၏ ဝန်ထမ်း မဖြစ်စေချင်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းစွာ အသက်မွေး နေထိုင် စေလိုသည်။ သားအလတ် ထရစ်စတန် သည် ညီအစ်ကိုတွေ ထဲတွင် တဘာသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မွေးစဉ်က မိခင်မှာ သေလုမျောပါး ဝေဒနာ ခံစား ခဲ့ရသောကြောင့် ထရစ်စတန်သည် ဖခင်၏ လူယုံတော် အင်ဒီးယန်း လူမျိုး မိသားစု ထဲတွင် ကြီးပြင်း ရသည်။ တိုင်းရင်းသား ဘာသာ စကားကို သူတတ်သည်။ တိုင်းရင်းသား အမူအကျင့်မျိုးကို သူ သဘောကျသည်။ အမဲလိုက်ရသည့် အရသာကို သူ နှစ်သက်သည်။ အမဲကောင်ကို သတ်ပြီးလျှင် နှလုံးကို ထုတ်ယူပစ်မှ ထို အမဲကောင်၏ ဝိညာဉ် လွတ်မြောက် နိုင်မည် ဟူသော တိုင်းရင်းသား ထုံးတမ်း စကားကို ယုံကြည် လိုက်နာသည်။ ငယ်စဉ် ကလေး ဘဝက တည်းကပင် ဝက်ဝံ တကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဒဏ်ရာရပြီး ဝက်ဝံ၏ လက်သည်း တချောင်းကိုလည်း ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။ သူတို့ တိုင်းရင်းသား ယုံကြည်မှု အရ လူတယောက်နှင့် သားကောင်သည် တယောက်ကို တယောက် သွေးစွန်းအောင် လုပ်ပြီးပြီ ဆိုလျှင် လူနှင့် သားကောင်သည် တသားတည်း တစိတ်တည်း ဖြစ်သွား တတ်သည် ဆို၏။

သူတို့ မိခင်သည် မြို့ပြ ယဉ်ကျေးမှု ကိုသာ နှစ်သက်သူ၊ တောမှာ မပျော်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တခုသော ဆောင်းရာသီတွင် ဆောင်းခိုရန် ရာသီဥတု သိပ်မပြင်းသော မြို့သို့ သွားရင်း ပြန်မလာ တော့ဘဲ မြို့မှာသာ နေထိုင်သည်။ သားအငယ်သည် ဘော့စတွန်မှာ သွားရောက် ပညာသင်ရင်း ဆူဆန်းနာ ဟူသော မိန်းကလေး တယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ဆင်မြူရယ် ရှိရာသို့ ခဏ အလည်အပတ် လိုက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဆူဆန်းနာကို မြင်မြင်ချင်း ချွေးမလောင်း အဖြစ် သဘောကျ၏။ သားအကြီး အဲဖရက် ကလည်း ဆူဆန်းနာကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားသည်။ သို့သော် ညီငယ်လေး၏ ချစ်သူအဖြစ် ရိုးသားစွာ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။ ညီအစ်ကိုထဲတွင် မြို့ပြ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဝေးသော အရိုင်းသက်သက် ထရစ်စတန် ကတော့ မြို့ပြ မိန်းကလေး၏ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုကို တအံ့တဩ လက်ခံပြီး ခယ်မလောင်း အဖြစ် ခင်မင်စွာ ကြိုဆိုခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ ပထမ ကမ္ဘာစစ် စတင် ဖြစ်ပွားစ ပြုပြီ။ ဆင်မြူရယ်နှင့် အဲဖရက်က အင်္ဂလိပ်ဘက်မှ စစ်ဝင်တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဖခင်က သဘော မတူ၊ ထရစ်စတန် ကတော့ ဆင်မြူရယ်လောက် စစ်အပေါ် စိတ်မဝင် စားပေ။ ဆူဆန်နာက သူ့ချစ်သူ စစ်ထဲဝင်မည် သိရတော့ ထိတ်လန့် ဝမ်းနည်း သွား၏။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထရစ်စတန် ရှိနေစဉ် ဆူဆန်နာ ဝင်လာပြီး အားကိုး တိုင်တည်သည်။ ဆူဆန်နာက ထရစ်စတန်ကို ဖက်၍ ငိုကြွေးသော အခါ ထရစ်စတန်က မိမိညီငယ်ကို မိမိလိုက်ပါ စောင့်ရှောက်မည့် အကြောင်း ဆူဆန်နာအား ကတိ ပေးလိုက်၏ ။ ထိုအဖြစ်ကို အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ အဲဖရက် မြင်သွားပြီး ထရစ်စတန် အပေါ် အထင်လွဲသွား၏။ ထရစ်စတန်က မျက်နှာငယ်စွာဖြင့် လှည့်ထွက် သွားသည်။ အစ်ကိုက ဘာစကားမှ မပြောသလို ညီကလည်း ဘာစကားမှ မဖြေရှင်း လိုက်ပေ။ ညီအစ်ကို သုံးယောက် စစ်ထွက် သွားကြသော အခါ ဆူဆန်နာသည် ယောက္ခမလောင်းနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။

ထရစ်စတန်သည် ဆင်မြူရယ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သက်သက် စစ်ထဲ လိုက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။ တပ်ထဲတွင် တပ်စုချင်း မတူပေမယ့် ထရစ်စတန်က မိမိ ယူနစ်မှာ မိမိ မနေဘဲ ဆင်မြူရယ် ရှိရာမှာ နေခဲ့သည်။ အဲဖရက်ရော ထရစ်စတန်ရော ညီငယ်ကလေး ဆင်မြူရယ်ကို အဖိုးတန် ရတနာ ကလေးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ကြ၏။ သို့သော် အဲဖရက် ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာ ရသွားသည်။ မိမိအား စောင့်ရှောက် နေရသဖြင့် ထရစ်စတန်သည် သူ့သွားသင့်သည့် နေရာ မသွားရဘဲ ရှိနေသည်ဟု ယူဆသော ဆင်မြူရယ်သည် အစ်ကိုကြီး၏ နေရာတွင် မိမိပါဝင် တိုက်ခိုက် သွားဖို့ မိမိ စိတ်ဆန္ဒဖြင့် အစ်ကိုတွေ မသိအောင် စာရင်း ပေးလိုက်၏။ ထရစ်စတန် သိသိချင်း ဆင်မြူရယ် နောက်သို့ လိုက်သည်။ ဆင်မြူရယ် ကျည်ဆန်ထိ၍ ကျဆုံး သွားသည်။ ထရစ်စတန်သည် ညီ၏ ရင်ကို ခွဲကာ နှလုံးကို ထုတ်ယူပြီး သတ္တုဘူးထဲမှာ ထည့်လိုက်၏။ ဒဏ်ရာ သက်သာသည့် အခါ အိမ်ပြန်မည့် အစ်ကိုနှင့်အတူ ညီငယ်၏ နှလုံးကို ထည့်ပေး လိုက်၏။ ညီငယ် အတွက် လက်စား ချေလိုစိတ်ဖြင့် ထရစ်စတန်သည် ညသန်းခေါင် ကျော်တွင် မိမိ အထက်အရာရှိ

မသိအောင် ရွက်ဖျင်တဲမှ ထွက်သွားပြီး ရန်သူ့ စခန်းသို့ တိတ်တိတ်
ဝင်ရောက်သွားသည်။ ရန်သူ့ လေးငါး ဆယ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ပြီး
သူတို့၏ ဦးရေခွံ နည်းနည်းစီ ခွာထုတ် ယူကာ လည်ပင်းမှာ ကြိုးဖြင့်
သီလျက် ဆွဲရင်း နံနက် လင်းအားကြီး အချိန်မှာ ပြန်ရောက် လာသော
ထရစ်စတန်ကို အားလုံး တုန်လှုပ် အံ့ဩစွာ ဝိုင်းကြည့် ကြသည်။ ထိုပြစ်မှု
အတွက် ထရစ်စတန်ကို စစ်တပ်မှ ထုတ်ပစ် လိုက်၏။

ထရစ်စတန် အိမ်ပြန် မလာဘဲ နာကျင်စွာ လေလွင့် နေခဲ့သည်။
ဆူဆန်နာသည် မြို့ကိုပြန်ဖို့ စီစဉ်သော်လည်း လမ်းပိတ်ဆို့ ခက်ခဲမှုကြောင့်
တောမှာ ခဏ နေနေရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အဲဖရက်က ဆူဆန်နာကို
လက်ထပ်ခွင့် တောင်း၏။ ဆူဆန်နာသည် အဲဖရက်ကို မချစ်သောကြောင့်
ငြင်းဆိုလိုက်သည်။ အဲဖရက်အား မိမိ ချစ်သူသည် ဆင်မြူရယ်ပါဟု
ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း လိမ်ညာ ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာတော့
ထရစ်စတန် အပေါ် တွယ်ငြိ နေမိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူမကိုယ် သူမ
သိသွားသည်။

ထရစ်စတန်နှင့် ဆူဆန်နာ ချစ်သွားသည့် ကိစ္စကြောင့် အဲဖရက်၏
ဟိုတုန်းက အထင်လွဲမှုကို ယခုအခါ ပို၍ အတည်ပြု ပေးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားသည်။ အဲဖရယ်က ဆူဆန်နာသည် ထရစ်စတန်နှင့်
မထိုက်တန်ဟု ထင်သည်။ သူ့ညီ အကြောင်း သူသိသည်။ သူ့ညီသည်
ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာသည့် လူမဟုတ်၊ လူတို့ စောင့်ထိန်း အပ်သည့်
ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာကို ထိန်းတတ်မည် မဟုတ်။ အရိုင်းအစိုင်း သာသာ
ဖြစ်သည်။ ထရစ်စတန်သည် ဆူဆန်နာကို ပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်မည်
မဟုတ်ဟု ယူဆသည်။ ထရစ်စတန်အား ဆူဆန်နာကို လက်ထပ်ရန်
တိုက်တွန်းရင်း ညီအစ်ကို စကား များကြသည်။ အဲဖရက် မြို့သို့
ပြန်သွား၏။ ဖခင်သည် သား အငယ်ဆုံးကို သေမင်း ထံတွင် ဆုံးရှုံးရပြီး
သား အကြီးဆုံးကို အမေရိကန် ကွန်ကရက်ထံတွင် ဆုံးရှုံး ရသည်။
အဲဖရက်သည် ဖခင် သဘောမတူသည့် ကြားမှ ကွန်ကရက် အဖွဲ့ဝင်
တယောက် ဘဝသို့ ယုံကြည်စွာ ရွေးချယ် ယူလိုက်၏။

ထရစ်စတန်၏ အရိုင်းစိတ်က တခါတခါ ထိန်းမနိုင်လှ နီးပါး ပေါ်ပေါက်
လာသည့်အခါ ထရစ်စတန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပျောက်ဆုံး သွားတတ်၏။
သေသွားသည့် ညီငယ်လေး အပေါ် မလုံမလဲ စိတ် တခါ တခါပေါ်ပြီး
ခက်ထန် ရိုင်းစိုင်းသော မိမိကိုယ်မှ ထွက်ပြေးလိုစိတ် တခါတခါ
ပေါ်လာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ တရက်မှာတော့ သူသည်
ဆူဆန်နာနှင့် ဖခင်ကို ခဏ ထားခဲ့ပြီး စိတ်ရိုင်းနှင်ရာ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ သူသည် အမဲလိုက် သမားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဂျက်ပစီ
အဖြစ် လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောသား အဖြစ် လည်းကောင်း ခက်ခဲ
ကြမ်းတမ်းသည့် မြစ်များ၊ တောင်များကို ဖြတ်၍ အန္တရာယ် များကို
ရင်ဆိုင် လျက်ရှိသည်။ တရက်မှာတော့ မိမိကိုယ် မိမိ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ
အသက်ရှင်လျက် သေနေ ရသည်ကို အသိအမှတ် ပြုလျက် ဆူဆန်နာထံ
စာရေး လိုက်သည်။ တခြား တယောက်ကို လက်ထပ်ပါတော့ ဟူသည့်
နှုတ်ဆက်စာ ဖြစ်သည်။

ထိုစာကို ဆူဆန်နာ ရချိန်တွင် အဲဖရက် ကလည်း ဖခင်ထံသို့ ကွန်ကရက်
ရွေးကောက်ပွဲ အတွက် ဤဒေသနှင့် ဆိုင်သော အကူအညီ တောင်းရန်
ရောက်လာသည် ဖခင်သည် အမေရိကန် အစိုးရ လက်အောက်ရှိ မည့်သည့်
အဖွဲ့အစည်း ကိုမျှ မထောက်ခံ လိုသည် ဖြစ်ရာ အဲဖရက်နှင့်
မိတ်ဆွေများကို ပြတ်သားစွာ ငြင်းဆို လိုက်၏။ အိမ်ထဲမှ အဲဖရက်
ပြန်အထွက်တွင် ငိုကြွေးနေသော ဆူဆန်နာအား တွေ့ပြီး ဖျောင်းဖျ
နှစ်သိမ့်သည်ကို ဖခင်က မြင်သွား၏။ ဒါဟာ မင်းညီမရဲ့ မိန်းမ ဟု
ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်း နှင်ထုတ်လိုက်၏။ အဲဖရက်၏
နာကျင်စိတ်တွေ အားလုံး ပေါက်ကွဲ သွားသည်။ ထရစ်စတန်သည်
ဆူဆန်နာ ကိုရော ဖခင်ကိုပါ ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ခွာ သွားကြောင်း၊
ထရစ်စတန် တာဝန် မဲ့ကြောင်း၊ ဆင်မြူရယ် မဆုံးမီ ကတည်းက
ထရစ်စတန်က ဆူဆန်နာကို ဖောက်ပြန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း၊ ယခုလည်း
မိမိအား အနိုင်ယူလိုစိတ် သက်သက်ဖြင့် ထရစ်စတန်က ဆူဆန်နာကို
ကျောရရုံ ကြံသွားကြောင်း၊ မိမိကတော့ ဆူဆန်နာကို ယခင်ကလည်း
ချစ်မြတ် နိုးခဲ့ပြီး ယခုလည်း ချစ်မြတ်နိုးဆဲ ဖြစ်ကြောင်း နာကျင်မှုနှင့်
ဒေါသ ပေါင်းစည်းလျက် ဖခင်အား ဆက်တိုက် ပြောပစ်လိုက်၏။

ဟောဒီစာကို ဖတ်ကြည့်၊ ဖေဖေရဲ့ အချစ်ဆုံး သားလေး ရေးလိုက်တဲ့ စာ ဟု ဆူဆန်နာ မိမိအား ပေးဖတ်သော ထရစ်စတန်၏ ပြတ်တောက်သည့် စာကို ဖခင်အား ပြလိုက်သည်။ ဖခင်သည် ထိုစာကို ဖတ်ရပြီးနောက် တုန်လှုပ်စွာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွား၏။ သူသည် တရက်တည်းနှင့် အလွန် အိုမင်းသော အဖိုးကြီး ဘဝသို့ ရောက်သွားသည်။ သူချစ်ရသော သားငယ်၏ ကြိုးက ပြတ်တောက်ပြီးပြီ။ သားကြီး၏ ကြိုးမှာလည်း ပြတ်တောက် ပြီးပြီဟု သူ ယူဆသည်။ ယခု သားလတ်သည်လည်း သူ့မျှော်လင့်သည့် လူသား တယောက် အဖြစ်မှ ဝေးကွာ ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကြိုးပြတ်လှလှ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။ သူသည် ယခုချက်ချင်း သေမည် ဆိုလျှင် သေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော လူတယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုည သူသည် လေဖြတ်ကာ လုံးဝ စကား မပြောနိုင် မလှုပ်နိုင်သော ဒုက္ခိတ အဖိုးကြီး ဘဝသို့ ရောက်ရသည်။

နှစ်အတော် ကြာသည်အထိ သူသည် ရှင်လျက်နှင့် သေနေသော ဘဝဖြင့် သားလတ်၏ လူပီသမှု၊ ကြင်နာမှု ငဲ့ညှာမှု တို့ကို မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဆူဆန်နာသည် အဲဖရက်နှင့် လက်ထပ် သွား၏။ ထရစ်စတန်သည် နှစ်အတော်ကြာမှ ပြန်ရောက် လာသည်။ ထရစ်စတန်ကို ပြန်ရလိုက်သော ဖခင်သည် အလွန်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ပြီး သေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော စိတ်များ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ် သွား၏။ သားလတ်သည် သူတို့အတွက် အရာအားလုံး သယ်ဆောင် လာခဲ့သည်။ ရုပ်ဝတ္ထု ဆိုင်ရာ ဖြည့်ဆည်းမှုများ၊ လက်ဆောင်များ၊ ထို့အပြင် ကရုဏာနှင့် ခွန်အားများကို သယ်ဆောင် လာခဲ့သည်။ သားကို ပွေဖက်လျက် ကြည်နူး နှစ်သိမ့်နေသော ဒုက္ခိတ ဝေဒနာသည် အဖိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ အသစ်ပြန်လည် မွေးဖွားခြင်း စွမ်းအင်များကို ကျွန်မတို့ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ထရစ်စတန်သည် ဖခင် ကယ်ယူစေ ဧည့်ရှောက် ထားသော မိသားစုဝင် ကလေးမကလေး အစ်ဘေယ်လ်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။ (ထိုကလေး မလေးကို ဖခင်သည် မိမိ ဇနီး၏ နာမည်အတိုင်း မှည့်ခေါ် ထားပြီး သမီးရင်းကလေး သဖွယ် စောင့်ရှောက် ထားခဲ့သည်။) ထရစ်စတန်နှင့် အစ်ဘေယ်လ်မှာ သားတယောက် သမီးတယောက် ထွန်းကား၏။ အဲဖရက်နှင့် ဆူဆန်နာ မှာတော့ ကလေး မရခဲ့ပေ။ အဲဖရက်သည် ယစ်မျိုးဆိုင်ရာ ဥပဒေကို ထောက်ခံမဲပေးသည့် ကွန်ကရက် ပါတီဝင်ဖြစ်ပြီး ထရစ်စတန်သည် တိတ်တဆိတ် အရက်ပုန်း

ရောင်းသူတယောက် ဖြစ်သည်။ အဲဖရက်၏ အဖွဲ့ဝင်တို့က ထရစ်စတန်အား ဤအလုပ်ကို ရပ်လိုက်ဖို့ အမိန့်ပေး ခြိမ်းခြောက်ထား၏။ ထရစ်စတန်က တိတ်တိတ် ဆက်လုပ်ကိုင်သည်။ တရက်မှာတော့ ထရစ်စတန် အရက်ပုလင်း ဘူးများ ရောင်းနေသည်ကို သူတို့ တွေ့သွား ပြီးနောက် လမ်းမှာ စောင့်တားပြီး သေနတ်ဖြင့် ဘေးသို့ ပစ်ခတ် ခြိမ်းခြောက်ကာ ရန်စသည်။ ကံဆိုးရွားစွာ ကျည်ဆန် တတောင့်က (ကျောက် ဆောင်နှင့် ထိပြီး ပြန်လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်) ထရစ်စတန် ဇနီး အစ်ဘေယ်လ်အား ထိမှန်ကာ အစ်ဘေယ်လ် သေဆုံးသွားသည်။ ထရစ်စတန်က တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ ပေါက်ကွဲလျက် သေနတ် ကိုင်ထားသော အရာရှိအား သွေးရူး သွေးတန်း ဝင်လုံး၍ သေနတ် လုကာ ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ် ထုနှက်သည်။ အဖွဲ့ဝင်များက ထရစ်စတန်အား ဖမ်းချုပ် ထိုးကြိတ်သည်။

ဤအဖြစ် အတွက် ထရစ်စတန်သည် ရက်ပေါင်း (၃၀) အချုပ်ကျ သွား၏။ စိတ်ကို လျှော့၍ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူဖို့ အဲဖရက် ကိုယ်တိုင် ညီကို ကြင်နာစွာ တောင်းပန် ဖျောင်းဖျခဲသည်။ ထရစ်စတန် အချုပ်ကျနေစဉ် ဆူဆန်နာ လာတွေ့၏။ ထရစ်စတန်အား အခြား စကားတွေ ဟန်ဆောင် လှီးလွှဲ ပြောဖို့ ကြိုးစားရင်း ဆူဆန်နာ ငိုလေသည်။

ထရစ်စတန်ရယ် . . . ကျွန်မလေ တခါတခါ အိပ်မက် မက်ကြည့်တယ်။ ရှင်ရဲ့ ကလေးတွေ မိခင်နေရာမှာ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်မ အစ်ဘေယ်လ်ကို သေစေချင်ခဲ့ သလား မသိဘူးနော်။ ဆင်မြူရယ် ကိုရော ကျွန်မ သေစေ ချင်ခဲ့သလား ကျွန်မ မပြောတတ် ပါဘူး။

ထရစ်စတန်က မသက်မသာ ပြုံးဖို့ ကြိုးစားလျက် ဆူဆန်နာအား နှစ်သိမ့် ငြင်းဆိုကာ အားပေးခဲ့၏။

မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ သေရတာအတွက် မင်းမှာ ဘာတခုမှ အပြစ် မရှိပါဘူးကွယ်။ သို့သော် အဲဖရက်၏ အဖွဲ့ဝင်များ လက်ချက်ဖြင့်

အစ်ဘေယံလ် ဆုံးရ သည်ကိုတော့ ဆူဆန်နာ နာကျင်စွာ သတိရ
နေတော့မည် ထင်သည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တယောက်ကို တယောက် မတွယ်ငြိဖို့ အားတင်း
ထိန်းချုပ်လျက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ ခွဲခွာဖို့ ကြိုးစား
အောင်မြင်ခဲ့ကြသည်။ ထရစ်စတန်သည် ဇနီးအတွက် လက်စား
ချေချင်စိတ်ဖြင့် နာကြည်းစွာ ရက်များကို ကုန်ဆုံး စေချိန်တွင်
ဆူဆန်နာသည် မိမိ ဘဝ၏ အဖြစ်ဆိုးများကို ကြံကြံခံနိုင်ဖို့ ဆုပ်ကိုင်
တွယ်တာစရာ ကြိုးတခုမှ ရှာမတွေ့ တော့ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဖရက်ကို
မိမိ မချစ်နိုင်၊ သေချာသည်။ အဲဖရက် စိတ်ချမ်းသာ ဖို့လည်း မိမိ
မတတ်နိုင်။ ထို့အတူ ထရစ်စတန် စိတ်ချမ်းသာ ဖို့လည်း မိမိ မတတ်နိုင်။
ထိုထက် ပို၍ ဆိုးသည်က မိမိ စိတ်ချမ်း သာဖို့လည်း မည်သူကမျှ
မကယ်တင်နိုင်။ ဆူဆန်နာ အတွက် လမ်းသည် တခုတည်းသာ
ရှိတော့သည်။

ထရစ်စတန်သည် အချုပ်မှ ထွက်ပြီးနောက် မိမိ ဇနီးကို သတ်ခဲ့သော အဖွဲ့၊
အစိုးရ လက်အောက်မှာ တံဆိပ်တပ်လျက် မိမိထက် ဆိုးရွားသည့်
တရားမဝင် အရက် ဖြန့်ဝေမှုကို ကောက်ကျက်စွာ လုပ်ကိုင်နေသည့်
အဖွဲ့ကို လက်စားချေ သတ်ဖြတ် ပစ်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ
ဆူဆန်နာသည် မိမိကိုယ် မိမိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ကာ အဆုံးစီရင်
သွားသည်။ ဆူဆန်နာ၏ အလောင်းကို အဲဖရက်က မိမိတို့ တောနယ်အိမ်
(ဖခင်နှင့် ထရစ်စတန်ရှိရာ) သို့ ရထားဖြင့် သယ်ဆောင်လာ၏။
ဆူဆန်နာကို ဆင်မြူရယ်နှင့် အစ်ဘေယံလ်တို့ အုတ်ဂူ အနီးမှာ ဂူသွင်း
သင်္ဂြိုဟ် လိုက်သည်။

ထရစ်စတန် လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက် သွားသော ညီအတွက် လက်စား
ချေရန် ထရစ်စတန် ရန်သူတော် (အဲဖရက်၏ အဖွဲ့ဝင်) က ရဲအရာရှိကိုပါ
ခေါ်ပြီး ထရစ်စတန်ရှိရာ လိုက်လာ၏။ မင်းကို ငါတို့ ဖမ်းဖို့လာတာ
မဟုတ်ဘူး ဟု သူတို့က ပြောသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ထရစ်စတန်က
နားလည်လိုက်၏။ သားကလေး ဆင်မြူရယ်ကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွားခိုင်းပြီး

သစ်တောထဲသို့ မိမိအား ခေါ်သွားပြီး ရှင်းရန် တောင်းဆို လိုက်သည်။
မိမိအား သူတို့ သတ်သည်ကို သားကလေး မမြင် တွေ့စေချင်
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက်မှာ ဖခင်က အိမ်ထဲက အိမ်ထဲမှ
ထွက်လာပြီး သားမွေး ကုတ်အင်္ကျီထဲမှာ ဖွက်၍ ယူလာသော
(ထရစ်စတန်က လက်ဆောင် ပေးထားသည့်) သေနတ်ဖြင့်
ထရစ်စတန်အား သတ်မည့် လူနှစ်ယောက်ကို ဆက်တိုက်
ပစ်ချလိုက်သည်။ တတိယမြောက် လူက ဖခင်အား သတ်ပစ်ရန်
သေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်စဉ် ထရစ်စတန်က ဖခင်ရှေ့မှာ ကာကွယ်၍
ဝင်ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် အိမ်၏ တဖက်ဆီမှ အဲဖရက်က ထရစ်စတန်
အသက်ကို ကယ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော အရာရှိအား
မိမိ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ပြီး ညီကို အသက် ကယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖခင်သည် အဲဖရက် အပေါ် ထားခဲ့မိသမျှ နားမလည်မှုနှင့် အာဃာတ
အားလုံး ပြေပျောက် လွင့်စင်သွား၏။ အဲဖရက်အား ကျေးဇူးတင်စွာ
စတင်၍ စကား ပြောလေသည်။ ဖခင်၏ အထင်လွဲမှု၊ မုန်းတီးမှုကို
နာကျင်စွာ ခံစား နေခဲ့ရသော အဲဖရက်သည် ဖခင်အား ဖက်ပွေကာ
ဝမ်းနည်းရင်း ဝမ်းသာစွာ ရယ်မောခဲ့သည်။

ယခုအခါ ဖခင်နှင့် လောကအကြား ဆက်သွယ် ထားသော ကြိုးမှာ
တချောင်း တည်းမဟုတ်၊ နှစ်ချောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ထို ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှု၊
ဝမ်းနည်းမှုနှင့် အတူ ပြင်းပြစွာ ဝင်ရောက် လာခဲ့သော ဆန္ဒ တခု ရှိ၏။
ဟိုတုန်းက ရှိခဲ့သော လိုအင်ဆန္ဒက ယခုအခါ ပိုမို ပီပြင် လာခြင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာ ကျွန်မ မျှော်လင့် တမ်းတမိသည့်
အသေးဖွဲ့ဆုံး ဆန္ဒလေး တခုပါ။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်သည်
လောကနှင့် တစုံတယောက် အကြား ခိုင်မြဲစွာ ဆက်သွယ်
ချည်နှောင်ပေးမည့် ကြိုးကလေး တချောင်း ဖြစ်ပါရစေ .. ဆိုသည့် ဆန္ဒ
ကလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

(အမှတ် ၆၃ ၊ ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်း ၁၉၉၅ အောက်တိုဘာ)

*1:

q&mOefwpa, mu\ rsvptcm;

va&mi fultallumufol

ulefu va&mi fonf tv&pvMunE;Epboup&m aumi fonf [k xibn/ n\
 t&ofta&mi rsm; onf va&mi batmur&rs y\lyixi&onf [xibn/ aemu\yD va&mi rfn
 vefqefapaom arf&ellwpr& ygoi&eonf [lyif xiN/ v\ q\ ift m; u\vnf; ulefockm?
 vuf&ckm; onf va&mi N p&ft m; tv&Bubrm; vsonf [k ulefxiN/
 ollaonf xit&at; c&rt q&vli&raom va&mi fultS rlef w&alMumu&BolvwpD) u\vnf
 ulefockz; ygon/ tjzptysubnf xiqef tMbp&m [xi&aomfvnf wu, fawmh
 tv&B) pifaom jzp\&jzppO\wpctom jzpon/ umvuawmh awmfawmfav; Mjri&lyg\y
 ulefu tvlyoiq&mOelbOrfn rEav; jynblaq; \B\ Xmec&vpcjzpaom
 rEav; p&v&a&m*gt x\; u&aq; \B\ ohywMumrO wmo&ex rfaqmi &ef o&tr; c&Bz; onf zsm; emaqmi f
 (Medical Ward) rsm; w&f wmo&elusaom tvlyoiq&mOelw\ f BultawDjzwaus&onh
 wmo&elrsm; onjzplyD ulefu w\ tvlywmo&elrsm; uvnf o\y\ x\; x\; qef; qef; Bubr [kvfyg/
 el&uf (8) em&D rfn p&v&a&m*guk aq; \B\ o&tr; v&mrsm; u\ u\ f&; &mZOif ar; jref?
 v&maqmi rsm; o\ q&mES h twlvlii Mun&lavlm&if q&mpoifonf u\ em; axmi f a&; rsv/
 aelvni 12em&D rfn taqmi fyefi aelvn&pmu\p; aelvni 2 em&D rfn aq; \B\ yeD i? v&mpofrsm; u\
 u\ f&; &mZOif ar; jref? v&mr&v&vr&fsm; u\ q&mxly\i a&m*g &mZOiES h ub&rs; u\ q&mES h
 aq&fa&E&ar; jref/ p&tjzptysufrsm; onf ael&O\ v\ BultawD&aom tjzptysufrsm; om jzpN/
 v&mrsm; om wpa, mu\ly&wpa, mu\ ajymi f o&tr; aomfvnf a&m*g &mZOif rsm; u
 qi&w\&tr&f; aw&cnf jzpon/ p&v&u&pv&vsm; a&m*g? p&v&u&sa&m*g? p&v&u&a&m*g? r&rd&u\ fult
 a&allumi f&u\&pn&on&a&m*g? Ou\&tjy&fa&m*g w\jzpon/ r&rd&u\ fult a&allumi f&u\&pn&or&sm;
 up&raawmh &IES h ouq\ f&aom r\ () jzpb&jzi h ulefu w\ tvlyoiq&mOelrsm;
 r&sv&ts&u&a&; \y&w\ f q&mb&kb\ v&ajymi f&y; ty&avh &bn/ q&mu xyf\ ppaq; ar; jref; \y&rs
 p&v&a&m*g&tr&at; wnjy&ow&f&v&ay; av&bn/

ulefu BultawD&aom ulefu rar&E&lonh va&mi&allumufolwpD&trfn r&rd&u\ f&rd
 a&allumi f&u\&pn&ir&jzi h ulefu w\ aq; \B\ p&v&ta&j&tae ppaq; c&Bef zsm; emaqmi&v&pc&S
 v&w&v&u&aom v&emw&pv&D&jzpon/ v&emonf tr&or&v&wpD&jzpon/ x\; qef; onf rfn
 y\low&aq; a&omufi r&rd&u\ fult a&allumi f&u\&pn&ol awmfawmf&rs; rsm; ES h r&w&bl tr&f&u\&
 O&el&B&aom ow&B&jzpa&e\ a&el&q&D y\low&aq; ponf w&u\&aomufyD aq; \B\ B&a&mu&v&maom
 v&em tawmf&rs; rsm; onf rfn; a&omuf&v&lyg [aom qi&ajcu\&ay; w&w&u\ / p&tr&or&v&u&awmh
 wn&li&raom r&su&Defrsm; jzi } a&ocsi f&u\ a&omuf&v&myg } } [&ajz&bn/ }
 } } bnjzpv&u\ a&ocsi f&w&v\ } } [k ulefu xy&ar; awmh tr&or&v&rsu&E&trfn ten&fi, fwif&tr; ygon/
 x\&pv&u ulefu\ touf rfn 24E&pv&om&B&o; \ / tr&or&v&u&awmh touf 35E&pv& &B&elyD ulefu
 o&lyfi, &G& f&ev&trsm; oru rav; rpm; qu&q&B&ew&v&v&v& [k xi&B&at&mi&fvnf or\ [e&ly&u
 \B\ ur&rt&jyn&jzpN/ yxrawmh v&emcsi f&v&ajymi f&v&v&f aumi f&v&v&v& [k wpz&ub&ef&B&oli, f&si f
 tr&om; q&mO&el&v&f&ft&ub&w&rao; \ / ollaonf olu a, mu&sm; v&emw&pv&D&u\&ar; jref; a&onf
 w&ri&f&v&w&jzpa&t&mi f v&emu\ c&B&Oay; x&m; j&ci f&y\ [k ulefu em; v&nf&tr; u &i&f&u&saom
 [eft r&rt& &njzpa&t&mi f&tm; wif&x&ef&cyfi qu&v&u&ar; jref; &ygon/ }
 } [kvfygw, ? 'gu&B&w&mu&lefu em; v&ny&gw, f t&pr&, f ... 'gayr, h v&awmfawmf&rs; rsm; u
 raocsi&B? a&or&B&allumuf&u\ enf&rt&pv&B&u\ umu&G& f&v&v&v& j&rp&aw, ? t&pr&u&awmh wjcm; ob&w&B
 r&w&bl? 'B&awmh wjcm; ob&w&B c&B&om; csu&f&ll&w&lvh o&B&o&el&B&om; csu&f&v&pc&B&B&eovm; q&w&v&v&
 ulefu&ocsi f&v&lyg? ulefu&u\, } Mun&Mun&E&B&ajymy&g}}

oru rwe/rvly/ acs/narmazsmifzs arjrefi r&aomtcg ule/rtenfi, f plv/v/bb; \ /
ulefraemu/xylun&rn/mawu&ho;on/
]] tpr aq; %uqifwhtcg ufi lu/lu/ hoalumi/Buhtell axmifu&ODr, f qlvm
tprrodo;bi/xiw, }}
tr#or) rsuE/rn/ wlv/y/fu/ obbmom aw& \ / ule/rw/v/w/vuav;
us/vly/v/vly/gon/
]] tpr axmifusvm rusvm[m ule/rw/ aq; %lu rsvtsultay:r/n v#Orlwnhew, }}
orrsu/m/r/n ule/rul/ tm;u/v/[ef tenf;tu.0f aw& \ /
]] vlemawG 'lu&mu&atmi/ule/rw/ b, hawnrS rvl/y/gb/? aym&ym&T&Tf t/fyeob; Luwmu/ll
ule/rw/ jri/bsi/w, ? aym&ym&T&Tf t/fyeob; Luwmu/ll ule/rw/ jri/bsi/w, ? t/ t/w/ly/
tpr/w/ll plv/tajctae pp&q;ay;ae&wmy? tr&ft/w/ f z/bajmyg? ule/rw/lu vlem&ll
v/O/su/su/aw/lu/ll h/w/lt/x/b/f/ob;r, f q&m/Oe/aw/g}}
oronf tce/yw/Def;usi/ull roufionh rsu/m/r/m;jzih tubw/v/lu/y/taemuf]] 'em;r/n
ulefra, musn; &heovm;)) [l;r; \ /
]] r&b/? 'Dtcet&ll tji/bu/r/n q&mr/bu/v/pa, mu/vmapmi/ay;aw, ? vlt/y/v/ rac:rcsi f
vlem&ll tazvn/r/Oi&b/? tarvn/r/Oi&b/? tpra, musn;vn; r/Oi&ygob;}}
xlaemuf tr#or)u oN tjpftysu/ull ule/rtm; tm;v#z/bajmygygon/]] ulefra, musn;ell
ule/re/lu wpl/r/wnfom;awG r[kw/b/? ou ule/rw/ll/ell r#100 avmu/b0;wh
r#b/bu/vp/r/lu/yg? r#b/bu/vom;p/lu/tjyn&lv, ? Ow/y/bm;y#oo/yu/ew, ? rsuE/rxm;u/vn/ f
Eaj/E&&? pum;ajymot/r/aw, ? Lu/lem/vw/w, ? ule/rw/ll t/f/E/sft/r/ausn/vmu/lu
q/pu/vp/c/r/n rebe*mayg/ ynm/vw/b& wpa, mu/y? ule/rw/ll t/fu/awm/ tvw/pm;
*spu/lu/v;yb/ly/gawm/v? t/f/r/awm/ rebe*s&, M/r/ &ygob/? tazellu/le/ll *spu/lu/ll
wpl/v/r/b/pmi/lu/y/ tly/c/s/lu/wmy? ule/ru q, fvefatmi/ %y? 'gayr, h tazv
pm&i/ f t/f ynm ule/rul/oi/ay;xm;v/ll ule/raumi/taumi/ pm&i/ull f/w/y/gw, ? ule/re/ll oell
rsu/r/ef/ef/r/b;uwnf;u wpa, mu/ull wpa, mu/ cpc/f/ob; Luw, v/ajym&rvm; ro/b/?
ule/ru/awm/ wu, lu/ll olu/ll jr/vjrw/E/ll/ol/ruf clvmyg/
]] .... ule/rw/ll r#lu cyao;ao;qlvm/ll tjpftysu/ wpl/clq&i/ wpl/ylu/lu/v/ wpl/r/ll/v/ll
y#E/ob/b; wv/luw, ? ule/re/ll oell bmv/ll/jzpaewmu/ll tazw/ob/b;wmayg/ tazv
ule/rul/oway;ov/v/le/ll wm;jrplw, ? wpl/r/wnfom;csi/r[kw/v/ll ol/ta/lu/mi/ull ule/rw/ll
tr&ft/w/ll f o/d/ll c/ O/w, h/yg/v? ol/r/n ol[m r, m;bu/awG bmaxwG &heE/ll w, ?
bmjy/demaw&E/r, qlvm ule/r ro/E/ll ob/ ... wh? tazv wpl/r/wnfom; tw/ob/od tpi/od
vli, f/wpa, mu/b, mu/ly/ vufxy/apsi/w, ? ule/ru/awm/ olu/ll , wv, ? ol/r/n
bmt/ly/ftax/r/S r&E/ll ob/? ol[m %hom;ot/r/aw, f qlvm tv/v/b/obeygw, /
]] ..... 'v/le/ll wpa/ell/r/awm/ tifav ... wpl/r/rayg/ ule/rw/ll/epa, mu/ awm/awm&i/ f E/wh
tajctae/ull a&mu/b; a&m/q/ly/gawm/ aeOD ... t/ t/ntalumi/ull a'gu/vm/ot/ f zpr, fxiw, ?
aemu/y/ll f obq/pu/r/ny/ nty/v/ly/ly, h/v? ule/re/ll e/pe/ae/esi/v/ll naw/r/n &y/lu/lu/x/lu
v/wp/c/le/ll olvr/fav/lu/ly/ *pl/vm/v/w/w/v, ? t/ll ... *pl/vm/v/v/awm/awm/ull aumi/f/w/v/y?
ol'pl/vm/ol/m; &i/ ule/r tce/yw/i/ul/le/ly/ em;axmi/ber/vw/w, ? vomacqmi/bou/awm/ll
rx/lu/ly/gob/? ule/rul/ olw/r/i/b; r/nyag/ t/ t/nu/awm/ vuv/lt/r/f/ub/maew, ?
vjynt;gedn wpyh? ule/rw/ll t/fu/ll/le/ll f/tus, bu/d a'gu/vm&ll? l/le/ll f axmi/lt/le/ll
awm/awm/ob/wh ae&mr/n jr/vav; yef; %lu/b&lv, ? t/f/r/bu/uaevsf; lun&i/ f jri/b;? Lu/m; r/n
*spu/ftaqmu/ft/odu uG hew, h/v/ .....

]] .... t/ t/nu ule/rjr/vav; yef; ob; c/r/w, ? yef; ull t/fu/vawG ody' %pl/lu/ell fvm r[kw/ygob/?
ule/rv/ lcgw/ll fawm/rct/ny/gob/? t/ t/nu awm/haemu/bel/leuf b&m; y/v/n/r/n/ll yef; ull t/bu/bu/d
&atmi/ob; qlv/h plv/ell nE/sem&E/vmu/r/n yef;xct/r/vm? l/le/ll n/ %tji/bu/r/n
ob&mu/v/ny/d ule/re/ll pum;cPajymaeao;wm/ aemu/awm/ ule/rwm; wlu/m; uae ol/bk/lu/ll
ZG/v/au/s/oi/vmawm/vmyg/ jr/vav; %h/b; u ule/rjri/vv/i/fy/iuav; [m va&mi/le/ll
qlvm/ob/ly/vsewmy? ta&mi/awm/i/ vubew, ? jym/v/ly/lyag/ i/su/aw/v/ tly/c/ef

vbjcvlwlvtcf wpbavmuVll wlvfqlvfyvbwemy? uferbOrfn tJInull b, bavmS
rarEhlawmygbt? olul cpfwpvlv? olul allumuwpvlv? olulj &slvwpvlv? tH ... avmfawrf
tHbp&maumifwh nygy? aemuawmh &ufcm;qbvll uferyefct;xcu&awmhvmayt? cpol
rsuEfnrfrnuull pl&f&wmavmuf vlvfsluulvhl cpm;csurf&f&ravmif
r[kvbt;vlxictlv, /

] ... aemuqHawmh uferwll talumi;ull tarod&mqlygawmh taru uferull qvluvm? ol
r, bl ypbfr;rfnuull pl&f&erlvhl uferwll rbm;pl[m olu rbm;zom;yD awmif&rf, lavmh
avmfawmpvlv at;ofr;&ygw, ? uferwll EspA, muir*lvmyull b, r, m;BuDrSvJ vmrzuifgbt?
olfrvJ uferuvvll bmtaEfnitZfS r&f;gbt? uferwll EspA, muir aezHtcef uull olul lwl f
a&fay;wmyg? uferwll tfrBuDu yObaxmiftfrfjriBuD a'guivm&H? tcefawGtcefawG S
trsm;Budy? wpcet;wpcet;uvnf tus, Budygy? vomaqmifelyvsvf ab;tpefqtcef;ull
oh&fvluw, ? tJD tcefjywfayguEspcluvJ tjrriBuduaw e*Uawmh jywiftrHkwpckyl
r&fygwm? wltg;&lvawlu opiom;awv tJguull ufera, muf;u jyif, lvluw, ? wltg;&lvawG
tm;vHr&fvyvlvluw, ? vomvhl nawftrqH va&miu wltg;&lvawluwlvzwlvD tcef;uull
jzmusawwlv, ? tcef&Eh pm;yf clvif arQ&m tm;vH[m va&miwpDulvwpfysu&lvawmh
tjymvluav;ayg olu uferu;PcP ajymav&lv, ? aOlrsuEfn[m va&miatmuirfn
olyfsvmylvll aOh cEmull f EGEUav;uvJ va&miu tviifwlvluwHtcg
yHfjyibfr;w, lvll tviifartnuull tcdnfr&amlyD jxm;wh yefykyfvlvhl a'guivm&, f
olajymwlvhl pum;vHav;awlu olyem;axmivll aumifwm? ynmawvJ avmfawmhvvlvD
pmawlvbmawvJ avmfawmzvchvlyyJ? uferfravmh olul cpfvm;tjyif auseylvm? av;pm;wm?
*Pfi, lvmaWG tr&tr&paygifyD olvpa, mufbm wplurfvll xiclygw, /

] ... uferfrn ulqHcsi lavmh om;ordvH0 r&clbt a'guivm&, ? tfr&xmifbul ig;Espf&rfn
tazqHofr;w, ? *spuull ufera, muf;yl Otpchvmy? olu pbyfr;a&;tjrivJ &f;gw, ?
vlyifefu olvuixufrn ylyfus, jyelvmw, ? oltaetxHf tjykr? tvlyfor
aumifrav;awG tay:qufqa&; ... tm;vH[m yHr&fy? bmrS cdl, Ofcsur&fob? 'gayr, h
uferfrn ob, wpcck Oifvmcl&w, ? ab;pum;qlvmuull ufer*luwnfu, lvlv m r[kvawmh
owif;lvum;lvum;csif pvlvqH a'goxlvzlu owfr&bl tHbwlvlyfob;chw, ? oell
tvlyforuav; wpa, muif wlvvfvlylef nm;aellw, lvlv bowifaygd uferwlvfyulv f
tpefu acsmifpyfrn obomi fyif t jyel uav;wpc&lv, ? lvub&ctifawell
acsmifa&pyfyuav;ell nawfrn qnfqmaea&miatmuirfravmh avmfawmf
om, mvh&e&muav;yg? tJHacsmifpyfyuav;rfn ufera, muf;ell olaumifrav;ell nnrn
cs&fawlvuw, f qlvhl owif;u uferem;ull a&muivmw, ? olul&efawlvD pyfpar;jrefawmh
olu&, lvluvm? ull fa, muf;u; f 'lavmuirS turcwlwvlv;vm? ull fa, muf;u;
'lvlv;pm;r&f [kvir[kvif aO toqH jzpftraygdvll olajymawmh ufer
olul&wmif t m;emofr;&w, ? wu, lv ol[m tfrull nullem&dt a&muiftrjyelvhl?
uferxuivJ t&ift;fyaslvhl? remvllvhlawlu wriemrnlzslvumvll
ufer, lv&awmhvmaygav? 'gayr, h uferow&f;gw, ? ufernnpa&;Eh&if olul
prfoylun&w, ? uferab;em;rfn o&fawhlcg uferbmomrvlvJ lvlyrvD
jyeftrfyaslvob;wmaygH

] ..... 'gayr, hwpfrfravmhob, u avmfawmcllvlyob;w, fa'guivm&H uferwpa&;Eh vll
olul prf;lvun&awmh olul rawob? tfrbomofr;wubawmjzpaerm; qlvD
ufercPapmi hew, ? orvmbt? em&pyeEpcsuavmu&lvD 'gell uferwptfrfvH wpcetOif
wpcet;xluf vlv&f;w, ? olul rawob? atmufxyi tcefawvlu&f; r&awv&lvawmh
tarEhob;w, ? tarar;avmh ufer tr&ftwllfyj ajymvluw, ? tarujyeftr&f;w, ?
b, E\$ fvlvlyD ufer tlyEhfygrvl ... r[kvbt;vm? vuul vjynlvqHwvhl wpavmuVll
va&miell vifaewm? uferalumuwpvlvJ r&fob? jcdet;wpa&lvul olul vlv&f;w, ?
bmjzpvlr&f; rob? olcDefxfrn &f&aeEh;lvawmh xifom? 'gell
ufervrfbu&f;lv&f;w, lvlyavmh taruq&f;w, ? uferuacgfrmw, lav? 'fr

ulefuawmh olwluubmru olwltedtem;rn arhuusawh yefctwh yvwppwpcqecg
ted&mi&av;ulhwmi&jri&ygw, ? aumirav;ycnatmufrn yjym;aweh yefy0 ht pluav;ulhwmi f
jri&ygao;w, ? ulef&ix&fn a&m*gwptck uifpibn;ovll [mcel aygylg;obn;w, ?
wpc&wntfrnyl tv&&sp&maumifwh avmu&umi&aw&ll jri&ovll ac&t&elvm
allumif&elvmul apmi&unh&e&ovll o&e&umi&aw&g &sp&sp&pa&ewmul jri&ovll
atnfv&elvmw, ? 'gellyl ttrbuul jye&v&nc&rd&wmlw, ?
]] ... tjlhu ply0 ulefa, musn;uul ulefpum;rajymawmbt? b, bolu&spum;rajymawmbt?
'gayr, h tcefjywi&ay&u&aw&ul&wmlw&w&llx&ly0 ½&u&sp&v&ul&w, ? r&e&aw&g t&pw&pw&v&f t&jr&nr&n
alluubn;onft&xdp&w&sn&v&u&sn&v&ul&w, ? ulefa, musn;u tv&eft&jy&u&if&wh&rsu&E&hell
ulefu&ll&q&ul&ly0 E&pb&rd&w, ? q&m&O&el&u&ll t&tr&ny&ly0 ule&f&½&v&w&uf&pw&v&az&mu&fy&el&n;wh&ly&pb&rd&hell
aq;u&ay;w, ? ulefu&ll t&½&wp&a, mu&v&ll tem;rn t&dy&w&pl&un&un&h apmi&e&clw, &av?
b, &av&mu&f&rn;&, &sp&maumi&f&v&ul&ov&h&em&f a'gu&f&vm? ule&f&½&t&ovm; ol&½&t&ovm; tob&n&bu&dy&g?
ule&f& pum;wpc&e&f&rs&r [b] ul De&bu&delly&ly&w&f&ay&gu&u&ll op&om;cs&y&aw&ell ul l&w&ll jye&f&½&u&z&ll
Bu&ll±w, ? taru ure&fu&w&ef ulefu&ll ac&sr&ar&ny&ly0 ar;w, ?]
'Dy&O&cs&y&aw&e&jye&u&map&csi&ovm; or&rd) wll ulefu o&ab&mw&v&wh t&rit&e&ma&w&ob&n;aw&v&n
taru&ll l&w&ll v&ub&rm;q&mac: cs&u&cs&f&jy&f&aw&mw&my? jy&w&f&ay&gu&f&n b&mv&a&mi&f
b&mt&v&ifa&mi&f&S j&zw&be&f&v&ll r&at&mi&f y&v&v&q&ae&w&mul Mun&ly&dr&S ule&f&pw&v&cs&f&om&ob&n;w, ?
a&em&u&h&v&ll vom&cs&f& om&rn&ay&g&ll 'gayr, h ule&f&ro&ob&t? va&mi&u&ll ule&f& r&jri&e&b&t&av?
'b, musn;ta&llumi&f&tare&ll &y&u&u&v&u&bu&aw&u&ll ou&fo&aj&ny&ly0 ule&f&ru&e&S&f&r, M&ll p&w&u&lay&r, h
taumi&f&x&n&f& raz&mv&u&e&b&t? ule&f&rd&z&ob&rd;z&ll a0'emu&ll ply0 c&pb&rn;v&u&e&v&llay&g&ll ule&f&t&f& r&ny&ll
rd&z&ob&rd;z&ll e*lu p&pb&of&w, ? 'gayr, h u&av;u t&jy&f&u&ll aw&w&aw&w&ell t&jy&f&u&ll a&mu&f&v&mb&t?
ule&f&rn& &f&br&ot&ift&rn;aw&v&ll ule&f&q&u&cl&vm Mun&yg&ly0 a&em&u&q&u&aw&v&n ow&v&pw&v&el&dy&g;
taj&ta&et&x&d a&mu&ob&n;w, ? ule&f& aq;½&u&ll b, v&ll&mu&f&mov&ll ro&dy&g&ob&t?
ule&f&bn&'lu&0' em Bu&ll&w, l&q&ll&vm&v&ll ule&f&ro&aw&w&ny&g&ob&t? ule&f&t&rn&½&ll&fn ay:a&ew&v&n
wpc&kv&n&f&yl &ll&w, ? va&mi&f&at&mu&u j&rw&av;y&ef&y&0&aw&ell ule&f&jri&ay;u v&E&pa, mu&f&ay&g&ll
]] .. ule&f&ro&rd&av; [m tou&f&gr&v&mb&t a'gu&f&vm? or&dr&su&E&hell j&zw&be&ll ule&f&jri&v&u&e&ygw, ?
o&dy&cs&sp&maumi&f&w&u&av;yl or&du&ll ule&f&u&ll Mun&ly&g&ap&q&ll&vm&aw&mi&f q&mr&aw&u c&f&ray;ob&t?
'gayr, h ule&f&ro&dy&gw, ? or&rd&ll y&g&jy&f&u&av;aw&v&g jym&E&S&fa&ay&r, h y&ef&y&0&cs&y&u&av;aw&v&ll
E&t&n&er, l&q&ll&vm ule&f&ro&dy&gw, /

]] .. or&du&av; [m ule&f& &it&0&ix&u&ll a&mu&z&ll&Bu&ll±v&sub&rn;ell ra&mu&f&v&u&e&e&bn&ob&t&v&ll
ule&f&Or&fen&f&aw&w, ? ule&f&e&ll allu&u&f&aw&allumi&h ule&f& [m ul l&u&v&ll&u&ll&w&mi&f
ar&h&v&sn&e&clw, ? ule&f&x&ri&f±ly&ny&ly0&v&rn? t&dy&ny&ly0&v&rn;q&ll&vm b&mr&f&ob&t? t&cs&f
b, &av&mu&ll&mat&mi&f ule&f&u&ll l&u&f&ar&h&er&dw, l&q&ll&vm&v&ll ule&f&ro&dy&g&ob&t a'gu&f&vm&, ?
y&x&r&q&ll&t&bu&f&f ule&f&a&cs&f&0&w&hell l&ck&q&f&f&v&f&av&u&ub&0&w&hell&tr&ny&ll op&fy&u& y&law&u&ll
ow&v&wh y&llow&a&q;ob&t wpc&ob&aw&w&w&ell t&ule&f&om&u&f&pw&v&u&f&w&ny&g&ob&t ule&f&bn&j&z&pw&v&ll
a&oc&si&f&mv&v&ll a'gu&f&vm&ob&n;ly&ly0&v&rn; a'gu&f&vm? o&e&f& ule&f&u&ll a&jym&jy&g&O&pb&t? ule&f&bn&j&z&pw&v&ll
a&oc&si&cl&vm&v&or&pb&allumi&f&v&rn;?ule&f&a, musn;allumi&f&v&rn;}}
tr&f&or&ob&n&f& rem;rae ww&v&v&w&v&f&f& ajym&a&e&mr&S ule&f&u&ll z&w&v&el& am&llun&um
ar;c&e&f&ar;v&u&N/ ½&v&v&w&uf b&ny&e&ajym&r&e&f& ro&om&allumi&h ten&f&i, Ny&f&i
E&pb&rd&w&ly&ny&gon&f

]] aow, l&q&ll&vm ule&f&w&ll tv&ly&r [kw&ob&t? ob&n&O&ll&t&v&ly&f&? a&em&u&ly&ly0 a&oo&ob&n;v&ll b, bolu&S
t&pr&rd&E&ll&ob&t? t&pr&tou&B&S&er&S E&ll&f&rn? E&ll&f&at&mi& Bu&ll±E&ll&f&rn}}
ule&f&w&w&ob&av&mu&f&w&ob&av&mu&f& tm;ay;v&u&aw&v&n tr&f&or&du& aw&mu&f&a&om& rsu&f&M&rn;ji&h
ule&f&u&ll Mun&u& ac&g&f&n&dw&v&u&N/ tr&f&or&du& rsu&f&M&rn;rn& p&w&v&az&mu&fy&el&n
rsu&f&M&rn [kw&v&ma&oc&ny&gon&f

]] ule&f& aq;½&ny&rn& ow&e&e&cs&f& ule&f&u&ll l&u&f&er& bn&j&z&pb&ob&n;w, l&q&ll&vm ow&v&u&e&f& ow&v&u&cs&f&
y&x&r&O&pb&ll c&pb&rn;cs&u&aw&v&n tw&ll&f&t&q&r&e&ll Or&f&om&ob&n;wh c&pb&rn;cs&u&fy&g&? ule&f& ra&ob&t&v&ll
ow&v&u&e&w&h t&cg ule&f& aq;½&u& q&mr&O&e&aw&g& tm;v&u&ll aus&Z&w&ib&ob&n;w, ? a&em&u&f& ule&f&u&ll

သစ်တောလမ်း - ဂျူး

သူသည် အခြားမြို့များမှ စာပို့လုလင်များ ထုံးစံအတိုင်း လက်မောင်းတွင် စာပို့တံဆိပ်ပါသော အရောင်ဖျော့မှိန်နေပြီဖြစ်သော ဇင်ပြာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ ပခုံးတွင် စစ်ရောင် ကျောပိုးအိတ်အနှမ်းကို လွယ်လျက်၊ ဇင်ပြာဦးထုပ်ပျော့၏ လျှာကို နဖူးပေါ် အနည်းငယ်ဆွဲချလျက် လမ်းကြားများမကျန် လျှောက်ရင်း ရပ်ကွက်များအတွက် မသိသူမရှိသလောက် နှုတ်ဆက်ဖော်ရွေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အဖြူတစ်ဝက် ရောနေပြီဖြစ်သော မွဲပြာပြာ ဆံပင်များကို ခေါင်းတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားသည်။ နှာခေါင်း သိပ်ရှည်သော်လည်း မျက်နှာကျပုံ သွယ်သောကြောင့် သိပ်မဆိုးလှသော မျက်ခုံး မျက်လုံးနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ ငယ်စဉ်က “သနားကမား ရုပ်ကလေး” ဟု အများက ထင်မြင်ချက်ပေးခံရသူ ဖြစ်သည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင်တော့ အသက်လေးဆယ်သာ ရှိသေးလျက် အသက်ငါးဆယ်ဟု အထင်ခံရလောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းဒဏ်က ဖိစီးခဲ့လေပြီ။ နေပူလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မိုးရွာလျှင်သော်လည်းကောင်း အရောင်လွင့်ပြယ်နေသော ကြက်ဆင်တံဆိပ် ထီးကောက်ကြီးကို ဆောင်းလျက် တစ်အိမ်တက်ဆင်း စာဝေငှခြင်းအလုပ်ကို မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ဆဲသာဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းအတက်အဆင်း ထူထပ်လှသော မြို့တစ်မြို့တွင် စာပို့လုလင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းမှာ အနည်းငယ် ကသိကအောက် နိုင်လှသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ ဤအလုပ်ကို သူ စွဲမြဲစွာ လုပ်ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်ရေးဌာနတွင် သူ စတင် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်ကတော့ လက်လှမ်းမီရာအလုပ်ကို ဖမ်းဆွဲလုပ်ကိုင်သည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရုံးအကူလုလင်ဘဝမှ ရံဖန်ရံခါ စာပို့ခြင်းအလုပ်ကို ခေတ္တလွဲယူ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရလာသောအခါ စာပို့လုလင်ဘဝကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သေး၏။ သို့သော် စာပို့လုလင်အလုပ်ဖြင့် လုပ်သက်နည်းနည်း ရလာသောအခါတွင်ကား ဤအလုပ်ကို သူ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာတော့ အလုပ်လွှဲပြောင်းလုပ်ကိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။
သူသည် စာပို့သမား အလုပ်ကလွဲ၍ တခြား ဘာမျှ
လုပ်ကိုင်တတ်သူမဟုတ်ပါ။

သူသည် လူမှုဆက်ဆံရေး ကျွမ်းကျင်လာရန် အမြဲကြိုးစားခဲ့ရသည်။
သူတာဝန်ကျသည့် ရပ်ကွက်များ၌ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသည်ဆိုတာ
အကုန်သိဖို့ သိပ်မခက်လှပါ။ လူတွေနှင့် ဆက်ဆံရာမှာ 'အလိုက်အထိုက်'
ဟူသော ဝေါဟာရ အထူးလိုအပ်ကြောင်း သူသိခဲ့သည်။ အိမ်တစ်အိမ်သို့
မှတ်ပုံတင်ချောစာ ဝေရာတွင် မုန့် သစ်သီးစသည့် အစားအစာများကို
လောကွတ်ပျူငှာ ကျွေးမွေးသော အိမ်ရှင်များစွာ သူတွေ့ဖူးပြီ။ ပထမတွင်
တတ်နိုင်သမျှ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ငြင်းဆိုလေ့ရှိသော်လည်း
ခင်မင်ရင်းနှီးလာသောအခါ ထန်းလျက်တစ်လုံးတလေ ယူစားဖို့
လေ့ကျင့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ စာပို့ခ ဆယ့်ငါးပြား တာဝန်မကျေသော
စာများအတွက် ဒဏ်ကြေး ပြားသုံးဆယ် ကျခံရသည်ဖြစ်သော်လည်း
အချို့က တစ်ကျပ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကျပ် ပေးတတ်ကြပါသည်။ အကြွ
ပေါများစဉ်ကတည်းက ကျပ်တန်အတွက် သူ ပြန်အမ်းလျှင် ရယ်မောလျက်
ငြင်းပယ်ခဲ့ကြသူက များပါသည်။ အချို့ကတော့ အကြောင်းမဲ့သက်သက်
လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးကြသူများဖြစ်သည်။ ကရုဏာတရာ ထက်သန်သူ
တချို့ဈေးသည်များက ဟင်းလျာအဖြစ် အသီးအရွက်များ
ထည့်ပေးလိုက်လျှင်လည်း ကျေးဇူးစကား အထပ်ထပ်ဆိုလျက်
လက်ခံရယူလေ့ရှိပါသည်။ ဤကိစ္စမျိုးကို ခါးခါးသီးသီး
ငြင်းပယ်ရလောက်အောင် သူ ခေါင်းမာသူမဟုတ်ပါ။ သူ့လစာရင်း
ကျပ်တစ်ရာငါးဆယ်တွင် ရှားပါးစရိတ်နှင့် ပေါင်းမှ နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သာ
ရ၏။ ဟိုမှသည်မှရသော မဖြစ်စေလောက် သဒ္ဓါကြေးကလေးနှင့်
နှစ်တိုးပေါင်းပါမှ သုံးရာ၊ သုံးရာငါးဆယ် ဆိုသည်မှာ အနိုင်နိုင်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

သူမိတ်ဆွေများက ရိုးအ,လွန်းသော သူ့ကို အားမလိုအားမရ
ကရုဏာဒေါသဖြင့် အလုပ်ပြောင်း၊ သို့မဟုတ် ထွက်ခိုင်းကြသော်လည်း
သူကတော့ ဤအလုပ်ကို နေသားကျနေပြီဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကတော့ 'တို့အလုပ်က လူတွေပျော်ရွှင်တက်ကြွစေတဲ့ အလုပ်ကွ' ဟု ကြေးနန်းရုံးမှ စာရေးလေးကို ကြွားဝါခဲ့ဖူးသည်။

“မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ကြေးနန်းစာဆိုရင် လူတွေက အနိဋ္ဌာရုံသတင်းကစပြီး တွေးတာ၊ မင်းရဲ့ ကြေးနန်းစာကို လူတွေက ထိတ်လန့်ခြင်းနဲ့ စိုးရိမ်သောကနဲ့ ဖတ်ကြမှာ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကြေးနန်းဆိုရင် သူတို့ကို ဝမ်းနည်းစကားပြောရဦးမှာ၊ ငါတို့ကျတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ စာပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် မျှော်လင့်ချက်တွေ အားတက်မှုတွေနဲ့ ရောနေတီ စူးစူးစမ်းစမ်း မျက်နှာမျိုးနဲ့ လာယူကြတာ၊ တချို့ဆို စာဝေချိန်ရောက်ရင် စာပို့တဲ့လူကို မျှော်တောင်မျှော်နေကြသေး။

“...လူတွေကလဲ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့သတင်းတို့ ဘာတို့ဆိုရင် ကြေးနန်းရိုက်ကြတာ များတယ်လေကွာ၊ စာထဲမှာတော့ မာကြောင်းသာကြောင်းတွေ၊ မင်္ဂလာဖိတ်စာတွေ၊ ခွဲခွာနေရသူချင်း သတိရတဲ့အကြောင်းတွေ၊ အတွေ့အကြုံနီးနှောဖလှယ်တာတွေ”

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မိမိ၏ အလုပ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းတို့ဖြင့် တောက်ပနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဤကဲ့သို့ တက်ကြွသော ကြွားဝါစကားမျိုး မပြောခဲ့မိသည်မှာ ကြာပြီ။

နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေကျ သမားရိုးကျ မျက်နှာများ၊ လမ်းများ၊ နေအိမ်များ၊ လိပ်စာများကို ကြာလာသောအခါ လူတိုင်းငြီးငွေ့တတ်သလို သူလည်း ငြီးငွေ့လာခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။ စာပို့သမား သက်တမ်း ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း သူ့ခြေသလုံးတွင် ခွေးနှစ်ကြိမ်ကိုက်ခံခဲ့ရသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ယခုအချိန်အထိ စာပို့ကြပ်ရာထူးကို မတက်နိုင်သေးသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ထို့ပြင် ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ရခြင်း၏ အကြောင်းအကြောင်းများစွာထဲမှ သူဘယ်တော့မျှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်သော အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။

**

ထိုကုန်းမြင့်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သူရောက်ဖူးစဉ်တုန်းက သူသည်
စာပို့လုလင်တစ်ဦးပင် မဟုတ်သေးပါ။ ငယ်ရွယ်သေးသော
ရုံးအကူလုလင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ဇူလိုင်လ၏
မိုးသည်းထန်သော သောကြာနေ့ နေ့လည်ခင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ကို ယခုအချိန်တိုင်အောင် ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသော ထိုလိပ်စာကို
ယခုအချိန်အထိ သူ သတိရနေသေးသည်။

ခင်မေစီ၊ အမှတ် ၄၇၀၊ သစ်တောလမ်း၊ ဆောက်လုပ်ရေးကုန်းမြင့်။

ဆောက်လုပ်ရေးကုန်းမြင့်ကို သူသိသော်လည်း သစ်တောလမ်းကို သူမသိပါ။
သစ်တောလမ်းကို လိုက်ရှာရင်း ချာလည်ချာလည် ဖြစ်နေခိုက် မိုးက
ပိုမိုသည်းထန်လာခဲ့သည်။ သူ ဝတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီမှာ ကြယ်သီးများ
ပြုတ်ထွက်နေသဖြင့် လေတစ်ချက် သဲ့ပက်လိုက်တိုင်း အင်္ကျီအနားစများ
လန်၍ မိုးစိုရွဲသွားတတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခုမှ
ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်မှ သူ လွန်လာခဲ့သော
လမ်းတစ်ခုသို့ ပြန်လှည့်ရသည်။ လမ်းနာမည်ကို
တိုင်စိုက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ပင်စည်တစ်ခုတွင် တပ်လျက်
သံရိုက်၍သော်လည်းကောင်း ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် ပြမထားလျှင်
သူ့လိုလက်သင်စာပို့သမားများ အလွန် ဒုက္ခရောက်ရတတ်ပါသည်။

သစ်တောလမ်းသည် ကျောက်စရစ်ခဲ အနည်းငယ်မျှသာ ပြန့်ကျဲနေသော
မြေနီလမ်းအတက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ပြေလျော့သော တောင်ကုန်းတစ်လျှောက်
နီကြင်သော ရွှံ့စေးရည်များ စီးကျနေအောင်၊ ကျောက်စရစ်ခဲများ
တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်လာအောင် မိုးက ဝေခနဲ သွန်းချလာသောအခါ သူ၏
မိုးကာအင်္ကျီရင်ဘတ်စကို သူဆွဲပိတ်၍ ပြတ်တော့မလိုဖြစ်နေသော
သားရေဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ညှာကာ တရွတ်ဆွဲလျက် လျှောက်ခဲ့ရသည်ကို သူ
မှတ်မိသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ခြံဝင်းကျယ်များကိုသာ တွေ့ရ၏။
အိမ်နှင့်ခြံတံခါး ဝေးလံပြီး သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းလျက် လူရိပ်လူခြည်ပင်
လုံးဝမတွေ့ရသော လမ်းဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်

မြင့်မားသော သစ်ပင်များ၏ အောက်ခြေရှိ အပွင့်သေးသေး
ရောင်စုံများပွင့်သော စိန်နားပန် ချုံပုတ်များဆီမှ စိမ်းရွှေရွှေ ပန်းရနံ့ကို
သစ်ကိုင်းစိုနံ့၊ ရွှံ့ရည်နံ့နှင့်အတူ ရှူရှိုက်ရသောအခါ ထိုနေ့လယ်ခင်းသည်
အလွန်မနှစ်မြို့စရာကောင်းသွား၏။

သည်လိုနှင့်ပင် တောင်ကုန်းထိပ်သာ ရောက်လျက် ခြံအမှတ် ၄၇၀ ကို
မတွေ့ရ။ အနီးအနားမှာလည်း စုံစမ်းစရာ ကွမ်းယာဆိုင် စသည့်
လမ်းဘေးဆိုင်များ မဖွင့်ပါ။ ခြံအမှတ် ၄၆၈ နှင့် ၄၆၇ ဟု ထင်ရသော
ခြံများမှာ ကုန်းထိပ်မရောက်မီ ဖာလုံဝက်ခန့် ဝေး၍ ကျန်ခဲ့ပြီး
လိပ်စာမှားလေသလားဟူသော အတွေးက ပထမဆုံး ဝင်လာသည်။ သူ
အလွန် စိတ်မောသွားပါသည်။ ထိုစာသည် ထိုနေ့အတွက် သူ ဝေရမည့်
နောက်ဆုံးစာလည်းဖြစ်၏။

ဆောက်လုပ်ရေး ကုန်းမြင့်ထိပ်တွင် မိုးသည်းသည်း၌ ခဏရပ်နေပြီးနောက်
သူ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အဆင်းတွင် သူ ခြေချော်၍ လဲလှမတတ်
ဖြစ်ခဲ့သေး၏။ ကံကောင်းထောက်မစွာ အဲသည်တုန်းက ဖိနပ်သည်းကြီး
မပြတ်ခဲ့ပါ။ ခြံအမှတ် ၄၆၈ ရှေ့ရောက်တော့ မိုးရေထဲတွင်
မြေဖို့နေဟန်တူသော ပေါက်တူးကိုင်လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။
တက်ကြွမှုကင်းစွာဖြင့် သူမေးကြည့်သောအခါ အဘိုးကြီးက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစား၏။

“ကုန်းထိပ် ဟိုဘက်အဆင်းမှာတော့ ခြံတစ်ခုနှစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ၊ အရင်က
သစ်တောဝန်ထောက်ကြီး နေသွားတဲ့အိမ်တွေ၊ ခြံနံပါတ်တော့ မသိဘူး၊
နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ခင်မေစီ တဲ့”

“ဟေ... သူ့အဖေနာမည်ကော”

“မပါဘူးဗျ”

“ဒီနာတော့ အဲဒီနာမည် ငါမသိပါဘူး၊ မင်း ကုန်းထိပ်အဆင်းက အိမ်တွေ မေးကြည့်ကွ”

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်ခြံတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဤတွင် ပထမဆုံး သူ စဉ်းစားရသည်မှာ ပြတ်လုတ်တဲ ဖိနပ်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်မှပြတ်လျှင် သူ မည်သို့မျှ စီး၍ဖြစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ သူ့တွင် တွယ်ချိတ်၊ ပင်အပ် စသည့် ပစ္စည်းများလည်း မပါပါ။ နောက်ပြီး မိုးသည်းသည်းတွင် ဖိနပ်ပြတ်ခံပြီး လိပ်စာကိုလိုက်ရှာ၍ တွေ့သည်ထားဦး၊ မည်သူကမျှ စံပြလုပ်သားဆု ပေးမည်မဟုတ်ပါ။

ထိုစာကို အိတ်ထဲမှာ အသေအချာထည့်သိမ်းပြီးမှ သူပြန်လာခဲ့သည်။

တနင်္လာနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် သစ်တောလမ်းသို့ သူ တစ်ခေါက်ပြန်လာသောအခါ နေသာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်နေပြန်၏။

တကယ်တော့ အဘိုးကြီးပြောသလိုပင် ခြံအမှတ် ၄၇၀ သည် ၄၉၆ နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ရေးကုန်းမြင့်၏ တစ်ဖက်အဆင်းတွင် ရှိနေသည်။ ထိုလမ်းသည် သစ်တောလမ်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော်လည်း ကုန်းမြင့်ထိပ်ရှိ ဆောက်လုပ်ရေးရုံးပိုင် အဆောက်အအုံများက ခြားထားသောအခါ သီးခြားလမ်းတစ်ခုဟု ထင်ရသည်။

ခြံအမှတ်ကို ခြံရှေ့တံခါးဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားရမည့်အစား ဟိုးအဝေးကြီးက တိုက်နံရံတွင် သေးသေးကလေး ရေးထားသောကြောင့် ၄၇၀ ဟူသော ဂဏန်းကို တော်တော်ကြာအောင် ရှာယူရသည်။ ခြံရှေ့တွင် မြင့်မားသော ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်ကြီး ရှိသည်။ ခြံဝင်းကျယ်သောအိမ်ဖြစ်ပါလျက် အိမ်ရှေ့မှာ စာတိုက်ပုံးအသေး သီးသန့် တပ်မထားပါ။ ခြံတံခါး တစ်ဖက်တစ်ချက် အုတ်နံရံတွင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်း ရှာကြည့်သေးသော်လည်း မတွေ့ရ။ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်း မတပ်လျှင်လည်း ကြီးတပ်ခေါင်းလောင်း တစ်ခုလောက်တော့ ထားဖို့ကောင်းသည်။

သူသည် စာဝေငှခြင်းအလုပ်တွင် နည်းနည်းပါးပါး

လေ့ကျင့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ကြိုဆိုမည့်သူ မရှိသော အိမ်တစ်ခုအတွင်းသို့ အသံပြုပြီး ဝင်ရောက်သွားရန် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် ဤဖြစ်ရပ်တွင်တော့ အိမ်ဝိုင်းထဲဝင်ရန် တွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်။ ရှုပ်ထွေးကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲတွင် ခွေးဆိုးတစ်ကောင်မျှ မရှိဟု မည်သူက အာမခံနိုင်မည်နည်း။ 'ခွေးကိုက်တတ်သည်' ဟူသော သတိပေးဆိုင်းဘုတ် ချိတ်မထားသည့် အိမ်များစွာတွင် ကိုက်တတ်သော ခွေးများ ရှိနေတတ်သည် မဟုတ်လား။ မည်သို့ဆိုစေ ခြံတံခါးဖွင့်ထားသော၊ လူရိပ်လူခြည် မမြင်ရသော၊ ခွေး ရှိမည် မရှိမည် မသေချာသော၊ တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော အိမ်ထဲသို့ အရဲစွန့်၍ ဝင်သွားခဲ့သည်။

ခြံထဲတွင် မြက်ပင်များသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ရှည်မြင့်လှ၏။ လူသွားလမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ မှိန်ဖျော့နေသည်။ လူသွားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တစ်ချိန်က စီရီကာရံထားခဲ့ဟန်တူသော အုတ်ခဲကျိုး အပိုင်းအစတို့ကို တွေ့ရ၏။ အပင်မျိုးစုံ ရှုပ်ပွေလျက်ရှိသည်။ လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် ကျိုးပြတ်လွင့်ခဲ့ဟန်ရှိသော သစ်ကိုင်းခြောက် အပြတ်စတို့သည် ချုံပုတ်များပေါ်တွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု တင်ကျန်ရစ်သည်။ တိုက်အိမ်ကို ကွယ်ထားလုနီးပါး မြင့်မားသော သရက်ပင်တစ်ပင်သည် တိုက်ဆင်ဝင်တည့်တည့်တွင် အရပ်ဆိုးစွာ တည်ရှိနေ၏။

သူသည် အဝါရောင်ပန်းများ ပွင့်နေသော မြေကပ်ချုံပင်ကလေးများကို တတ်နိုင်သမျှ မနင်းမိအောင် ကျော်လွှား၍ ဝဲယာရှိ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ မကြည့်မိအောင် သတိထား၍ ခွေးဟောင်သံကို နားစွင့်၍ တိုက်အိမ်ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သံဆွဲတံခါးသည် လူတစ်ကိုယ်ဝင်နိုင်အောင် ဟ,ထားသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် လူမရှိပါ။ သူသည် သံဆွဲတံခါးကို အသံမြည်အောင် လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်၏။ ခွေးဟောင်သံ မကြားရ။ လူတစ်စုံတစ်ဦး၏ အသံကိုမျှ မကြားရ။

မြင်ရသမျှမှာ ခေါင်းရင်နံရံသို့ ကပ်လျက် ပူးကပ်စွာ ခင်းကျင်းထားသော အိုမင်းခိုင်ခံ့သည့် ဧည့်ခန်းဆက်တီ ကုလားထိုင်များ၊ ဧည့်ခန်းအလယ်ကောင်မှာမူ သင်ဖြူးများ အပြည့်ခင်းထားလျက်

နေရာကျယ်ပြန့်စွာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ကုလားထိုင်များကို အဖြူရောင်ကုလားထိုင်ဖုံး စွပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဦးခေါင်းမိုသည့်နေရာတွင် ညစ်ထေးလျက် ရှိကြသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်နှင့် တည့်တည့် နောက်ဘက်က အုတ်နံရံတွင် ရောမစာလုံး ဂဏန်းကွက် တပ်ထားသည့် အိုဟောင်းသော တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံး၏ ချိန်သီးမှာ လေးပင်စွာ လွဲယမ်းနေ၏။ တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်ရသော ကျွန်းသားလှေကားညှိ ချောမွတ်သော ပွတ်လုံးများ ခြယ်သထားသည့် လက်ရန်းဖြင့် သေသပ်စွာ လှပလျက်ရှိ၏။

“မ ခင် မေ စီ ...”

သူ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်တွင်း တစ်နေရာဆီမှ တစ်စုံတစ်ခု လွတ်ကျသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကြွေထည်ပစ္စည်း တစ်ခုခု လွတ်ကျကွဲသံဖြစ်ပါသည်။ ခဏအကြာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံဘေးရှိ တံခါးမှ အဝါရောင်ပွင့်ရိုက်ခန်းဆီးစ လှုပ်ယမ်းသွား၏။ ခန်းဆီးစကို ဖယ်လျက် အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ခင်မေစီဆိုတာ သူမ မဟုတ်နိုင်ပါ။ စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးသည် လူငယ်လက်ရေးဖြစ်ပြီး ပေးပို့သူလိပ်စာမှာလည်း လူငယ်နာမည်ဖြစ်သည်။ ထို နာမည်ကို သူ မမှတ်မိတော့ပါ။ နာမည်သုံးလုံးဖြစ်၏။

“မှတ်ပုံတင်ချောစာ.... မခင်မေစီ လက်မှတ်ထိုးယူပါ”

ပိန်လှီသော်လည်း သန်မာပုံရသော ထိုမိန်းမကြီးသည် သူ့ကို ငေးမောရင်း နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ့ရှိရာ ဧည့်ခန်းဝသို့ လျှောက်လာနေခဲ့သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ စာပို့လုလင်တစ်ယောက်ကို ကြည့်သော မျက်လုံးများမဟုတ်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော မျက်လုံးများထက် ပိုသည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ထိုမျက်လုံးများကို ယခုထိ သူ မမေ့ပါ။

“ခင်မေစီအတွက် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

သူက စာလှမ်းပေးသော်လည်း မိန်းမကြီးက စာကိုလှမ်းမယူပါ။

သူမသည် ရုတ်ခြည်း အင်အားဆုတ်ယုတ်သွားသလို သင်ဖြူးခင်းထားသော သမံတလင်းပေါ်သို့ ယိုင်နဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ထိုခဏမှာပင် သူမမျက်လုံးမှ မျက်ရည်များ တစ်လိမ့်ချင်း ကျလာခဲ့တော့သည်။ သူ တော်တော် အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ကြောင်သွားခဲ့သည်။

သူမသည် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောက်ထားသော ဒူးပေါ်သို့ တံတောင်ဆစ် ကွေးတင်လျက် မျက်နှာကို ထိုလက်ပေါ်သို့ မှောက်ချလျက်ရှိသည်။ ထိုပုံစံမှာ စာပို့သမားများ မြင်နေကျ အိမ်ရှင်ပုံစံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူသည် ယူကျုံးမရစ်တ်ဒုက္ခရောက်နေသူ အဒေါ်ကြီးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုးကို ကြေးနန်းစာပို့သူများပင်လျှင် ကြုံရဖူးဟန် မတူပါ။

“အန်တီ... နေမကောင်းဘူးလား”

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ ငိုကြွေးပြီးနောက် သူ့အသံကြားမှ မိန်းမကြီးက ဖော့ကြည့်သည်။ သူ ယခုတိုင် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်ကို သူမ သတိရသွားဟန်တူ၏။ မျက်နှာကို ချက်ချင်း အားတင်းပြင်ဆင်လျက် ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူ့အမေးကို သူမ ပြန်မဖြေပါ။ ဘာမေးလိုက်မှန်းပင် သိဟန်မတူပါ။

“ခင်မေစီမှ မရှိတော့တာကွယ်”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောသလို ရေရွတ်၏။ ထို့နောက် စိုစွတ်သော မျက်လုံးများကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မျက်ရည်မကျရန်

ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်ကို သူ တွေ့ရသည်။

“တစ်နေ့က ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတာပဲကွဲ့၊ မနေ့ကမှ သင်္ဂြိုဟ်ရတာ၊ သမီးက အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာပေါ့ လူလေးရယ်”

မြတ်စွာဘုရား...။

ထိုအချိန်ကျမှ ခြေရင်းနံရံဆီမှာ ထောင်ထားသော လက်ထောက်ခုံတစ်ခုရှိရာသို့ သူ့မျက်စိ ရောက်သွား၏။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ” သူတကယ်ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သူ့ယောက်ျားဆီက စာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

အဘွားကြီးနှင့် စကားပြောရတာ အစီအစဉ်ကျနမှုမရှိပါ။

သူက စာအိတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် သူမက စာအိတ်ကို မယူပါ။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ခဏသာကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ အန်တီလက်မှတ်ထိုးယူချင်သလားဟု မေးဖို့ သူ ဝန်လေးနေသည်။

“ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာလဲ အန်တီ”

ဟိုတုန်းကတော့ လောကဝတ်စကားကို လူတစ်ဖက်သား ခံသာအောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိသေးပါ။ အဒေါ်ကြီးကတော့ မေးခွန်းကို ဖြေသည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုပုံစံဖြင့် ညည်းညည်းညာညာ ရေရွတ်နေလေသည်။

“ခါတိုင်းလဲ ဒီ ချိုင်းထောက်နဲ့ပဲ သူ အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေတာပါပဲကွယ်၊ အဲဒီနေ့ကျမှ ဟောဟိုလှေကားရင်းအထိ အပေါ်ထပ်ကနေ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားတော့တာပဲ၊ ဟောဟိုနားမှာပေါ့”

သူမက လှေကားရင်း ထောင့်ချိုးတစ်နေရာဆီသို့ သေးကွေးသောလက်ဖြင့်
ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။

“ဒီချိုင်းထောက်နဲ့ သူနဲ့ အသားကျပြီးသားပါကွယ်၊ အခုနောက်ပိုင်းများ ငါ့ကို
တွဲစရာမလိုတော့ဘူး၊ လက်တစ်ဖက်က လက်ရန်းကိုင်း၊ တစ်ဖက်က
ချိုင်းထောက်ကိုကိုင်း၊ ဒီလိုပဲ ဆင်းနေကျ၊ ဆရာဝန်ရောက်လာတော့
အသက်မရှိတော့ဘူး” တဲ့။

“မေစီမှ မရှိတဲ့နောက်တော့ သင်းစာကို ငါက ဘာကိစ္စ ယူထားမလဲ”

ထို့နောက် စာပို့သမားတစ်ဦး၏ ဘောင်ကိုကျော်ကာ မမေးသင့်သော
လောကဝတ်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်မိ၏။

“မခင်မေစီ၊ အဲ... ဆုံးသွားတာ သူ့ခင်ပွန်းကို အကြောင်းကြားသေးလာ
အန်တီ”

“မင်းနယ်ကွယ်... သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊
လင်မယားစိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားကတည်းကပဲ၊ ကြာ ကြာလှပေါ့၊
အိမ်ကသမီးကဖြင့် စာမျှော် လူမျှော်၊ ဘုရား... ဘုရား... ငါ့သမီးလေး
အဖြစ်ဆိုးရှာတယ်၊ သမီးလေး... သမီးလေး...”

ရူးသွပ်မတတ် ဒေါသရိပ်နှင့်အတူ အံ့ကြိတ်ရင်း
တစ်ချက်ရှိုက်ငင်လိုက်သောအခါကျမှ သူ မေးမိသည်ကို အားနာသွားခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဘာဖြစ်လို့ ချိုင်းထောက်နဲ့ လမ်းသွားရတာလဲဟု
ဆက်လက် မစပ်စုဖြစ်တော့ပါ။

သို့သော် သူ သိပ်သိချင်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုကိုတော့ မေးဖြစ်အောင်
မေးလိုက်မိသေး၏။

“ဟို ... အန်တီသမီးဆုံးတာ သောကြာနေ့လားဟင်”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လျက် တိုးတိတ်စွာ ပြတ်တောက်စွာ
ဖြေလေသည်။

“စနေနေ့”

မြတ်စွာဘုရား...။

မိုးသည်းထန်သော သောကြာနေ့က ခြံအမှတ် ၄၇၀ ကို မတွေ့ရ၍
ဤတနင်္လာနေ့မှ လာပေးရကြောင်း အဒေါ်ကြီးကို မပြောပြခဲ့ပါ။ ထို့ပြင်
ဤအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှလည်း မပြောဖြစ်ပါ။

***

သစ်တောလမ်းသို့ သူရောက်တိုင်း ဤအဖြစ်အပျက်ကို သတိရနေဆဲ
ဖြစ်သည်။ ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးကြာအောင် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော
ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် စာပို့လုလင်ဘဝကို သူ ပိုမိုစိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။
သို့သော် ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဤ အလုပ်ကို လျင်မြန်စွာ ငြီးငွေ့
စိတ်ပျက်လွယ်ဟန် တူပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ သူ စာပို့သမားသက်တမ်းတစ်လျှောက် လိပ်စာမသိ၍ဖြစ်စေ၊
ဖိနပ်သည်းကြိုးကြောင့်ဖြစ်စေ စာဝေ နောက်ကျခြင်းမျိုး မဖြစ်စေရအောင် သူ
အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာသန့်အောင်
အမြဲနှစ်သိမ့်နေခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ဤတစ်ကြိမ်သည်
ပထမဆုံးအကြိမ်လည်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်များစွာ ကြာလာသောအခါ သူ့မှာ အလေ့အကျင့်နှစ်ခု ရလာခဲ့၏။

တစ်ခုမှာ တာဝန်ချိန်တွင် ဘယ်တော့မျှ သားရေဖိနပ်မစီးဘဲ
ရာဘာဖိနပ်ကိုသာ စွဲမြဲစွာ စီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ
နေပူသည်ဖြစ်စေ၊ မိုးရွာသည်ဖြစ်စေ သူ့တွင် တွယ်ချိတ် သို့မဟုတ် ပင်အပ်
စသည့် အရေးပေါ်ပစ္စည်းများ ရာဘာဖိနပ်အတွက်
အမြဲဆောင်ထားတတ်သည့် အလေ့အကျင့် ရလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သုတိတုန်းအားကြောင့်ကျွန်တော်လုပ်မိသွားတာပါ

ကျူး

လူသား၏ မကောင်းဆိုးဝါးစိတ်၊ ဆိုးယုတ်စိတ်တို့ အကြောင်းကို ပုံသေနည်းဖော်မြူလာနှင့် အတိအကျတွက်ချက် ကောက်ချက်ချဖို့ မလွယ်ကူလှသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်။ ဝတ္ထု တွေထဲမှာ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို ဖွဲ့နွဲ့စီကုံးမည်ဆိုလျှင် ဘယ် အခြေအနေမှာမဆို ကောင်းမြတ်သောစိတ် ရှိသူသည် လူကောင်း၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ဆိုးဝါးစိတ်ရှိသူသည် လူဆိုးဟူ၍ တွေ့ရမည်။ တကယ့်အဖြစ်မှာတော့ အဖြူနှင့် အမည်း ကောင်းစိတ်နှင့်ဆိုးယုတ်စိတ်တို့သည် မျဉ်းသားထား သလို ထင်ရှားစွာရှိနိုင်ပါ့မလား။ သံသယဖြစ်ဖွယ်ပါ။

မျက်နှာကို အဝတ်မည်းအုပ်စွပ်ချခံထားရသည့် လူတစ် ယောက် ဆန့်တန်းထားသည့် လက်နှစ်ဘက်လုံး၏ လက် ချောင်းအားလုံးမှာ လျှပ်စစ်ဝါယာကြိုးများဖြင့် ချိတ်ဆက် ထားခံရလျက် ဘူးခွံသေးသေးပေါ်မှာ အန္တရာယ်မကင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်နေရသည်။ တစ်ချက်ချော်ကျလိုက်သည်နှင့် ထုံကျင်သွားအောင် လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်ခံရမည်။ ၂၀၀၄ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဘဂ္ဂဒက်မြို့အနီးရှိ အဘူဂါရက် အကျဉ်းထောင်၌ အမေရိကန်စစ်သားတို့၏ အီရတ်ထောင်သားများအပေါ် မဖွယ်မရာဆက်ဆံမှုကို ပြသလျက်ရှိသည့် ထိုဓာတ်ပုံနှင့် အခြားဓာတ်ပုံများကြောင့် အမေရိကန်စစ်တပ်အပေါ် ဘယ် တော့မှ လွင့်ပြယ်မသွားတော့မည့် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု အုပ်ဖိုး သွားတော့သည်။

ထိုလျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်စေသည့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုကို တီထွင်လိုက်သူမှာ အမေရိကန်စစ်တပ်မှ လောလောဆယ် စစ်ရေးတာဝန်ခံမရှိ လစ်လပ်နေသဖြင့် အကျဉ်းထောင်၏စစ်ရဲ အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည့်အုပ်စုဖြစ်သည်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် တပ်ကြပ်အိုင်ဗင်ချစ်ဖရက်ဒရစ် ပါဝင်သည်။ ထိုလျှပ်စစ်ဓာတ် လိုက် ညှင်းပန်းမှုအပြင် အခြားသော မဖွယ်မရာအနိုင်ကျင့်မှု များစွာလည်း ပါဝင်နေသည့် သူ့လုပ်ရပ်များကြောင့် အများစု

သောလူတို့သည် သူ့အား စိတ်ဓာတ်အကျင့်ပျက် ခြစားနေသူ ပန်းသီးပုပ်ကြီးအဖြစ် တံဆိပ်တပ်ကြသည်။

ထိုအမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးသည့် တရားသူကြီးက လည်း ထိုအတိုင်းပင် တံဆိပ်တပ်ခဲ့၏။ တရားသူကြီးက ဖရက်ဒရစ်အား ရှက်ဖွယ်အကျင့်ဖောက်သူအဖြစ် တရားရုံးတွင် ကြေညာပြီး ထောင်ဒဏ်ရှစ်နှစ်ချမှတ်လိုက်သည်။ သူ့လစာနှင့် ပင်စင်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။ ဖရက်ဒရစ်သည် မိမိသဘော ဆန္ဒဖြင့် ထိုပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပြင်းထန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ရထိုက်သည်ဟု တရားသူကြီးက လျှောက်လှဲ သည်။ သို့သော် သူ့လွတ်လပ်သောဆန္ဒနှင့် ပြုမူခဲ့ခြင်းမှာ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် စတန်းဖို့တက္ကသိုလ်မှ စိတ် ပညာရှင် “ဖီးလစ်ဇင်ဘာဒီ”ကတော့ ထိုသို့မထင်ပေ။ တရား သူကြီးသည် ထူးခြားပြစ်မှုအဖြစ် အခြေခံမှားယွင်းမှုကို ကျူး လွန်ခဲ့သည်ဟု သူကယုံကြည်သည်။ ထိုပြစ်မှုကို ပြုလုပ်သည့် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စိတ်အရည်အချင်းအား လိုအပ်သည် ထက် ပိုတွက်ထားပြီး ထိုသူပြုမူချိန်က သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၏ လွှမ်းမိုးသက်ရောက်မှုကိုမူ လျော့တွက်ထားသည်ဟု သူက ဆိုသည်။

ဇင်ဘာဒီသည် ဖရက်ဒရစ်၏ ခုခံအဖွဲ့၏ ကျွမ်းကျင် သက်သေဖြစ်သည်။ သူသည် ဖရက်ဒရစ်ကို တရားခွင်မတိုင် မီ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပြီး စိတ်စစ်ဆေးမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဖရက်ဒရစ်တွင် ပုံမှန်မဟုတ်သည့် စိတ်ချို့ယွင်းမှု သို့မဟုတ် သူတစ်ပါးနာကျင်တာကို မြင်ရမှ ကျေနပ်သည့်စိတ်သို့ သွေဖီမှု မျိုး မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ‘ဒီစစ်သားဟာ ဘယ်ဘက်ကပ်ကြည့်ကြည့် အမေရိကန်စစ်နမူနာ တစ်ယောက်ပါပဲ။ ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက်၊ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ အလုပ်သမား ကောင်းတစ်ယောက်၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်၊ ဘာသာ

ရေး ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ယောက် သူ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေအများကြီး။ မြို့ငယ်လေးတစ်ခုမှာနေထိုင်တဲ့ ပုံမှန်သမားတစ်ယောက်ပဲဟု ဇင်ဘာဒီက ပြောသည်။ ထို့နောက် ဖရက်ဒရစ်သည် အဘူဂါရက်သို့ရောက်ပြီး မကောင်းဆိုးဝါးအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်သည် ဒီဂရီမြင့်မားသော အမှုတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ အသွင်ပြောင်းလဲခြင်းမျိုးသည် အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပင် များပြားလှပါသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးတို့ကို မည်သည့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာမဆို တွေ့ရသည်။ သူများပြုမူသည့်အတိုင်း လိုက်ပြုမူလေ့ရှိသည့် အုပ်စုဖွဲ့မှုမျိုးမှာ တွေ့ရသည်။ အဓိကရုဏ်းအုပ်စု၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်အဖွဲ့၊ ကော်မီတီအဖွဲ့၊ လူမှုကွန်ယက်များနှင့် တရားသူကြီးအဖွဲ့အစည်းမှာပင် ထိုသူတို့ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် အုပ်စုစိတ်ဓာတ်နှင့် အုပ်စုအတွေးအခေါ်သို့ အလွယ်တကူပင် ပြောင်းလဲသွားပြီး မိမိ၏ နဂိုစရိုက်မဟုတ်သည့် သာမန်အန္တရာယ်ကြီးသော အခြေအနေသို့ တွန်းပို့လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အဘူဂါရက်အကျဉ်းထောင် အဖြစ်အပျက်အပြီး လအနည်းငယ်အကြာတွင် ပြုလုပ်သော လူမှုစိတ်ပညာ လေ့လာမှု ၂၅၀၀၀ တို့အား ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ပြီးနောက် ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်မှ ဆုဆန်ဖစ်စ်စ်က ကောက်ချက်ချသည်မှာ လူတိုင်း လောက်နီးနီးပင် မှားယွင်းသော လူမှုဝန်းကျင်နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့လျှင် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုနှင့် အခြားသော မကောင်းဆိုးဝါးအပြုအမူတို့ ပြုလုပ်နိုင်သည့်အလားအလာ ရှိကြသည်ဟု၏။ 'ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ တစ်သီးပုဂ္ဂလ စိတ်အခြေအနေတွေကို အလေးထားတဲ့အကျင့်ရှိတယ်' ဇင်ဘာဒီက ပြောသည်။ 'စစ်မှုရေးရာ၊ ဥပဒေရေးရာ၊ ဘာသာရေးရာနဲ့ ဆေးပညာရေးရာတွေအားလုံး အဲဒီစိတ်ဓာတ်ခံယူချက်အပေါ်မှာ အခြေခံထားကြတာပဲ'။

အုပ်စုစိတ်၏ အရေးပါပုံကို ကျွန်မတို့ နားမလည်နိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်မတို့သည် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှု၊ အသေခံပုံ၊ ခွဲမှုနှင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် အမျိုးဖြုတ်သုတ်သင်မှုတို့ကဲ့သို့သော ဆိုးယုတ်မှုတို့ကို ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ဖို့ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဆိုးဝါးသော ဆုံးဖြတ်ချက်များဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြုလုပ်ကြဖို့သာ ရှိတော့မည်။

ဇင်ဘာဒီသည် ငြိမ်းချမ်းသောလူတို့ကို စော်ကားမော်ကားလုပ်ပုံသည် ရန်လိုသည့်စရိုက်ပိုင်ရှင်များအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးဖို့ စမ်းသပ်အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၁ ခုနှစ် စတန်းဖို့

တက္ကသိုလ်မှာ သူသည် ကျောင်းသားများအား အကျဉ်းထောင်သားများနှင့် ထောင်အုပ်ချုပ်သူများအဖြစ် ခဏ အစားထိုးပြုမူဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။ ခြောက်ရက်မြောက်အကြာတွင် စမ်းသပ်မှုကို ရပ်နားပစ်လိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ အစောင့်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ကြသော မူလရိုးသားကြီးစားသည့် စိတ်အခြေအနေ ပုံမှန်ကျန်းမာနေသောလူငယ်တို့သည် အကျဉ်းသားအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည့် ကျောင်းသားလူငယ်တို့အား စိတ်ထိခိုက် ဒဏ်ရာရစေသည်အထိ တွန်းပို့ပြုမူခဲ့ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အလားတူစမ်းသပ်ချက်တစ်ခုကို ယေးလ်တက္ကသိုလ်က ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် စတန်လေမီလ်ဂရမ်က ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သူသည် ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်တွင်ရှိသည့် သားကောင်အဖြစ် ရွေးထားသည့်လူတစ်ယောက်အား လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် ထိတို့နှိပ်စက်စေသည်အထိ ခိုင်းစေညွှန်ကြားအောင်မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအနှိပ်စက်ခံ သားကောင်လူက နာကျင်စွာအော်ဟစ်နေသည့်တိုင် (တကယ်တော့ ထိုအဖြစ်မှာ ဟန်ဆောင်ထားခြင်း သက်သက်မျှသာ။ သူတို့တကယ်မသိခဲ့)နှိပ်စက်မှုကို မလျှော့ဘဲ ဆက်လက်နှိပ်စက်နေခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုအုပ်စုထဲမှ သုံးပုံနှစ်ပုံသည် သားကောင်လူ သတ်လစ်မေမြောသွားပုံရသည့်အချိန်မှာတောင် သူတို့၏ညှင်းပန်းမှုများကို မရပ်ဘဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

'လူတွေရဲ့ တာဝန်ရှိစိတ်ကို ရောထွေးလျှော့ချလိုက် နိုင်မယ်ဆိုရင် လူတွေဟာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူဖို့ မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် အဲဒီအခြေအနေမှာ သူတို့ဟာ သာမန်အခြေနဲ့ လုပ်မိမှာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို ဆောင်ရွက်လာကြလိမ့်မယ်' ဟု ဇင်ဘာဒီက ပြောသည်။ မိလ်ဂရမ်က ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူတွေအား ယခုဆောင်ရွက်မှုတွင် တာဝန်ရှိသူမှာ မိမိသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပေးပြီး ဖြစ်သမျှအခြေအနေများအတွက် မိမိတာဝန်ယူသည့်အကြောင်း ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြင့် စမ်းသပ်ခဲ့သည်။

ဇင်ဘာဒီကမူ သူ့ထောင်ကြပ်ကျောင်းသားတို့ကိုလုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာ၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ယူနီဖောင်း၊ ခရာ၊ လက်ထိပ်၊ နေကာမျက်မှန် စသည်တို့ကို ပေးအပ်ဆင်ယင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထောင်သား (ကျောင်းသား) တို့ကို နာမည်အားဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သူတို့၏နံပါတ်များဖြင့်သာ သိစေခဲ့သည်။ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များစွာအရ တစ်စုံတစ်ယောက်အား အမည်နာမ မသိအောင်ထားခြင်းသည် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံသည့် အနေအထားကို ပြောင်းလဲစေသည့် ထိရောက်သောလက်နက်

တစ်ခုဖြစ်သည် ဆိုပါသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးကို စမ်းသပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်။

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ဟားဘတ်တက္က သိုလ်မှ မနုဿဗေဒ ပညာရှင် ဂျန်ဝပ်ဆန် တွေ့ရှိခဲ့သည့် အချက်မှာ ရန်သူတို့ကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ ချေမှုန်းခြင်းတွင် နာမည်ကျော်ကြားသည့် လူမျိုးစုယဉ်ကျေးမှုများ၌ သူတို့စစ်ထွက်သည့်အခါ မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ ဆေးခြယ်မှုန်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်ထွက်သည့်အခါ ဘာမှမမြင်ဘဲ နဂိုမျက်နှာဖြင့် သွားသူများသည် ကြမ်းတမ်းရက်စက်မှု တော်တော်နည်းပါးစွာ ပြုမူကြသည်။ များစွာသော ကောက်ချက်ချမှုများအရ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်း ပြစ်မှုများနှင့် မျိုးစုလိုက် သတ်ဖြတ်မှုများကို ကျူးလွန်သူတို့သည် မကြာခဏပင် သူတို့၏သားကောင်တို့ကို လူသားအဖြစ်မှ တစ်ဆင့်နှိမ်လျက် ဂဏန်းအရေအတွက်များ အဖြစ်သာ တွေးကြသည်ဟုဆိုသည်။ မိလ်ဂရမ်၏စမ်းသပ်မှုတွင် အကယ်၍သာ လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖြင့် ရှော့တိုက်ညှဉ်းပန်းသည့် လူများသည် သူတို့မမြင်ရသည့် အညှဉ်းပန်းခံလူကို တိရစ္ဆာန်လိုသဘောထားဖို့သာ စေခိုင်းခဲ့မည်ဆိုလျှင် သည့်ထက်မက ပိုပြင်းထန်သော လျှပ်စစ်ဓာတ်လိုက်စေမှုကို ပြုမူမိကြလိမ့်မည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာသစ္စာရှိမှု

အုပ်စုဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း၏ တာဝန်ယူမှု ပျက်ပြယ်သွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုကို ဖန်တီးပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အုပ်စုဖြစ်ခြင်းသည် သူတို့၏ တည်ရှိမှုကို တခြားနည်းဖြင့် သြဇာလွှမ်းမိုးစေသေး၏။ 'အမျိုးအမည်မသိမှုနှင့် အများလုပ်ပုံအတိုင်း အတုယူမှုက တွန်းပို့သော အထိန်းအကွပ်မဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ဆောင်ရွက်သည့် အုပ်စုနှင့် ခေါင်းဆောင်အပေါ် သြဇာခံသည့်စိတ် ရဲဘော်ရဲဘက်အကြားမှာ သစ္စာရှိစိတ်တို့နှင့် ဆက်နွယ်နေသော အုပ်စုစိတ်နှစ်မျိုးတွင် သိသာထင်ရှားသော ခြားနားချက်တစ်ခု ရှိသည် ဟု အစွဲရော့နိုင်ငံရှိ တယ်လ်ဗီတက္ကသိုလ်မှ စိတ်ပညာရှင်နှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်း အကြမ်းဖက်ဝါဒဘာသာရပ် ကျွမ်းကျင်သူ အေရီယယ်လ်မရာရီက ပြောသည်။

အသေခံပုံခွဲမှုများအတွက် လူစုစည်းရုံးရာတွင် ထိုဒုတိယနည်းကို အသုံးပြုသည်ဟု သူကဆိုသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း စိတ်ဓာတ်ကို တည်ဆောက်သည်။ အုပ်စုအဖွဲ့အပေါ်

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်း၏ တာဝန်ယူခြင်းဆိုသည့် စိတ်ခံစားမှုကို အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ ညီရင်းအစ်ကိုပမာ သွေးစည်းခြင်းဟူသော စိတ်ဓာတ်ကို သူတို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သည်နေရာတွင် အသေခံပုံခွဲခြင်းကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှုအဖြစ် သတ်မှတ်ခံယူသည့် ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်လျက် သူတို့၏လုပ်ဆောင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဦးချင်းက တာဝန်ယူသည်။ ထို့နောက် မိသားစုကို သူငယ်ချင်းတို့ကို ရည်ရွယ်သည့် အပြီးသတ်နှုတ်ဆက်စကားကို အသံသွင်းရိုက်ကူးခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စာဖြင့်ရေးသားလျက် သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ အာဇာနည်စိတ်ဓာတ်ကို တာဝန်ယူလိုက်သည်။ သူတို့ ကတိပျက်ကွက်လျှင် မျက်နှာပျက်ရမည့်အရေးကို ဖြစ်စေသည်။

သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ်ချမှတ်ခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် သူများတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေသည့် အပြုအမူများက သြဇာလွှမ်းမိုးခံရလျက်ရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြီးခဲ့သည့်နှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့သည့် လေ့လာတွေ့ရှိမှုတစ်ခုတွင် နျူးယောက်ခ်ရှိ ကိုလမ်ဘီယာတက္ကသိုလ်မှ ဒန်ကင်ဝပ်နှင့် အပေါင်းအပါများက ပြောပြသည်မှာ အခုလက်ရှိ သာမန်ထက် ပိုရောင်းနေရသော နံပါတ် ၁၀ စာရင်းဝင် ပေါ့ပီဂီတသီချင်းများမှာ ပရိသတ်က စွဲမက်နှစ်သက်လို့ ဝယ်ယူခြင်းထက် သုံးစွဲသူအများ ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း အများဝယ်ယူနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လွှမ်းမိုးခံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ၎င်းကို လူမှုရေတံခွန် သက်ရောက်မှု Social cascade effect ဟု ခေါ်သည်။ အများစုသောလူအုပ်သည် အခြားသူများ ပြုမူဆောင်ရွက်သည့် အခြေခံအရ တွေးတောဆောင်ရွက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'သည်နေရာတွင် အလုပ်ဖြစ်တဲ့ နည်းလမ်းနှစ်မျိုး ရှိတယ်' ဟု ဝပ်က ပြောသည်။ 'ပထမတစ်ခုက လူမှုဝန်းကျင်ဆီက သင်ယူခြင်းဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးက တစ်ဦးချင်းစီတွေ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပြဿနာဖြေရှင်းဖို့တွေနဲ့ သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးလွန်းတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ်လူမှုဝန်းကျင်က ဖြစ်ပုံလုပ်ပုံတွေကို အားကိုးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့မသိတဲ့ အရာတွေအကြောင်း တခြားလူတွေကတော့ သိနေကြမယ်လို့ တွေးတောခံယူလိုက်တယ်'။

နောက်တစ်ခုကတော့ လူမှုပေါင်းစည်းဟန်ချက်ပဲ။ အဲဒီမှာက ကျွန်တော်တို့က တခြားလူတွေလုပ်တာကို လိုက်လုပ်တာ။ ဒါက သူတို့လုပ်တာ ပိုကောင်းလို့လို့ မြင်လို့မဟုတ်ဘူး။

အတူတူလုပ်တယ်လို့ ခံစားရဖို့လုပ်တာ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို ရုပ်ရှင်တစ်ကားတည်းကို အတူတူကြိုက်တာ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းကို အားကစားနည်းတစ်ခုတည်းကို အတူတူနှစ်သက်တာ ဒါက ကျွန်တော်တို့ကိုပြောဖို့ အကြောင်းအရာရရှိသာမကပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ထက် ပိုကြီးတဲ့အားကောင်းတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ခံယူမိစေတယ် ဟု ဝပ်က ပြောပါသည်။ ဈေးကွက်လုပ်ငန်းများ၊ ဆန္ဒမဲပေးမှုများတွင် ထိုတွန်းအားများ ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့သည်။

လူများသည် မိမိတို့နေထိုင်ရာ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၏ လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တွန်းအားပေးခြင်းကို အလွယ်တကူခံရနိုင်သည့် အချက်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာမဟုတ်ပါ။

၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်က လေ့လာခဲ့သည့်တွေ့ရှိချက်တစ်ခုအရ လူမှုစိတ်ပညာရှင် ဆိုလိုမွန်အက်ရှ်က ဖွင့်ပြခဲ့သည်မှာ အုပ်စုတူ၏ဖိအားသည် လူတို့အား အုပ်စုစိတ်ဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသဖြင့် လူတို့သည် မိမိတို့တွေ့မြင်ကြားသိသည်ကို ပင် အုပ်စုနှင့်တူလိုပြီး ငြင်းဆိုခဲ့သည်မှာ အထင်အရှားရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဥပမာ ကတ်ပြားတစ်ခုပေါ်တွင် မျဉ်းကြောင်းသုံးကြောင်း ပြထားပြီး လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မည့် အလျားဖြင့် မျဉ်းကြောင်းတစ်ခုကို ရွေးကာ မိမိကိုယ်ပိုင်မျဉ်းကြောင်းရေးဆွဲရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အခါ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသောလူတို့သည် မိမိတို့၏ဆင်ခြင်ဉာဏ်မှ လွန်လျက် သူတို့လုံးဝမသိသော သူများရေးသော မျဉ်းကြောင်းကို မှားယွင်းစွာ တုယူဖို့ ကြိုးစားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

စိတ်ဓာတ်တူသောလူများ အုပ်စုဖြစ်ပေါ်သွားကြသည့် အုပ်စုစိတ်သည် မိမိတို့အုပ်စုမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အစပျိုးခဲ့သောလုပ်ရပ် အတွေးအခေါ်တစ်ခုထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်သော အခြေအနေတစ်ခုသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ဆွဲခေါ်သွားနိုင်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် အုပ်စုတစ်ခုသည် ကျော့ဂျီဘုရ်၏ အီရတ်အပေါ် မူဝါဒများမှာ သိပ်အားမကိုးရသောအကြံဉာဏ်များမှ မူတည်ဖြစ်လာသည်ဟု အစပျိုးလိုက်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အုပ်စုထဲတွင် ပြန့်နှံ့သွားသည့်အခါ ဘုရ်၏ မူဝါဒများသည် ပရမ်းပတာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ချက်ချသည်အထိ ဆိုးဝါးပြောင်းလဲ သက်ရောက်သွားတတ်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရိုကာဂိုတာက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရှင် ကတစ်ဆန်းစတိန်းက ရှင်းပြသည့်အခါ အကြောင်းရင်း နှစ်ချက်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ပထမအကြောင်း-စိတ်ထားတူရာလူအုပ်စုတို့တွင် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်အမြင်ကို ထောက်ခံသည့် ချေပချက်တို့ကိုသာ လူတွေက ကြားချင်တတ်သည်။ ထိုအချက်တို့ကို ပိုအားပေးလိုက်သလို ရှိတတ်သည်။ ထို့ပြင် လူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိအခြားသူများနှင့် အမြဲယှဉ်ကြည့်နေပြီး အများလမ်းကြောင်းပေါ်မှ သွေဖီမသွားအောင် မိမိကိုယ်မိမိ ရပ်တည်မှု ယိမ်းယိုင်ယူလိုက်ကြသည်။ ထိုအတွေးအခေါ်မျိုးနှင့် ဆင်တူသည်မှာ ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်များတွင် သတ်မှတ်သည့် အန္တရာယ်ရှိသည့်ဘက် ပြောင်းမှု hrisk shift ဖြစ်သည်။

'အုပ်စုစည်းလုံးခြင်းသည် သဘောတူညီခြင်း၊ ဆင်တူဖြစ်ခြင်းကို အခြေခံထားသည့်အခါ တစ်ခုခု သွားဝေဖန်လိုက်မိပါက ၎င်းစကားသည် အုပ်စုတစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်ဝေဖန်လိုက်သလို နားလည်မှုလွဲမှားသွားစေသည်'ဟု ဆိုလိုမွန်အက်ရှ် စင်တာ၏ ဒါရိုက်တာ ကလားခဲမက်ကောလေးက ပြောသည်။ လူမှုရေတံခွန်သက်ရောက်မှုနှင့် အစွန်းရောက်စေမှုတို့ ပေါင်းစပ်လိုက်ပါက လူတို့သည် မိမိတို့သိသည့် ပြောသင့်သည့်အရာ တို့ကို မပြောပြတော့ဘဲ အများစုက မိမိထက် ပိုသိသည်ဟု လွှဲချလိုက်ပြီး ပြသနာများစွာ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်။

စီအိုင်အေ၏ အပြစ်အနာအဆာကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည့် ၁၉၆၁ ခုနှစ် ကျူးဘားကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖို့ အကြံအစည်သည် အုပ်စုအတွေး၏ ဆိုးဝါးသောရလဒ် နမူနာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ၂၀၀၃ ခုနှစ်တုန်းက ကိုလမ်ဘီယာအာကာသယာဉ်၏ အတောင်ပံမှာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဒဏ်ချက်ကို နာဆာက အမူမထားဘဲ နေခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်မှာလည်း အုပ်စုအတွေး၏ ဆိုးဝါးသောရလဒ်ဖြစ်သည်။ အုပ်စုအတွေး Groupthink ဟု သော ဝေါဟာရကို ၁၉၇၂ တွင် တီထွင်ခဲ့သူ စိတ်ပညာရှင် အာဗင်ဂျင်းနစ်စ်ကတော့ မည်သူမျှ ခံနိုင်စွမ်းရည်မရှိဟု ယုံကြည်သည်။

'ဘယ်မူဝါဒချမှတ်ရေးအဖွဲ့မှာမဆို အဖွဲ့ဝင်တိုင်း ဒီလို ဩဇာသက်ရောက်ခံရမှာပဲ' ဟု သူက စာတမ်းတစ်ခုတွင် ရေးခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်မတို့ သိလိုက်ရသည့် အုပ်စုစိတ်ခံစားမှုရေးရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသောလုပ်ရပ်များအရ ကျွန်မတို့ ဘာသင်ခန်းစာတွေ ရရှိခဲ့ပြီးပြီလဲ။

ပဏာမအနေနှင့်တော့ သီးခြားတည်ရှိနေကြသည့် စိတ်တူ သဘာဝတူအုပ်စုငယ်လေးများကို တွန်းပျက်ဖို့ လိုပါ

သည်။ ထို့နောက် သဘောကွဲလွဲသည့် သီးခြား တစ်ယောက်ချင်းစီကို သူတို့အမြင်တွေ ဖွင့်ထုတ်ပြောပြအောင် အားပေးပို့လိုပါသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်မျိုးသည် နေရာတကာ နယ်ပယ်အမျိုးမျိုးမှာ လိုအပ်သည်။ အကြမ်းဖက်မှုကို ကာကွယ်နေသည်ဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းအုပ်တစ်ယောက်ရွေးချယ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်ဖြစ်ဖြစ်ပေ။ ကျွန်မတို့ တွေးတောသတိထားရမည့်မှာ အစွန်းရောက်အုပ်စုများသည် ယေဘုယျအားဖြင့် သတိထားချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် စိတ်ဝင်စားမှုများ၊ နိုင်ငံရေးဘက်လိုက်မှုများ၊ အသက်အရွယ်များ၊ လူမှုစီးပွားအခြေအနေများ တူညီနေတတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ 'တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ အကြမ်းဖက်အုပ်စုတစ်ခုကို ဖြိုခွဲဖို့တာဝန်ကျတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးအေးဂျင့် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်အကြမ်းဖက်သမားတစ်ယောက်ကို မိထားမယ်ဆိုရင် သူဘာအစားအစာတွေကိုစားတယ်၊ သူ ဘာအဝတ်တွေကိုဝတ်တယ်ဆိုတာ ရှာဖွေလေ့လာမှာပဲ'ဟု မိချီဂန်တက္ကသိုလ်မှ စကော့အက်ထရန်က ပြောခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေမှာ ထိုအကြမ်းဖက်သမား၏ အပေါင်းအသင်းများသည် ဆင်တူယိုးမှား နှစ်သက်မှုတွေ ရှိနေလိမ့်မည်။ အက်ထရန်နှင့်အတူ မှုခင်းစိတ်ပညာရှင် မာ့ခ်ဆေးဂျ်မင်းသည် ဂျီဟတ်အကြမ်းဖက် သမားတို့၏ မိသားစုနောက်ခံ၊ သူငယ်ချင်း စသည့် အချက်အလက်များကို မှတ်သားစုဆောင်းလျက်ရှိသည်။

အခြားသင်ခန်းစာကတော့ လူမှုပတ်ဝန်းကျင် ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာလေ အုပ်စု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုမိုလွှမ်းမိုးသြဇာသက်ရောက်လေဖြစ်သည်။

အုပ်စုဝင်တို့၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အနေအထားကို ပြောင်းလဲသိမ်းသွင်းပေးခြင်းအားဖြင့် သူတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အနည်းငယ် ပြင်ဆင်စေနိုင်သည်။ ပစ်ခတ်စက်တွေ ရှိရသည်မှာ အီရန်ကျောင်းသားတို့ကို အသေခံပုံ၊ ခွဲမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် လူထုဆန့်ကျင်မှုအကြောင်းကို ပြောပြပြီး သူတို့စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်ကျောင်းသားတို့ကို အာရပ်တို့ နှင့်ပတ်သက်သည့် ပဋိပက္ခ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှု သွေးထိုးကြည့်သည့်အခါ သူတို့ကိုယ်တိုင်၏ သေခြင်းကိုပင် မမူလောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် သူတို့အား အခြားယဉ်ကျေးမှုဝင် မိသားစုတို့၏ လူမှုဘဝဓာတ်ပုံများကို ပြသပေးခြင်း၊ ထိုသူတို့၏ ခြားနားကွဲပြားသော ကိုယ်ပိုင်ဘဝတန်ဖိုးတို့ကို ပြောပြခြင်း၊ အကြင်နာစိတ်ကို တွန်းအားပေးခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ကြမ်း

တမ်းရန်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်ကို လျော့ချပေးနိုင်ခဲ့သည်။ 'အကြမ်းဖက်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ခြေတစ်ခုရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောင်းပြန်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင် ပြင်းအားတွေ လျော့ကျသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါက တော်တော်အားတက်စရာအဖြစ်ပါ'ဟု သူက ပြောပါသည်။

အုပ်စုစိတ်ပညာ၏စိတ်ကူးမှာ မလုံမခြုံ စိတ်မသက်သာစရာဖြစ်သည်။ မိမိအပြုအမူ၊ မိမိကိုယ်ပိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်များအရ မိမိကိုယ်ပိုင် ထိန်းချုပ်မှုမှာသာ ရှိနေသည်ဟု တွေးတောချင်သည်။ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၏ သနားငဲ့ညှာမှုအပေါ်မှာ မိမိနေထိုင်နေရသည်ဟု လုံးဝမတွေးလို။ ဖရက်ဒရစ်နှင့် အခြားစစ်ရဲဝန်ထမ်းများ အဘူဂါရက်အကျဉ်းထောင်မှာ ပြုမူခဲ့သလိုမျိုး ကျွန်မတို့ထဲက မည်သူမဆို ပြုမူဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်ဟုသော အတွေးကလည်း နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စိတ်အနောက်အယုက်ပေးနေပါသည်။ သို့တိုင်အောင် ဇင်ဘာဒိုက အပေါင်းလက္ခဏာဘက်မှ ထောက်ပြတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ သူ့နောက်ဆုံး သုတေသနပြုတွေ့ရှိထားသည့် သူရဲကောင်းတွေကို ဘာက ဖန်တီးပေးသလဲဟုသောအချက်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။

အုပ်စု၏ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဆိုးယုတ်သောအပြုအမူကိုပြုလုပ်ကြသူတို့၏ စွမ်းဆောင်ရည် ကိုယ်ခံအားများသည် တစ်ချိန်တည်းမှာ အုပ်စုဖိအားကို တွန်းလှန်ပြီး မှန်ကန်သည့် လုပ်ရပ်ကိုလုပ်နိုင်သည့် သူရဲကောင်းတို့၏ ကိုယ်ခံအားနှင့် ထပ်တူညီမျှသည်ဟု ဇင်ဘာဒိုက ထောက်ပြသည်။

'သူရဲကောင်းဆိုတဲ့အဖြစ်ရဲ့ နောက်ခံမှာ ဘာမှထူးခြားဆန်းကျယ်တာမရှိပါဘူး။ အခိုက်အတန့်တစ်ခုအတွင်းမှာ ဆောင်ရွက်ဖို့ သူတို့ရွေးချယ်လိုက်ကြတာပါပဲ။ သူရဲကောင်းဖြစ်စေတဲ့ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်နိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေဘာမှ မရှိပါဘူး'ဟု ဆိုသည်။ သူရဲကောင်းဖြစ်နိုင်မည့် သာမန်လူတွေလိုပဲ လူဆိုးလူယုတ်ဖြစ်နိုင်မည့် သာမန်လူတွေ နေရာအနှံ့အပြားမှာ ရှိပါသည်။

(They made me do it NewScientist 14 April, 2007)

BOOK CORNER

Short Stories

Book Reviews

Books for Sales

Poems

Editor's Pick

Interview with Writers

▶ [User Interactive](#)

▶ [Post your own poems & short stories](#)

▶ [Book Shop](#)

အက်ဆစ်တစ်ခွက်

ဂျူး

[819 - hits]

လေချွန်သံ ခပ်သဲ့သဲ့သည် ဆောင်းလေးနှင့်အတူ တရုတ်ကတ်မှန်များအကြားမှ တိုးဝင်လာ၏။ ထိုအခါ နံ့ရံရှိ တိုင်ကပ်နာရီကို အမှတ်မထင် မော့ကြည့်ရင်း မောင်ပြန်လာတာဟု လွှတ်ခနဲ တွေးမိသွား၏။ အို .. ငါ့နုလုံးသားထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုးခေါ်တဲ့ 'မောင်'ဆိုတဲ့ စကားဟာ သူ့နုလုံးဝ မတန်ပါဘူး။ ဒါကို ခဏခဏ သတိထားစမ်းပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ည ၁၂ နာရီခွဲဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖောက်ပြန်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်မှာပေါ့။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ခြံဝန်းတံခါးနှင့် ဆက်သွယ်ထားသော နိုင်လွန်ကြိုး၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဧည့်ခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် သံစုံခေါင်းလောင်းကလေးများ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ငါ .. သူ့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရဦးမှာပါလား။

ဟိုတုန်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့သော မျက်နှာသည် ယခုတော့ ခါးသီး နာကြည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူ့မျက်လုံး သူ့နှုတ်ခမ်းတို့ကို ပူလောင်သော မုန်းတီးမှုနှင့် မြင်နေရဦးမည်။ အမှန်တော့ အခန်းထဲမှာ တံခါးပိတ်ပြီး နေဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ခြံတံခါးကို သူမ ဖွင့်မပေးတော့တာ ကြာပြီ။ သူ့တပည့်ကလေး ဖွင့်ပေးနေကျဖြစ်သည်။ သို့စဉ်လျက် သူမသည် ဧည့်ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း၊ စာအုပ်တစ်ခုခုကို ဖတ်ရင်း သူ့အိမ်ပြန်ချိန် စောင့်ကြည့်နေကျ ဖြစ်သည်။

မုန်းတီးမှုများ ပြည့်လျှံလာသောအခါ မြေနှင့်ဖိနပ် ထိမိသော ခြေသံပင်လျှင် နာကြည်းဖွယ်ရာ ပါပဲလား။ သူသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသော်လည်း မျက်စိထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ သူဝင်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ အခါတိုင်း ရက်များကဲ့သို့ပင် သူ တိုက်အိမ် သံတံခါးကို အသံမြည်အောင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲပိတ်၏။ မျှော်လင့်ထားသော အသံဖြစ်ပါလျက် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်သော တံခါးပိတ်သံကြောင့် သူမ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

သူမအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သောအခါ သမံတလင်းပေါ် ရှူးဖိနပ်ရှုပ်တိုက်သံမှာ လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုကျယ်လောင်နေ၏။ လှေကားခြေရင်းမှာ သူဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဖိနပ်တို့ကို အုတ်နံရံသို့ ကန်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ နုလုံးဆီမှ အောင့်သွား၏။ သူ လှေကားမှ တခိုင်းခိုင်းအသံမြည်အောင် ပြေးတက်သွားသည်။ နာရီစက်သံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် သူ့ခြေသံမှာ အဆမတန် ပြင်းထန်နေသလို ရှိသည်။

သူဟာ နဂိုတည်းက ခြေသံကြမ်းတမ်းတာပါပဲလေ ဟု ဖော့တွေးသော်လည်းမရ။ ဒါ ငါ့ကိုနာကျည်းစိတ်တွေနဲ့ ရိုင်းစိုင်းသွားတာပဲ .. ဟု ထင်လာသည်။ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသောကြောင့် ပုဆိုးခတ်သံကို ကျယ်လောင်စွာ မကြားရတာတစ်ခုကိုတော့ စိတ်သက်သာစေပါသည်။ ဒါတောင်မှ ပျဉ်ခင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သူလမ်းလျှောက်သွားသံ၊ သူမဦးခေါင်းအပေါ် တည့်တည့်ရှိ သူမတို့နှစ်ဦး၏ အခန်းဆီမှ သေတ္တာဖွင့်သံပိတ်သံ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခေါင်းဘီး (သို့မဟုတ်) ခါးပတ်တစ်စုံတစ်ခု လွတ်ကျသံ အသံမျိုးစုံကို ကြားနေရသည်။

ဤကဲ့သို့ စိတ်ညစ်ညူးမှုများဖြင့် ဘဝတစ်သက်လုံး နေသွားရတော့မလား။ တွေးမိသောအခါ နာကျင်သောရင်သည် မွန်းကျပ်၍လာ၏။ နှစ်ယောက်တည်းရှိသော အိမ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြသောအခါ စိတ်ဆင်းရဲမှုကို ထွက်ပေါက်ရှာပေး၍ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ပို၍ ဆိုးသည်မှာ သူမထံမှ ဘာအကြောင်းပြချက်ကိုမှ သူမရရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် လေးငါးရက်ခန့်တော့ သူမကို လိုက်လံချော့မော့၍ အကြောင်းရင်းကို မေးမြန်းနေခဲ့သေးသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး စကားမပြောတော့ဘဲ ရှောင်ဖယ်သွားသော သူမကို သူ တအံ့တဩကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ အဖန်တလဲလဲ မေးရသောအမေးကို သူ စိတ်ကုန်သွားမှာ သေချာသည်။

သူမတို့နှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်မှာ ရုံးပိတ်ရက် တစ်ညနေဖြစ်သည်။

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ခုလိုစိတ်ကောက်ပစ်လိုက်ရင် တိုနှစ်ယောက်ကြားက ပြဿနာပြီးသွားပြီလို့ ယူဆသလား"

'စိတ်ကောက်' ဟူသောစကားကို သူမဘက်က မကျေနပ်သော်လည်း စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောရမှာ ဂုဏ်လေးနေသောကြောင့် အသာအယာ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

"ပြောစမ်း .. ပြောစမ်း"

စိတ်တိုတတ်သော သူ့ထုံးစံအတိုင်း သူမကို ဆွဲဆောင်လှုပ်ယမ်း၍ မေးသောအခါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိနှုတ်ခမ်းတို့ကို ထိန်းချုပ်၍ မျက်ရည်မကျအောင် အားတင်းထားခဲ့သည်။ မျက်ရည်လုံးဝမကျစေရ။ သူကတော့ ဝမ်းနည်း၍ ကျသည့် မျက်ရည်ဟု ထင်လိမ့်မည်။ အသည်းနှလုံးထဲက ဦးနှောက်ထဲက စိမ့်၍ ထွက်သော ခါးသီးမှန်းတီးမှုသည်လည်း မျက်ရည်ကျစေတတ်ကြောင်း သူ သိမည်မထင်ပါ။

"အနည်းဆုံး မင်းကိုယ့်ကို ဘာလို့စကားမပြောချင်တော့တာလဲ ဆိုတာတော့ ပြောပြရမှာပေါ့၊ ကဲ .. မင်းစကားမပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင် စာနဲ့ရေးပြ၊ ဟုတ်လား"

သူမ ခေါင်းယမ်းခြင်းအမှုကိုပင် ပြုလုပ်မပြုခဲ့သောအခါ သူ့အတော် စိတ်တိုသွား၏။ ထို့နောက် အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းထားရသော သည်းခံစိတ်ရှည်မှုဖြင့် သူမရပ်နေသော ပြတင်းတံခါးဝတွင် အတူယှဉ်တွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ ပုခုံးနှစ်ဘက်ကို အနူးညံ့ဆုံး လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဖွဖလေးကိုင်၍ သူမကို နမ်းရန် ကြိုးစားသည်။

"ချစ်ကလဲကွာ စိတ်လဲ တစ်ခါမှ မကောက်ဘူးပဲနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ မောင့်ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ချင်တာလဲ၊ မောင်ငိုတာကို မြင်ချင်သလား၊ ဟုတ်လား၊ မောင့်အပေါ်မှာ ဘာမကျေနပ်တာရှိလဲ .. ပြော၊ ဘာလို့ချင်လဲ ပြော၊ မပြောဘဲနဲ့ အဲဒီလို လုပ်နေရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရုံ ရှိမှာပေါ့"

သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်လုနီးပါး ဖြစ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖွတ်ရုန်း၍ ထွက်လိုက်သည်။ ခါးသက်သော အရသာဖြင့် လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးလာပြီး တရိပ်ရိပ်တက်လာသော ဒေါသငွေတို့ကို ထိန်းချုပ်မျိုချပစ်နေရသောအခါ ရင်မှာ အဆမတန် ဆိုနှင့်နေသည်။ အင်မတန်

ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယုံကြည်အောင် အင်မတန် အပြောကောင်းတဲ့လူ။ သူမတို့နှစ်ဦးအကြားရှိ ပြဿနာကို ဖွင့်ပြောစွပ်စွဲလိုက်လျှင် သူက လှပသောလိမ်လည်မှုများဖြင့် ချိုသာစွာ ငြင်းဆိုတော့မည်။ လက်ဖဝါးကို လက်ဖမိုးဖြစ်အောင်၊ လက်ဖမိုးကို လက်ဖဝါးဖြစ်အောင် ပြောတတ်လွန်းသော သူ့ချေပချက်များဖြင့် သူ့အပြစ်တို့ကို လှပအောင် တန်ဆာဆင်လိမ့်ဦးမည်။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ကောက်တယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ်ဟာ ဘာအပြစ်နဲ့ တရားစွဲခံသင့်တယ်ဆိုတာတော့ ပြောပြပါဦး၊ အခု ကိုယ့်အဖြစ်က ဘာမှန်းညာမှန်းမသိရ၊ နေစမ်းပါဦး၊ အခုကိစ္စက ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ဆိုင်သလား၊ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းနဲ့ ဆိုင်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငွေကြေးနဲ့ ဆိုင်သလား"

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ဆိုင်တာ .. ဟုသာ စိတ်ထဲကသာ ပြောမိသည်။ သူမရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် မူးနှောက်လာ၏။ ဖယ်စမ်းပါ။ ယခင်က သူမတိမ်းမူးခဲ့ရသော သူ့ကိုယ်နဲ့သည် ယခုအချိန်တွင် သူမအတွက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ အတိ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်မကိုမထိနဲ့ ဟူသော စကားကို ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ပင်လျှင် မိမိနှုတ်ခမ်းကို နှမြောနေသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ အလှည့်စားခံလိုက်ရတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့ စိတ်ကို ရှင်က လှည့်စားပြီး ယူလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ သူမ တစ်နှစ်တိတိ လိမ်ညာခံခဲ့ရတာပါလား။ သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့ကို ဟားတိုက်ရယ်နေကြမှာပေါ့။ စီမံကိန်းတွေ အထပ်ထပ် ချထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာ ငါဟာ သူတို့ကြီးဆွဲရာ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင် က နေခဲ့တဲ့ အရုပ်တစ်ခုပေါ့။ သူမကို သင်္ချာတစ်ပုဒ်ပမာ သူတို့ တွက်ချက်အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူမ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သောအခါ တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှိုက်ငင်၍ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းကျသွားတော့သည်။ သူ့ထံမှ ပင့်သက်ရှိုက်သံကို သဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။

"ပြောပြမှပေါ့ကွာ၊ အခုလို ငိုနေတော့ အချစ်ပဲ ပင်ပန်းမှာပဲ၊ လျှော့လိုက်ပါ၊ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် လျှော့လိုက်စမ်းပါ မိုးရယ်"

သူက သူမပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တို့ကို အသာအယာလေး ဖယ်ရှားပေးသည်။ ရှည်လျားနွေးထွေးသော သူ့လက်ချောင်းများ၏ ပွတ်သပ်မှုကို ဟိုတုန်းကတော့ သူမနှလုံးသားထဲမှ မူးယစ်သွားအောင် တမ်းမက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ့လက်များကို ပုတ်ထုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ရင်း အော်ဂလီဆန်လာသည်။ သွား .. ငါ့အသားနဲ့ ထိဖို့အထိ မသန်ရှင်းဘူး။ ခါးသီးသော ခံစားမှုဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။

"မငိုနဲ့မိုးရယ်၊ လာ .. ခဏလေး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်၊ နည်းနည်း နားလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ မိုးခိုက်ထဲက မောင့်သားလေး မျက်လုံးတစ်အား ပြူးနေလိမ့်မယ် .. သိလား၊ မိုးငိုနေရင်လေ"

မောင့် သားလေး ..။

ထိန်းချုပ်ထားသော ခံစားမှုသည် စုပြုံ၍ ပေါက်ကွဲသွား၏။ သူမနားထဲမှာ ကျယ်လောင်သော ဆူညံသံဖြင့် တုန်ခါသွားသည်။ ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်ကို ဖယ်ထုတ်၍ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြင်နာဟန်ဆောင်ထားသော သူ့မျက်နှာကို တစ်သက်လုံးမှတ်မိအောင် ကြည့်သလို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြုံလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသော ဒေါသစိတ်နှင့်အတူ သူ့မျက်နှာကို ရှိသမျှ အင်အားဖြင့် လွှဲရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ သူ့ပါးပြင်နှင့် သူ၏ လက်ဖဝါး ထိမိသံသည် ထင်ထားသည်ထက် ပိုမို ကျယ်လောင်နေသည်။

သူမကိုယ်သူမ ဤမျှလှုပ်ရဲလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သောကြောင့် အံ့ဩတကြီး ငြိမ်သက်သွားမိ၏။ သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်ယိုင်သွားပြီး တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာ ခေါက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း နီရဲလာသော ဒေါသမျက်နှာဖြင့် .. 'မင်းကွာ' ဟု တစ်ခွန်းသာ ရေရွတ်ပြီး သူမ၏ အဆိပ်လွှမ်းသော မျက်လုံးတို့ကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးလျှင် သူမမျက်နှာကို လွှဲရိုက်ရန် လက်ကို

ဒေါသတကြီးရွယ်ပြီးမှ ပြတင်းပေါက်မှ ပိတ်စေထားသော တရုတ်ကပ်မှန်တို့ကိုသာ လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲချလိုက်လေသည်။ စူးရှ ကျယ်လောင်သော မှန်ကွဲသံနှင့်အတူ မှန်စသေးသေး အခွန်ကလေးကြောင့် သူ့လက်ဖမိုးမှာ သွေးစီးကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်ကို တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မင်းငိုကို စော်ကားတာလဲ၊ တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ ဒါ နောက်ဆုံး သည်းခံခြင်းပဲ မှတ်ထား၊ ငါ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ်လိုက်ရရင်၊ ကွာ .. သွားစမ်း၊ သွားစမ်း၊ မိုက်ရိုင်းတဲ့မိန်းမ"

ထို့နောက် သူမ၏ သေးကွေးသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ဆောင့်တွန်းခြင်း ခံလိုက်ရပြီး လွင့်ခနဲ ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ လဲကျသွားခဲ့သည်။

ဤသည်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူမကို တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမရှိ၊ ချောမော့ ဖျောင်းဖျံခြင်းမရှိ၊ မျက်လုံးချင်းပင် ဆုံကြည့်ခြင်းမရှိ။ တကယ့် သူစိမ်းတရံစာများသဖွယ် ရှောင်ဖယ်နေခဲ့ကြသည်။ သူမဘက်မှ တစ်ခုပိုသည်မှာ သူ့အပေါ်တွင် လက်စားချေခွင့်မရသေးသော ရန်သူတစ်ယောက်သဖွယ် တစ်စတစ်စ ပိုမို မှန်းတီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်စားချေရမည့် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေရင်း မှန်းတီးမှုများကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းနေသူဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လိုဖြစ်မှ ငါ စိတ်ချမ်းသာမှာပါလိမ့် .. သူ့ကို ပေးရမည့်အပြစ်တို့ကို တစ်ခုချင်းလိုက်၍ စဉ်းစားသည်။ သူမသည် မိန်းမသားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဤမျှ လွယ်ကူလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ အချိန်ဆိုသည်ကတော့ ရောက်လာမှာပါပဲ။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်က သကြားအုပ်ထားသော အဆိပ်များအတွက် အချိန်ရောက်လာရမည်။ သူတို့၏ ကြိုတင်စီစဉ်မှုများအတွက် အချိန်၊ သူမ ပေးအပ်ခဲ့ရသော အချစ်အတွက် အချိန်၊ ငါ သူ့ကို ယုံခဲ့မိတယ်..။

ဤအကြောင်းအချက်သည် သူမအတွက် တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားစေရန် လုံလောက်၏။ သူမ၏ လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် အထင်လွဲတတ်သော အလေ့အထ လုံးဝမရှိ။

သူမယောက်ျားသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ရည်းစားများစွာ ထားခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ရည်းစားများ များပြားလွန်းသဖြင့် သူမမှတ်မိဖို့ မဆိုထားနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ နာမည်စဉ်းစားမရအောင် မေ့လျော့တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမ သိထားသော သူ့ရည်းစားဟောင်း တစ်ယောက်တလေနှင့် သူမတို့ စုံတွဲ လမ်းမှာ ကြုံဆုံလျှင် သူ့အနေခက်လေမလား..ဟု သူ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေရာက..

"မောင် .. ဟိုမှာ မောင့်ကောင်မလေးမဟုတ်လား၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ"ဟု သူမက စတင်လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

"မောင် .. အဲဒါ နံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဟင်"ဟု သူမက မေးလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ 'ဘယ်မှတ်မိပုံမလဲဟ' ဟု ပြန်ဖြေတတ်သည်။ 'နံပါတ်တစ်မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ကွာ' ဟု နောက်ပြောင်တတ်ပါသည်။

"ဟေ့ နင့်ယောက်ျား ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ရယ်လို့မောလို့ ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ ပြန်ဆက်နေပြန်ပြီထင်တယ်"

စေတနာလိုလို၊ ကဲ့ရဲ့မှုလိုလို၊ သတိပေးမှုလိုလို သူမဆီ သတင်းပေါက်ကြားလာသောအခါလည်း သူမ အနေခက်ခြင်း သဝန်တိုခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူ့ကို မေးကြည့်ဖို့ဖြစ်စေ၊ စိတ်ကောက်ဖို့ဖြစ်စေ စိတ်ကူးတတ်သူမဟုတ်ပါ။

သူ့ဟာသူ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့၊ အခုအချိန်မှာ ငါနဲ့သူနဲ့ တရားဝင် လင်မယားပဲ၊ ငါက သူ့ကို တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ပြီးသားပဲ၊ ငါ သူ့ရဲ့

တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမ၊ တွေးလိုက်ရုံဖြင့် သူမကိုယ်သူမ ကျေနပ်နေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စာအုပ်သေတ္တာမှ စာအုပ်ရှာရင်းသောလည်းကောင်း၊ စာပွဲအံ့ဆွဲများထဲမှ လက်သည်းညှပ်၊ ခေါင်းဘီး ရှာရင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဟိုစဉ်က ရည်းစားစာများကို ပြန်တွေ့၍ ဖတ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အများအားဖြင့် ဟောင်းနွမ်းသော စာအိတ်များ၊ အနည်းငယ် ဝါကျင်စပြုနေသော စာရွက်များ၊ ကလေးဆန်သော လက်ရေးများသာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်ပုံများ တွေ့ရတတ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ် ၁၁ နှစ်ခန့်က ပုံများဖြစ်၍ ရိုးစင်းသော ဆံပင်ပုံစံ၊ အင်္ကျီပုံစံများသာဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူက စိတ်လိုလက်ရ ဒါက ဘယ်သူပေါ့၊ အခုသူက ဘယ်မြို့ကို ရောက်နေပြီ။ သူကတော့ ဒီမြို့မှာပဲ။ ဒါကတော့ ရှစ်တန်းတုန်းက ရည်းစားလေ .. စသည်ဖြင့် ရှင်းပြနေတတ်၏။

သူ့မျက်နှာမှ အပြုံးသည် အင်မတန် သန့်စင်သော အပြုံးဟု မှားယွင်းစွာ ထင်ခဲ့၏။ အင်းလေ .. အဲဒီမိန်းကလေးတွေနဲ့တော့ သူဟာ တကယ် သန့်စင်ခဲ့မှာပါပဲ။

သူမကို ချောက်ချားဖွယ်ရာ ပြဿနာတစ်ခုဆီသို့ တွန်းပို့ပေးသော စာများကိုတော့ ရည်းစားစာတွေနေကျ မဟုတ်သည့် နေရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကို တွေးမိလျှင် သူမသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာ ပူနွေးလိုက်၊ အံ့ဩနာကျည်းစိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖျားများ အေးစက်လိုက်၊ အမျိုးမျိုးသော ခံစားချက်တို့ဖြင့် လှုပ်ခါခဲ့ရသည်။

ဘုရား .. ဘုရား .. သူတို့ငါ့အပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရက်စက်ကြပါလိမ့်။

PLANET Guest. It's 01:22 AM - Myanmar time. [Join or Sign In](#) | Download [Myanmar Font](#) မြန်မာစာ

BOOK CORNER

Short Stories

အက်ဆစ်တစ်ခွက်

ဂျူး

[820 - hits]

သူမ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော အားကစားပစ္စည်းများ ထည့်သည့် ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှာ မမျှော်လင့်သော စက္ကူထုပ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူ ငယ်စဉ်က ကိုင်တွယ်ခဲ့သော ကြက်တောင်ရိုက် ဘက်တစ်ခွက်၊ တင်းနစ်ရိုက်တံများ၊ ဆုရခဲ့သော ငွေရုပ်တုကလေးများ၊ ခိုင်းသေးသေးကလေးများ၊ ဤသေတ္တာကို အိမ်ထောင်ကျစက လှုပ်မကြည့်ခဲ့သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်စိတ်ဖြင့် အပြစ်တင်မဆုံးတော့ချေ။

သူမ မမြင်ဖူးသော လက်ရေးအသစ်နှင့် စာအသစ်များကို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

'ကိုကိုရေ..' ဟု ခေါင်းစီးတပ်ထားသော စာများမှာ သူမနှင့် အိမ်ထောင်မကျမီ နေ့စွဲများဖြစ်သည်။ ပထမတော့ သူမ တုန်လှုပ်ခြင်းမဖြစ်မီဘဲ သူ၏ များပြားလှစွာသော ရည်းစားများမှ တစ်ယောက် အပါအဝင်အဖြစ် အနည်းငယ် ရယ်မောလှနိုးပါး တွေးမိ၏။

ကြည့်စမ်း.. ငါနဲ့ လက်ထပ်ခင်မှာတောင် သူ ရည်းစားရအောင် ထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီရက်တွေက ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။ အို.. ငါက မန္တလေးမှာ ရောက်နေတာပဲ။ သူ့စာများအရ သူတို့နှစ်ဦး ရည်းစားဖြစ်သော နေ့စွဲမှာ သူမအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသော နေ့စွဲနှင့် နှစ်နှစ်တိတိသာ ကွာသည်။ သူမ စိတ်မကောင်းမဖြစ်မိပါ။

ဒီနှစ်နှစ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ဒီကောင်မလေးနဲ့ တွဲမှာပေါ့။ နောက် မကြာခင် ကွဲမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်ချစ်ပဲလေ။ သူမအနည်းငယ်ပင် ပျော်ရွှင်သွားပါသေးသည်။ သို့သော် သူမ၏ စိတ်နှလုံးကို ဆုတ်ညှစ်ခြေမဲ့သော စာတစ်စောင်ကိုတော့ မမျှော်လင့်စွာ တွေ့လိုက်ရ၏။

'ထားအချစ် ကိုကို..' ဟု ခေါင်းစီးတပ်ထားသည်။

"ဒီစာကို ထားမရေးချင်ဘူး၊ ထားအပေါ်မှာ ကိုကို အထင်လွဲမှာ စိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထားအများကြီး စဉ်းစားပြီးမှ ဝမ်းနည်းခြင်းများစွာနဲ့ ရေးလိုက်ပါတယ် ကိုကို"

အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ပြီးမှ ဘာမျှ မရနိုင်တော့တဲ့ ကိုကိုကို ထားသနားလိုက်တာ။ ကိုကို သိပ်လိုချင်တဲ့ သားလေးတစ်ယောက်လောက်ကိုမှ ထားမပေးနိုင်တဲ့ နောက်တော့ ထား ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ရက်ဘူး။ ကိုကိုချစ်တာ ထားတစ်ယောက်တည်းပဲလို့ ထားယုံပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ထားအချစ်ကလည်း ကိုကိုတစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာ ကိုကိုသိပါတယ်နော်။ ဒါပေမယ့် ထား ဒီတစ်သက် ကလေးမှ မရနိုင်တော့တာ ကိုကိုရယ်..။ ထားကိုယူရင် ကိုကိုရော ထားရော စိတ်ဆင်းရဲရယ်။

'ထားကို ကိုကို ထားရစ်ခဲ့ပါတော့၊ ကိုကို့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးဟာ မိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့ မိုးကိုပဲ ကိုကိုလက်ထပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ထားဆီကို ကိုကို မကြာမကြာ လာပါနော်။ မိုးနဲ့ရမယ့် ကိုကို့သားတွေ သမီးတွေကိုလည်း ချစ်ပေါ့။ ထားကိုလည်း တစ်သက်လုံး ချစ်ရမယ်နော်..။ ကိုကို သူ့ကိုလက်ထပ်လိုက်ပေမယ့် ကိုကို့အချစ်ကို ထားပိုင်ပြီးသားပဲ။ ထားကျေနပ်ပါတယ်။ အခုလိုပဲ ထားတို့ တွေနေကြရအောင်နော်..။

ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုတအားစိတ်ညစ်သွားတာ ထားသိပါတယ်။ ကိုကိုဘယ်လောက်ပဲ ညာညာ ကိုကို့မျက်နှာကို ထားအလွတ်ရပြီးသားပါ။ ထားကို နှစ်သိမ့်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ကွယ်။ ထားအတွက်က ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ရဖို့က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို ထားကို တစ်သက်လုံး ချစ်ဖို့က..'

သူမ စာကိုပြီးအော် မဖတ်နိုင်တော့ဘဲ တင်းကျပ်သော ပူလောင်မှုများဖြင့် ယိမ်းယိုင်သွားခဲ့သည်။ နေ့စွဲမှာ သူမတို့လက်မထပ်မီ ငါးလခန့်အလိုဖြစ်၏။

"လူကြီးတွေ သဘောတူတဲ့.."

မြတ်စွာဘုရား..။ သူမသည် သူ့ကိုလက်တွဲဖို့အတွက် မိသားစုတစ်ခုလုံးကို တော်လှန်ပုန်ကန်ပြီး ရုန်းထွက်ခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်သူပြောသလဲ။ လူကြီးတွေ သဘောတူတယ်လို့ .. ဘယ်သူပြောတာလဲ။ မောင်ဟာ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့ သူ့ကို ဘာတွေ လိမ်ထားခဲ့ရသလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ မောင်.. ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆို။ ဟိုး .. ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်လွန်းလို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးပါဆို။ ဘုရားရေး.. ခုတော့ ကျွန်မကို မောင့်ချစ်သူရဲ့ သဘောတူညီချက်အရ..

သူမ၏ အမြင်အာရုံ ဝေဝါးသွားခဲ့သည်။ မျက်ရည်ကြောင့်လား။ ရှက်စိတ်ကြောင့်လား။ နာကြည်းထိတ်လန့်မှုကြောင့်လား။

သူ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်က ဟန်မဆောင်ချင်တော့သော သူမသည် အနည်းငယ်မျှ တင်းမထားခဲ့တာ သေချာပါသည်။ သူမသည် ငြင်းပယ်ရမည်ဟု လုံးဝ သတိမရခဲ့ပါ။ 'မောင်' ဟု တိတ်တခိုး မြတ်နိုးစွာ ခေါ်ကြည့်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမအလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်မိခဲ့၏။ ယခုပြန်တွေးမိလျှင် ယခု ရှက်စိတ်ဖြင့် မျက်စိပိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

ငါဘယ်လောက် သူ့ကို အရူးအမူး လိုအပ်ခဲ့သလဲ။ ငါ့အပေါ်မှာ သူရက်ရက်စက်စက် ချိုသာခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကွယ်ရာမှာ ရယ်မောနေခဲ့ကြမယ်။ ငါကတော့ သူ့အတွက် ကလေးမွေးပေးရမယ့် စက်ရုပ်တစ်ခုပဲပေါ့။

သူမ လုံးဝ ကလေးမချစ်တတ်ပါ။ အလောတကြီး ကလေးယူရန်လည်း စိတ်မပါခဲ့ပါ။

"မိုးရယ် .. မောင်နဲ့ သိပ်တူတဲ့ သားလေးတစ်ယောက်တော့ မောင့်ကို အလျင်ပေးထားပါ။ ဒီကောင်ကို သွားလေရာမှာ ခေါ်သွားမယ်။ စက်ဘီးရှေ့မှာ တင်ခေါ်သွားမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေါ် .. သူ့စားချင်သမျှ လက်ညှိုးထိုးသမျှ မုန့်ကျွေးမယ်။ သူမငိုငိုအောင် စမယ်။ ကိုယ်တို့သားလေးက သိပ်တော်ရမယ်။ ဆိုးချင်ဆိုးပါစေ၊ နောက်ပြီး မောင်နဲ့လည်း သိပ်တူမှာ။ သားလေးကို တအားနမ်းပစ်ရရင် မောင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ မိုးစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သားက အဖေ.. လို့ အားကိုးတကြီး ခေါ်မယ့်အသံကို မိုး စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကျေနပ်ဖို့ကောင်းလဲ"

ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ အလွန် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဘယ်နေ့မှန်းမသိသော ကလေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ အထပ်ထပ် ချထားရာမှာ မိုးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလားမသိဘူး .. ဟု အသိပေးလိုက်သောအခါ သူ့မှာ ကလေး၏ ရုပ်ကို ပုံဖော်၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ကလေးအတွက် နာမည်ကို စဉ်းစား၍ မပြီးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

ဪ .. သူ့ခများ ကလေး သိပ်ချစ်တတ်တာပါပဲလားဟု သနားကရုဏာဖြင့် သူမလိုက်လျောမိခဲ့သည့်ကို ပြန်၍ ရှက်မဆုံးတော့ပါ။

သူနှင့် ချစ်သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူမ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လရှိချိန်ကျမှ သိရတော့သည်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ သူမကိုယ်သူမ သတိပြန်ရလာသော အချိန်မှစ၍ သူမ၏ အတွေးများသည် တစ်မျိုးတည်းသည် ဖြစ်၏။ အခု ငါ ဘာလုပ်မလဲ..။

သူ့ကို စာတွေပြု၍ ရန်တွေဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ လှည့်ပတ်လိမ့်ညာမှုတွင် တတ်စွမ်းသော သူသည် ဝန်ခံမှုတစ်ဝက်၊ မုသားတစ်ဝက်၊ အချို့တစ်ဝက်၊ အခါတစ်ဝက် ရော၍ သူမကို နှစ်သိမ့်တော့မည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တွယ်တာခဲ့သော သံယောဇဉ်မျက်နှာဖြင့် သူမကလည်း သူ့ဖြေသိမ့်ချက်များအပေါ် ယုံစားလိုက်မိမှာ စိုးသည်။ ဟင့်အင်း.. သူတို့ကို ငါမကျေဘူး ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။

သို့သော် သူမ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ယခုအခါ သူသည် တစ်လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါ ခရီးထွက်၍ (ခရီးထွက်ဟန်ဆောင်၍) သူ၏ မယားကြီးလည်းမဟုတ်၊ မယားငယ်လည်းမဟုတ်သော ချစ်သူမိန်းမထံ သွား၍ တွေ့နေခဲ့ပြီ။ ထို့နောက် သူမကွယ်ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦး အတူနေထိုင်ကြမည်။ သူမ၏ ကိုယ်ဝန်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြမည်။ သူမ မွေးဖွားလာမည့် ကလေးသည် ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းမကလေးလား အလောင်းအစားလုပ်ကြမည်။ ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်များအကြား၊ စီးကရက်ငွေများအကြား၊ ထမင်းပန်းကန်များအကြား သူတို့ဆွေးနွေးသည့် ခေါင်းစဉ်မှာ 'သူမ' ဖြစ်ခဲ့မည်။ သစ်သီးများ၊ အနမ်းများ၊ ရယ်မောသံများနှင့် တွဲလျက် သူမအကြောင်း..၊ ကလေးအကြောင်း..။

သူတို့ မကြာခဏ ပြောကြမည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေဖက်ထားရင်းပေါ့..

"ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာကွ၊ အရမ်းအလိုလိုက်တာ၊ သနားစရာကောင်းအောင် အလိုလိုက်တာ"

"အံ့မာ.. ကိုကိုနော်၊ သနားရုံပဲသနား၊ ဒါထက်မပိုရဘူး ဒါပဲ"

"အိုး.. ဟောဒီ ကမ္ဘာလောကမှာ ထားကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ.."

ဘုရား.. ဘုရား၊ ငါ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

သူမသည် ရှက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပစ်ရန်ပင် စိတ်ကူးလိုက်မိသေး။ မဖြစ်ပါဘူး။ ကလေးဟာ တော်တော်ကြီးနေပြီ။ သူ အပြင်ရောက်လာမယ်ဆိုရင် အသက်ရှင်နေနိုင်ပြီ။ မဖြစ်ဘူး။ အရေးအကြီးဆုံး အကြောင်းမှာ သူမ သေသွားဖို့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူမ၏ သားကလေး။ အိုး.. မတွေ့နဲ့။ လူတစ်ယောက်မှာ သနားကရုဏာစိတ် နည်းနည်းလေး ရှိနေရင် ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ဘယ်မှာ ပြီးဆုံးအောင် လုပ်နိုင်မှာလဲ။

သူမသည် နေ့စဉ် နံနက်မိုးလင်းမှ ညအိပ်ရာဝင်အထိ အသိစိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို အသိစိတ်ဓာတ်မှာ သူတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် မည်သို့ လက်စားချေမလဲဆိုသည့် အသိပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဇနီးဖြစ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ သူတို့ သူမထံမှ အင်မတန်လိုချင်သော ကလေးကို မရစေရ။ သူမ၏ ခိုင်မြဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူမ၏ စနက်တံများကို သူ့နှလုံးသားဆီမှာ ဖောက်ခွဲဖို့ ချိန်ကိုက်ချည်နှောင်ထားရမည်။

လှေကားမှ ခြေသံ အပြေးရောက်လာသောအခါ ပျံလွင့်နေခဲ့သော စိတ်အာရုံကို ကမန်းကတန်း စုယူပြီး ယခုအချိန်အထိ မဖတ်ဖြစ်သေးသော စာမျက်နှာကို အသံမြည်အောင် လှန်ပစ်လိုက်ရလေသည်။ သူမ တွေဝေ ငေးမောနေကြောင်း သူ မမြင်စေရပါ။ သူမသည် သူ့ကို မုန်းတီးစွာ ဖယ်ရှောင်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြားသော ကိစ္စများတွင် သာမန်သာဖြစ်သည်ဟု မြင်စေချင်သည်။

ခြေညှပ်ဖိနပ် စီးလိုက်သံ၊ သူမနောက်နားဆီမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသံ၊ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အသံမြည်အောင် ပြန်ပိတ်သွား၏။ သူ အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်တော့မည်။ စာကြည့်ခန်း သမံတလင်း တံမြက်စည်းလှည်းသံ ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံမြက်စည်းကို အခန်းထောင့်သို့ လှည့်ပစ်လိုက်သံ၊ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကို အဝတ်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ (သို့မဟုတ်) ဒေါသတကြီး ဖုန်ခါ လှည်းကျင်းသံ၊ ခေါင်းအုံးပစ်ချသံ၊ ထို့နောက် လေးပင် ကြမ်းရှုစွာ ပစ်လှဲ အိပ်ပစ်လိုက်သည့်အသံ၊ သူ့ကို သူမ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပစ်လိုက်သည့်နေ့မှ စ၍ သူ့ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကို အောက်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ ရွှေသွားခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဂုတ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပြီ။

သည်လိုနှင့်ပင် သူမ ကလေးမွေးဖွားမည့် ရက် ရောက်လာတော့မလား။

အရာရာတွင် ပျော့ညံ့တွေဝေတတ်သော သူမသည် ကလေးမွေးပြီးလျှင် သူမတွေ့နိုင်မည့် တစ်နေရာရာ ပိုပစ်လိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်တာပဲဟု စဉ်းစားသေးသည်။ ဟင့်အင်း.. မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူ့ကလေးကို သူတွေ့အောင် ရှာမှာပဲ။ မရရအောင် လှယူမှာပဲ။ သူမကို မေးမည်။ ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်မည်ကို ကြိုတင်သိနေသည်။ သူ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက် ဆူပူလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပန်းနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဆောင့်ယမ်းလျှင်သော်လည်းကောင်း နေရာမရှိအောင် တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့တတ်သော သူမသည် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုက်နှက်မည်ကို စိတ်ကူးဖြင့်ပင် မခံစားဝံ့ချေ။

မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဖြစ်ပါဘူး။ ကဲ.. ဒါဖြင့်ရင် .. တွေးလိုက်ရုံမျှဖြင့် ရင်မှာ စူးနှစ်စွာ နာကျင်သွားသည်။ သားရယ်..။ လွှတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသော မြတ်နိုးမှုတစ်ခုကို သူမ တုန်လှုပ်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်ပါ၏။ ငါ.. ဒီလောက်ထိ မရဲဝံ့ပါဘူး။ သို့မဟုတ် မရက်စက်ဝံ့ပါဘူး။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် အကျိုးအောက်မှ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာသော ကိုယ်ဝန်ကို စိတ်မှတ်မထင် ဖြည်းညင်းစွာ အုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ကို .. သူ့မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း သားကလေးဖြစ်မှာပဲ။

သူ .. ဘယ်လောက် ပူပင်သောက ရောက်လေမလဲလေ။

သူမကိုယ်ဝန်စတင်ချိန်မှစ၍ သူမတို့ အခန်းနံရံမှာ ကလေးပုံ ပိုစတာလှလှလေးများကို ချိတ်ဖို့ သူကြိုးစားခဲ့သည်။ ကလေးအနီးအတွက် ပိတ်စများကို ကြိုတင် မဝယ်ကောင်းပါဘူးဟု သူမအတန်တန် သတိပေးလျက်နှင့် သူဝယ်သည်။ ကလေးအကျိုးပေါက်စကလေးများကို သူ ဝယ် ဝယ်လာသည်။

"မိုး .. ကိုယ်တို့ ကောင်ကြီးအတွက် ဒီအကျိုးကလေးတွေက သေးများနေမလားဟင်"

"အိုး .."

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်မော၍ သဘောကျခဲ့ဖူးပါသည်။

ပြန်စဉ်းစားမိလျှင် မုန်းတီးနာကြည်းမှု မဆိုသလောက် လျော့ပါးသွားသလို ခံစားရသည်။ ဤသည်မှာ သူမအတွက် ကောင်းသောလက္ခဏာမဟုတ်။ ဒါ သားလေးရဲ့ မျက်နှာကြောင့်ပါလေ..။ သားလေးကို မွေးဖွားပြီးလျှင်..။ သူမ ဂင်တွင်း၌ အေးစိမ့်သော နူးညံ့စိတ်မျှင်မျှင်ကလေး ရုတ်တရက် ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်လာပုံမှာ အင်အားပြင်းလှသည်။ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှ အစစအရာရာအတွက် သူမအားလုံး ခွင့်လွှတ်ကျေအေးပစ်လောက်အောင် သူမ၏ သားငယ်ကလေးက ခွန်အားကြီးမားလိမ့်မည်မှာ သံသယဝင်ရန်မလို။

ကျေအေးရန်.. ဟင့်အင်း။ သူမ၏ ချစ်စဖွယ်သော သားကလေး၊ နူးညံ့နီရဲသော အသားအရည်ကလေးမှာ ပန်းပွင့်နုနုဖတ်ဖတ်ကလေးထက်ပင် နူးညံ့နေလိမ့်မည်။ သူမ၏ အသွေး၊ အသက်ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးပေါက်စနုကလေး..။

သူမသည် ယောင်ယမ်း၍ မျက်စိအစုံ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မတွေးရဘူး၊ မတွေးနဲ့..။

သူမ အတန်တန်ငြင်းပါလျက် သားဖွားမီးယပ် အထူးကုဆရာဝန်မထံ သူ ဇွတ်ခေါ်၍ ကိုယ်ဝန်ကို အပ်နှံသည်။ ဆရာဝန်ချိန်းသည့်ရက်တိုင်း မပျက်မကွက် သူလိုက်ပို့ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်က ရက်ချိန်းစေ့သည်ကိုပင် သူမမေ့လျော့နေမည်စိုး၍ သူ လာသတိပေးခဲ့၏။

(ကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ခြွင်းချက်အဖြစ် သူ သတ်မှတ်လေသလား မပြောတတ်ပါ။)

"ဒီနေ့ ညနေ ဆရာဝန်ဆီ သွားရမယ်၊ မေ့မနေနဲ့"

ထိုနေ့နံနက် အိမ်မှ မထွက်မီ အခန်းဝမှာ လာရပ်၍ ခပ်တည်တည်ပြောခဲ့စဉ်က သူမ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသေးသည်။ သူမကိုယ်သူမ မကျေနပ်ဘဲ အပြစ်တင်မဆုံးတော့ချေ။ ငါ ဘာလို့ ရင်ခုန်တာလဲ၊ ငါဘာလို့ တုန်လှုပ်တာလဲ၊ အထပ်ထပ် ညည်းညူမိသည်။ ထိုနေ့က အခါတိုင်းကဲ့သို့ ညသန်းခေါင်အထိ မနေဘဲ ညနေဆေးခန်းအထိ သူပြန်လာခဲ့၏။

"သွား .. အဝတ်လဲ၊ ဆေးခန်းသွားမယ်"

သူမ ငြင်းဆိုရန် တွေးလိုက်သော်လည်း ပြဿနာရှုပ်ထွေးကုန်မှာ စိုးရိမ်သည်။ မသွားလျှင် သူ့အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းမည်။ သို့မဟုတ် ရိုက်နှက်မည်။ သို့မဟုတ် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်မည်။ သူ့အနေနှင့်တော့ ဆရာဝန်ဆီ သူမကိုရအောင် ခေါ်သွားမှာပဲ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို တွေးမိ၍ သူမ အလွယ်တကူ လိုက်သွားခဲ့ရသည်။

အို.. မေ့နေလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန် ဆရာဝန်ချိန်းတဲ့ ရက်ပါပဲလား သူ့.. သူမကို သတိပေးဦးမည်။ ဆေးခန်းသို့ လိုက်ပို့ဦးမည်။ ဟန်ဆောင်ထားသော ကြင်နာမှုမျိုး မဟုတ်သလို လူသူရှေ့တွင် သူမကို ကြင်နာယုယစွာ တွဲပွေ့ကျီစယ်ပြီးဦးမည်။ သူ့ .. ဘုရားရေး .. မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ လင်ယောက်ျားကို တစ်သက်လုံး မုန်းတီးနာကျည်းသွားဖို့ သိပ်များခက်ခဲနေလေမလား။ သူမ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။

ရုတ်တရက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ယခင်ကလို ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်းမရှိသော သူမကိုယ်ခန္ဓာကို သတိထားမိသွားသည်။ စာအုပ်ကို ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်ချရန် စိတ်ကူးပြီးမှ အသာလေး ချထားလိုက်လေသည်။ သူမသည် လှေကားကို တစ်ထပ်တက်ပြီး လှေကားခြေရင်း အုတ်နံရံပေါ်က မီးခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ လှေကားကို အသံမမြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းစွာ တက်ရင်း မူးနောက်နောက် ခံစားရသည်။

လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျလျှင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျလေမလား။

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သောအခါ စားပွဲတင် မီးအုပ်ဆောင်းအောက်ခြေတွင် ဆေးပုလင်း သုံးလေးခုကို အသစ်တွေလိုက်ရသည်။ သူမ စားပွဲအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အားတိုးဆေး၊ ဖောလစ်အက်စစ်၊ ဖြူရာမင်ဘီစီ။ သူမ တုန်လှုပ်သွား၏။ ဒါ .. ဒါတွေဟာ သူ့ကလေးအတွက်ပေါ့။ ရုတ်တရက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဆေးပုလင်းများကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် စုပြုံယူလျက် အခန်းနံရံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။ အလွန်အမင်း တိတ်ဆိတ်နေသော ညသည် ပုလင်းကွဲသံ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖန်ကွဲစများ လွင့်စင်သံဖြင့် စူးရှကျယ်လောင်သွား၏။

လှေကားမှ တဒိုင်းဒိုင်း ပြေးတက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်ဟု အာရုံက ထင်လိုက်စဉ်မှာပင် အခန်းဝသို့ သူ မြန်ဆန်စွာ ရောက်လာလေသည်။

"မိုး .. မိုး"

မတ်မတ်ရပ်နေသော သူမနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နံရံအနီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြန် ကျဲနေသော ပုလင်းကွဲများ၊ ဆေးလုံးများ၊ ဆေးပြားများကို အတန်ကြာအောင် သူ အထိတ်တလန့် ကြည့်နေသည်။ ထိုခဏ၌ အံ့ဩစရာပင် သူမ၌ သူ့ကို ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။ သူမ၏ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုများသည် အငွေ့ထတော့မတတ် တရိုက်ရိုက် ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ သူမ ရဲရဲစွာ ပြန်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူသည် လွှတ်ခနဲ တစ်ခုခု ညည်းညူရေရွတ်လိုက်သလား မသေချာပေ။ သူမအနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး သူမမျက်နှာကို အမိမိဖော်နေသည့်ပမာ အရောင်တောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ရိုက်လိုက်တော့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်မိပေမယ့် သူက လက်ဖြင့်ချိန်ရွယ်ခြင်းပင် မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။

သူ့မျက်လုံးများမှ နားမလည်ခြင်းအရိပ်သည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသအဖြစ် ကူးပြောင်းသွား၏။ ထို့နောက် ခဏခြင်းပင် ဘာခံစားမှုမှ မရှိသော အေးစက်စက် မျက်နှာတစ်ခုအဖြစ် ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ နောက်တော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

###

ရီဝေမူးနောက်နေသော အာရုံဖြင့် မျက်လုံးစတင်ဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း သူမ ဘာမှ မမြင်ရပါ။ သူမကိုယ်သူမ ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ကိုပင် မိနစ်ပေါင်းများစွာ၊ သို့မဟုတ် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး လေးပင် မူးယစ်လျက် ရှိ၏။ အိပ်ဆေးမိတာသည့် ခံစားမှုမျိုးများလား။ သူမအိပ်ဆေး အလွန်အကွဲသောက်မိလေသလား။ သူမသည် အိပ်ဆေးပြား တစ်ပြား နှစ်ပြားမှ ပို၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသောက်ဖူးပါ။ (သေချာရဲ့လား..) သေချာပါသည်။ သူမ အိပ်ဆေး မသောက်ခဲ့ပါ။ ဒါဖြင့် ..

သူမ၏ ကိုယ်တွင်းတစ်နေရာမှာ မူလထက် ထူးထူးခြားခြား လှိုက်ဟာလျက်ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ရုတ်တရက်ကြီး လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရသည်။

သူမ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း။

ပျံလွင့်ယိမ်းယိုင်နေသော အာရုံများကို ခက်ခက်ခဲခဲ စုစည်းနေစဉ် သူမ ရင်တလှုပ်လှုပ် တုန်လျက်ရှိ၏။ အမြင့်တစ်နေရာမှ သူမလွင့်ကျခဲ့လေသလား။ တောင်စောင်းတစ်ခုဆီမှ သို့မဟုတ် ဝရန်တာစွန်းမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမတို့ တိုက်အိမ်မှာ ဝရန်တာမရှိပါ။

သူမ ဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း..။

တစ်နေရာရာမှ တစ်ချက်ချင်း ထွက်ပေါ်နေသော အသံသဲ့သဲ့ကလေး တစ်ခုကို သူမကြားနေရသည်။ ဘယ်နားကပါလိမ့်။ တံစက်မြိတ်အစွန်းမှ နှင်းစက်တစ်ပေါက်ချင်းကျသည့် အသံမျိုး (သို့မဟုတ်) သောက်ရေအိုးစင် ရေခဲခွက်ထဲသို့ စိမ့်၍ကျလာသော ရေစက်ရေပေါက်၏ အသံမျိုး (သို့မဟုတ်) ဘုရားရေ ခုတင်ကြမ်းခင်းမှ စိမ့်၍ သမံတလင်းပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်းကျနေသော သွေးစက်ကျသံများလား ..

မူးဝေမှုန်ဝါးနေသော မျက်လုံးအစုံသည် မျက်နှာကြက်ပန်ကာကို အလျင်ဆုံး မြင်ရ၏။ ပန်ကာသည် ဖြည်းညင်းတိုးတိတ်စွာ လည်ပတ်နေသည်။ ဒါ ငါ့အခန်းများလား။ သူမတို့အခန်းတွင် မျက်နှာကြက်ပန်ကာ မရှိပါ။ မျက်လုံး၏ အမြင် ဧရိယာအတွင်း ဖြူဖွေးဆွတ်သော အုတ်နံရံ ဖြူဖြူကိုသာ မြင်ရသည်။ အို .. သူမ ဆေးရုံရောက်နေသလား။ လောကတစ်ခုလုံး သူမတစ်ဦးတည်း ရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းဆီမှ အဆမတန် နာကျင်သော ဝေဒနာကို စူးစူးရဲရဲ ခွန်မြဲစွာ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ စုတ်သပ်ညည်းညူတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ သူမ အံကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ဖြန့်ထားသော လက်ဖဝါးများကို တင်းတင်းဆုပ်ပစ်လိုက်သောအခါ ဘယ်ဘက်လက် လက်ဖျံအပေါ်ပိုင်းဆီမှ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မှပင် သူမလက်တွင် ပိုက်တန်းလန်းနှင့် အပ်ကြီးကြီးတစ်ခု သွင်းထားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် တိုင်မှာချိတ်ထားသော သွေးပုလင်း၊ တစက်ချင်းနှေးကွေးစွာ ကျဆင်းနေသော သွေးရည်များ ..။

တစ်နေရာမှ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားသည်။

"ဟော .. ယူမိန်းမလေး နီးနေပြီ"

ဤအသံမှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်၏ အသံမဟုတ်ပါ။ အသံလာရာသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏ ဆရာဝန်နှင့်အတူ ယခုအချိန်တွင် သူမအမြင်တွေ့ချင်ဆုံးသော လင်ယောက်ျားအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သွက်လက်သော ဆရာဝန်၏ နောက်ဘက်မှ သူသည် မေ့လျော့စွာ

လမ်းလျှောက်နေသကဲ့သို့ တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လျှောက်လာနေ၏။

သူ့မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို နှင့်နှင့်သီးသီး ဆုံးရှုံးပြီးခါစ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း သပ်ရပ်သော သူ့ဆံပင်သည် မသေမသပ် ပွယောင်းလျက်ရှိသည်။ ပါးလှစ်၍ စုဝန်းသော သူ့နှုတ်ခမ်းတို့သည် လေစိမ်းတိုက်ခံထားရသလို ခြောက်သွေ့၍ အရေခွံကွာတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူမ၏ ညာဘက်ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ငုံ့ကြည့်သည်။

"မိုးမိုး နေကောင်းလားဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူမအသံတွင် အားနည်းမှု၊ မချီတင်က ဝမ်းနည်းမှုများ စိုးစဉ်းမျှ မပါစေရ။

"ကံကောင်းလို့ မိုးမိုးရေ ကိုယ်ဆေးခန်းကို သယ်လာတော့ မိုးမိုးရဲ့ သွေးပေါင်ချိန်ဟာ သူ့ ဖြစ်ခါနီးနေပြီ"

သူမသည် သွေးပေါင်ချိန် သူ့ညဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

"ကဲ ကိုယ်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်၊ လိုတာရှိရင် အပြင်ခန်းက ဆရာမလေးဆီပြော၊ ဟုတ်လား။ ယူ မိန်းမ မသေနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရစ်၊ ဟုတ်လား"

သူသည် ဆရာဝန်မကြီးကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။ သူစိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ သူမမျက်နှာဖြစ်၏။

သူမသည် ရုတ်ခြည်းရစ်စဲ လျှံတက်လာသော မျက်ရည်များကို ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် မျက်တောင်ခတ်သိမ်း ဖယ်ပစ်လိုက်၏။ သူ့ အကဲခတ်နေကြောင်း သေချာသည်။ သူမ တိတ်ဆိတ်စွာ အနေရခက်လျက် သူမကိုယ်ပေါ်မှ သတ္တလုပ်စောင်ကို မှတ်မိဖို့ ကြိုးစားနေသလို စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အစိမ်းရောင်စောင်ကြီး၊ ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ။ သို့သော် သူမ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာ၍ မရပါ။

သွေးသွင်းထားသော လက်ဖျံတွင် ယင်ကောင်ကလေး လာနားသည်ကို သူမ၏ ညာဘက်လက်ဖြင့် ဖယ်ပစ်ရန် အားယူလိုက်သည်။

ဘုရားရေ .. သူမ၏ ညာဘက်လက်တွင်လည်း ပိုက်တန်းလန်းနှင့်ပါလား။ အရောင်မဲ့သော အရည်များသည် ပိုက်တစ်လျှောက် နှေးကွေးစွာ ကျလျက်ရှိ၏။

"ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျသွားတယ်"

ကြားလိုက်ရသည့် အသံသည် တစ်ခါမျှ မရင်းနှီးဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်နေ၏။ သူ့အသံထဲတွင် နာကျင်မှုနှင့်အတူ မယုံကြည်နိုင်မှုပါ တွဲဖက်နေကြောင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

"ဟုတ်လား"

သူမသည့်ထက် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းသည်ဟု သူထင်ပေလိမ့်မည်။ စူးစိုက်သော သူ့မျက်လုံးများ လက်ခနဲ အရောင်စွတ်စိုသွားပြီး တစ်ဖန်ပြန်မိန့်ဖျော့သွားလေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တင်းစေ့ထားပုံမှာ ဘယ်တော့မျှ အာယာတ မပြေနိုင်မည့် အနေအထားမျိုးဟု ထင်ရသည်။

"သားလေးလား"

တိုးတိတ်အားပျော့သော သူမမေးခွန်းကြောင့် သူ့မျက်နှာသည် အမှတ်မထင် နာနာကျင်ကျင် အရိုက်ခံလိုက်ရသလို တုန်ခါသွားသည်။ သူမကို မယုံကြည်နိုင်သလို နားမလည်နိုင်သလို သတိလက်လွတ် စူးစမ်းကြည့်နေပြီးမှ 'သား..' ဟု အံ့ကြိတ်ပစ်လိုက်ရင်း ဖြေလေသည်။

ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပါပဲလား။ သူ အင်မတန် လိုချင်သည့် သားကလေးပေါ့၊ နောက်ပြီး သူ့ရုပ်ရည်နှင့်လည်း တူနေလိမ့်မည်ဟု သူမလောင်းရဲသည်။ ဆံပင်ကလည်း သူ့လို လှိုင်းတွန့်ဖွာနေလိမ့်မည်။ သူ့ကိုယ်ပွားကလေး။

"သားလေးကို ကြည့်ချင်သေးလား"

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် သူမ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူက သူမကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ မျက်စိလွှဲလျက် 'ကြည့်စရာတော့ မရှိဘူး'ဟု သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်နေသလို သတိလက်လွတ် ပြော၏။

ဟင့်အင်း .. မပြောပါနဲ့။

"မင်း သိလားဟင်၊ နာကျင်မှုကို သူ့.. သိတယ်"

"အို.."

နာကျင်မှု၊ ကျဉ်ခနဲ စူးရှတဲ့ အောင့်သွားသော ရင်ညွန့်ဆီက ဝေဒနာသည် တစ်သက်လုံး မပြေပျောက်နိုင်တော့သလိုပင် ဖြစ်၏။ သူမ မေ့ထားချင်သော အကြောင်းအရာကို သူ့အစဖော်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ ငိုချင်ပြင်းပြစွာ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

"သားရယ်"

သူမသည် ထောင့်စုံအောင် ကြည့်တတ် မြင်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

'လုံးဝ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ' သူသည် အမှတ်တမဲ့ ပွင့်အန်ထွက်လာသော ယူကျုံးမရစိတ်ဖြင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေသည်။

"ဒီအတွက် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသဘောတူ ပြတ်စဲလိုက်ကြမလား"

စကားသံသည် သိပ်အားစိုက်ဖို့မလိုဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထွက်သွားသည်။ သူနှင့် ကွာရှင်းပြီးလျှင် သူမ နောက်အိမ်ထောင် ပြုရဦးမည်။ အနည်းဆုံး သားကလေးတစ်ယောက်လောက် မွေးဖွားရဦးမည်။

"ပြတ်စဲဖို့မလိုပါဘူး၊ မင်းကို ငါလိုချင်လို့ ယူထားတာ၊ မင်းဟာ သေတဲ့အထိ ငါ့မိန်းမပဲ ဖြစ်နေရမယ် နားလည်ရဲ့လား"

သူ့အသံမှာ ကြမ်းရှုနေ၏။

သူမတို့နှစ်ယောက်သည် အချစ်ဟူသော အင်အားတစ်ရပ်ကို မေ့လျော့ထားကြသူများဖြစ်သည်။ သူက သူမထံမှ သားသမီးများစွာ ရအောင်ယူဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ရှိသည်။ ရှင် ကျွန်မဆီက ဘာကလေးမှ မရစေရဘူး။ သူမ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောပါ။ ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်တော့မှ မပေါက်ကြားစေရ။

"သားရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် မပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် မောင်"

ယုံကြည်မှုတစ်ခုအတွက် မောင် ဟု ခေါ်လိုက်ရသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားများ ခါးသက်လျက်ရှိ၏။ နှလုံးနာသလို ဖြစ်သွားသည်။ ဤနာမည်သည် သူမအတွက် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အတိ ဖြစ်၏။

"ဒါထက် ဝမ်းနည်းစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်"

သူမမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူမကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေသော၊ အေးစက်၍ အငွေ့ပျံနေသော မျက်လုံးတို့ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

"မင်းရဲ့ သားအိမ် ထုတ်ပစ်လိုက်ရတယ် တဲ့"

"ဘာ"

ခက်ထန်တုန်လှုပ်သော သူမအသံတွင် ခါးသီးမှုအပြည့်အဝ ပါဝင်သွား၏။

မတ်တပ်ရပ်နေသော သူသည် သူမထံသို့ ကိုင်းညွတ်လျက် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသော သူမကို တိုးတိတ်စွာ စကားပြောလေသည်။ တဝန်းဝန်း ဆူညံနေသော လေတိုးသံနှင့် နားအစုံမှာ အာရုံပြန်ကျလျက်ရှိသည်။

"သားအိမ်.. ချုပ်လို့မရအောင် .. သွေးလွန် .. ထိခိုက်မှု.. သွေးလွန် .. ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက .. အသက်ကို ရအောင် လုလိုက်ရတဲ့အတွက် .."

"ဘုရား.. ဘုရား"

"စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့၊ ကလေးမရနိုင်တော့တာကလွဲရင် အားလုံး ပုံမှန်"

"မဟုတ်ဘူး"

အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ပစ်လိုက်သော်လည်း သူမ မမှတ်မိသော အက်ကွဲကွဲ သူမအသံသည် အဝေးကြီးမှ လာသလို သဲ့သဲ့လေးသာ ဖြစ်သည်။

သူမ မယုံပါ။ အိပ်မက် မက်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အိပ်ဆေးကြောင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးလား။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများ၏ အရိပ်အငွေ့ထဲတွင် ဤအဖြစ်အပျက် အမှန်တကယ် ဖြစ်သွားကြောင်း ရိပ်မိ မြင်တွေ့နေရသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး လေတွင် လွင့်မျောသွားသလို ထင်မိသည်။

အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း ထလျက် ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာ ယူကျုံးမရ ခံစားရသည်။ မယုံဘူး၊ သို့သော် အမှန်တရားသည် သူမကိုယ်ပေါ်မှာ အုတ်နံရံဖြူဖြူပေါ်မှာ၊ ဓတုလာသော တံခါးချပ်ပေါ်မှာ၊ တစ်စက်ချင်းကျနေသော သွေးပုလင်းထဲမှာ၊ မျှော်လင့်ချက် ပြိုကွဲပျက်စီးသွားသော သူ့မျက်လုံးထဲမှာ..။

နောက်ဆုံးတော့ သူမ တွက်လိုက်သော ပစ္စာသည်လည်း ပြင်၍မရလောက်အောင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မှားယွင်းနေပါပကောလား။

ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လက်ဖျံနှစ်ဘက်မှ နာကျင်မှု၊ ခါးအောက်ပိုင်းမှ နာကျင်မှု၊ အမျိုးမျိုးသော နာကျင်မှုတို့ကို ကျော်လွန်လျက် စူးစူးနှစ်နှစ် နာကျင်လာသည်မှာ နှလုံးဆီမှ ဖြစ်သည်။ သူမ အသက်ရှူ ရပ်သွားမတတ် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွား၏။

ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာလုပ်မိမှန်းမသိခင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုလျက် အိပ်ရာမှ ရုန်းကန်ထလိုက်မိတော့သည်။

"မိုး"

အားမာန်ပါသော သူ့အသံနှင့်အတူ သူမကို ညင်သာစွာ (သို့မဟုတ်) ခိုင်မြဲစွာ ထိန်းချုပ်ဖိတွန်းလျက် အိပ်ရာပေါ်မှာပင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေစေသည်။ သူမ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုသည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရပ်ကြည့်နေ၏။

"ဒါ .. ဒါ ညာပြောတာမဟုတ်လားဟင်"

သူ့မျက်လုံးမှ အဖြေမှန် မြင်နေလျက်က မေးမိပြန်သည်။ သူသည် ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်း၍ (သူမဝမ်းဗိုက်ဆီသို့) ငေးမောနေသည်။ သူ့မျက်လုံးမှာ စောစောက မြင်ခဲ့ရသော အာယာတများ၊ ခက်ထန်မှုများ လုံးဝပျောက်ကွယ်လျက် သိမ်မွေ့သော ကြေကွဲမှု သက်သက်ကိုသာ မြင်ရသည်။

"ကျွန်မ မျက်ရည်ကို မြင်ချင်ရုံသက်သက်နဲ့ လိမ်ပြောတာလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ မောင်ရယ်"

'မောင်' ဟု သူမနှုတ်ဖျားမှ ချိုမြဲစွာ အားကိုးစွာ ခေါ်လိုက်မိမှန်း သူမ သတိမထားလိုက်မိပေ။ သူမကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရှိခဲ့ဖူးသော အင်အားများ ရုတ်တရက် ဆုံးရှုံးပျော့နွမ်းကာ မောဟိုက်ပူလောင်နေ၏။ သူသည် သူမမျက်နှာဆီသို့ ငုံ့ကိုင်း၍ သူမနဖူးကို အညင်သာဆုံး နှမ်းလေသည်။ နဖူးပေါ်မှ စိုစွတ်သွားသော မျက်ရည်စက်၏ အတွေ့ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ သူမ ခံစားသိရှိလိုက်၏။

သူမ ဘယ်လို အသက်ရှင် ရပ်တည်ရပါ့မလဲ။

သူမ ဘယ်လို သေဆုံးသွားပါ့မလဲ။

ဘုရားသခင်သည် သူမထင်ထားသည်ထက် စောစီးစွာပင် သူမကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ။

----@----

ဂျူး
၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း

ဂျူး
အဝါရောင်ရထား

မူယာနှင့် နောက်ဆုံး ဆုံဖြစ်ခဲ့သည့်နေ့က ကောင်းကင်သည် အချိန်အခါမတိုင်သေးဘဲ အနီရောင်လွှမ်းနေခဲ့သည်။
ထိုအနီရောင်နောက်ခံပေါ်မှာ အနက်ရောင်ငှက်တစ်အုပ် မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ ပြန်ကျစွာ
တိတ်ဆိတ်စွာပျံသန်းသွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ကျွန်မဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အနီရောင်ကောင်းကင်အနောက်ခံနှင့် အနက်ရောင်ငှက်များသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ
ဝေခွဲရခက်လှသော စိတ်ကူးကမ္ဘာသစ်တစ်ခု၏ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တစ်ခုဟု ကျမလက်ခံလိုက်ရသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညနေက မြက်တောကွင်းပြင်တွင် ပုစဉ်းတွေလည်း ပျံဝဲနေခဲ့ပါသည်။ သူတို့က တော်တော်နိမ့်နိမ့်
ပျံသန်းကြသဖြင့် ကျွန်မတို့လမ်းလျှောက်နေရင်း အသာလွှဲလိုက်သောလက်တို့ဖြင့် အလိုက်သင့်
လှမ်းဖမ်းဆုပ်လိုတောင် ရနိုင်ပါသည်။ မြက်ခင်းသည် နှင်းငွေ့ဖြင့် စိုစွတ်နေခဲ့သည်။ မြက်ရွက်များပေါ်
နှင်းလျှောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ဖိနပ်လွတ်နေသော ခြေချောင်းဖျားကလေးတွေ၌ စိုစွတ်မှုကို
အေးစက်စက်ရှုတတ် အရသာနှင့်အတူ ခံစားနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘေးမှာ ဘယ်ဆီကိုသွားမှန်းမသိသော
ရထားသံလမ်းဟောင်းတစ်ခုရှိသည်။ သံလမ်းဟောင်းဟုပြောရသည်က ကျွန်မမကြာခဏလမ်းလျှောက်လေညှင်းခံ
ရင်း ကြုံမိသမျှ ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသံလမ်းပေါ်မှာ ရထားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်ကိုမတွေ့ခဲ့ဖူးသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရထားသံတစ်ခုကို ကျွန်မအာရုံ၌ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသောအခါ
စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောင်းကင်အပြာရောင်ထဲမှ ရုတ်တရက်ဖောက်ထွက်
လာသလိုပဲ ရထားတစ်စီးလာနေခဲ့ပါသည်။

*****

ထိုနေ့လယ်ခင်းလေးက ကျွန်မအလုပ်လုပ်သောဆေးရုံသို့ မူယာရောက်ရှိလာချိန်တွင် ကျွန်မကဆေးရုံကြီး
အုပ်ချုပ်ရေးဌာနသို့ အလှူငွေများသွားအပ်လုဆဲဆဲဖြစ်သည်။ ကျမ၏ လက်ထဲတွင် မကြာသေးမီကမှ
ရေတွက်ထားသော ငွေတစ်သောင်းခွဲ နှစ်ထုပ်ရှိနေသည်။

"နီလာ.....ဘယ်သွားမလို့လဲ"

မူယာက အမောတကော ရောက်လာပြီး မေးသည်။
မူယာသည် ကြောရှင်းလှပသောကိုယ်ခန္ဓာကို အသက်လေးဆယ်ကျော်သည်အထိ
ထိန်းထားနိုင်ဆဲဖြစ်သည်။ တကယ်ဆို မူယာကလည်းသမီးနှစ်ယောက်အမေ၊ ကျွန်မကလည်း
သားနှစ်ယောက်အမေ၊ သက်ချင်းအတူတူ၊ အိမ်ထောင်မိခင်ဖြစ်တာချင်းအတူတူ
ကိုယ်ခန္ဓာချင်းကျတော့ တော်တော်ကွာလေသည်။ ကျွန်မသည် မူယာအား ပြီး၍ကြိုဆိုလိုက်ရင်း
ကျွန်မ၏ခပ်ဖိုင်ဖိုင်လုံးလုံး ကိုယ်ခန္ဓာကို မသိမသာငုံကြည့်ကာ ရယ်ချင်သွားပါသည်။

"အလှူငွေသွားအပ်မလို့ပါဟာ.....သိပ်မကြာပါဘူးထိုင်ဦး"

ကျွန်မစားပွဲရှေ့က ကုလားထိုင်တွင် မူယာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မူယာနားက နားကပ်သည်
အရင်တစ်ခါလာတုန်းကလို ငါးလုံးတွဲစိန်ပွင့်ကလေးများမဟုတ်တော့ဘဲ

ခပ်သေးသေးတစ်လုံးတည်းစိန်နားကပ်ဖြစ်သွားသည်။ ရှေးတုန်းကစိန်ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့မျက်နှာလှုပ်ရှားလိုက်သည့်အခါ ထိုစိန်နားကပ်လေးက အလင်းရောင်ဖြာကာ လက်ခနဲလက်ခနဲဖြစ်သွားပုံက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လှလှကလေး။

"ဘာအလှူငွေတွေလဲ ..."

ကျွန်မသည် ထွက်သွားတော့မည့် ခြေလှမ်းကိုပြန်ရုတ်သိမ်းကာ စားပွဲဘေးမှာ ခဏရပ်မိ၏။ မူယာများ အလှူငွေထည့်ချင်စိတ်ပေါ်မလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်နှင့်ဖြစ်သည်။

"တစ်ခုက ဆေးရုံကြီးနေ့စဉ်လူနာထမင်းစရိတ်ပေါ့ဟာ။ အိမ်ကနေလာအပို့နိုင်တဲ့လူနာတွေအများကြီးဟာ တချို့ကနယ်ကလာတဲ့ဆင်းရဲသားတွေမို့၊ တချို့ကရန်ကုန်ကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အစွန်အဖျားက လာတက်တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေမို့ပေါ့။ အဲလိုလူနာတွေကို နေ့စဉ်ဆေးရုံကကျွေးရတယ်လေ။ အာဟာရပြည့်ရုံ ဟင်းအသင့်အတင့်နဲ့ ဆိုရင် တစ်နပ်စာကို ငွေသုံးထောင်ကျမယ်။ ငါ့တပည့်လေးတွေ သူတို့နီးစပ် ရာအချင်းချင်း စုလှူထားတာက ဒီဘက်ကတစ်သောင်းခ"

မူယာအား တစ်သောင်းခွဲအထုပ်ကိုပြလိုက်သည်။

"နောက်တစ်ခုက ဆေးဝယ်ဖို့ လှူတဲ့ပိုက်ဆံ၊ ဆေးရုံကြီးမှာစရိတ်မျှပေး ကျန်းမာရေးဆိုတဲ့ သက်သာဆေးဆိုင်တစ်ခုရှိတာ နှင်သိလား"

မူယာကြားဖူးရုံပဲ ကြားဖူးမှာပါ။ သူတို့သည် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွေထက် ပုဂလိကဆေးရုံတွေနှင့် ပိုနီးစပ်သည်။ တလောတုန်းကမူယာခင်ပွန်း အဖျားကြီး၍ဆေးရုံတင်လိုက်ရသည်မှာ အာရှတော်ဝင် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာဖြစ်သည်။

"တချို့လူနာတွေ ဆင်းရဲလိုက်ပုံများ ... အဲဒီဆေးတွေတောင် မဝယ်နိုင်ဘူး။ သနားစရာအကောင်းဆုံးက ကလေးလေးတွေပဲ။ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါဖြစ်မယ် ၊ သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါဖြစ်မယ်။ အဖေအမေက ဆင်းရဲတော့ ဆေးဖိုးရှာကြံနေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ့်ဆီမှာ ဆေးအဆင်သင့် ရှိနေဖို့ လိုတယ်။ ဒီတော့ အလှူခံရတာပေါ့။ မူယာရယ်၊ နင်ရော လှူသွားချင်လား"

မူယာတွေသွားသည် ။

မူယာသည် သဒ္ဓါတရားတွန့်တိုသူတော့မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတုန်းက ရွှေတိဂုံဘုရားသို့သွားရင်း ထီးတော်တင်ပွဲအတွက် သူ့ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ချွတ်လှူခဲ့ဖူးသူဖြစ်ပါသည်။

"ကုသလို့ အလွန်လွယ်တဲ့ရောဂါလေးတွေကို မကုနိုင်လို့ သေသွားရတဲ့ကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်ရင်နာဖို့ကောင်းသလဲ။ လိုသမျှပိုက်ဆံကလဲ သိန်းဂဏန်းမဟုတ်၊ သောင်းဂဏန်းမဟုတ်၊ ထောင်ဂဏန်းလေးပဲ ၊ ဒီတော့ချမ်းသာတဲ့လူမှ လှူနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ သာမန်သူလိုကိုယ်လိုလူထဲကပဲ စေတနာရှင်တွေက လှူနိုင်တာပဲ"

မူယာရယ်မောပါသည်။

"ဪ... စိတ်ရှုပ်လို့အိမ်ကထွက်လာပါတယ်၊ လူမှုရေး ဟောနေပြန်ပြီနီလား... နင်ဟာလေ သူများအပူ ကိုယ့်အပူတော်တော်လုပ်နိုင်တဲ့မိန်းမ"

ကျွန်မခေါင်းယမ်းရင်း ရယ်မောလိုက်ရပါသည်။ ဒါဖြင့် မူယာ ဒီကိစ္စကိုစိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့။

"ဒါဖြင့် ...နှင့်ဒီမှာခဏထိုင်ခဲ့ဦး၊ ငါဒီငွေတွေသွားအပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မကြာဘူးနော်"

"အေး"

ကျွန်မအလှူငွေအပ်ပြီး ပြန်လာသောအခါ မူယာသည်ကျွန်မ၏ စာအုပ်စီရိုကို စူးစမ်းလေ့လာနေခဲ့၏။ ဆေးရုံနှင့်စာအုပ်ဘာဆိုင်သလဲဟု မူယာကမေးလာခဲ့လျှင် ကျမရှင်းပြစရာတွေ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဆေးရုံတာဝန် ဆေးခန်းတာဝန် လူတွေကိုကျန်းမာရေးအသိ၊ လူမှုရေးအသိရှိအောင် ပညာပေးဆွဲဆောင်ဖို့ အချိန်မရပါ။ လူတွေကလည်း စားဝတ်နေရေးမှာ အင်အားစိုက်ထုပ်ရရုန်းကန်ရ မောပန်းလှပြီဖြစ်လို့ ပညာပေးခံရဖို့ စိတ်မဝင်စားပါ။ သည်တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အချိန်ကုန်စရာမလိုအောင် ဆေးရုံမှာရှိနေသော နာလန်ထလူနာတွေ၊ လူနာစောင့်တွေ ဖတ်နိုင်ဖို့ စာအုပ်စီရိုတွေ ထားပေးခဲ့ပါသည်။

"ဒီ စာအုပ်တွေက နှစ်ဖက်ဖို့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး"

မူယာကကျွန်မအား မျက်ခုံးပင့်ကြည့် လျက်ပြောသည်။

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ ငါအတွက်မဟုတ်ဘူး၊ လူနာတွေ၊ အစောင့်တွေအတွက်ပဲ"

"တို့ကစာဖတ်နိုင်လို့လား"

"ဝေဒနာတွေနဲ့နည်းနည်းဝေးသွားတဲ့အခါ၊ ဒါမှမဟုတ်ဝေဒနာတွေကို လမ်းလွှဲပစ်ချင်တဲ့အခါမှာ သူတို့စာဖတ်ကြပါတယ်။ မပျောက်ပျက်အောင်တော့သတိထားရတာပေါ့ဟာ၊ လူတွေကျန်းမာရေးအသိရော၊ လူမှုရေးအသိရော တော်တော်လေးလိုသေးတယ်မူယာရဲ့"

မူယာပုံးတွန့်သည်။ "နင်ဆီလာတိုင်း... ဒါမျိုးတစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ကြားရတာပါပဲ၊ မထူဆန်းပါဘူး၊ ကဲ... ငါတို့တစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်၊ ပြီးမှ နင့်ဆေးခန်းကိုသွားပေါ့"

"အေး... နင်ကားပါလား"

"မပါဘူး၊ ငါ့ဒရိုက်ဗာ နယ်ခဏပြန်သွားတယ်၊ ငါလဲ ကားမမောင်းချင်ဘူး၊ ငါတက္ကစီနဲ့လာတာ"

"နင့်ယောကျ်ားကရော"

"အို... နင်ကလဲ သူ့မှာတာဝန်တွေကအများကြီး။ သူ့ထက်သူ့လူစွမ်းကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ငါ့ကိုလှည့်တောင် မကြည့်အားပါဘူး"

"ပြီးရော ..... ဒါဆိုငါ့ကားနဲ့သွားကြမယ်လေ၊ ပြီးရင် နင့်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီးမှ ငါ့ဆေးခန်းကိုသွားမယ်"

"ကောင်းတယ်... လိမ္မာလိုက်တဲ့သူငယ်ချင်း"

ကျွန်မနှင့်မူယာသည် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းမှာအတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။တက္ကသိုလ်ချင်း မတူသည့်အတွက် ငါးနှစ်ဆယ်နှစ်တော့ဝေးသွားကြသေးသည်။နောက်တော့ သူမကလာဆောင်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ပြန်ဆက်သွယ်သွားမိကြသည်။ ထို့နောက် သူလည်းသမီးတွေရ၊ ကျွန်မလည်းသားတွေရ။သားရေးသမီးရေးကလေးတွေပညာရေး ပြောဆိုတိုင်ပင်ရင်းဟိုတုန်းကလိုပင် ပြန်လည်ရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့သည်။

ပို၍ပို၍ဝသော ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကိုသူက လျှော့စေချင်သည်။ အစားအသောက်လည်း စည်းကမ်းတကျ စားစေချင်သည်။ ကျွန်မကဆရာဝန်ဖြစ်လျက်နှင့်သူလို အစားအသောက်မဆင်ခြင်နိုင်ပေ။သူကတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် နေ့စဉ် ကိုယ်အလေးချိန် ချိန်သူနေ့စဉ် ကယ်လိုရီကို တွက်၍စားသောက်သူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ယခုလို သွယ်လျလှပနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

"ဒီအချိန်က ကော်ဖီသောက်လို့ကောင်းတယ် မူယာ၊ငါတို့ ဂျေဒိုးနတ်ကိုသွားမလား၊

"ကျွန်မ၏ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ သီချင်းတိပ်ခွေတစ်ခုကို ယူကြည့်ရင်း မူယာနာခေါင်းရုံပါသည်။ သူ့ကျွန်မဒိုးနတ်တွေစားစားနေတာသဘောမကျပါ။ဘာမှမပါသည့် ပလိန်းသက်သက် ဒိုးနတ်ကိုတောင် သူကတော့မစားပါ။ ဝမှာစိုးလို့တဲ့။ ကျွန်မချောကလက်ဒိုးနတ် စားတာမြင်လျှင် အလွန်အူယားသူ ဖြစ်သည်။

"မသွားဘူး၊ဖူဂျီပဲသွားမယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်ငါခံမယ်၊ဒါပဲ"

တစ်ခါတစ်လေ စိတ်လိုလက်ရလာသူကို စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ကျွန်မသဘောတူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆေးခန်းက ညနေ၆နာရီမှာစမည်။ကျွန်မကို ကော်ဖီဆိုင်မှာ တစ်နာရီလောက်တော့ အချိန်ဖြုန်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ လေအေးစက်ဖြင့် လတ်ဆတ်အေးမြသော အခန်းထဲတွင် ကျွန်မနှင့်မူယာသည် သူ့မိသားစု ကိုယ်မိသားစုပြဿနာများ၊ဟာသများကို အပြန်အလှန်ပြောရင်း စိတ်လွတ်လပ်မှုကို တစ်ခဏတော့ ရကြသည်။

"ဒါနဲ့....နှင့်တိုက်ခန်းလှေခါးထောင်ချိုးမှာ အရင်လိုလူတွေလာလာအိပ်တုန်းလား"

မူယာက သတိတရမေး၏။

"အင်း...တစ်ခါတစ်ခါတော့တွေ့သေးတယ်၊မိုးရွာတဲ့ညတွေ ဆို ၊ကလေးသေးသေးလေးတွေနဲ့ အမေနဲ့ပေါ့"

မူယာကထိုကိစ္စကို သဘောမကျပေ။ သို့သော်ကျွန်မမတတ်နိုင်ပါ။ ထိုဒုက္ခသည်ကလေးများကို ကျွန်မနှင့်မထုတ်ရက်ပါ။ ကျွန်မတို့တိုက်ခန်း လှေကားရင်းမှာလည်း တံခါးမရှိ၊ ပိတ်ထားလို့မရပါ။

"နှင့်တို့ သည်းညည်းခံနေနိုင်တာ အံ့ဩတယ်။ငါသာဆို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေတိုင်ပြီး နှင်ထုတ်ပစ်တာကြာပြီ"

မူယာကတော့ တန်ဖိုးကြီးရပ်ကွက်မှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်အုတ်တံတိုင်းနှင့် လုံခြုံစွာ သီးသန့်နေထိုင်သူမို့ ကျွန်မတို့နေရာမှာ စိတ်ကူးဖြင့်တောင် နေကြည့်လို့ရမည်မထင်ပါ။

"တကယ်တော့ ရေရှည်စဉ်းစားရမယ့်ကိစ္စတွေ အများကြီးမူယာရဲ့၊ ကိုယ်ကသိပ်အများကြီးမတတ်နိုင်၊ စည်းရုံးရေးလည်းမလုပ်နိုင်၊ မ တည်ငွေလဲ မတတ်နိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ ဒါ...ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီတယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပေါ့"

ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုတွေ၊ အိုးအိမ်မဲ့ပြဿနာတွေ၊ အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာတွေကြောင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ကော်ဖီတွေလည်း အရသာပျက်ကုန်၊ အေးစက်ကုန်တော့သည်။
နောက်တော့ကျွန်မကပဲ ဆေးခန်းနားက မြက်ခင်းပြင်သံလမ်းဘေးမှာ လမ်းလျှောက်လေညင်းခံဖို့ အကြံပြုခဲ့သည်။

*****

ရထားသံလမ်းတိုအပြတ်တစ်ခု၏ အစွန်နားတွင် ကျွန်မ၏ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မူယာက ကားထဲမှာချက်ချခဲ့ပြီး အပြင်မှနေ၍ တံခါးပိတ်သောအခါ ခလုတ်ကဖိထားသည့်အတိုင်း မနေဘဲအပေါ် ပြန်တက်လာ၏။

"ခလုတ်ကို နည်းနည်းမ ထားပြီး မလွှတ်ဘဲ တွန်းပိတ်မူယာ၊ ငါ့ကားကနည်းနည်းစုတ်တယ် "

ထို့နောက် မူယာရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပိတ်လိုက်ရသည်။

"စုတ်တယ်မပြောပါနဲ့၊ နီလာရယ်၊ အခုနင့်ကားသိန်းတစ်ရာလောက် ပေါက်နေပြီ သိလား"

ကျွန်မဒီကားကို ဝယ်တုန်းက ငါးသိန်းခွဲပဲ ပေးရပါသည်။ အဲသည်ငါးသိန်းခွဲကိုပင် နှစ်နှင့်ချီ၍ ကျွန်မစုဆောင်းရသည်။ မူယာက ကားဝယ်ဖို့ တိုက်တွန်းလွန်းလို့ ဝယ်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ကားဈေးတွေက မှန်းဆ၍မရနိုင်လောက်အောင် ကမောက်ကမတွေဖြစ်လာတော့ ကျွန်မ၏ကားသည် သုံးနှစ်အတွင်း ငါးသိန်းခွဲမှ သိန်း၁၀၀ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကားဈေးတွေသာ တစ်ရှိန်ထိုးတက်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ဆရာဝန်လခ၊ သမားတော်စမ်းသပ်ခတွေက လိုက်တက်လာခြင်း မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် အခုလိုအချိန်မျိုးကျမှ ကျွန်မကားဝယ်ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ သိန်း၁၀၀ကို ရှာလို့ရမှာမဟုတ်။

"ဒီနားကလေက သန့်တယ်မူယာရဲ့၊ ငါစိတ်လိုလက်ရရှိတိုင်း ဒီနေရာလေးကို ရောက်ရောက်လာပြီး လမ်းလျှောက်နေကျ"

မူယာက လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်လွဲလွဲထားလျက် အသက်ကိုတဝကြီး ရှိုက်ရှူရင်း ပြုံး၏

"ဘာလဲ၊ ကိုကျော်သက်နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ အချိန်တိုင်း ဒီလာနေကျလား"

ကျွန်မဘာမှမပြောဘဲ အသံထွက် ရယ်နေလိုက်ပါသည်။

ကောင်းကင်သည် အချိန်မတိုင်သေးဘဲနှင့် နီနေသည်။ တိမ်အဆုပ်တွေမရှိဘဲ တိမ်အမျှင်တန်းလေးတွေပဲ ရှိနေ၏။ အနီရောင်သည် အနောက်ခြမ်းကောင်းကင်သာမကပဲ အပေါ်တည့်တည့်ကောင်းကင်ထိ ရောက်နေသည်။ လေထဲတွင် စိမ်းရွှေရွှေရနံ့ တစ်ခုခုရှိသည်။ သစ်ရွက်စိမ်းနံ့လား၊ တောပန်းတခုခု၏ ရနံ့လား၊ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါ။

ထို့နောက် တောင်ပံခတ်သံ တဖြန်းဖြန်း အစုအဝေးကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပြီး
ကောင်းကင်မှာအနက်ရောင်ငှက်တွေကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမြင့်မှာ ပျံသန်းသွားသော
ထိုအနက်ရောင်ငှက်များသည် ကျီးကန်းတွေလား၊ ဆက်ရက်တွေလား ကျွန်မ မသဲကွဲပေ။ အရှိန်က
လျင်မြန်လှသည်။ အော်သံဆူသံလည်း မကြားရ။ တောင်ပံခတ်သံကိုသာ တဝက်တပျက် ကြားလိုက်ရသည်။
အနီရောင်နောက်ခံမှာ ပြန့်ကျဲသွားသော အနက်ရောင်တွေသည် ငှက်တွေဟုသိလိုက် ရချိန်၌ ငှက်တွေအဝေးသို့
ရောက်ကုန်ပြီ။

ထို့နောက် ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ရထားဖြတ်မသွားခဲ့ဖူးသော သံလမ်းပေါ်မှာ ရထားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ရထားသံကို
အရင်ကြားရပြီးမှ ရထားကိုမြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အနီရောင်မိုးကောင်းကင်၊ အနက်ရောင်ငှက်များ၊ အစိမ်းရောင်မြက်ခင်း၊ ယခုအခါ အဝါရောင်ရထား။ ဟုတ်ပါရဲ့၊
ရထားအရောင်မှာ ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အဝါရောင်တောက်တောက် နန္ဒင်းရောင် ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ရထားသံလမ်းနှင့် ခပ်ခွာခွာလွတ်လွတ် လျှောက်နေကြသည်ဖြစ်နေလျက်
ရထားလာနေသောအခါ ဘေးသို့ ပို၍ဝေးအောင် ခွာ၍လျှောက်လိုက်ကြပါသည်။

"ဒီရထားက ဘယ်သွားမယ့်ရထားလဲ"

ကျွန်မ မသိပါ။

ထို့နောက် ရထားသည် ကျွန်မတို့ဆီသို့ နီးနီးလာသည်။ ရထား၏တုန်ခါမှုကြောင့် ကျွန်မရပ်နေရာမြေပြင်သည်
တုန်ခါနေသည်။

ရထားသည်ကျွန်မမျှော်လင့်ထားသလို တွဲတွေကအများကြီးမဟုတ်၊ ခေါင်းတွဲနှင့် နောက်ကတွဲတစ်တွဲတည်း
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အနားမှ အသံမြည်ဟည်းကာ ဖြတ်သန်းသွားချိန်တွင် ကျွန်မ၏ထဘီအနားတွေပင်
တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခတ်သွား၏။ ပုစဉ်းလေးတွေရော မြက်ရွက်လေးတွေရော လှုပ်ခတ်ယိမ်းယိုင်သွားကြသည်။

ကျွန်မတစ်ခုသတိထားမိသည်။

ရထားပေါ်မှာ လူမပါပါ။ မောင်းသူလည်းမပါ၊ စီးသူလည်းမပါပါ။

ဟင်...ဘယ်လိုပါလိမ့်။တစ်နေရာရာကနေ လွတ်ထွက်လာသော ရထားကြီးလား။

ကျွန်မရထားသွားရာသို့ နောက်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်မိသည်။ ထိုအခါကျွန်မဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး

ရုတ်တရက်ကြီးမားသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဟိုးအဝေးက ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိ၊

ကလေးတစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်အံ့ဩမှုဖြင့် အေးစက်တောင့်တင်းသွားပါသည်။

"ဟယ် မူလာ... ကလေးလေးတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ"

လှမ်းအော်သတိပေးဖို့ကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးကဝေးနေသည်။ အပြေးသွားပြီး
ကောက်ချီဘေးချရအောင်လည်း ကျွန်မတို့သည် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မျှရထား၏အရှိန်ကို မိအောင်မပြေးလိုက်နိုင်။
ဘုရား ဘုရား... ဘာမှမသိသော ကလေးလေးကတော့ သံလမ်းပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး။

ကျွန်မရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်နေ၏။

"ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ၊ ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ"

တစ်ခုရှိတာက ကျွန်မတို့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရထားသံလမ်းလွှဲ မောင်းတံတစ်ခုရှိသည်။ လမ်းလွှဲပေးရမလား။
ရထားကလမ်းဆုံသို့ ရောက်လုနီးနေပြီ။

"လမ်းလွှဲ... လမ်းလွှဲ"

လမ်းလွှဲက ဘယ်ဟာလဲဟု ကမန်းကတန်းရှာသောအခါ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွား၏။
ရထားသံလမ်းနှစ်ခုခွဲထွက်သွားရာ တစ်ခုက သံလမ်းအရှည်၊ ကလေးရှိနေသည့်လမ်း။ တစ်ခုက...
တစ်ခုကသံလမ်းတိုပြတ်၊ သံလမ်းသည် တစ်နေရာတွင် တုံးတိစွာ အဆုံးသတ်သွားသည်။ ထိုနေရာတွင်...
ထိုနေရာတွင် ကျွန်မ၏ကားကို ရပ်ထားခဲ့သည်။

လမ်းလွှဲမောင်းတံကို ဆွဲချလိုက်လျှင် လူမပါသောရထားသည် မူလနေရာမှ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားကာ
သံလမ်းအပြတ်ဆီ ဦးတည်သွားနိုင်သည်။ မူလသံလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေသော ကလေးလေးအသက်ချမ်းသာရာရမည်။
သို့သော် ချွေးနှိုးစာဖြင့် အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းပြီးမှ ဝယ်ယူခဲ့ရသော ကျွန်မ၏ကားကလေး။ ရထားကြိတ်မိပြီး
စုတ်ပြတ်တွန့်လိမ်သွားတော့မည်။

ဟင့်အင်း...မလုပ်နဲ့။

သို့သော် ရထားသည် ကလေးရှိရာ သံလမ်းအတိုင်း တစ်ရှိန်ထိုးပြေးသွားနေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်၊
မျက်စိတစ်မှိတ်စာအတွင်း ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။

မဖြစ်ဘူး၊ကလေးအသေမခံနိုင်ဘူး။

ကျွန်မသည် မောင်းတံဆီသို့ အားကုန်ပြေးသွားရန် ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်၏။

ကျွန်မ၏အဖြူရောင်ကားကလေးကို ကျွန်မမြင်ရသည်။ ကျွန်မမှာသည်ကားလေးတစ်စီးပဲရှိသည်။
နောက်ထပ်ကားတစ်စီးဝယ်ဖို့ဆိုတာ သည်ခေတ်ကာလပေါက်ဈေးဖြင့် အိပ်မက်ပင်မမက်နိုင်ပါ။
ကျွန်မ၏အနာဂတ်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းနှင့် သားကလေးနှစ်ယောက်၏အနာဂတ်။

စဉ်းစား...တစ်ခုခုကို အမြန်စဉ်းစား။ ရထားက လမ်းဆုံသို့ ရောက်တော့မည်။
ဘယ်ဟာကိုဆုံးရှုံးခံမလဲ။ ကလေးရဲ့ အသက်လား။ ကျွန်မ၏ကားကလေးလား။
ကျွန်မခြေတွေလက်တွေ တုန်ယင်ကာ ရပ်နေရင်း ဒူးတွေညွတ်ခွေလာသည်။ ကျွန်မမျက်စိအစုံကို
မှိတ်ပစ်လိုက်၏။ရထားသည် သံလမ်းအတိုင်း တဂျူန်းဂျူန်းအော်မြည်လျက် တစ်ရှိန်ထိုး လိမ့်သွားပါသည်။

"နီလာ..."

ကျွန်မမျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တအံ့တဩစိုက်ကြည့်နေသော မူယာကိုတွေ့ရသည်။

မူယာအကြည့်ကို ကျွန်မနားလည်လိုက်ပါသည်။
နှင့်တော်တော်ရက်စက်ပါလား နီလာ။ ကလေးတစ်ယောက်အသက်ကို နှင်မကယ်ချင်ဘူးပေါ့။
"နှင်ငါ့ကိုအဲလိုမကြည့်နဲ့မူယာ၊ နှင်မကြည့်နဲ့၊ ငါ့မှာဒီကားလေးတစ်စီးပဲ ရှိတာ"
မူယာက ခေါင်းယမ်းနေသည်။ ထို့နောက်သံလမ်းအရှည်ကြီးအတိုင်း လှမ်းငေးကြည့်၏။
ကျွန်မသည် အဝေးမှာ ပျောက်ကွယ်လုနီးပါး သေးသွားပြီဖြစ်သော ရထားကိုလှမ်းကြည့်သောအခါ
သံလမ်းကိုမမြင်ရအောင် ကျော်ပစ်ပြီးကြည့်ရ၏။ သံလမ်းပေါ်မှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေမည့်
ကလေးလေးအလောင်းကို မမြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

"တကယ်လို့ အဲဒီလမ်းလွှဲမှာ ရှိနေတာက ငါ့ကားမဟုတ်ဘဲ နင့်ကားဆိုရင် နှင်ဒီမောင်းကို ဆွဲမလားမူယာ၊
ငါ့ကိုမညာဘဲ အမှန်အတိုင်းဖြေ"

မူယာတစ်ခဏတွေသွားသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကိုမော့လျက် ဖြေသည်။

"ဆွဲမယ်"

ကျွန်မသည် ကြားရသောစကားကို မယုံနိုင်ပါ။

"ဆွဲမယ်...ဟုတ်လား၊ နင့်ကားကသိန်း၃၀၀တန်တာနော်"

"ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်က သိန်း၃၀၀ဆိုတဲ့ ကားထက်ပိုပြီး တန်တယ်လေ"

မဖြစ်နိုင်ပါ။ မူယာအဲသည်စကားကို တကယ်ပြောတာမဟုတ်နိုင်ပါ။

သံလမ်းအဆုံးမှာ ရှိနေတာက သူ့ကားမဟုတ်လို့ အလွယ်တကူပြောလိုက်တာပါ။ ခက်တာက သူ့ကို
နှင်ညာနေတာဟု စွပ်စွဲဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ တကယ်စမ်းသပ်ကြည့်လို့ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊
အခုတော့ ကျွန်မမှာသာ အညှာအတာမရှိသူ၊ ရက်စက်သူ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် နှမြောတွန့်တိုသူ ဖြစ်ရပါသည်။

"အဲဒီစကားကို ပြောရုံပြောဖို့က လွယ်တယ်မူယာ၊ ပြောလို့လဲလှပါတယ်၊ဒါပေမယ့်
နှင်တကယ်အဲလိုစွန့်လွှတ်နိုင်မလားဆိုတာ ငါသိပ်သိချင်တာပဲ"

"ဘာလဲ....နှင်မယုံဘူးလား"

"မယုံနိုင်ဘူး"

"ငါလဲ နှင်အခုလို ကလေးအသက်ကို စတေးလိုက်လိမ့်မယ်လို့ မယုံချင်ခဲ့ပါဘူး"

"စတေးတယ်လို့မပြောနဲ့မူယာ၊ ကလေးကို ငါစတေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကသူဟာသူ သံလမ်းပေါ်မှာ
ရှိနေတာ၊ နင့်စကား အသုံးအနှုန်းမှားနေတယ်၊ ကလေးသေသွားတာ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် ကလေးကို နှင်ကယ်နိုင်တယ်လေ၊ ရထားကိုလွှဲဖို့ မောင်းတံကိုဆွဲချလို့ ရတယ်လေ။ နှင်မလုပ်ခဲ့ဘူး။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင့်စည်းစိမ်အပျက်မခံနိုင်လို့၊ လူ့အသက်ဆိုတာကို နှင့်စည်းစိမ်လောက်အရေးမစိုက်လို့"

မူယာအသံက စွပ်စွဲသည့်အသံဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စွပ်စွဲနေသလိုပဲ။
"ဟုတ်တယ်ပဲထားပါ။ ငါ့စည်းစိမ်ကို စတေးပြီး ကလေးကို ငါမကယ်ခဲ့ဘူးလို့ စွပ်စွဲပါ။ ဒါအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီနေရာမှာ နှင့်ကားဆိုရင် နှင်စတေးမယ်လို့ ငါမထင်ပါဘူး။ နှင့်မှာ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ဘယ်တုန်းကမှ
မရှိခဲ့ဘဲနဲ့။ အဲဒါငါအသိဆုံးပဲလေမူယာ။ ငါအသိဆုံးပဲ။ နှင့်စည်းစိမ်အပျက်ခံပြီး ကယ်ဖို့ကိုမပြောပါနဲ့ဦး။
ဘာစည်းစိမ်မှ ပျက်စရာမလိုဘဲနဲ့တောင် နှင်ဘယ်ကလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ"
ကျွန်မလေသံမာမာဖြင့် ပြန်စွပ်စွဲလိုက်မိပါသည်။
ကျွန်မစကားကြောင့် မူယာတစ်ချက် မျက်နှာပျက်သွား၏။ ကျွန်မဖိနှင်း၍ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။
"ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်လောက် နှင်အရေးထားခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါဆိုရင်လူတွေရဲ့ အသက်ကို
ခဏခဏကယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ လူ့အသက်တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးအကြောင်း ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့။ ငါအသိဆုံးပါ။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပါ။ အဲဒီတန်ဖိုးကြီးတယ်
ဆိုတဲ့အသက်တွေ ပစ်စလက်ခတ် ဘယ်လိုဆုံးရှုံးနေရတယ်ဆိုတာလဲ ငါအသိဆုံးပါ။ လူတွေဖြုတ်ခနဲ၊ ဖြုတ်ခနဲ
သေနေတာကို မျက်မြင်သက်သေအဖြစ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတာ များလှပြီ။ ဟောဒီသံလမ်းပေါ်က
ကလေးလေးဖျတ်ခနဲ သေသွားသလိုပဲ။ မသေသင့်တဲ့ ရောဂါကလေးနဲ့ ကုဖို့အလွန်လွယ်တဲ့ ရောဂါလေးတွေနဲ့
မဖြစ်စလောက် ရောဂါလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေဖျတ်ခနဲသေသေကုန်တာ ငါမြင်နေရတယ်။
ငါကူနိုင်သလောက်ကူတယ်။ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကိုပါ အကူအညီတောင်းတယ်။ အဲဒီလူမှုရေးတွေထဲမှာ
နှင့်ကိုဆွဲခေါ်ဖို့ ငါအမြဲကြိုးစားတယ်။ နှင်ဘယ်တုန်းက ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မလှူခဲ့မကူခဲ့ဘူး။
ဒါနဲ့များနှင်ကနှင့်သိန်း၃၀၀တန်ကားကို ပျက်စီးခံပြီးဟောစိုကလေးအသက်ကို ကယ်မယ်လို့ပြောနေတယ်။
အဲဒါကို ငါဘယ်လိုယုံရမလဲ။ ကဲ... ပြောပါဦး"

မူယာငြိမ်သက်သွား၏။ သို့သော်ဝန်ခံသည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။
ကျွန်မကိုနိုင်အောင် ပြောဖို့အားယူနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
တကယ်တော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သံလမ်းပေါ်မှာရှိနေသည့် ကြော့ကွဲဖွယ်ရာ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတစ်ခုကို
ရှောင်ဖယ်ရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်နေမိကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရှေ့မှာက ကျွန်မတို့မကြည့်ရဲ
မမြင်ရဲသော အမှန်တရားတစ်ခုရှိနေပါသည်။
"ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ နှင်ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ကယ်နိုင်လျက်သားနဲ့မကယ်ဘဲ
အသေခံခဲ့ပြီးပြီလေ။ အဲဒါကတော့ ငါ့မျက်မြင်ပဲ"
မူယာခါးသီးစွာပြော၏။
"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီကလေးကို ငါအသေခံခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကားက ငါ့ချွေးနှီးစာနဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့
ငါ့စည်းစိမ်အကုန်ပဲ။ အဲဒါကိုငါအပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒီကားကလာဘ်ရတဲ့ငွေတွေနဲ့ ဝယ်ထားတာမဟုတ်ဘူး။
အချောင်ရထားတာမဟုတ်ဘူး"
"နှင်ဘာစကားပြောတာလဲ"
ကျွန်မစကားက မူယာကိုထိသွားပုံရသည်။
"ဘာစကားပြောတယ် ထင်လို့လဲ။ အဲဒီစကားပဲလေ"
မူယာသည်ကျွန်မအား စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လာ၏။ ကျွန်မလည်း မူယာကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြန်ကြည့်မိသည်။
ထိုခဏမှာပင် အံ့ဩစရာအဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်မတို့မြင်ရသည်။
ရထားလမ်းဆုံးဆီမှလူတစ်ယောက် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ထိုသူ၏ပခုံးထက်တွင် ကျောပိုးအိတ်တစ်ခုလွယ်ထား၏။ ရထားသံလမ်း၏ ဇလီဖားတုံးများအတိုင်း
နှင်းလျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ကို မြင်တော့ ထိုလူကလက်လှမ်းပြ၏။ ထိုလူလျှောက်လာနေသည်မှာ
အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ လမ်းမှာ ရထားနဲ့ မဆုံမိသလို၊ ကလေးအလောင်းကိုလည်း မမြင်ခဲ့ရ။ မတွေ့ခဲ့ရသလိုလို။

"သံလမ်းပေါ်မှာ ဘာတွေ့ခဲ့လဲဟင်"

ကျွန်မအမောတကောမေးမိ၏။ ထိုသူထံမှ ကောင်းသောစကားကိုသာ ကျွန်မကြားချင်ပါသည်။
ကျွန်မစိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေပြီ။

"ဘာမှမတွေ့ခဲ့ပါဘူး"

"ကလေးလေး"

"ဘာကလေးလေးမှ မရှိပါဘူးဗျ"

"ရထားရော"

ထိုသူက ကျွန်မအားရှူးကြောင်ကြောင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုကြည့်သွား၏။

"ဒီလမ်းကို ရထားမသွားတာ နှစ်တွေပဲ ကြာလှပေါ့"

ထို့နောက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အနီးမှ သူဝေး၍ဝေး၍သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် သံလမ်းကို ဟိုဘက်သည်ဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ သံလမ်းသည် ဖြောင့်တန်းလျက်၊

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ ဟိုးမိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအစပ်ထိ၊ သည်ဘက်မှာလည်း မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအစပ်ထိ

မြင်နေရသည်။ ရထားလည်းမရှိ၊ ကလေးလည်းမရှိ။

ကျွန်မနှင့်မူယာသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိကြသည်။ ထို့နောက်မတိုင်ပင်ဘဲ

သံလမ်းပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကလေးလေးထိုင်နေသည်ဟုကျွန်မတို့ မြင်ခဲ့သောနေရာထိအောင်

တွန့်ဆုတ်စွာလျှောက်သွားကြသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးသိနေခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ဘာမှရှိမှာမဟုတ်။ ကလေးလည်းရှိမှာမဟုတ်။ သွေးစသွေးနုလည်းရှိမှာမဟုတ်။ ထိုနေရာက

သံလမ်းမျက်နှာပြင်သည် အခြားနေရာများက မျက်နှာပြင်တွေလိုပင် တည်ငြိမ်စွာအေးချမ်းနေပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ညနေက မူယာကို ကျွန်မအိမ်ပြန်ပို့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျမတို့နှစ်ယောက်

တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မနှင့်မူယာအကြားတွင် တံတိုင်းတစ်ခုကားဆီးထားသလို ခံစားရသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မနှင့်မူယာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။နောက်ထပ်ကျမတို့ မတွေ့ကြတော့ပါ။

*****

ယခုအခါ အနီရောင်ကောင်းကင်နှင့် အနက်ရောင်ငှက်အုပ်ကို ကျွန်မမြင်နေမိ၏။ ထို့နောက်

အဝါရောင်မီးရထားတစ်စင်း...။ ဘယ်တုန်းကမှ သံလမ်းပေါ် ဖြတ်မောင်းမသွားခဲ့သော

အဝါရောင်ရထားဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တကယ်မရှိသော အဝါရောင်ရထားတစ်စင်းကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကွဲကွာခဲ့ရတာတော့

အမှန်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျူး ..... အသံဖမ်းသူ

.....တကယ်လို.သာခင်ဗျားကိုယ်ခန္ဓာရဲ့.အာရုံငါပါးအနက်ကတစ်ခုခုကိုမလွဲမဝေ
သွဆုံးရှုံးရတော့.မယ်ဆိုရင်ဘယ်အာရုံကိုဆုံးရှုံးဖို့.ခင်ဗျားရွေးချယ်မလဲ.....

မမျှော်လင်.သောသူ.မေးခွန်းကြောင်.ကျွန်မနည်းနည်းကြောင်သွားပါသည်။

ကျွန်မ.....ဟုတ်လား၊ ကျွန်မရွေးရမှာလား.....

.....ဟုတ်တယ်၊ခင်ဗျားရွေးစမ်းပါ၊ဘယ်အာရုံကိုဆုံးရှုံးရတာခင်ဗျားအတွက်အ
သက်သာဆုံးဖြစ်မလဲ၊ နှစ်နာမူအနည်းဆုံးဖြစ်မလဲ.....

မျက်စိကွယ်ရခြင်း၊ နားကန်းရခြင်း၊ နှာခေါင်းအနံ့.ဆုံးရှုံးရခြင်း၊
လျှာ၏အရသာသိနိုင်စွမ်းဆုံးရှုံးခြင်း၊
ထိတွေ့.မှု.အပူအအေး၏အရသာကိုသိနိုင်စွမ်းဆုံးရှုံးခြင်း။

.....တစ်ခုမှတော့.မကောင်းဘူး.....

သူခါးသီးစွာပြုံးသည်။

.....သေချာတာပေါ့.ဗျာ.....

.....ကျွန်မထင်မြင်ချက်ကိုပြောရရင်တော့.နှာခေါင်းရဲ့.အနံ့.အာရုံဆုံးရှုံးရတာကအသက်
သာဆုံးဖြစ်လိမ့်.မယ်ထင်တယ်၊ဘာဖြစ်လို့.လဲဆိုတော့.ကျွန်မတို့.လူသားတွေကနှာခေါင်းနဲ့
.သိပ်အလုပ်မလုပ်ကြဘူးမဟုတ်လား.....

.....ခင်ဗျားအသက်မရှုံးနေနိုင်တယ်ဆိုရင်ပေါ့.

ကျွန်မရယ်မိသည်။

.....ဒီလိုလေကျွန်မပြောချင်တာကကျွန်မတို့.အတွက်နှာခေါင်းကပေးတဲ့.အနံ့.
အာရုံဟာသိပ်အရေးကြီးဘူး.....

ဒူးရင်းသီး၏အနံ့.ကိုမရ၊ ဆာလ်ဖာဒိုင်အောက်ဆိုဒ်၏အနံ့.ကိုမရ၊
ပိုတောင်ကောင်းသေးသည်။ စံပယ်ပန်း၏အနံ့.ကိုမရ၊

အင်း.....ဒါတော့.နည်းနည်းထိခိုက်သောဆုံးရှုံးမှု.ဖြစ်သည်။
အငွေ.တထောင်းထောင်းထနေမည်.ကော်ဖီ၏ရနံ့.ကိုမရ၊ ကိစ္စမရှိပါ။

.....ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့.အတွက်အနံ့.ဟာအရေးမကြီးဘူး၊
ခင်ဗျားမျက်စိတွေသာကောင်းနေခဲ.မယ်ဆိုရင်ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုခင်ဗျားကြည့်.နိုင်တယ်၊
ကောင်းကင်ကြီးကိုခင်ဗျားကြည့်.နိုင်တယ်၊ တိမ်တွေဘယ်လိုရွေ့.နေတယ်၊
ကြယ်တွေဘယ်လိုတောက်ပနေတယ်ဆိုတာခင်ဗျားမြင်ရမယ်၊
နှင်းဆီပန်းခင်းကြီးကိုခင်ဗျားမြင်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်များအရသာရှိလိုက်မလဲ၊
နာခေါင်းကပေးတဲ့.ရသထက်မျက်စိကပေးတဲ့.ရသကအဆပေါင်းများစွာမြန်ရှက်ပါတယ်ဗျာ
.....မဟုတ်ဘူးလား.....

ဟုတ်ပါသည်။
အဆိုးရွားဆုံးဆုံးရှုံးမှုကတော့.မျက်စိ၏အမြင်အာရုံဆုံးရှုံးခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်.မည်။

.....တကယ်လို့.သာကျွန်တော်.မှာရွေးချယ်ခွင့်.ရှိခဲ.မယ်ဆိုရင်ကျွန်တော်.နာခေါ
င်းရဲ.အနံ့.အာရုံကိုပဲဆုံးရှုံးပါရစေလို.တောင်းဆိုမိမှာပဲ.....

ကျွန်မသူ့.ကိုငေးကြည့်.မိသည်။

.....အခုတော့.လူ.ဘဝရဲ.ရွေးချယ်ခွင့်.နည်းနည်းကလေးထဲမှာအဲဒီကိစ္စမပါခဲ.ဘူးဗျာ
.....

ကြေကွဲနာကြည်းဟန်ဖြင့်.သူ့ရေရွတ်သည်။ကြောင်ကြောင်ကြီးကန်းနေသောသူ့.မျက်လုံးမျ
ားသည်ကျွန်မရှိရာကို

မှန်းဆကြည့်.နေသည်။

ကျွန်မစိတ်မသက်မသာဖြင့်.ကိုယ်ခန္ဓာကိုအနည်းငယ်ရွေ့.လိုက်မိ၏။

.....မျက်စိကွယ်တာဟာအရာရာကိုဆုံးရှုံးသွားတာတော့.မဟုတ်ပါဘူး.....

.....ဒါပေမယ်.အရေးကြီးဆုံးအရာတွေတော့.ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ၊ ဥပမာငွေ၊ အလုပ်၊
အဲဒါတွေအခုကျွန်တော့.မိန်းမကိုလွှဲပြောင်းပေးလိုက်ရပြီ.....

.....ဒါလက်လွှဲပြောင်းတာပဲ.....

.....ဒါဆုံးရှုံးတာပဲ၊ကျွန်တော့ပိုင်ဆိုင်မှု၊ကျွန်တော့နယ်ပယ်ကနေကျွန်တော်ဖယ်ပေးလိုက်ရတာပဲ.....

ကျွန်မတို့တခဏငြိမ်သက်သွားကြသည်။
လမ်းမဆီမှာကားကြီးကြီးတစ်စီးပြင်းထန်စွာဖြတ်သွားသည်။ သူ့အနည်းငယ်တုန်သွား၏။

.....ငွေတွေကိုကျွန်တော်မရေရတော့ဘူး၊ဆေးဘူးမျိုးစုံကိုကျွန်တော်လက်နဲ့မထိရတော့ဘူး၊ မော်တော်ကားကိုကျွန်တော်မမောင်းရတော့ဘူး၊
အားလုံးဟာကျွန်တော်လက်ထဲကနေလွတ်ထွက်သွားပြီ၊
အဆိုးဆုံးကစာမဖတ်ရတာပဲဗျာ.....

စာဖတ်ခြင်း၏အရသာကိုဆုံးရှုံးရမှာကိုတော့ကျွန်မတော်တော်ကြောက်ပါသည်။
နိုင်ငံခြားကမျက်မမြင်တွေအတွက်တော့တိပ်ခွေစာအုပ်တွေအလှူပယ်ရှိသည်မို့မျက်စိဖြင့်

ဖတ်လိုမရသောစာကိုနားဖြင့်ဖတ်လိုရသည်။
ကျွန်မတို့အတွက်တော့အဲဒီလောက်မပြည့်စုံသေးပါ။

.....ဒါပေမယ်ရှင်မျက်စိကွယ်လိုက်တဲ့အတွက်ပိုကောင်းလာတာတစ်ခုရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာအသံတွေကိုသူများတကာတွေထက်ပိုကြားလာနိုင်တယ်ဆို.....

ကျွန်မသူ့ဆီရောက်လာရခြင်းသည်အသံကိစ္စဖြစ်သည်။

သူသည်အသံများကိုအတိုးတိတ်ဆုံးအသံ၊အဝေးကွာဆုံးသောအသံအထိကြားရသည်ဟုနံမည်ကြီးသည်။သူ၏အသံဆိုင်ရာအရည်အချင်းသည်အချို့သောရဲအမှုကိစ္စများကိုအလွယ်တကူပြေလည်စေသည်ဟုကြားဖူးပါသည်။

.....ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ်ဒါဟာဘယ်လောက်များအကျိုးကျေးဇူးရှိလို့လဲ၊
အဲဒီအသံတွေကိုကျွန်တော်ကြားဖို့မလိုအပ်ဘူးလေ၊
တချို့အသံတွေဆိုရင်မကြားအပ်တဲ့မကြားကောင်းတဲ့အသံတွေလေ၊
ဒါတွေကြားရတော့ကျွန်တော်ဘဝကဘာများအရသာရှိမှာမို့လဲ.....

.....ဒါပေမဲ့မူခင်းတွေကိုဖြေရှင်းတဲ့နေရာမှာအဲဒီရင်ကြားတဲ့အသံတွေကတော်တော်အထောက်အကူပေးခဲ့တာပဲ၊တစ်နည်းအားဖြင့်ရှင်ဟာလူ့လောကရဲ့အကျိုးကိုဆောင်ရွက်

ပေးနေတာပဲ၊ ဒါဟာရှင်.အတွက်ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့.....

သူခေါင်းမာစွာပြုံးသည်။

.....ကျွန်တော်ဂုဏ်မယူချင်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ကပျော်ရွှင်ချင်တာ၊
အရသာရှိချင်တာ.....

.....သူများမကြားနိုင်တဲ့.အဝေးကြီးကအသံတွေကိုကြားရတာအဲဒါအရသာရှိမှာပါ.....

တချို့.အသံတွေကရက်စက်တယ်၊ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊အော့.နှလုံးနှာစရာကောင်း
တယ်၊တချို့.အသံတွေကိုခင်ဗျားကြားရရင်လောကကြီးမှာအသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့.တောင်
ကြောက်ရွံ့.လာလိမ့်.မယ်.....

.....ဘယ်လိုအသံမျိုးတွေလဲ.....

ထို.နောက်ချက်ချင်းပင်ကျွန်မစိတ်ပြောင်းသွား၏။

အို...ဟင်.အင်း၊ မပြောပါနဲ့.၊ ကျွန်မမသိချင်ပါဘူး.....

သူသဘောကျစွာပြုံးသည်။

.....ဟုတ်တယ်၊ခင်ဗျားသိချင်မှာမဟုတ်ဘူး၊တစ်ခါတစ်လေကျတော့.မသိခြေ
င်းရဲ့.အရသာဟာလိုအပ်တယ်၊
သိခြင်းရဲ့.အရသာကသိပ်နာကျင်ဆိုးရွားလွန်းတဲ့.အခါမျိုးမှာပေါ့.

.....ဒါနဲ့.ရှင်ကလောလောဆည်ပစ္စုပ္ပန်ကအသံတွေကိုပဲကြားရတာလား၊
ဟိုအတိတ်ကအသံတွေကိုရောကြားရလား၊ ဥပမာသီပေါမင်းရဲ့.အသံတို့.ဘာတို့.

သူခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်ပါသည်။ ကျွန်မအနည်းငယ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွား၏။

.....ဆောရီးဗျ၊ခင်ဗျားကိုလှောင်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ခင်ဗျားမေးခွန်းကတိုက်ရိုက်ကျလွန်း
လို.ပါ၊ ကျွန်တော်ကြားရတဲ့.အသံတွေကအများကြီးပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့.အတိတ်ကအသံ၊
ပစ္စုပ္ပန်ကအသံရယ်လို.ကျွန်တော်မခွဲတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်.အတွက်ကအသံဟာအသံပဲ၊
မိန်းမသံ၊ ယောက်ျားသံ၊ လူကြီးသံ၊ ကလေးသံ၊ ငိုသံရယ်သံ၊ ဒေါသသံ၊

နာကျင်လို့.အော်တဲ့.အသံ.....ဒါမျိုးတွေပဲကွဲပြားတယ်.....

ဟုတ်ပါရဲ့။

သီပေါမင်းရဲ့.အသံကိုကြားရရင်တောင်မှဒါသီပေါမင်း၏အသံဟုဘယ်.နယ်လုပ်သိပါ.မလဲ။

.....ရှင်ကြားရတဲ့.အသံတွေဟာလက်ရှိကျွန်မတို့.ရဲ့.သမိုင်းတွေ၊ရာဇဝင်တွေကိုပြောင်
လဲသွားစေနိုင်တယ်လို့.ထင်သလား.....

သူ၏အရောင်အဆင်းမဲ.သောမျက်လုံးတို့.သည်
ကျွန်မထံမှလွဲကာတစ်ဖက်နံရံဆီသို့.လှည့်.သွား၏။

.....မပြောင်းပါဘူး၊ဘာဖြစ်လို့.ပြောင်းရမလဲ၊သမိုင်းတစ်ခုကိုပြောင်းပစ်ဖို့.ဆိုတာ
သက်သေအထောက်အထားတွေအများကြီးလိုတယ်လေ၊ကျွန်တော်ကြားရတဲ့.အသံတွေ
ဟာဘယ်လိုနည်းနဲ့.မှအထောက်အထားမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ဘာဖြစ်လို့.လဲဆိုတော့.ကျွန်တော်က
ကျွန်တော်ကြားရတဲ့.အသံတွေကိုနဂိုမူရင်းအတိုင်းထုတ်ပေးနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊
ဒီနေရာမှာကျွန်တော်တို့.လူသားတွေရဲ့.အကြားအာရုံဟာတိပ်ပိရီကော်ဒါလောက်မှတန်ဖိုးမ
ရှိပါဘူး၊တိပ်ပိရီကော်ဒါကတော့.အသံတွေကိုသိမ်းထားနိုင်တဲ့.အပြင်သူ.နဂိုမူရင်းအသံအဖြ
စ်ပြန်ထုတ်ပေးနိုင်တာပျ။ ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ်လိုက်သလဲ၊
ကျွန်တော်ကတော့.ကျွန်တော်ကြားရတဲ့.အသံတွေကိုသိမ်းရုံပဲသိမ်းထားနိုင်တာ၊
ပြန်ထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလေ.....

.....တလောတုန်းကကျွန်မတို့.သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကပြောတယ်၊

အခုသိပ္ပံပညာဟာအံ့.ခန်းတိုးတက်နေတာမို့.ကုန်လွန်ပြီးခဲ.တဲ့.နှစ်ပေါင်းများစွာကအသံ
တွေကိုဖမ်းယူလို့.ရတော့.မယ်တဲ့.၊ ကြိုးစားနေတယ်လို့.ကြားတယ်၊
သူတို့.အဓိကကြိုးစားနေတာကဗုဒ္ဓရဲ့.အသံကိုပြန်ကြားလာနိုင်ဖို့.ပဲ၊
အောင်မြင်နိုင်မယ်လို့.ရှင်ထင်လား.....

သူပြုံးနေသည်။

.....ကျွန်တော်တို့.ငယ်ငယ်ကရူပဗေဒဘာသာမှာစွမ်းအင်ရဲ့.နိယာမလားသင်ခဲ.ရတာ
တစ်ခုရှိတယ်လေ၊ စွမ်းအင်ဆိုတာကိုဖန်တီးယူလို့.မရ၊ ဖျက်ဆီးပစ်လို့.လဲမရ၊
စွမ်းအင်ဟာစကြဝဠာကြီးထဲကနေပျောက်ကွယ်သွားတယ်လို့.မရှိဘူးမဟုတ်လား၊
အသံဆိုတာစွမ်းအင်တစ်ခုပဲ၊ လှိုင်းတွေနဲ့.ဖွဲ့.စည်းထားတဲ့.စွမ်းအင်တစ်မျိုးပဲ.....

.....အခုနည်းပညာတွေအရလောလောလတ်လတ်ပစ္စုပ္ပန်ကရှိနေတဲ့.အသံတွေ၊
အရုပ်တွေ၊ အလင်းတွေကိုတော့. ဆက်တယ်လိုက်ဂြိုဟ်တုတွေနဲ့.ဖမ်းယူလို့.ရနေပြီ၊
အတိတ်ကအသံကိုဖမ်းယူနိုင်ဖို့.ပဲကျန်တော့.တာ.....

ဒါပေါ့.၊မိုင်ပေါင်းထောင်နဲ့.သောင်းနဲ့.ချီပြီးဝေးကွာတဲ့.အရပ်ကအသံတွေကိုကျွန်တော်တို့.အ
ရင်းအတိုင်းကြားနေရ

ပြီပဲ၊သိပ်မကြာတော့.ပါဘူး၊အတိတ်ကအသံတွေကို
အရင်းအတိုင်းပြန်ထုတ်ပေးနိုင်တော့.မှာပဲ..ကျွန်မအကြားချင်ဆုံးအသံကဗုဒ္ဓရဲ့.အသံတော်
ပဲ....

အကယ်၍သာ

အတိတ်ဆီကကုန်လွန်ခဲ့.ပြီးသောအသံများကိုဂြိုဟ်တုဖြင့်.ဖမ်းယူထုတ်လွှင့်.ပေးနိုင်မည်ဆို
ပါကကမ္ဘာကြီးမှာဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မည်နည်း။

တိုက်ခိုက်မှုတွေပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သလား။
ပဋိပက္ခတွေနည်းမသွားဘဲ.အပြင်ပို၍ပင်များလာနိုင်ပါသည်။
အတိတ်ကအသံများကိုကြားရခြင်းသည်ကိုယ်သိလိုက်ရသည်.အရာတွေကိုသိလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။တစ်ခါတစ်ခါမသိပဲနေရခြင်းကပိုငြိမ်းချမ်းနိုင်မည်ထင်၏။ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားက
ဟောကြားခဲ့.သည်မဟုတ်လား။ဇာတိသဘရဉာဏ်ဟူသည်.အတိတ်ဘဝ
မှဖြစ်စဉ်များကိုမှတ်မိခြင်းဉာဏ်သည်သာမန်လူသားတွေ၏ခံနိုင်ရည်မှကျော်လွန်သော
ဉာဏ်ဖြစ်သည်။
အတိတ်ဘဝကနာကျင်မှု၊ခံစားမှုအတွေ့.အကြုံအဖြစ်အပျက်များသာလူတွေသိနိုင်မည်ဆို
လျှင်အပြီးအတေးတို့.သည်လည်းအဆုံးမရှိတော့.နိုင်။
ဝေဒနာနှင့်.ချောက်ချားမှုဟူသည်လည်း အဆုံးမရှိတော့.နိုင်။
သဘာဝသည်လူသားအားလိုအပ်သမျှကိုသာပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။
လိုသည်ထက်ပိုသွားလျှင်ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းနှင့်.ကြုံတွေ့.ရနိုင်သည်။

အတိတ်ကအကြောင်းတွေကိုအသာထား၊ ယခုပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာကိုပဲ
ကျွန်မတို့.သည်ကျွန်မတို့.ကိုဦးတည်ပြီး
ပြောသောအသံများကိုသာကြားဖို့.သင်.တော်သည်။

.....ဒေါ်ခင်လှဝေနောက်လဂျာမနီကိုသွားရမယ်လို့.ကြားတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊
ကျွန်တော်တို့.လုပ်ငန်းခွင်အတွက်ကျွမ်းကျင်တဲ့.ပညာရှင်တကယ်လိုအပ်တာပါ၊
ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း.....

ကြားလို.ကောင်းအောင်ပြောသောစကားကိုကြားရသည်.အခါကျွန်မတို့.ကြည်နူးရသည်။
အကယ်၍ကျွန်မတို့.မကြားအောင်ပြောသောစကားတွေကိုသာကျွန်မတို့.မတော်တဆကြား
ခဲ့.မိသော်....။ လူ့.ဘဝမှာကြည်နူးစရာဟူ၍ရှိနိုင်တော့.မည်မထင်။

.....ဒီကောင်မကနိုင်ငံခြားကိုသွားရမယ်တဲ့. ဒီကောင်မမှာဘာအရည်အချင်းရှိလို့.လဲ။
သူ့.ကိုဘာဖြစ်လို့.ရွေးခံရသလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့.ရလာမယ်ထင်လဲ။
ဟား...ဟား...ဒီမယ်...မင်းကိုငါပြောမယ်.....

ထိုသူကွယ်ရာမှာဆက်လက်ပြောဆိုနေသောစကားများကိုဒေါ်ခင်လှဝေဆိုသူကြားခဲ့.ပါက

နောက်တစ်နေ့.ရုံးတက်ချိန်တွင်ထိုသူအားမျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ချင်လောက်အောင်
အော်ဂလီဆန်သွားဖွယ်ရာရှိသည်။ ယခုတော့.သူတို့.ကျွန်မတို့.တွေအခင်မင်မပျက်ကြ။
မကြားသင်.သောစကားများကိုမကြားကြဘဲကိုး။ ဟန်ဆောင်ပြီးတွေ့၊
သံတမန်စကားတွေကြောင်.ကမ္ဘာကြီးမှာပြေပြစ်ချောမွေ့.နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

.....ဒါနဲ့.ခင်ဗျားလာရင်းကိစ္စကိုမပြောရသေးဘူးနော်.....

.....ဟုတ်ကဲ့.။.....

.....လာတုန်းကတော့.ရှင်.ကိုပျောက်ဆုံးသွားတဲ့.အသံတွေအကြောင်းမေးကြည်.ချင်လို့.
ပါ။ မမေးတာကကောင်းမယ်လို့.ကျွန်မဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်.....

.....ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့.ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိလဲ.....

.....မကြားရတော့.ဘူးဆိုရင်ပျောက်ဆုံးသွားလို့.ပဲမဟုတ်လား.....

.....ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ တချို့.ကစကားမပြောတော့.တာပဲ.....

.....ထားလိုက်ပါတော့.လေ။ ကျွန်မမသိချင်တော့.ပါဘူး။ ရှင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။
တချို့.အသံတွေဟာမကြားရမသိရရင်ကျွန်မတို့.အတွက်ပိုကောင်းမှာပါ.....

ထို.နောက်သူသည်ရုတ်တရက်တစ်ခုခုကိုအာရုံစူးစိုက်နားထောင်လိုက်သလိုအမူအရာပြောင်း
လဲသွား၏။ကျွန်မ

အားနာသွားသည်။ကျွန်မနှင့်.ပြောနေရသည်.

အတွက် သူ၏အကြားအာရုံဆိုင်ရာစွမ်းရည်တွေတော်တော်လျော့ပါးကုန်ရောပေါ့။
ကျွန်မသူ့ကိုအနှောင်အယှက်မပေးချင်သဖြင့် စကားမဟဘဲ
အသက်တောင်ပြင်းပြင်းမရှူဘဲငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဦးခေါင်းကိုမရွေ့လျာ
းဘဲမျက်လုံးသာဝေလျက်အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်မိ၏။

မျက်မမြင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆိုလျှင်လိုအပ်သည်ထက်ပိုနေသည်။ခမ်းနားမှုများရှိသည်
။ ခန်းဆီး၊ အခန်းထောင်၊ကစားပွဲဝိုင်းမြင်မြင်၊သေးသေးလေးပေါ်ကပန်းစိုက်အိုး.....။
ပန်းစိုက်အိုးထဲမှ လှပသောနှင်းဆီနီများ။ ဘုရားစင်ကိုမတွေ့ရ၊
အပေါ်ထပ်ထပ်ခိုးပေါ်မှာများရှိမလားမသိပါ။
မျက်မမြင်တစ်ယောက်နှင့် သိပ်မသက်ဆိုင်လှသောရုပ်မြင်သံကြားပြစက်နှင့် ဗီဒီယိုပြစက်။
အင်းလေ.....သူ့မှာအိမ်ထောင်ရှိသည်။ သားသမီးလည်းရှိချင်ရှိမည်။
သူတို့တွေကြည့်ကြမှာပေါ့။ ကျွန်မရောက်ခါစကသူ့ဇနီးကိုတွေ့ရသည်။
သည်ကနေဈေး ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်မထွက်ရဟုသိရပါသည်။
သူ့ဇနီးကခပ်ချောချောဖြစ်သည်။
မျက်မမြင်တစ်ယောက်၏ဇနီးကချောမောနေခြင်းမှာသာမန်အားဖြင့် ဆိုလျှင်စိုးရိမ်စရာ

ဖြစ်သော်လည်းသူ့အတွက်တော့ ကိစ္စမရှိဘူးထင်သည်။သူ၏အစွမ်းထက်လှသောအကြား
အာရုံသည်မဖြစ်သင့်။

သောကိစ္စတစ်ခုဖြစ်မလာစေရန်ကောင်းကောင်းကာဆီးထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။
သူနှင့် ပတ်သက်သည် လူများအတွက်ဆိတ်ကွယ်ရာဟူသည်မရှိသလောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့ထံမှညည်းညူသံလိုလိုမသဲမကွဲကြားလိုက်ရ၏။
ကျွန်မသူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။အခါသူ့နဖူးမှာချွေးပြန်နေသည်။
ထိုချွေးကိုသူလက်ဖဝါးဖြင့် အသာသုတ်လေသည်။

....ကျွန်တော် ဘဝဟာမျက်စိမြင်တဲ့ အချိန်တုန်းကလုံခြုံတယ်ဗျာ
အခုမလုံခြုံတော့ဘူး.....

သူ့အသံမှာစိုးရိမ်ကြောင်း ကြေမှု့ကိုကျွန်မခံစားလိုရနေသည်။

....ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေရဲ့ အကြောင်းကိုသိနေရတာနောက်ကျောမလုံဘူး၊
တစ်ချိန်ချိန်မှာနှုတ်ပိတ်ခံရနိုင်တယ်ဗျာ၊
စောစောတုန်းကတစ်နေရာရာမှာလူတွေကျွန်တော် အကြောင်းဆွေးနွေးနေကြတယ်.....

.ကျွန်မကျောထဲစိမ်.ခနဲအေးစက်သွားသည်။

.....သူတို့.အတွက်ကျွန်တော်ဟာအန္တရာယ်ရှိနေတယ်လို့.ထင်နေတယ်.....

ဘုရားရေ....။

ဟုတ်တာပေါ့.မကောင်းမှုပြုလုပ်သူများအတွက်သူသည်အန္တရာယ်ကြီးမားလှသောအနှောင့်.အယှက်ကြီး

တစ်ခုဖြစ်နေမှာပဲ။

.....အဲဒီတော့.ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.....

.....ရှင်းပြပြီးတောင်းပန်ရမှာပေါ့.ဗျာ၊

ကျွန်တော်ဟာတိပ်(ပ်)ရီကော်ဒါတစ်လုံးမဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ.....

သူတို့.လက်ခံကြပါ.မလား။

တိပ်(ပ်)ရီကော်ဒါမဟုတ်ပေမယ့်.ပြန်ပြောနိုင်တဲ့.ပါးစပ်ပိုင်ရှင်လေ။

.....ထွက်ပြေးရင်ကော.....

.....ဘာထူးမှာလဲဗျာ၊ သိနေတဲ့.လူတစ်ယောက်အတွက်လွတ်ရာကျွတ်ရာဆိုတာမရှိပါဘူး၊

ကျွန်တော်ကသိခဲ.မိပြီကိုး.....

ကျွန်မသူ့.အတွက်စိတ်ညစ်သွားသည်။ သူ့.ဘဝဟာတစ်ကယ်မလွယ်တာပါပဲလား။

.....ခင်ဗျားပြန်ချင်သွားပြီ.....

မေးခွန်းတစ်ခုမဟုတ်ပါ။ မှတ်ချက်တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

.....ဟုတ်တယ်.....

ကျွန်မမလိမ်ချင်ပါ။ ကွန်မတစ်ကယ်ပြန်ချင်နေပြီဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းတုန်းကတော့.သူသည်ကျွန်မအားကူညီနိုင်လိမ့်.မည်ဟုထင်ခဲ.သည်။

ယခုအခါသူသည်ကျွန်မအားမကူညီနိုင်မှန်းသေချာသွားပြီ။

သူ့.ကူညီမှုသည်ကျွန်မအတွက်ကူညီရာရောက်မှာမဟုတ်ပါ။

အသံတွေကိုသူကြားရသည်။ သူ့အတွက်မကောင်းပါ။

ထိုအသံတွေအကြောင်းလူတွေအားပြန်ပြောပြသည်။ လူတွေအတွက်မကောင်းပါ။

.....ခင်ဗျားကျွန်တော်ကိုဘာမှမမေးတော့ဘူးဆိုရင်ပြန်လေ.....

သူကကျွန်မရှိရာသို့မမြင်ရသောမျက်လုံးများဖြင့် ဝဲစောင်းလျက်ခွင့်ပေးသည်။
ကျွန်မထိုင်ရာမှအသာထလိုက်ပါသည်။

.....တစ်ခုလောက်တော့မေးချင်သေးတယ်.....

သူကကျွန်မမတ်တတ်ရပ်လိုက်တာကိုသိနေသည်။
ထိုင်လျက်မှပင်ကျွန်မမျက်နှာရှိရာသို့မော့ကြည့်ပါသည်။

.....အခုနောက်ပိုင်းမှာအင်းလေ.....အခုလိုအသံတွေကြားလာရပြီးတဲနောက်ပိုင်းမှာ
ရှင်လေးစားခင်မင်ရတဲ့မိတ်ဆွေရယ်လို့ရှိနေသေးလား၊ ဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ.....

သူခပ်သာသာပြုံးသည်။

.....လူတွေဟာခင်ဗျားထင်သလောက်မဆိုးပါဘူး၊
နှစ်ယောက်လောက်တော့ရှိပါသေးတယ်...

.....ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်.....

ကျွန်မတစ်ကယ်ဝမ်းသာပါသည်။ သူ့အတွက်လည်းဝမ်းသာသည်။
ကျွန်မအတွက်လည်းဝမ်းသာသည်။ ကမ္ဘာ့လောကကြီးအတွက်လည်းဝမ်းသာပါသည်။

ဂျူး

(ဗြူတီးမဂ္ဂဇင်း၊ ဇွန်လ ၂၀၀၂)

tm&Dipm;Ncif

*\$;

tm&Dipm;Ncif

*\$;

Typing, Editing & PDF

vrit,

u l e r u a w m h p m a y E s f y w b o u n t y D O w k w u t t h w E h
 q n z p y g w , f . . . . / O w k w u m i f w p y k f z w t y d w t f , & i f x r f n
 t r s w i x i p f r u f r e h a v & y g w , f . . . x l a b u m i f u t f u t
 u t O w k w u p m a & q & m w p a , m u l z p a t m i f t v e p o w f t m ;
 o e p m a r s m v i t c h y g w , f . . . . /

v l b 0 w 0 f q i l c i f r f w p c l x b m & b n f [k w f y g . . . . .
 c p m ; r b q E n y k f w l v n f & y g w , f . . . / v e w v y r f u t t h r v t y f
 v u c k l w p 0 b y d u l e r o n f p m a & & m w 0 f v n f r e d u t f r e d
 a b m i f r c w f r a p & e f t x l b u k p m ; a v & y g o n f . . . / t , l t q
 w p c l x l w 0 f r n z p a p . . . . q i l c i f r f w p c l x l t w 0 f r f n l z p a p
 u l e r u l u l e r b , f a w m h a v f i f y w f r x m ; v l y g . . t a b u m i f & m
 w p c l r s w p c l o l v e w v y p m a & e c s , f y d u a l y m i f q u o b 0 f m l
 y g w , f . . . . p m a & [e f (S t y l e) E s h y p (P a t t e r n) u a w m h
 w p y k E s f w p y k f x t x t l c m ; l c m ; a l y m i f v b o n ; r n f [k w f y g . .
 t a b u m i f r f p m a & o l w p 0 b w 0 f o n o b l c m ; [e f w p c l & y d
 X i f r f n p m a & o l u t f w l f a l y m i f v h y p f l c i f t h w r f w n & d
 a e a o m a b u m i l z p y g o n f . . . . /

u l e r t x i f a w m h O w k w u w p y k l z p f v m z l u t y x r 0 b q l
 t h r i (S i g h t) o l r [k w i t o d (K n o w l e d g e) v t t y f y g v t h
 r , f / N y d r s t a w 0 (T h o u g h t) u & v m y g o n f . . x l a e m u f s
 r s a o n c i f (S y m p a t h y) u & v m y g o n f . . . X i f t a l c t a e l z i h
 & y f w e l a e v s i f u l e r o n f O w k w u w p y k l z p f r v m a o ; y g . . . /

t v e q n z p v s i f u l l c s i f p m l c i f r s a o c p m; l c i f w l l o m l z p a y :
v m v r r n f ... / u l e r t w e f O w k w p y k l z p f v m & e f t a & ; B u D
q l a o m w e f t m ; a y ; r f f i t m & D i p m; l c i f (**Inspiration**)
o m l z p y g o n f .... /

v r s m; p h a e p O E S f i t r s o n; v m v l y & f i; a e b u c e f w G f
o l w l t w e f o l w l y w D e f u s i N & l u c w r f w l l y e r f p o n f
l z i h t a e t x m; t r s t r e k a b u m i h t o d t l r i f t a w G r s m; l z p a y :
a v & a u r s y l .. t r s m; p l u r s a o c p m; E l l p e f & a u r s y g y l o l a o m f
o l w l w G f t m & D i p m; l c i f r & l z p a p ? p m a & ; c s i p d v f v H O r & l z
l z p a p O w k w l r s m; l z p r v m b u w m y g .... / ' B a v m h t m & l c p m; l c i f
q l w m b m v /

u l e r o d x m; o a v m u f a w m h p m a y ? * D w ? t E k y n m
w l l w G z e l w d r p e f t m; u E l x v m a p a o m B o Z m o u f a & m u r f u l l
t m & D i p m; l c i f [l a c : y g o n f ... r s m; p h a o m u A s m q & m ..
t E k y n m & S f w l b n f o l w l t m & D i p m; l c i f u l l o b m O w & m;
t m & D i p m; l c i f * 1; x h S q e k w i, B u o n f [l q l y g o n f /
t l z p f t y s u r f e f w p e r a y : z t b E S h p d v f u t; O w k w p y k l z p f
r v m E l l y g ... w p f u, f i t l z p f t y s u b o n f p d v f u t; x u f y l y D x t
q e f a v & b n f .. (**Truth is stranger than fiction**)
[l a o m p u m; & b n f / r [k v f y g v m; ..... /

u l e r a & ; c h o m O w k t r s m; p l r f i w p f u, f i t l z p f t y s u f
a y : w G f t a l c c l y D t v l t a v s u f t m & D i p m; l c i f a B u m i h & & l z m

Nci f, Nzpygonf .../uRefra&;clbrsaom Owkwlrm;wG f uRef
tBuLuqH0wxfn]ta0;BunfrsaNymi f} NzpaomaBumi h
Xi f,ES fywbouaom t m&Dipm;Nci f,ulenfi , &S fNyvlygonf/

ulerwllwoni ulef, twuft qif? terhit Nri h t vef
aygrsm; \ ... ulef tpr \ t rD&WmuBunhvSi h t muzuf
cyvSf, vSf, uum;awGopyi fawGul tay: pDrNri &ygonf ../
Nrefmrsm; \ "avlxHpht & ulef, cyNri Nri &vSif b&m; apwD
wnhav & onhit wll f, uRefwllwG fulef, Nri huav; wll f, wG f
b&m; apwDvpfqDwnfxm; uHuG fav &ygonf .../ wptcg
wpl &HuRefronf O&efvnr Stm; oylraumi faom rseNymi f
uav; Nzi f, wDi pm; pBun& i f, t cseNlef, wuygonf ....
b&m; apwDawmfawmfrsm; rsm; uNri & onhit Nyi f opyi fwpDuf
wplysuf t Bum; rSa t muibulum; vrf, wplyll f, wplwG fobn;
vmaeBuonhum; BuDum; i , frsm; uNnf, Nri &av &ygonf
uRefw llwllwG &xm; vrf, r&yg ... ohaomf pDvft m&lxrfrn
blvm&llwplclunri Bunfrbnf.. xllblvm&llfrn Nri f, aeBu
t m&Di pm;Nci f * 1; blvm trsm; pkvlyl t eD&mi ft kwBuGyfrn
tlyeDwllufi , fav; Nym; Nymav; Nzpionf ..../

aveDurf, wllwllwllci f? tobcscif, argaeYusi f
ylci f, ponhit pDtp0wplusr [kwaom t Nzpft ysuirsm; uH
wplcES fwpck eduyprqupyf, NyD a&; zReBuK, pm; & i f
vllb0 \ rqlHEll faomarsiv i Nci f, wplclulxnoG fazmly
&epDvut, &vmcygonf .../uRefronf t Nrlwppapa&&m
qll&llr&xuf ra&&mracsaom arsmv i Nci f, ul qlyful l zu f

wG f v b l z p a B u m i f u l l f u l l u l l f N y e f v n f o l h o u r d o m t c g
u l e r o n f O w f a & e f t a w f w p c & v m y g o n f ... x D w f \
t " u t a B u m i f t & m r s m; t w G u f t m & D i p m; N c i f u l l w m h
u l e r \ t a r x l t & c l y g o n f ... /

i , p o f u n a e o h e m & c f a v ; e m & c f t c s e f r s m; w G f u l e r
t y f a y s m a e c l u f w p c g w p & H t a r v m E l l w u f y g o n f .. t a r \
t B u m i f N y c s u r f n t r f a b ; u v r f w p c r f n t o l b w p c k c s v m
a o m a B u m i N z p f w , f w h ... t o l b c s v m c s e f w G f r t y f a u m i f b t
[k t a r t h b w a y ; a v & y d x t r a u m i f a o m t a B u m i f & i f u l l
u l e r a r ; z l b , f a o m t c g r s o w & a v l r & y g ... / t a 0 ; B u n f r e f
a l l y m i f O w f u l l a & ; z l p w u l t & v m r n h a e l w G f r s w f s w & t a r l u l l
a r ; r y g o n f .. / t o l b & D O m P i u u l l f q D v m l y d y t u y D i f
a w m h r v l l o y f r a o c s m a o m t a B u m i f & i f u l l m & c l y g o n f
x l a B u m i f x l t a B u m i f N y c s u f u a v ; o n f q m & D t , f v p Z i f
(Surrealism) u l l w D i p m; a o m u l e r t w G u f w e z h r N z w f
E l l f a o m t m & D i p m; N c i f N z p f y g o n f / p a e & m w G f t v s O f o i h
o l z i f i q & m a Z m f * s b m o m N y e f a o m j y a v w l e d g e f } r a q m c & w d
a l l y m a o m p u m ; a v ; w p c l u l l a z m l y y g & a p ..... / a q m c & w d \
u A s m o a b m t , l t q a c g i f p O f a t m u f w G f a t m u f y g t w l l f
q l x m ; o n f ..... /

t p y f t q h u m i f a o m p m q l w l b o n f r d \ u A s m
a u m i f r s m ; u l l t w w y n m e n f e m w l z i h t p y f t q l l y B u o n f
r [k w ? t y t t o i f c u & N y d p o l w f u u B u f N z p f v m N c i f N z i h
p y f q u l l c i f N z p f o n f ... / a c g & A i e w D i f o n f w l b o n f e w f y G

rsm; wG ft yt; t O i c h u a o m t c g u v m; ... c e f v m; ... a t m f v m;
 ... a [l v m; N y l u o n f .. x t t c g o w l \ n p w l o n f e u p w f r
 [k w f a w m h ... x t t w p m q w l \ n p w l o n f p m q h e a o m t c l u f
 w G f v n f a u m i f o k w o m, m o ' g u m & e f v l \ t p f f a B u m i h
 t y t; t O i c h e u p w f t a l c w G f & N y D (Inspiratin) E S f y w f
 o u t y D p m z w & o w f r B u l u f q h O w k w l w p y k f t B u m i f, a l y m c s i f
 y g a o; o n f ... /

X i f r f n J o r \ r h } O w k l z p y g o n f ... / , i f O w k r * z i f
 w G h a z m l y t l y D w G f t v e & i f E D c p c i h o m r d w a q G w p D D u o l
 z w z t a o m E h f i h c m; b m o m l y e O w k w p y k E S h q i w l o n f [l u r e f
 r u h x O w k v m l y y g o n f ... / ' B e f a w m r w (p) \ j y e f a z m u f
 t u s [k x i y g o n f ... / u l e r t l o p o n z i f x O w k u l z w B u n h
 o n f / t e n f i , f q i w a B u m i f u l e r r n i i f o m y g ... / o h a o m f
 o r \ r h O w k o n f o l \ O w k u r z w z t r u u l e r a & o m; c l c i f
 o m l z p y g o n f .. o r \ r h l z p a y : v m a p & e f t m & D i p m; l c i f E s f
 r s t & n ... /

w p c t r f n (Conrad Aiken) a & o m; a o m (Slient
 snow, Secret snow) O w k r & N y D a e m u f w p c t r f n a r l h o l
 u l e r o f n; a & m u f v n l y w p O f u & y g o n f ... / u l e r o f n; a & m u f
 c s e f r f n ' Z i f b o m v l z p l y D a q m i f & m o D w G f r h & h o n f u h u h
 a u m i f a x m u r p f n B u l c & y g o n f / & m o D w k t v e a t a o m
 a B u m i h r D v i f z l w G f r D z h x m; & y g o n f / r D v i f z h & w G f x h & i f
 l z e f y w a o m r h o l u e m; a x m i & i f u l e r t m & h x w G f [h a & s
 u m v u z w f x m; z t c h o m (Silent snow, Secretsnow)

Owku llyefv nfrifa, mifvmonf .../ xDwkwGf tazES h
 tarabumi h' lu&mu&om ausmifom; t&G fuav;i, fvpf
 a, mubonf ywDef, usi fwG fwpfu, f r&omES frsm; u
 wpc&v nri fawG p m; ae&abumi f, a&z x m; onf ... wplcm;
 orsm; ES f, u l nri & raw& onh awmuy aomaea&mi lcnf
 atmu f wG l z p ap n tarbi f wG l z p ap vli, fuav; onf
 ES f, x N l ch, alcmurf at; purf Pluch& onf.. / xDwkw
 aemu f q h cef, wG f o n t y cef, twG f o m O i f a&mu f v maom
 (olu O i f a&mu f v monf [k x i f aom) ES f, x k on f u c e f v s u f
 & onf. w p b u r f w G f b u r f, y i f x d u s D i f o n; v l u f r s u E s b u u f
 x a&mu f o n; v l u f z p a e o n f ..... /

aq; bu f q h & m t n r i f t & p w f t v l x i f a&mi f x i f r n;
 Nzprf (**Hallucination**) ES h r n;, G f p n a u m u t s u t s r f
 (**Miss interpretation**) [li & abumi f, t r s m; o b u l y D n z p f
 y g v t r n f / (**Hallucination**) ay: v m c s e f w G f o p w f (**Cons
 cious mind**) r & w m h y l r o p w f (**Sub- Conscious
 mind**) o m v l u l v t r f r t E h f, b n; a v l y g o n f .. / x D w k r S
 u l e r & a o m (**Inpiration**) r n E s f r s m; u n r i f a e & o n f [k
 x i f a&mi f x i f r n; l z p a e a o m t c s u f w p b l o m l z p n u l e r o n f
 ES f, t p m; r u D w k z l y d a& c l y g o n f .. r l w p f n w G l z p f
 y s u b a o m t a b u m i f, t & m u l v n f a u m i f? r l w p f u, f r & n
 y E s h & o n f [l x i f a&mi f x i f r n x i f r n; l z p a e a o m t r s t o r D \

p d w v y & n; r f (Emotion) u l v n f a u m i f p d w u t; N z i c t p m;
, l c i f; N z p f y g o n f .. /

v b n i v w v y p b i z e f w d c O & b n f .. v w v y p b i q N z w f
E l p e f; & b n f .. x b l q N z w t c O & b n E s f t r s v l w O f r d v w f
v y p b i q N z w f y k r v l u b o n h t N y k t r E s f y w b o u f l y D w m O e f
v n f; & b n f ... / O w k w p f y k f a & ; N y D o n f t c g w l l f, x O w k r s a z m f
N y a o m t a B u m i f; t & m t c s u f t v u f w l f; t w G u f p m a & ; o l w G f
w m O e & b n f .. p d w r s w r x i a & ; v l u b o n z p a p .. t r s w x i f
x i a & ; v l u b o n z p a p O w k x l w G & p m v p a B u m i f; w l f o n f
w m O e & b n f /

u l e r a & ; c l o r s a o m O w k w l f; t w G u f ... p u m; v l
w l f; t w G u f u l e r r f i w m O e & b u m i f; O e c l y g o n f .. / u l e r \
p m r s m; o n f t q r f t a w m u f t r s t p m; w G f y g O i a B u m i f? b, f
a w m r s z w b o i a B u m i f, w m; N r p f t B u N y k o r s m; u l v n f, p m a y
t E l y n m E s p y f v s O f; N y D v w v y r f u l w e z l x m; a o m u l e r
t a e l z i f v w v y p b i x i r i c t h t l y n h t O a y; t y f x m; y g o n f /

u l e r \ p m r s m; t q r f & f & d q u v u z w b o i f r o i t c s i h
c s e f a 0 z e z l & m a 0 z e f a & ; q & m r s m; t v l y f o m l z p f y g o n f ... / t m & N
O i p m; r f u l t a l c c h v s u f t E l y n m a l h m u f a o m p m u l a & ; z l w i f l y
l c i f o n f u l e r t v l y i l z p f o n f ... / a l y m & r n f q l v S i f a l y m p
& m & b n f r f i t r e f w & m; y i l z p f o n f ... / t r e f w & m; q l b n f r f i
r s c z l l a w m f a w m f r a l y l y p a o m a q; c g; B u D w p t c u r [k v f y g v m;
x l a B u m i h t r s m; w p f u m u o B u m; t l y f x m; a v l & y g o n f ..... /

t&0ipm;icif

*d;

uPfrb0w0ftaocsmqkwpckuawmh uPfronf
pmzwfy&wulb, fwef,urSrnmcz,icifyiNzpygonf..../

*d;

pmay*me, f.. trSwf5 .. 1989 ck

အနုပညာရှင်များနှင့် စံလက်ရာများ

ဂျူး

ကိုယ်ဝတ္ထုတွေဟာကိုယ်ရင်သွေးတွေပါပဲ။

ဘယ်ဟာကိုအကြိုက်ဆုံး ဆိုတာသတ်မှတ်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ရွေးပါဆိုလို့

မျက်စိမှိတ်ပြီး ရွေးရရင်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက် ၊ အမှတ်တရ၊

မြစ်တို့၏မာယာ၊ ပင်လယ်နှင့်တူသော မိန်းမများ ၊ ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ညတွေ၊ လရဲ့ အောက်ဘက်မိုင်အဝေးမှာတို့ကို ကြိုက်တယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက်ကတော့ အမျိုးသမီးတွေဘက်က ခံစားချက်ကို ဦးစားပေး ထားတာ၊ ပတ်ဝန်းကျင် နဲ့ အမျိုးသမီးတွေကြားထဲမှာ ဘာတွေပဋိပက္ခ ဖြစ်တတ်တယ်။အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီးကြားထဲမှာ ဘာတွေပဋိပက္ခဖြစ်တတ် တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ ဆရာဝန်လုပ်တဲ့ တစ်လျှောက်အတွဲအကြိုအပြင် အမျိုးသမီးမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ဆုံတွေ့ပြီး မေးထားသမျှကို စုပြုပြီးတစ်အုပ်တည်းမှာ ထည့်ပေးလိုက်တာဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ ။ ကျွန်မအမျိုးသမီးမိတ်ဆွေတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ။ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်စေချင်တာတွေ စိတ်မကျေနပ်တာတွေ အကုန်လုံး အဲဒီထဲမှာ ပါတယ်လေ။ အမျိုးသမီးတော်တော်များများ ကလည်း သဘောကျကြတယ်။ အမျိုးသား တွေကတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါကလည်း

ပရိသတ်အကြိုက်နဲ့ ကျွန်မအကြိုက် ထပ်တူညီပါတယ်။

မြစ်တို့၏ မာယာကျလည်း ဒီလိုပဲ။ ကြိုက်တဲ့ ပရိသတ်က တော်တော်ကြိုက်တယ်။ မကြိုက်တဲ့ သူကတော့ မြန်မာစာဌာနနဲ့ ကျောက်စာ အကြောင်းရေးတာတွေက သိပ်များတယ်လို့ ဝေဖန်တဲ့သူက ဝေဖန်ကြတယ်။ ဇာတ်ကောင်က ကျောက်စာ ကို အထူး ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်တဲ့ အတွက် ဇာတ်ကောင်ကို ဖွဲ့ရင်း ကျွန်မလည်း ကျောက်စာအကြောင်း သင်ယူရတယ်။ ကျွန်မသိတဲ့ ကထိက ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေဆီက မေးရတယ်။ စာအုပ်တွေဖတ်တယ်။ ကိုယ်ဖန်တီးတဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ အတွက် သူ့လိုပဲ လိုက်တွေးပြီး သူ့လိုပဲ ကျောက်စာတွေရေးဖွဲ့ မိသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပရိသတ်က ဇာတ်လမ်းကို ကျောက်စာက နည်းနည်း လေး အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။

ကျောက်စာလေး တွေ ဖယ်ပြီး ဖတ်ရင်တော့ တော်တော်လေး ကောင်းတယ်။
လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ မြစ်တို့၏မာယာကို သဘောကျတာကတော့ ကျွန်မက
အဲဒီထဲက ကေသီနေရာမှာ ဝင်နိုင် လို့ပဲ။ ရွေးချယ်ခွင့် နည်းတဲ့ မိန်းမသား တွေရဲ့
ဘဝဆိုတာကို ကျွန်မ အဲဒီထဲမှာ ထည့်ရေး ထားတယ်။ နောက်ကျောပုံးမှာလည်း အချစ်နဲ့
လက်ထပ်ခြင်းမတူတဲ့ အကြောင်းကို ရေးထားတယ်။ အချစ်မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
လက်ထပ်လို့ မဖြစ်တဲ့ အချစ် မွေးဖွားလာတတ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါလေးဟာ ဒီဝတ်ထုရဲ့

Theme ပါ။ ခံစားချက် နဲ့ရေးတဲ့ ဝတ်ထုဖြစ်တဲ့ အတွက် အဲဒါကိုလည်း
ကျွန်မသဘောကျတယ်။ အဲဒီနေရာမှာတော့ ကျွန်မနဲ့ ပရိသတ် ထပ်တူညီတယ်လို့
ပြောလို့မရဘူး။

ချစ်သူရေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ညတွေ ကတော့ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်မလေ့လာသမျှခံစားသမျှတွေကို ပရိသတ် ကိုမင်းမိဘဲဈေးကွက်ကိုလည်း ထည့်
မတွက်မိဘဲ ရေးမိတယ်။ စာရေးဆရာအနေနဲ့ အဲဒါတွေကို ငဲ့ဖို့လိုပါတယ်။ ဒီဝတ်ထုကို
ဒီလိုရေးလိုက်လို့ ရူး၊ ဈေးကွက်ကျရင်ကျသွားပါစေ။ ကျွန်မရေးချင်တာကို တော့ ရေးမှာပဲ
ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပေါ့။ အဲဒါက ဝတ်ထုနဲ့ မတူဘူး။ တချို့က ဒါကို ဆောင်းပါးတွေ ပေါင်းချုပ်
ထားတာလို့ ထင်ကြတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ပန်းချီကား ပုံတွေကလည်း ပါသေးတယ်။
ဝတ်ထုမှာက ပုံမှ မပါဘဲ။ ပါတဲ့ ပန်းချီပုံ တွေကလည်း ပန်းချီနဲ့ အကျွမ်းမဝင် မရှိတဲ့

သာမန် ပရိသတ်နဲ့ နည်းနည်း စိမ်း တဲ့ **Abstract** ပန်းချီမျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်
ဆိုတော့ တချို့က ဒီဥစ္စာကို သိပ်မကြိုက် ကြဘူး။ လေးလည်း လေးတယ်။ သာမန်လူကို
ကိုယ်စားပြုဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကျတော့လည်း ဒါကို တော်တော်
ကြိုက်တယ်။ ဒီနေရာမှာ လည်း ပရိသတ် က နှစ်မျိုး ကွဲတာပေါ့။

လရဲ့ အောက်ဘက် ကျတော့ လူငယ်တွေကို ကိုယ်စားပြုဖို့ ကြိုးစား တဲ့ အတွက်
သဘောကျပါတယ်။ ဒီပါနဲ့ သိန္နီကို ရေး ဖွဲ့ တဲ့ အခါ ကျတော့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့
သားငယ် နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းနဲ့ စည်သူ ၊ ဦးသုခမိန်လိုရင်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်
သစ်တော်နဲ့ ရဲတိုက် တို့ရဲ့ ခံစားချက် လေးတွေ သူတို့ရင်ထဲက စကားတွေကို
အရင်ဖတ်ရတာပေါ့ နော်။ နောက်ပြီး ဆွေမျိုး တော်တဲ့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်
လှိုင်မင်းမောင် ရယ်။ ဇင်ဝေမောင်၊ သက်လင်းမောင် ကိုလည်း ခင်မင်ရင်းနှီး အောင်လုပ်ပြီး
သူတို့ စကားလေးတွေ ခံစားချက် လေးတွေကို နားလည်အောင်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ

လူငယ်တွေကို သိစေချင်တဲ့ **HIV, AIDS** အကြောင်း နည်းနည်း
လေးပါတယ်။ အဓိကကတော့ **Counselling** ပေါ့နော်။ အဲဒီအချိန်က

မြန်မာပြည်မှာ **Counselling** ခေတ်မစား သေးဘူး ။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ သူတို့
မြန်မာ အချင်းချင်း ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ကူညီချင်တဲ့ အတွက် ဖွဲ့ထား တာ ရှိတယ်လို့ ကြား
ဖူးတယ်။ ဒါတောင်သေချာကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အဖွဲ့ လိပ်စာ ပြောင်းတဲ့

အကြောင်း ဂျပန်သတင်းစာ ထဲမှာ တွေ့ဖူးတာ။ အဲဒါမျိုးတွေ ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်မှာလည်း ရှိသင့်တယ်ဆိုပြီး ရေးချင်တာ ကြာပြီ။ ရေးမယ်ရေးမယ် နဲ့ မရေးဖြစ်တာ။ မိဘနဲ့ သားသမီး ကြားက နားလည်မှု လွဲတာလေးကိုလည်း ထည့်ရေး ဖြစ်တယ်။ အမေနေရာက ဇာတ်ကောင် ဒေါ်ခင်သန့်စင် ဆိုရင် လူငယ်တွေအတွက် မဂ္ဂဇင်း ထုတ်နေတဲ့ သူပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ သား အငယ်ကို သိပ်နားမလည်ဘူး။ သူဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံခွက် ထဲ ကလေးကို ထည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကလေးရဲ့ ပုံစံအတိုင်း လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်ဖို့ မကြိုးစားဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေကိုလည်း ပြောချင်တာနဲ့ ရေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သူများ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်ကျွန်မကြိုက်ပါတယ်။

ခုပြောခဲ့ တဲ့ အကြိုက်ဆုံးတွေကို ခဏခဏ တောပြန်မဖတ်ဖြစ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ စာအုပ်စင် ရှင်းရင်း ကြိုတဲ့ အခါလောက်ပဲ ဖတ်ဖြစ်တယ်။ သူများ ရေးတာတွေ ဖတ်ဖို့ လည်း အချိန်ပေးရသေးတာကိုး။ ပြန်ဖတ်တိုင်း ပြန်ဖတ်တိုင်း ခံစား ရတာကတော့ အမှတ်တရပဲ။ အရင်အတိုင်းပဲ ပြန်ခံစား ရတယ်။ ရေးခဲ့ သမျှထဲမှာလည်း အမှတ်တရက ကျွန်မအတွက် အမြန်ဆုံးလို့ ထင်တယ်။ ၁၅ ရက် ရက် ၂၀ လောက်ပဲ ကြာတယ်။ တိုလည်း တိုတာကိုး။ စိတ်ထဲက ရေးချင်နေတာ ကြာလို့ မြန်တာလားတော့ မသိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မအသက် ၂၆ ၂၇ နှစ်လောက်ပေါ့။

ဒီဝတ်ထုကြောင့် ဝေဖန်ခံရတဲ့ အတွက် ရေးမိတာကို နောင်တ မရပါဘူး။ ကျွန်မ က နောင်တ သိပ်မရတတ်ဘူး။ ကျွန်မရေးတာမှာ မှားတာ တစ်ခုမှ မပါဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။ ကျွန်မပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ရတာကို မြင်ရတဲ့ အတိုင်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှု အတိုင်း အချစ်ဆို အချစ်အတိုင်းပဲ ရေးလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဝေဖန်ခံရတဲ့ အခါ ကျတော့ နည်းနည်း တော့ ခံစား ရတာပေါ့နော်။ သူတို့ ဝေဖန်တဲ့ အချိန် ကျမှ

Living Together ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်မကြားဖူး တာပါ။ အရင်ကမကြားဖူးဘူး။ ကိုယ့် ဝတ်ထုက အဲဒီလို ဖြစ်နေပါလားလို့လည်း တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးဘူး။ ပြန်ဖတ်ကြည့် တော့လည်း အဲဒါ **Living Together** လို့ မထင်သေးဘူး။ **Living Together** လို့ နိုင်ငံတကာ ရဲ့ သတ်မှတ်ချက် နဲ့ ကျွန်မ ဇာတ်ကောင် အမျိုးသား နဲ့ အမျိုးသမီး က မတူဘူး ဆိုတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ဘူးလေ။

ဂျူး - ကောင်းကင်မပါသောည

(တစ်)

အနက်ရောင် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် အမြင့်တစ်နေရာဆီမှ လျင်မြန်စွာ နိမ့်ဆင်းပြိုကျလာတော့မည်။

သေမင်းသည် ဝတ်ရုံတစ်ခုလုံးလွှမ်းခြုံထားသည်ဆိုလျှင် ထိုဝတ်ရုံသည် အနက်ရောင်ပဲဖြစ်ရမည်။ သေမင်းသည် စိတ်ရှည်၏။ ဇွဲနဲပဲကြီး၏။ ထို့အပြင် ကျီစယ်တတ်သေး၏။ နောက်မှာတစ်စုံတစ်ရာက လိုက်လံချောင်းမြောင်းနေသလို စိတ်ကထင်လာသည့်အခါ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်၊ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာမဟုတ်။ ၎င်းသည် လျင်မြန်ပါးနပ်သည်။ ခြေသံလုံသည်။ တရွတ်ဆွဲသံပင်မကြားရ။ လိပ်ပြာမသန့်အောင်သာ ထိုအရာကတိုးတိတ်စွာခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။ မိမိလာရာလမ်းတစ်လျှောက် အလွန်သတိကြီးစွာ၊ ဉာဏ်ပညာကြီးစွာဖြင့် ထောင်ချောက်များ၊ ခလုတ်များ တပ်ဆင်ထားခဲ့ပါ။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအရာသည် မိမိနောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျန်နေခဲ့မည်ဟု စိတ်ချလက်ချမယုံကြည်လိုက်လေနှင့်။ ထိုအရာ သည် နောက်နားခပ်ကျကျမှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာပါမှာပါပဲ။ တစ်ခါမှာတော့ (သူ့ဝတ်ရုံဟုထင်ရသည်) စိုစွတ်ထိုင်းမိုင်းသောအဝတ်အထည် တစ်ခုခုက ဆံစ သို့မဟုတ် လည်ကုပ်ကိုလာထိသည်ကိုပင် ခံစားရလိမ့် မည်။ ထိုအခါ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထသွားလျှင် ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်မည်။

ကျွန်မကြောက်ရွံ့စွာတွေးဝေနေခဲ့သည်။

ကြောက်ရွံ့မှုတွင် အချိန်ကာလာရှိ၏။ အနီးအဝေးလည်းရှိ၏။ ကျွန်မတို့သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုဘယ် တုန်းကမျှ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ရေးစပ်ဖို့စိတ် မကူးခဲ့ကြပေ။ သို့သော် လောကတွင် အရေးကြီးသည်ဟု ထင်ရသော အရာမှန်သမျှ ကြောက်ရွံ့မှုဖြင့်အခြေခံသည်။

အိပ်(က်)(စ်) ရောင်ခြည်ဖြင့်ခါတ်မှန်ရိုက်ခြင်းသည်လည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်ဖြင့် နှလုံးတိုင်းထွာ၍ ဂရပ်ဖ်ဆွဲခြင်းသည်လည်း ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ဖြစ်သည်။ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်သည်လည်း ကောင်း၊ ပရိတ်တရားတော်သည် လည်းကောင်း၊ ကြယ်တာရာဆွေးနွေးပွဲသည်လည်းကောင်း၊ ရေကျာဗစ် ဆွေးနွေးပွဲသည်လည်းကောင်း၊ တာလတ်ပစ်နျူကလီးယားဒုံးယုံများဖျက်သိမ်းရေး စာချုပ်သည်လည်းကောင်း ကြောက်ရွံ့မှုနှင့်သက်ဆိုင်သည်။ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ပင် သေမင်းနဲ့ဝေးခဲ့ကြသည်။

ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်ပင် သေမင်းနှင့်နီးခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ယခုချက်ချင်း မိမိအပေါ် ကျရောက်လာနိုင်သော
သေမင်းအန္တရာယ်များအကြား ဖန်တီးထားသော ကြေကွဲမှုများအကြား
လုပ်ကြံရယူထားသော ပိဋိသန္တာရစကားများအကြားတွင် တစ်စုံတစ်ခု
ကိုအမြဲမျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ဤအရာကိုမရမီက ကျွန်မသည် ဤအရာကိုမျှော်လင့်ခြင်းဖြင့်
အသက်ရှင်နေသည် ဟုထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
ဤအရာကိုရပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်မသည် ထိုအရာကို ထပ်မံမျှော်လင့်ပြန်သည်။
ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသည်အလွန်လောဘကြီးပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး လောဘတကြီး ဖတ်တွယ်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဤနေရာတွင်တော့
ညည်းတားသံများ၊ အော်ဟစ်သံများ၊ စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်းများ၊ သည်းမခံနိုင်သော
ဒုက္ခဆင်းရဲများစာရှိသည်။

ဤ ဒုက္ခများအကြားတွင် ရွှေရောင်လက်သောဦးနှောက်၏
ဘာမျှအသုံးမဝင်ခြင်းအဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မ သိခဲ့ပြီ။ နုနယ်ပျိုမျှစ်ခြင်းနှင့်
အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း အကြားကခြားနားမှုပါးပါးလွှာလွှာ ကလေးကိုလည်း ကျွန်မဖြတ်
ကျော်ခဲ့ပြီးပြီ။ မြစ်သည် မြောက်မှတောင်သို့စီးဆင်း၏လို့ ပထဝီမှာသင်ရသော်လည်း
ပြောင်းပြန်စီးသောမြစ်များ အကြောင်းကြားဖူးပြီ။ ရက်ရောမှုသည်နောက်ဆုံးတွင်
မနိုင်မမနင်းဖြစ်မှုနှင့်အဆုံးသတ်လေ့ရှိကြောင်း ကျွန်မသိ ခဲ့ပြီ။
ဦးနှောက်ကိုဖောက်စားရုံမျှမက ဦးခေါင်းခွံထဲမှာ အုံကျင်းဖွံ့၍
နေတတ်သေးသောပင့်ကူများအကြောင်းကို လည်းကျွန်မသိခဲ့ပြီ။
ကျွန်မလက်တွေကပဲတိုလွန်းနေတာလား၊ မမိမကမ်းဖြစ်ခဲ့ရသော ချစ်ခြင်း
မေတ္တာနှင့်လည်း လွဲခဲ့ရဖူးပြီ။ ကျွန်မမျက်နှာသို့ လာ၍စဉ်သော မနာလိုစကား
အပိုင်းအစများကိုလည်း ထုံထိုင်းစွာခံစားသိရှိခဲ့ရပြီး ပြီ။ ယခုချိန်တွင်မနက်ဖြန်ဆိုသော
စကားလုံး၏ အရသာကိုပင်ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

ကျွန်မသွားတော့မည်။

ပြတ်သားမှဖြစ်တော့မည်ဟု သတိရမိလိုက်သောအချိန်တိုင်းတွင် မပြတ်သားမှုများစွားဖြင့်
လေးလံ ပိကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ လုပ်ရှားရန်မလွယ်ကူတော့ချေ။ တွေဝေခြင်းသည်
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ချိုမြိန် လှသည်။

ကျွန်မသွားမှဖြစ်မည်။

တောင်အရပ်သို့သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မြောက်အရပ်သို့သွားသည်ဖြစ်စေ အရေးကြီးသည်မှာ ဤနေရာ တွင်ကျွန်မ မရှိဖို့သာဖြစ်သည်။

(နှစ်)

မိုးသည်းသောည မဟုတ်။ နှင်းစေ့သောညမဟုတ်။ ရင်ခုန်နေသောညလည်းမဟုတ်။ လဝန်းမရှိ။ ကြယ်တာရာ များမရှိ။ နေရောင်ခြည် လရောင်ခြည်များ၊ လောက၏ချိုစိမ့်မှုများ၊ မိန်းမူးဖွယ်ရာအောင်မြင်မှုများကို ရနိုင်သ လောက် ညှစ်နုတ်၊ ခြစ်ထုတ်သော သွေးအေးအေးနှင့်ညသာဖြစ်သည်။

စမ်းရေစီးသံမကြားရ၊ နာရီစက်သံမကြားရ။ ညငှက်တို့၏ အတောင်ပံခတ်သံပင်မကြားရ။ သစ်ရွက်သစ် ခက်တို့၏ တီးတိုးသံပင်လျှင်မကြားရ။

အခုလိုညမျိုးသည် တစ်ခုခုကိုဆုံးဖြတ်ဖို့၊ အဆုံးသတ်ဖို့ အသင့်တော်ဆုံးညဖြစ်သည်။

ကျွန်မဘာကိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသနည်း။

ကန္တာရပင် အကိုင်းအဖျားမှာကြာမြင့်စွာ တွဲလွဲချိတ်ထားခံရသောကြောင့် အရောက်မှိန်ပျက်လျက်ရှိ သောသစ္စာစကားများ၊ မဖွပ်လျှော်ဘဲအဖန်တလဲလဲ သုံးခံရသဖြင့် ညစ်နွမ်းပျော့ဖတ်နေသော လောကဝတ္ထုများ များ၊ ရောဂါပိုးများ၊ ပြင်းပြလိုက်မောနေသော အသက်ရှူသံများ၊ ဘယ်တော့မျှ လိုအင်ဆန္ဒ မပြေပျောက်နိုင် သော ငတ်မွတ်မှုများ။

အားလုံးအပေါ်တွင်နောက်ဆံတင်းဖို့မလိုပါ။

ဘယ်လိုအရာမျိုးကြောင့်မှ ပျော်ရွှင်မှုကိုမရခဲ့သူ ကျွန်မအတွက် လောကကြီး၏ ဟဒယရွှင်ဆေးများက မတိုးတော့ပါ။ လူတစ်ယောက်အတွက် အရေးကြီးဆုံးသောပညာမှာ ရယ်မောတက်ဖို့မဟုတ်။ မေတ္တာထားတက် ဖို့လည်း မဟုတ်။ သေတတ်ဖို့သာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မဘယ်လိုသေသွားမလဲ။

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ သေမင်းက ကျွန်မ မသိအောင် တိုးတိတ်စွာချဉ်းကပ်လာပြီး ဝါးခနဲ ခြောက်လှန့်ဆွဲ ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ ယခုလို ကျွန်မဆီလာနေမှန်း သိသိကြီးနှင့်ရှောင်တိမ်းပုန်းအောင်းရင်း သူ့ခြေ သံကိုနားစွင့်နေရလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့ပေ။

ကျွန်မနှင့်သေမင်းအကြားတွင်ပိတ်ထားသောတံခါးတစ်ချပ်သာ ခြားလျက်ရှိတော့သည်။ အခုမှတော့ လပြည့်ဝန်းလဲမလာနှင့်တော့။

စကားနည်းနည်းပြောပြီး အမှာများများလုပ်တက်သူ၊ ရက်ရောလွယ်သော်လည်း မက်မောရန် နှလုံးသား ဆိတ်သုဉ်းသူ၊ မျက်ရည်ကို နှမျောတွန့်တိုသူ၊ အလုပ်နှင့်ငွေအကြား ဆက်သွယ်မှု၊ ဝင်ငွေနှင့် ထွက်ငွေအကြား ကိန်းဂဏန်း အပေါင်းအနှုတ်များကို မနိုင်မနင်းမကျမ်းကျင်သူ၊ ငယ်စဉ်က ပထဝီဘာသာရပ်သင်ရစဉ် မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံကိုဆွဲတိုင်း ဧရာဝတီမြစ်ကို ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲ ဝင်သည့်အဆုံးပိုင်းမှ မေခါးမလီခ မြစ်နှစ်သွယ်ဆုံ ရာ အစအထိ အောက်မှအထက်ပြောင်းပြန်ဆွဲလေ့ရှိသူ၊ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကြည့်တော့ ပါးလှစ်မလိုလိုနှင့် ထူအ၊ လှသူ၊ အသံထွက်မှန်အောင်ပင် နာမည်မခေါ်တတ်သောပြင်သစ်ရုပ်ရှင် မင်းသား၏ ဓာပုံကို ညှစ်နှိပ်ပြီးမှ အိပ်ပျော်လေ့ရှိသူ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလောင်းကစားတစ်ခုအဖြစ် သဘောထားကာ ရှိသမျှစည်းစိမ် အကုန် လောင်းကြေးတင်ရင်း ရုံးခွဲသူ။

အဲဒီလိုခပ်အူအူမိန်းမအဖြစ် လူနေမှုဘဝပေဒေထဲသို့ အံ့စာတုံးတစ်ခုလိုကြံချခံလိုက်ရသောအခါ ကံကြ မွှာဆိုတာက ဘက်လိုက်တတ်သော ဒိုင်လူကြီးတစ်ဦးပဲဖြစ်ခဲ့သည်။

(သုံး)

ကိုယ့်သေမင်းကိုမမြင်ဘူးလိုက်ပဲနဲ့ ကျွန်မ မသေချင်ပါ။ သေမင်းသည် ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုး ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍန် မျိုးရှိပါသနည်း။

ငယ်စဉ်ကကျန်းမာရေးဆေးခန်းသို့မကြာခဏသွားရဖူးသည်။ ဆေးပေးခန်းနံရံမှာချိတ်ထားသော ပိုစတာတစ်ခုသည် ကျွန်မ၏အိမ်မက်ထဲထိလိုက်ပါခြောက်လှန့်ခဲ့သည်။ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသောကလေး ငယ်တစ်ဦး (ထိုစဉ်က ကျွန်မအရွယ်ခန့်) ကိုသူ့မိခင်၏လက်ထဲမှ ဇွတ်အတင်းလုယူဆွဲခေါ်သွားသော သေမင်း၏ ပုံဖြစ်လေသည်။ ကလေးသည် လက်ပိန်ပိန်၊ ခြေထောက်ပိန်ပိန်နှင့် ဗိုက်ပူကလေးဖြစ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်အနာဖုများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ သေမင်းသည် ဝတ်ရုံမည်းမည်းကြီးကို တရွတ်ဆွဲဝတ်ထားပြီး အရိုး ချည်းသက်သက်လက်ထဲမှာ လက်ကိုက်တုတ်လိုလို နှင်တံလိုလို တုတ်ချောင်းတစ်ခုပါ၏။ သေမင်း၏ မျက်နှာမှာ တော့အရိုးခြောက်မျက်နှာဖြစ်ပြီး ခေါင်းထက်မှာ အရုပ်ဆိုးလှသောဝက်ရုံမည်းကြီးက ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့သည်။ သေမင်း၏ နောက်ခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ သင်းချိုင်းကုန်းတစ်ခုကို

မှန်ပျံ့မြင်နေခဲ့ရသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ ထိုသေမင်း၏ရုပ်ပုံသည် ကျွန်မအာရုံတွင် စွဲထင်နေခဲ့သည်။

ကုသိုလ်ဇနကကံ၊ အကုသိုလ်ဇနကကံ၊ ကိုသိုလ် ကမ္မာနိမိတ်၊ အကုသိုလ်ကမ္မာနိမိတ်၊ ကုသိုလ် ဂတိနိ မိတ်၊ အကုသိုလ် ဂတိနိမိတ် မည်သည့်ကံဖြင့် မည်သည့်နိမိတ်ထင်၍ သေသည်ဖြစ်စေ သေသည်၏အခြားမဲ့၌ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သနည်းဟု ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါ။ မရကသန္ဓေဇာတင်နေချိန်၌ ကျွန်မ၏အာရုံတွင်ဘာတွေထင် မြင်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မဘယ်နှယ်လုပ်ကြိုတင်သိနိုင်မည်နည်း။ နင်းဆီဥယျာဉ်များ၊ ပိတောက်ပန်းများ၊ ကြည် လင်အေးမြသော်လည်း နက်ရိုင်းသောရေအိုင် စသည်တို့ကိုသေအံ့မှူးမှူး မြင်မိလျှင်တော့ ကောင်းရာသူဂတိလား ရမည့်နိမိတ်ပဲ။ မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မီးခိုးများ၊ ကျွဲနက်ကြီးများ၊ ဆင်မည်းကြီးများနောက်ကလိုက်နေပါ သဖြင့် ပြေးလွှားနေရသည်ဟု သွေးရူးသွေးတန်းထင်မြင်စွာ မောပန်းတုန်လှုပ်ရလျှင်တော့ မကောင်းသော အကုသိုလ် ဂတိနိမိတ်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရကသန္ဓေဇာတွင် တစ်ဝိထိမျှလောက်သော အသက်ကြွင်းကျန်နေသည့်အချိန်သို့ ရောက်လျှင်သေခြင်းကအလွန်နီးကပ်လျှက်ရှိပြီ။ ထို့နောက် သာမန်လူများတွင် တစ်ဝိထိလျှင် ဇောခုနစ်ကြိမ်ရှိ သော်လည်း ကျွန်မမှာတော့ ဇောငါးကြိမ်သာရှိတော့မည်။ ထို့နောက် ကျွန်မသေမည်။ အလွန်ရှင်းလင်းပြတ်သား သောသေချင်းတရားဖြစ်ပါသည်။

ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မအလွန်စိတ်ရှည်တက်သူဖြစ်ပါလျက် ယခုအချိန်တွင်အလွန် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှဝတ်ရုံစ တရုတ်ဆွဲသံနှင့်အတူ တိုးတိတ်သောခြေသံဖွဖွကို ကျွန်မကြားနေရပါလျက် သူဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ၏တံခါးကိုချိုးဖျတ်၍ ဝင်မလာသေးသလဲ။

အေးစက်နေသောည၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ မတ်မတ်ရပ်နေခြင်းသည် လောကကိုပြစ်တင်မောင်းမဲရန် မဟုတ်၊ မျက်ရည်ခံထိုးတောင်းပန်ရန်လဲမဟုတ်၊ မျက်နှာချိုသွေးနှစ်သိမ့်ရန် လည်းမဟုတ်။ လောကကိုလောင်းကစားတစ်ခုကဲ့သို့ အနိုင်ပိုင်းသွားရအောင်လည်း ကျွန်မမှာအောင်နိုင်ခြင်း ဆိုတာမရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ယခုအချိန်ထိ မည့်သူ့ကိုမျှမပြုရသေးသော ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် ကျွန်မမှာရှိသေးသည်။

ကျွန်မ၏ စာများကို ဝေဖန်ရေးဆရာများ၊ မတောက်တခေါက်ဝေဖန်သူများ သူတို့အားလုံး ကော်ဖီနှင့်စိမ် သောက်ရန် ရေးခဲ့ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ အနုပညာလောကမြင့်မားတိုးတက်ဖို့ ဘာညာကျွန်မ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် 'ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့စာရေးတာလဲ' ဟု

မေးလာသောအခါ ကျွန်မအိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်သွားခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်မသည် စာမရေးဘဲမနေနိုင်၍ ရေးခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးအိမ်ကိုအလိုလိုလိုက်သော လက်၏ ဖန်တီးမှုသက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မမည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။

(လေး)

ည၏ထောင့်ချိုးများတွင် ကောင်းကင်ဆီမှဖြာကျလာသော အလင်းရောက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြုံးပြတ်ဝင်းလက် သွားတက်သော်လည်း ဘဝဆိုသည်မှာ ကြယ်ရောင်လက်သော ညတစ်ည မဟုတ်ခဲ့ပါ။

[၁၉၈၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း]

ရေမောသီး (ဂျူး)

(၁)

ပိတ်ထားသောတံခါးတစ်ချပ်ကို ကြာမြင့်စွာ ဝေးစိုက်ကြည့်တတ်သော အလေ့အကျင့်တစ်ခုကို မကြာသေးမီက ရခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ပွင့်ထားလျှင် ပြစ်နိုင်သော်လည်း ပိတ်ထားပို့ကို ဆန္ဒပိုရှိသောကြောင့် အမြဲလိုလို ပိတ်ထားခဲ့၏။ အခန်းအပြင်ဘက်လှေကားဆီမှ ဖြတ်သန်းသွားသော ခြေတောက်များစွာကို မမြင်လို သောကြောင့်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မခိုင်လုံစွာ အကြောင်းပြခဲ့ပါသည်။ ခွာမြင့်ပိနပ်စီးထားသော ခြေတောက်များ၊ ခုံထူ ယိုးဒယားပိနပ် စီးထားသော ခြေတောက်များ.. ဤအရာများသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ် မဖြစ် မသေချာသော်လည်း ကျွန်မကတော့ ရှုတ်ရှုတ်ခတ်နေသော ခြေတောက်များကို ကြည့်မိလျှင် မူးဝေလာတတ်သည်။ လှေကားထိပ်နှင့် ကပ်လျက်အခန်းမှာနေထိုင်မိသည့်အတွက် ခြေတောက်များစွာကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ အပြစ်တင်လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ခြံဝင်းရှေ့ ဘယ်ဘက်လမ်းမသို့ မျက်နှာမူ နေသော အခြားအခန်းတစ်ခုခုကို မရွေးချယ်မိခဲ့သောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကြာခဏ ကျေးဇူး တင်ရပါသည်။ ပြတင်းပေါက် မှနေ၍ စက်ဘီးများ၊ မျက်နှာများ၊ လက်များ၊ ခြေတောက်များကို မြင်ရ သည့်နှင့်စာလျှင် သစ်ရွက်ခြောက်များ၊ သစ်ရွက်စိမ်းများ၊ ပန်းပွင့်များကို မြင်နေရသည်က ပို၍ ကျေနပ်စရာ ကောင်းသည်မဟုတ်လား။ ကျွန်မအခန်း၏ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်သည် ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူ လျက်ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ကျွန်မအကြိုက် ဇာခန်းဆီး ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေး တပ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်မ၏ ဇာခန်းဆီးလေးသည် အင်ဒရူးခိုင်ယက်၏ဇာခန်းဆီးလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းမရှိသော်လည်း အရာရာတွင် အဆင်မပြေသော လူတစ်ယောက်အပို့ ရင်ခုန်ယစ်မှုပွယ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့၏။

ဇာခန်းဆီး၏ ပန်းပွင့်ပန်းနွယ် ရိပ်ရိပ်ကလေးများကို ရေတွက်နေရင်း အရယ်အပြုံး နည်းပါးသော နှုတ်ခမ်း ပါးပါးလေးအစုံကို ပြန်လည်သတိရလာဖူးသည်။ နောက်ပြီး စံကားပွင့်ကလေးများ အမြင့်မှ ချာချာလည်ကာ ဝေ့ဝဲကျလာပုံကို ရိုက်ပြထားသော မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုထဲမှ ချစ်စပွယ်ပြကွက်ကလေးတစ်ခုကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာဖူးသည်။ ဇာခန်းဆီး လူးလွန်ပွတ်တိုက်သံကို နားထောင်ရင်း ပုဇင်းရင်ကွဲကောင် သေးသေးကလေးများကို ပမ်းပြီး ပန်ဘူးထဲထည့်ခဲ့ဖူးသည့် ကလေးဘဝတုန်းက အပြစ်အယှက်တစ်ခုကို သတိရလာဖူးသည်။ မိုးရွေ့ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မယ်လေီပင်ခြေရင်းမှာ အော်မြည်နေသော အသံစူးစူးကလေးတစ်ခုကို ကြားယောင်လာဖူးသည်။ ဇာခန်းဆီးကလေး ရွေ့လျားသံအောက်တွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်က မွေးဖူးသော ပန်းရနံ့တစ်ခု ပြန်လည်မွှေးပျံ့လာတတ်သေး၏။ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က အသံများလည်း ပါဝင်သည်။ မှတ်စုရေးမနေသော အချိန်များ၊ အိမ်သို့ စာရေးမနေသော အချိန်များ၊ စာအုပ်တစ်ခုခုကို ပတ်မနေသော အချိန်များတွင် ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကိုပွင့်ပြီး ခန်းဆီးလေး လှုပ်ရမ်းနေသည်ကို အကြာကြီးကြည့်နေခဲ့ရသည်။ အပော်ဟူ၍ မည်မည်ရရရေတွက်စရာမရှိသော ကျွန်မဘဝတွင် ခန်းဆီးစပြုဖြူလေးနှင့် ရေနံရည်ဝနေသော နက်ကျောကျောပြတင်းပေါက်လေးသည်သာ ကျွန်မချစ်သူများဖြစ်ခဲ့သည်။

(၂)

ချစ်သူဟူသော ဝေါဟာရတစ်ခုသည် ကျွန်မအတွေးထဲသို့ ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်ကတည်းက မကြာခဏ ဝင်ရောက်လာတတ်သော်လည်း ပုံသဏ္ဍာန် မထင်ရှားသော အရိပ်အရောင်တစ်ခုခုကို အဝေးက ကြည့်နေရသလိုပါပဲ။ အချစ်၏ပုံစံကို သရုပ်ဖော်ကြည့်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသော အရွယ်တုန်းကတော့ ဘယ်လို များပါလိမ့်ဟု အမျိုးမျိုးတွေးတော ယူခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် ပေါကြောင်ကြောင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာ ပါပဲလေဟု အဆုံးသတ်လိုက်ရသော အကြိမ်များစွာဖြစ်လာသောအခါ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။ သူတို့က ပြောခဲ့တာကတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်သူရလာမှာပါပဲတဲ့။ ဤစကားကို လက်ခံဖို့ သိပ်မလွယ်ကူသော်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော စကားတစ်ခုဖြစ်သည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပါ။ ချစ်သူဆိုတာ... အင်း.. တစ်ယောက်တည်းသော တွယ်ရာမဲ့အမျိုးသမီးအတွက် လက်တွဲဖို့ လူတစ်ယောက်ယောက် ကို ခေါ်တာလား။

ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တန်းစီပို့ ခက်ခဲသောလူတစ်ယောက်အတွက် တန်းစီပေးမည့် လူတစ်ယောက်လည်းပြုစီနိုင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားဖို့ မသင့်တော်သော ညချမ်းအချိန်များတွင် ဘေးက ဧရာဝတီတစ်ယောက်အဖြစ် လိုက်ပါပေးမည့် လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဟု ခေါ်လိမ့်မည်။ သွေးပျက်ဖွယ်ရာ စာမေးပွဲများကို ရင်ဆိုင်ရတိုင်း “ဒီလိုပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အောင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလောက်ပြောနိုင်ရင် အောင်တာပဲ” ဟု နှစ်သိမ့်အားပေးမည့်လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဟု ခေါ်လိမ့်မည်။ “ နေ့စမ်းပါဦးကွ.. မင်းက ဟိုခွေးသားကို ပြုံးပြစကားပြောရလောက်အောင် ဒီကောင်က...” ဟု မနာလိုဝန်တို့စွာ အော်ဟစ်ပစ်မည့်လူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဟု ခေါ်လိမ့်မည်။ အကူအညီပေးခြင်း၊ ဝန်တို့မှု ပေးခြင်းကို ချစ်သူဟု သတ်မှတ်ရတော့မှာလား။ အင်းလေ.. မိန်းကလေး၏ အေးစက်သော ပါးပြင်လေးများကို နွေးထွေးလာအောင်၊ ညှိုးနွမ်းသော နှုတ်ခမ်းလေးတို့ကို လန်းဆန်းတောက်ပလာအောင် အဲဒီ ချစ်သူဆိုတာက တတ်စွမ်းလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် ဒီလောက်လိုအပ်ချက်လေးတွေကို ပြည့်စွမ်းပေးတတ်ရုံမျှဖြင့် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ချစ်သူဟု သတ်မှတ်ဖို့တော့ အနည်းငယ်ငြင်းဆိုဖွယ်ရာရှိပါသေးသည်။

ချစ်သူ တစ်ယောက်ရရှိဖို့မှာ ထိုလူကို ကျွန်မချစ်ဖို့လည်း လိုမှာပဲမဟုတ်လား။ ချစ်ဖို့ဆိုတာကလည်း အရိုးဆုံး ပြောရလျှင်တော့ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်မိရင် ရယ်ချင်မနေဖို့၊ နောက်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့မနေချင်ဖို့၊ နောက်ပြီး ခါးသက်သက် ခံစားမနေရဖို့ပဲပေါ့။ သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်လျှင် ကျွန်မ မနေတတ်မကြည့်ရုံဖြစ်ပြီး မျက်လွှာ ချပစ်ချင်လာရမည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ ကြာမြင့်စွာ ရင်ဆိုင်မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ညှိုးနွမ်းစွမ်းရမည်။ သူကများ စကားပြောလျှင် ကျွန်မ နှလုံးခုန်မြန်စွာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးမော မိလောက်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားလာရမည်။ အို.. အဲဒီလို ကျွန်မ မိန်းမူးစွဲလမ်းရမယ့် ဆွဲဆောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဘယ်ကများ ရှာလို့ တွေ့နိုင်မှာလဲကွယ်..။ သူတို့က ပြောခဲ့တာကတော့ ကျွန်မ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်သူရလာမှာပဲတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျွန်မ ချစ်သူဟာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးရှိမှာပါလိမ့်ဟု စိတ်ကူးယဉ်တွေကြည့်ဖူးပါသည်။ “ရက် ဘတ်တလာ” လို့ အရာရာကို ထွင်းပေါက်သိမြင်တတ်ပြီး သရော်သလိုလို ထပ်ထေ့ထေ့အပြုံးနှင့် အမြဲ အနိုင်ရနေတတ်သော ခပ်ရိုင်းရိုင်းလူတစ်ယောက်များလား။ “ကွီ” လို့ မျက်မှန်ဝိုင်းတတ်ထားပြီး လူမှုဆက်ဆံရေး အလွန် ညံ့ဖျင်းသော်လည်း ယန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့သော ဉာဏ်ထက်မြက်သည့် ခပ်ကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်များလား။ လူတကာကို လေးစားစွာ ခေါင်းညှပ်ခွတ်ဆက်တတ်သော ကဗျာဆရာဟု အမည်ခံထားသည့် ယိုင်နဲ့နဲ့လူတစ်ယောက်များလား။ (ဒါပေမယ့် နေပူအင်ကြောင့် ပျော့အိကွေးညှပ်နေသော ပယောင်းတိုင်များကို မြင်မိလျှင်ပင် အားမလိုအားမရ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်တတ်သော ကျွန်မအဖို့ သည်လို ပျော့ညံ့ညံ့ လူမျိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ချစ်သူအဖြစ် ခံယူလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။) လေကောင်ရင်ခိုင်းနှင့် ပဲခိုင်းတို့တွင် အမြဲကျင်လည်နေပြီး ဉာဏ်သိပ်ကောင်းသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်တစ်ယောက်များလား.. တွေးတောရင်း စိတ်ကူးရင်းနှင့် နက်ဆယ်လေးနှစ်မြောက်ဖွေးနေ့ကို လွန်မြောက်လာသောအခါ ရယ်စရာ တော်တော် ကောင်းသွားပါသည်။ ကျွန်မကို လာရောက်ချီးကပ်ခဲ့သော ယောက်ျားအချို့ကို ချစ်သူဖြစ်ဖို့ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ကူးမဝင်ခဲ့မိခြင်းကြောင့် ကျွန်မ နောင်တမရပါ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ (သိပ်ပျင်းလျှင်) ထိုလူများကို ပြန်လည် တွေးတောကြည့်မိသည်။ နာမည်အက္ခရာအစီအစဉ်အတိုင်း စဉ်းစားဖို့၊ ဝိုးတဝါးဖြစ်နေလျှင် နှစ်ကာလ အလိုက်စီစဉ်ပြီး ငယ်ငယ်တုန်းကအစ နည်းနည်းအသက်အရွယ်ရလာချိန်အထိ ပြန်တွေးတော့ မျက်နှာတစ်ချို့ကို မှတ်မိလာသည်။ မျက်မှန်တပ်ထားသော မျက်နှာနှစ်ခုလား၊ သုံးခုလား မသေချာပါ။ တစ်ယောက်က မျက်မှန်ကို တပ်ထားလိုက်၊ ချွတ်ထားလိုက်လုပ်တတ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သာမန်မျက်နှာ၊ သာမန်ထက် အနည်းငယ် ရုပ်ရည် ချို့တဲ့သောမျက်နှာ၊ ပြုံးနေသော မျက်နှာ၊ ပြုံးခြင်းရယ်ခြင်းကင်းမဲ့သောမျက်နှာ၊ အနည်းငယ်ထူအမ်းသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ပါးလှစသော နှုတ်ခမ်းများ (လှပသော နှုတ်ခမ်းတစ်ခုကို ယခုထိ နှစ်သက်ဆဲဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းလှလှလေး ရှိနေရုံမျှဖြင့် ချစ်သူဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလေ။) စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်မလားလို့ ဟူသောစကားဖြင့် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသူ၊ (ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်၊ စိတ်သဘောထားချင်း ဘယ်နှယ်တူနိုင်မှာလဲ။ ကျွန်မက ဦးမညှတ်တတ်သူ၊ မိတ်ဆွေထက် ရန်လိုသူက ပေါများသူ၊ သူတို့က လေးစားသဖြင့် ဦးညှတ်တတ်သူများ၊ ရန်လိုသူထက် မိတ်ဆွေက ပေါများသူများ) သနားချစ်နဲ့ ချစ်တာဟု ဆိုလာသူက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်။ နှစ်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရပ်တည် အသက်ရှင်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား၊ မငြိုးငွေ့ဘူးလား၊ ဘေးက အတူရင်ဆိုင်ဖို့တဲ့။ သွားစမ်းပါ။ အချစ်မှာ အကူအညီဆိုတာ မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်က အထင်ကြီးတာက စခဲ့တာပါတဲ့။ ဘုရားရေး.. မိန်းမတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးကိုးကွယ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီမိန်းမက ဘာတွေများ ကောင်းချီးပေးလိုက်ရမလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်သူလုပ်ဖို့ဆိုရာမှာ အဲဒီလူကို ကျွန်မကသာလျှင် အထင်ကြီး လေးစားဖို့ လိုအပ်မည်မဟုတ်လား။ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်းရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို ကုသဖို့ထက် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို ကုသဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။” ဟူသော ဆရာဝန် တော်လှန်ရေးသမားလိုလူမျိုးကို အထင်ကြီးခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလို အသက်အရွယ်ရလာသည့်အခါမှတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အထင်ကြီးလေးစားဖို့

သိပ်ခက်ခဲသွားခဲ့ပြီ။ သေတမ်းစာရေးပြီး မှာကြားထားရစ်ခဲ့ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်မျှ မကျန်ခဲ့ရင်တော့ သေရမှာ အနည်းငယ်ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ်လိုအပ်လှတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

(၃)

ကျွန်မအနားမှာ စကားသင်ကာစ ချစ်စဖွယ် ကြက်တူရွေးလေးတစ်ကောင်တော့လိုအပ်မည်။ ကြက်တူရွေးကလေးကို ကျွန်မ၏ နာမည်ခေါ်တတ်အောင် သင်ပေးထားရမည်။ သူ့ကို အများကခေါ်သလို ရွှေစဲ ဟုမခေါ်ပဲ “အေလိန်း” ဟုခေါ်ရမည်။ (ကျွန်မသိပ်သတော့ကျသော ပြင်သစ်ရုပ်ရှင်မင်းသားနာမည်ကို အေလိန်းဒီလွန်ဟု ကျွန်မ အသံထွက်ပါသည်။) အေလိန်းက ပေါင်မုန့်မှ ကြိုက်တတ်ပါလား။ ကျွန်မ ခုတလောထမင်းမစားပဲ ပေါင်မုန့်နှင့် ကော်ဖီပဲ သောက်နေသည်။ သိပ်စပ်စုတတ်သော တော်ခါဆောင်နေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အံ့ဩတကြီး “ထမင်းမစားပဲ နေနိုင်တယ်နော်” ဟု ရေရွတ်တုန်းက “ ပိန်အောင်လို့၊ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့အောင်လို့” ဟု ဖြေလိုက်ချင်သော်လည်း အလွန်အမင်းပိန်လျသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်အားနာသဖြင့် ထမင်းမစားချင်လို့ဟု ဖြေလိုက်ဖူးသည်။ အင်းလေ.. ထမင်းစရိတ်ထက် ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်စရိတ်က ပိုမိုသက်သာသည်ဟု ဖြေလို့ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ နေစမ်းပါဦးလေ။ အေလိန်းကို တာစကားတွေ သင်ပေးရမလဲ။ “ဘယ်သူလဲ” ဟူသော စကားနှင့် “သူ့မို့” ဟူသောစကားနှစ်ခုဆိုလျှင် လုံလောက်ပြီလား။ ရယ်မောတတ်အောင် သင်ပေးလို့ရလျှင်လည်း အေလိန်း ရယ်မောသံကို နားထောင်ချင်သေးသည်။ လူတွေ ရယ်မောသံလို ခပ်အောက်အောက်အသံမျိုး အေလိန်းမှာ မရှိနိုင်။ အေလိန်းကိုပါထည့်တွက်လျှင် ကျွန်မအခန်းကျဉ်းကလေး တော်တော်ပြည့်စုံသွားလိမ့်မည်။ ခုတင် သေးသေးလေးတစ်ခုသည် ပြတင်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းတစ်ပက်အခွန်းတွင် ရှိနေမည်။ တစ်နှစ်နေမှ တစ်ခါနှစ်ခါ ကိုင်ဖြစ်သော စိပ်ပုတီးကလေးက ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချိပ်လျက်သားရှိနေမည်။ အခန်းသည် တက်စွန်းမှာ စားပွဲခင်းမပါသော စားပွဲတစ်လုံး၊ သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ပြင်ပစာအုပ် တစ်အုပ် တလေနှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးပြီး တာမူမရှိ။ တာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်ထူများကို ခုတင်ခြေရင်းက ထင်းရှူး သေတ္တာထဲမှာပဲ ထားလေ့ရှိသည်။ ထင်းရှူးသေတ္တာပေါ်မှာ ရေခဲခဲခဲတုံး၊ ကော်ဖီပျော်သည့် မတ်ခွက်၊ နို့ဆီစူး၊ ကော်ဖီမုန့်ဘူး၊ အချိုသောက်ပန်းကန်တစ်ခုနှင့် ပေါင်မုန့် မုန့်ကြုတ်ထည့်သည့် နို့မုန့်ဘူးခွံနှစ်ခု၊ ရေခဲခဲခဲဂေါက်တစ်ခု၊ သေတ္တာဘေးမှာ သောက်ရေ အိုးငယ်လေး တစ်လုံးရှိသည်။ သေတ္တာနှင့်ကပ်လျက် ခြေရင်းနံရံမှာ ပင့်ကူပိုးမျှင်ရစ်တွယ်နေပြီး ရွှေ့စောင်းနေသော ပန်းချီကား တစ်ချပ် ရှိသည်။ သူ့အောက်မှာ အရောင်ပြယ်လွင့်၍ ဖွာနေသော ၁၉၅၅ ခုနှစ်ထုတ် ပြက္ခဒိန် အဟောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်မအရင် သည်အခန်းမှာ နေသွားသူသည် ပန်းချီနှစ်သက်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ နံရံမှာ ဖြေဖြူနှင့် စာရေးဖို့ ဝါသနာပါသူဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ရွှေ့စောင်းနေသော ပန်းချီကားကို ပြန်လည်တည့်မတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးပူးသော်လည်း အရပ်အင်မတန်နိမ့်သော ကျွန်မအဖို့ ကုလားထိုင်ကို ရွှေ့နေရမှာ သေချာ သောကြောင့် သည်အတိုင်းပဲ ထားခဲ့မည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရွှေ့စောင်းနေသောအရာတစ်ခုကို ကြည့်ရတာကိုက ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်း၏။ နံရံတွင် “ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်မလဲ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် စာကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ သူသည် ကျွန်မနည်းပါး အဆင်မပြေသူ၊ ရုန်းကန်ရသူ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ “တောင်ထိပ်ကိုမရောက်ခင် တောင်အောက်ကို မကြည့်နဲ့” ဟူသော မြန်မာစာကြောင်းတစ်ခုလည်းရှိသည်။ သူသည် တောင်ပေါ်မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်မှာ လိမ့်ကျဖူးသူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ နာမည်နှစ်ခုကိုလည်း နံရံမှာရေးထားသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် နာမည်များ မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင် မင်းသားနာမည်များလည်း ဖြစ်နိုင်မည်မထင်ပါ။ သူ့ချစ်သူတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်၏။ အေလိန်းရောက်လာလျှင် သူ့လှောင်ချိန်ကို တယ်မှာ ချိပ်ရပါ။ စာကြည့်စားပွဲအထက်မှာ ချိတ်ထားလျှင် ကျွန်မ မှတ်စုရေးနေချိန်၌ သူက ငုံ့ကြည့်ပြီး ရယ်မောနေမလား။ ပျင်းရိဖွယ်ရာမိုးပေါက်များ၏ အသံအောက်တွင် ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးထဲ၌ ပန်းမီးလုံး၏ ဝါပျော့ပျော့အလင်းရောင်၊ ငိုက်မြည်းနေသော ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်၊ တပျတ်ပျတ် လှုပ်ခတ်လျက်ရှိသော အခန်းဆီးတစ်ခုနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ဝေးနေသော သေးသေး ညွက်ညွက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်..။ သော့ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်နေသူတစ်ဦးသည် သည်မြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ဖိနစ်ထက်ပို၍ ကြာအောင် ကြည့်ချင်ပါမလား။

(၆)

ကျွန်မ အကြောင်းကို သူတစ်ပါးအားပြန်လည်ပြောပြလိုသူတစ်ယောက်သည် “အရပ်အလွန်နိမ့်သော” “စကား အလွန်ရှားပါးသော” “အားမနာတတ်သော” ဟူသည့် နာမ ဝိသေသနများကို အသုံးပြုလိမ့်မည်ထင်သည်။ ထိုစကားများထက် ပြည့်စုံဖို့လိုအပ်သေး၏။ ဂစ်တာတွင် အောက်ဆုံးကသေးမျှင်သော၊ တင်းမာသော၊ ခူးရှသော “တစ်”ကြိုးသည် ကျွန်မ ဖြစ်၏။ ဖဲကြိုးတပ်ဆင်ပင်နှင့် ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်သော ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးသည် ကျွန်မ ဖြစ်၏။ ပုံးကွယ်ထားသော အရာတစ်ခုကို အလွန်အမင်းပွင့်ကြည့်လိုသော လူအမျိုးအစားထဲတွင် ကျွန်မ မပါဝင်ပါ။ ခိုများကို အစာကျွေးပို့နှစ်သက်သည်။ သို့သော် ခိုညည်းသံကို အလွန်မုန်း၏။ တစ်ချိန်တုန်းက နှင်းဆီပန်းများကို ချစ်တတ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ပေါများလွန်းသော နှင်းဆီပန်းတို့ကို မုန်းနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်မသည် ရှားပါးသောအရာကိုသာ ချစ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ လွဲချိန်ညီညီလှုပ်ရမ်းနေသော နာရီချိန်သီးတစ်ခုကို ငေးမောရင်း လက်ပက်ရည်သောက်ချင်သူဖြစ်၏။ ဘတ်စ်ကားစီးပို့ထက် ခြေကျင်လမ်းလျှောက်ပို့ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လမ်းလျှောက်ပို့ထက် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ထိုင်နေဖို့ ပို၍ ဆန္ဒရှိသည်။ (အမှန်စင်စစ် လမ်းလျှောက်သည့်အခါ ကျွန်မနောက်က အရိပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်မနေအောင် မည်သို့ကာကွယ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားရင်း အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည့် အကျင့်ကိုရခဲ့သည်။) ကျွန်မ အရိပ်များကို မုန်းတတ်၏။ ကျွန်မ မုန်းသော အရိပ်များသည် ကျွန်မနောက်မှ ရှည်လျားလျားပုံစံ၊ ပုသိုင်းပိုင်းပုံစံ၊ ခွေစောင်းစောင်းပုံစံဖြင့် လိုက်ပါ လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ခူးယားစီးကရက်၏ မီးခွဲလောင်နေသောရနံ့ကို သဘောကျသည်။ မဆုံးဖြတ်ရဲသောကြောင့် ဆုံးရှုံးခြင်းထက် အဆုံးအဖြတ်မှား၍ ဆုံးရှုံးခြင်းကို လိုလားသည်ဆိုသော ဇာတ်လိုက် များကို သဘောကျသည်။ တစ်ခုခုကို လိမ္မာသော၊ စိတ်မဝင်စားသော်လည်း လျှို့ဝှက်ပို့၊ စိတ်ဝင်စားတတ်သည်။ ရင်းနှီးမှုဇာတ်ကို မခံနိုင်သော ယောက်ျားသားများအတွက် ဝမ်းနည်းစကားဆိုဖို့ ဝန်လေးတတ်သူဖြစ်သည်။ ရုပ်ရံခါတွင် လျစ်လျူရှုတတ်သူ၊ သည်းခံစိတ်ရှည်နိုင်စွမ်းသူ၊ သို့သော် ရုပ်ရံခါတွင် လက်စား ချေတတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို နားလည်သည်ဟု ပြောသူသည် အကြီးအကျယ်လိမ္မာနေခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းစားအပ် မဟုတ်။ ကျွန်မကို ပတ်ရှုရန် တယ်သူ့မှာမှ အသိခါန်မရှိ။ ကျွန်မ၏ အကြီးမားဆုံးသော ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုမှာ ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်ပွယ်ရာ ကာလများထက် နာကြည်းပွယ်ရာ ကာလများကို ပိုမိုမှတ်မိတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲက လေဆာရောင်ခြည်သေဆုတ်ကို မကြာခဏ သတိရနေတတ်သည်။ လက်ပက်ရည်စားပွဲတစ်ခုတွင်လူတစ်ယောက်မျက်နှာကို ဂဝယ်ပုံစံ ကွဲသွားအောင် လက်ပက်ရည် ပန်းကန်ပြားဖြင့် ပေါက်ရိုက်ပစ်ခဲ့သော ပန်းချီဆရာတစ်ဦးကို ကျွန်မ ချီးကျူးပါ၏။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ထိပါး၍ စော်ကားလာလျှင်တော့ လက်တုန်းပြန်ဖို့ လိုအပ်သည်မဟုတ်ဘဲလား။ ခက်နေသည်မှာ ကျွန်မက သွေးမြင်လျှင် မူးတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

(၅)

မိုးသက်လေနှင့်အတူ လွင့်နေသော ပြတင်းခန်းဆီးအောင်မှ ဖြတ်လျက် မာလကာရွက်ခြောက်တစ်ခု ဝဲလွင့်ကျလာချိန်၌ မာလကာရွက်ခြောက်လှို ခပ်လိမ်လိမ်မျက်နှာတစ်ခုကို ပြန်လည်မြင်ယောင်သွား၏။ အဲဒီ မာလကာရွက်နှင့်တူသောမျက်နှာသည် ကျွန်မအပေါ်မှာ မလိုမုန်းထားစိတ်ဖြင့် အတင်းပြောခဲ့သူ၏ မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်မှန်တပ်ထားသည်။

မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ဘာမှ မမြင်တတ်သူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြိုင်ဆိုင်ပြောဖို့ ကျွန်မစိတ်မဝင်စားပါ။ လူတစ်ယောက်ကို နောက်မှနေ၍ အလစ်ချောင်းရိုက်တတ်သော သတ္တဝါအမျိုးအစားကို လူဟုခေါ်ရမှာ နည်းနည်းစဉ်းစားပို့ကောင်း၏။ အရည်အချင်းတစ်ခုကို လက်ခံဖို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားပွဲတစ်ခု လိုအပ်မည်ထင်လျှင် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ သဘောတူပါသည်။ အားကစားစိတ်ဓါတ်ဆိုတာ ရှုံးနိမ့်သူများ၏ လက်သုံးစကားပါတဲ့လေ။ ရှုံးသူကို လက်ဖြတ်ကြေး၊ သို့မဟုတ် တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံကြေး။ သို့မဟုတ် သတိသေကြေး၊ တယ့်နှယ်လဲ။ လွင့်စင်လာသော မာလကာရွက်ခြောက်ကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ခြေပစ်လိုက်သောအခါ ကြောမူသွားလေသည်။ ထိုအခိုက် ပြတင်း ခန်းဆီးကြားမှ မိုးရေစက်ကို တွေ့ရသည်။ မိုးရွာပြန်ပြီလား။ မိုးရွာနေစဉ် အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်ရခြင်းသည် အင်မတန် စိတ်ဝင်စားပွယ်ကောင်းသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကျွန်မထံပြေးဝင်လာပုံကို သဘောကျ၏။ လှိုင်းများ ပြေးလာသလို မိုးပွဲကလေးများပြေးလာလျှင် အသံတစ်ခု တွဲပါလာတတ်သည်။ နေကောင်းရဲ့လား...တဲ့။ ကျွန်မ သိပ်နှစ်သက်သော နှုတ်ခမ်းပါးတစ်စုံမှ နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသော အနည်းငယ်အော့၍ တိမ်ချင်သော အသံတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အဲဒီလူတစ်ယောက်သည် ကျွန်မထံ စာရေးလျှင်လည်း နေကောင်းရဲ့လားဟု အရင် ရေးတတ်သည်။ သူ့အသံကြားလျှင် လမ်းလျှောက်ရတာ ပို၍ ပျော်စရာကောင်းလာသည်။ အရိပ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ် သောကြောင့်လည်း မိုးရေထဲမှာ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို ကျွန်မ နှစ်သက်ပါသည်။ သို့သော် ခုနေလမ်းလျှောက်လျှင် ကျွန်မ မတွေ့ချင်သူများကို လမ်းမှာဖြစ်နေသွားနိုင်သည်။ ညနေခြောက်နာရီကျော်လျှင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်တတ်သူများ ဖြစ်၏။ မမြင်တာကြာပြီနော်ဟု နှုတ်ဆက်မည့်သူများဖြစ်၏။ ဘယ်နှယ်လဲ ပြေးနိုင်တယ် မဟုတ်လားဟု နှုတ်ဆက်မည့်သူများဖြစ်၏။ ကျွန်မဆံပင်ထက်မှ ပြုတ်ကျသွားသော စပယ်ကုံးလေးကို နမ်းပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခဲ့ပူးသည့် ခပ်ကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့နိုင်သေးသည်။ အဲဒီလူကို ပြုံးပြုမို့ သိပ်ခက်ခဲတာပါပဲ။ သူ့ကိုမြင်လျှင် ကျွန်မမမျက်နှာကိုက အလိုလို ရှုံ့တွဲသွားမည်ထင်သည်။ ကံဆိုးလျှင် “မိမိ အထက်အရာရှိနှင့် ပတ်သက်သမျှ အောက်ခြေသိမ်းဆောင်ကြဉ်းပေးခြင်းကို ဂါရဝတရားဖြစ်သည်” ဟု ရောထွေးပြောခဲ့ပူး သူတစ်ယောက်နှင့်ပင် ဆုံနိုင်သည်။ ကျွန်မတွေ့ပူးသော ပါးစပ်များထဲမှာတော့ သူ့ပါးစပ်သည် အနံဆိုးဖြစ်၏။ သူ့ကိုတွေ့လျှင်တော့ ကျွန်မ ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွာ၍ သွားပါသည်။ (အညစ်အကြေးများသည် အသားချင်းထိလျှင်၊ အကျီစချင်းထိလျှင် အခြားတစ်ယောက်ထံ လျင်မြန်စွာ ကူးစက်တတ်ကြောင်း ကျွန်မသိ၏။ တစ်စုံ တစ်ယောက်နှင့် ထိမိတိုင်းထိမိတိုင်း ထိမိသည့်အရေပြားကို ဆပ်ပြာဖြင့် လေးငါးခါ ထပ်ဆေးကြော ပစ်တတ်သော စိတ်ရောဂါ သည်မလေးတစ်ဦးကို ကျွန်မ အများနည်းတူ မရယ်မောခဲ့တာသေချာပါသည်။) ဒါထက် ကံဆိုးလျှင် ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသားတွေ၊ တောင်သူတွေအကြောင်းရေးတဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုမျိုးမှ သဘောကျတာဟု ယောင်တိယောင်ကန်း ပြောတတ်သူတစ်ယောက်နှင့်ပင် တွေ့နိုင်သည်။ ဆင်းရဲတာ တစ်ခုတည်းဟာ ဘဝမဟုတ်ပါဘူးဟု ကျွန်မက ဆွေးနွေးလျှင်လည်း နားလည်မည့်လူအမျိုးအစားမျိုးမဟုတ်ပါ။ အင်းလေး.. ဘယ်မှ မထွက်တော့ပါဘူး။ စာပတ်ပို့အကြွေးတွေ ကျန်သေးသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေချလိုက်စဉ်မှာပင် လှေကားမှ တက်လာသော ခပ်ပွေ့ခြေသံတစ်ခု ကြားလိုက်သည်။ ခွာမြင့် ပိနပ်သံမဟုတ်၊ ယိုးယား ပိနပ်သံမဟုတ်၊ ရာတာခံ သားရေပိနပ်သံမျိုးဖြစ်နိုင်သည်။ ယောက်ျား ပိနပ်သံ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ မီးပြင်သမားလာရအောင်ကလည်း မီးပြတ်မနေပါ။ မိတာပတ်ပို့ လူတစ်ယောက် ယောက်ျားလား။ နွားနို့ပို့သည့် လူငယ်လေး၏ ပိနပ်သံလည်း မဟုတ်ပါ။ ညနေခြောက်နာရီ စာပို့သမားလည်း မလာပါဘူးလေ။ ခြေသံသည် ပျဉ်ခင်းကြမ်းပေါ်နင်းလာရင်း ဟိုဘက်က အခန်းများရှိရာသို့ မသွားဘဲ ကျွန်မ အခန်းဘက်သို့ ကွေ့လာသည့်အခါ ကျွန်မ ရှုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်မိတော့၏။ ခြေသံသည် ရွံ့ရည်ထဲမှ ဖြတ်သန်း လာခဲ့ရသော ပိနပ်၏အသံမျိုးဖြစ်၏။ စိန့်စတီသည့် ပိနပ်သံဖြစ်သည်။ တံခါးပွင့်ပေးလိုက်လျှင် ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးကို တွေ့ရမလဲ။ ခြေသံသည် အခန်းရှေ့မှာ ရပ်သွား၏။ သို့သော် တံခါးခေါက်သံ ထွက်မလာပါ။ အပြင်ဘက်ကလည်း ငြိမ်သက်နေပြီး ကျွန်မအခန်းထဲမှာလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ သော့ပေါက်မှ ချောင်းကြည့် နေသလား။ ခဏကြာတော့ ခြေသံကို ကြားရပြန်သည်။ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသော ခြေသံဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မသည် နေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ တံခါးပွင့်ပေးလိုက်မို့ ကောင်းသည်လားဟု ခဉ်းစားမိသော်လည်း သူ့ခြေသံလှေကားဆီမရောက်မီပင် ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်ပြန်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

(၆)

ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက မိုးရေထဲတွင် ခတ္တုလှေကလေးတစ်ခုလှုပ်ပြီး ရေထဲချလွှတ်လိုက်စဉ် ရေမြောင်းထဲမှာ မျောပါနေသော အသီးခြောက်ကလေးတစ်ခုကို မြင်၍ အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေ လိုက်ပူးသည်။ လှမ်းဆယ် ယူကြည့်မို့ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ အခုလည်း ကျွန်မ ရေထဲမှာ တလိမ့်လိမ့်မျောပါနေခြင်းမဟုတ်ဟု ဘယ်သူ ငြင်းနိုင်မလဲလေ။

၇။